

Dạ Sắc Chi Tiên

Contents

Dạ Sắc Chi Tiên	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	69
23. Chương 23	72
24. Chương 24	75
25. Chương 25	79
26. Chương 26	82
27. Chương 27	85
28. Chương 28	88
29. Chương 29	92
30. Chương 30	95
31. Chương 31	98
32. Chương 32	101
33. Chương 33	104
34. Chương 34	107
35. Chương 35	110
36. Chương 36	115
37. Chương 37	118
38. Chương 38	121
39. Chương 39	124
40. Chương 40	128
41. Chương 41	131

42. Chương 42	134
43. Chương 43	137
44. Chương 44	140
45. Chương 45	143
46. Chương 46	147
47. Chương 47	150
48. Chương 48	153
49. Chương 49	156
50. Chương 50	160
51. Chương 51	163
52. Chương 52	165
53. Chương 53	168
54. Chương 54	171
55. Chương 55	175
56. Chương 56	179
57. Chương 57	182
58. Chương 58	185
59. Chương 59	188
60. Chương 60	190
61. Chương 61	193
62. Chương 62	196
63. Chương 63	199
64. Chương 64	202
65. Chương 65	205
66. Chương 66	208
67. Chương 67	211
68. Chương 68	214
69. Chương 69	217
70. Chương 70	220
71. Chương 71	223
72. Chương 72	227
73. Chương 73	230
74. Chương 74	233
75. Chương 75	236
76. Chương 76	239
77. Chương 77	243
78. Chương 78	245
79. Chương 79	248
80. Chương 80	252
81. Chương 81	254
82. Chương 82	258
83. Chương 83	261
84. Chương 84	264
85. Chương 85	267
86. Chương 86	270
87. Chương 87	274
88. Chương 88	276
89. Chương 89	279
90. Chương 90	282
91. Chương 91	285
92. Chương 92	289
93. Chương 93	293
94. Chương 94	295

Dạ Sắc Chi Tiền

Giới thiệu

Truyện [Chu Gia Hệ Liệt] – Dạ Sắc Chi Tiền của tác giả Nam Chi là một tựa tiểu thuyết hay, thuộc thể loại đam mỹ. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-sac-chi-tien>

1. Chương 1

Chương 1 : Phiên muộn của baba

Biệt thự Triệu gia.

Triệu Trần luôn luôn công tác cùng xã giao bề bộn, một ngày này lại đều đợi ở nhà cả ngày, nguyên nhân là, hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của con gái bảo bối Triệu Sướng.

Sinh nhật mười tám tuổi, qua hôm nay, cũng nên trưởng thành rồi, đương nhiên cần phải làm một trận lớn.

Vì vậy, trước một ngày, bao một đại sảnh tại một khách sạn lớn cử hành tiệc rượu sinh nhật cho Triệu Sướng, thân bằng hảo hữu (bạn tốt, bạn thân), thậm chí không ít nhân vật nổi tiếng các giới đều tới chúc mừng, xem như cho Triệu Trần ông một cái mặt mũi.

Không nói tới Triệu Trần ở S thị cũng coi như nhân vật lừng lẫy một phương, tài trí mưu lược kiệt xuất, thủ đoạn quyết liệt, hơn nữa thái độ làm người hào phóng, tâm tư nhạy bén, thời còn trẻ cũng đã làm ra thành tựu lớn, bất quá, sau khi ly hôn vợ, ông giống như sinh hoạt càng thêm vui vẻ hưởng thụ, tính tình so với lúc trẻ nhu hòa rất nhiều, thế nhưng, danh tiếng Triệu Trần luôn luôn vô cùng vang dội, tại S thị này, không có mấy người dám trêu chọc.

Hơn nữa, ông là con thứ ba Triệu gia, Triệu gia ở S thị vốn là một bá chủ, với phía trên cũng rất có giao thiệp, lại cùng đám chính trị gia có quan hệ thông gia, vì vậy địa vị không thể lay động.

Triệu Trần một người như vậy, nhưng lại là người yêu con gái vô cùng sâu nặng, đặc biệt nuông chiều con gái, sau khi ly hôn vợ cũng không tái giá.

Mọi người đều biết ông nuông chiều con gái bảo bối, sinh nhật thành niên của đứa con gái này, phát thiệp mời ra ngoài, khách nhân cho dù có việc, cũng đều đẩy mọi chuyện sang một bên đến đây chúc mừng, hoàn toàn đối với tiệc sinh nhật con gái ông xem trọng cực cao.

Vì một ngày này, Triệu Trần mệt mỏi cả ngày.

Hôm nay vốn có thể nghỉ ngơi một chút, thế nhưng không, buổi tối con gái ông còn muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, để mời bạn học cô cùng mấy người bạn.

Muốn nói vì sao tiệc sinh nhật Triệu Sướng phải làm trước một ngày, kia đã là một thói quen ăn sinh nhật của Triệu Sướng, chính là một ngày trước để tiếp đãi thân hữu, đúng ngày sinh nhật Triệu Trần sẽ an bài bồi con gái chỉ hai cha con chơi đùa.

Nhưng hôm nay, hai cha con không có đi ra ngoài chơi, từ sáng sớm bắt đầu, Triệu Sướng giống như ra chiến trường tự mình chỉ huy người giúp việc trong nhà trang trí nhà cửa, hơn nữa còn mặc thử trang phục tiệc sinh nhật buổi tối sẽ mặc, một mực bận rộn, cô còn không cho Triệu Trần hỗ trợ.

Triệu Trần hiểu kì muốn chết.

Nghĩ thầm con gái ông đây rốt cuộc làm sao vậy?

Vì cái gì Triệu Trần lại hiểu kì những hành vi vốn rất bình thường của Triệu Sướng chứ?

Phía dưới nói một chút về Triệu Sướng.

Triệu Sưởng làm cháu gái Triệu gia, con gái một bảo bối của Triệu Trần, vốn nên được cưng chiều đến vô pháp vô thiên (coi trời bằng vung) mới đúng, thế nhưng, cư nhiên một chút cũng không như vậy.

Cô gái này, không có một chút bộ dáng được nuông chiều, phi thường độc lập tự chủ, thậm chí có lúc baba cô còn muốn bị cô mắng.

Phần độc lập tự chủ này, còn biểu hiện trên phương diện khác, cô luôn là một tomboy, từ nhỏ không để tóc dài, luôn luôn là tóc ngắn mát mẻ, mặt mũi bởi vì giống Triệu Trần mà lộ vẻ lưu loát cùng thẳng thắn, nhưng không thể nói cô không đẹp, kỳ thực ngũ quan cô xinh xắn, chỉ là chưa bao giờ trang điểm cho mình thôi.

Thói quen sinh hoạt cũng không xa xỉ, thậm chí ăn mặc rất tùy ý, tiệc sinh nhật trước một ngày, cô cũng chỉ mặc áo thun quần jean, Triệu Trần khuyên cô mấy lần, cô cũng không chịu đổi trang phục trịnh trọng một chút, Triệu Trần luôn không có biện pháp với con gái, vì vậy cũng chỉ có thể tùy ý cô.

Thế nhưng, cái giả tiểu tử Triệu Sưởng này, vào hôm nay, cư nhiên từ buổi sáng bắt đầu ở trong phòng mặc thử trang phục cửa hàng danh tiếng đưa tới, hơn nữa còn có mấy bộ váy lễ phục cô đặc biệt muốn làm theo yêu cầu, bình thường chưa bao giờ mặc.

Triệu Trần thực sự cảm thấy con gái không bình thường, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ không ra nguyên nhân, liền lôi kéo quần gia hỏi, “Sưởng Sưởng xảy ra chuyện gì? Hoàn toàn không bình thường.”

Quần gia cười nói, “Thưa ngài, ngài không nên lo lắng. Sưởng Sưởng cô ấy rất bình thường, có thể xảy ra chuyện gì, nhất định là nói chuyện yêu đương, tối hôm nay vị đó của cô ấy sợ rằng muốn tới đi? Ai, ngài xem, thoáng cái đã qua nhiều năm như vậy, cô ấy cũng đến tuổi yêu đương rồi a!”

Một câu này của nữ quần gia đem Triệu Trần chém tỉnh, nghĩ thầm nguyên lai Triệu Sưởng yêu đương rồi, người làm baba như ông cư nhiên không nhìn ra, nga, nhất định phải nhanh bảo người đi điều tra xem người Triệu Sưởng thích là con nhà ai, tính cách thế nào, cha mẹ ra sao, có thói quen xấu gì không, cảm tình trong sạch hay không, có bệnh háo sắc hay không....

Triệu Trần suy nghĩ một hồi, vừa cảm thấy mình quá nóng nảy, vẫn là trước đến chỗ con gái tìm hiểu một phen đi.

Gõ cửa khuê phòng con gái, một lát sau, nữ giúp việc mới đi qua mở cửa, Triệu Trần đứng ở cửa, còn hỏi một câu, “Tôi đi vào có tiện không?” Từ lần đó xông vào phòng con gái bị mắng, Triệu Trần liền học được trước phải hỏi thăm một câu mới đi vào, dù sao, con gái lớn rồi, không còn là tiểu nha đầu hồi bé ngốc ở trong lòng baba a!

Nữ giúp việc cười nói, “Thưa ngài, ngài vào đi!”

Triệu Trần lúc này mới vào cửa, phòng con gái ông đây mới là phòng ngủ chính lớn nhất trong biệt thự, kèm theo phòng cất quần áo, phòng tắm lớn, phòng sách nhỏ, còn có một phòng luyện đàn trong ban công lớn – Triệu Sưởng học cello, hơn nữa kéo rất có trình độ, rất được khen ngợi.

Triệu Sưởng lúc này đang đứng trước một cái gương vô cùng lớn ở trong phòng, trên người cư nhiên mặc váy cúp ngực (váy không có dây ấy) tơ tằm màu trắng, làn váy chỉ dài tới độ cao ngang đầu gối.

Vừa nhìn con gái như vậy, Triệu Trần liền đưa tay đỡ trán, nghĩ thầm, con gái ông thật sự vẫn là một cô gái mà, vô luận giống con trai cỡ nào, cũng có tâm tư con gái, chỉ là, cái váy này có phải quá hở hang hay không.

Kỳ thật Triệu Sưởng mặc như vậy rất đẹp mắt, cô tuy rằng giống con trai, thế nhưng phát dục vẫn rất tốt, mặc một thân trong phục như vậy, vóc người đều hiển lộ, đẹp vô cùng.

Nhưng Triệu Trần lại cảm thấy quá hở hang, vừa thấy mấy cái váy Triệu Sưởng thả trên giường, không biết là đã mặc thử hay còn chưa kịp mặc.

Triệu Sưởng thấy baba đứng ở một bên vẻ mặt đau khổ nhìn mình, liền nói với ông, “Ba, đừng ánh mắt đàn ông của ba đến nhìn một cái, con mặc cái váy này thế nào, mấy cái váy kia, cảm thấy đều quá thành thực.”

Triệu Trần cân nhắc dùng từ một chút, mới nói, “Thật xinh đẹp, Sưởng Sưởng nhà ta vẫn luôn rất đẹp.”

Triệu Sưởng thấy ba có lệ liền bắt mẫn, hừ nói, “Chỉ biết nói hai câu này sao?”

Triệu Trần cười, đi tới cầm một cái khăn choàng đem bỏ vai trần của con gái bọc lại, hơn nữa còn bọc cho cô một tắc da thịt cũng không lộ ra, lúc này mới nói lời thành khẩn, “Sưởng Sưởng, cái váy này lộ quá, con đổi một cái váy giấu vai đi.”

Triệu Sưởng nhìn ông một cái, chính mình cũng suy nghĩ một chút, tự lẩm bầm, “Con cũng cảm thấy vậy, ừm, cậu ta bình thường rất bảo thủ.”

Sau đó liền tìm một cái váy khác màu hồng nhạt dây lưng màu trắng cùng hoa văn màu thiên thanh vào phòng thay quần áo, để nữ giúp việc đi vào giúp cô đổi váy, những cái váy này cũng không dễ mặc, nhất định phải có người giúp một tay mới được.

Triệu Trần ở trong phòng con gái đi một vòng, đánh giá chung quanh, nghĩ rằng có thể tìm được ảnh chụp con gái cùng bạn trai nhỏ, bắt đặc dĩ cái gì cũng không thấy, ông bình thường tôn trọng việc riêng tư của con gái, không tiến vào phòng cô, lúc này tỉ mỉ quan sát gian phòng một vòng, phát hiện phòng Triệu Sưởng cũng quá trắng trợn rồi, không giống phòng mấy bé gái khác trắng nõn khả ái.

Ông kỳ thực luôn rất lo lắng con gái tính cách giống con trai sẽ không tìm được tình yêu, nhưng bây giờ nhìn cô cứ nhiên yêu đương, trong lòng lại không muốn, nghĩ thầm con gái ông tốt như vậy, trong thiên hạ xú nam nhân nào cũng không xứng, nhưng lại không thể ngăn cản con gái không yêu đương đúng không? Vì vậy, Triệu Trần càng thêm phiền não.

Chờ Triệu Sưởng từ trong phòng thay quần áo đi ra, lần này chiếc váy bảo thủ một chút, làn váy tuy rằng vẫn hở tới đầu gối, thế nhưng tốt xấu gì phía trên cũng không lộ vai, phần ngực cũng được bọc nghiêm nghiêm mật mật, Triệu Sưởng hỏi Triệu Trần, “Ba, cái này thế nào?”

Triệu Trần gật đầu, “Rất tốt, so với cái vừa rồi thích hợp hơn.”

Triệu Sưởng gật gật đầu, “Nga, buổi tối liền mặc bộ này đi.”

Nói xong, để nữ giúp việc thu dọn những chiếc váy mới lấy ra, xoay người chuẩn bị vào phòng thay quần áo đổi lại đồ hưu nhân, không nghĩ tới cô vừa xoay người, Triệu Trần liền thấy cái váy kia cứ nhiên lộ ra nguyên phần lưng phía trên, Triệu Trần lập tức gọi Triệu Sưởng, “Sưởng Sưởng, chờ chút, cái váy này sao lại lộ lưng?”

Triệu Sưởng quay đầu lại nói, “Thiết kế vốn là như vậy.”

Triệu Trần vội vàng đi qua, thầm nghĩ lộ nhiều lưng như vậy, vậy rất nguy hiểm, nói, “Đổi cái khác, lộ lưng không được.”

Triệu Sưởng nói, “Ba, ba còn chưa xong hả, đây là cái váy cuối cùng cửa hàng cầm tới, không đổi nữa, lại nói, lộ một chút lưng thế này, chính con còn không cảm thấy cái gì, ba lại ở đây kinh ngạc.”

Triệu Trần tận tình khuyên bảo, “Sưởng Sưởng, nghe baba, đổi cái khác, có được hay không?”

Triệu Sưởng hừ một tiếng, “Không đổi, con lười thay. Mấy cô bạn gái của ba, chỉ sợ mặc càng ít càng tốt, ba tới quần con làm gì.”

Triệu Trần sầm mặt, “Nha đầu này, nói bậy bạ gì vậy. Ba nói đổi, liền nhanh đi đổi cho ba!”

Triệu Sưởng không hổ là cùng loại với Triệu Trần, mới không sợ ông, cùng ông trừng mắt nhau, nói, “Con sẽ không. Lộ một chút lưng như vậy, ngay cả dây lưng bra cũng chưa lộ, đâu có vấn đề gì. Ba đi ra ngoài, đi ra ngoài, không cần quần con!”

Triệu Trần nói, “Không cần ở trước mặt baba nói từ loại từ ‘bra’ này.”

Triệu Sưởng không lưu tâm, “Ba cũng không phải không hiểu, đã là lão nam nhân lớn tuổi như vậy, ở trước mặt con còn không cho con nói những từ này.”

Triệu Trần bị con gái chọc giận đến cả mặt đều đen, nghĩ thầm chính mình già rồi sao, già rồi sao? Rành rành nam nhân bốn mươi một đóa hóa, ra đường đừng nói là nữ nhân, ngay cả nam nhân ngưỡng mộ ông cũng rất nhiều. Ai, hết lần này tới lần khác ở trước mặt con gái không còn uy tín.

Triệu Trần nói, “Ba là nói, con không được ở trước mặt nam nhân miệng không kiêng kị.”

Triệu Sưởng vừa đi qua đẩy Triệu Trần ra cửa, vừa nói, “Ba là ba con được chưa, cũng không phải nam nhân thông thường. Mau đi ra, con ở trong này thay quần áo.”

Vì vậy Triệu Trần không thể làm gì khác hơn là ra cửa, nhìn cửa phòng bị con gái đóng chặt, ông thở dài, thực sự là con gái lớn không giúp được cha mẹ.

Lúc muốn xuống lầu, Triệu Trần nhớ tới, ông còn chưa có hỏi Triệu Sưởng chuyện bạn trai cô, thế nhưng nghĩ đến con gái thay quần áo, cũng không tiện lại gõ cửa.

Ông nghĩ, mẹ Triệu Sưởng ở cái tuổi này còn sinh cho cô một em trai, nếu không chính mình tái hôn, cũng lại thêm một con gái nhỏ có phải rất tốt không.

Nghĩ lại vẫn là đem ý niệm này hủy bỏ, nghĩ một cái Triệu Sưởng đã khiến ông nát tim, lại muốn một đứa con gái nữa thật sự khó quan tâm, vẫn nên quên đi.

Hơn nữa Triệu Sưởng cũng không muốn ông lại có thêm em bé, tuy rằng đứa nhỏ này (chỉ Triệu Sưởng) chưa bao giờ nói không muốn ông tái hôn hay là muốn em gái em trai các loại, nhưng cũng không thấy cô nêu ra chuyện này. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

Chương 2: Tiệc sinh nhật

Sinh nhật Triệu Sưởng ngày 11 tháng 9, ngày này, chính là ngày nước Mỹ bị khủng bố tập kích.

Nếu là người khác nói mình sinh nhật ngày này, hơn phân nửa đều bị những bạn học không đáng yêu cười một phen, bắt quả, không ai dám cười Triệu Sưởng, có lẽ bởi vì nguyên nhân cô luôn luôn cao ngạo cùng lãnh đạm đi, mọi người vừa thấy cô, đã cảm thấy người này không phải loại có thể đùa giỡn.

Triệu Sưởng ở trong trường chưa từng biểu hiện bản thân gia thế cùng thân phận không bình thường, cô cùng những bạn học khác tựa hồ không có gì khác biệt.

Trong trường học cũng có cái loại con gái này, có một thân trang phục thuộc hàng xa xỉ trên người sẽ muốn mặc đi khắp nơi, ở trước mặt người khác khoe khoang, nhưng Triệu Sưởng cho tới bây giờ vẫn giản lược xa hoa, ăn mặc nhìn luôn luôn rất thông thường, nhưng cũng không phải nhân hiệu thường gặp, chính cô đối với những thứ này cũng không ngại, hơn nữa còn vui vẻ trải qua cuộc sống người bình thường.

Cô tuy rằng cao ngạo lãnh đạm, nhưng ở trong trường nhân duyên cư nhiên không kém, từ nhỏ đến lớn, bạn bè các thời kì đều không ít, hiện tại vừa mới lên năm thứ hai, một năm đại học, đủ để cô ở trong trường có một đám bạn thân.

Muốn nói, cô muốn ở nhà tổ chức tiệc sinh nhật này, cũng không không phải muốn khoe giàu có, chỉ là cô từ năm nhất mới vào học liền thâm mến một vị đàn anh, lúc trước càng vô tình cố ý ở trước mặt đối phương nhắc tới nhiều lần, thế nhưng không nghĩ tới, người ta không chút mảy may động lòng, mỗi ngày không phải bận việc học thì cũng bận đi làm thêm, hoặc là đang chiều cổ em họ cậu ta — cô em họ này là bạn học kiêm bạn cùng phòng trong trường của Triệu Sưởng. Cho nên, Triệu Sưởng cho rằng, hay là mình cho cậu ta biết nhà mình rất giàu có, nói không chừng đối phương sẽ đáp ứng cùng cô hẹn hò.

Tuy rằng Triệu Sưởng không hề cho rằng vị đàn anh mình thích là kẻ ham muốn tiền bạc địa vị, thế nhưng, luôn luôn thấy đối phương bận làm thêm, tựa hồ rất có bộ dáng thiếu tiền, cô lại rất đau lòng cậu, nghĩ tài lực nhà mình biết đâu có thể trợ giúp cho cậu.

Vì vậy, mới có chuyện Triệu Sưởng muốn ở nhà tổ chức sinh nhật.

Triệu Sưởng phát thư mời cho bạn bè cùng bạn học cô muốn mời, mặt trên ghi rõ địa chỉ cùng thời gian.

Nhóm sinh viên đến tham gia sinh nhật bạn học, đa số sẽ không giống người lớn chọn thời gian đến, đi trễ rất ít, đại đa số đều đến sớm.

Trên thư mời viết thời gian là 6h30 tối, có người 4h chiều đã tới rồi.

May mà Triệu Sưởng nghĩ tới loại tình huống này, trong nhà đã chuẩn bị xong, để người tới trước liền chơi trước.

Triệu Sưởng lúc này còn chưa thay váy, một thân đồ hưu nhân, nhìn không quá giống một tiểu thư, bắt quá, nhìn biệt thự lớn nhà cô, trong nhà thật nhiều giúp việc, hơn nữa sân rất lớn, thậm chí còn có bể bơi.

Tại đất S thị này, người có thể sở hữu loại nhà này, thật sự phi thường không đơn giản.

Tình huống nhà cô xác thực đem một đám bạn bình thường của cô chấn động rồi, trước đây tựa hồ còn là bạn bè bình đẳng, dường như lúc này mọi người đều thấp hơn cô một bậc, lúc nói chuyện không khỏi liền mang theo chút lấy lòng, hơn nữa ở trong nhà Triệu Sưởng không dám hoạt động chân tay, không dám đi khắp nơi chơi, sợ làm hư vật quý trong nhà người ta.

Triệu Trần lúc này xuống lầu, thấy Triệu Sưởng cùng mấy cô gái ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm, người giúp việc mang cho các cô hoa quả đủ màu sắc cùng hoa quả khô, lại bưng điểm tâm nước trái cây đến, nhưng nhìn các cô tựa hồ còn đang câu nệ.

Triệu Trần liền nói, “Sưởng Sưởng, bạn con tới rồi? Ngồi chỗ này làm cái gì, mang các bạn đi chơi trò chơi đi, hoặc là đến phòng ảnh âm* đi xem phim nghe nhạc một chút cũng tốt.”

(*phòng âm thanh hình ảnh, không biết edit sao cho thuận tai)

Triệu Trần biểu hiện phi thường hòa ái, nếu không phải các bạn Triệu Sưởng đều là nữ, nếu là bạn nam, Triệu Trần phần lớn vẫn có thể cùng những người trẻ tuổi này hòa thành một khối, chính ông rất tự hào loại năng lực tương tác cùng tiểu bằng hữu này, nhưng là đa số bị con gái kinh bỉ.

Các cô gái đều đứng lên, Triệu Sưởng cũng liền đứng dậy giới thiệu vị này là baba mình, các cô gái liền câu nệ chào hỏi.

Triệu Trần cười nói, “Đều xem như nhà mình đi, hảo hảo chơi là tốt rồi, không cần quá câu nệ.”

Sau đó Triệu Sưởng quả thực dẫn các bạn đến phòng âm ảnh, bên trong giống như một phòng chiếu bóng VIP nhỏ, sofa thật dài thật rộng lớn thoải mái, ngồi lên liền nghĩ muốn nằm trên đó.

Một cô gái trong đó kêu Ưng Tử Trúc, bản thân là người thành phố này, lớn lên cũng phi thường xinh đẹp, luôn là một cô gái có chút tâm hư vinh, hơn nữa rất tự phụ, nếu cô không phải cùng phòng ngủ với Triệu Sưởng, Triệu Sưởng đoán chừng sẽ không mời cô tới tham gia sinh nhật mình.

Ưng Tử Trúc than thở trước nhất, “Sưởng Sưởng, ba cậu thoát nhìn thật trẻ, hơn nữa rất đẹp trai.”

Ba cô gái khác cùng lớp không cùng phòng ngủ, đều là người ngoại địa, các cô sở dĩ hẹn Ưng Tử Trúc cùng đến, là bởi không biết đường, nhờ cô dẫn đường.

Ba cô gái kỳ thực gia cảnh cũng không tệ, đều là con gái được chiều chuộng trong nhà, lúc trước ở đại sảnh bởi vì có người giúp việc, cho nên không thể nào thả lỏng, hiện tại ngồi trong phòng âm ảnh, cùng bạn học một chỗ, liền trở nên hoạt bát lên, chít chít trách trách thảo luận về ba Triệu Sưởng, cũng phụ họa Ưng Tử Trúc nói, “Đúng vậy, tớ còn tưởng là anh trai Sưởng Sưởng cậu đó.”

Triệu Sưởng không có tỏ vẻ gì đặc biệt, chỉ nói, “Dù sao dựa trên tuổi tác ông ấy nhất định phù hợp độ tuổi làm ba tôi, ông ấy không táo hôn. Chỉ là hôm nay ông ấy mặc tùy tiện, nên nhìn tuổi còn trẻ mà thôi.”

Ưng Tử Trúc lại nói, “Vậy còn mẹ cậu, sao không nhìn thấy, nên là một đại mỹ nhân ha!”

Bạn học khác cũng nói, “Đúng vậy, đúng vậy, mẹ cậu khẳng định rất đẹp đi, nhìn Sưởng Sưởng là biết rồi.”

Thần sắc Triệu Sưởng bình thản, thậm chí là có chút kiêu ngạo, nói, “Bà và ba tôi ly hôn, ở nước ngoài không trở về.”

Triệu Sưởng không phải ghét mẹ mình, nhưng cũng không phải đặc biệt thân cận, dù sao, ban đầu là bà muốn ly hôn, hơn nữa cùng nam nhân khác chạy ra nước ngoài. Đương nhiên Triệu Sưởng cũng không cảm thấy mẹ mình sai, khi cô còn bé, chính cô cũng hiểu được ba vô cùng bận rộn công việc, thường xuyên không có nhà, mẹ cô không ngoại tình mới không có khả năng.

Triệu Sưởng trả lời làm các cô sinh viên có chút áy náy, lúc sau liền dời trọng tâm câu chuyện, sau đó mọi người đều nói xem phim đi, vì vậy liền bật phim, các cô vừa xem vừa ăn vặt giết thời gian chờ những người khác tới.

Triệu Sưởng lúc sau ra ngoài, liền đi nói với ba đang ở thư phòng trên lầu, “Ba, chốc lát ba không cần lướt qua trước mặt bạn con. Ba mau mau ra ngoài, tùy tiện đến chỗ tình phụ nào đó qua một đêm đều được.”

Triệu Trần đều bị cô chọc cười, nói, “Đây là làm sao? Baba làm con mất mặt, không thể tiếp đãi bạn con?”

Triệu Sưởng trừng ông, nói, “Ba tự mình biết nguyên nhân, trong những bạn học kia của con chốc nữa muốn gả cho ba rồi, ba chẳng lẽ trâu già gặm cỏ non, câu dẫn bạn học con sao, nói ra như vậy, con còn muốn mất mặt.”

Triệu Trần cười nhìn con gái mình, nói, “Chỉ có con nghĩ nhiều như vậy. Con tin tưởng nhân phẩm baba kém vậy sao.”

Triệu Sưởng hừ một tiếng không nói lời nào, hiển nhiên cho rằng nhân phẩm baba không thể tin. Lại nói tiếp, đây là có tiền lệ, bạn học cao trung trước kia bởi vì cô bị bệnh xin nghỉ mà tới nhà đưa bài tập, cùng baba cô nói chuyện suốt hai tiếng, đối phương sau khi trở về cứ nhiên mắc bệnh tương tự, sau còn khóc suốt mướt muốn Triệu Sưởng thành toàn cho nhỏ cùng baba, Triệu Sưởng khảo vấn ba mình, thế nào lại nháo thành như vậy, sau mới biết được nữ sinh kia vốn có bệnh tinh thần nhất định, bị Chứng phồng đoán, về sau cao trung còn chưa học xong cũng chỉ có thể tạm nghỉ về nhà chữa bệnh.

Bất quá, từ sau việc này, Triệu Sưởng liền thường xuyên lấy chuyện này xem thường Triệu Trần.

Triệu Trần xem bộ dáng con gái, cho nên đành phải nói, “Được rồi, con gái ngoan, ba tất cả đều nghe theo con, ba liền lên lầu làm việc, không đi chiêu đãi mấy tiểu bằng hữu của con nữa có được không?”

Triệu Sưởng lúc này mới cười cười, đi khỏi cửa.

Triệu Trần chỉ phải lắc đầu thở dài.

Đến năm sáu giờ, khách mời của Triệu Sưởng cũng đều lục tục tới, chỉ mời chừng mười người, không tính là nhiều, nhưng không tính ít. Trong đó có mấy người là nam sinh, đại bộ phận là nữ sinh.

Mọi người trước tiên chơi trong phòng, sau khi mặt trời lặn, liền đến vườn hoa trong sân, tiệc sinh nhật được làm thành tiệc nướng bên cạnh hồ bơi ở sân sau.

Khoảng chừng 6h30, Triệu Sưởng ở cửa chính bên ngoài biệt thự tự mình đón Tiết Lộ, Tiết Lộ được cha cô lái xe đưa tới, một thân áo đầm màu trắng rất đẹp, lúc này, Triệu Sưởng cũng mặc cái váy kia, trên tóc còn cài vật trang sức xinh đẹp, hơn nữa cứ nhiên trang điểm, thoáng cái từ cô gái giống con trai ban đầu thành đáng dấp thực nữ.

Tiết Lộ thấy cô giả trang như vậy, liền cười rộ lên, bên ngoài nóng như vậy, cô vẫn cho Triệu Sưởng cái ôm, nói, “Chỉ nói nha em gái, em cứ nhiên mặc váy, như vậy rất dễ nhìn a, đẹp!”

Triệu Sưởng cũng cười cười, nói, “Cậu cuối cùng cũng tới.”

Sau đó liền thăm dò nhìn trong xe ba Tiết Lộ một chút, không thấy đối tượng thâm mểm Trương Hoàn xuống xe, ngược lại cha Tiết Lộ thân thiện nói với cô, “Sưởng Sưởng, sinh nhật vui vẻ! Chú còn có việc, phải về trước, Lộ Lộ trước thả ở nhà con, tối nay chú tới đón.”

Triệu Sưởng nói với ông, “Chú yên tâm đi, chào chú!”

Tiết Lộ là bạn thân nhất của Triệu Sưởng trong trường đại học, hơn nữa hai người là bạn cùng phòng, Tiết Lộ cũng là người thành phố này, tình huống gia đình coi như rất tốt.

Mà Triệu Sưởng vừa vặn nhờ Tiết Lộ mà biết anh họ Tiết Lộ, Trương Hoàn, từ đó về sau liền mê luyến.

Theo Triệu Sưởng biết, ba mẹ Trương Hoàn đều mất, từ khi học sơ trung đều ở trong nhà Tiết Lộ, mẹ Tiết Lộ là dì Trương Hoàn, nhà bọn họ đối đãi Trương Hoàn không kém.

Bởi vì những thứ này, cho nên quan hệ giữa Triệu Sưởng cùng Tiết Lộ càng ngày càng tốt, hơn nữa còn đến nhà cô làm khách hai lần, tuy rằng mỗi lần đều là muốn kiểm Trương Hoàn, nhưng Trương Hoàn đều ở bên

ngoài làm thêm chưa về, làm Triệu Sưởng cuối cùng thất vọng mà về, bắt quá, thật ra bởi vậy mà cùng cha mẹ Tiết Lộ thân thuộc.

Tiết Lộ biết Triệu Sưởng thích anh họ, vừa thấy cô quan sát trong xe cha mình, cô liền biết là chuyện gì xảy ra, cha cô lái xe đi rồi, cô liền nói, “Anh ấy nói anh nhất định sẽ tới, anh ấy nói cùng bạn học tham gia một cuộc thi lập trình, hôm nay có đàn anh giảng giải cùng hướng dẫn cho bọn họ, anh ấy xong bên kia liền tự mình lại đây.”

Triệu Sưởng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô lại sợ Trương Hoàn đến lúc cho cô leo cây.*

(*chỗ này edit thoáng theo ý mình hiểu. Từ gốc => đến lúc chim bồ câu ???)

Cũng may biệt thự diện tích lớn nhà Triệu Sưởng nằm ngay bên trong nội thành, cho dù từ trường học của bọn họ tới nơi này cũng không phải đặc biệt xa, nghĩ đến Trương Hoàn đón xe đến sẽ không mất nhiều thời gian, Triệu Sưởng liền mong đợi.

Lúc Trương Hoàn khoan thai đi tới đã muốn đến 8h, nhóm bạn học bạn bè Triệu Sưởng đã sớm ăn no, chơi náo loạn một trận rồi, nên tặng quả cũng đã sớm đưa cho Triệu Sưởng.

Trương Hoàn ở trước cửa lớn ngoài biệt thự Triệu gia so sánh địa chỉ xem có phải tìm đúng nơi rồi không, cậu thực sự không nghĩ tới trong nhà Triệu Sưởng lại là dạng có tiền như vậy, biệt thự thế này, cho dù có tiền, hiện tại cũng không mua được.

Cậu kì thật đối với việc Triệu Sưởng theo đuổi rất bất đắc dĩ, không nói đến căn bản không thích người ta, tự chính mình cảm thấy bản thân không có thời gian yêu đương, việc mỗi ngày đều quá bận rộn, nào có thời gian dỗ cô gái khác, thế cho nên luôn luôn thờ ơ với Triệu Sưởng biểu lộ tình cảm, thế nhưng, lại vướng quan hệ với em họ, cậu phải tiếp xúc Triệu Sưởng, hơn nữa, ngay cả tiệc sinh nhật của Triệu Sưởng, cậu cũng phải tới tham gia, nếu không em họ cậu khẳng định tìm cậu tức giận.

Trương Hoàn nhất thời không xác định có đứng ở đây không, liền lấy điện thoại ra gọi điện cho Tiết Lộ, không nghĩ tới, lúc này, cửa nhỏ giữa cửa sắt lớn tự nhiên mở.

Sau lưng một bác gái là một người đàn ông cao lớn nghiêm túc, Trương Hoàn đang muốn hỏi, người đàn ông kia đặt câu hỏi trước, nói, “Là tới tham gia tiệc sinh nhật Triệu Sưởng sao?”

Trương Hoàn gật đầu, nói phải. Đăng bởi: admin

3. Chương 3

Chương 3 : Cự tuyệt

Đây là lần đầu tiên Trương Hoàn và Triệu Trần gặp mặt.

Triệu Trần đứng ở trong cửa, Trương Hoàn đứng ở ngoài cửa.

Ấn tượng đầu tiên Triệu Trần cho Trương Hoàn cũng không kém, Triệu Trần tuy rằng qua tuổi bốn mươi, nhưng mà bởi vì được bảo dưỡng tốt, ở nhà lại ăn mặc một thân quần áo hờn rộng thùng thình, mà không phải âu phục nghiêm túc cứng nhắc, cho nên nhìn liền đặc biệt trẻ tuổi, có người cho rằng ông mới hơn ba mươi đều có khả năng.

Lúc này tuy rằng gần tám giờ, thế nhưng ánh sáng mặt trời vẫn chưa hoàn toàn tan hết, hơn nữa quang sáng trong thành phố làm bầu trời bao phủ một tầng xán lạn màu vàng tro mỏng, đèn trước cửa cùng đèn trong sân nhà Triệu Trần đều mở, muốn nói lúc này, ngọn đèn ở đây rực rỡ cũng có thể.

Trương Hoàn thấy Triệu Trần dị thường rõ ràng, trong lòng cậu tràn ngập tán thưởng cho rằng Triệu Trần là một người đàn ông cường đại thành thực có mị lực.

Cậu nhìn ra Triệu Trần cùng Triệu Sưởng lớn lên giống nhau, cậu cho rằng Triệu Trần là anh trai Triệu Sưởng. Bất quá, lời nói của Triệu Trần rất nhanh liền bỏ đi câu cho rằng này.

Triệu Trần tôn trọng con gái, khi con gái chiêu đãi bạn bè, ông thực sự một mực ở trên lầu không xuống, thậm chí tự mình một mình cô đơn ăn cơm tối, ông không có xuất môn đi nơi khác, nguyên nhân là ông muốn ở lại nhìn một cái nam sinh Triệu Sướng thích rất cuộc là ai, bộ dáng thế nào.

Triệu Trần từ cửa sổ trên lầu nhìn con gái ở sân sau một mực chiêu đãi bạn bè, nhưng mà thấy cô vẫn không hề đặc biệt hài lòng, hơn nữa thường xuyên nhìn đồng hồ đeo tay, lại mấy lần tìm cô nữ sinh kêu Tiết Lộ nói chuyện, hỏi cô gái gì đó, hơn nữa còn khiến nữ sinh kia không ngừng gửi tin nhắn, như là đang thúc giục người nào.

Thế này, Triệu Trần còn có gì mà không rõ nữa.

Sợ rằng người nam sinh con gái coi trọng còn chưa tới, chờ tới sốt ruột rồi.

Triệu Trần đối với nam sinh chưa từng gặp mặt cảm thấy phi thường không tốt, nghĩ sinh nhật con gái bảo bố của mình, lại còn dám đến muộn, thật sự là không thức thời.

Ông vừa thông thả xuống lầu đến sân trước đi một chút, liền được người giúp việc trong nhà thông báo ở cửa có một người đứng, có lẽ là bạn Sướng Sướng, bà ta đi hỏi Sướng Sướng một tiếng rồi mới trở lại mở cửa.

Triệu Trần đi xem băng ghi hình giám thị, phát hiện đó là một nam sinh dáng dấp cao gầy phi thường tuấn tú khí chất cũng xuất sắc, ông nghĩ, chỉ sợ là người này rồi, ai, bây giờ nữ hài tử nha, thế nào đều thích tiểu bạch kiểm vừa nhìn liền không thấy dùng được.

Ông ngăn trở nữ giúp việc muốn đi báo cho Triệu Sướng, để cho bà trực tiếp đi mở cửa, bản thân cũng theo tới.

Không giống như nhìn qua băng ghi hình, mà khi trực tiếp đối mặt, Triệu Trần mới phát hiện nam sinh này còn muốn tuấn tú hơn một phần so với lúc mới nhìn khi nãy, ông thầm nghĩ, thảo nào con gái thích người ta, chỉ sợ là tiểu nữ sinh thấy người ta lớn lên đẹp mắt.

Triệu Trần liền nghĩ con gái thế này là không được, xem ra, phải mang con gái đi gặp nhiều đàn ông đẹp trai hơn nữa mới được, để tránh con gái không qua khỏi cửa ải nam sắc này, tuy tiện đối với một nam sinh đẹp trai tình sâu thẩm thiết, chuyện này phi thường không tốt.

Triệu Trần làm xong chuyện một người ba nên làm, ông để cho Trương Hoàn tiến vào, đồng thời nói rằng, “Tôi là ba Triệu Sướng. Tụi nó đang ở bên hồ bơi phía sau chơi đùa, tôi thấy nó một mực chờ cậu, cậu đây là bạn cái gì, bạn đến bây giờ?”

Trương Hoàn bởi vì lời này của Triệu Trần mà có chút xấu hổ, thật nhanh khiêm tốn khom người với ông, nói, “Chào chú. Cháu là Trương Hoàn, trong trường học có một cuộc thi thiết kế chương trình, ngày hôm nay cùng đội viên khác mời đàn anh đến giảng giải một chút, tranh thủ có thể đạt thành tích tốt, cho nên mới đến muộn.”

Triệu Trần bởi vì Trương Hoàn giải thích đúng lúc, coi như hài lòng gật đầu. Không có mời Trương Hoàn đến chỗ bọn Triệu Sướng, mà là mang theo cậu để cậu cùng mình đến phòng khách nhỏ lầu một ngồi xuống, hơn nữa bảo người giúp việc dâng trà đến, sau đó đóng cửa lại.

Xem ra, ông đây là muốn thăm định trước cậu nam sinh được con gái coi trọng.

Ông nhìn như hoà ái hỏi thăm tình huống gia đình Trương Hoàn, tuổi tác, tình hình học tập.

Trương Hoàn nghe ông hỏi vậy, liền biết chuyện gì đang diễn ra, thế nhưng nghĩ đến đối phương là trưởng bối, hơn nữa, lần này cùng ba Triệu Sướng nói rõ ràng cũng tốt, chính mình đối với con gái nhà ông không có bất kỳ ý tứ gì, hơn nữa, sợ rằng gia đình đối phương thế này cũng chú ý mất mình, vậy thì, thế này vừa đúng.

Trong lòng cậu vốn không muốn, cũng hờ hờ trả lời, thậm chí nổi đau mất đi cha mẹ lớn nhất ở trong lòng cũng nói cho Triệu Trần nghe.

Cậu nói cha mẹ cậu đều đã qua đời, cậu bây giờ ở tại nhà di, năm nay hai mươi tuổi, cùng một trường học với Triệu Sướng, học ngành Kỹ sư thông tin máy tính.

Cậu nói sơ lược, thế nhưng cũng đã đủ rõ ràng.

Đối với chuyện cha mẹ Trương Hoàn đều mất, Triệu Trần thoáng bày tỏ một chút bản thân xin lỗi cùng bi thương, sau đó lại nói, “Sưởng Sưởng nhà chúng tôi, nó luôn luôn tương đối mạnh mẽ, nó có thể thích người khác, tôi thật rất giết mình. Chúng tôi làm ba mẹ, đều mong muốn con cái có thể vui vẻ lớn lên, còn cậu, cùng nó lưỡng tình tương duyệt yêu đương, tôi sẽ không phản đối, thậm chí ủng hộ, thế nhưng, cậu cũng biết, con gái đều là thịt đầu tim của người cha, đúng không nào? Nếu nó ở chỗ cậu chịu uỷ khuất, tôi sẽ muốn tìm cậu yêu cầu giải thích, chúng ta đây là đang nói chuyện giữa nam nhân với nhau, tóm lại cần trực tiếp một chút, cho nên, cũng liền trực tiếp nói cho cậu.”

Triệu Trần luôn luôn nuôi thả con gái, cái gì đều tùy ý, cho nên, ông chưa bao giờ muốn ngăn cản con gái cùng tiểu tử nghèo tiểu bạch kiểm hai bàn tay trắng không có tương mạo yêu đương, dù sao, yêu thì yêu, có thể vui vẻ là tốt rồi, muốn kết hôn loại chuyện này, còn lâu dài lắm, chuyện đến lúc đó, ai mà nói được, cho nên, ông đối với chuyện Trương Hoàn, là rất bình tĩnh.

Ông cũng có thể nhìn ra được, Trương Hoàn hẳn là một tiểu tử rất có trách nhiệm, hơn nữa hẳn rất tiến tới, lại lễ phép, về tương mạo lại càng thưởng tâm duyệt mục*, con gái cùng cậu yêu đương không có gì không tốt.

(*cảnh đẹp ý vui)

Chỉ là, ông cũng không nghĩ tới, đàn trai người ta có thích con gái ông không.

Có lẽ ông bố nào cũng đều nhất sượng tình nguyện phi thường tự tin tự phụ con gái nhà mình chính là nữ nhân tốt nhất khắp thiên hạ, không có nam nhân nào xứng đôi, nếu như con gái thích người khác, người ta tất nhiên chỉ có thể thích cô, không có khả năng không thích.

Triệu Trần thật sự nghĩ như vậy.

Triệu Trần mới vừa nói vài câu dễ nghe, kế tiếp liền chuẩn bị lại giáo huấn Trương Hoàn mấy câu, chủ yếu là dạy dỗ cậu lần này đến muộn, dù sao, tiệc sinh nhật bạn gái, tại sao có thể đến muộn.

Thế nhưng, ông còn chưa kịp nói, Trương Hoàn đã nói rồi, hơn nữa đem Triệu Trần đả kích, thậm chí làm ông đặc biệt tức giận.

Trương Hoàn nói, “Thưa chú, cháu nghĩ ngài hiểu lầm, giữa cháu và Triệu Sưởng không phải quan hệ bạn trai bạn gái. Cháu chỉ xem cô ấy như em gái mà đối đãi.”

Triệu Trần bị cậu nói sững sốt, nghĩ lẽ nào người con gái thích không phải người này, chính mình tìm lộn người.

Nhưng ngay sau đó Trương Hoàn liền cho ông biết, con gái ông đích thật say mê người này.

Trương Hoàn tiếp tục giải thích, “Tuy rằng cháu biết ý tứ của Triệu Sưởng, thế nhưng, cháu cảm thấy chính mình không thể làm được bạn trai cô ấy, hơn nữa, cháu không cha không mẹ, còn phải dựa vào dì, thật sự không xứng với cô ấy, chú, xin ngài khuyên nhủ cô ấy, để cô ấy chọn nam sinh khác tốt hơn!

Tuy rằng Trương Hoàn nói chân thành, nhưng mà vẫn chọc Triệu Trần tức giận không nhẹ, nghĩ con gái mình là ai, lẽ nào một tiểu tử nghèo chỉ có bề ngoài còn coi thường. Ông nghĩ đây là vũ nhục lớn nhất đối với ông, dù sao, trên thế giới này còn có vũ nhục nào lớn hơn so với người khác chướng mắt con gái mình.

Triệu Trần liền muốn phát hoả ngay tại chỗ, nhưng nỗ lực áp chế, ông sợ mình làm cái gì, cuối cùng con gái lại tới tìm ông tức giận, vì vậy lúc này liền tận lực làm vẻ hoà ái, nói, “Chỉ cần cậu đối tốt với nó là được, chúng tôi không coi trọng gia thế như vậy. Tôi đây làm ba, làm sao nhìn không ra tâm tư con gái mình, nó thật thích cậu...”

Triệu Trần còn chưa có cùng ai ngoài con gái nói lời mềm nhẹ thế, huống chi cái người này con là một hậu bối.

Nhưng Trương Hoàn cư nhiên tuyệt không nể tình, vẫn như cũ nói, “Thực sự xin lỗi, chú, cháu nghĩ cháu thực sự không được.”

Triệu Trần muốn phát giận mắng cậu không biết thức thời sau đó cưỡng bức lợi dụng, không nghĩ tới cửa phòng lúc này lại mở ra, hơn nữa còn là Triệu Sưởng đứng ở đó, Triệu Trần đoán chừng người giúp việc nói cho cô có khách mới đến, cửa phòng nay thật ra cách âm rất tốt, chỉ là Triệu Trần lo lắng con gái nghe được hai người mới vừa nói chuyện, ông rất sợ con gái thương tâm.

Triệu Sưởng một thân trang phục thực nữ, nghĩ đến cô xác thực nghe lén một phần, cho nên trên mặt cô không có thần sắc cao hứng bừng bừng khi thấy Trương Hoàn, mà là trầm mặc, nhìn Trương Hoàn.

Trương Hoàn khá xấu hổ, từ nhỏ đến lớn, bởi vì bộ dáng dễ nhìn cậu nhận được không biết bao nhiêu thư tình cùng tỏ tình của con gái, nhưng cậu chưa bao giờ đồng ý, những thời điểm đó, cậu đều không xấu hổ, thế nhưng ở trước mặt Triệu Sưởng, đặc biệt dưới tình huống ba Triệu Sưởng còn đang ở đây, cậu có chút không được tự nhiên, dù sao, cậu biết Triệu Sưởng kiêu ngạo, Triệu Sưởng cùng các cô gái khác đều không giống nhau.

Triệu Trần thấy con gái đứng ở đó trầm mặc, liền đứng lên, nói, “Sưởng Sưởng, vị bạn học Trương Hoàn này, baba vừa giúp con tiếp đãi cậu ấy....”

Nói còn chưa dứt lời, Triệu Sưởng liền nói với Triệu Trần, “Baba, ba trước đi ra ngoài một chút được không? Con muốn cùng đàn anh nói mấy câu.”

Triệu Trần cho Trương Hoàn một vẻ mặt cảnh cáo, lúc này mới đi.

Vài phần ấn tượng đầu tốt đẹp Triệu Trần cho Trương Hoàn, sau cuộc nói chuyện mới vừa rồi, liền tiêu tán không ít, Trương Hoàn nghĩ người này cũng không phải một người dễ chọc, hơn nữa tương đối ý thế hiếp người, hơi có chút bức bách theo ý mình.

Sau khi Triệu Trần đi, Triệu Sưởng khoá trái cửa mới đi đến bên người Trương Hoàn, nhìn Trương Hoàn nói, “Đàn anh, em ngày hôm nay đặc biệt vì anh mà mặc váy, bắt đầu từ sáng sớm, thử hơn mười cái váy mới lựa được cái này.”

Cô nói, còn ở trước mặt Trương Hoàn rất thực nữ đi hai bước, cái váy này đích xác đem ưu điểm vóc dáng cô đều triển lộ ra, xinh đẹp.

Trương Hoàn chỉ cảm thấy rất không được tự nhiên, mở miệng nói, “Triệu Sưởng, em thật sự không cần như vậy. Em đáng giá người tốt hơn, anh cũng không tốt.”

Triệu Sưởng nói, “Anh vì sao luôn nói anh không được, cho em một cơ hội không được sao? Chỉ là yêu đương một chút mà thôi.”

Trương Hoàn rất bất đắc dĩ, đây là lần đầu tiên cậu gặp phải người khó đối phó như vậy, hết lần này tới lần khác em họ Tiết Lộ còn dính vào, một mực muốn đem hai người hợp thành đôi.

Nhưng bọn họ càng như vậy, Trương Hoàn nội tâm kiêu ngạo càng không nguyện ý, chỉ nói, “Anh thật sự chỉ coi em như em gái, giống như với Lộ Lộ. Hơn nữa, anh cũng xác thực không có thời gian bồi bạn gái, em đến lúc đó sẽ hối hận.”

Ban đầu làm sao Triệu Sưởng thích Trương Hoàn, là bởi vì Trương Hoàn bộ dạng đẹp, tính tình vừa ôn nhu tài giỏi, cậu thường xuyên đến đưa đón em họ Tiết Lộ, hơn nữa thậm chí giúp cô ấy giặt quần áo, đưa thức ăn, mua đồ cô ấy thích, vô luận cô ấy có yêu cầu gì, cậu đều dễ dàng.

Có lẽ cô say mê cái này, sau đó, cô không ngừng ám chỉ tình cảm cho Trương Hoàn, Trương Hoàn luôn cự tuyệt, làm cho người luôn luôn kiêu ngạo như cô càng không buông được cậu, nghĩ chính mình nhất định phải chinh phục mới được.

Triệu Sưởng kiên quyết nói, “Em hối hận cũng là chuyện của em, thế nhưng anh không đáp ứng cùng em giao du chính là anh nhu nhược.”

Cô cho rằng phép khích tướng hữu dụng, nhưng Trương Hoàn chỉ trả lời, “Anh đích xác là người nhu nhược, em đi tìm người tốt hơn đi.”

Nói, từ trong túi cầm ra một cái hộp nhỏ đóng gói xinh đẹp đưa cho cô, nói, “Sinh nhật vui vẻ! Đây là quà. Anh đi ra ngoài trước, xin lỗi!”

Đưa quà tới trên tay Triệu Sưởng, cậu liền đến mở cửa đi ra ngoài.

Triệu Sưởng sững sờ đứng đó, vừa tức giận vừa không có biện pháp.

Lúc đầu Trương Hoàn gọi Triệu Trần là chú, sau này phải sửa thành cái gì đây (๑ ๑) “ông – em” ?? Đăng bởi: admin

4. Chương 4

Chương 4 : Sau tiệc sinh nhật

Trương Hoàn nghĩ chộc tới đại tiểu thư như Triệu Sưởng vô cùng phiền phức, không nói tới Triệu Sưởng cho dù bị cậu cự tuyệt cũng tiếp tục chiến đấu làm cậu cảm thấy vất không được phiền phức, chỉ riêng ba Triệu Sưởng, Trương Hoàn chưa từng gặp phụ huynh cô gái nào bao che khuyết điểm lại không giảng đạo lý như vậy.

Trương Hoàn vừa mới từ phòng khách nhỏ đi ra, đã bị Triệu Trần chờ ở bên ngoài bắt được, Trương Hoàn cơ hồ là mang theo một loại cầu xin nói với ông, “Chú, thực sự là cháu không xứng với con gái chú, hai người bỏ qua cho cháu đi.”

Triệu Trần liếc mắt nhìn cậu, nói, “Nhóc con, con gái tôi tuyệt không dễ trêu như vậy. Cậu phải suy nghĩ kỹ.”

Trương Hoàn nhú mi, trong lòng càng phiền chán đối với cả nhà này, đẩy Triệu Trần liền tự mình đi ra ngoài, cậu ra khỏi cửa lớn Triệu gia, may mà cái khu biệt thự này là khu biệt thự tương đối lâu đời, ngay bên trong khu vực thành phố, giao thông tương đối phát triển, cậu ngồi lên xe buýt liền gửi tin nhắn cho em họ Tiết Lộ, nói mình đã gặp Triệu Sưởng, sau đó quà cũng đã tặng, không còn chuyện gì, cậu cũng đã quay về trường học, bảo Tiết Lộ không nên chơi trễ quá, về nhà sớm.

Tiết Lộ nhận được tin nhắn của cậu ngạc nhiên không thôi, thế nhưng cầm di động lại không biết nhắn lại câu gì hỏi cậu.

Bởi vì cô thấy Triệu Sưởng từ trong phòng đi ra, sắc mặt không tốt, vốn mọi người quyết định muốn đi hát K, lúc sau Triệu Sưởng lại nói thân thể mình khó chịu, huỷ bỏ đi hát K, nói để tài xế trong nhà hộ tống mọi người về.

Triệu Sưởng lần này đại tiểu thư một lần, nói xong cũng không để ý ai, trực tiếp vào nhà lên lầu đi vào phòng mình.

Đám bạn này được Triệu gia phái ba chiếc xe mới đưa về hết, tất cả mọi người nhìn ra Triệu Sưởng tâm tình rõ ràng không thích hợp, nhưng trừ Tiết Lộ, không ai đoán ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tiết Lộ nghĩ, khẳng định là anh họ cự tuyệt người ta.

Tiết Lộ rất tức giận với Trương Hoàn, cô nghĩ Triệu Sưởng là cô gái thật tốt a, hơn nữa thật tâm thích Trương Hoàn, thế nào mà Trương Hoàn vẫn thờ ơ chứ, thật là người thích trước sẽ thua sao.

Ngồi trên xe Triệu gia hộ tống về nhà, cô và mấy người bạn học khác cùng tuyến đường ngồi chung một xe, khi các bạn học khác háng hái bừa bừa thảo luận về bữa tiệc nướng mới rồi, cô trầm mặc ngồi chỗ kia, sau đó nhắn lại cho Trương Hoàn một tin nhắn, mắng cậu một trận, nói cậu vì sao lại cự tuyệt Triệu Sưởng.

Trương Hoàn cũng bị em gái chộc cho gấp gáp, cậu luôn luôn đối với em họ muốn gì được đó, thế nhưng, trên chuyện này, thái độ của cậu phi thường kiên quyết, lần đầu tiên nói nặng với Tiết Lộ, bảo cô không cần lộn xộn dính vào, cứ đem người cậu không thích đẩy cho cậu, cậu là anh họ cô, nhưng có cần đối với lời cô nói liều chết không từ hay không.

Lời nói nặng này của Trương Hoàn làm cho Tiết Lộ cũng tức giận, ném điện thoại vào trong túi xách, không để ý Trương Hoàn nữa.

Tiết Lộ vốn chuẩn bị về nhà, nhưng vì ngồi cùng xe với bạn học, không muốn chú tài xế tốn nhiều khí lực chở một mình cô về, cuối cùng liền cùng bạn học quay về trường học.

Sau khi xuống xe ở cửa trường học, mọi người cảm ơn tài xế, nhìn tài xế lái xe đi, mới cười cười nháo nháo về phòng ngủ.

Bởi vì lúc này cách xa nhà Triệu Sưởng, mọi người nói chuyện liền không còn nhiều kiêng kỵ, bắt đầu cảm thán gia cảnh nhà Triệu Sưởng.

“Không nghĩ tới nhà cậu ấy cư nhiên có tiền như vậy, bình thường thật nhìn không ra, hơn nữa, cậu ấy cũng không có tính khí đại tiểu thư, thật sự khó có được.”

“Đúng vậy. Biệt thự nhà cậu ta thật đẹp, đám người giúp việc cũng thật chu đáo a. Biệt thự kia không biết trị giá bao nhiêu tiền, chúng ta ở chỗ này muốn mua một cái phòng ở lớn bằng phòng khách nhà cậu ta cũng không mua nổi đó!”

“Không có biện pháp, ai bảo cô ấy đầu thai tốt chứ, có baba tốt!”

“Bất quá, cậu ta không phải nói ba mẹ ly hôn sao, cho dù có tiền, cũng là gia đình đơn thân nha, con cái nhà có tiền cũng không nhất định vui sướng a!”

“Gia đình không có tiền càng không sung sướng có đúng hay không? Nếu tớ nói, tớ tình nguyện có tiền.”

Những lời này làm tất cả mọi người không dám gật bừa, xem ra, mọi người vẫn là yêu quý cha mẹ hiện tại.

Sau nữa không biết là ai đem đề tài chuyển lên người ba Triệu Sưởng, có lẽ tiểu nữ sinh luôn luôn không có sức chống cự với đại thúc đẹp trai thành thực lại có mị lực nam nhân hơn nữa con người thành đạt, không khỏi càng nói càng vui vẻ.

“Ai nha, không biết ông ấy có tái hôn không a, không có, cũng muốn theo đuổi.”

Có người sục sục nói, “Ai ai, đó là ba Sưởng Sưởng nha, cậu không có áp lực sao?”

“Đúng, vẫn có áp lực nha! Không biết cậu ấy có còn người đàn ông nào có thể giới thiệu không?”

Ngay sau đó bị người phê bình, “Cậu thế này cũng được sao? Đừng nói Sưởng Sưởng chắc chắn sẽ không giới thiệu, cậu đã có bạn trai đó!”

“Này có là gì a. Bạn trai? Còn không phải hấn tử triển loạn đả*, nói hấn muốn cái gì không cái gì**, bà đây trước theo hấn chịu khổ vất vả, chỗ tất cả đỡ hơn, tớ đã già rồi, ai biết hấn sẽ coi trọng cô gái trẻ tuổi khác hay không, vút tớ sang một bên, còn không bằng thừa dịp bây giờ còn trẻ đẹp tìm nam nhân càng tốt đi, không thì sau này muốn tìm cũng không tìm được.”

(*ý nói quấy rầy, cứ quẩn lầy người ta – ** xin lỗi, câu này mình không hiểu)

“Cậu cái ý nghĩ này quá thực tế đi?” Có người không đồng ý nói.

“Vốn chính là như vậy. Cậu nói kia gọi là đồng cam cộng khổ, đó là người trước tiên có thể cùng nhau hưởng thụ phú quý, sau đó mới có thể cùng nhau chịu đựng cực khổ, như vậy, đây là khen ngợi phu thê. Vì sao cậu này không gọi là đồng khổ cộng cam chứ, chính là cùng nhau chịu đựng từ trong khổ cực đi ra, ngày tháng tốt lành tới, có bao nhiêu người còn nhớ rõ bà vợ cảm bã lúc đầu, sớm ra ngoài bao vợ bé rồi. MD, muốn tớ tìm một người cùng nhau khổ cực gây dựng sự nghiệp, còn không bằng để tớ tìm người có tiền trước tiên trải qua những ngày tốt lành, trong lòng bà đây vẫn có thể dễ chịu.”

Mọi người mặc dù trợn trắng mắt với cô ta, thế nhưng trong lòng cũng đang dao động.

Dù sao, nơi này chính là một thành phố ham muốn hưởng thụ vật chất thực tế a. Người tin tưởng tình cảm quá ít.

Tiết Lộ cùng đi với các cô, chỉ bảo trì trầm mặc không nói gì, một nữ sinh đi qua kéo tay cô, nói, “Lộ Lộ, cậu và Sưởng Sưởng quan hệ tốt nhất. Cậu nói với cậu ta một chút đi, để cậu ta hỗ trợ tổ chức một bữa tiệc gặp mặt là được, giới thiệu mấy người trong cái vòng kia. Tốt xấu chúng ta cũng là sinh viên đại học danh tiếng, muốn tương mạo có tương mạo, muốn thân hình có thân hình, chúng ta cũng muốn tự chào hàng mình nha.”

Tiết Lộ chỉ muốn trợn trắng mắt, vẻ mặt đau khổ nói, “Các cậu cũng không phải không biết tính cách Triệu Sưởng, tôi nói cũng không có tác dụng. Nếu như cậu ấy thật nguyện ý làm như vậy, xí, tôi là người đầu tiên đi tới để cậu ấy giới thiệu một nam nhân vừa có tiền vừa đẹp trai vừa ôn nhu sẵn sàng, tôi còn đơn độc ở đây?”

Những người khác vì vậy liền thốn thức, ngấm lại đúng thể thật.

Cũng có người lẩm bẩm, “Nam nhân có tiền, đẹp trai, còn ôn nhu sẵn sàng, đâu thể toàn diện như vậy a. Cho dù tướng mạo thường thường tớ cũng nguyện ý, không phải đặc biệt ôn nhu tớ cũng nguyện ý a!”

Tiết Lộ vỗ cô ta một cái, “Các cậu thanh tỉnh chút đi. Từ nhà Sưởng Sưởng trở lại, tất cả mọi người đều muốn nhét tiền vào mắt sao?”

Vài người đều than thở, “Không có biện pháp, bị kích thích nha. Tớ sau này không bao giờ đến nhà cậu ta nữa, nếu không trong ngực sẽ không thăng bằng.”

Từng người trở về phòng ngủ, tuyệt không vui vẻ như dự đoán.

Đương nhiên, cũng có cái loại thực sự nguyện ý đi tìm cách thay đổi hiện thực, loại này số lượng thật thưa thớt, hơn nữa còn cần dũng khí và nghị lực rất lớn, những người khác, sớm trở về cuộc sống hiện thực.

Hơn nữa Triệu Sưởng nơi này, tố tình bị cự tuyệt, làm sao có thể không thương tâm.

Cô ngồi trong phòng mình chờ người ra, mặc Triệu Trần gõ cửa cũng không trả lời, cuối cùng Triệu Trần tự đi lấy chìa khoá mở cửa.

Trong phòng cũng không bật đèn, Triệu Trần mở đèn, mới nhìn thấy con gái bảo bối ngồi bên cửa sổ chờ ra, nhưng lại không khóc, chỉ là cái loại thần sắc đau thương này, Triệu Trần thực sự lần đầu tiên nhìn thấy.

Hồi mẹ cô bỏ nhà chạy theo nam nhân khác, cô cũng không có khó vượt qua như vậy.

Nghĩ đến, con gái tuổi tác này, đích xác là thời điểm dễ tổn thương nhất.

Triệu Trần ngồi xuống bên cạnh con gái, ôm vai con gái, nói, “Cái loại nam nhân nho nhỏ này, không có cũng được.”

Triệu Sưởng cư nhiên cười khê một tiếng, tựa đầu vào vai baba, nói, “Đó là ba không yêu, cho nên mới nói như vậy.”

Triệu Trần nói, “Nếu để ba nói. Ba đích xác chương mắt cậu ta, nó có chỗ nào tốt, quá gầy, ngay cả bờ vai rộng hữu lực cũng không có để cho con dựa vào; không có khí lực, sợ rằng cũng ôm không được con; bộ dáng quá thanh tú, nếu như hoá trang cũng có thể hoá thành phụ nữ, không có khí khái nam nhân...”

Triệu Sưởng bị ông chọc tức giận đến đập vào người ông một quyền, nói, “Ba, ba có thể không cần nói xấu người ta như thế không?”

Triệu Trần lơ đãng nói, “Đây nào có nói xấu, ba là ăn ngay nói thật. Sưởng Sưởng, con còn nhỏ, nhìn nó bộ dáng đẹp, cho nên mới động tâm. Ngày hôm nay con cũng đã thành niên, được rồi, ba mang con đi xem một chút, nam nhân đẹp hơn cậu ta nhiều lắm, con muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, baba mang con đi làm lễ trưởng thành.”

Người cha nói với một đứa con gái thuần khiết những lời này, chỉ sợ ngoài Triệu Trần tìm không ra người thứ hai đâu.

Triệu Sưởng nén giận liếc ông, nói, “Ba, con tố giác với ông nội, nói ba đưa cho con đàn ông để con chơi vịt*.”

Triệu Trần nhìn con gái, giáo dục, “Con gái làm sao lại nói lời này ra miệng!”

Triệu Sưởng tuyệt không để ý tới ông giáo dục, nói, “Con cũng là lời thật nói thật thôi, lẽ nào con biểu đạt sai lầm.”

Triệu Trần thật muốn lại tử mĩ toàn diện giáo dục con gái một hồi, nhưng mà lại bị con gái chọc giận không nói ra được.

Ông chỉ phải gật đầu, nói, “Được rồi, con biểu đạt không sai. Đừng nói ông nội con, ba dẫn con đi xem một chút, để tránh cho con còn tưởng rằng Trương Hoàn kia không tầm thường, kỳ thực, thương tâm vì cậu ta, thật sự không đáng.”

Triệu Sưởng có lẽ đích thật thương tâm, hoặc là do lòng hiếu kỳ, thực sự muốn đi xem một chút, vì vậy liền đáp ứng ba cô, cùng ông đi xem xem.

*từ chơi chỗ này là từ chơi trong ‘chơi gái’, còn từ vệt hình như là tiếng lóng chỉ việc bán d*m thì phải, cái này dựa vào mấy câu đối thoại ở chương sau mới biết, search google không thấy cái gì

Vừa beta lại, đổi đại từ danh xưng cho Triệu Trần từ ‘hắn’ thành ‘ông’ :)) Đăng bởi: admin

5. Chương 5

Chương 5 : Nam tiếp viên

Triệu Sưởng ban đầu cho rằng ba muốn dẫn mình đi xem nội dung mạnh bạo gì đó, sau khi đi mới biết bình bình thường thường cái gì cũng không có, làm cô uống phí một đường chờ mong.

Ai, nghĩ đến là ba mang tới, có cái gì tương đối kích thích, người ta cũng không dám để cho cô xem.

Được dẫn tới một gian phòng riêng* rất lớn lại trang trí sang trọng trên Ngu Nhạc Thành**, Triệu Trần xem ra là khách quen nơi này, nhân viên phục vụ vừa nhìn liền nhận ra ông, vồn khom người bồi cười cẩn thận dẫn bọn họ tới gian phòng riêng này, có thể đến gian phòng này, chỉ sợ cũng bởi vì đây là nơi thường trú của Triệu Trần, vừa mới ngồi xuống trong phòng riêng, quản lí đã tới rồi, cười chào hỏi.

(*nguyên gốc : nghĩa là một gian phòng lớn, tách biệt, chuyên để ăn, chơi, giải trí; giống ghé lô

**Ngu Nhạc Thành = toà nhà giải trí: chỗ này không biết là tên riêng hay danh từ, nhưng ko có tên thì quá chung chung, không thể bộc lộ dc cái sự đẳng cấp của nó)

Trước đây Triệu Trần tới nơi này, đương nhiên là để chiêu đãi khách, hoặc cùng bạn bè tụ tập thả lỏng, hoặc được người khác chiêu đãi, thế nhưng lần này, ông lại mang theo một cô gái nhỏ tới.

Từ người phục vụ mới rồi, đến quản lí hiện tại trong lòng đều có chút giật mình.

Triệu Sưởng mặc dù đổi một thân áo thun quần jean, còn mang theo chút khí chất con trai, nhưng loại người ở nơi này, liếc mắt là có thể nhìn ra rốt cuộc là nam hay nữ hay là gay.

Bọn họ trong một chỗ không xác định được thân phận cô gái mà Triệu Trần mang theo, cho nên cũng liền khó mở miệng, quản lí còn đang muốn hỏi, Triệu Trần liền ôm vai cô gái ngồi bên cạnh lên tiếng với quản lí, nói, “Lí Trí, đây là con gái tôi, sau này, con bé nếu tới nơi này của các cậu, các người liền cẩn thận chiêu đãi nó, tất cả đều ghi vào hoá đơn của tôi.”

Quản lí Lí Trí giật mình một chút, nghĩ lại có thể là con gái Triệu Trần, Triệu tiên sinh quả thật rất không bình thường, cứ nhiên tự mình mang con gái tới nơi này. Bất quá, vừa nghĩ, lập tức liền thoải mái, làm một người ba, lo lắng con cái ở bên ngoài xằng bậy xảy ra chuyện, còn không bằng trước tự mình đưa con đến nơi bản thân cảm thấy an toàn, như vậy vẫn có thể an tâm một ít, hơn nữa, về sau tiểu cô nương này đến chỗ bọn họ, bọn họ còn không phải trước nhanh chóng báo lại cho Triệu tiên sinh, để tránh khỏi xảy ra chuyện, bọn họ chịu không nổi trách nhiệm.

Quản lí trong lúc Triệu Trần giới thiệu, đương nhiên vội vàng nịnh hót trả lời.

Triệu Sưởng không nói gì, đánh giá chung quanh một phen, chân mày cau lại, rầu rĩ ngồi chỗ kia.

Quản lí thấy Triệu Trần cùng con gái nói qua nói lại, cũng không nói chính ông cần người, không khỏi do dự trong phút chốc, nhưng nghĩ lại, cũng biết trước mặt con gái, không thể mang cho Triệu Trần hai tiểu thư hầu hạ* tới, nếu không còn chọc ông tức giận.

(*từ gốc là ngự dụng = tay sai, nữ tiếp viên ấy mà)

Sau khi quản lý rời đi, Triệu Sưởng liền bảo hai người phục vụ hầu hạ trong phòng ra ngoài, sau đó bắt đầu hung dữ lườm Triệu Trần, nói, “Ba, ba nhất định là khách quen nơi này, ở chỗ này chơi rất vui có đúng không?”

Triệu Trần nghĩ thầm con gái lại muốn quản mình, cười nói, “Chỉ là một ít xã giao thôi.”

Triệu Sưởng hừ một tiếng. Lại nhìn chung quanh một lần, phát hiện ở đây chỉ là một phòng riêng trang hoàng tương đối hoa lệ mà thôi, thực sự nhìn không ra có cái gì đặc biệt, vì vậy nói, “Ở đây cũng không có gì a, ba mang con đến. Còn không có cảm giác tốt bằng quán bar lần trước.”

Triệu Trần nghe con gái nói quán bar, liền trầm mặt, nói, “Con đi quán bar khi nào? Trong quán bar loạn như vậy, con còn đi?”

Triệu Sưởng nghe ra ba tức giận rồi, nhưng cô cũng không thèm để ý, nói, “Ba không phải ra ngoài chơi phụ nữ sao, con đi quán bar một chút thì không được à.”

Triệu Trần nói, “Ba là người trưởng thành, nhưng con hôm nay mới mười tám tuổi, trước đó đã đi bar?”

Triệu Sưởng nâng cằm không phục nói với Triệu Trần, “Anh Nhiên mang con đi. So với ba dẫn con đến đây tốt hơn! Nơi đó còn có biểu diễn múa cột thoát y, có người còn ở trong góc làm tình....”

Triệu Sưởng nhất định là cố ý nói vậy, chọc cho mặt Triệu Trần đều tái rồi, oán hận nói, “Tào Dật Nhiên tên nhóc này, nó ngứa da rồi, lần sau không tấn nó một trận ba không phải cậu nó! Cứ nhiên dám dẫn con đi xem mấy thứ ngổn ngang kia!”

Triệu Sưởng giống như thắng lợi nhìn Triệu Trần, thế nhưng bị Triệu Trần trầm mặt chấn động lại không dám nở nụ cười, Triệu Trần quát lên với cô, “Sau này còn dám đến những nơi kia, baba biết một lần, đánh con một lần.”

Triệu Sưởng cũng sừng sộ lên, trả lời, “Ba dám! Ba chạm vào một đầu ngón tay của con, con nói với ông nội ba ở nhà đánh con!”

Triệu Trần bị cô chọc giận đến không nói nên lời, chỉ có thể thở dài. Ông nghĩ, nếu như Triệu Sưởng là con trai ông, ông tuyệt đối sẽ hung hăng quản giáo cô, không nghe lời phải đánh, xằng bậy sẽ mắng. Nhưng ai biểu là con gái, con gái liền không giống nhau rồi, phải che chở thật tốt, quan tâm, rất sợ xảy ra một chút vấn đề.

Quản lý rất nhanh mang người đến, gõ cửa mới tiến vào.

Triệu Sưởng mặc dù lần đầu tiên tới chỗ thế này, thế nhưng đại tiểu thư tuyệt không luống cuống, trái lại phong phạm nữ vương mười phần, ngồi ở chỗ kia, nhãn thần kén chọn lại lạnh lùng nhìn các thiếu gia* xếp thành một hàng trước mặt cô. Mà những nam nhân này, có lẽ mỗi một người đều lớn tuổi hơn một chút so với Triệu Sưởng.

(*thiếu gia ở đây chỉ nam tiếp viên, tương tự là tiểu thư)

Bởi vì không biết khẩu vị của Triệu Sưởng, cho nên quản lý mang đến các loại hình, Triệu Sưởng quả thật ưa cái loại sạch sẽ thanh tú một chút, Triệu Trần chú ý con gái, quản lý cũng chú ý thần sắc Triệu Trần cùng Triệu Sưởng, đều nhìn ra ánh mắt Triệu Sưởng rõ ràng dừng trên người hai nam tiếp viên thanh tú kia lâu một chút.

Chất lượng nơi này đích xác tốt vô cùng, không nói đến tướng mạo học vấn, chỉ nói tính chuyên nghiệp, chính là tốt nhất.

Mỗi người không hề làm cho người ta cảm giác đang nịnh hót, ngược lại là cái loại không khí khiến người ta đặc biệt thoải mái nhu hoà phủ vào mặt.

Triệu Sưởng xác thực cảm thấy bọn họ rất tốt, thế nhưng tới cuối cùng cũng chỉ để hai nam tiếp viên lại chơi với cô.

Quản lý xem ý tứ của Triệu Trần trước, Triệu Trần gật đầu, quản lý mới để cho hai người này qua bồi Triệu Sưởng, chính mình bảo mấy nam tiếp viên khác ra ngoài.

Hai người Triệu Sưởng chỉ, một người trong đó là loại cao to anh tuấn, khí chất mang theo chút lạnh đậm, con mắt đặc biệt có thần, ngồi xuống bên người Triệu Sưởng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, không nịnh bợ không lẳng lơ, hỏi Triệu Sưởng muốn uống gì, Triệu Trần chỉ nước trái cây, bảo nam tiếp viên kia rót nước trái cây cho Triệu Sưởng là được rồi.

Con gái ở trong này gọi nam nhân bồi, baba ngồi bên cạnh chỉ huy giám thị, cảm giác rất kì quái.

Triệu Sưởng muốn bảo Triệu Trần đi ra ngoài, thế nhưng ngẫm nghĩ lại không làm như vậy.

Người nam tiếp viên còn lại là một cậu trai trong thanh tú mang theo xinh đẹp cùng quyến rũ, bởi vì thanh tú càng lộ ra khuôn mặt non nớt như tuổi rất nhỏ, Triệu Sưởng hỏi cậu ta tên gì, hơn nữa còn trực tiếp sờ sờ tay lên mặt cậu ta, phát hiện cậu ta trang điểm, cô liền mất hứng, nam tiếp viên này đương nhiên rất biết nhìn sắc mặt, nhanh chóng nói mình đi tẩy trang.

Triệu Trần có thể nhìn ra, con gái chỉ hai người kia, trên người đều mang theo bóng dáng Trương Hoàn, tương mạo vài phần tương tự, hơn nữa, có chút cảm giác na ná.

Bởi vì Triệu Trần ở một bên, cho dù nam tiếp viên thủ đoạn thông thiên, cũng không dám làm cái gì với con gái có người ba cảnh giác, không nói bọn họ là người rất có ánh mắt, liền nói khi này quản lí bảo bọn họ tới, còn dặn dò bọn họ tốt nhất không cần làm cử chỉ vượt quá giới hạn, như vậy tương đối an toàn.

Sở dĩ, Triệu Sưởng chơi ở trong này, chính là nghe soái ca hát, ăn nho bọn họ bóc vỏ, uống nước trái cây bọn họ đút tới bên miệng..., khi Triệu Sưởng tò mò muốn đi sờ bên dưới người ta một cái xem xem rốt cuộc là bộ dạng gì, đã bị Triệu Trần ở một bên ho khan cắt đứt, Triệu Sưởng chỉ đành cái gì cũng không làm.

Chờ khi ngồi xe về nhà, Triệu Sưởng bất mãn oán giận nói, “Còn tưởng rằng có thể có chút gì đó, nguyên lai buồn chán như vậy, hoàn toàn lãng phí thời gian của con.”

Triệu Trần ngồi bên cạnh vỗ vỗ vai con gái, nói, “Một chữ sắc, không phải là một trò chơi. Có thể có cái gì? Cho nên, cậu Trương Hoàn kia, thật không có gì. Con xem, nam nhân đáng đẹp trai hơn cậu ta nhiều lắm, bộ dạng thanh tú hơn cũng có, còn đều thiện giả nhân ý* hơn cậu ta, cho nên con hoàn toàn không cần đem tâm tư đặt lên người cậu ta.”

(*thấu hiểu lòng người)

Triệu Sưởng càng bất mãn hừ một tiếng, nói “Baba, ba đừng nói cái này được không?”

Triệu Trần liền thực sự không nói.

Triệu Trần cho rằng Triệu Sưởng trải nghiệm qua chuyện ở Ngũ Nhạc Thành, sau đó sẽ không mê luyến Trương Hoàn nữa, hiển nhiên, ông đánh giá sai chấp nhất của nữ nhân.

Quà sinh nhật Trương Hoàn đưa cho Triệu Sưởng là một chuỗi vòng tay bạc, kỳ thực không đáng bao nhiêu, thế nhưng Triệu Sưởng yêu như trân bảo, ngày thứ hai liền đeo vòng tay lên, Triệu Trần mắt thấy con gái vẫn vui sướng lại u buồn sống tiếp, nhìn cô len lén thu thập ảnh chụp Trương Hoàn tự mình chỉnh lý thành album.

Triệu Trần đối với Trương Hoàn cái người làm tổn thương con gái ông thật có tức giận không nói nên lời, cướp đi con gái yêu dấu từ bên người ông thì thôi đi, chủ yếu vẫn là cái cậu Trương Hoàn này không quý trọng con gái ông, mà ông ngay cả muốn tự mình xuất mã giáo huấn Trương Hoàn này một phen, sau lại lo lắng bị con gái biết được sự tình thu thập không được mà xoá bỏ.

Nhưng ông vẫn cho người đi điều tra Trương Hoàn, không chỉ điều tra rõ ràng sự tình từ khi Trương Hoàn sinh ra cho đến nay, mà còn điều tra cả những người chung quanh Trương Hoàn.

Thấy bản ghi chép Trương Hoàn từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ yêu đương qua, Triệu Trần vẫn tương đối hài lòng, nghĩ cậu tuy rằng không đáp ứng Triệu Sưởng, nhưng cũng chưa từng đáp ứng bất kỳ cô gái nào khác, đây ít nhất nói rõ không phải vấn đề ở con gái ông, nói không chừng là Trương Hoàn có cái bệnh gì không tiện nói ra.

Triệu Trần nghĩ như vậy, nghĩ thầm chẳng lẽ phải tra một chút tình trạng thân thể Trương Hoàn sao, dù sau, cái này liên quan đến cuộc sống của con gái ông.

Triệu Trần tuy rằng tức giận Trương Hoàn không biết thức thời, nhưng, ông cùng con gái giống nhau, cho dù đến bây giờ, chưa từng nghĩ tới Trương Hoàn không phải là vật trong lòng bàn tay bọn họ.

Tuy hiện tại Trương Hoàn không đáp ứng Triệu Sưởng, nhưng hai người tựa hồ đều cảm thấy cuối cùng cậu sẽ đáp ứng.

Triệu Trần nghĩ như vậy, hoàn toàn bởi vì thấy con gái ông thực sự quá mê Trương Hoàn rồi, ông đã vô lực khuyên can Triệu Sưởng, cho nên không thể làm gì khác hơn là để mặc.

Được rồi Triệu Trần, chú không cần tức giận. Trương Hoàn không từ chối con gái chú thì làm sao chú có cơ hội chứ. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

Chương 6 : Trận bóng

Ngày này, Triệu Trần hẹn con gái hôm sau cùng nhau ăn cơm trưa, nói muốn đi đến trường đón cô, Triệu Sưởng rất dứt khoát cự tuyệt, nói, “Con muốn xem trận bóng, thi đấu phải đến hơn 12h mới xong, nói không chừng sau đó còn muốn cùng đội bóng liên hoan, ba, tự ba ăn cơm đi, không cần tới đón con.”

Triệu Trần thầm nghĩ là trận bóng gì, con gái nhà ông lưu ý như vậy, lại hỏi, “Ba trước đây sao không biết con phùng* đội bóng, con bây giờ thích đội nào?”

(*ý chỉ nuôi, nâng đỡ, đầu tư vào,...)

Triệu Sưởng nói, “Ba, ba nói cái gì! Chỉ là trận bóng rổ bên học viện tụi con thôi, có Trương Hoàn ra sân, ba cho rằng con sẽ đi phùng cái gì đội bóng?”

Triệu Trần nghĩ thầm thì ra là thế, lại là do cậu Trương Hoàn kia dựng lên, ông không khỏi có chút buồn bực, nói, “Vì cậu Trương Hoàn này, con đều không muốn cùng baba ăn một bữa trưa sao?”

Triệu Sưởng nói, “Con muốn cùng ba ăn cơm chung, tùy thời đều được, nhưng xem trận bóng của Trương Hoàn, rất lâu mới có thể xem một trận có được hay không!”

Triệu Trần nghĩ con gái lớn không cần người rồi, sau khi cảm khái nói, “Ba đi trường học đón con, nếu con không cùng bọn họ ăn cơm, liền cùng baba ăn nha!”

Triệu Sưởng từ chối cho ý kiến, cúp điện thoại.

Triệu Trần cảm thấy chính mình là người cha không có oai phong nhất, bắt quá, chẳng còn cách nào, ai kêu đó là con gái ông.

Vừa vặn Triệu Trần đang cùng Chu Sam đánh bóng, Chu Sam nhìn ông một bộ dáng thờ dài, liền cười nói: “Ông đây là gặp phải chuyện gì? Còn chưa từng thấy qua ông thờ dài như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì không xử lý tốt.”

Triệu Trần nói, “Ông không biết, nha đầu nhà tôi kia, gần đây thích một đàn anh hơn nó một khoá trong trường học, người ta đã cự tuyệt nó, nó còn chưa hết hy vọng, dính chặt tiếp cận, ông nói tôi rốt cuộc có thể không tức giận sao?”

Chu Sam nói, “Nguyên lai là như vậy a, người mà, luôn luôn muốn thống thống khoái khoái yêu một hồi mới có ý nghĩa, ông không cần đi quản chuyện đám thanh niên, tùy tụi nó đi! Hà tất quan tâm!”

Triệu Trần nói, “Không phải con gái nhà ông, ông nói nghe nhẹ ghê. Nếu như cặp song sinh nhà ông theo đuổi nam nhân, người ta còn chướng mắt, ông có tâm tình thế nào, ông liền hiểu tôi.”

Vì vậy Chu Sam cười một trận, nói, “Đình Đình Niều Niều nhà tôi, vừa đẹp vừa ôn nhu, còn rất hiểu chuyện, chỉ có đàn ông khác theo đuổi bọn nó, chẳng lẽ muốn bọn nó ngược lại tìm người chướng mắt bọn nó sao? Tôi không tin có người như vậy tồn tại, nếu thật có người như vậy, lão tử không đem hắc đim xuống biển mới lạ.”

Xem ra các ông bố trên đời này đều tự tin với con gái mình như thế này. Triệu Trần lắc đầu, nói, “Quên đi, không nói cái này, không có kết quả.”

Sáng ngày thứ hai, Triệu Trần không có chuyện trọng yếu phải làm sớm đến trường học Triệu Sưởng, nghĩ thầm ông cũng đi xem trận bóng kia, nhìn một chút Trương Hoàn kia rốt cuộc có tài đức gì, lại có thể được con gái tâm cao khí ngạo của ông ưu ái như vậy.

Tài xế ở trong trường hồi đường, trực tiếp lái xe đưa Triệu Trần tới sân thể thao đang tiến hành cuộc so tài bóng rổ giữa các viện, Triệu Trần ngồi trong xe, bởi vì vị trí sân bóng rổ là ở trên sân thể thao phía dưới con đường cái này, cho dù lúc này cạnh sân bóng rổ chật ních khán giả và cổ động viên, ông ngồi trong xe trên đường cái cao hơn sân bóng rổ gần hai mét, vẫn có thể thấy rõ ràng sân bóng.

Thị lực Triệu Trần rất tốt, ông thậm chí có thể thấy rõ ràng dưới ánh mặt trời, mồ hôi trên trán cầu thủ đang di chuyển trên sân.

Trước khi ông tìm thấy thân ảnh con gái, ông đương nhiên sẽ nhanh nhìn thấy Trương Hoàn trên sân hơn.

Trương Hoàn cao hơn 1m8, nhưng là, cậu gầy, mặt cũng nhỏ, vì vậy so với đẹp trai càng nhiều hơn chính là tuấn mỹ.

Cậu chắc là ở vị trí hậu vệ, cho dù ở trên sân bóng, tựa hồ cậu cũng không thích va chạm tiếp xúc với người khác, mang theo chút lãnh đạm và ngạo khí, chơi ở vị trí hậu phương, nhưng cậu ném bóng phi thường chuẩn, Triệu Trần ngồi ở chỗ này chưa được mấy phút, liền thấy Trương Hoàn ném được hai cú ba điểm, hơn nữa còn là tỷ lệ trăm phần trăm trúng đích.

Mỗi lần cậu ném rổ, nữ sinh ngoài sân bóng liền thét chói tai, xem ra, không chỉ có con gái ông si mê cậu nhóc Trương Hoàn này, nữ sinh khác cũng đồng dạng vì cậu mê muội, nguyên lai cậu nhóc này ở trong trường còn là nhân vật phong vân vạn người mê.

Bởi vì Trương Hoàn liên tiếp ném hai cú ba điểm, người trong đội đối thủ được phái tới coi chừng cậu lúc đầu rõ ràng không trông được cậu, động tác Trương Hoàn quá linh hoạt, động tác giả và qua người đều vô cùng cường đại, cả khán giả đều chỉ thấy cậu nhoáng lên, sau đó cả người liền qua người ném rổ, làm người ta khó lòng phòng bị.

Vì vậy đội đối thủ lập tức cải biến phương châm, khi Trương Hoàn một lần nữa ném trúng một cú ba điểm, bọn họ để một người càng cao lớn cường tráng đến kèm Trương Hoàn, đối phương chắc là sớm không vừa mắt Trương Hoàn, vừa mới ra sân, Trương Hoàn còn chưa nhận được bóng đội hữu truyền tới, chỉ thấy hắn ta cố ý đẩy Trương Hoàn một cái, Trương Hoàn gầy cho nên thể trọng nhẹ, hơn nữa không chú ý, bị đẩy ngã sắp xuống.

Lần này nhóm fan nữ ngoài sân đều bắt mắt lên, Trương Hoàn tự mình đứng dậy, nhưng nhóm fan nữ nghiêm khắc yêu cầu phạt thẻ vàng người cố ý đẩy Trương Hoàn, hơn nữa có vài người thậm chí hùng hùng hổ hổ đứng lên, bên đối thủ rất bất mãn, thậm chí nam sinh đẩy Trương Hoàn còn giơ nắm tay với các nữ sinh, điều này hiển nhiên càng thêm gây ra căm phẫn, quả thực sẽ phát sinh hành vi bạo lực.

Lúc này, Trương Hoàn tự mình đứng ra, nói vừa rồi chỉ là mình không cẩn thận mà thôi, bảo mọi người hảo hảo xem trận bóng là được, không nên phá hư trận so tài hữu nghị này.

Lời cậu nói có tác dụng nhất định với nhóm nữ sinh kia, trận đấu mới có thể tiếp tục tiến hành.

Kết quả chung cuộc không cần nói cũng biết, học viện bọn Trương Hoàn cách đối phương hơn mười điểm thắng lợi.

Triệu Trần ngồi trong xe xem, xem đến tận tận hữu vị (thích thú), không thể không tán thưởng kỹ thuật chơi bóng của Trương Hoàn tốt, hơn nữa, chú ý là người rất cảnh đẹp ý vui, đặc biệt mặc một thân đồng phục áo ba lỗ trắng xanh nhạt, phía dưới là quần soóc, lúc giơ tay qua đầu, thậm chí có thể thấy phần thắt lưng tiêm gầy mềm dẻo của cậu lộ ra.

Mà Trương Hoàn thích chơi bóng rổ, cư nhiên không bị phơi đen da, đương nhiên cậu cũng không trắng giống con gái, mà là loại màu da trắng mang theo khoẻ mạnh.

Bởi vì vận động, gương mặt cậu rất đỏ, đỏ mồ hôi, con ngươi đen bóng hữu thần, nhưng lại tỉnh táo, nghĩ đến, cậu rất nắm chắc có thể thắng cuộc đấu bóng rổ, cho nên không có vẻ đặc biệt kích động.

Có nữ sinh đưa khăn mặt và nước cho cậu, cậu cũng chỉ nhàn nhạt tiếp nhận rồi nói tiếng cảm ơn.

Triệu Trần ngồi ở đằng kia thưởng thức Trương Hoàn, thế cho nên đã quên nhìn con gái ở đâu, thẳng đến kia Triệu Sưởng ra khỏi sân bóng rổ leo lên đường cái bên này, ở bên cửa kính xe của ông gõ một cái, ông mới nhìn thấy con gái bảo bối của mình tới.

Triệu Sưởng nhìn ông nói, “Ba ở chỗ này chờ lâu chưa?”

Triệu Trần cũng đã quên rốt cuộc đã bao lâu, vì vậy đáp, “Chỉ một chút.”

Triệu Sưởng nói, “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Triệu Sưởng ngồi vào trong xe, Triệu Trần nói, “Thế nào không thấy con đi qua chỗ Trương Hoàn?”

Triệu Sưởng liếc nhìn ông, “Anh ấy nói buổi chiều phải đi làm thêm, không cùng mọi người ăn cơm, cho nên, con theo bọn họ đi ăn cơm không có ý nghĩa.”

Triệu Trần nói, “Nguyên lai là như vậy. Nhưng cũng không thấy con đi đưa nước cho cậu ta.” Triệu Trần nói như vậy, là muốn biết một chút con gái có phải đã phai nhạt tâm tư với cậu Trương Hoàn kia không.

Nhưng hiển nhiên nói đến chỗ đau của Triệu Sưởng, Triệu Sưởng cau mày nói, “Có nhiều em gái đưa, con đi đưa cũng không thấy anh ta uống nước con đưa. Gần đây anh ta vừa nhìn thấy con liền đi đường vòng.”

Triệu Trần sờ sờ tóc con gái bị thương tâm, nói, “Quên đi, trên đời này đàn ông tốt nhiều lắm, cậu ta không biết phân biệt, chúng ta không cùng cậu ta chấp nhặt.”

Mặc dù được ba khuyên bảo, nhưng Triệu Sưởng tuyệt không hài lòng, tựa ở trên người baba ngẩn người ra.

Bữa trưa cô cũng không ăn bao nhiêu, chủ yếu là không có khẩu vị.

Mà Triệu Trần, cũng không nói gì, đại khái, ông cũng đồng dạng đắm chìm trong thời điểm Trương Hoàn chơi bóng đẹp trai lại bề nghệ, cái loại ngạo khí cùng thông dong tự nhiên kia.

Trương Hoàn xem ra đích thật là một nhân vật đẹp, Triệu Trần không thể không nghĩ như vậy. Ông hiện tại thậm chí cho rằng, con gái không thích cậu nữa, mới là vừa vặn.

Lại qua vài ngày, là thứ sáu, tài xế trong nhà lái xe đi đón Triệu Sưởng về, Triệu Trần vừa lúc ở nhà, ông thấy trong tay Triệu Sưởng mang theo một cái túi vào nhà, cả người ngơ ngác không có tinh thần, thấy ông, cô cũng không chào hỏi, trực tiếp lên lầu quay về phòng ngủ mình.

Triệu Trần vừa nhìn thấy Triệu Sưởng không thích hợp như vậy, trước gọi tài xế đến hỏi, tài xế nói lúc đón cô, cô đã có bộ dạng này, căn bản không nói chuyện với người khác, ông ta cũng không biết nguyên nhân.

Triệu Trần khoát khoát tay để ông ta đi xuống, lại bảo phòng bếp chuẩn bị một ly sữa nóng, ông tự mình bưng sữa đi lên lầu xem con gái.

Đang muốn gõ cửa phòng con gái, mới phát hiện cửa không khoá.

Ông lần này chưa được con gái cho phép, liền trực tiếp đẩy cửa tiến vào, thấy Triệu Sưởng nằm lì ở trên giường, trên giường tán loạn rất nhiều ảnh chụp, hơn nữa trên mặt đất cũng có một ít, thế nhưng trên mặt đất đều là mảnh vụn, xem ra đều bị Triệu Sưởng xé.

Triệu Trần đặt sữa lên bàn, liền ngồi xuống bên người con gái, thấy ảnh chụp trên giường tất cả đều là Trương Hoàn, chắc đều là ảnh người khác chụp, đại đa số là ảnh chụp Trương Hoàn chơi bóng, bóng lưng cậu, gò má, rất ít thấy chính diện. Nghĩ đến, chỉ có người chụp không chuyên nghiệp mới có thể ra cái dạng này.

Triệu Trần dùng tay đem những tấm hình trên giường quét sang một bên, trong mấy tấm hình kia Trương Hoàn thật chói mắt, không nói đến dáng dấp lãnh tình mà quyết đoán khổng lồ chế toàn cục trong trận đấu kia, một sườn mặt ở trên đường trong sân trường, cái loại khí chất lãnh đạm cao ngạo này, khuôn mặt tuấn mĩ, đều làm người mê muội.

Triệu Trần biết con gái bộ dạng này, khẳng định lại là nhóc con Trương Hoàn kia chọc, ông vuốt tóc cô con gái đang nằm lỳ trên giường, ôn nhu khuyên cô nói, “Tình yêu, cũng cần dựa vào duyên phận, nếu không được, vậy liền buông tay trước, lại đi tìm một đoạn ái tình khác, không phải càng tốt sao?”

Triệu Sưởng ngẩng đầu lên, cô nhìn ba, viền mắt hồng hồng, hiển nhiên, cô vừa khóc, lúc này, nước mắt lại trào ra ngoài viền mắt.

Tính cách Triệu Sưởng rất cứng cỏi, Triệu Trần đã nhiều năm không thấy con gái khóc, hiện tại, con gái bảo bối của ông cư nhiên khóc, ông đau lòng không dứt, đem con gái ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, nói, “Con gái bảo bối của ba đáng giá để người đàn ông tốt nhất trên thế gian đến yêu, không cần thương tâm, sẽ có nam nhân càng tốt.”

Triệu Sưởng không dừng nước mắt, cô luôn luôn không phải loại người dính ba như vậy, lúc này lại chặt chẽ ôm ba, oa oa khóc lớn lên.

Triệu Trần nghĩ, khóc lớn một lần cũng tốt, khóc một hồi, cái gì cũng có thể nghĩ thông.

Triệu Sưởng vừa khóc vừa ong ong nói, “Anh ấy nói anh ấy không thích con gái, anh ấy nói anh ấy là đồng tính luyến. Baba, tại sao phải như vậy? Anh ấy gạt con đúng không? Anh ấy để thoát khỏi con, mới cố ý nói như vậy, đúng hay không?” Đăng bởi: admin

7. Chương 7

Chương 7 : Thất tình điên cuồng

Triệu Sưởng nói ra chuyện Trương Hoàn tự xưng là đồng tính luyến, Triệu Trần cũng rất kinh ngạc, ông đồng dạng không cách nào phán đoán lời này của Trương Hoàn là thật, hay là lý do để thoát khỏi Triệu Sưởng.

Ông cẩn thận ngẫm nghĩ, căn cứ kết quả điều tra, ông biết Trương Hoàn nhiều năm như vậy đích thật chưa bao giờ quen bạn gái, bất quá, tựa hồ cũng không có quan hệ đặc biệt tốt với bạn nam nào.

Cá nhân Trương Hoàn có tính khiết phích, nam sinh khiết phích, rất ít có khả năng ở trong một đám xú nam nhân cùng bọn họ chung đụng.

Cho nên, không thể nào từ kết quả điều tra phán đoán có phải đồng tính luyến hay không.

Chỉ là, Triệu Trần cảm thấy con gái mình các phương diện đều không tồi, sau đó còn không tức giận chút nào theo đuổi cậu lâu như vậy, vô luận người có tâm rất sắt đá, ông nghĩ cũng nên bị cảm động, dù sao, nữ truy nam cách tầng sa* (vải sa). Thế nhưng kết quả lại là lâu như vậy lại chưa đánh hạ được cậu, đây chính là chỗ nói không thông.

(*trích từ câu tục ngữ “Nam truy nữ cách ngọn núi, nữ truy nam cách tầng sa.” Chỉ việc phụ nữ theo đuổi đàn ông thì dễ dàng thành công)

Như vậy, cậu là một người đồng tính luyến hình như cũng nói qua.

Triệu Trần liền đem phỏng đoán của mình nói cho Triệu Sưởng, sau đó nói, “Cậu ta đích xác không cần thiết phải dùng tính hướng đến lừa dối thoát khỏi con, cậu ta nói cậu ta là đồng tính luyến, đây có lẽ là sự thật.”

Triệu Sưởng từ nhỏ đã là một đứa trẻ thông minh, kỳ thực đạo lý này, cô sớm đã hiểu, chỉ là không muốn tin tưởng mà thôi, lúc này bị Triệu Trần nói ra, cô vì vậy càng thêm lớn tiếng khóc lên phát tiết khó chịu.

Đây đối với một thiếu nữ mà nói, là sự tình bi thảm và tàn khốc cỡ nào, quyết định yêu sai người rồi.

May mà Triệu Sưởng không phải một người để tâm vào chuyện vụn vặt, sau khi khóc lớn trong lòng ba, cô liền lẳng lẳng ngồi ở chỗ kia chờ ra, phát một hồi ngốc, lại đem mấy tấm ảnh của Trương Hoàn chưa bị xé rách cho vào một cái túi.

Triệu Trần liền trầm mặc bồi bên cạnh cô, Triệu Trần biết, mình bây giờ vô luận nói cái gì, đối với con gái mà nói, đều không thể làm cho cô dễ chịu, như vậy, còn không bằng lẳng lặng cùng cô, để cô biết, baba vĩnh viễn ở bên người cô.

Triệu Sưởng lãnh tĩnh đưa mấy tấm hình kia cho Triệu Trần, bởi vì khóc, giọng cô có chút khàn, mắt cũng có chút sưng, vô lực nói với Triệu Trần, “Ba, ba khi nào đó giúp con trả mấy tấm hình này cho anh ấy đi! Con sẽ không đến trường học gặp anh ấy.”

Triệu Trần nghĩ thiêu huỷ không phải được rồi sao, còn trả lại làm gì, bất quá ông không nói, nhận lấy cái túi chứa ảnh kia.

Triệu Sưởng vẫn bình tĩnh, cầm khăn tay xì nước mũi, cô lại đứng bên cửa sổ ngơ ngẩn cả người, xoay người lại nói với Triệu Trần, “Ba, ba lại theo con đi cái tiệm vịt lần trước đi!”

Triệu Trần nghĩ thầm cái kia không phải tiệm vịt, là cửa hàng rất chính quy, hơn nữa còn là Ngu Nhạc Thành của chú Chu Sam của cô, nếu như cho ông ta biết, Triệu Sưởng gọi Ngu Nhạc Thành của ông như vậy, ông e rằng sẽ bực bội.

Triệu Trần đứng lên đi tới bên người con gái, ông biết trong lòng con gái bây giờ đặc biệt khó chịu, cần phát tiết một chút, chỉ là, đi tìm tiệm vịt phát tiết, tựa hồ không thích hợp, bất quá, ông lúc này cũng không có biện pháp tốt hơn để an ủi con gái, đành phải mang cô đi.

Triệu Sưởng mặc một thân quần áo thể thao, ngồi trong phòng riêng lần trước, lần này, cô một mình chọn sáu người đàn ông, hơn nữa muốn bia, Triệu Trần không ngăn cản cô, an vị ở một bên nhìn con gái bảo bối tìm nam tiếp viên cùng li một ly lại một ly, sau đó giống như phát điên hát rống, hơn nữa sau đó cô uống say, vừa khóc vừa kể lể cho mấy người nam tiếp viên bi tình sử của mình, nói mối tình đầu của cô, thể nhưng lại là một người đồng tính luyến ái.

Trong những nam tiếp viên này có người chuyên phục vụ khách nam, hơn nữa bản thân cũng là người đồng tính, chỉ là bởi vì tướng mạo đẹp mới bị Triệu đại tiểu thư chỉ điểm tới mà thôi, lúc này nghe được lời cô, cũng chỉ cười theo hoặc khóc theo, khó mà nói người ta là đồng tính thì sai.

Triệu Trần nhìn con gái phát điên, nghĩ cô phát xong lần này, e rằng cũng liền tốt lên, cho nên để mặc, chỉ cần không xảy ra chuyện gì là được rồi.

Triệu Sưởng sau lại nôn ra, nôn lên trang phục một nam tiếp viên, sau đó trên ghế sofa, trên thảm, người ta cũng không dám nói cô cái gì, vẫn như cũ tính tình tốt hầu hạ cô, bọn họ muốn đỡ hoặc ẵm Triệu Sưởng vào toilet trong phòng riêng tẩy một chút, Triệu Trần bảo bọn họ dừng lại, tự mình tiến lên ôm lấy con gái lúc này đã bắn hể hể nửa hôn mê.

Vì vậy ngay quán rượu trong Ngu Nhạc Thành thuê gian phòng, quản lí tìm một tiểu thư bình thường Triệu Trần rất thích đến hầu hạ Triệu Sưởng.

Vị tiểu thư kia cũng không ngại Triệu Sưởng cả người dơ bẩn hôi thối, tận tâm tắm cho cô, thỉnh thoảng còn trấn an tâm tình cô, Triệu Trần thì ngồi ở gian ngoài hút thuốc.

Ông không có gì hay để nói, cũng không có gì hay khuyên Triệu Sưởng.

Lúc này, ông tựa hồ còn thật hâm mộ Triệu Sưởng, chính ông có lẽ vì nguyên nhân quá lý trí, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ yêu người nào, cho dù mẹ Triệu Sưởng là thanh mai trúc mã của ông, trước đây kết hôn cũng là chuyện đương nhiên thuận theo tự nhiên, thế nhưng, ông tựa hồ đối với bà không có tình yêu mạnh mẽ không có bà không được. Mà phụ nữ khác, ông càng thêm không có gì kích thích, cũng dưới sự đề cử của người khác nếm thử đàn ông, tuy rằng không bài xích, thế nhưng ông tựa hồ không có cảm giác đặc biệt.

Triệu Trần hút thuốc, từ cửa sổ nhìn ra ánh đèn neon bên ngoài, trong thành phố đục vọng và quyền lực này, có đôi khi, ông sẽ cảm thấy cô tịch, nếu không có con gái Triệu Sưởng quấn mình, hơn nữa lại bận rộn công việc phải làm, Triệu Trần cảm thấy lấy trình độ tùy hứng của mình, nói không chừng đột phát suy nghĩ ném tất cả xuống đi lưu lạc cũng không biết chừng.

Dù sao, không có tình cảm kịch liệt gì, có thể ràng buộc được ông. Trong nhà, ông là lão tam, cũng không cần ông gánh bao nhiêu trách nhiệm gia đình. Từ nhỏ lại là người tùy hứng làm bậy lớn lên, bỏ xuống tất

cả tùy hứng bỏ đi, đối với ông cũng không phải là chuyện không thể.

Bất quá, ông có con gái, không vì cái gì khác, ông nên vì con gái làm một baba tốt, cho nên, ông thu liễm rất nhiều thói xấu không muốn người ta biết.

Ông hút thuốc, hút từng cây từng cây, ông ước ao con gái ông có một người để cho cô liều lĩnh yêu, lúc thất bại có thể uống rượu hồ nháo để phát tiết.

Mà ông, lại tìm không được người như vậy.

Lão nam nhân kì thực cũng rất dễ thương cảm, cho nên, mới dễ dàng bị tiểu muội muội văn nghệ thông đồng như vậy.

Vị tiểu thư kêu Vạn Bội Bội này tắm cho Triệu Sưởng xong, lại quần khăn tắm lớn, nhưng Triệu Sưởng cao một mét bảy mấy, cô ta còn không cao bằng Triệu Sưởng, căn bản bọc không được cô, thậm chí đỡ cô đi tới cũng trắc trở, cho nên đành lớn tiếng gọi Triệu Trần đến hỗ trợ.

Triệu Trần bị tiếng gọi của Vạn Bội Bội làm cho phục hồi tinh thần từ trong tự hỏi giữa sương khói lượn lờ, đặt tất thuốc vào cái gạt tàn trên bàn, đi đến cửa phòng tắm hỏi chuyện gì, Vạn Bội Bội nói cô ta bao bọc kỹ lưỡng cho Triệu Sưởng rồi, nhờ Triệu Trần đi vào hỗ trợ ôm con gái ông một chút.

Triệu Trần lúc này mới tiến vào, dưới ánh mắt của Vạn Bội Bội, thật cẩn thận ôm con gái bảo bối, ôm đến trên giường lớn, lại đắp chăn cho cô.

Ông đã gọi điện cho nữ giúp việc chiếu cố Triệu Sưởng ở nhà mang quần áo Triệu Sưởng đến, đồng thời đến chăm sóc cô.

Cho nên, sau khi ông giúp con gái nằm xuống, lại ra khỏi phòng ngủ, cùng Vạn Bội Bội nói chuyện trong phòng khách.

Vạn Bội Bội là một cô gái không nói nhiều lắm lại hiểu chuyện, khoảng hai năm hai sáu tuổi, cái tuổi này, trong nhóm hồng bài tiểu thư tại Ngụ Nhạc Thành này coi như tương đối lớn, tiếp qua không lâu sau, cô ta phỏng chừng cũng có thể tự mình đảm đương công việc dẫn người, tiếp đãi khách nhân cũng chỉ có thân phận khách hàng cũ mà thôi.

Vạn Bội Bội nói Triệu Sưởng là một cô gái xinh đẹp, Triệu Trần gật đầu mỉm cười, nói, “Con bé từ nhỏ đã giống tôi, ăn diện thật tốt, nó sẽ rất xinh đẹp, chỉ là bình thường không thích chỉnh đốn, lúc nào cũng mặc như con trai. Có lẽ bởi vì không có mẹ bên cạnh, cho nên mới như vậy. Tôi cũng không có biện pháp với cái bộ dạng này của nó. Con bé bình thường phát tính tình, tôi cũng không dám chọc nó.”

Vạn Bội Bội cười nói, “Các ông bố đều không có biện pháp với con gái. Không phải còn có một câu, nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha, đời này, tôi đòi nợ sao?”

Triệu Trần vì lời này cười to, nói, “Đúng vậy, con bé hay đòi nợ tôi. Chính là thất tình, lại tới nơi này nháo lớn một hồi như vậy, bất quá, nếu sau khi não loạn như thế, trong lòng con bé thư thả, ngược lại cũng tốt.”

Trong mắt Triệu Trần mang theo ôn nhu, tươi cười ôn hoà, Vạn Bội Bội vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, làm một tiểu thư tiếp khách, lúc này cô ta cứ nhiên vì sự ôn nhu Triệu Trần dành cho con gái mà động lòng, khi cùng Triệu Trần chờ nữ giúp việc đến chiếu cố Triệu Sưởng, cô ta còn hỏi Triệu Trần có muốn cùng uống trà không, nói cô ta thật lâu không pha trà cho Triệu Trần nếm thử.

Triệu Trần đương nhiên hiểu rõ Vạn Bội Bội có ý gì, bất quá, ông hôm nay không có tâm tình, liền cự tuyệt cô ta, nhưng bởi vì đã phiền toái cô ta, nên vẫn đưa cho cô ta tiền boa thuê một đêm.

Triệu Sưởng sau khi điên một đêm, ngày hôm sau cô lại lãnh tỉnh cực kì, cô tìm Triệu Trần nói chuyện, nói không muốn ở lại trong thành phố này nữa, cô không muốn ở lại nơi có thể gặp được Trương Hoàn, cô muốn ra nước ngoài du học, cô muốn cách Trương Hoàn càng xa càng tốt.

Điều này làm cho Triệu Trần trở tay không kịp, muốn nói, Triệu Sưởng tuy rằng tính cách dứt khoát tự lập, nhưng mà, cô lại chưa bao giờ rời khỏi bên người ông, hiện tại cứ nhiên bởi vì thất tình liền muốn rời nhà xuất ngoại.

Triệu Trần muốn khuyên nhủ cô, nhưng Triệu Sưởng nói mình tâm ý đã quyết, muốn baba cho cô xuất ngoại, hơn nữa cô còn có thể thuận tiện đến chỗ mẹ một chuyến, cô nói mẹ cô mỗi lần gọi điện thoại đều muốn cô đi thăm bà, đã nhiều năm như vậy, cô cũng chưa từng đi.

Muốn nói mẹ Triệu Sưởng vì sao không trở về nước thăm con gái, nguyên nhân là Triệu Trần lúc trước khi vợ rời đi nói lời tàn nhẫn với bà, nói bà nếu dám trở về gặp con gái, sẽ không lưu lại tình cảm từng là vợ chồng, lời này của ông làm vợ cũ vẫn không dám trở về.

Cho nên, Triệu Sưởng nhiều năm như vậy chưa gặp mẹ cô, trách nhiệm đều do Triệu Trần.

Lúc này Triệu Sưởng nói như vậy, Triệu Trần liền vô pháp phản đối nữa, đành phải đáp ứng. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

Chương 8 : Trương Hoàn

Tính kiết phích của Trương Hoàn mang đến cho cậu phiền toái rất lớn, cậu không có cách nào ở trong kí túc xá trường cùng bạn học, ban đầu cũng từng cùng ở chung, nhưng cậu thực sự không thể chịu đựng được bạn cùng phòng không ưa sạch sẽ, mà cậu luôn luôn vừa có thời gian liền quét dọn, hơn nữa cả buổi tối không ngủ ở trong phòng làm vệ sinh, điều này làm cho bạn cùng phòng cũng đồng dạng không thể chịu đựng được cậu.

Cuối cùng, Trương Hoàn dọn ra ngoài, nhưng cậu cũng không về nhà học ngoại trú, cậu thuê một gian phòng ngay cạnh trường học.

Cho dù cậu vì tính kiết phích mà có khoảng cách với bạn cùng phòng, nhưng sau khi dọn ra, quan hệ giữa bọn họ vẫn rất tốt, mọi người còn thường cùng nhau chơi bóng, chỉ là, không ai dám đến phòng Trương Hoàn thuê, chủ yếu là quá sạch sẽ mà không dám vào phòng.

Nhà dì Trương Hoàn cách trường học không xa, chỉ một tiếng đồng hồ đi xe, bất quá, cho dù vì trả tiền thuê nhà mà làm công phi thường khổ cực, Trương Hoàn cũng không muốn trở về nhà dì ở.

Kỳ thực, trong nhà dì đối đãi với cậu không kém, chỉ là, rốt cuộc đây vĩnh viễn không phải nhà mình, với lại chuyện khi còn bé để lại dấu vết rất sâu trong lòng cậu, làm cho cậu không có cách nào chân chính xem dì cùng dưỡng là sự tồn tại giống như ba mẹ, cậu luôn luôn tồn tại một tầng xa cách với dì và dưỡng, đối với bọn họ phần nhiều là khách khí.

Cha mẹ cậu qua đời do tai nạn xe cộ, đây là chỗ đau xót nhất trong lòng cậu.

Khi đó, kỳ thật cậu và cha mẹ ở trên cùng một chiếc xe, sau khi phát sinh tai nạn xe cộ, cha mẹ cậu muốn bảo hộ cậu, đem cậu che chở giữa hai người, Trương Hoàn chẳng qua ngất đi lúc đó thôi, nhưng cha mẹ lại vĩnh viễn ly khai nhân thế.

Trương Hoàn cảm giác bản thân mang theo sinh mệnh của cha mẹ mà sống, cho nên, đối với việc sau đó được nhà dì thu lưu luôn luôn tồn tại ngăn cách nhất định. Bởi vì suy cho cùng trên đời này không có khả năng có người yêu cậu giống như cha mẹ nữa rồi.

Khi đó, gia cảnh nhà dì cậu không phải vô cùng tốt, thế nhưng, vẫn thu lưu cậu, nếu như khi đó bọn họ không thu dưỡng cậu, nói không chừng cậu sẽ bị đem đi cô nhi viện.

Ở điểm này, cậu cảm tạ bọn họ.

Nhà dì năm đó điều kiện rất không quá tốt, bọn họ nuôi Trương Hoàn, lại đồng thời tiếp nhận phòng ở và đồ vật cha mẹ Trương Hoàn để lại, còn có một chút tiền cùng cổ phiếu, kỳ thực mấy thứ này đã đủ nuôi Trương Hoàn trưởng thành, nhưng Trương Hoàn cũng không so đo những thứ này, ở trong nhà dì rất nghe lời hiểu chuyện, còn giúp trông em họ, vẫn luôn chiều cố cô.

Có lẽ Trương Hoàn đích thật là đại nạn không chết tất có hậu phúc, thậm chí người bên cạnh cậu cũng nhiệm vận thế, từ lúc Trương Hoàn đến nhà dì, trong nhà dì liền thời lai vận chuyển*, buồn bán đầu tư cổ

phiếu lời không ít tiền, sau đó nhà Trương Hoàn bị phá bỏ và di dời lại được bồi thường hai căn nhà mới, đương cũng tương đối tinh mắt, cầm tiền đi mua mặt tiền cho thuê, dần dần, nhà di liên giàu có lên.

(*thời thế đến vận may xoay chuyển = bắt đầu may mắn lên)

Bọn họ đối đãi Trương Hoàn xem như tận tâm, chưa từng cho cậu ăn ít mặc thiếu, thậm chí tiền tiêu vật còn nhiều hơn con gái, bọn họ cảm thấy mình đối tốt với Trương Hoàn, cho nên ở trước mặt người khác, cũng nói nhiều lời, nói bọn họ tốt và nhân từ với Trương Hoàn. Thật ra thì bọn họ nói những lời này chỉ là muốn biểu đạt mình không có lấy không phòng ở cùng tiền tài nhà Trương Hoàn để lại mà thôi, bọn họ muốn biểu thị tài sản trong nhà Trương Hoàn đều dùng trên người Trương Hoàn, dù sao bọn họ cũng phải quan tâm phán xét từ bên ngoài và những lời thì thầm sau lưng đối với họ, bọn họ sợ người ngoài nói bọn họ có được tiền tài Trương gia lại không đối tốt với Trương Hoàn, bọn họ chỉ là tham tiền.

Thế nhưng, mấy thứ này nghe vào tai Trương Hoàn, chẳng hề làm Trương Hoàn vui vẻ, chỉ có thể làm cậu khó chịu, bởi vì cậu cảm thấy, chính mình giống như một gánh nặng cho nhà dì, bọn họ đối tốt với mình, là để phô trương làm việc thiện.

Vốn Trương Hoàn vì ăn nhờ ở đậu mà tâm tư rất miễn cưỡng, nghe đến mấy lời này đương nhiên đặc biệt để ý.

Cậu từ sau khi học đại học, vì ở trong trường, cũng rất ít về nhà dì, cậu không muốn về. Cậu không thích thái độ dì và đương giống như thi ân đối với cậu.

Quan hệ giữa cậu và em họ Tiết Lộ từ nhỏ đã rất tốt, giai đoạn lúc ban đầu khi cha mẹ cậu mất, cậu khổ sở vô cùng, còn mắc bệnh kén ăn, là Tiết Lộ luôn bồi cậu, còn nấu mì cho cậu ăn, cậu khóc cô cũng theo cậu khóc, dần dần, lúc Trương Hoàn phục hồi lại tinh thần, liền phi thường biết ơn lòng tốt của Tiết Lộ, cậu vĩnh viễn nhớ kỹ những ngày Tiết Lộ cùng cậu.

Tiết Lộ chỉ nhỏ hơn một tuổi so với cậu, có lẽ khi còn bé đã từng trải qua những ngày nghèo túng, với lại cha mẹ bận rộng công việc, cô liền đặc biệt nghe lời.

Hơn nữa, tướng mạo của cô cùng Trương Hoàn còn có vài điểm giống nhau, cô xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn người theo đuổi không ngừng, bất quá, cô luôn không thèm nhìn những tên hoa đào nát này, tranh thủ thời gian học tập cho giỏi, cô luôn là niềm kiêu ngạo của cha mẹ.

Sở thích của cô cùng các cô gái hoạt bát khác không quá giống nhau, cô dịu dàng ít nói, còn trạch, thích đọc manga và ngôn tình Đài Loan, cũng bởi vì chịu ảnh hưởng của manga, là một nhan khổng*.

(*vô cùng coi trọng tướng mạo, là người cho rằng bộ dáng đẹp chính là thiên đạo, đơn thuần mê luyện tướng mạo người khác, theo zhidao.baidu)

Bạn tốt nhất trong trường đại học của cô là Triệu Sưởng, thời gian gần đây, chuyện cô nóng lòng nhất là làm cho Trương Hoàn tiếp nhận Triệu Sưởng tỏ tình.

Bất quá, bởi vì sự tình sinh nhật Triệu Sưởng, cô phát cáu với Trương Hoàn, sau đó Trương Hoàn gửi tin nhắn hẹn cô ăn cơm, cô cũng không thèm nhìn cậu.

Trương Hoàn biết em gái tức giận, không có cách nào, đi mua một quyển artbook của CLAMP đưa qua bồi tội, cái này trên trăm Đại Dương*, Trương Hoàn rất đau lòng số tiền này, nhưng vì dỗ em gái cũng không có cách nào.

(*đại dương ở đây là 1 đơn vị tiền, 1 Đại Dương = 300 Nhân Dân Tệ(CNY); 1 CNY = 350 D => trên trăm ĐD = trên 3000 CNY = trên 1 triệu 50 ngàn, theo zhidao.baidu)

Nể tình quyển artbook này, Tiết Lộ tha thứ cho cậu.

Một ngày này, là chung kết giải thi đấu lập trình Trương Hoàn tham gia, từ hơn trăm đội ban đầu, cho tới mười mấy đội bây giờ, sau đó phải xếp thứ hạng.

Thi đấu kết thúc, bọn Trương Hoàn ra khỏi Trung tâm thông tin, sau đó chỉ cần chờ kết quả là được.

Đang nói chuyện cùng đội hữu, chỉ thấy nhân tình đội hữu sáng lên, sau đó đùng cánh tay Trương Hoàn một chút, nói, “Em gái cậu đến tìm kìa. Cái cậu này, sao không nói sớm em gái tới tìm, cậu xem tôi còn đang đi dép.”

Vừa nói, còn kéo kéo áo sơ mi hơi nhăn nhúm trên người, rất là ảo não.

Trương Hoàn liếc nhìn cậu ta, cậu biết đội hữu có ý tứ với em gái mình, bắt quá, Trương Hoàn tuyệt không xem trọng cái cậu đội hữu này, bởi vì cậu ta quá không thích sạch sẽ, quần áo trên người nhất định là sau khi mặc không giặt, trực tiếp phơi lên, hai ngày nữa lại lấy xuống mặc.

Trương Hoàn phi thường rõ ràng chuyện này, cho nên tuyệt không giúp cái người thói quen sinh hoạt vô cùng kém nói tốt trước mặt em gái.

Tiết Lộ biết Trương Hoàn hôm nay đầu chung kết, từ sáng đến chiều tổng cộng bảy tiếng, cô tranh thủ thời gian đến chờ cậu.

Tiết Lộ trước tiên chào hỏi đội hữu của Trương Hoàn, gọi một tiếng chào đàn anh, liền không nhìn cậu ta nữa, một phen kéo Trương Hoàn liền đi, còn khí thế hung hăng nói, “Anh, đi theo em!”

Trương Hoàn theo sát phía sau, phất tay tạm biệt bạn bè liền giống Tiết Lộ chạy đi.

Đội hữu của Trương Hoàn trở mắt nhìn mỹ nữ đi mất, thở dài bỏ đi.

Trương Hoàn thấy Tiết Lộ bộ dạng tức giận, liền biết nhất định là cô đã biết chuyện Triệu Sưởng, vì vậy vừa đi vừa nói chuyện, “Lộ Lộ, em xem đến giờ cơm tối rồi, chúng ta trước tìm một chỗ ăn cơm đi?”

Tiết Lộ quay lại trừng mắt nhìn cậu, “Em mới không ăn.”

Trương Hoàn nói, “Kia muốn thế nào, anh hoạt động trí não lâu như vậy, em không thể không cho anh ăn cái gì.”

Tiết Lộ nói, “Không cho anh ăn.”

Sau đó đứng vững, nổi giận đùng đùng bắt đầu quở trách Trương Hoàn, “Anh, em thật sự không hiểu anh, Sưởng Sưởng có chỗ nào không tốt? Anh dựa vào cái gì chướng mắt người ta!”

Trương Hoàn cười khổ, đành phải nói, “Cô ấy chỗ nào cũng tốt, không tốt là anh, được chưa! Lộ Lộ, em đừng dính vào như thế có được không, em đây hoàn toàn là ép anh và một người không thích đến với nhau, anh làm sao có thể vui vẻ!”

Tiết Lộ nhìn Trương Hoàn, cũng là nhúu chặt mày, cuối cùng thở dài một tiếng, cúi thấp đầu, nói, “Em biết, không thể ép buộc chuyện tình cảm, nhưng mà, em thật sự nghĩ Sưởng Sưởng không tồi, cho nên mới giúp đỡ cô ấy, anh xem nếu là cô gái khác theo đuổi anh, tìm đến chỗ em nhờ giúp một tay, em có từng giúp đâu, thậm chí từ nhỏ đến lớn còn giúp anh cản không ít hoa đào nát nữa kìa!”

Trương Hoàn nghĩ thầm như nhau cả thôi, anh cũng cản cho em rất nhiều.

Hai anh em nhìn nhau, sau cùng Trương Hoàn đưa tay nắm vai em gái, ôm cô cùng nhau đi ra ngoài trường, còn nói, “Quên đi, chúng ta đi mua thức ăn, muốn ăn cái gì, anh nấu cho em.”

Tiết Lộ cuối cùng áp chế tính tình, theo Trương Hoàn cùng đi, trong nhà trọ Trương Hoàn chỉ có lò vi sóng và nồi cơm điện, cậu xào một đĩa rau, chiên hai trái trứng gà, dùng nồi cơm điện nấu cơm.

(chỉ có lò vi sóng với nồi cơm sao xào rau chiên trứng được hay vậy @@)

Khi cậu làm cơm, Tiết Lộ liền ở bên cạnh hỗ trợ, sau đó cầm chén bày bàn.

Tiết Lộ hiểu rõ Trương Hoàn vì sao không muốn về nhà, cô cũng từng nói với cha mẹ, để bọn họ đừng nói những lời như là thi ân cho Trương Hoàn với người ngoài, nhưng mà, đối với cha mẹ cô nói những câu này hình như đã thành thói quen, sửa cũng sửa không xong, sau cùng, Tiết Lộ cũng vô cùng khó chịu, liền không khuyên Trương Hoàn về nhà nữa.

Mà chuyện Trương Hoàn ở bên ngoài trường, cô giúp Trương Hoàn giữ bí mật không nói cho trong nhà biết. Bọn họ còn tưởng rằng Trương Hoàn ở trong kí túc xá trường học, cho nên không cho Trương Hoàn nhiều

tiền thuê phòng, vì vậy sinh hoạt phí của Trương Hoàn cùng chi phí học tập tất cả đều là tự cậu gánh vác, bất quá, cậu không cho rằng có gì không tốt, bản thân có thể chống đỡ cuộc sống chính mình, trong lòng Trương Hoàn dễ chịu hơn nhiều.

Sau khi ăn cơm xong, Trương Hoàn đi rửa chén, Tiết Lộ mới nói cho cậu, “Sửng Sửng muốn xuất ngoại, cô ấy tạm nghỉ học.”

Trương Hoàn vì lời này mà sửng sốt, sau đó xoay người lại nhìn cô, thần sắc mang theo kinh ngạc.

Tiết Lộ gần như muốn khóc lên, nước mắt nói, “Cô ấy khẳng định là vì chuyện của anh mới phải xuất ngoại, em biết cô ấy rất thích anh, sau lần anh lại cự tuyệt, lúc rời đi cô ấy vô cùng không thích hợp, sau đó chưa từng tới trường, em hôm nay mới biết cô ấy nghỉ học, gọi điện tới hỏi, cô ấy nói mình phải xuất ngoại, không biết lúc nào mới về, hoặc là sẽ không trở lại.”

Trương Hoàn trên tay còn xà bông rửa chén, sau khi dùng nước rửa sạch, vẫn không biết nên làm thế nào, cậu biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn dáng vẻ Tiết Lộ, chắc là Triệu Sửng không nói chuyện cậu là đồng tính luyến ái cho cô biết, Trương Hoàn thở phào nhẹ nhõm, bất quá, thấy Tiết Lộ thương tâm như vậy, cậu lại không biết làm sao, hơn nửa ngày đành nói, “Lộ Lộ, xin lỗi, làm em mất đi bạn thân nhất.”

Tiết Lộ lắc đầu, nói, “Chuyện không có biện pháp. Em không thể bởi vì muốn giữ lại một người bạn, mà đem anh đẩy ra ngoài.”

Tiếp sau, hai anh em ngược lại không nói gì ngồi trong phòng, Trương Hoàn hôm nay vốn có việc làm thêm, vì tham gia trận chung kết mà xin nghỉ, lúc này liền cùng em họ ngồi, lúc Tiết Lộ nói muốn ăn Haagen-Dazs*, Trương Hoàn tuy rằng tiếc tiền, nhưng vẫn cầm ví mang theo Tiết Lộ đi ăn.

(*một hãng kem của Mỹ)

Ăn đồ ngọt, tâm tình Tiết Lộ liền tốt lên, hai người lại quay về trường học, quan hệ khôi phục như lúc ban đầu.

Trương Hoàn tưởng rằng chuyện Triệu Sửng, cũng phải kéo một đoạn thời gian, tuy rằng cậu nghĩ làm tổn thương Triệu Sửng sâu như vậy là sai, nhưng mà, nếu không nói rõ ràng, mà làm cho đối phương vẫn còn hi vọng, đây càng thêm có lỗi với Triệu Sửng.

Cậu chỉ hy vọng Triệu Sửng ở nước ngoài có thể lập tức gặp được một người yêu mới, đạt được hạnh phúc thì tốt rồi.

Mà chính cậu, cha mẹ cậu bởi vì cậu mà qua đời, cậu lại là một người đồng tính, vốn không có quyền lợi được hạnh phúc. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

Chương 9 : Vô tình gặp ở nhà hàng

Triệu Trần buồn hết thấy sự vụ tự mình tiễn con gái đi nước A, thậm chí bởi con gái bố trí phòng mới, tự mình đem con gái giã lên địa hình chung quanh trường mới một lần, còn quan sát trường học một lần lại một lần, sau đó dài dài dòng dòng dặn dò con gái rất nhiều chuyện cần chú ý, sau cùng Triệu Sửng thật sự phiền ông muốn chết, rống ông về nước.

Ngôn ngữ sâu sắc làm tổn thương trái tim yếu đuối khi ở bên con gái của Triệu Trần.

Triệu Sửng nói ông, “Càng già càng dài dòng...”

“Một việc nói một lần lại một lần, lỗ tai con đều nghe chai rồi, ba không phiền, con phiền...”

“Ba, ba tới thời kì mãn kinh hả?”

“Ba nhanh đi đi, về đi, con mười tám tuổi, chứ không phải tám tuổi, không cần ba chăm con...”

Vân vân, mây mây, tất cả đều là lời nói đả thương Triệu Trần.

Điều này làm Triệu Trần cảm thấy nữ đại bất trung lưu*, cuối cùng tỉ mỉ dặn dò nhũ mẫu chiều cố Triệu Sưởng và luật sư xử lý công việc cho cô, sau đó lại tìm mấy người bạn ở thành phố này, nhờ hỗ trợ quan tâm con gái, cuối cùng dặn dò con gái, nói cô đừng để mẹ lừa đi không cần baba, khi con gái ông trưng ra một bộ mặt phiến muốn chết, ông đành phải ngượng ngùng rời đi.

(*ý chỉ con gái lớn rồi phải gả ra ngoài, không giữ trong nhà được nữa)

Triệu Trần vừa đi, Triệu Sưởng cũng không phải từ nay về sau liền vui vẻ, trái lại rất khó chịu tịch mịch, lúc baba còn ở cùng, nghĩ ông lão nhải không yên, ông vừa đi, liền cảm thấy nhớ ông, cô đơn, mong muốn nghe tiếng ông.

Mặc dù như vậy, cô vẫn không thể bảo baba không đi, dù sao, sự nghiệp của Triệu Trần ở trong nước không phải sao?

Cô chỉ là con gái ông, không thể cả đời ỷ lại vào ông, chung quy phải trưởng thành tự lập mới được.

Triệu Sưởng thu xếp lại tinh thần chuẩn bị cố gắng học tập một phen, từ nay về sau muốn ném Trương Hoàn đến chín tầng mây.

Triệu Trần về nước, mỗi ngày bắt đầu không dễ qua, ông lo lắng cuộc sống của con gái ở nước A, ngày ngày đều gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm tình huống bên kia, hơn nữa còn có ý tứ phát triển sự nghiệp ở thành phố con gái sống.

Sau nghĩ lại, cảm thấy mình như vậy không đúng, chung quy con gái phải lập gia đình, mình cũng không phải phụ nữ, giống như mẹ vợ theo sát con gái đến nhà chồng.

Ông là Triệu Trần, S thị đại danh鼎鼎鼎鼎 Triệu Trần, không thể uất ức như vậy.

Triệu Trần muốn vực dậy tinh thần hảo hảo sống tiếp, nhưng luôn không quá như ý.

Cho dù sự vụ bận rộn, cũng luôn sẽ nghĩ tới đứa con gái bảo bối đã trưởng thành muốn triệt để li khai ông.

Ông lúc này mới hoàn toàn hiểu nỗi thống khổ của người làm cha mẹ, khi đứa con ra đời, thậm chí cảm thấy đứa bé này sẽ là tất cả trong cuộc sống sau này, là sự kéo dài sinh mệnh mình, bộ dáng con bé giống như mình, tính cách cũng tương tự, sau đó sẽ phải thừa kế sự nghiệp mình, nhìn cô từng chút lớn lên, đều là một loại kí ức kinh điển khó quên trong sinh mệnh.

Thế nhưng, khi con gái bắt đầu thích người khác, liền làm ông minh bạch, cô sẽ trở thành vợ của người đàn ông khác, cô sẽ có đứa con của riêng mình, cô sẽ trở thành một người mẹ.

Kỳ thật, cô là một cá thể độc lập, ngoại trừ cùng quan hệ huyết thống với mình, cũng không có nhiều liên hệ như ông tưởng tượng.

Sau khi con gái rời khỏi, ông triệt để cảm nhận được cô độc, ông lần đầu tiên ý thức được, nhất định phải tìm bạn nữ mới được, bạn nữ mới có thể chân chính bởi mình vượt qua một đời.

Bởi vì hồi trẻ bận bịu công việc mà bỏ qua vợ, thế cho nên cái người để vợ ngoại tình theo đàn ông khác chạy mất, đến hơn bốn mươi tuổi, ông mới lần đầu tiên ý thức được tầm quan trọng của một nửa kia.

Ông bắt đầu có ý cùng những người phụ nữ có chút hảo cảm lúc trước tiếp xúc cùng gặp gỡ, ông định tìm một người thích hợp tái hôn.

Bất quá, sự tình cũng không thuận lợi như ông tưởng tượng, cho dù có hảo cảm với những người phụ nữ này, nhưng, luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó, tỉ mỉ suy nghĩ, mới hiểu được, ông cũng không thích các cô, không có cái loại an bình muốn bắt đầu giai lão cùng cảm giác hạnh phúc.

Cho nên, ông chỉ có thể tiếp tục cố gắng tìm kiếm.

Hôm đó, Triệu Trần hẹn Viên Hoa tiểu thư cùng dùng bữa, Viên Hoa tiểu thư năm nay hai mươi tám, gia thế không tồi, bằng cấp không kém, đáng người không tệ, chủ yếu là cô ta làm quản lý, cùng Triệu Trần còn có đề tài chung nhất định, hai người gần đây coi như rất hay trò chuyện, đã chính thức qua lại với nhau.

Bên ngoài tầng lầu, xe như nước chảy, ráng chiều đỏ lóng lánh.

Triệu Trần kéo Viên Hoa đi vào nhà hàng Pháp sa hoa, kỳ thực Triệu Trần là một người tính cách hào phóng, trên phương diện ẩm thực cho tới bây giờ không câu nệ tiểu tiết, bản thân thích thể nào thì ăn thể đó, còn từng mang theo bảo tiêu ăn quán ven đường, bị người ta làm thành xã hội đen, không dám ngồi bàn chung quanh ông. Cùng Viên tiểu thư ăn cơm Pháp thể này, rất không phải chủ ý của ông, ông càng thích có thể ăn tùy tiện, mà không phải ăn theo tâm lý. Bất quá, Viên tiểu thư luôn vô cùng rụt rè mà cao nhã, còn chung tình với bữa cơm cùng nền kiểu Pháp, Triệu Trần đã cùng cô ăn vài nhà hàng, phỏng chừng có thể ăn khắp các nhà hàng Pháp sa hoa trong S thị, kiểu ăn tâm lý này, gần như muốn chà sáng kiên nhẫn cuối cùng Triệu Trần dành cho Viên tiểu thư.

Hai người dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ đến chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống, từ cửa sổ có thể nhìn thấy đường cái sáng rực bên ngoài, trên đường xe cộ lớn nhỏ như đàn kiến, những toà lầu khác đều bao quát, sao trời toả sáng, làm cho thành phố không ngủ này dường như mang theo ma mị.

Viên tiểu thư cùng Triệu Trần nói đến chuyện một món hàng sang trọng mới ra mắt, Triệu Trần nghe không nhập tâm, tinh thần không biết bay đi nơi nào, thẳng đến khi một thanh âm làm ông tỉnh lại.

“Thưa ngài, mời chọn món!”

Cái tiếng này không cao, trầm trầm, nhu hoà, mang chút trong sáng, lại hàm chứa từ tính, rất êm tai.

Nhưng Triệu Trần bưng tỉnh lại không phải bởi vì thanh âm này êm tai, mà bởi vì giọng này ông quen thuộc, ông không nhanh không chậm nghiêng đầu liếc nhìn người phục vụ đang cầm thực đơn, phát hiện quả thật là Trương Hoàn — cái người làm hại con gái ông thất tình bỏ nhà xuất ngoại, ném ông ở nhà làm baba cô đơn.

Trương Hoàn cũng phát hiện vị khách này là ba Triệu Sống, trên mặt cậu hiện lên một tia không được tự nhiên, nhưng lập tức khôi phục tươi cười chuyên nghiệp, lại nói một lần, “Thưa ngài, mời chọn món.”

Triệu Trần tiếp nhận thực đơn, lại cùng Viên tiểu thư nói hai câu mới chọn món, lại trưng cầu Viên tiểu thư mới chọn rượu, sau đó chỉ rõ để Trương Hoàn tiếp tục phục vụ bàn bọn họ.

Trương Hoàn có chút ngạc nhiên, nhưng vì Triệu Trần là khách, cậu không có quyền từ chối, đành phải lễ phép đáp ứng.

Viên tiểu thư nhìn bóng lưng người phục vụ trẻ tuổi đẹp trai rời đi, trong ngực không khỏi cảm thán vị tiểu soái ca này tướng mạo thật sự là xuất sắc, hơn nữa khí chất cũng tốt, mặc vào đồng phục đen vóc người càng tuyệt.

Triệu Trần cười nói, “Tiểu Hoa, coi trọng cậu ta?”

Triệu Trần nói vô cùng trực tiếp, Viên tiểu thư vốn nên xấu hổ mới đúng, nhưng cô cũng không phải cô gái bình thường, mỉm cười đáp lại, nói rằng, “Cậu ta đích xác là cậu em tướng mạo đẹp, bất quá, em càng thích đàn ông thành thực có mị lực.” Sau đó lại hỏi Triệu Trần, “Triệu Trần, anh quen cậu ta sao, em thấy anh vừa nhìn đến cậu ta giống như là có quen biết?”

Triệu Trần gật đầu, “Xem như, gặp qua hai lần.”

Chân chính gặp mặt thật sự chỉ có hai lần, nhưng ông không biết mình nhìn chằm chằm ảnh chụp Trương Hoàn bao nhiêu lần rồi, mấy tấm hình Triệu Sống bảo ông đem trả Trương Hoàn, đến nay ông còn chưa trả.

Viên tiểu thư thấy Triệu Trần không muốn nói đến chuyện cậu phục vụ kia nữa, liền không hỏi, bắt đầu nói tiếp đề tài ban đầu.”

Khi thức ăn cùng rượu đưa đến, Triệu Trần ý bảo Trương Hoàn khai rượu, đồng thời đi tới còn có quản lý trong nhà hàng này, anh ta bồi cười với Triệu Trần, nói, “Vị tiên sinh này, cậu phục vụ này của chúng tôi vừa mới tới đây không lâu, để cậu ta mở rượu không thích hợp, hay là để tôi đi.”

Triệu Trần cười, nhưng nhân thần cũng rất lãnh đạm, khí tức mang theo bá đạo cùng lãnh ngạnh (lạnh lẽo cứng rắn), nói với quản lý, “Nếu còn chưa huấn luyện tốt, để cậu ta đi ra đãi khách, nhà hàng này của các anh làm sao mà mở, cố ý lừa khách có đúng không?”

Ngữ khí của ông hơi hợt, nhưng hiển nhiên đang có ý bới móc, khí tức còn lạnh ngạnh, làm quản lí phải lên tinh thần đối phó.

Hơn nữa thấy đối phương khí thế bề thế, liền biết thân phận không bình thường, không phải người có thể đắc tội, quản lí bèn bồi cười, nói, “Huấn luyện tốt lắm, chỉ là ngài là khách quý, tôi ở nhà hàng này làm quản lí sáu năm, kinh nghiệm càng thêm phong phú, đến khai rượu cho ngài, mới xem như xứng với thân phận của ngài.”

Trương Hoàn biết Triệu Trần đây là cố ý gây khó dễ, nhưng cậu không tiện mở miệng nói cái gì, chỉ đứng đó, hơi hơi nhú chân mày một chút.

Triệu Trần thấy cậu lén lút cau mày, nghĩ cậu làm hại con tôi cách tôi xa như vậy, không đùa cậu một phen, khó đẹp được oán khí.

Triệu Trần cười càng vui vẻ, nhưng lại nói với quản lí, “Anh đừng nói mấy lời vô mông ngựa rỗng tuếch này, những câu này tôi nghe nhiều, không nên dùng. Cậu phục vụ này, tôi biết cậu ta vẫn là học sinh, đến chỗ các anh làm phục vụ, cùng lắm là một nhân viên bán thời gian, tôi không biết, loại nhà hàng giống như các người, lại nhận học sinh làm phục vụ bán thời gian, chất lượng phục vụ này, làm sao có thể tốt.”

Trương Hoàn thấy Triệu Trần cư nhiên làm khó dễ đến trình độ này, cậu có chút tuổi trẻ khí thịnh làm sao chịu được, liền nói, “Triệu tiên sinh, tay nghề khai rượu của tôi có đạt chuẩn hay không, ngài xem qua mới biết, tôi còn chưa rót rượu cho ngài, ngài lại chọn ba lấy bốn, đây là thái độ làm trưởng bối sao?”

Triệu Trần bị cậu nói vậy, lại a một tiếng nở nụ cười, khoát tay, “Được, vậy cậu mời.”

Quản lí đứng một bên muốn nói lại thôi, nhìn Trương Hoàn tiến lên cầm khăn lót, từ khay đá lấy rượu đổ ra, rõ ràng động tác coi như tốt, Triệu Trần lại hết lần này tới lần khác ở một bên soi mói cậu, Trương Hoàn tức giận cắn chặt răng, mặt đều đỏ lên, nhưng vẫn nhịn được.

Triệu Trần đột nhiên cảm thấy trên Trương Hoàn là một chuyện phi thường vui vẻ, đặc biệt thấy bộ dạng cậu mím chặt môi đỏ mặt tức giận, ông liền tràn đầy vui vẻ thư sướng, cảm thấy đến ăn bữa cơm cảm nền này cũng là một chuyện tốt đẹp.

Trương Hoàn tức giận đến lạnh mắt bỏ qua ông, đành rót rượu cho Viên tiểu thư trước, Viên tiểu thư đương nhiên nhìn ra Triệu Trần e rằng cố ý làm khó dễ người ta, cho nên chẳng nói lời nào, chỉ bảo trì hình tượng thực nữ ngồi đó.

Triệu Trần mới vừa đụng tay Trương Hoàn một chút, không biết thế nào, ông lại cảm thấy cái tay hơi cho chút lạnh kia giống như mang theo dòng điện, làm tay ông có cảm giác tê liệt trong nháy mắt, mà dòng điện lại đi qua ngón tay chạy thẳng tới trong tim, làm ông không hiểu sao cư nhiên tim đập trật hai nhịp.

(cảnh tượng chạm tay bị điện giật trong truyền thuyết??!! (;° °))

Trương Hoàn lại không biết điểm kì quái ở Triệu Trần, chỉ cần rằng nghĩ mình làm thương tổn con gái ông, bị ông khó dễ một lần cũng không tính là gì, nhưng chỉ hy vọng hai người này nha dùng xong bữa rồi đi mới tốt.

Vẫn luôn muốn hỏi, Triệu Trần, ông mắc chứng daughter complex đúng không? Đăng bởi: admin

10. Chương 10

Chương 10 : Ăn quán ven đường

Ăn một bữa cơm, Triệu Trần gây khó dễ cho Trương Hoàn đứng bên cạnh không biết bao nhiêu lần.

Thậm chí cố ý không cẩn thận dẩy nước tương lên bàn, bảo Trương Hoàn lau khô sạch sẽ cho ông.

Trương Hoàn mặc dù phi thường bất mãn với mấy trò này, trong lòng phẫn uất, nhưng cũng không thể đắc tội ông, chỉ phải nén giận làm theo yêu cầu của ông.

Trương Hoàn mời Triệu Trần đứng dậy, cậu lại đi lau giọt nước tương kia, nhưng Triệu Trần không làm, cứ thế ung dung ngồi kia, Trương Hoàn không có biện pháp, chỉ có thể mặc ông ngồi đó, nghiêng người lau nước tương.

Triệu Trần nhìn gò má Trương Hoàn trong khoảng cách gần, nhìn con mắt đen tuyền dưới hàng mi dài, sống mũi thẳng đứng, còn có cánh môi nhỏ lộ vẻ đơn bạc, cảm bởi vì gầy mà không dày rộng.

Triệu Trần không thể không thừa nhận dáng dấp cậu đích xác rất đẹp, nhưng mà, Triệu Trần lại nghĩ tướng mạo thể này không mang phúc tướng, liền nghĩ đến cậu từ nhỏ ăn không ít khổ.

Trương Hoàn làm sao không cảm thấy Triệu Trần nhìn mình chăm chăm, cậu nghiêng đầu liếc mắt sang Triệu Trần, thần sắc rành rành tôi không kiên nhẫn và không thích.

Triệu Trần lại chỉ cười với cậu, còn cười đến không có ý tốt.

Trương Hoàn xử lý xong, Triệu Trần không cho cậu rời đi, để cậu đứng bên cạnh, do còn một cái bóng đèn, Viên tiểu thư muốn nói chút chuyện riêng với Triệu Trần cũng không được, vì vậy chỉ tùy ý nói mấy chuyện chung chung.

Đến khi Triệu Trần cùng Viên tiểu thư muốn li khai, Trương Hoàn mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, Viên tiểu thư lúc sau hỏi Triệu Trần, “Cậu ta và anh từng va chạm gì sao? Em thấy anh khó dễ cậu ta, lại giống như đang cố ý chơi đùa người ta.”

Ánh mắt Viên tiểu thư luôn rất lợi hại, Triệu Trần trả lời cô, “Tôi cảm thấy ánh mắt cô đều tốt hơn so với người khác, giữa tôi và cậu ta đích xác có một số việc, trước đây cậu ta làm tổn thương con gái tôi, tuy rằng tôi biết đây không phải chủ ý của cậu ta, nhưng luôn không thích cậu ta.”

Viên tiểu thư nghĩ thầm cô không cảm thấy Triệu Trần không thích cậu em đẹp trai kia, ngược lại là bộ dáng đùa cậu ta rất vui vẻ. Bất quá, qua một câu này của Triệu Trần, cô cũng liền hiểu, con gái Triệu Trần vì thất tình mới xuất ngoại, xem ra chính là cậu trai kia rồi.

Lại nói Trương Hoàn ở trong, lúc quản lý kêu cậu đến hỏi, hỏi giữa cậu và Triệu Trần có va chạm gì, Trương Hoàn cũng không muốn trả lời, chỉ nhàn nhạt nói đã từng tổn thương con gái ông, cái khác đều không nói.

Nhưng quản lý lúc trước vẫn đối với Trương Hoàn không tệ, lúc này lại nói cậu sau này không cần tới nơi này làm việc, còn đưa cậu tiền lương một tháng.

Trương Hoàn được đàn anh Vệ Khê của cậu giới thiệu tới đây, bởi vì quan hệ với Vệ Khê, quản lý nơi này đối tốt với cậu, hơn nữa Trương Hoàn đích xác đẹp, rất được nữ nhân viên ở đây hoan nghênh, luôn nhân khí thật cao. Nhưng bây giờ quản lý tình nguyện đi giải thích với Vệ Khê, cũng muốn khai trừ Trương Hoàn, tất nhiên là có nguyên nhân.

Nguyên nhân hoàn toàn nằm ở cái thể của Triệu Trần, vừa nhìn thể Triệu Trần, còn có đại danh của ông, quản lý liền biết ông là ai, bọn họ đắc tội không nổi, đương nhiên đành quyết định vứt bỏ Trương Hoàn.

Bởi vì bị đuổi, Trương Hoàn tan tâm sớm hơn trước, cảm thêm một tháng tiền lương, tuy rằng trong lòng Trương Hoàn tràn đầy không phục, thể nhưng cũng không thể không nhận hiện thực.

Cậu biết bởi vì va chạm giữa mình và Triệu Trần, có lẽ nhà hàng không đắc tội Triệu Trần nổi, chỉ có thể đuổi việc mình. Tuy loại chuyện này là thuận lý thành chương, nhưng phát sinh trên người mình, vẫn rất khó chịu.

Trường học Trương Hoàn cách nơi này không phải quá xa, cậu đạp xe liền có thể đi về.

Vừa mới đạp xe từ trong ngõ nhỏ chạy ra đường lớn, đã bị một chiếc xe Volvo màu đen chặn lối, Trương Hoàn đang muốn vòng xe qua, chỉ thấy cửa sổ xe mở, một người gọi cậu, “Trương Hoàn –”

Bởi vì ánh sáng nơi này không quá sáng sủa, Trương Hoàn không nhìn rõ người trong xe là ai, nhưng vẫn từ cái tiếng gọi mình nhận ra người này là cha Triệu Sống vừa làm khó dễ cậu.

Trương Hoàn dừng xe đạp, lạnh lùng trừng mắt nhìn người mở cửa xuống xe, chính là cái người làm hại mình mất một việc làm thêm vô cùng tốt – công việc không quá nặng nề, nhưng đãi ngộ rất tốt, còn chỉ làm ca đêm, cậu có thể nhín chút thời gian đến.

Mất công việc này, cậu lại một lần nữa tìm công việc khác, nhưng lại không tiện nói với đàn anh giới thiệu cậu tới đây làm rằng mình đánh mất công việc này rồi, ai....

Triệu Trần làm lơ Trương Hoàn mặt lạnh mặt lạnh, cười nói với cậu, “Nghĩ cậu sắp tan ca, tôi ở chỗ này chờ cậu.”

Trương Hoàn nghĩ thầm ông ở chỗ này chờ mình làm gì, xem bộ dáng bị thảm mình bị sa thải?

Trong miệng lại nói, “Triệu tiên sinh, ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Triệu Trần nói, “Cậu khiến Sưởng Sưởng nhà tôi xuất ngoại, hiện tại tôi cô đơn ở nhà, rất không có ý nghĩa, cậu đã là đầu sỏ gây nên, thế nào cũng nên theo tôi giết thời gian một chút.”

Trương Hoàn nhíu mày một cái, nghĩ thầm vừa mới thấy ông và mỹ nữ trí thức cùng nhau ăn bữa cơm kiểu Pháp, nghĩ đến cho dù con gái không ở nhà, ông thế nào cũng không thể là người cô đơn, lúc này lại cố ý tìm mình, khẳng định không an lòng.

Vì vậy nói, “Tôi phải quay về trường học, sáng sớm ngày mai còn có lớp.”

Triệu Trần cười giống như con hồ ly, nói, “Nói dối không phải bé ngoan, tôi có thời khoá biểu của cậu, cả buổi sáng ngày mai đều không có tiết.”

Trương Hoàn hơi kinh ngạc nhìn ông, nghĩ làm sao ông có thể lấy thời khoá biểu của mình, không khỏi lại tức giận, ông sao lại không tôn trọng riêng tư của người khác thế.

Trương Hoàn nổi giận đùng đùng nói, “Ngài sao có thể có thời khoá biểu của tôi? Còn có, ngài dựa vào cái gì quản tôi buổi sáng có tiết hay không, tôi phải về, ngài cô đơn buồn chán, đi tìm phụ nữ không phải liên được sao.”

Triệu Trần nhìn Trương Hoàn như con mèo nhỏ nhe răng trợn mắt phát giận, ông vẫn như cũ một bộ khí định thần nhàn, nhưng lại khuyên Trương Hoàn, “Thanh niên, không cần phát giận lớn vậy! Thời khoá biểu của cậu cũng không phải đồ riêng tư gì, tôi làm sao không tra được, còn có, là cậu làm Sưởng Sưởng rồi khỏi tôi, tôi muốn tìm cậu giết thời gian mới vui vẻ, tìm phụ nữ chán lắm.”

Cái thời khoá biểu kia, thật ra là Triệu Sưởng in ra dán trên bàn học cô, trước đây Triệu Trần xem qua, liền nhớ kĩ, hiện tại, cái thời khoá biểu kia đã bị Triệu Sưởng nhấn nước bồn cầu.

Trương Hoàn nghĩ Triệu Trần thật có bệnh, còn yêu con gái nghiêm trọng, trong lòng mặc dù rất không sáng khoái, nhưng vẫn đề xuống cơn tức, hỏi, “Ngài rốt cuộc muốn thế nào?”

Vừa rồi đã hại mình mất việc, hiện tại lại cố ý đến bối móc mình.

Triệu Trần nói, “Lên xe đi, tôi vừa rồi không ăn no, hiện tại muốn ăn vài thứ, vừa lúc cậu đi theo tôi.”

Trương Hoàn vì câu trả lời này mà giật mình không thôi, cậu muốn hỏi Triệu Trần còn muốn chinh cậu trút giận thế nào, không nghĩ tới Triệu Trần chỉ là muốn cậu bồi ông ăn.

Trương Hoàn còn đẩy xe đạp, nói, “Tôi đạp xe tới, lên xe ngài, xe đạp của tôi làm sao đây?”

Triệu Trần nghĩ một chiếc xe đạp nát này, không cần cũng được, nhưng cảm thấy như vậy sẽ làm Trương Hoàn nhe nanh múa vuốt lên, vì vậy liền nói, “Không sao, tôi để một người tới đưa về trường cho cậu.”

Gọi điện thoại nói hai câu, chưa đến một phút, liền có một người đàn ông trầm mặc mà cảm giác tồn tại cũng không mạnh, tuy rằng chạm trán từ xa xa sẽ không cảm thấy người này thế nào, nhưng tiếp xúc gần, liền sẽ phát hiện khí tức của hắn làm cho người ta cảm thấy rất lạnh.

Trương Hoàn hoài nghi thân phận hắn, khi hắn muốn nhận lấy xe cậu, Trương Hoàn ban đầu còn không muốn cho hắn, Triệu Trần nói, “Không ai muốn chiếc xe này của cậu, nếu xe này xảy ra vấn đề, tôi đền cậu chiếc mới, thế nào?”

Trương Hoàn không trả lời, thấy Triệu Trần nói với người đàn ông kia vài câu, người đó gật đầu, liền đạp xe Trương Hoàn đi.

Trương Hoàn lúc này xác định người đàn ông này là loại nhân vật bảo tiêu của ba Triệu Sưởng, cậu trước đây còn tưởng nhà Triệu Sưởng tuy rằng điều kiện không tồi, nhưng cũng không nghĩ nhà cô vô cùng không bình thường thế nào, cho rằng ba Triệu Sưởng là quản lý cao tầng ở công ty lớn hay là có công ty riêng các loại, thuộc về một dạng kẻ có tiền, không nghĩ tới ra cửa liền trực tiếp mang theo bảo tiêu, hơn nữa còn là người không giống bảo tiêu như vậy.

Trương Hoàn cứ như vậy lên xe Triệu Trần, Triệu Trần hỏi cậu, “Cậu biết quanh đây có khu chợ đêm nào tốt không?”

Trương Hoàn nói, “Khu sinh viên bọn tôi ăn, có lẽ Triệu tiên sinh sẽ không đi.”

Triệu Trần cảm thấy hứng thú với lời này, nói, “Làm sao cậu biết tôi sẽ không đi, về chuyện ăn uống, thanh nhã có cái tốt của thanh nhã, bình dân có cái thú của bình dân. Hơn nữa, tôi luôn cho rằng đồ ăn ngon vẫn là ở dân gian. Chúng ta hôm nay phải đi ăn đồ sinh viên ăn.” Lại nhìn về phía Trương Hoàn, hỏi, “Xung quanh trường học cậu sao? Đi thế nào, cậu tới chỉ đường.”

Trong lòng Trương Hoàn phi thường khinh bỉ ông, tâm nghĩ gì mà “Đồ ăn ngon ở dân gian”, lẽ nào ba Triệu Sưởng cho là ông không phải người dân gian sao, ông là hoàng thân quốc thích? Đừng nói hiện tại không có hoàng thân quốc thích, cho dù có, lẽ nào ông còn muốn coi thường người khác, cho là mình tài trí hơn người?

Trương Hoàn trong lòng căm giận, những vẫn chỉ đường, để Triệu Trần mang theo mình đến hàng quán quanh trường ăn. Dù sao, tới gần trường học, chỗ đó Trương Hoàn tương đối quen thuộc, hơn nữa sinh viên chung quanh trọng nghĩa khí càng nhiều, nếu như Triệu Trần đến lúc đó muốn trả thù cậu thế nào, cậu càng có lực phản kích, bảo đảm an toàn cho mình.

Xe dừng ở ven đường, sau khi xuống xe, Triệu Trần lại cảm thán sinh viên thật có thời gian cùng kích tình, trời tối thế này, ở đây còn có nhiều người đến quán ven đường ăn khuya như vậy.

Trương Hoàn vì có tính kiêu phách, kì thực rất ít ăn ngoài, bất quá, mang theo Triệu Trần đến, cậu lúc này tự nhiên không nói mình không ăn, lại để Triệu Trần tự chọn một tiệm, tùy tiện ăn một ít cũng tốt.

Triệu Trần nhìn chung quanh, nói với Trương Hoàn, “Cái dạng này, làm cho tôi nhớ đến hồi còn học đại học, thật không tồi, không tồi...”

Triệu Trần ngồi xuống trước một quán đồ nướng, còn bảo Trương Hoàn ngồi bên cạnh mình, nói, “Chỗ này buôn bán tốt, chắc đồ ăn ngon, liền ăn quán này đi.”

Trương Hoàn nguyên lai còn nghĩ ba Triệu Sưởng thế nào cũng coi như là đại nhân vật, còn là trưởng bối, sẽ không ăn mấy thứ này, nói không chừng vừa liếc mắt nhìn liền muốn đi, không nghĩ tới ông ngồi xuống chỗ này.

Nếu ông đã ngồi xuống, Trương Hoàn đành phải tiếp khách, nhưng trong lòng lại cực không tình nguyện.

Thật ra Trương Hoàn không dùng kính ngữ với Triệu Trần, ta – người bình thường thôi, nhưng nếu không dùng ‘ngài’ mình không biết dùng gì nữa, còn gọi ‘ông’ mà xưng ‘tôi’ thì có vẻ bất kính quá. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

Chương 11 : Ăn quán ven đường (hạ)

Triệu Trần ngồi xuống, liền sai Trương Hoàn đi gọi món, Trương Hoàn sững sốt một chút, hỏi ông, “Triệu tiên sinh muốn ăn cái gì?”

Triệu Trần nhìn xung quanh tất cả đều là thanh niên, nam sinh nữ sinh náo nhiệt sôi nổi ngồi chung với nhau, cười đùa, nói chuyện, có một vài người còn đang oản tù xì uống rượu.

Triệu Trần đột nhiên cảm thấy mình giống như về tới thời sinh viên, cảm giác bản thân trẻ ra mấy tuổi.

Nói với Trương Hoàn, “Đừng gọi tôi Triệu tiên sinh, gọi Triệu Trần là được rồi.”

Triệu Trần giới thiệu tên mình cho Trương Hoàn, đây là lần đầu tiên Trương Hoàn biết tên ông là Triệu Trần, bất quá, không biết là chữ Hán nào, cậu cũng không quá quan tâm.

Cảm thấy Triệu Trần để mình gọi ông bằng tên, cậu tương đối không đồng ý, nghĩ thầm con gái ông chỉ nhỏ hơn mình có một tuổi, mình gọi tên ông thật không lễ phép, vì vậy liền đổi thành “chú Triệu.” (Triệu thúc thúc)

“Chú Triệu, ngài muốn ăn cái gì, tôi đi chọn.”

Bị Trương Hoàn gọi “chú”, nháy mắt liền đánh Triệu Trần trở về nguyên hình, bản thân rành rành đã là người hơn bốn mươi tuổi, còn ở trong này giả bộ trẻ trung, Trương Hoàn căn bản không mua sổ sách của ông.*

(*chỗ này là tiếng lóng gì đó đúng không, mình ko hiểu nghĩa, xin lỗi ~ Đăng bởi: admin

12. Chương 12

Chương 12 : Đưa rượu

Cùng Triệu Trần ăn bữa khuya đối với Trương Hoàn mà nói chỉ là một bài nhạc đệm nhỏ, cậu mua mấy quyển sách gốc nước A, tốn mất hơn ngàn đồng, hơn nữa còn sắp đến thời gian trả tiền nhà, vì vậy kinh tế liền bắt đầu eo hẹp, cho dù Tiết Lộ bỏ tiền tiêu vặt ra cho cậu giải trừ khẩn cấp, nhưng trước khi chưa tìm được công việc lương cao, cậu vẫn ngày ngày rất khó nhịn.

Vì vậy, lúc này luôn sẽ nghĩ tới là Triệu Trần hại cậu bị mất công việc tốt lúc trước. Hơn nữa lúc đụng phải đàn anh Vệ Khê trong học viện, cậu cũng sẽ nghĩ tới là Triệu Trần làm mất công việc Vệ Khê thật vất vả giới thiệu cho cậu, cậu lại ngại để cho đàn anh giới thiệu việc khác, cho nên chỉ phải chậm rãi tự tìm.

Cũng may cậu có ngoại hình đẹp, còn là sinh viên đại học danh tiếng, hơn nữa ngoại ngữ tốt, cho nên rất nhanh liền tìm được, đồng thời lương bổng còn cao hơn ban đầu, tiền boa càng xa xỉ, chỉ là yêu cầu phi thường nghiêm ngặt mà thôi, hơn nữa phỏng chừng sau đó cũng sẽ gặp phải chuyện không thoải mái. Nhưng vì số tiền này, cậu vẫn có thể nhịn, hoặc là nói cậu vì chính mình có thể nhịn xuống.

Đây còn là lần đầu tiên cậu chính thức đi làm sau khi tham gia xong một tuần huấn luyện, cậu hi vọng có thể làm tốt, sau đó có thể trụ lâu một chút.

Trầm Yên Lâu, là một nơi tiêu tiền rất tao nhã. Cái tên này cũng là lấy ý tưởng từ “Trương thâm chăm nị chú trầm yên”* trong , không khó đoán rằng bên trong đang làm gì.

(*Màn trường tối, gối mềm, đốt trầm hương)

Triệu Trần cùng mấy người bạn có qua lại làm ăn với nhau tới nơi này thả lỏng tinh thần.

Trong phòng riêng, mọi người chơi rất vui vẻ, các tiểu thư thiếu gia nơi này đều vì trình độ học vấn cao thấu hiểu lòng người lại giỏi ca múa mà nổi danh.

Một vị mỹ nữ trí thức mà hào phóng bồi bên người Triệu Trần, rót rượu cho ông, bồi ông nhỏ giọng nói chuyện, không giống các tiểu thư hay thiếu gia khác làm nũng.

Triệu Trần thích người như vậy.

Nhìn ngôn hành cử chỉ vài người khác, Triệu Trần mỉm cười không nói, những người này giống như ở nhà bị vợ quản quá nghiêm, vừa tới nơi này, liền hoàn toàn thả lỏng, bộ mặt sắc lang hiển lộ, bất quá, thể này cũng bình thường, nếu như tới chỗ này còn không thể tùy tâm sở dục, vậy thực sự quá ghen khuất.

Nhưng có lẽ hiện tại thật là nam sắc nắm quyền, ông biết trong đây không có người nào chân chính đồng tính, nhưng tất cả mọi người nguyện ý muốn một nam nhân bộ dáng thanh tú thậm chí đẹp đến có thể so với phụ nữ đến bồi mình, mà không phải muốn một nữ nhân càng thêm mềm mại và dịu ngoan.

Triệu Trần hút thuốc, thỉnh thoảng cùng người khác nói chuyện hai câu, khi điện thoại reo, thấy là Triệu Sưởng gọi tới, đây là công chúa bảo bối nhà ông, không dám chậm trễ, nói một câu với người bạn bên cạnh, liền đi ra cửa, còn bảo quản lí tìm riêng cho ông một phòng an tĩnh để gọi điện thoại, tránh cho con gái ông nghe thấy tiếng động không nên nghe, cô lại muốn giáo huấn ông.

Triệu Trần cùng Triệu Sưởng nói chuyện điện thoại, ông sẽ không giống một người ba nghiêm nghị, mà giống một bà mẹ nơi nơi quan tâm cầu nhàu, cuối cùng Triệu Sưởng không muốn nói với ông nữa, cúp điện thoại trước, Triệu Trần lúc này mới chấm dứt quan tâm giáo dục, sau đó cảm thán, “Quả thực nữ đại bất trung lưu.”

Triệu Trần trở lại phòng riêng, thấy bên trong hai vị tiểu thư đang hát trên đài, mấy người bạn kia đang chơi bài, một người trong đó tên Thích Thường Hưng cư nhiên buông cậu trai bên người, có lẽ uống nhiều rồi, mặt mày hớn hở nói, giọng còn thật lớn, “Quản lí các người nói nhân viên phục vụ đều không bán, Chuồn Chuồn Nhỏ, cậu nói, cậu ban đầu có phải phục vụ không, bây giờ cậu có bán hay không? Dám nói với tôi những lời này, thật sự quá khinh thường tôi!”

Chuồn Chuồn Nhỏ là biệt hiệu Thích đại ca đặt cho cậu thanh niên thanh tú chừng hai mươi tuổi bên người, lão nói như vậy, trong lòng Chuồn Chuồn Nhỏ nghiêng rằng nghiêng lợi với lão, bất quá trên mặt vẫn còn đang cười, nhưng lại làm nũng nói, “Thích ca, anh trực tiếp ở trước mặt em coi trọng người khác, bây giờ còn tới hỏi em câu này, anh nói anh có hư hỏng không?”

Đang nói, còn nhẹ nhàng đánh Thích Thường Hưng một quyền, họ Thích rất hưởng thụ, Triệu Trần lại nhìn không quen nam nhân cố ý làm nũng đùa giỡn nịnh nọt, trong lòng ớn lạnh một trận, lắc đầu ngồi lại vị trí cũ của mình, nhìn tình huống này, ông cũng biết đã xảy ra chuyện gì, đoán chừng là lão Thích coi trọng nhân viên bưng đồ vào, muốn lấy tới tay chơi đùa nhưng bị quản lí từ chối.

Bất quá, loại sự tình này, cuối cùng tám chính phần mười sẽ thành, quản lí từ chối, đa phần chỉ là muốn cho người phục vụ kia xem thôi, sau cùng vẫn muốn kéo người ta vào trong cái nghề này, nếu không, một vùng rộng lớn như vậy, ở đâu tới nhiều mầm tốt cho hắn kiếm tiền.

Tuy rằng Triệu Trần nghĩ vậy, nhưng ông cũng mặc kệ chuyện này, người bạn bên cạnh ông kêu Vương Tường Vân, thấy ông trở lại, liền cười hỏi ông chuyện gì, lại đi lâu như vậy, bỏ lỡ xem kịch vui.

Triệu Trần đáp, “Công chúa nhỏ nhà tôi gọi điện, không dám không nghe.”

Biết Triệu Trần cưng chiều con gái vô cùng, mà hắn cũng đồng dạng có một đứa con gái, xem như thịt đầu tim, cái gì không tốt cũng không dám để nó biết, vì vậy rất lí giải Triệu Trần. Hắn nói vài câu hỏi thăm ân cần tình hình con gái nhà ông gần đây, Triệu Trần chỉ nhàn nhạt trả lời, hỏi vừa xảy ra chuyện gì, lão Thích lại để ý như vậy.

Vương Tường Vân cười nói với ông, “Ông mới đi không lâu, liền có một đứa nhỏ đưa rượu tới, bộ dạng đích thật rất đẹp, vóc người cũng tốt, phỏng chừng có thể ngoài 1m8, bất quá cậu ta gầy, lại rất xinh xắn, thân cao liền không thành vấn đề. Mặc đồng phục thất lưng lại có vẻ nhỏ, mông lại vểnh, thật ra thì, cậu ta vừa tiến vào, lão Thích liền coi trọng. Lôi kéo muốn cậu ta bồi uống rượu, nghe nói cậu ta hôm nay là lần đầu tiên đi làm, còn non lắm, cậu ta đỏ mặt không chịu, gọi Trần quản lí tới, đành thả cậu ta ra.”

Nói đến đây, Vương Tường Vân bưng ly rượu cụng ly với Triệu Trần, liền nhích qua nói, “Đích thật không tồi, nếu không phải lão Thích xuống ta trước, tôi đã hạ thủ rồi.”

Triệu Trần cười không đáp.

Vương Tường Vân cho là ông không tin, cứ tiếp tục nói, “Ông còn không tin, đích thật khá xinh xắn. Lão Thích lại cố ý gọi rượu, còn nói xong với quản lí rồi, để cậu ta mang đến, ông xem một chút liền biết, chắc chắn không tầm thường.”

Triệu Trần lúc này mới gật đầu, nói, “Nghe ông nói tốt như vậy, tôi thật muốn cẩn thận xem xem.”

An Định bên cạnh ông nghe thấy hai người nói chuyện, nhưng chỉ trầm mặc không nói, khi Triệu Trần nghiêng người sang ôm cô, cô mới nhỏ giọng nói, “Đứa trẻ đó em đã gặp, vẫn là học sinh chưa tốt nghiệp đó, Trần quản lí làm vậy rất không phúc hậu.”

Cũng chỉ trước mặt Triệu Trần, An Định mới nói như vậy, bắt quá, tuy rằng nói, nhưng không giống không ngăn cản chuyện phát sinh*.

(Xin lỗi mình không hiểu câu này, nhiều từ không quá)

Trong lòng Triệu Trần đều hiểu rõ, chỉ cười, còn nói với An Định, “Cậu ta nhất định phải hiểu, nếu vẫn là học sinh tốt, sao lại tới đây làm phục vụ, An Định, em chính là quá mềm lòng, bắt quá, như em càng làm người thích, phụ nữ nên thiện lương vẫn tốt hơn.”

An Định có chút miễn cưỡng cười cười.

Khi Triệu Trần cùng An Định nói chuyện, cậu phục vụ đưa rượu kia đã vào, Triệu Trần nhìn sang, liền ngay ngắn cả người, nghĩ thầm Trương Hoàn thế nào lại chạy đến đây làm thêm, cậu thật sự thiếu tiền đến điên sao, tuy rằng cha mẹ mất, nhưng trong nhà dì cũng không quá bạc đãi cậu. Đứa nhỏ này, thật sự không biết trời cao đất rộng, chỗ nào cũng muốn đập lên, thực sự chưa té không biết đau.

Triệu Trần trong khoảng thời gian ngắn vừa giật mình vừa bực bội, bắt quá, ông ban đầu không có động tác, chỉ trầm mặt ngồi đó, nhưng khí tức ông cường thế, An Định bên người rất nhanh phát hiện biến hoá của ông.

Bởi vì ánh sáng trong phòng riêng không sáng sủa, Trương Hoàn ban đầu căn bản không chú ý tới sự tồn tại của Triệu Trần, hơn nữa, cậu không ngắm loạn chung quanh, chỉ muốn nhanh đưa rượu liền đi ra ngoài thôi.

Lần đầu tiên cậu đưa rượu vào, đã bị một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi nắm lấy tay, hơn nữa người này còn phi thường ngả ngớn kéo cậu vào lòng lão, còn cười nói, “Qua bồi anh uống hai ly.”

Trương Hoàn không nghĩ tới ngày đầu tiên đi làm liền gặp phải tình huống này, cậu luôn cảm thấy con gái mới có thể không an toàn, không nghĩ tới con trai cũng không an toàn đến trình độ này. Cậu từ lúc này bắt đầu hối hận mình sao lại tới nơi này làm việc, đi ra ngoài liền từ chức đi, thế này thật làm cho người ta nhin không nổi nữa.

Tuy rằng Trương Hoàn nghĩ mình nhin không được, nhưng lúc đó vẫn nhin, sức lực cậu không nhỏ, thật sự tránh thoát khỏi người đàn ông này, bởi vì bị lão đùa giỡn mà hai má đỏ ửng, nhưng vẫn giả vờ trấn định nói, “Tôi chỉ là nhân viên phục vụ, vị tiên sinh này, xin lỗi, xin ngài buông tay.”

Nói xong liền muốn đi, nhưng bị lão Thích bắt được tay, Trương Hoàn rất tức giận, quả thực muốn đánh, sau đó quản lí lại chạy tới, xin lỗi khách, nói Trương Hoàn chỉ là nhân viên phục vụ, không bán, mong bọn họ thả cậu đi.

Lão Thích chỉ cười, lôi kéo Trương Hoàn không buông, Trương Hoàn bị lão cầm tay, chỉ cảm thấy chạm phải ác tâm, cuối cùng vẫn là quản lí không ngừng khuyên can, lão Thích đáp ứng nói Trương Hoàn kính lão một chén liền để cậu đi, Trương Hoàn không có cách nào, đành rót một chén rượu kính lão Thích mới thôi.

Sau khi Trương Hoàn rời khỏi, quản lí lại nói với khách mấy câu, lúc này mới ra ngoài, nói với Trương Hoàn, khách bên trong bọn họ không đắc tội nổi, may mà hần đúng lúc giải vây, mới không có chuyện, sau đó bảo Trương Hoàn về sau phải lạnh lợi chút.

Trương Hoàn uống một chén rượu mạnh, tuy rằng còn không đến mức say, nhưng tinh thần cũng không thanh tỉnh như vừa rồi, vì bị cồn kích thích, tính tình liền lớn mật rất nhiều, trước tiên cậu cảm ơn quản lí đúng lúc giải cứu, sau đó đã nghĩ lí do nói chuyện từ chức, không đợi cậu nói ra, quản lí liền nói, “Bên trong lại chọn hai chai rượu, vẫn là cậu đi đưa, đây là thứ gần hai mươi vạn, cậu đưa vào, đến lúc đó coi như trích phần trăm cho cậu. Cậu đi đi!”

Trương Hoàn chần chờ, nghĩ sự tình khẳng định không đơn giản, ở đâu ra chuyện tốt như vậy.

Tuy rằng chào bán được rượu, đích thật có trích phần trăm cho người bán, thế nhưng cậu vừa rồi không có chào hàng, thế nào đi nữa, cũng nên tính cho tiểu thư thiếu gia bên trong, làm sao chuyện tốt này lại chạy đến trên người cậu.

Quản lí nhìn ra cậu chần chờ, liền cười vỗ vỗ vai cậu, nói, “Tôi thấy cậu vừa chịu thiệt, bọn họ chọn chai rượu này, trích phần trăm cho cậu, coi như bù lại cho cậu.”

Trương Hoàn tuy vẫn hoài nghi như cũ, nhưng không thể không cảm kích, cảm ơn ý tốt của quản lí, đành đi đưa rượu.

Trương Hoàn quan sát chai rượu mình đưa đi, lần này là rượu đỏ, nhãn rượu ngoại nổi tiếng, đích thật là giá trị xa xỉ.

Nghĩ người bình thường nhiều năm mới kiếm được tiền bằng hai chai này, cứ như thế lập tức uống hết, tuy không đến mức căm thù kẻ giàu, nhưng Trương Hoàn vẫn có chút cảm thán. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

Chương 13 : Tài hoa

Trương Hoàn bưng rượu phải đi đến bên cạnh bàn đặt xuống, nhưng vì cậu vừa mới uống một ly rượu mạnh lớn nên bước chân không vững như ban đầu, lại thêm trên tấm thảm dày không biết thế nào lại bị người đập một vỏ chai rượu đến, cậu vừa không chú ý, liền giẫm lên trượt ngã.

Nếu vấp té, nhiều loại người sẽ có nhiều loại phản ứng, người bình thường sẽ nghĩ tới bảo vệ vật quý trọng trong tay, nhưng Trương Hoàn lại bảo vệ mình trước, cậu dùng tay chống thân thể, cho nên người không té đau, nhưng “loảng xoảng” một tiếng, một chai rượu rớt xuống bàn trà lớn trước mặt cậu, chai rượu thoáng cái liền rơi vỡ, rượu bắn ra ngoài, trong nháy mắt mùi rượu xông vào mũi, may là chai còn lại rơi xuống thảm trên mặt đất, không vỡ.

Trương Hoàn có chút sững sờ, cúi đầu nhìn chai rượu hại cậu bị vấp, hiển nhiên có người cố ý hại cậu ngã, cậu hiện tại đột nhiên rõ ràng vì sao quản lí muốn tốt với cậu như vậy.

Thích tiên sinh lúc trước nhiệt tình lôi kéo Trương Hoàn, hiện tại ngồi bên kia trầm mặt không nói câu nào. Những tiểu thư thiếu gia khác tự nhiên cũng không nói gì, các vị khách khác lại chờ xem kịch vui, tiểu thư đang hát cũng ngừng lại, xem chuyện phát sinh kế tiếp.

Cứ như vậy chùng mảy giây đình trệ, Thích tiên sinh mới lên tiếng, nói với Chuồn Chuồn Nhỏ bên người, “Lấy khăn tay lau rượu bắn lên quần áo cho tôi.”

Chuồn Chuồn Nhỏ nhìn Trương Hoàn một cái, rất có thần sắc vô tội cùng xem kịch vui, cậu ta cũng không phải cố ý nhằm vào Trương Hoàn, chỉ là nhằm vào một người đoạt mất khách mà còn đẹp hơn mình thôi, bất kể là nam hay nữ.

Chuồn Chuồn Nhỏ cầm khăn lau quần áo mới bị rượu bắn lên của Thích tiên sinh, bất quá, mắt thấy cả bộ quần áo này không thể mặc nữa, bị bắn nhiều rượu đỏ như vậy, trên áo sơ mi trắng tất cả đều là đồng đồng màu đỏ, cậu ta làm nũng nói, “Anh Thích, hay là đi đổi một bộ quần áo khác, trên này dính nhiều rượu như vậy, muốn lau cũng không được.”

Trương Hoàn từ đầu vẫn trầm mặc, lúc này liền đối với Thích tiên sinh kính cẩn khom người, tuy biết mình bị cố ý chính, nhưng vẫn phải có lễ độ, để tránh sự tình càng không dễ giải quyết, cậu nói, “Thực sự rất xin lỗi, Thích tiên sinh, tôi đi nhờ người tìm quần áo đến cho ngài thay.”

Lúc này Thích tiên sinh lại cười, nói, “Cậu chờ đã, không chỉ có tôi, y phục mọi người ở đây đều bị rượu văng đến, cậu phải tìm mấy bộ mới được, hơn nữa, rượu này, có phải cũng nên tới dọn dẹp hay không, sau đó cậu đền một chai mới?”

Trương Hoàn biết kết quả chỉ có thể như vậy, thế nhưng cậu hiện tại kiếm đâu ra nhiều tiền vậy được, cậu nhú nhú mày, muốn xoay người ra ngoài, lại bị Thích tiên sinh quát dừng lại, “Để tránh cho cậu ra ngoài liền chạy mất, cậu vẫn nên đứng yên trong này đi.” Sau đó bảo một vị tiểu thư kế bên ra ngoài gọi quản lí đến.

Mắt thấy bị trúng kế, Trương Hoàn lại khổ không nói được, nghĩ thầm người này muốn thế nào, chẳng lẽ muốn mình hầu hạ lão giống như nam kĩ.

Trương Hoàn dù chết cũng sẽ không nguyện ý, dù sao chỉ là tiền, bồi thường lão là được.

Trương Hoàn lúc này liền nghĩ như thế, nhưng cậu hiển nhiên vẫn nghĩ quá đơn giản, bọn đại thiếu gia giống Thích Thường Hưng thích chơi đùa bên ngoài, coi trọng người nào, đâu đơn giản bỏ đi ý niệm trong đầu.

Tuy Trương Hoàn phi thường hối hận mình đến đây làm việc, trong lòng cũng có chút hoảng sợ, nhưng cậu từ nhỏ coi như giống một thiên chi kiêu tử mà lớn lên, thành tích ưu tú, rất nhiều cô gái theo đuổi, hơn nữa trải đời chưa sâu, không biết thế đạo hiểm ác đáng sợ, vì vậy cậu bây giờ không phải người sợ sệt, còn nghĩ chỉ cần có bỏ tiền ra là có thể dàn xếp ổn thỏa.

Cậu thậm chí có chút cao ngạo đứng đó, cho dù Thích Thường Hưng nghiêm khắc soi mói cậu, cậu vẫn không cho là đúng.

Bộ dáng này của cậu, ngược lại càng thêm chọc cho Thích Thường Hưng hưng phấn lên, có thể thấy, nhóc con đẹp trai này vẫn là con chim chưa gãy cánh, rất ngạnh khí.

Triệu Trần ngồi một bên, không nói gì, ông dĩ nhiên không phải đang xem kịch vui, chẳng qua là cảm thấy cậu nhóc Trương Hoàn này, phải ném chút khổ sở mới tốt, cho nên muốn chờ sau khi Thích Thường Hưng hù cậu một chút mới ra mặt giúp, lúc này, ông chỉ cau mày ngồi kia, bởi vì vấn đề ánh sáng, Trương Hoàn thật ra vẫn không nhìn thấy ông.

Quản lý rất nhanh liền chạy đến, thấy cục diện rối rắm trong phòng riêng, vừa nhận lỗi với khách, vừa chỉ tay bảo người vội vàng dọn dẹp các thứ trên mặt đất, còn bưng chai rượu còn lại đi.

Đây tựa hồ là mảnh khoé thường dùng trên phương diện này, quản lý biết rượu cuối cùng không thể giữ, nhất định sẽ bỏ, cho nên để lên hàng giả, đây cũng là nguyên nhân bình rượu kia dễ dàng vỡ như vậy.

Hắn bồi lễ, còn nói cho người mang rượu lên một lần nữa, coi như lời xin lỗi.

Thích Thường Hưng sai người mở đèn lớn trong phòng riêng, lần này, trong phòng trở nên dị thường sáng sủa, thậm chí quá chói mắt, làm Trương Hoàn lúc đầu chưa thích ứng được, hết thấy trong phòng đều sáng tỏ không chỗ nào che dấu.

Trương Hoàn đứng đó, lưng thẳng tắp, con người vẫn vẻ bình tĩnh mang chút lãnh ngạo* bình thường.

(*lạnh lùng kiêu ngạo)

Triệu Trần nhìn cậu dạng này, lại thở dài trong lòng, tâm nói cậu chưa từng làm loại người này, nhưng không biết làm sao lại vào đây.

Đèn mở lớn, Thích Thường Hưng liền bắt đầu chỉ vào rượu nói, trước không nói bọn họ vị kinh hách, nhưng quần áo mọi người đều bị dính rượu, y phục có thể nói là hỏng rồi, hơn nữa tên nhóc Trương Hoàn này thái độ thiếu thành khẩn, cậu căn bản không thật lòng xin lỗi.

Quả thật, so với nhân viên phục vụ khác xảy ra chuyện liền khúm núm xin lỗi, cái thái độ này của Trương Hoàn, hoàn toàn giống như cậu mới là khách quý nơi này, hơn nữa mắt cậu còn lãnh đạm không thêm giải thích với người khác.

Quản lý liên tục xin lỗi, nói, “Thích tiên sinh, xin ngài bớt giận, bớt giận, chúng tôi sẽ bồi thường quần áo, rượu này, chúng tôi cũng bồi thường, còn đưa thêm một chai, cho ngài an ủi, xin ngài bớt giận.”

Nói xong, liền quay đầu cố ý mắng Trương Hoàn không có mắt, bảo cậu mau xin lỗi Thích tiên sinh.

Trương Hoàn đến bây giờ đã không thể nhịn được nữa, cậu nghĩ quản lý cũng đang cố ý oan uổng cậu, cho nên căn bản không để ý hắn, cũng không nể mặt, xoay người muốn ra ngoài.

Quản lý bị cậu chọc tức đến xanh mặt, cho nên, khi Trương Hoàn còn chưa ra khỏi cửa phòng, bên ngoài đã có hai bảo vệ nhân cao mã đại chạy vào muốn bắt Trương Hoàn, Trương Hoàn phản xạ có điều kiện bắt đầu đánh người muốn bắt cậu, thân thủ cậu lại không tệ, hơn nữa thân thể linh hoạt, trong lúc nhất thời làm hai bảo vệ kia không có cách nào tới gần.

Triệu Trần sớm biết dáng người kinh hoạt của Trương Hoàn trên sân đấu bóng rổ, nhưng không biết cậu lại còn thật sự biết đánh nhau, đối với cái này rất giật mình.

Quản lý nghĩ thầm Trương Hoàn phản rồi, lại có thể ở trong này, ngay trước mặt khách phá hoại, phá hoại “Trầm Yên Lâu”, vì vậy lại gọi mấy bảo vệ tới chế trụ Trương Hoàn.

Trong phòng riêng thoáng cái biến thành trường luyện võ, nhóm tiểu thư thiếu gia đều biết kết quả là gì, ngoại trừ ban đầu hơi chấn kinh, sau đa phần còn xem kịch vui, mấy vị khách càng hăng hái bình bưng với chuyện này, nghĩ thầm lần này cuối cùng xuất hiện một người không đồng dạng.

Đặc biệt là Thích Thường Hưng, con mắt nhìn Trương Hoàn càng phát sáng, bên trong thiêu đốt một đồng lửa, trước lão chỉ có tí hứng thú với Trương Hoàn, lúc này lại nhất định muốn có.

Nhìn Trương Hoàn ở giữa mấy người bảo vệ né tránh phòng bị, ra tay như gió, chân dài càng phi thường có lực, có thể đá ngã một gã to lớn còn cao hơn cậu.

Thích Thường Hưng nhìn cục diện liền hết sức kích động, thậm chí khí quan lúc trước vẫn bị Chuồn Chuồn Nhỏ cố ý khiêu khích cũng không có phản ứng, hiện tại lão đều cảm thấy cứng rắn như sắt, lão trong lòng nghĩ nhất định phải đem người này đặt dưới thân, trên mặt lại cố áp kích động, trái lại có vẻ còn muốn trấn định hơn hồi nãy.

Triệu Trần liếc Thích Thường Hưng vài lần, hoàn toàn nhìn thấu ý đồ của Thích Thường Hưng.

Lão thấy Trương Hoàn đã trúng vài đòn, còn dần dần rơi vào thế hạ phong, lúc này, Thích Thường Hưng nói một tiếng, “Không được đánh vào mặt.”

Bọn bảo vệ vừa chần chờ, liền có một người bị Trương Hoàn đạp ngã xuống đất.

Cho dù phòng riêng này không gian cực lớn, nhưng không chịu nổi vài người ở bên trong di chuyển đánh nhau, vài người dần dần sắp đánh đến bên chỗ Triệu Trần, Triệu Trần lúc này đứng lên, nói với quản lý, “Lão Trần, bảo người của anh tất cả dừng tay đi!”

Giọng ông bình thản, nhưng rất đủ khí thế, quản lý sững sốt một chút, muốn hỏi tại sai, nhưng nhìn sắc mặt Triệu Trần đen xuống, mưa gió muốn tới, lại không dám hỏi, nhanh chóng hô với bọn bảo vệ một tiếng, “Đều dừng lại, dừng lại.”

Trương Hoàn bởi vì Triệu Trần lên tiếng, cậu mới liếc qua, nhìn thấy Triệu Trần vẫn luôn ngồi trong một góc, cậu sững sốt một chút, không kịp né, liền thiếu chút nữa bị một bảo vệ đâm vào mặt, là Triệu Trần tiến lên kéo cậu một cái, đem cậu kéo vào trong lòng mình.

Trương Hoàn kinh ngạc nhìn ông, nghĩ nguyên lai vừa nãy ông vẫn luôn ở đây, nhìn chuyện phát sinh trên người mình, tuy Triệu Trần và cậu đích thật không có quan hệ gì, cũng không có lí do phải giúp cậu hay nhắc nhở cậu, nhưng cậu vừa rồi còn luôn kiên định và cương nghị lúc này lại thấy trong lòng chua xót và khó chịu, nghĩ thầm ông thế nào có thể nhìn cậu bị người ta vũ nhục cùng khi dễ.

Trương Hoàn muốn giãy khỏi Triệu Trần, không nghĩ tới khí lực Triệu Trần rất lớn, gắt gao chế trụ cậu, còn nói, “Được rồi, Trương Hoàn, đừng làm rộn!”

Trương Hoàn lúc này rất kích động, muốn quyền đâm cước đá với Triệu Trần, quát ông, “Ngài buông!”

Cậu ra sức giãy dựa một hồi cũng làm Triệu Trần ngăn không nổi, liền ôm cậu đẩy ngã xuống ghế sa lon, cả người đè lên, lúc này mới có thể chế trụ cậu, nói với cậu, “Cậu nghe lời cho tôi, có nghe không!”

Trương Hoàn không biết tại sao, cậu kì thực không phản cảm hay chán ghét Triệu Trần dùng hành vi thân mật thế này chế trụ cậu, nhưng cậu lại đột nhiên mặc danh kì diệu (không hiểu ra sao) trở nên yếu đuối, giống như khi còn bé có cha mẹ kề bên, cho nên có thể không chút kiêng kỵ rơi lệ phát tiết, cậu liền kì quái như vậy, cư nhiên đột ngột khóc lên, bởi vì vừa bị vũ nhục, còn có quản lý cùng khách ở trong này thiết kế oan ức cho mình, bị bọn bảo vệ vây đánh cùng với sợ hãi kết quả khi bị bắt được, làm cậu sau khi cảm nhận được Triệu Trần, cứ như vậy không hề cố kỵ đem tất cả tâm tình đều phát tiết ra ngoài, nước mắt bắt đầu chảy, đây là lần đầu tiên cậu khóc sau khi cha mẹ qua đời mười mấy năm qua.

Trương Hoàn cúi đầu khóc, giãy dựa càng ngày càng nhỏ, mắng Triệu Trần, “Triệu Trần, tên vương bát đản ngài, ngài buông.” Vì khóc mà giọng có chút mơ hồ, nhưng tất cả mọi người ở đây vẫn nghe rõ ràng.

Người trong phòng riêng đều hai mặt nhìn nhau, im lặng nhất là Thích Thường Hưng và quản lý Trần.

Nghĩ thầm đây là con mẹ nó chuyện gì!

Triệu Trần nhìn Trương Hoàn, cũng không buông cậu ra, thấy Trương Hoàn vì rơi lệ mà ánh mắt lộ ra thủy ý mông lung (long lanh nước), đầu mày cau lại, hiện vẻ uỷ khuất lại đáng thương, Triệu Trần bởi vậy trong lòng không hiểu sao có cảm giác không biết làm sao rất mãnh liệt, đây là cảm giá ông chưa bao giờ trải nghiệm qua, ông cứ như vậy bất thành linh hồn lên một Trương Hoàn, Trương Hoàn bị ông hôn, liền ngậy ngẩn cả người, cậu lại bắt đầu vùng vẫy, Triệu Trần áp chế cậu, nhưng vì cậu giãy dụa mà thân thể càng thêm hưng phấn, ông vừa liếm vừa gặm môi Trương Hoàn, cậu mở miệng muốn mắng to, liền bị ông tấn công vào trong miệng bắt đầu công thành đoạt đất, môi lưỡi tương giao, đầu lưỡi mềm mại, cảm giác ẩm ướt mà mềm mại, Trương Hoàn mới đầu còn vì khiếp sợ mà phản kháng, về sau không biết thế nào, cứ nhiên liền ngoan ngoãn, tùy Triệu Trần hôn sâu.

Trong miệng Triệu Trần mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, còn có chút mùi rượu, nhưng cái này cũng không làm Trương Hoàn ghét, đây là nụ hôn đầu của cậu, cảm thụ được hương vị đàn ông, đầu lưỡi linh hoạt mềm mại làm khoang miệng cậu biết được một cảm giác hoàn toàn mới (câu này chém), giống như thông qua hôn môi, đang cùng một người khác trao đổi linh hồn, điều này làm cho cậu có chút say đắm, như đang lơ lửng trên đám mây, hoặc như khi còn bé về tới trong lòng cha, cậu cứ nhiên cảm thấy an tâm, tay không tự chủ khẽ nhàng khoác lên vai Triệu Trần.

Tiếng mờ ám khi hôn môi làm cho gian phòng riêng càng thêm an tĩnh, đám bảo vệ sớm đã lui ra, quản lý đứng đó, trong lòng có chút lo sợ, lúc này ai cũng nhìn ra, vị nhân viên phục vụ này, nguyên lai cùng một chân với Triệu Trần.

Lại giống như Trương Hoàn cố ý chọc Triệu Trần tức giận mới chạy tới nơi này làm người phục vụ.

Hai người liếc mắt đưa tình, lại đem một đám người đi theo làm nền, thật là làm lòng người phiền muộn.

Trương Hoàn cảm thụ được thứ nóng bỏng cứng rắn của Triệu Trần đụng vào mình, mới phục hồi lại tinh thần từ trong ý loại tình mê bị Triệu Trần hôn môi, cậu dùng tay đẩy Triệu Trần, lúc này Triệu Trần mới buông tha cho cậu, Trương Hoàn thở hổn hển, vẻ mặt đỏ bừng, đã sớm ngừng khóc, trong mắt hàm chứa một đầm nước, cậu dẫn mỗi một chỗ thần kinh của ông, Triệu Trần lúc này hoàn toàn tỉnh trùng thượng não, ông lần đầu tiên thấy muốn một người như vậy. Cho dù người này là người con gái bảo bối coi trọng lúc trước.

Trời ơi, tới giờ tui mới biết vụ chèn ‘Thẻ đọc thêm’ thì nó mới tóm tắt ngoài trang chủ o()o Đăng bởi: admin

14. Chương 14

Chương 14 : Bao che khuyết điểm

Trương Hoàn đẩy Triệu Trần ra, từ trên ghế salon ngồi dậy, thấy trong phòng ánh sáng sáng tỏ, tất cả mọi người nhìn cậu và Triệu Trần, cậu mới phản ứng được, vừa rời mình và Triệu Trần ngay trước mặt mọi người, diễn một tiết mục tình cảm mãnh liệt.

Điều này làm cho cậu trong nháy mắt quần bách, còn có chút then quá hoá giận, cậu hung hăng trừng Triệu Trần, thậm chí muốn giơ tay đánh ông.

Tuy rằng nhiều lúc nhìn Triệu Trần sẽ cảm thấy người này có chút không biết làm sao, thậm chí ông còn không để ý hình tượng, có chút không có uy nghiêm trưởng bối.

Thế nhưng, kỳ thực chân diện mục của người này là phi thương thâm trầm và bá đạo.

Ông lúc này chính là biểu tình không có gì, nhìn Trương Hoàn trừng ông, tựa hồ đối với ông hận đến nghiến răng, ông lại nở nụ cười, đưa tay sờ soạng trên mặt Trương Hoàn một cái, lại vuốt bờ môi vừa bị ông đến hơi sưng đỏ, Trương Hoàn nhanh chóng né đi.

Mọi người chỉ thấy vị tiểu tình nhân này của Triệu Trần vẫn như cũ giận dữ với ông, mà hoàn toàn không nghĩ ra, trước khi hai người này hôn môi, tuyệt không có bất kì quan hệ nào.

Triệu Trần thấy Trương Hoàn mạnh mẽ dựng lên một bộ dáng ngạo khí, kì thực bên trong khẳng định đang vừa hối hận vừa tức giận, ông cười lên, nói với mấy người bạn tốt, “Cậu nhóc này, tính tình rất ương ngạnh, tôi đều không quản được cậu ta, nháy mắt không quản tốt, liền chạy tới đây cố ý chọc giận tôi, hoá đơn hôm nay tôi trả, mọi người tiếp tục chơi, tôi dẫn cậu ta ra ngoài xem vết thương trước.”

Các thiếu gia tiểu thư trong phòng đều tỉ mỉ quan sát Trương Hoàn một phen, liền cười cười nói nói lên, đám bạn tốt của Triệu Trần lúc này cũng đều đặc biệt nhìn bộ dạng của Trương Hoàn, rồi nói đùa với Triệu Trần.

Vương Tường Vân nói, “Tôi nói lão Triệu, ông thế này quá không có thành ý, tiểu tình nhân nuôi bên người đã lâu, chúng tôi một chút cũng không biết.”

Triệu Trần cười, nói, “Không lâu, bắt quá bị cậu ta chọc giận lại quá nhiều, đây là đại thiếu gia của tôi, tiểu công chúa nhà tôi vừa đi, cậu ta liền đến chọc tôi.”

Trương Hoàn cũng không phải đứa ngốc, biết Triệu Trần thật ra đang giúp cậu giải vây, cho nên hiện tại vô luận Triệu Trần nói cái gì, cậu đều chịu đựng, chẳng hề phản đối, chỉ là hai mắt lại đầy ngọn lửa nén giận mà nhìn chằm chằm Triệu Trần.

Mấy người bạn thấy Triệu Trần đánh đồng Trương Hoàn cùng con gái bảo bối nhà ông, biết Triệu Trần rất để ý cậu nhóc xinh đẹp này, cho dù Thích Thường Hưng mới vừa rồi còn muốn đánh chủ ý lên Trương Hoàn cũng đành bỏ ý niệm vốn có trong đầu.

Thích Thường Hưng lại quan sát từ trên xuống dưới Trương Hoàn, nói với Triệu Trần, “Tính khí thật là đủ mãnh liệt, anh Triệu, anh không cần thận quản cậu ta, lần sau không biết lại muốn nhảy ra cái tai hoạ gì.”

Triệu Trần kéo Trương Hoàn từ trên ghế salon lên, Trương Hoàn không tình nguyện nhưng chỉ có thể bị ông lôi kéo, Triệu Trần lấy tay đánh lên bụng cậu một cái, Trương Hoàn lập tức liền nhíu mi, đưa tay đánh Triệu Trần, Triệu Trần chế trụ tay cậu, nhỏ giọng hỏi, “Đau, phải không?”

Trương Hoàn mím môi không đáp, vừa nãy bị đánh vào bụng, không đau mới là lạ.

Triệu Trần lại hướng đám bạn tốt nói, “Chỉ biết tính khí này rồi sẽ gặp rắc rối, vừa rồi để cậu ấy chịu chút dạy dỗ, cậu ta mới biết được trời cao đất rộng.”

Vừa nói, đã lôi kéo Trương Hoàn đi ra phòng riêng, nói với bạn tốt đưa Trương Hoàn đi khám vết thương trước, sau này có thời gian lại giới thiệu cậu cho mọi người làm quen, cứ như vậy đem Trương Hoàn mang ra ngoài.

Quản lí Trần cho người vào phòng riêng dọn dẹp, lại hỏi các vị khách bên trong có muốn thay đổi phòng khác không, sau khi biết không cần đổi, hắn liền chạy đuổi theo Triệu Trần, có chút ý tứ muốn xin lỗi ông, dù sao, chuyện vừa rồi hắn muốn ép Trương Hoàn xuống nước, Triệu Trần cái gì cũng đều xem vào mắt, nói không chừng, hắn đã đắc tội Triệu Trần, không đến thăm dò hàm ý, giải thích, hắn không có cách nào yên tâm.

Lần này Triệu Trần rất dễ nói chuyện, nói với quản lí, “Đều là cậu nhóc Trương Hoàn này nên bị tôi giáo huấn, lão Trần, tôi sẽ không trách anh. Tổn thất hôm nay đều tính vào phần tôi, người bị Trương Hoàn đá thương, cũng nên đi khám bệnh viện trước, tiền tính cho tôi.”

Quản lí Trần cực lực nói không dám nhận, đây vốn chính là tổn thất bình thường khi xử lý sự vụ trong tiệm, có một khoản chuyên môn chỉ cho việc này, cho nên không dám nhận tiền thuốc men từ Triệu Trần, ngược lại nói Trương Hoàn cũng là tai nạn lao động, chỉ trả tiền thuốc men cho Trương Hoàn.

Trương Hoàn ở bên cạnh nhìn quản lí Trần cúi đầu khom lưng với Triệu Trần, không khỏi tâm tư vô cùng phức tạp, cậu cảm kích Triệu Trần cứu mình, lại vì Triệu Trần địa vị cao như thế, mình và ông cách biệt một trời một vực mà không khỏi khó chịu.

Sau cùng Triệu Trần không dài dòng với quản lí Trần, mang theo Trương Hoàn đi mất.

Tài xế của Triệu Trần đã lái xe chờ trước cửa lớn, Triệu Trần đi qua, liền mang theo Trương Hoàn lên xe, xe liền lái đi bệnh viện.

Sau khi Triệu Trần ngồi vào xe, hoàn toàn không còn vẻ tươi cười dễ nói chuyện vừa rồi, ông trầm mặc, nhân thần thâm thuý mà sắc bén, cả người không giận tự uy, khí thế lạnh lùng cường ngạnh, ông nghiêng đầu nhìn Trương Hoàn ngồi bên cạnh.

Trương Hoàn bị khí thế này chấn nhiếp, bị ông nhìn trong lòng lo sợ, giống như con nít làm chuyện xấu, đang bị gia trưởng thẩm vấn.

Trương Hoàn bị ông nhìn càng ngày càng không được tự nhiên, cho dù đau đớn do bị thương trên người cũng nhất thời quên luôn, chỉ còn lại bất an, cuối cùng thực sự chịu không nổi ánh mắt của Triệu Trần, mới mở miệng nói, “Ngài nhìn cái gì?”

Triệu Trần cười, nhưng là cười nhạt, ngôn ngữ cũng tràn đầy lạnh lùng trào phúng, “Tôi nhìn cái gì, nhìn bộ dạng tốt của cậu! Vừa mới cự tuyệt Sưởng Sưởng nhà tôi, liền chạy tới loại địa phương này bán rồi!”

Trương Hoàn bị ông nói cứng đờ, sau đó trên mặt hiện ra thần tình cảm phẫn bị làm nhục, lớn tiếng phản bác, “Tôi không có bán! Tôi chỉ làm người phục vụ!”

Triệu Trần tươi cười không đổi, ánh mắt lại dị thường nghiêm khắc, ngữ khí bình thản lại làm ra áp lực thật lớn, “Phải không? Chỉ làm người phục vụ? Đến loại địa phương này, lẽ nào cậu không biết làm người phục vụ cũng không sạch sẽ sao? Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm? Ngày đầu tiên đi làm đã bị người coi trọng muốn cậu bồi rượu, cậu nói, cậu bồi hay không bồi? Cậu cho là bên trong giống như trường cậu, có một cô gái thích cậu, cậu tùy ý từ chối là được, có phải không? Cậu nghĩ hay thật, ngu xuẩn đến nỗi tôi không thêm nói cậu! Cậu túng thiếu thể hả, nơi này cũng muốn đến làm thêm?”

Trương Hoàn bị Triệu Trần nói mặt lúc đỏ lúc trắng, cắn răng không biết phản bác thế nào, cậu đích xác biết làm phục vụ cũng sẽ gặp chuyện không tốt, nhưng, cậu cảm thấy mình có thể ứng phó, không nghĩ tới sự tình không đơn giản như cậu nghĩ, cậu đã hối hận, là thật sự hối hận.

Trương Hoàn cắn răng, cuối cùng nện ra mấy câu, “Bản thân ngài có tiền làm sao biết khó xử của người không có tiền, nếu không phải ngài khiến tôi bị mất việc làm thêm ở nhà hàng, tôi làm gì lại tới đây!”

Triệu Trần vì câu này mà sững sốt một chút, sau đó nghĩ đến cái gì, con người lại nhu hoà xuống rất nhiều, hỏi cậu, “Việc làm thêm ở nhà hàng mất rồi?”

Trương Hoàn nhìn ông chằm chằm, “Ngài làm sao không biết, chẳng lẽ không phải ngài bảo quản lí đuổi việc tôi?”

Triệu Trần vừa nghĩ liền biết nguyên do, chỉ sợ là quản lí nhà hàng kia sau khi biết thân phận mình, sợ bản thân chịu khổ, liền đuổi việc Trương Hoàn, hôm đó, ông chỉ muốn trêu chọc Trương Hoàn một chút mà thôi, thật không nghĩ có thể hại cậu mất việc, lại chạy đến nơi như Trầm Yên Lâu làm thêm.

Triệu Trần là người thẳng thắn, lúc này cũng không giấu diếm, liền nói, “Tôi mặc dù không nói cái gì với quản lí nhà hàng kia, bắt quá, hấn đuổi cậu, phỏng chừng đích thật do tôi, kia coi như tôi xin lỗi cậu.”

Trương Hoàn không ngờ ông thừa nhận sai lầm nhanh như vậy, vừa rồi thấy ông nghiêm khắc mà uy hiếp vô cùng, hiện tại ông lại khôi phục cái loại bộ dạng hoà ái bình thường, Trương Hoàn thậm chí có chút không quen, ngẩng ngốc nhìn Triệu Trần.

Triệu Trần thấy cậu nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, lại nở nụ cười, thậm chí là nụ cười mang theo chút ngả ngớn, nói, “Tôi hôm nay coi như giúp cậu, cậu nói, cậu nên cảm ơn tôi thế nào đây?”

Trương Hoàn mím môi không đáp, nhưng nghĩ tới cảm giác vừa rồi Triệu Trần hôn môi mình, không khỏi trên mặt nổi lên một tầng đỏ ửng.

Triệu Trần thấy cậu đỏ mặt, biết cậu đang suy nghĩ cái gì, ông lại có chút động tâm muốn hôn Trương Hoàn một hồi, bắt quá, ông thu hồi loại dục vọng và tâm tư này, mà nhìn chằm chằm Trương Hoàn, đưa tay muốn cởi đồng phục màu đen trên người Trương Hoàn.

Trong lòng Trương Hoàn đang nghĩ đến Triệu Trần mà nhộn nhạo, lúc này lại thấy Triệu Trần muốn cởi quần áo mình, liền phản ứng đặc biệt kịch liệt, cầm lấy tay ông, cả kinh, “Ngài muốn làm gì?”

Triệu Trần nhìn cậu một cái, nói, “Vừa rồi bị đánh, tôi xem một chút thương thế của cậu thế nào? Đừng xảy ra vấn đề lớn gì mới được, nếu không Trần Quả đừng hòng chạy.”

Trương Hoàn biết Trần Quả là tên vị quản lí Trần kia, nghĩ thầm Triệu Trần mới vừa rồi vẫn khách khí với quản lí Trần, nguyên lai trong lòng vẫn nhớ kĩ sai lầm của người ta. Chỉ là, mình và Triệu Trần lại không có quan hệ gì, mình bị thương, tại sao Triệu Trần muốn nhớ kĩ vậy, thậm chí nhớ loại chuyện muốn tìm về công đạo cho mình, quá không bình thường, bất quá, ngay lập tức lại nghĩ tới cái hôn sâu nóng rực và ướt át của Triệu Trần, khí quan nóng rực cứng rắn chạm vào mình.

Trương Hoàn nghĩ, ông có cảm tình với mình sao?

Giả thiết này làm Trương Hoàn có chút không biết làm sao, tâm tình không yên, cậu không biết mình rốt cuộc là cao hứng hay là hoảng sợ, trong lúc nhất thời trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Triệu Trần không biết cậu đang nghĩ ngợi lung tung, đã cởi xong áo khoác đồng phục, bên trong là áo sơmi, kéo vạt áo ra, cởi cúc áo từ dưới lên, thấy cái bụng trắng nõn của Trương Hoàn quả thực bầm tím, hơn nữa sườn thắt lưng còn xanh tím, Triệu Trần sờ sờ vết thương trên sườn thắt lưng, Trương Hoàn liền hít ngụm khí, hiển nhiên là bị ông đụng đau.

Trương Hoàn nhờ đau đớn này mới hồi phục tin thần lại, nhìn Triệu Trần, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Trong giọng Triệu Trần mang theo tức giận, nói, “Này nếu ra sau một chút, liền sẽ tổn thương thân rồi, dám tôn tử (cháu nội) này, cứ như vậy mà hạ thủ!”

Ông ở trong này đau lòng Trương Hoàn bị thương, hoàn toàn không nhớ khi nãy có người bị Trương Hoàn đánh sợ rằng bị thương còn lợi hại hơn, với lại ông lúc đó không phải còn ngồi ngay bên cạnh, muốn cho Trương Hoàn một ít giáo huấn nên không sớm ra tay ngăn cản, mới để cho Trương Hoàn bị thương sao.

Trương Hoàn thấy bộ dáng Triệu Trần đối với mình cẩn thận mà quan tâm, không biết thế nào, trong lòng giống như tràn ra một dòng nước ấm, ấm áp, mềm mại, cậu nhỏ giọng nói, “Không có chuyện gì, chắc chỉ bị thương ngoài da.”

Triệu Trần thở dài, kéo áo Trương Hoàn xuống, cài lại cúc áo sơmi cho cậu, nói, “Vẫn là trước đến bệnh viện cẩn thận kiểm tra, chỉ sợ có nội thương.”

Trong lòng Trương Hoàn cảm động, cảm thấy mũi hơi lên men, không có cách nào trả lời Triệu Trần.

Triệu Trần lại nhìn chằm chằm Trương Hoàn, trên mặt Trương Hoàn tan mất phần lạnh lùng, liền mang theo một ít đơn thuần hoà ái như đứa trẻ, điều này làm cho lòng ông vui vẻ, nghĩ đến cái gì, ông lại nở nụ cười, nói, “Hôm nay cậu xem như cũng không mất mặt, mấy cú đấm đánh người ngược lại không tệ, thế nào, trước kia luyện qua?”

Trương Hoàn không hiểu sao ông lại nói tới cái này, nhàn nhạt đáp, “Khi còn bé, cơ thể tôi không tốt, phải cùng sư phụ học võ thuật. Bất quá, sau đó không học nữa, may mà không học, người học võ không dễ cao lên.”

Triệu Trần gật đầu, nghĩ khó trách cơ thể cậu linh hoạt như vậy, tay chân cũng đặc biệt lưu loát, nguyên lai từng học võ.

Rất nhanh đã đến bệnh viện, Triệu Trần mang theo Trương Hoàn xuống xe vào trong kiểm tra. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

Chương 15 : Khám vết thương

Đã có kết quả kiểm tra, vết thương trên người Trương Hoàn đều là bị thương ngoài da, ngoại trừ nhìn từng mảng bầm tím có vẻ khó xem, còn đau nhức, nhưng thật ra không quan trọng.

Đây cũng là tình huống rất bình thường, đảm bảo vệ đánh người ở nơi tiêu tiền cũng được huấn luyện chuyên nghiệp rồi, sẽ không cố ý đánh nơi yếu hại của người khác, nhiều nhất chỉ làm đau mà thôi.

Trương Hoàn đang được y tá bôi thuốc, Triệu Trần an vị trong phòng làm việc của viện trưởng cùng người quen Lí Dịch Tử nói chuyện.

Viện trưởng Lí nói, “Đây là con cái nhà ai, ông còn đích thân đưa tới kiểm tra vết thương đánh nhau.”

Triệu Trần uống trà, thần sắc thanh thản, nói, “Một người bạn nhỏ mà thôi, không phải con cái nhà ai.”

Viện trưởng Lí nói, “Cái này càng làm tôi tò mò, thấy ông rất để ý cậu ta.”

Triệu Trần không muốn nói cái đề tài này, chỉ nói, “Có chút duyên phận thôi.” Sau đó liền nói sang chuyện khác.

Viện trưởng Lí nói đến chuyện đám hạ bối (nhỏ hơn một vế) hiện tại, liền cảm khái, nói, “Trước đây thấy Chu Diên không đứng đắn như vậy, mặc kệ chính sự, tôi nghĩ thể hệ của nó muốn sụp đổ, không cẩn thận quản quản, cuối cùng chỉ thành bại gia tử mà thôi. Không nghĩ tới chuyện này còn thật khó lường, nó gần đây cư nhiên đứng đắn lên, Chu Sam vẫn nói với tôi gần đây nó nghiêm túc yêu đương, làm tình thánh, chăm chỉ học làm việc, nhưng lại làm được ra ngô ra khoai, làm Chu Sam lão đại vui mừng.”

Triệu Trần nghe ông ta nói như vậy, liền cười nói, “Chu gia lại không để ra thẳng ngu, chỉ cần nghiêm túc học, sẽ không thể không thành chuyện.”

Viện trưởng Lí nói, “Nói thì nói vậy, chẳng qua tôi cảm thấy người làm Chu Diên cải tà quy chính kia cũng thực sự có khả năng.”

Triệu Trần nói, “Có câu đằng sau một nam nhân thành công có một người phụ nữ tốt, thật ra rất đúng. Có đôi khi người vợ so với cha mẹ còn có thể quản người một chút.”

Viện trưởng Lí mang theo đồng tình với Triệu Trần, một người đàn ông bị vợ vứt bỏ.

Triệu Trần vốn là một người theo chủ nghĩa mạo hiểm, lại lớn mật cứng nhắc, còn thận trọng thâm trầm, cho nên ông thành công rất thuận lý thành chương và tiêu biểu, đương nhiên, đây hết thấy đều liên quan đến sự tự mình nỗ lực, ông vừa kết hôn mấy năm, đích thật bận sự nghiệp mà thiếu quan tâm đến vợ, bất quá, thời điểm đó sinh hoạt cá nhân của Triệu Trần vẫn rất tốt rất chừng mực, theo Lí Tử Dịch biết, ông chưa bao giờ ra ngoài dính dáng với nữ nhân khác, là người giữ mình nhất trong nhóm người bọn họ, bình thường là đối tượng cho bọn họ trêu chọc, mà một người như vậy, lại còn bị vợ ngoại tình vứt bỏ, lúc đó, nhóm bạn thân bọn họ biết chuyện, không có một người không bắt bình kêu oan cho Triệu Trần.

Có lẽ càng quan tâm, cho nên bị thương càng nặng, Triệu Trần lúc đó đáp ứng ly hôn với vợ, còn thả bà đi, nhưng không cho bà một đồng nào, còn dọa không cho bà về nước, từ nay về sau không cho phép trở về thăm con gái.

Khi đó, nhóm bạn ông đều rằng Triệu Trần sẽ không gượng dậy nổi, Triệu Trần xác thực uể oải không phấn chấn một đoạn thời gian, con gái còn bị ông nội bà nội nhận nuôi một thời gian, nhưng rất nhanh, Triệu Trần liền khôi phục, đưa con gái về nhà tự mình nuôi, từ đó về sau giống như muốn trông coi con gái qua ngày, cũng chưa từng có ý tái hôn, bất quá, ở bên ngoài lại giống người khác vui đùa, đã không có vợ quản, liền rất nhiều thứ không cần chú ý nữa.

Viện trưởng Lí cho rằng, Triệu Trần mới vừa nói câu kia, có lẽ là từ nội tâm ông mà ra.

Bất quá, viện trưởng Lí vẫn cảm thán chuyện Chu Diên một câu nói, “Vị kia quản Chu Diên, tôi thật ra gặp qua một lần, nhu nhu nhược nhược, nhìn cũng không có tính tình gì, trong nhà tôi không có bà quản gia (vợ), tôi không biết, người như thế làm sao có thể quản được con ngựa hoang thoát cương như thẳng nhóc Chu Diên.”

Triệu Trần nói, “Mấy đứa nhỏ như bọn nó, còn không phải chớp mắt cái liền trưởng thành sao, thấy đều đến tuổi thành gia lập nghiệp rồi, tính tình nên trầm ổn một chút. Hai người cùng một chỗ, hơn phân nửa

là lấy nhu thắng cương, không cần thiết vị kia trong nhà phải mạnh mẽ mới có thể nói chuyện, ngược lại người nhu nhược mới biết quản người. Nếu nói, thật lòng yêu thương một người, chỉ cần thấy người đó rơi một giọt nước mắt, liền chỉ có thể đầu hàng ngay tức khắc, không có biện pháp phản kháng, đây là sự thật. Tôi lại không tin Tử Dịch ông không hiểu đạo lý này, chẳng lẽ còn chưa có ai từng làm ông động tâm.”

Triệu Trần nói câu này, là nghĩ tới Trương Hoàn mới vừa rồi, Trương Hoàn khi đó đột ngột cứ thế khóc lên, lúc đó, đích thật là ông đột nhiên hoảng hốt, có chút không biết làm sao mới tốt, may mà Trương Hoàn một chốc liền không khóc nữa, nếu không làm không tốt Triệu Trần lúc đó sẽ xấu mặt, ông không biết dỗ người khác.

Viện trưởng Lý thấy Triệu Trần nói lượn qua trên người mình, ông ta không muốn nói chuyện của bản thân, nên lại đem câu chuyện lượn lại trên người nhóm tiểu bối, nói rằng, “Câu này cũng có đạo lý, bất quá, vị kia mà Chu Diên hiện tại đang yêu là nam nhân, tuổi còn lớn hơn Chu Diên, mặc dù tính cách tương mạo đều làm người ta thích, nếu là cô gái ngược lại càng tốt. Tôi nghĩ Chu Diên về sau vẫn nên tìm phụ nữ kết hôn, như bây giờ đem tâm tư đặt trên người một nam nhân, với tính cách nó, sự tình sau đó không biết còn ra làm sao.”

Triệu Trần nghe xong, không khỏi hơi xúc động, trầm mặc một hồi mới lên tiếng, “Chuyện bọn nó, còn không phải bọn nó tự mình quan tâm. Chuyện tình cảm, dù là cha mẹ cũng không tiện quản, Sưởng Sưởng nhà tôi, tôi mặc cho con bé yêu đương, chỉ cần nó thích, tùy tiện đối phương là ai tôi đều tiếp nhận, một cậu nhóc nghèo cũng không sao.”

Viện trưởng Lý cười nói, “Ông đây chỉ là hiện tại nói dễ nghe thôi. Nha đầu Sưởng Sưởng kia, từ nhỏ nên là một đứa con trai mới đúng, tính cách hành sự đều giống như đàn ông.”

Triệu Trần nghĩ thầm đó là ông chưa thấy lúc nó rơi vào bể tình, cho nên mới nói như vậy, nhưng để không liên lụy đến Trương Hoàn, Triệu Trần không nói câu này ra. Chỉ nói, “Có lẽ do con bé từ nhỏ không có mẹ, theo tôi từ nhỏ đi, xem ra, phương thức giáo dục của tôi không quá đúng. Ai, con bé trưởng thành rồi, không thể nuôi lại một lần nữa.”

Viện trưởng Lý nghe ông cảm khái như vậy, liền cười nói, “Ông yêu con gái quá sâu, trước đây đã nói ông như vậy không được, ông còn không tin. Sưởng Sưởng xem như tương đối không chịu thua kém trong đám nhỏ, các phương diện cũng rất tốt, còn nghe lời dạy dỗ.”

Triệu Trần thấy ông ta tán thưởng con gái mình, trong lòng vui vẻ, liền cười nói, “Đúng là như vậy, liền nói tên nhóc Tào Dật Nhiên kia, trong nhà quản coi như nghiêm đó, nhưng chưa thấy nó từng học tốt, vẫn chỉ có thể chui mông cho nó, phải ăn chút giáo huấn chịu chút đau đòn mới có thể trưởng thành.”

Hai người bàn luận về bọn nhỏ, thời gian nói chuyện không ngắn, y tá vào nói vết thương của Trương Hoàn xử lý xong rồi, Triệu Trần mới tạm biệt viện trưởng Lý, hai người hẹn khi nào cùng nhau chơi bóng cầu cá, viện trưởng Lý mới tiễn Triệu Trần rời đi.

Triệu Trần thấy Trương Hoàn chờ ông ở cửa thang máy, ngửi thấy mùi thuốc Đông Y trên người cậu, liền đi tới hỏi, “Bôi thuốc xong cảm thấy thế nào?”

Trương Hoàn chỉ nhàn nhạt đáp một câu, “Không có gì.”

Ngược lại bác sĩ mát-xa bên cạnh mặt cười bồi trả lời, “Đều đã dùng rượu thuốc xoa bóp tán vết bầm, phỏng chừng hai ngày có thể hết, không có việc gì.”

Triệu Trần gật đầu với hắn, còn nhìn về phía Trương Hoàn, Trương Hoàn thấy ông nhất định bắt chính mình nói cái gì đó mới thôi, lên tiếng, “Lúc đầu hơi đau, dùng rượu thuốc xoa nhẹ, chỉ hơi nóng lên, hiện tại không có việc gì.”

Triệu Trần lúc này mới coi như hài lòng, y tá lại đưa tới rượu thuốc và thuốc, Trương Hoàn muốn cầm đến tay, Triệu Trần lại tự mình nhận.

Viện trưởng Lý mặc dù chưa tự mình yêu đương, thế nhưng ánh mắt lại rất lợi hại, vừa nhìn đã cảm thấy Triệu Trần và cậu bạn nhỏ này có chút vấn đề.

Ông ta thậm chí vì vậy mà tiễn Triệu Trần xuống thang máy tới bãi đỗ xe, một đường quan sát hai người.

Kết quả tựa hồ nhìn ra cái gì đó, nhưng lại giống như cái gì cũng không nhìn ra.

Tính cách Trương Hoàn lãnh đạm, lại là tuổi trẻ kiêu ngạo, tính cách Triệu Trần thâm trầm, cùng là dạng không thể để người khác nhìn ra cái gì, cho nên, viện trưởng Lí nhìn đến cuối, lại không thể xác định.

Xe Triệu Trần đi xa, viện trưởng Lí mới xoay người quay về phòng làm việc.

Triệu Trần ngồi trong xe, ngửi ngửi rượu thuốc trong tay, nói, “Đây là phương thuốc gia truyền nhà Tử Dịch, trị vết thương té ngã tốt lắm, bọn tôi khi còn bé không biết được thoa rượu thuốc này bao nhiêu lần, cậu dùng thuốc này, tôi cũng yên tâm.”

Trương Hoàn “Ừm.” một tiếng, ân tình hôm nay Triệu Trần cho cậu, cậu có chút không biết nên báo đáp thế nào mới tốt.

Triệu Trần thấy Trương Hoàn một mực trầm mặc không nói, hơi bất bình thường, lại hỏi, “Sao thấy tinh thần cậu không tốt vậy, có phải vết thương trên người đau lắm không?”

Trương Hoàn lắc đầu, lại vẫn như cũ không nói lời nào.

Triệu Trần thấy cậu như vậy, có phần sốt ruột, ông đưa tay nắm cầm Trương Hoàn, làm cậu quay mặt đối diện mình, Trương Hoàn chán kinh muốn tránh thoát, nhưng trên tay Triệu Trần rất có lực, Trương Hoàn bị đau cũng né không được, đành trừng mắt ông, “Ngài làm gì?”

Triệu Trần lại khẽ cười, nói, “Cuối cùng cũng nói thêm mấy câu, tôi hỏi cậu, cậu cũng không trả lời đằng hoàng!”

Trương Hoàn dùng tay hất cái tay Triệu Trần bóp cầm mình ra, nói, “Có cái gì hay mà nói. Ngài muốn hỏi gì?”

Triệu Trần nói, “Hỏi cậu làm sao tinh thần không tốt, nhất định có chuyện gì đó, tại sao không nói?”

Trương Hoàn đáp, “Tôi không có chuyện gì, tôi vô cùng tốt.”

Triệu Trần nói, “Vậy tại sao rầu rĩ không vui?”

Trương Hoàn hơi hờn hển, nói, “Không có chuyện gì vui, vì sao tôi không thể rầu rĩ không vui. Hơn nữa, hôm nay thiếu ngài nhân tình lớn như vậy, vẫn đang nghĩ trả lại ngài, tôi có cái gì hay mà cao hứng!”

Triệu Trần vì câu này mà sững sốt, nụ cười trên mặt sâu thêm, đem cả người dựa vào lưng ghế, nói, “Nói đến chuyện trả lại nhân tình cho tôi, đích thật là phải trả. Cậu nói, tôi hôm nay ở Trầm Yên Lâu tiêu mất bao nhiêu tiền? Còn coi như thiếu lão Thích một cái nhân tình, lão lúc đó không thu cậu vào tay là không thể, tổn thất gây ra đều trực tiếp kéo đến, tôi lại cứ thế mang cậu đi. Còn tới bệnh viện, lắm trẻ thời gian tôi vui vẻ..., ừm... Cậu nói, xác thực là nhân tình rất lớn đó!”

Trương Hoàn vốn đang rất nghiêm túc nói chuyện này với Triệu Trần, nhưng lúc này nghe Triệu Trần mang theo giọng điệu cà lơ phất phơ, cậu lại nghiêm túc không nổi, ngược lại nóng giận với Triệu Trần, nói, “Vậy ngài muốn thế nào?” Kì thật câu này đã mang theo ý tứ nuông chiều và kiêu ngạo, nhưng Trương Hoàn lúc này không phát hiện, trong lòng cậu đã có tiềm thức, Triệu Trần sẽ dung túng cậu.

Triệu Trần dùng mắt ngó Trương Hoàn, nhìn ngũ quan xinh đẹp của cậu, bởi vì tức giận mà ánh mắt càng sáng ngời, càng nhìn càng động tâm, thậm chí muốn hôn bờ môi màu nhạ kia, vì vậy đành đề xuống dục niệm trong lòng, nhắm mắt lại, làm bộ nhắm mắt dưỡng thần, trái lại không trả lời cậu.

Trương Hoàn thấy ông không thèm nhìn mình, liền dùng tay kéo ông, “Ngài rốt cuộc muốn thế nào, ngài không nói tôi cũng không biết.”

Triệu Trần bị Trương Hoàn động tay động chân kéo tay mình mà bị chọc cho tâm ngứa, bèn vươn tay bắt được tay Trương Hoàn, siết ở trong tay.

Trương Hoàn chơi bóng rổ, trên tay có vết chai, bàn tay lại lớn, bắt qua ngón tay tinh tế, sờ lên có một loại phong vị khác, Triệu Trần vuốt ve tay cậu, có chút ý tứ tán tỉnh, Trương Hoàn lại không hiểu loại ám chỉ này, chỉ rút tay ra, lại nói, “Ngài không nói coi như xong, tiền hôm nay tôi thiếu ngài, sau này tôi sẽ trả lại, thiếu nhân tình của ngài, sau này ngài có chuyện gì cần tôi, liền dùng tôi, tôi không phản đối.”

Triệu Trần vì cậu hào phóng mà cười, Trương Hoàn thấy ông cười, cho là ông coi thường mình, cũng rất tức giận, nói, “Ngài đây là khinh thường người khác sao? Cho là tôi không biết tự lượng sức mình.”

Triệu Trần mở mắt ra, con mắt sâu thẳm mà mang theo một loại muốn chiếm làm của riêng thật sâu, trong đó mang theo sức mạnh làm cho không người nào có thể phản kháng, Trương Hoàn bị ông nhìn, trong lúc nhất thời thậm chí vô pháp nhúc nhích, Triệu Trần đột nhiên kéo cậu vào trong lòng mình, nhẹ cắn lên lỗ tai cậu một cái, Trương Hoàn bị động tác này làm cho giật bắn, nghe Triệu Trần nhỏ giọng nói, “Không khinh thường cậu, cậu rất biết lượng sức, chỉ là, thứ tôi muốn từ cậu, cậu sợ rằng không dễ cho tôi như vậy. Tôi vẫn là chờ một thời gian nữa lại tới thu nhân tình của cậu đi!”

Động tác mờ ám, thanh âm mờ ám, ngôn ngữ mờ ám.

Trương Hoàn đẩy Triệu Trần ra, ngồi lại một bên, lại nhìn tài xế phía trước, phát hiện y tựa hồ căn bản không chú ý bất cứ chuyện gì phía sau, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt cậu càng thêm đen bóng, gương mặt đỏ lên, không thèm để ý Triệu Trần nữa.

Triệu Trần cho xe trực tiếp đưa Trương Hoàn về nhà trọ của cậu, còn nói, “Tôi nói một tiếng với Trần Quả, cậu sau này không cần đến đó làm việc, cậu vẫn nên quay về nhà hàng làm thêm ban đầu đi thôi, tôi sẽ cùng bọn họ chào hỏi.”

Trương Hoàn tuy đồng ý với ông, cậu đương nhiên sẽ không lại quay về Trầm Yên Lâu làm nữa, nhưng, cậu cũng sẽ không trở về nhà hàng lúc đầu làm việc, xem ra vẫn là một lần nữa tìm việc làm thêm mới được.

Đăng bởi: admin

16. Chương 16

Chương 16 : Vừa nhàn vừa buồn

Triệu Trần đưa Trương Hoàn đến cửa tiểu khu nhà thuê của cậu, đưa thuốc cho Trương Hoàn, nói, “Đúng giờ xoa thuốc, có vấn đề gì, liền tìm tôi.”

Nói xong, nghĩ đến Trương Hoàn không có phương thức liên lạc với mình, liền vòng lại bên cạnh xe, cầm một tấm danh thiếp từ trong xe, lại dùng bút máy viết xuống số liên lạc cá nhân đưa cho Trương Hoàn, “Có chuyện gì gọi số này.”

Trong lòng Trương Hoàn cảm xúc phức tạp, nhưng vẫn nhận lấy tấm danh thiếp kia, cuối cùng lúc sắp đi, mới nói một tiếng với Triệu Trần, “Chú Triệu, ngày hôm nay cảm ơn ngài.”

Về mặt Triệu Trần nguyên bản đang rất ôn hoà, lúc này nghe cậu gọi mình bằng ‘chú’, mặt liền cứng lại, nói, “Trước không phải vẫn gọi tên tôi sao, xưng hô hiện tại là chuyện gì đây?”

Trương Hoàn nhìn một bộ dáng rất để ý mình gọi ông là ‘chú’, chẳng hiểu sao, trong lòng lại có chút cảm giác ngọt ngào là lạ, khoé miệng còn câu lên một nụ cười, nói, “Vẫn vẫn gọi Triệu Trần?” Còn quan sát tấm danh thiếp kia, nghĩ thầm thì ra đây là tên ông, không phải ‘Chân’ trong thật giả*, mà là ‘Trần’ trong Nhật trần hoàn mỹ, từ Trần này là ý tứ đạt được, tựa hồ rất tốt.

(*chữ ‘Chân’ này trong tiếng Trung đồng âm với từ Trần trong tên Triệu Trần, đều là ‘zhen’)

Còn ‘Nhật trần hoàn mỹ’ nghĩa là: ngày ngày trôi qua, mọi thứ dần trở nên hoàn mỹ)

Đã biết cách viết tên ông, Trương Hoàn đối với ông có cảm giác càng thêm thân thiết, giống như khoảng cách giữa hai người càng thêm gần hơn.

Triệu Trần thả lỏng tinh thần, bày ra một bộ dáng tùy ý, nói, “Gọi tên tôi là được rồi.”

Trương Hoàn ngẩng đầu nhìn ông, dưới ánh đèn mờ mờ trước cửa tiểu khu, Triệu Trần thân hình cao lớn, ngũ quan tuấn lãng, thoát nhìn tựa như một anh lớn cho người ta dựa vào, gọi ông bằng ‘chú’, đích thật không quá giống.

Trương Hoàn không biết thế nào, tim đập hơi rối loạn, có lẽ dùng “Tiểu lộc loạn chàng”* loại từ ngữ hình dung thiếu nữ nhìn thấy người yêu đều không quá đáng, cậu cưỡng chế loại cảm thụ kì quái này, hỏi Triệu Trần, “Ngài muốn phương thức liên lạc của tôi không?”

(*cảm giác bồn chồn)

Triệu Trần nói, “Tôi đã có. Ban đêm lạnh, cậu nhanh vào trong đi.”

Trương Hoàn nghĩ thầm ông nhất định là từ chỗ Triệu Sướng biết phương thức liên lạc của mình, nhẹ gật đầu, liền xoay người đi, đi qua một ngã rẽ, cậu liền quay đầu lại nhìn vị trí bọn họ vừa mới đứng, Triệu Trần còn đứng ở đó nhìn cậu, thấy cậu quay đầu lại, liền phát phát tay, “Mau vào đi!”

Đèn đường ngoài cửa tiểu khu từ phía sau Triệu Trần chiếu đến, đem thân ảnh Triệu Trần kéo thật dài trên mặt đất, ông đứng ở đó, có vẻ cao lớn và kiên nghị, Trương Hoàn về sau vẫn nhớ rõ cảnh tượng này, chỉ cần hồi tưởng, là có thể nhớ ra, ngày đó Triệu Trần đứng ở đó, nhìn không rõ mặt ông, nhưng thấy được cái bóng bị kéo dài, đây đối với cậu là một đoạn hồi ức phi thường ngọt ngào.

Trương Hoàn bước nhanh hơn, vượt qua chỗ rẽ, thật nhanh chạy về nơi mình ở, cậu không dám qua loa thả chậm cước bộ, nhất định muốn rời đi thật nhanh, cơ hồ vài bước chạy lên lầu, mở cửa phòng, liền đóng cửa, tựa vào trên cửa phòng, hơi thở dốc.

Đây là lần đầu tiên trong đời, cậu đối với một người, cảm nhận được cảm giác tim đập như trống nổi, trong lòng nhiệt lưu bắt đầu khởi động.

Cậu một mực đứng yên ở cửa thật lâu, cậu nhớ lại hết thấy những lần gặp nhau giữa mình và Triệu Trần, kỳ thật hai người căn bản không gặp qua mấy lần, hình như cũng chưa bao giờ trải qua chuyện gì tốt, thế nhưng, người này lại cho cậu cảm giác mãnh liệt không bình thường như vậy.

Cậu lại đưa tay sờ môi mình – giữa cậu và Triệu Trần hết thấy không bình thường, toàn bộ đều bởi nụ hôn môi đột nhiên nổi lên, không hiểu ra sao, và chẳng biết ý nghĩa mà thôi.

Nhưng ngay cả lúc này, cậu vẫn như cũ có thể hồi tưởng lại cái loại cảm giác ấm áp mà triền miên lúc đó.

Trương Hoàn cảm thấy mình trúng độc rồi, hơn nữa trúng không nhẹ. Độc này tên mỗi tình đầu, ai cũng biết không thể giải.

Thu thập lại bản thân, nằm lên giường xong, cậu ngủ không được, này làm sao có thể ngủ được?

Cậu hồi tưởng lại rất nhiều thứ, từ chuyện khi mình còn bé, đến khi cha mẹ đột nhiên mất.

Cha mẹ mất, đã kích đối với cậu giống như trời đột nhiên sập xuống. Sau đó cậu phải sống ở trong nhà đi từng ngày từng ngày, chậm rãi lớn lên.

Bởi vì cha mẹ mất đã kích cậu quá lớn, khi phát hiện bản thân đồng tính, cậu thậm chí không cảm thấy gì, cậu chẳng hề cảm thấy thống khổ, cũng không thấy bàng hoàng, bởi vì cậu chưa từng nghĩ phải yêu ai, muốn cùng ai sinh sống, cậu nghĩ một mình một người cũng rất tốt, ai nói cậu không thể một mình trải qua cả đời chứ, cho dù hai người cậu yêu nhất trên thế giới đều đã qua đời, cậu chỉ có thể tự mình cường đại, cũng không cần người khác chống đỡ, cậu nghĩ như vậy, chưa bao giờ nghĩ tới muốn đi tiếp xúc với người giống cậu, cũng chưa từng nghĩ đi thích ai đó, cậu chỉ có một mình, không sao cả.

Trước đây, Trương Hoàn thật sự nghĩ như vậy, cậu lập kế hoạch tương lai cho mình, trong cái tương lai này, chỉ có một mình cậu, không có bất luận người nào khác tham gia.

Hiện tại một người đàn ông lớn tuổi hơn mình rất nhiều, đột nhiên khiến cậu trở tay không kịp xông vào tim cậu, Trương Hoàn sau khi tâm tình nhộn nhạo một hồi, liền tỉnh táo lại, nghĩ thầm Triệu Trần nói không chừng chẳng qua cảm thấy đây là một lần điểm ngộ nhỏ nhỏ mà thôi, hơn nữa ông có lẽ thích phụ nữ, từng kết hôn, còn có một cô con gái nhỏ hơn mình hai tuổi, hẹn hò với phụ nữ xinh đẹp, còn đi chôn vui chơi tìm vui, chính mình ở trong lòng ông, có thể là cái gì, hẳn là cái gì cũng không phải.

Trương Hoàn lãnh tĩnh phân tích Triệu Trần, làm cho cậu giống như vào ngày rất lạnh lại bị tạt một chậu nước lạnh, tuy rằng cả người triệt để thanh tỉnh, nhưng lại bị lạnh thấy xương.

Cậu có chút mê man mở to mắt nhìn trần nhà, cuối cùng ép buộc bản thân mau ngủ, mai còn phải đi học, còn phải đến phòng nghiên cứu làm hạng mục, sau đó còn phải đi tìm việc làm thêm lương cao.

Nhiều việc lắm, cậu không nên ở chỗ này miên man suy nghĩ.

Tình yêu, đối với cậu là một thứ xa xỉ, cho dù có thứ này tồn tại, cậu hiện tại đều muốn không được, hơn nữa, tựa hồ cũng không cần thiết.

Triệu Trần nhìn Trương Hoàn ngoác qua một chỗ rẽ biến mất, lại đứng một hồi, mới quay về trong xe, ông ngồi ở ghế sau nhắm mắt dưỡng thần, nét mặt thâm trầm, không ai biết ông suy nghĩ cái gì.

Cảm giác của Triệu Trần cũng có chút loạn, dù sao, ông không còn trẻ nữa, lại đột nhiên động tâm tư với một cậu bạn nhỏ con gái từng coi trọng, thật sự là khiến ông trong lúc nhất thời không xác định được.

Đây vẫn là lần đầu tiên, ông gặp chuyện do dự thành dạng này, cả năm đó ly hôn vợ, ông đều thẳng thắn như vậy, hiện tại cứ nhiên do dự.

Trương Hoàn so với ông nhỏ hơn không ít, việc này, thật ra Triệu Trần không hề quan tâm, trâu già gặm cỏ non, một cây lê hoa áp hải đường*, đây đối với bọn họ mà nói, là lời ca ngợi, mà lúc này ông cũng không cảm thấy tuổi tác chênh lệch có cái gì.

(*cùng nghĩa với trâu già gặm cỏ non, đây là một câu trong bài thơ ‘Nhất thụ lê hoa’ của Tô Đông Pha, xem thêm ở đây huyhoang.thuho.com/tho-van-su-tap/tho-van-trung-quoc/duong-luat/nhat-thu-le-hoa-to-dong-pha/)

Gánh nặng chủ yếu trong lòng, vẫn đến từ chỗ Trương Hoàn từng là người con gái ông thích, hơn nữa con gái bảo bối cũng vì người này mà rời khỏi đây, chạy ra hải ngoại.

Nói tiếp con gái, chính ông cũng động tâm với Trương Hoàn, Trương Hoàn này chẳng lẽ là khắc tinh nhà ông sao, thật sự khiến Triệu Trần có chút không biết làm sao mới tốt.

Chờ tới lúc ông về nhà, đã nửa đêm, lúc này, bên Triệu Sưởng mới buổi trưa, ông gọi điện thoại cho Triệu Sưởng.

Triệu Sưởng đang ở một nơi tương đối âm ỉ, nhận được điện thoại của ông còn có chút không nhận được, “Ba, chuyện gì, con đang ăn trưa. Mới gọi không lâu, sao ba lại gọi tới nữa!”

Triệu Trần nói, “Biết là giờ con ăn trưa, không muốn quấy rầy chính sự của con mới gọi điện cho con, thế nào ghét bỏ baba quản con quá nghiêm?”

Triệu Sưởng vừa ăn canh, vừa nói, “Bây giờ ba muốn quản con cũng quản không được rồi, chẳng qua con cảm thấy, ba luôn nói chuyện điện thoại với con thế này, lẽ nào ba không có chính sự để làm sao, chỉ có rảnh rồi đến phát hoảng, trong lòng lại không có người gửi gắm, mới thích cùng người nấu cháo điện thoại.”

Lại bị con gái dạy dỗ, Triệu Trần ngẫm nghĩ, cảm thấy con gái nói đúng, mình không có nơi này gửi gắm tinh thần, mỗi ngày không gọi điện thoại cho cô liền cảm thấy chưa xong việc. Ông nghĩ, ông không nên như vậy.

Triệu Trần thử thăm dò một câu, “Sưởng Sưởng, hôm nay ba gặp cậu Trương Hoàn kia.”

Bên kia một trận trầm mặc, ngay cả tiếng Triệu Sưởng ăn canh cũng không còn, thật lâu cô mới phát ra thanh âm nhàn nhạt, “Thấy anh ấy thế nào?”

Triệu Trần nghĩ cô đang nhớ cậu, nhân tiện nói, “Không có gì, lúc đi nhà hàng, cậu ta làm thêm ở trong.”

Triệu Sưởng “Nga” một tiếng, nói, “Con biết anh ấy làm thêm ở nhà hàng, ba sau này không được đến đó dùng bữa, không cần đi gặp anh ấy.”

Trong ngôn từ Triệu Sưởng mang theo phần tức giận, Triệu Trần nói, “Ba không sao, con mới không cần nhớ cậu ta, qua một khoảng thời gian ba sẽ đi thăm con, con xem có được hay không?”

Triệu Sưởng nghe ông đến thăm mình, lập tức phản bác, “Ba, ba xong chưa, không cho ba đến, con tình nguyện ba nhanh tái hôn lại sinh cho con em trai em gái, chứ đừng luôn luôn coi chừng con, con lớn rồi! Ba, ba nên từ trong chuyện ly hôn mẹ tiến lên, ba phải tin tưởng hôn nhân, con mong muốn ba đi tìm người

yêu, ba coi chừng con đã nhiều năm rồi, không nên lại coi chừng con, con không cần ba coi chừng, ba như vậy làm con áp lực rất lớn!”

Triệu Sưởng nói những lời này, cuối cùng trong giọng nói đã thêm chút khản giọng, trong lời cô nói mang theo cảm tình sâu nhất trong đáy lòng, cô không phải không muốn baba, không phải không thương ông, thậm chí cô hiểu rõ, trên thế giới này, ngoại trừ ba, sẽ không lại có một người đàn ông nào có thể yêu cô sâu sắc như vậy, không đòi bất luận hồi báo nào, đối tốt với cô, quan tâm, bảo vệ, canh giữ cô, hy vọng cô hạnh phúc, bất cứ lúc nào đều cho cô dựa vào, cái gì cũng nghĩ cho cô..., cho dù ông ở bên ngoài là một nhân vật oai phong một cõi, ở nhà lại vĩnh viễn là một người ba cầu nhàu bình thường, nhưng, Triệu Sưởng cảm thấy, mình không nên lại ràng buộc ba nữa, cô rời nhà, tới quốc gia bên kia Trái Đất, không chỉ muốn tránh xa Trương Hoàn, cũng không phải muốn gần kề mẹ, cô muốn ba từ trong ràng buộc của mình đi ra, ông không thể luôn xoay chuyển quanh mình, ông nên có một vài thứ thuộc về chính ông, tỷ như, ông kỳ thực không già, ông còn có mị lực như vậy, ông nên phóng khoáng tâm tư đi thích ai đó, rồi có cuộc sống mới, cho dù có gia đình mới, từ nay về sau không chỉ yêu một mình cô, kia cũng không sao.

Ông nên có một chút ràng buộc mới.

Triệu Sưởng biết mình một ngày nào đó sẽ rời đi ba, cho nên, cô nhất định phải hảo hảo vượt qua thế giới không có ba.

Triệu Sưởng nói những lời này, làm trong lòng chính cô khó chịu, Triệu Trần nghe xong, tâm cũng rất khó chịu, ông nghĩ, mình thực sự yêu con gái quá nghiêm trọng sao, chính ông không cảm thấy, ông chỉ cho rằng nuôi con nít nên nuôi thật tốt mà thôi.

Hai người đều trầm mặc thật lâu, sau cùng Triệu Trần nói, “Ừm, ba hiểu rồi, Sưởng Sưởng, baba không phải muốn tạo áp lực cho con, chỉ là sợ con bị tổn thương.”

Triệu Sưởng dừng một chút, cô nghe thấy sự gượng gạo trong giọng ba, thế là giả vờ thoải mái cười cười, nói, “Ba, ba quá coi trọng con gái ba rồi, con đâu dễ dàng bị thương như vậy, cho dù bị tổn thương, con cũng tự có phương thức chữa thương, khi chân chính cần ba, con sẽ trở lại trong lòng ba khóc thầm, những thứ khác, ba nên yên tâm để con xông lên.”

Triệu Trần vì câu này của Triệu Sưởng mà thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mình đối đãi với con gái thật vô cùng gà mẹ, sau đó nói, “Gần đây ba coi trọng một người, sợ con sẽ có ý kiến gì...”

Triệu Sưởng bị lời này làm cho sững sốt, sau đó phi thường sáng khoái nói, “Loại chuyện này ba cũng tới hỏi con, coi trọng người, phải đi theo đuổi, ba chẳng lẽ không có kinh nghiệm hơn con? Sợ con có thành kiến, con có thể có ý kiến gì. Dù sao sau này con không sống cùng hai người, con mới lười quản.”

Triệu Trần nói không nên lời người mình coi trọng là Trương Hoàn, chỉ đành nói, “Vậy tốt rồi, ba không còn việc gì nói, bên chỗ con tương đối lạnh, ra cửa phải mặc nhiều quần áo, không nên...”

Còn chưa nói hết, đã bị Triệu Sưởng cắt ngang, “Mỗi ngày đều niệm một lần, con biết phải mặc nhiều, thật là, được rồi, con cúp...”

Cứ như vậy cúp máy.

Triệu Trần tựa vào sofa, xoa xoa mi tâm, lại nghĩ tới Trương Hoàn hôm nay, nét mặt quanh quẽ kia, cả gương mặt khi ửng đỏ của cậu, Triệu Trần không khỏi nở nụ cười, sau đó tựa người ở đó chờ ra.

Ông cảm thấy con gái nói mình rất đúng, ông xác thật tuổi tác càng lớn càng do dự không chắc, bộ dáng như vậy, không phải chuyện tốt. Đăng bởi: admin

17. Chương 17

Chương 17 : Một loại tương tư

Có lẽ ái tình mới là thứ gần với thần thánh nhất, nàng* đến luôn luôn đột ngột mà vô ý như vậy, thế nhưng, vô luận nàng mang tới vui sướng, hay là thống khổ, đều là một loại thể nghiệm xa xỉ khó có được trong lòng người.

(*’nàng’ ở đâu chỉ ‘ái tình’)

Nàng không phân chia tuổi tác, cũng không quan tâm giới tính.

Triệu Trần đi nghe của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi mới ra mắt, ông không phải người mê xem hí, chỉ đi nghe tạm, giết thời gian.

Ông muốn đi thăm Trương Hoàn, bất quá, ông đã lớn tuổi thế này rồi, kỳ thực chưa bao giờ trải qua yêu đương, cho nên vẫn có chút cảm giác lo sợ không biết nên thế nào theo đuổi hậu bối trẻ tuổi.

Khi làm ăn lớn, phải ra quyết sách trọng đại cho công ty, ông cũng chưa từng khẩn trương giống như bây giờ.

Có lẽ, suy cho cùng việc buôn bán vẫn là công việc của ông, ông đối với những thứ này là bày mưu tính kết lại cực kỳ quen thuộc, còn có một đám cấp dưới đắc lực bày mưu, mà theo đuổi một người trẻ tuổi, ông vậy mà giống đại cô nương lần đầu tiên lên kiệu hoa, thật sự không có kinh nghiệm, năm kết hôn cùng mẹ Triệu Sướng, cũng bởi vì từ nhỏ quen nhau, sau đó thuận lý thành chương, hình như không có trước hoa dưới trăng nói yêu đương, cuộc sống chốn ăn chơi sau li hôn, càng không liên quan tới tình yêu, cho nên, ông có khẩn trương thì cũng bình thường.

Mà loại chuyện này, không có cách nào tìm ai đó thương lượng, hỏi cũng không biết làm sao hỏi, thậm chí bởi vì lớn hơn Trương Hoàn rất nhiều, ngay cả mấy thứ đám thanh niên thích hay mấy thứ đang thịnh hành ông đều không quá rõ ràng, nên thật không nghĩ ra nên ra tay thế nào.

Cuối cùng vẫn nghĩ trước tiên nên qua lại quen thuộc rồi hẵng nói, tiếp xúc nhiều, nói không chừng liền thuận theo tự nhiên. Hơn nữa, không phải tự Trương Hoàn nói bản thân thích đồng tính sao, lại có vẻ đối với mình tựa hồ có chút cảm giác, như vậy, có lẽ không khó đi.

Để hiểu hành vi hình thức người trẻ tuổi hiện tại, Triệu Trần lần đầu tiên đi đến nơi đám người trẻ tuổi tụ tập.

Trước đi mấy quán net, đám vệ sĩ mặc thường phục đi theo cảm giác phi thường kinh ngạc với hành vi của ông, lại không tiện hỏi ông rốt cuộc muốn làm cái gì.

Trong quán net, đa số mọi người đang ác chiến chơi game, còn có vài người đang nói chuyện phiếm hoặc lướt web.

Triệu Trần xuất hiện trong quán net, thần tình nghiêm túc, khí thế uy nghiêm, giống một lãnh đạo tới thị sát, làm nhân viên quản lý bên trong giật mình nhảy dựng, cho rằng ông là phụ huynh của đứa nhóc nào đó chơi game không về nhà trong này, không ngờ Triệu Trần chỉ hỏi đám thanh niên bên trong đang chơi game gì, lướt diễn đàn nào.

Nhân viên quản lý kinh ngạc lại kinh ngạc, nhưng bởi vì thái độ Triệu Trần thật sự nghiêm túc bất dung trí nghi (không cho phép nghi ngờ), phía sau lại có hai người đàn ông cao lớn cường tráng vừa nhìn liền biết mạnh mẽ có võ, hẵn đành án theo câu hỏi Triệu Trần mà cẩn thận trả lời.

Triệu Trần dò xét quán net một lần, tuy ông biết Trương Hoàn học máy tính, nhưng không biết cậu không chơi game, cũng không biết rốt cuộc cậu lướt cái diễn đàn mạng nào, sau cùng, đành phải thôi.

Được nhân viên quản lý cung tiễn, ông ra khỏi quán net, người quản lý thấy bọn ông đi xa, đối với hành vi của Triệu Trần mặc danh kì diệu, bất quá, trái lại có thể khẳng định, người này có lẽ là một đại nhân vật, cho nên, hẵn không dám đắc tội ông.

Đi xem quán net rồi, lại đi bar nơi đám người trẻ tuổi hay tụ tập.

Ở đây, Triệu Trần tìm về được rất nhiều tự tin trẻ trung, bởi vì có không ít em gái nhỏ, ông cảm thấy có vài người còn nhỏ hơn con gái mình, tới bắt chuyện với ông, muốn ông mời rượu, cũng có ngự tử còn lớn mật mời ông uống rượu.

Triệu Trần giả bộ trẻ tuổi cùng đám nhỏ này nói chuyện phiếm, hỏi không ít vấn đề, sau cùng cũng thanh toán không ít hoá đơn, từ chối lời mời các cô, từ biệt quán bar.

Kỳ thực ông không quá thông hiểu rất nhiều hành vi và ngôn ngữ những người trẻ tuổi này, ông cảm thấy sự khác biệt xác thực có tồn tại, sau đó cảm thấy kiêu ngạo vì con gái mình coi như hành vi bình thường.

Ông còn đi sàn nhảy xem xem, đi vào không bao lâu liền đi ra, ông cảm thấy ằm ỉ đến lỗ tai đau, mà cái loại nhảy nhót này không thích hợp với ông.

Lúc sau còn đi xem triển lãm phong tục tập quán văn hoá dân tộc, bên trong đang tổ chức cho học sinh tham quan, cũng cảm thán thời gian vội vã dễ dàng trôi qua, tựa hồ trong chớp mắt, chính mình đã qua bốn mươi rồi.

Thế là lại muốn đi xem Trường Sinh Điện, vì sao Đường Huyền Tông một đời mình quân khi về già lại trầm mê trong ái tình mà bỏ bê triều chính, có lẽ, đích thật là cảm thấy chỉ có ái tình mới là vĩnh viễn bảo trì trẻ trung đi.

Triệu Trần xem văn nghệ một hồi, phát hiện mình chưa tìm được điểm đột quá gì, cuối cùng chỉ đành về với hiện thực.

Hết thấy duyên phận, đều phải từ có giao tình và liên hệ mà bắt đầu.

Điểm này, Triệu Trần so với ai khác đều rõ ràng, dù sao, ông làm nghề kinh doanh mà.

Thế là, lúc ông muốn cùng Trương Hoàn tạo giao tình, Trương Hoàn đã không có khả năng chạy trốn khỏi lòng bàn tay ông.

Ngày thứ ba từ khi Trương Hoàn rời khỏi Trầm Yên Lâu, vết bầm tím do đánh nhau trên người cậu còn chưa tan hoàn toàn, đôi khi vẫn có thể cảm giác ằm ỉ đau, cậu nhận được điện thoại của Triệu Trần.

Lúc này Trương Hoàn đang ngậm bánh mì chạy vào cao ốc học viện máy tính, cậu đang làm hạng mục với một đàn anh rất tốt, nhưng thời gian bình thường không đủ, nên luôn vội vã.

Thấy là Triệu Trần gọi tới, cậu không khỏi chậm lại cước bộ, tần suất tim đập tựa hồ cũng thay đổi, đi đến rừng cây bên cạnh đường lớn, lúc nhận cuộc gọi, bởi vì khấn trương mà giọng cũng có chút căng lên, hỏi, “Chú Triệu..., ách, Triệu Trần, ngài có chuyện gì?”

Triệu Trần hi vọng chính mình có thể có tâm tính người trẻ tuổi, cho nên cố ý buông lỏng tâm tình và làm dịu giọng nói, “Hồi cậu lần trước bị thương thế nào rồi? Vết bầm tan hết chưa?”

Trương Hoàn dừng lại dưới một tán cây, đứng ở nơi đó, cúi đầu nhìn cỏ ba lá trên đất, cỏ ba lá vào cuối thu đã có xu thế tàn lụi, hơi khô vàng rồi, nhưng vẫn có một ít mang theo xanh thẫm quật cường đứng thẳng, cậu nghe nói cỏ bốn lá bên trong cỏ ba lá là đại biểu của hạnh phúc, cậu nhìn chăm chăm, không phát hiện được cỏ bốn lá.

Không biết tại sao, tiếng Trương Hoàn trả lời rất nhẹ, “Ừm, gần tan hết rồi, thuốc kia dùng vô cùng tốt.”

Triệu Trần cười cười, “Dùng tốt là được. Còn cần, tôi có thể lại cho người cầm tới một ít cho cậu.”

Trương Hoàn không phải kẻ ngu, rõ ràng cảm giác được Triệu Trần muốn tìm trọng tâm câu chuyện nói với mình, hơn nữa ông đang kéo gần khoảng cách với mình, kỳ thực, đây là một loại lấy lòng rõ rệt.

Loại lấy lòng này khiến tâm Trương Hoàn ngọt ngào, nhưng lại vừa khấn trương, nói, “Không cần, đủ dùng, thêm nữa sẽ dư không ít.”

Triệu Trần nói, “Đủ dùng là tốt. Còn có một việc, không biết tối hôm nay cậu có thời gian không, y phục của cậu trong Trầm Yên Lâu, lão Trần đưa đến chỗ tôi, tôi mang trả cho cậu.”

Ngày đó Trương Hoàn mặc đồng phục Trầm Yên Lâu rời đi, quần áo của mình thì để lại trong ngăn tủ phòng thay đồ, vì cậu không muốn lại vào trong đó, nên không quay lại lấy.

Đến nay đã ba ngày rồi, Trầm Yên Lâu vẫn không vì chuyện lần trước đến tìm cậu, Trương Hoàn biết, nhất định là Triệu Trần đã xử lý hoàn toàn việc này.

Trương Hoàn nói, “Buổi tối tôi phải làm hạng mục ở phòng nghiên cứu, phỏng chừng hơi trễ mới có thể về...”

Cậu còn chưa nói hết, Triệu Trần đã nói, “Mười giờ rưỡi tối có thể ra chưa, tôi đưa tới dưới lầu nơi ở của cậu.”

Trương Hoàn ngẫm nghĩ, cậu thấy Triệu Trần làm vậy giống như theo đuổi cậu, dù sao, một người đàn ông có con gái mười tám tuổi, lại đến lấy lòng cậu, thấy thế nào cũng là vô sự xum xoe, không gian tức đạo*. Có khả năng lớn nhất là Triệu Trần thực sự trong lúc nhàn rỗi, tìm** cậu giết thời gian, coi như một điểm ngó, còn có thể đem khoe khoang với người khác một câu. Trương Hoàn biết rất nhiều đàn ông tuổi tác này thích làm vậy.

(*không có chuyện gì tự nhiên xum xoe, không phải gian trá thì là trộm cướp

**chữ “tìm” này mang nghĩa “tìm bạn tình”)

Trương Hoàn cảm thấy mình nên căm thù tận xương tủy loại chuyện này, nghiêm khắc cự tuyệt, nhưng, tuy rằng khẩu khí cậu lãnh đạm, nhưng trong lòng lại có chờ mong và tìm đập rộn ràng mà chính cậu cũng không khống chế được.

Trương Hoàn có chút chán ghét tâm tư này, trong miệng vẫn đáp ứng Triệu Trần, nói, “Vậy mười giờ rưỡi đi, ngay cửa tiểu khu.”

Hẹn thời gian xong, Trương Hoàn liền cúp điện thoại, sau đó đứng dưới tàng cây gần người một hồi, bảnh mình trong tay không ăn vô nữa, không phải là không có khẩu vị, chủ yếu là quá buồn bực.

Cậu buồn bực chính mình mong đợi được gặp mặt Triệu Trần, buồn bực chính mình không khống chế được mình, còn buồn bực chính mình không có nguyên tắc dây dưa cùng một lão nam nhân lớn hơn mình rất nhiều...

Nhưng mà, ngoài sự buồn bực này, còn dâng lên ngọt ngào.

Cậu không biết làm sao bây giờ.

Cậu đứng đó, một lúc lâu không chú ý xung quanh, thẳng đến khi một nam sinh tuấn tú thanh nhã đi tới, kêu cậu một tiếng, cậu mới phản ứng lại, nhìn sang, phát hiện là đàn anh Vệ Khê hiện tại đang dẫn dắt cậu ở phòng nghiên cứu, cậu lộ ra chút tươi cười chào hỏi, “Đàn anh!”

Vệ Khê cười với cậu, nói, “Anh thật xa thấy em đứng ở chỗ này, nhìn em vừa cười vừa nhíu mày, làm sao vậy?”

Trong lời nói Vệ Khê mang theo ý tứ trêu đùa, xem ra, nhất định là đoán được chút gì đó, dù sao, chuyện gì có thể làm cho người ta vừa cao hứng ngọt ngào vừa khổ não hoang mang chứ?

Trương Hoàn bị cậu ta nói xong trong lòng quẩn bách, thần sắc trên mặt vậy mà không biến hoá quá lớn, nói, “Không có gì, đồ của em để quên chỗ người khác, phải phiền phức người ta đưa qua thôi.”

Vệ Khê cười, cũng không hỏi nữa, chỉ bảo cậu cùng mình đi toà học viện.

Trương Hoàn đi theo bên người cậu ta, Vệ Khê thấp hơn so với cậu, tóc mềm, con mắt sáng sủa, làn da trắng nõn, là một người cho người ta cảm giác giống như ánh trăng như suối trong sạch sẽ tốt đẹp, loại cảm giác sạch sẽ này, thậm chí không giống một cậu trai sẽ có.

Trương Hoàn luôn luôn có tính kiêu phách, liền rất thích cậu ta, cho nên mới đặc biệt chọn phòng nghiên cứu chỗ cậu ta, vì phòng nghiên cứu sạch sẽ, người bên trong nhìn cũng cảnh đẹp ý vui.

Trương Hoàn đến năm thứ ba đại học, kỳ thực giờ học không ít, bắt quá năm nhất năm hai cậu liền học thêm nhiều môn, cho nên đến năm thứ ba, lúc các bạn học khác càng bận rộn, cậu lại có càng nhiều thời gian tự do.

Vệ Khê nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu hỏi chuyện Trương Hoàn làm thêm, Trương Hoàn không tiện nói mình bị nhà hàng kia đuổi rồi, cũng không tiện nói xạo với Vệ Khê mình vẫn làm thêm chỗ này, bèn nói, “Đến phòng nghiên cứu làm hạng mục, thời gian không nhiều như trước đây, em không còn đến nhà hàng làm việc, muốn tìm một việc thời gian tương đối linh hoạt vẫn tốt hơn, bạn học em đang bán hàng online, muốn kéo em nhập bọn, em đang suy nghĩ làm cái này.”

Vệ Khê gật đầu, nói, “Đúng là vậy. Làm thêm ở nhà hàng, xác thực làm lỡ thời gian, còn không có ích gì cho ngành nghề của em, em không đi, cũng tốt.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh tới toà học viện.

Trương Hoàn có nhìn thấy nhấn trên ngón tay Vệ Khê, bất quá, chưa từng thấy bạn gái cậu ta, cũng chưa nghe cậu ta nhắc qua, đối phương là đàn anh, cậu không tiện hỏi, tuy lúc này cậu thật muốn tìm một người từng trải cố vấn một chút vấn đề tình cảm.

Bất đắc dĩ không ai có thể cố vấn cho cậu.

Miếng bánh mì cho bữa tối kia Trương Hoàn còn chưa ăn xong, để lót dạ, buổi tối lại uống hai ly cà phê trong phòng nghiên cứu, lúc Vệ Khê đem bánh quy ra ăn liền chia cho cậu một nửa, dạ dày Trương Hoàn đã lâm lâm bị đau, từ chối ý tốt của Vệ Khê, cậu thật sự là đau dạ dày không muốn ăn.

Vì thầy hướng dẫn phòng nghiên cứu này qua vài năm sẽ về hưu, cho nên chiêu sinh giảm bớt, người trong phòng nghiên cứu không nhiều lắm, hai đàn chị vào ban đêm lạnh lẽo đa phần sẽ không tới, cuối cùng chịu đựng đến hơn mười giờ, chỉ có hai người Vệ Khê và cậu.

Trương Hoàn nhìn thời gian trên di động, càng ngày càng gần mười giờ rưỡi, nội tâm mâu thuẫn, muốn nhanh đi gặp Triệu Trần, lại nghĩ mình làm vậy không được.

Cậu ngẩng đầu nhìn Vệ Khê, hi vọng cậu ta nói có thể đi, như vậy, để Vệ Khê thay mình làm quyết định.

Cậu thấy Vệ Khê nhận một cú điện thoại, thấy cậu ta mỉm cười, con mắt như hắc diệu thạch dưới ánh đèn trần ngập ánh sáng, rất đẹp, cậu ta thấp giọng nói, nghe không rõ đang nói cái gì, nhưng Trương Hoàn nghĩ cậu ta đang gọi điện thoại cho bạn gái, nếu không sẽ không thân mật ngọt ngào như vậy.

Trương Hoàn thấy cậu ta sau khi cúp điện thoại liền đứng lên, dọn dẹp bàn một chút, nhìn Trương Hoàn nói, “Cũng đã trễ rồi, Trương Hoàn, chúng ta về thôi.”

Vệ Khê cũng sớm muốn đi, nhưng nghĩ để đàn em một mình ở lại không hay lắm, nên vẫn cứ quên mình bởi quân tử, tuyệt không biết Trương Hoàn đã chờ cậu ta nói đi về.

Trương Hoàn thở phào, lưu dữ liệu, tắt máy tính, sau đó đứng dậy.

Dạ dày cậu vẫn âm ỉ đau, nhưng so với ban đầu khá hơn chút.

Hai người đóng cửa sổ tắt điện đóng cửa sau đó xuống lầu hai, toà lầu học viện máy tính, rất nhiều gian phòng thường xuyên đèn đuốc sáng trưng, ngoại trừ một số ít thật đang làm chính sự, có vài sinh viên chuyên cò máy tính mạng nhanh trong này chơi game, có vài giáo viên sẽ quán, có lúc vẫn mở một mắt nhắm một mắt.

Xuống lầu, bên cạnh đường lớn đầy lá phong phía trước, có một chiếc xe màu đen có rèm che dùm trong bóng tối, không nhìn kỹ, ở trong đêm khuya cũng không quá để chú ý tới.

Mà Trương Hoàn và Vệ Khê ở dưới phạm vi tia sáng chiếu tới, một người đàn ông cao lớn nho nhã đi tới, giọng nói là giọng đàn ông bình thản ôn hoà mang theo ôn nhu thành thực, hần gọi một tiếng “Vệ Khê”.

Vệ Khê nghe được, liền nói với Trương Hoàn một tiếng tạm biệt, nhắc cậu trên đường cẩn thận, rồi đi tới phía người đàn ông đi, Trương Hoàn thấy hai người lên xe, trong lòng cậu hơi có cảm giác kỳ quái, sau đó nhìn thời gian trên di động đã mau đến mười rưỡi, vì vậy tăng tốc độ chạy về phía trước, cũng không có thời gian suy nghĩ vì sao là một người đàn ông đợi Vệ Khê.

Đây là lần đầu tiên Trương Hoàn nhìn thấy Vệ Khê cùng người đàn ông kia đi chung, về sau cậu còn thấy nhiều lần, sau cùng còn quen biết, bất quá, cậu luôn luôn không quan tâm vòng luẩn quẩn, cho nên, lúc mới đầu thật không nghĩ bên cạnh mình liền có một đồng loại.

Cậu cười xe đạp, chạy về nơi mình ở, cậu nghĩ, Triệu Trần thấy cậu không đến đúng hẹn, có phải sẽ tức giận rồi đi không.

Xin thú thật với các bạn một chuyện đánh xấu hổ... Đôi lúc mình không phân biệt được dấu ‘hỏi’ với dấu ‘ngã’ – ; mình biết đây là chuyện không thể chấp nhận được, phải quay về lớp 1 học lại, nhưng mỗi người một tật, không phải sao? (nguy biện) Tuy là lúc beta phát hiện không ít, nhưng đôi khi vẫn xót mắt, nên là mấy bạn thấy từ nào là lạ thì báo lại với mình nhé :))) Đăng bởi: admin

18. Chương 18

Chương 18 : Gặp lại

Trương Hoàn chạy về cửa tiểu khu, đã là 10h50.

Cái tiểu khu này là ký túc xá của giáo viên công chức trong trường, vì tương đối cũ, bên trong phần lớn là giáo sư lớn tuổi, hoặc cho sinh viên như cậu thuê.

Hiện tại khá trễ, cửa lớn chỗ này phi thường an tĩnh và lạnh lẽo, hầu như không ai qua nơi này.

Trương Hoàn nhìn nhìn bốn phía, không nhìn thấy Triệu Trần, cậu nghĩ lẽ nào ông thực sự rời đi, hoặc là ông căn bản không tới sao.

Xem xem di động, ông cũng không gọi điện hay nhắn tin cho mình.

Trong lòng tràn ngập nồng đậm thất vọng.

Trương Hoàn đang muốn đi vào, chợt nghe thấy tiếng Triệu Trần gọi cậu.

Trương Hoàn quay đầu lại, thấy Triệu Trần mặc một thân tây trang xám thẫm bên ngoài mặc áo khoác màu đen đi về phía cậu, Triệu Trần ăn mặc tương đối trang trọng, Trương Hoàn nghĩ trước đó chắc ông làm việc ở nơi tương đối trang trọng đi.

Triệu Trần đi tới trước mặt Trương Hoàn, nhìn cậu chạy một đường dài mà ửng đỏ mặt, nói, “Từ từ đến làm được rồi, hà tất vội vội vàng vàng chạy tới.”

Triệu Trần ngồi trong xe ven đường đối diện tiểu khu, nhìn Trương Hoàn từ trong trường học chạy đến, còn thấy cậu nhìn chung quanh, nghĩ cậu là đang tìm mình.

Điều này khiến Triệu Trần thật cao hứng, tuy Trương Hoàn đến muộn, nhưng cậu chạy như bay tới, nói rõ cậu rất xem trọng và mong đợi cùng mình gặp mặt.

Trương Hoàn đối diện Triệu Trần thần tình ôn nhu không quá tự nhiên, ngập ngừng nói, “Tôi đến muộn hai mươi phút, để ngài chờ lâu.”

Triệu Trần nói, “Không sao, không sao, thời gian hút thuốc mà thôi.”

Trương Hoàn không biết phải nói với ông cái gì, vì vậy chỉ có thể vào thẳng vấn đề, nói, “Quần áo của tôi?”

“...” Triệu Trần sửng sốt.

Triệu Trần tiếp tục bổ sung, “Ngài không phải mang quần áo của tôi tới sao?”

Triệu Trần không phải người hay quên, ông hẹn Trương Hoàn đưa quần áo cho cậu, không nghĩ chính mình không mang quần áo tới, thế là đành giả vờ lúng túng nói, “Ài, tôi mới vừa từ hội trường tới, thấy sắp đến lúc hẹn với cậu, cứ nhiên quên trở lại lấy quần áo cho cậu.” Nói đến đây, giọng ông hơi thấp một chút, nhìn Trương Hoàn nói, “Hay là cậu đến nhà tôi đi, tôi đưa cho cậu, hoặc chỉ có thể lần sau lại mang tới cho cậu.”

Trương Hoàn sẽ không nghĩ Triệu Trần cố ý không mang theo quần áo đưa cậu, chỉ là nghe đối phương mời mình qua nhà ông, cậu nghĩ Triệu Trần quá mạo muội, đương nhiên không đáp ứng, thanh âm lạnh nhạt, nói, “Vậy chỉ có thể quên đi, lần sau chừng nào ngài nhớ tới, tùy tiện giao cho người khác đưa tới là được. Tôi cũng không phải thiếu quần áo mặc trên người.”

Trương Hoàn nói xong, trong lúc nhất thời hai người không biết nói cái gì, ngược lại có chút lúng túng trầm mặc, sau đó vẫn là Triệu Trần nói, “Đứng nơi này gió mùa cũng lạnh, không mời tôi đến chỗ cậu ở uống ngụm trà nóng sao.”

Trương Hoàn nhìn Triệu Trần một cái, nói, “Chỗ tôi không có trà nóng.”

Nói xong, liền hối hận, nghĩ mình sao lại không biết nói chuyện như vậy, một đường sống cũng không lưu cho đối phương.

May mà Triệu Trần trước mặt cậu tương đối da mặt dày, có lẽ lão nam nhân truy đuổi người nhỏ tuổi liền cần da mặt dày mới có thể thành công, Triệu Trần không ngại Trương Hoàn cự tuyệt, tiếp tục nói, “Không có trà, có nước nấu sôi cũng được. Tôi mới vừa uống rượu, hiện tại đang khát.”

Triệu Trần coi như là lần đầu tiên từ trước đến nay, ngoại trừ khi dỗ dành con gái, chưa từng đối với người nào khác nói qua những câu chữa cháy này.

Trương Hoàn một lúc không trả lời, cậu biết mời Triệu Trần vào phòng mình, sau đó liền thật nguy hiểm. Cậu trầm mặc, Triệu Trần chờ cậu trả lời, trong lúc nhất thời, giữa hai người chỉ còn lại yên tĩnh, còn có gió thổi qua đường phố, lá cây xanh quanh năm bên cạnh đường xào xạt âm vang.

Trương Hoàn cảm nhận được khí tức mờ ám giữa Triệu Trần, cậu vừa chạy như bay một đường tới đây, lúc này dừng lại, dạ dày càng đau, sắc mặt cũng có chút trắng bệch, hơn nữa quần áo không mặc đủ, nơi này gió thổi, liền rét run, đấu tranh một phen, cuối cùng nói, “Vây, chúng ta lên lầu đi.”

Trương Hoàn đi trước dẫn đường, Triệu Trần đi cạnh sau cậu, nhìn cậu ăn mặc đơn bạc, liền cởi áo khoác trên người, trong sự kinh ngạc của Trương Hoàn, khoác lên người cậu, Trương Hoàn muốn lấy xuống, Triệu Trần đè lại bờ vai cậu, nói, “Chỉ vài bước thôi, cậu đừng khách khí.”

Trương Hoàn nghĩ cậu mới không cần khách khí, mặc dù cảm thấy phi thường không quen, nhưng sau cùng vẫn chỉ có thể khoác áo của Triệu Trần, hai người đi lên lầu, nơi Trương Hoàn ở nằm trên tầng năm, đây là căn hộ một phòng, diện tích không lớn, nhưng tiền thuê nhà tuyệt không rẻ.

Sau khi vào nhà, Trương Hoàn mở đèn, bên trong chỉ có một cái ghế cao có thể ngồi, nhưng phía trên hiện tại đang đặt sách, nên Trương Hoàn đành mời Triệu Trần ngồi trên giường cậu.

Triệu Trần quan sát trong phòng cậu một phen, cảm thấy hết thấy đều rất đơn sơ – bất quá, đây cũng là hiển nhiên, nguyên bản đây là phòng Thanh Thủy*, Trương Hoàn tự mình đi mua hai bộ gia cụ, cậu chỉ cần có thể ở là được, bên trong không thừa bất kì đồ vật nào, chỉ một giường một bàn một ghế mà thôi, tất cả sách đều đặt trong vali, quần áo cũng ít, đặt trong vali da, y phục không cần thiết đều ở trong phòng tại nhà dì, định kì cậu lại quay về đổi quần áo.

Tuy vô cùng đơn sơ, nhưng lại dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề.

Trương Hoàn suy nghĩ một chút, chỗ cậu thật sự không có nước đun nóng, chỉ có một bình nước khoáng, cảm thấy chỉ có thể tạm thời dùng nồi cơm điện đun một nồi nước sôi cho Triệu Trần uống.

Trong phòng không có điều hoà, lại càng không có cái loại thiết bị địa nhiệt ấm cả nhà như trong nhà Triệu Trần, cho nên trong phòng không ấm áp hơn bên ngoài bao nhiêu.

Triệu Trần ngồi đó, quan sát gian nhà, càng thêm cảm khái, nhưng không tiện nói chỗ Trương Hoàn ở không tốt.

Trương Hoàn đem áo khoác trả lại cho Triệu Trần, cầm một kiện áo khoác của mình trong vali ra mặc, nói với Triệu Trần, “Chỗ này của tôi không có nước đun nóng, nếu ngài thật muốn uống, tôi hiện tại dùng nồi đun một ít.”

Triệu Trần chỉ muốn đến phòng cậu xem mà thôi, uống nước chỉ là thuận tiện, nhưng nhìn Trương Hoàn vì ông nấu nước cũng là một loại hưởng thụ, liền nói được.

Trương Hoàn đành dùng nồi cơm điện nấu nước cho ông.

Đun nước, cậu liền đến một cái vali cầm thuốc dạ dày ra, Triệu Trần nhìn cậu lấy thuốc, lại hỏi, “Đây là thuốc gì? Cậu đang bệnh?”

Trương Hoàn lắc đầu, nói, “Không có việc gì, chỉ hơi đau dạ dày.”

Lấy chai nước khoáng đến, nước khoáng lạnh như băng, chuẩn bị uống thuốc.

Triệu Trần nhìn, cảm thấy đứa nhỏ này quá không biết chiều cố mình, đứng dậy tiến đến đoạt chai nước khoáng trong tay cậu, nói, “Nếu dạ dày đau, sao còn uống nước lạnh?”

Trương Hoàn muốn giành lại nước, “Không sao hết, ngài đưa nước cho tôi.”

Triệu Trần nói, “Uống nước nóng, cậu chờ một chút uống nước nóng.”

Liên trả nước khoáng về chỗ cũ, đồng thời đẩy Trương Hoàn đến bên giường cho cậu ngồi.

Ông cầm lọ thuốc trong tay Trương Hoàn lên xem, là viên Tam Thất* trị đau dạ dày, một lọ lớn, bên trong còn dư lại không nhiều, vậy có thể thấy được, bình thường Trương Hoàn vẫn uống thuốc đau dạ dày này.

Nhất thời trong lòng Triệu Trần có chút buồn phiền, nghĩ đứa nhỏ này thật không yêu thương chính mình, đau dạ dày không phải một căn bệnh nhỏ, nhớ lúc ông còn trẻ cũng có bệnh đau bao tử, dường gần mười năm mới dường hết bệnh, nếu không chú ý, đau bao tử rất có khả năng sẽ biến thành loét, thủng dạ dày, cuối cùng còn có khả năng rất lớn chuyển biến thành ung thư bao tử.

Cho dù có tiền, bệnh ung thư cũng không có cách nào.

Cho nên, Triệu Trần rất quan tâm thân thể. Trong quá trình nuôi Triệu Sưởng, cái khác đều tùy Triệu Sưởng, chỉ không cho cô kén ăn, cũng không cho cô ngủ nướng không ăn sáng.

Ông nhíu mày nhìn Trương Hoàn, nói, “Cậu bình thường đau dạ dày?”

Dạ dày Trương Hoàn đau đến không có quá nhiều khí lực, yên lặng ngồi đó, sắc mặt tái nhợt, cậu không có bao nhiêu tinh thần ứng phó Triệu Trần, chỉ khẽ lắc đầu.

Triệu Trần nhìn cậu khó chịu, liền đứng dậy đi xem nước còn đang đun, phát hiện một cái nồi lớn không dễ sôi, liền dùng cái chén bên cạnh múc một ít nước ra, lại ngồi trở lại bên cạnh Trương Hoàn, thấy thần sắc Trương Hoàn còn không tốt hơn hồi nãy, xem ra là rất đau, ông muốn đưa tay khẽ xoa dạ dày cho Trương Hoàn, bị cậu đưa tay ngăn lại, nhãn thần Trương Hoàn nhàn nhạt, tay vẫn rất kiên định ngăn ông.

Triệu Trần không có cách nào, đành nói, “Nước sắp sôi rồi, cậu nằm xuống trước đi, nằm xuống thoải mái một chút.”

Trương Hoàn vô lực liếc mắt nhìn ông, lắc đầu không nằm xuống.

Triệu Trần thấy cậu cố chấp như vậy, chỉ đành kéo chăn trên giường cậu, choàng lên người Trương Hoàn, để cậu không quá lạnh, như vậy cậu sẽ tốt hơn.

Trương Hoàn tuy ông choàng chăn cho mình, không hề động.

Triệu Trần xem Trương Hoàn bị đau, trong lòng thật không dễ chịu, nói, “Cậu ở một mình như vậy không được, ở trong này cần cái gì cũng không có, ngã bệnh không ai chiều cố, xảy ra chuyện làm sao bây giờ?”

Giọng nói Trương Hoàn suy yếu, “Còn tốt.”

Triệu Trần thấy cậu còn cật lực, liền tức giận, ngữ khí biến thành nghiêm khắc, nói, “Tốt cái rắm! Cậu chỉ biết cật lực. Cậu tự cho là cơ thể mình đúc bằng sắt, kim cương bất hoại có phải không, tôi cho cậu biết, cậu bây giờ không cần thận bảo vệ cơ thể mình, sau này chịu khổ, cậu chỉ biết khó chịu.”

Trương thấy Triệu Trần vô duyên vô cớ nổi giận lên, không biết nên nói cái gì, chỉ một mực trầm mặc, hơn nữa dạ dày đau một hồi so với một hồi khó chịu, lúc trong phòng nghiên cứu, có điều hoà tương đối ẩm áp còn đỡ, một đường đi về bị gió thổi, liền càng khó chịu.

Triệu Trần nhìn cậu cả mặt trắng bệch, thậm chí đau đến đổ mồ hôi, không khỏi sốt ruột, nói, “Tôi thấy cậu như vậy không được, nếu không hiện tại đi bệnh viện khám, không tốn thời gian.”

Trương Hoàn phát ra chút âm thanh, “Ngài đưa thuốc cho tôi là được.”

Triệu Trần cũng không cho cậu, lại nhìn nước trong nồi, phát hiện cuối cùng cũng sôi rồi, nhanh dùng ly múc một ít ra, bởi vì quá nóng, ông lại tìm một cái chén đổ qua đổ lại cho nước nhanh nguội.

Trương Hoàn tuy khó chịu, nhưng vận ngón đầu nhìn động tác của ông, trong lòng có một loại cảm giác nói không ra lời.

May mà Triệu Trần từ nhỏ tự mình nuôi con gái, rất nhiều thời gian đều chính mình chiều cố, nên coi như rất biết chăm sóc người khác, phát hiện nước nguội một ít, liền lấy thuốc cho Trương Hoàn uống.

Trương Hoàn uống thuốc, ông lại bưng nước đút cậu uống, Trương Hoàn chần chờ một chút, mới uống nước trên tay ông.

Uống thuốc xong tạm thời còn đau dạ dày, Trương Hoàn vẫn như cũ mặt trắng bệch nhũu mà ngồi đó. Thấy Triệu Trần quay lại cất ly, thấy ông rồi ren tìm nước khoáng muốn thêm nước trong nồi, còn nói, “Nước này đun xong rồi.”

Trương Hoàn nhìn bộ dạng ông hốt hoảng, nghĩ ông trước đây khẳng định chưa từng làm này, liền nhắc nhở ông, “Không cần thêm nước, ngài đóng chốt mở là được.”

Thế là Triệu Trần lại tìm chốt mở, cuối cùng đóng lại, ông mới thở phào.

Trương Hoàn nhìn ông như vậy, trước tâm phòng bị còn rất nặng, chẳng biết thế nào, lại đột nhiên trầm tĩnh lại, tự cậu đá rơi giày, nằm xuống giường, dùng chăn trùm lên mình, cũng không để ý tới Triệu Trần nữa.

Chú thích:

*phòng Thanh Thủy: chỉ mức độ lắp đặt thiết bị trong phòng, thông thường lắp đặt thiết bị trong phòng chia thành phòng Thanh Thủy, Giản Trang (đóng gói đơn giản), Tinh Trang (đóng gói đẹp), và Trang bị sa hoa. Phòng Thanh Thủy chỉ gian nhà vừa mới xây xong, chưa lắp đặt một thiết bị nào; nói trắng ra là trống lóc không có cái gì hết.

*cây Tam Thất: còn có tên là sâm tam thất, kim bất hoán, nhân sâm tam thất, diên thất. Có tác dụng bổ huyết, cầm máu, giảm đau, tiêu ứ huyết. Theo Dược điển Việt Nam, tam thất dùng trị thổ huyết, băng huyết, rong kinh, sau khi đẻ huyết hôi không ra, ứ trệ đau bụng, kiết lỵ ra máu, lưu huyết, tan ứ huyết, sưng tấy, thiếu máu nặng, người mệt mỏi, hoa mắt, chóng mặt, nhức đầu, ít ngủ.

Theo tài liệu nước ngoài, tam thất có tác dụng giúp lưu thông tuần hoàn máu, giảm lượng Cholesterol trong máu, hạ đường huyết, kích thích hệ miễn dịch, ức chế vi khuẩn và siêu vi khuẩn, chống viêm tấy giảm đau... được dùng trong các trường hợp huyết áp cao, viêm động mạch vành, đau nhói vùng ngực, đái tháo đường, các chấn thương sưng tấy đau nhức, viêm khớp xương đau loét dạ dày tá tràng, trước và sau phẫu thuật để chống nhiễm khuẩn và chống lành vết thương, chữa những người kém trí nhớ, ăn uống kém, ra mồ hôi trộm, lao động quá sức. Đăng bởi: admin

19. Chương 19

Chương 19 : Chiều cố người bệnh

Triệu Trần phát hiện Trương Hoàn quần chăn đi ngủ, liền lộ ra ý cười khế, đi qua, cúi người bên giường, hỏi Trương Hoàn, “Dạ dày tốt hơn có muốn ăn chút gì không?”

Hôm nay dạ dày Trương Hoàn do bị đói và uống cà phê giày vò mà đau, cậu khoá trong chăn, thậm chí cả đầu cũng chôn bên trong, cậu nói gì đó, nhưng Triệu Trần không nghe rõ.

Triệu Trần ngồi ở bên giường một hồi, quay đầu lại xem Trương Hoàn, mặt Trương Hoàn chỉ lộ một chút ra khỏi chăn, vừa vặn có thể để cậu hô hấp mà thôi.

Tóc Trương Hoàn không dài không ngắn, tai và gò má đều lộ ra ngoài, nhìn như vậy, rất thanh tú.

Triệu Trần thăm dò nhìn cậu, phát hiện Trương Hoàn đã ngủ, có lẽ là đau dạ dày tốt hơn rồi, vừa buông lỏng liền ngủ mất.

Triệu Trần tới cửa gọi điện thoại, sau khi đi vào liền thu dọn đồ vật trong phòng Trương Hoàn, lại vào phòng vệ sinh xem xem, sau khi ra liền an vị bên giường ngắm Trương Hoàn, ông chủ yếu là cảm khái Trương Hoàn quá không biết chiều cố mình.

Trên phương diện chi tiết cuộc sống và chiều cố người khác, Triệu Trần có chút gà mẹ, Triệu Sưởng bình thường luôn nói ông những câu này.

Triệu Trần lúc còn trẻ không chú ý tới nhưng vấn đề chi tiết cuộc sống này, cũng không biết chiều cố người khác, bắt đầu trở nên cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, cũng là bởi vì trong quá trình nuôi Triệu Sưởng đã làm cha còn phải làm mẹ, hơn nữa, ông là một người cha nuôi dưỡng con gái, đủ loại chi tiết trong đó càng cần chú ý, nếu không, phạm phải điều đứa con kiêu kỳ, hoặc chọc đứa con không hài lòng, như thế, quan hệ cha và con gái so với quan hệ cha và con trai càng thêm phiền toái hơn, rất không dễ dàng giải quyết tốt.

Trong quá trình nuôi lớn Triệu Sưởng, Triệu Trần học bao nhiêu bài học, chính ông còn không đếm nổi, Triệu Sưởng nghĩ cô ràng buộc baba mình, lời này vẫn là không giả.

Triệu Trần vì con gái thay đổi nhiều lắm, ông là một người cha phi thường xuất sắc.

Trương Hoàn ngủ gần hai tiếng mới tỉnh lại, còn là mơ hồ tỉnh lại, cậu trở mình, mở mắt ra thấy Triệu Trần ngồi bên giường đang đọc một quyển sách, quyển sách kia hẳn là sách chuyên ngành của cậu, toàn bộ bằng tiếng Anh, rất không dễ hiểu, Trương Hoàn không biết Triệu Trần tại sao có thể xem vào.

Triệu Trần phát hiện Trương Hoàn tỉnh, liền bỏ sách xuống đứng lên, nói, “Biết cậu ngủ một hồi thì tỉnh, tôi đang đợi cậu.”

Trương Hoàn chống thân mình ngồi dậy, nói, “Chờ tôi làm gì, ngài muốn đi, đi là được rồi, giúp tôi khép cửa là được.”

Triệu Trần không để ý tới cậu lãnh đạm với mình, có lẽ lúc Triệu Sưởng phát giận cũng không thèm để ý đến ông, Triệu Trần đối với sự lãnh đạm của trẻ con rất biết cách xử lý.

Ông cười cười, nói, “Nếu đã chờ cậu, nhất định là có việc. Tôi bảo người mang cháo đến, cậu tỉnh rồi, liền lấp đầy bụng đi, nếu không dạ dày bị thương, uống thuốc vẫn sẽ khó chịu.”

Triệu Trần nói, đã đi đến bên bàn mở nắp bình giữ ấm, bên trong là cháo cá non non mềm mềm tươi ngon, vẫn còn nóng hơi hổi.

Trương Hoàn ngậy ngốc nhìn ông múc cháo, cầm muống bỏ vào chén, sau đó bưng qua.

Đau dạ dày tốt hơn rồi, lại ngửi thấy mùi thơm từ cháo cá, cơn thèm ăn thoáng cái bị câu dẫn, Triệu Trần cầm chén đưa cậu, sau khi cậu ngồi ngay ngắn, liền không cự tuyệt, tiếp nhận bắt đầu ăn.

Kết quả một chén cháo không đến hai phút đã bị cậu chén sạch. Triệu Trần thấy cậu lang thôn hồ yết, không nói gì, nhìn cậu ăn xong liền nhận lấy chén lại múc cho cậu một chén nữa, nói, “Cái bình giữ ấm này, chỉ có thể đựng hai chén cháo, nếu còn muốn ăn, tôi lại kêu người mang tới.”

Trương Hoàn bị ông nói hơi đỏ mặt, ngập ngừng nói, “Đủ rồi.”

Chén thứ hai, Trương Hoàn ăn chậm lại, cậu còn chưa từng ăn cháo ngon như vậy, hương vị cơm, hương vị cá, còn có hương vị không biết là món gì bên trong, khi cháo lướt qua đầu lưỡi cảm giác mềm mại này rất tuyệt vời, không biết tại sao, cậu lại đột nhiên nghĩ đến lần trước hôn môi Triệu Trần, vì vậy, mặt thoáng cái càng đỏ, cậu cúi thấp đầu, không dám nhìn Triệu Trần nữa.

Triệu Trần không biết Trương Hoàn đang suy nghĩ cái gì, thấy mặt cậu đỏ, cho là cậu bị hơi nóng hun, hỏi, “Ăn cháo xong có muốn tắm không?”

Triệu Trần lúc này hoàn toàn không suy nghĩ chuyện không thích hợp với trẻ nhỏ gì, đối với chăm sóc đứa nhỏ, ông đều dạt dào nhu hoà mà từ ái.

Nhưng Trương Hoàn lại nghĩ sai, cậu ngẩng đầu lên liếc nhìn Triệu Trần, con người đen kịt, xem đến tim Triệu Trần nhảy một cái.

Trương Hoàn không trả lời, tiếp tục cúi đầu ăn cháo.

Nhìn Trương Hoàn ăn xong, Triệu Trần tiếp nhận chén cháo đặt lại trên bàn, thấy Trương Hoàn ôm chần ngồi kia không nhúc nhích, liền nói, “Tôi nghĩ tắm rửa sẽ thoải mái, cậu tắm đi, tôi cũng phải đi.”

Trương Hoàn nhìn ông, tay khê giật giật, tại thời khắc đêm khuya vắng người, cậu đột nhiên cảm thấy cô đơn, có chút muốn ai đó bồi mình, nhưng lại không cách nào nói ra miệng giữ Triệu Trần.

Dù sao, đều là người trưởng thành rồi, giữ lại một người chỉ lẳng lẳng bồi mình, nói thế nào cũng là già mồm cái lão không thực tế.

Triệu Trần nhìn Trương Hoàn, trên mặt Trương Hoàn không còn lãnh đạm ngạo khí lúc bình thường, trái lại mang theo mê man, trong đôi mắt hàm chứa nhàn nhạt u buồn, lại giống như khát vọng được người ôm.

Triệu Trần biết đứa nhỏ này bây giờ muốn có người bồi cậu, nhưng cậu khó mà nói ra miệng.

Khi Triệu Sống khổ sở, cô cũng nhìn baba mình như vậy, Triệu Trần sẽ lưu lại, ôm lấy con gái ông, để cho cô phát ngốc đủ rồi sau đó đi ngủ.

Triệu Trần đi tới, ông ngồi xuống bên giường, ngay khi Trương Hoàn còn chưa có ý thức, nhào người qua hôn lên trán cậu một cái, đem cậu ôm vào trong lòng.

Trương Hoàn lo lắng sững sờ trong nháy mắt, sau đó muốn đẩy Triệu Trần ra, Triệu Trần ôm cậu không chặt, nhưng Trương Hoàn lại không đẩy được ông, đó là do khí lực Trương Hoàn dùng quá nhỏ.

Triệu Trần nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu, từng chút, từng chút, như dỗ dành đứa nhỏ đi ngủ.

Trương Hoàn không biết vì sao, viên mắt hơi nóng lên, cậu vùi mặt vào trong lòng Triệu Trần, tay cũng ôm lấy lưng ông, hết thấy giác quan đều cảm thụ được khí tức của Triệu Trần, cậu nghĩ, cứ để một khắc này như vậy đi.

Cậu cảm nhận được, lúc này, không hề có ái muội, cũng không liên can đến ***, chỉ có sự bảo vệ ôn nhu ấm áp.

Không biết được Triệu Trần ôm bao lâu, Trương Hoàn lại thiếp đi, Triệu Trần thả cậu lại trên giường để cậu ngủ thoải mái, kê gối chỉnh chắn cậu cũng không tỉnh, Triệu Trần vào phòng vệ sinh cầm khăn nóng đến, lau mặt và tay cho cậu, thậm chí thay khăn lau chân cho cậu, một đôi bàn chân lớn của Trương Hoàn, lúc đánh nhau đập người rất lợi hại, Triệu Trần không khách khí cọ cọ lòng bàn chân cậu vài cái, giống như khi Triệu Sống còn bé trêu đùa cô.

Trương Hoàn cũng rất không khách khí, trong lúc ngủ mơ đá Triệu Trần một cước.

Triệu Trần đắp kín chắn mền trên người cậu, còn lấy y phục khoác lên trên chắn giữ ấm, lúc này mới tắt đèn, rời khỏi nhà Trương Hoàn.

Lái xe và vệ sĩ đều ở phía dưới chờ ông, đương nhiên, mấy người này trông bề ngoài đều thâm trầm, phỏng chừng trong lòng đều nghĩ ông chủ ở trên lầu cùng người ta làm những gì.

Bất quá, chỉ thấy Triệu Trần thần sắc bình thản đi ra, không có bộ dạng phát sinh chuyện gì đó, bọn họ sẽ không tiện suy đoán thêm.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau Trương Hoàn liêu tỉnh, mơ mơ màng màng ngồi dậy, xuyên qua rèm cửa sổ thật mỏng, bên ngoài chỉ có ánh sáng nhàn nhạt lúc sáng sớm.

Cậu cảm di động lên nhìn, mới sáng sớm sáu giờ, cậu còn muốn ngủ tiếp một chút, thế nhưng trong ánh sáng yếu ớt, cậu luôn cảm thấy trong phòng có cái gì không đúng, vì vậy đứng lên mở đèn, phát hiện trong phòng không biết khi nào nhiều thêm một cái máy uống nước, trên bàn còn đặt một hòm y tế không nhỏ.

Trương Hoàn ngăn người đứng đó, một hồi thấy lạnh liền đi thay quần áo, sau khi rửa mặt ôm bóng rổ ra cửa, tới sân bóng trong trường chơi bóng rổ gần một tiếng, tiếp đó lại về tắm rửa thay y phục, xuống lầu ăn sáng, cầm sách đi học.

Mới vừa vào phòng học, điện thoại vang lên, là Triệu Trần gọi tới.

Nhớ lại đủ loại chuyện đêm trước, Trương Hoàn cảm giác rất phức tạp, vừa có vui mừng ngọt ngào, vừa xấu hổ không được tự nhiên, không biết sau đó nên thế nào đối mặt Triệu Trần.

Mặc cho giáo viên đã đứng trên bục giảng, cậu vẫn từ cửa sau chạy ra ngoài, đến góc hành lang nghe điện thoại.

Trương Hoàn nói, “Ngài có chuyện gì không?”

Triệu Trần đáp, “Hỏi cậu hôm nay dạ dày đỡ hơn chưa?”

Trong lòng Trương Hoàn ầm ập, “Sớm tốt rồi, không sao, cảm ơn. Cái kia, tôi phải vào lớp, lần sau nói đi!”

Triệu Trần lại căn cậu, nói, “Buổi trưa hẹn cậu ăn, có thời gian rảnh không?”

Trương Hoàn hơi giật mình, trong lúc nhất thời lại không có phản ứng nhiều, thật lâu mới nói, “Có thì cũng có, bất quá...”

Triệu Trần cắt đứt lời từ chối cậu có thể nói ra, nói, “Vậy được rồi, mười hai giờ tôi tới chỗ cậu ở chờ cậu, ừm?”

Trương Hoàn không biết Triệu Trần lúc này đang ở trên giường gọi điện thoại cho cậu, Triệu Trần mới dậy, trong thanh âm mang theo lười biếng và gọi cảm đặc hữu của đàn ông, Trương Hoàn không thể không cảm nhận được trong lời nói ông có cái loại mùi vị tựa hồ giống tán tỉnh, trái tim cậu thỉnh thoảng thỉnh thoảng nháy như muốn thoát khỏi lồng ngực, sau cùng cúi đầu đáp, “Ừm, được rồi!”

Khi Trương Hoàn trở lại phòng học, giáo viên còn đang điểm danh, may là chưa gọi tới cậu.

Lúc ngồi học hơn một nửa nghe không vô, một mực thất thần, bạn học nhìn cậu chờ ra, liền cười hỏi, “Này, đang nghĩ cái gì?”

Trương Hoàn liếc nhìn cậu một cái, “Không có gì.” Nhanh chóng chú ý nghe giáo viên giảng.

Đối phương lại không buông tha cậu, “Có phải coi trọng người nào rồi không, cậu xem cậu kia, vừa nhúu mày vừa nhếch miệng muốn cười, bệnh trạng xuân tâm nhộn nhạo a, tôi nói không sai đi!”

Trương Hoàn cầm sách lạnh lùng liếc hắn, “Không có.”

“Loại thời điểm này, phủ định là khẳng định. Cậu nhất định coi trọng ai rồi, nói đi, nói đi!”

Trương Hoàn cắn răng muốn nhét một đồng giấy vào miệng hắn mới tốt, nghĩ người này sao bất quá thể, may là bạn học bên cạnh giúp cậu một tay, “Muốn nói tan học nói đi, chẳng nghe được bài gì cả.”

Vì vậy Trương Hoàn mới được an tĩnh, nhưng trong lòng lại nghĩ, chẳng lẽ mình thoát nhìn cứ như đang yêu đương sao, hôm qua đàn anh cũng nói thế, hôm nay bạn học cũng đã nhìn ra. Đăng bởi: admin

20. Chương 20

Chương 20 : Tranh luận

Buổi trưa khi đi gặp Triệu Trần, Triệu Trần đã chờ ở đó, ông ngồi trong xe hút thuốc.

Xe là chiếc Volvo Trương Hoàn thấy lúc trước, trong xe không có tài xế, Triệu Trần tự mình lái xe.

Triệu Trần thấy Trương Hoàn cầm sách đi tới, liền gọi cậu, “Mau tới đây, chúng ta đi ăn món Sơn Đông*, thế nào?”

(*có đặc điểm tươi mềm, mùi vị nguyên chất)

Ngữ khí Triệu Trần vừa thân thiết vừa tự nhiên, khiến Trương Hoàn cảm thấy quan hệ giữa hai người đã phi thường thân mật, điều này làm cho cậu không quá tự nhiên, ngồi vào ghế phó lái, mới hỏi, “Ngài không bận sao?”

Triệu Trần vừa chỉ vào dây an toàn bảo cậu mau thắt, vừa nói, “Không sao, không có bận như sinh viên các cậu, tôi biết các cậu vô cùng bận, hồi trước Sống Sống luôn có rất nhiều chuyện để làm, đi học một phần, làm bài tập một phần, còn có hoạt động xã hội, còn cùng bạn học, nếu lại yêu đương, vậy càng bận tới mày tới mặt.”

Lần đầu tiên Trương Hoàn gặp Triệu Trần, tuyệt không thấy ông là một người nói nhiều, nhưng cùng ông tiếp xúc nhiều hơn, cảm thấy ông còn rất thích nói, lúc này nghe ông nói sinh viên bận rộn một đồng lớn,

chẳng biết thế nào, cứ nhiên nghĩ thật hay, khoé miệng liền gợn lên ý cười, lúm đồng tiền trên má cũng như ẩn như hiện.

Triệu Trần thấy cậu cười, lên tiếng, “Tôi nói sai sao? Vì sao cười?”

Trương Hoàn ném sách trong tay tới ghế sau, nói, “Không có, rất đúng. Bất quá, tôi lại không yêu đương ai...”

Nói đến đây, lại ngừng, cảm thấy nói với Triệu Trần cái này làm gì.

Triệu Trần nhưng lại vì câu này cười rộ lên, nói, “Đúng, cậu còn chưa yêu, này rất tốt.”

Trương Hoàn không đáp, chỉ dùng khoé mắt nhìn ông.

Lúc này, trên đường tuy rằng xe không nhiều lắm, nhưng vẫn không ít, xe chậm rãi tiến về phía trước, Trương Hoàn cảm thấy mình đạp xe còn nhanh hơn.

Triệu Trần không biết đang suy nghĩ gì, có lẽ đang chuyên tâm lái xe, loại trầm mặc này cũng làm cho Trương Hoàn có chút là lạ, không khỏi nhìn Triệu Trần thêm vài lần, Triệu Trần mang theo cơ trí và trầm ổn của đàn ông trưởng thành, còn có thông dong và bao dung, điều này làm cho Trương Hoàn không dám nhìn ông nữa, sợ sẽ bị ông hấp dẫn mù mắt mất.

Khi chờ đèn đỏ, Triệu Trần nhìn về phía Trương Hoàn, nói, “Tôi nói với một người bạn vấn đề dạ dày của cậu, sau khi chúng ta ăn cơm trưa, tôi với cậu đi bệnh viện khám, xem có phải kiểm tra dạ dày hay không. Vấn đề về dạ dày không phải chuyện nhỏ, nếu không lưu ý, tình huống sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, tiêu hoá không tốt, sẽ ảnh hưởng sức khoẻ cả người.”

Trương Hoàn không rõ Triệu Trần sao lại quan tâm thân thể mình như thế, thật ra, cậu không quá chú ý tới dạ dày mình, đau thì uống thuốc, không đau coi như vấn đề này không tồn tại, dù sao tuổi còn trẻ, đứa nhỏ ở tuổi này, tựa hồ không xem vấn đề trên cơ thể mình là vấn đề lớn, Trương Hoàn cũng thế.

Mà kiểm tra dạ dày, giống nội soi, trước đây Trương Hoàn từng làm một lần, không có tra ra vấn đề nghiêm trọng, mà chịu đau trong lúc đó, làm Trương Hoàn nghĩ đến đã cảm thấy khó chịu, không muốn chịu lần nữa.

Cậu rất trực tiếp từ chối Triệu Trần, nói, “Tôi không có vấn đề gì, không cần kiểm tra.”

Triệu Trần không đồng ý, “Vì sao không đi. Hôm qua dạ dày cậu đau, chẳng lẽ không phải vấn đề.”

Trương Hoàn phản bác, “Chỉ là hôm qua tôi không ăn cơm tối mới đau, bình thường căn bản không thành vấn đề, hơn nữa, một năm trước tôi mới đi kiểm tra, thật không sao.”

Triệu Trần nói, “Kết quả kiểm tra một năm trước, đến bây giờ mà nói có ích lợi gì. Năm làm kiểm tra toàn thân là thông thường. Cái tâm bệnh không coi thân thể mình ra gì này không được, tôi biết buổi chiều cậu không có tiết, tôi dẫn cậu đi kiểm tra thân thể.”

Trương Hoàn bị Triệu Trần bá đạo quyết định không cho nói gì, lạnh mặt, “Tôi không đi.”

Đã sớm đèn xanh rồi, Triệu Trần chỉ đành trước lái xe đi, chuyện tiếp tục giáo dục Trương Hoàn tạm gác lại.

Quán cơm Sơn Đông Triệu Trần tìm ở bên ngoài cũng không nổi tiếng, nhưng trong vòng luẩn quẩn của bọn họ lại phi thường được hoan nghênh, lão tham ăn Triệu Trần này, cái gì cũng phải đi nếm thử, có thể nói là ăn khắp bốn phương, cũng cảm thấy quán này không tồi, rất chính tông, cho nên mới dẫn theo Trương Hoàn đến.

Đến nơi, người trông xa chạy tới, Triệu Trần xua tay bảo chờ một chút.

Ông quay đầu nhìn Trương Hoàn, biểu tình phi thường nghiêm túc nói, “Trương Hoàn, thái độ không coi thân thể ra gì này đích thật vô cùng sai, tôi phải nói cậu một câu.”

Nói, còn đưa tay lôi kéo tay Trương Hoàn, Trương Hoàn hơn 1m80, phỏng chừng 75kg còn chưa tới, có thể thấy có bao nhiêu gầy, một đại nam nhân, cánh tay gầy đến chỉ cần một bàn tay nhẹ nhàng ôm gọn, Triệu Trần từng xem cậu mặc quần soóc chơi bóng, biết chân cậu cũng rất gầy, vì vậy nhượng mảy giáo dục cậu,

“Cậu xem cậu, một đại lão gia, gầy còn không bằng một tiểu cô nương, chính cậu không cảm thấy khó coi sao? Đây đều là dạ dày không tốt làm nên, còn có thể do cậu không chăm chỉ ăn cơm...”

Trương Hoàn rút tay mình từ trong tay ông ra, trong lòng vô cùng phiền muộn, nghĩ Triệu Trần sao mà gà mẹ thế, đối với cậu quẫn đông quẫn tây, Trương Hoàn chưa bao giờ bị ai quẫn thúc cảm thấy rất phiền, cậu đương nhiên biết là Triệu Trần vì tốt cho cậu, nhưng, vẫn làm cậu phiền, vì vậy mở miệng cắt đứt Triệu Trần, nói, “Ngài là gì của tôi, ngài quẫn tôi như vậy, tôi gầy là chuyện của tôi, dạ dày tôi không tốt là chuyện của tôi, ngài quẫn tôi làm gì. Ngài đâu quẫn chính mình hút thuốc, không quẫn chính mình đi tìm tiểu thư tìm vui mua vui, ngài như vậy càng không tốt cho thân thể đó!”

Trương Hoàn tuy rằng sắc mặt lạnh lùng cứng rắn, nhưng nói xong, trong lòng cậu lộp bộp một chút, cảm giác mình có phải quá phận rồi không. Nói như vậy, khẳng định đắc tội Triệu Trần.

Triệu Trần nhưng không dễ tức giận như Trương Hoàn tưởng, có lẽ nên nói, ông dù cho tức giận, cũng không dễ dàng lộ ra trên mặt.

Đôi mắt thâm thúy của Triệu Trần nhìn Trương Hoàn, nhìn cho Trương Hoàn càng ngày càng thấp thỏm, thậm chí đều sinh ra cảm giác xấu hổ vô cùng, Triệu Trần mới đánh vỡ cái cục diện trầm mặc bế tắc này, phi thường thành khẩn nói, “Ừm, cậu nói cái này, tôi có thể sửa chữa. Sưởng Sưởng cũng nói với tôi những thứ này, bắt quá, hiện tại tôi hút thuốc ít hơn nhiều so với trước đây, nhưng muốn cai thuốc không phải dễ dàng, dù sao cũng phải từ từ mới đến, việc đi tìm tiểu thư tìm vui mua vui...” Nói đến đây, ông dừng lại một chút, nói, “Trên cơ bản đều là bởi bạn bè và bạn làm ăn nhiều hơn, người tôi chân chính xem trọng ít lắm, tôi không thường xuyên và bữa bãi giống như cậu tưởng.”

Triệu Trần nói xong, cảm giác kì kì trong lòng Trương Hoàn càng nặng, nghĩ Triệu Trần đây là tư duy gì, lẽ nào cậu nói “Ngài là gì của tôi?” không phải càng thêm có lực sát thương sao, mà ông cứ nhiên lãng tránh câu này.

Bắt quá, câu này mà bảo Triệu Trần trả lời, với trình độ quan hệ hiện tại, đích thật không dễ đáp, tránh nặng tìm nhẹ nói nói chính mình, coi như một lại thủ đoạn không đem quan hệ nháo bế tắc đi.

Trương Hoàn muốn nói “Ngài nói mấy thứ này có ích gì”, nhưng nhịn một chút lại không nói ra miệng, chỉ tiếp tục bực mình, nói, “Tôi không nói với ngài nữa, dù sao chiều này chắc chắn tôi không cùng ngài đi bệnh viện, tôi không phải không có việc gì làm, chiều tôi còn muốn đi phòng nghiên cứu, hơn nữa đã hẹn bạn học nói chuyện công việc.”

Triệu Trần tựa lưng vào ghế nhìn cậu, Trương Hoàn nhú mày mím môi một bộ lãnh đạm cứng rắn, nhưng nhãn thần thoáng loé lên kia, lại hiện rõ sự do dự và bất an, Triệu Trần thấy tai cậu hơi phồng đỏ, liền nở nụ cười, nói, “Được rồi, không đi chiều nay, cậu xem khi nào có thời gian, lại đi khám.”

Trương Hoàn thầm nói lẽ nào Triệu Trần nhất định phải đưa mình đi kiểm tra thân thể mới bỏ qua sao, sau cùng cậu đành thoả hiệp, nói ra nguyên nhân chân chính, “Tôi ghét nhất bị làm nội soi, tôi không muốn đi kiểm tra, tôi chán ghét đi kiểm tra, ngài hiểu rõ chưa, ngài tại sao muốn tôi đi kiểm tra.”

Triệu Trần vô luận Trương Hoàn nói cái gì, đều là bộ dáng khí định thần nhàn, dù sao ông không tin Trương Hoàn thoát khỏi bàn tay mình, cười nói, “Tôi chỉ lo lắng cho cơ thể cậu. Nếu sợ làm nội soi, vậy cậu sớm nói không được sao, không làm nội soi, làm cái khác không phải được rồi à.”

Trương Hoàn nghĩ đi bệnh viện rồi, bác sĩ vẫn sẽ làm, nhưng thực sự không muốn cùng Triệu Trần tranh chấp mấy thứ này, cuối cùng đành phi thường vô lực nói, “Được rồi, đi.”

Triệu Trần gật đầu, “Tốt lắm, vậy hôm nào cậu dành ra nửa ngày, nói tôi một tiếng là được.”

Hai người xuống xe, người trông xe đã đợi bên cạnh thật lâu, Triệu Trần hẳn là khách quen nơi này, còn là khách quý, được tiếp đãi vô cùng tri kỷ.

Sau đó Triệu Trần rất săn sóc tự mình giới thiệu cho Trương Hoàn đầu bếp và món ăn nơi này, còn có một ít cách làm món ăn, Trương Hoàn nghe, cảm thán Triệu Trần đối với việc ăn uống rất có hiểu biết.

Mà chuyện liên quan tới phải đi kiểm tra thân thể, vì bị Triệu Trần một phen tránh nặng tìm nhẹ tận dụng triệt để, cậu tạm thời quên tại sao Triệu Trần kiên trì muốn làm việc này, cũng đã quên quan hệ giữa hai

người còn chưa đạt được một bước kia.

Thế cho nên chờ thật lâu sau, khi quan hệ hai người càng thêm gần gũi, cậu lại nhớ tới việc này, không khỏi cảm thấy Triệu Trần là một người da mặt quá dày, mà thủ đoạn theo đuổi và nuôi con gái của ông có một không hai.

Bất quá, Trương Hoàn còn thật bị ông đánh hạ như vậy.

Sau cơm trưa, Triệu Trần tiếp tục lái xe đưa Trương Hoàn quay về trường học, sắp về tới trường, Triệu Trần liền nói với Trương Hoàn, “Tối nay tôi có việc, sẽ không tới đón cậu ăn cơm, tôi bảo tài xế đưa đồ ăn cho cậu, cậu phải chú ý ăn uống, không được không ăn cơm, nếu không bệnh dạ dày lại nặng thêm, như vậy không tốt cho thân thể. Tuổi còn trẻ, không nên phá hư cơ thể, phải biết quý trọng sức khoẻ chính mình.”

Trương Hoàn thực sự vô pháp lý giải những hành vi thân thiết Triệu Trần đối với mình, cậu muốn cự tuyệt, nhưng còn chưa nói ra, Triệu Trần lại nói tiếp, “Cậu có kiêng ăn cái gì không. Ừm, kén ăn cũng không tốt, tốt nhất không nên kén ăn.”

Sau cùng Trương Hoàn không có biện pháp từ chối, vì chỉ cần cậu có cái ý đồ này, Triệu Trần lại lập tức cắt ngang cậu.

Đến cửa trường học, Trương Hoàn liền xuống xe, Triệu Trần hạ kính cửa sổ xuống mỉm cười vẫy vẫy tay.

Trương Hoàn nhìn, cuối cùng vẫn phát tay với ông, nói, “Cảm ơn vì bữa cơm.” Rồi mới đi, cậu thật nhanh tiến về phía trước, không hề quay đầu lại, hành vi của Triệu Trần đối với cậu, khiến cậu cảm thấy kỳ lạ, lại không biết làm sao, nhưng vô pháp cự tuyệt.

Trương Hoàn đang tâm tư phức tạp suy nghĩ, không chú ý gần đó, Tiết Lộ kêu cậu rất nhiều tiếng cậu mới nghe, dừng bước xoay người lại.

Tiết Lộ chạy tới, đi tới bên cạnh khoác cánh tay cậu, nói, “Vừa thấy anh từ trên xe bước xuống, là xe ai vậy, sao em cảm giác nhìn giống ba Sướng Sướng?” Đăng bởi: admin

21. Chương 21

Chương 21 : Đưa cơm

Trương Hoàn tuy ý em họ khoác trên cánh tay, bởi vì câu nói của cô, mới giật mình phát giác: Triệu Trần không chỉ là đại thúc lớn hơn mình nhiều tuổi, hơn nữa còn là cha của Triệu Sướng trước đây theo đuổi cậu.

Loại quan hệ này không khỏi làm cậu hoang mang và quái dị, nghĩ nếu để em họ biết mình cự tuyệt Triệu Sướng, làm hại cô ấy xuất ngoại xong, lại cùng cha cô ấy ái muội, đồng thời còn có vẻ động tâm, kia còn không biết em họ nghĩ về cậu thế nào.

Đây chỉ là thứ nhì, trước hết không thể để cô biết mình thích đồng tính.

Trương Hoàn trong lòng kinh hoảng quay đầu nhìn lại cửa trường học, may mà xe Triệu Trần đã lái đi, không có ở đó.

Trương Hoàn thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tiết Lộ nói, “Em nhìn lầm rồi, anh làm sao mà xuống từ xe ba Triệu Sướng được.”

Trên mặt Tiết Lộ hiện rõ nghi hoặc, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, nói, “Em nhìn nhầm sao? Rõ ràng giống baba Triệu Sướng.” Khi nói, còn nhìn Trương Hoàn, “Vậy chắc em nhìn nhầm rồi! Thế người kia là ai, sao anh lại xuống từ xe hân, anh ăn cơm chưa.”

Trương Hoàn để lừa gạt em họ, không thể làm gì khác hơn là bịa đặt lung tung, nói khi mình làm thêm thì quen, trên đường gặp phải, thuận tiện đưa mình về trường học.

Tiết Lộ không tin, nhưng cũng không thể không tin, dù sao, cô cũng không nghĩ đến Trương Hoàn tại sao muốn lừa cô. Cho dù người kia thật sự là baba Triệu Sướng, Trương Hoàn xuống từ xe ông, Tiết Lộ cũng không cảm thấy có cái gì, suy cho cùng, như vậy nói rõ chuyện trước kia Trương Hoàn thương tổn Triệu Sướng không làm Triệu Sướng ghi hận cậu, trong nhà cô ấy cũng giữ thái độ khoan dung.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Trương Hoàn muốn trực tiếp đi khu* học viện, trước khi chia tay, Tiết Lộ kéo Trương Hoàn nói, “Anh, anh hơn một tháng chưa về nhà rồi, mẹ em nói muốn anh về nhà nhiều hơn, sao luôn ở trong trường.”

Trương Hoàn hơi không được tự nhiên nói, “Em cũng biết anh bận, anh không phải cố ý không về.”

Tiết Lộ vì câu này trầm mặc một trận, thần sắc mang theo ưu sầu, lúc sau mới lên tiếng, “Em biết anh không thích về, em cũng không muốn nói tới chuyện quan hệ giữa anh và người trong nhà, mỗi người có cái nhìn bất đồng mà thôi. Em không muốn nói ba mẹ đúng hay sai, nhưng, mọi người luôn luôn là thân thích, không thể bởi vì có chút sự tình mà quên đi tầng quan hệ này!”

Tiết Lộ nói, ánh mắt cô tha thiết lại mang theo bi thương nhìn Trương Hoàn.

Trương Hoàn bị cô nói trong lòng tuyệt không dễ chịu, kỳ thực cậu chưa từng trách dì dưỡng, ngược lại vô cùng cảm kích bọn họ thu lưu và dưỡng dục, có lẽ trong lòng đứa nhỏ luôn quá miễn cưỡng, có một số việc không muốn ngẫm nghĩ, chính cậu lại là tính cách trầm mặc không giỏi biểu đạt, cho nên, mới biểu hiện ra xa cách.

Dì dưỡng đều biết cậu lãnh đạm, vẫn muốn làm một ít bổ khuyết, nhưng chung quy không ai có thể luôn dùng thái độ nóng hổi đụng tới khối băng, đến khi bị đông cứng, ai cũng sẽ oán giận đôi câu, này chỉ làm cho quan hệ càng ngày càng cương cứng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Trương Hoàn không muốn về nhà, cậu cảm giác mình không trở về, trong nhà dì còn có thể càng tốt, trong lòng bọn họ còn có thể thoải mái một ít, đương nhiên, chính cậu sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Nhưng lúc này thấy em họ khẩn cầu, cậu đành gật đầu đáp ứng, “Được rồi, cuối tuần anh sẽ về.”

Hai người nói tạm biệt, Tiết Lộ đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại gọi Trương Hoàn lại, nói, “Anh, tiền anh còn đủ không, em chỗ này còn một ít, cho anh nè!”

Trương Hoàn luôn cảm động em họ đối tốt với mình, cậu cười cười, nói, “Em giữ lại xài đi, không cần, anh còn có tiền.”

Về mặt tiền tài, hai người cho tới bây giờ là anh cứu tế em, em cứu tế anh. Tiết Lộ bởi vì nguyên nhân gia đình, kỳ thực tính tình rất tiết kiệm, hơn nữa coi như xem trọng tiền tài, nhưng đối với Trương Hoàn lại chưa bao giờ tính toán bất kỳ chuyện tiền bạc nào, cô coi cậu thành anh ruột mà đối đãi.

Trương Hoàn đồng dạng hiểu rõ điểm này, nên cậu phi thường quý trọng quan hệ với em họ.

Trương Hoàn đi tới nhẹ nhàng ôm vai Tiết Lộ, mới buông cô ra, nói, “Anh đi đây, buổi chiều em có lớp, nhanh về chuẩn bị một chút, sắp vào học rồi.”

Tiết Lộ gật đầu, nói, “Thứ sáu chúng ta cùng nhau về nhà, em tới tìm anh.”

Trương Hoàn đáp ứng, lúc này mới ly khai

Nghĩ tới cuối tuần phải về nhà, trong lòng Trương Hoàn rất không được tự nhiên, nhưng đây không phải vấn đề có thể lảng tránh, nên cũng không có biện pháp, chỉ muốn nhanh tốt nghiệp đi làm thì tốt rồi, sau đó nói không chừng nên tìm một công việc rời khỏi thành phố, như vậy, mới có thể trốn tránh những chuyện kia.

Đến sáu giờ chiều, Trương Hoàn còn đang trong phòng nghiên cứu viết chương trình, còn viết quên hết tất cả, người bên trong đều đi hết, chỉ còn mình cậu, Vệ Khê lúc đi còn gọi cậu qua, bảo cậu chú ý thời gian đi ăn cơm, lại hỏi có cần cậu ta mang cơm bên ngoài cho cậu không, Trương Hoàn căn bản không có để tâm lời mọi người, chỉ theo thói quen lác đác, vì vậy Vệ Khê cho rằng cậu có sắp xếp, liền đi trước.

Khi chuông điện thoại vang lên, Trương Hoàn bị cắt ngang công việc, lấy tới xem, phát hiện là số lạ, hơi không kiên nhẫn bấm nghe, bên kia là một giọng nam trung bình hoà, “Là Trương Hoàn Trương tiên sinh phải không? Tôi là tài xế Triệu gia, Triệu tiên sinh bảo đưa bữa tối cho cậu...” Sau đó y nói vị trí mình đang đứng trong trường, hỏi Trương Hoàn hiện tại ở đâu, để y đưa đến.

Trương Hoàn trải qua chuyện Tiết Lộ, về sau lại tập trung cao độ vào công việc lập trình, rốt cuộc đã quên chuyện Triệu Trần muốn cho người đưa bữa cơm cho cậu, cậu cũng sốt một chút mới nhớ đến Triệu Trần thật đúng là bảo người đưa cơm tới, trong miệng muốn từ chối, lại nghĩ người đưa cơm cũng không dễ dàng, suy nghĩ một phen đành đáp ứng, nói vị trí cụ thể của mình, lại nói mình xuống lầu lấy là được rồi.

Trương Hoàn lưu chương trình, mặc áo khoác vào liền đóng cửa xuống lầu, chạy xuống tới nơi, thấy một chiếc xe đã lái tới, may mà không phải cái loại xe bắt mắt.

Tài xế là một người nhìn rất hoà ái, đưa cho cậu hai hộp giữ ấm không nhỏ, còn vừa cười vừa nói, “Trước đây cũng đưa cơm cho Sưởng Sưởng, cho nên rất quen thuộc trường học này, nếu không cậu ở trong chỗ này, người bình thường tiến vào thật đúng là khó tìm.”

Trương Hoàn nói cảm ơn y, lại hỏi ăn xong thì làm sao trả lại hộp giữ ấm, tài xế nói, “Cậu từ từ ăn đi, tôi chờ ở đây là được, cậu ăn xong lại cầm hộp xuống trả tôi.”

Trương Hoàn gật đầu, lại nói cảm ơn, lúc này mới mang đồ theo lên lầu.

Cậu từ cửa sổ phòng nghiên cứu có thể nhìn xuống dưới, chỉ thấy chiếc xe kia vẫn dừng ở ven đường.

Trương Hoàn thở dài, nghĩ Triệu Trần thật biết làm khổ, nhưng nhìn đến món ăn trong hộp giữ ấm, cậu lại rất cảm động.

Tuy buổi trưa ăn nhiều, nhưng đến giờ cũng đói bụng, Trương Hoàn xếp từng tầng hộp giữ ấm ra bốn món, một canh, một chén cơm lớn.

Vào mùa đông, cơm canh cũng không lạnh, còn đang nóng, sắc hương vẹn toàn.

Cậu ăn không nhiều, chưa ăn hết món mặn, chỉ uống hết canh củ cải nồng đậm hương vị thơm ngon.

Ăn cơm no, cậu thoải mái giống như toàn bộ thế giới của mình đều biến thành rộng rãi sáng ngời.

Dọn dẹp hộp giữ ấm cầm xuống lầu, lại nói cảm ơn tài xế đưa cơm, tài xế cười nói, “Cậu quá khách khí, cảm ơn tôi làm gì, tôi chỉ là tài xế mà thôi.”

Tài xế chỉ vâng lệnh tới đưa cơm, những chuyện khác cũng không biết, vì vậy không tiện nhiều lời, nhận hộp giữ ấm xong liền lái xe đi.

Trương Hoàn nghĩ mình vẫn nên gọi điện thoại cảm ơn Triệu Trần đi, dù sao vừa mới ăn của ông.

Trương Hoàn quay về phòng nghiên cứu, khoá cửa lại mới gọi cho Triệu Trần, nhưng bên kia qua thật lâu mới nhận, hơn nữa có thể nghe thấy tiếng huyền não bên chỗ Triệu Trần, nghĩ ông hiện tại đang ở đâu làm gì.

Trong giọng Triệu Trần mang theo ý cười, “Sao hiện tại lại gọi cho tôi vậy, cậu chủ động liên hệ, thực sự là hiếm có.”

Trương Hoàn nghe được tiếng ông, tim đập bắt đầu không theo quy luật, nhưng vẫn giả vờ trấn định lại lãnh đạm lạnh lẽo nói, “Tôi muốn cảm ơn ông, ông cho người đưa cơm, cảm ơn nhiều!”

Triệu Trần nói, “Ừm, việc này a...”

Giọng điệu này, khiến Trương Hoàn cho là ông tựa hồ không coi chuyện này ra gì, không khỏi rất không thoải mái trong lòng, nghĩ mình cảm ân ái đức (sâu sắc biết ơn) cảm tạ ông đưa bữa cơm, nói không chừng người ta thật ra không thêm để ý, vắn vắn chỉ là một câu phân phó người làm mà thôi.

Triệu Trần tựa hồ che điện thoại nói chuyện với người khác, còn nói một hồi lâu, bởi vì Trương Hoàn một khoảng rất dài không nghe thấy thanh âm bên kia, sau đó khi lại nghe được tiếng bên kia, đã không còn bối cảnh âm ĩ nữa, Triệu Trần đến một nơi tương đối an tĩnh, ông nói với Trương Hoàn, “Trương Hoàn, còn đang nghe chứ.”

Trương Hoàn không đáp, nhưng khẽ hừ một tiếng, tiếng hừ nhẹ khiến Triệu Trần khẽ cười, nói, “Tôi đang ở trong hội trường XX, vừa rồi người quen tới tiếp chuyện với tôi, tôi và ông ta nói hai tiếng mới lui ra ngoài, may mà cậu không cúp điện thoại.”

Trương Hoàn nghe ông nói cái hội trường kia, nhớ đến buổi chiều lướt web mới nhìn đến bản tin, là cuộc họp ngành công nghiệp phi thường khó có được, cậu không nghĩ tới Triệu Trần ở bên trong. Mặc dù cậu biết Triệu Trần là một người thành đạt, còn là người có tiền có thế, nhưng Triệu Trần trong những lúc chung đụng với cậu, luôn luôn biểu hiện là một người đàn ông bình thường lớn tuổi hơn mình lại nguyện ý săn sóc mình, cho nên cậu liền quên mất thân phận và địa vị của ông, chỉ cam tâm tình nguyện nhớ ông chỉ là một người đàn ông cùng mình ái muội mà thôi.

Bây giờ nghe ông nhàn nhạt nhắc tới chỗ đó, không khỏi nhớ lại thân phận ông, vì vậy nói, “Nếu ngài bận, tôi đây sẽ không quấy rầy ngài.”

Triệu Trần lại nói, “Không cần cúp máy vội, cứ như vậy không muốn nhiều lời vài câu với tôi sao? Tôi chỉ ngồi ở đây một lát, thông thả thông thả. Cậu nói cậu ăn cơm tối rồi? Vậy tốt lắm. Cậu không nên ăn không đúng giờ, bệnh bao tử khó trị nhất, phải xem bình thường bảo dưỡng...”

Trương Hoàn nghĩ ông lại bắt đầu cảm râm, nghe ông nói một hồi lâu kĩ thuật dưỡng dạ dày, cuối cùng phải cắt ngang, nói, “Tôi đã biết, tôi sẽ đúng hạn ăn cơm.”

Triệu Trần nói, “Cậu nói cậu sẽ, loại bảo đảm này tôi cũng không tin, lúc tài xế đến đưa cơm cho cậu, cậu nhớ kĩ phải ăn. Sáng sớm ngày mai cậu muốn ăn cái gì, kiểu Trung hay kiểu Tây, hay...”

Còn chưa nói hết, Trương Hoàn lại cắt ngang ông, cậu cho rằng Triệu Trần cho người mang cơm cho cậu, chỉ bữa cơm tối này mà thôi, không nghĩ tới đây chỉ là bắt đầu, sau đó mỗi ngày đều như vậy, Trương Hoàn nghĩ này làm sao mà được, về sau để người khác biết, vậy cậu phải giải thích thế nào, mặt mũi làm sao trưng ra nữa.

“Vẫn là thôi đi, tôi tự mình biết đi ăn, ngài không cần đối tốt với tôi như vậy, không cần đưa bữa ăn cho tôi.”

Triệu Trần lại không cho là đúng, nói, “Tôi biết cơm nước căn tin trường học các cậu có mùi vị gì, Sưởng Sưởng chưa bao giờ ăn đồ bên trong, ở trong trường vẫn để nhà mang đưa đến, Sưởng Sưởng đi, mang cho cậu cũng như nhau.”

Trương Hoàn rất á khẩu, lạnh lạnh nhắc nhở ông, “Triệu Sưởng là con gái ông, nhưng tôi không phải con ông!”

Triệu Trần bị cậu nói sững sốt, sau đó lại cười rộ lên, còn rất vui sướng cười, nói, “Cái này không cần bắt luận kẻ nào nhắc, tôi liền phi thường rõ ràng, cậu không phải con tôi. Nếu cậu là, tôi ngược lại còn không thêm làm!”

Trương Hoàn vì câu này thở mạnh, tim đập nhanh lên, cảm giác phức tạp mâu thuẫn, không có cách nào đáp lời Triệu Trần.

Ngữ khí Triệu Trần sau đó thay đổi một ít, trở nên có chút trịnh trọng trầm thấp nghiêm túc, khiến tim Trương Hoàn cũng bay lên theo.

“Cái khác trước không nói, Sưởng Sưởng vừa đi, tôi không quá thích ứng, cậu coi như ăn phần của Sưởng Sưởng đi.”

Trương Hoàn muốn phản bác, nhưng nghĩ mình làm hại con gái ông rồi đi, liền không nói ra được.

Bên kia tựa hồ có người tới tìm Triệu Trần, ông nói với cậu một tiếng xin lỗi, liền cúp máy trước.

Trương Hoàn tựa bên cửa sổ đứng ra, nhìn trong sân trường hoàng hôn dần dần bao bọc, bên ngoài có lẽ lạnh lẽo, trong phòng lại ấm áp.

*khu học viện: các bạn cũng biết là trường đại học ở TQ rất lớn, các khoa thường có nguyên 1 toà nhà riêng, nghĩa gốc chỗ này là ‘toà nhà’, ‘cao ốc’, ‘building’ nhưng nói ‘toà nhà học viện’ thì kì quá, nên mình sửa theo giống trường mình học (thường hay chia thành khu A, khu B...) Đăng bởi: admin

22. Chương 22

Chương 22 : Ái muội

Triệu Trần nói được làm được, về sau quả thật mỗi ngày mỗi bữa đều có người đến đưa cơm cho Trương Hoàn, mấy bữa cơm ban đầu Trương Hoàn còn cảm thấy không tồi, sau lại thấy phiền, thử nghĩ mỗi ngày đúng hạn có người đưa cơm tới, cậu phải tránh né người quen, thế là hầu như mỗi bữa ăn cậu đều chỉ có thể quay về nơi ở để ăn, hơn nữa có bạn thân hẹn ăn cơm, nhưng vì nghĩ đến vị tài xế hiền hoà muốn tới đưa bữa ăn, cậu đành từ chối, em họ nhỉnh tin hẹn cậu ăn, cậu cũng lấy lý do bận mà cự tuyệt, đối với Trương Hoàn hi vọng phương thức cuộc sống tự do tự tại mà nói, mỗi ngày có người đúng hạn đưa cơm tuyệt đối là một loại ràng buộc và dằn vặt, tuy món ăn Triệu gia hiếm khi trùng lặp, hương vị cũng phi thường ngon, nhưng Trương Hoàn vẫn có ngày muốn bạo phát.

Triệu Trần bận qua vài ngày, thứ sáu lại hẹn Trương Hoàn cùng nhau ăn cơm trưa.

Điện thoại khoảng tám giờ gọi tới, lúc này Triệu Trần còn ở trên giường, Trương Hoàn ăn bữa sáng phong phú tài xế Triệu gia đưa tới xong đang đi qua phòng nghiên cứu, hạng mục gần đây cậu đang làm là phụ trách chung với đàn anh Vệ Khê, bởi vì hai người đều là người liều mạng và nghiêm cẩn với công tác, không tốn bao nhiêu thời gian, công việc đã hầu như hoàn thành, sau khi báo cáo kết quả công tác, sẽ có một khoản thưởng không nhỏ, Trương Hoàn đang mong đợi số tiền này đến lấp đầy thẻ ngân hàng, cậu bây giờ còn cho rằng số tiền này là người hướng dẫn cho, thật lâu sau mới biết là đàn anh tự móc tiền túi cho cậu. Cậu hiện tại không biết những việc này, vì vậy lại luôn cần cù vui sướng nỗ lực, khi làm rất hăng hái, đồng thời vô cùng cảm tạ thầy hướng dẫn.

Triệu Trần hỏi Trương Hoàn ăn sáng xong chưa, Trương Hoàn hơi bực mình đáp, “Ăn rồi, còn không phải ngài cho người đưa bữa sáng đến, ngài còn có ý hỏi tôi.”

Giọng Triệu Trần lười biếng, “Bọn họ đưa bữa ăn cho cậu, đều sẽ không hỏi tôi, tôi cũng không biết cậu ăn xong chưa.”

Trương Hoàn trầm mặc một hồi, nói, “Ngài vẫn là nói bọn họ một tiếng, sau này quên đi, không cần đưa cho tôi, ngài không cảm thấy phiền phức, người nấu ăn đưa đồ sẽ cảm thấy phiền phức!”

Triệu Trần nói, “Nói như cậu sai rồi. Bọn họ nấu ăn đưa đồ, tôi trả tiền lương tiền thưởng, nếu cậu không cần bọn họ đưa, bọn họ mới không dễ dàng, dù sao, tôi không nuôi người nhàn rỗi, bọn họ nhàn rỗi, tôi chỉ có thể sa thải bọn họ.”

Trương Hoàn có chút tức giận nói, “Nói như ngài, thật giống như tôi không ăn đồ ngài cho người đưa tới, sẽ làm hại bọn họ mất đi công tác.”

Triệu Trần lại nói, “Tôi không có ý tứ như thế. Cậu nghĩ như vậy, tôi cũng không còn cách nào.”

Trương Hoàn nghĩ thầm, ngài chính là ý tứ này, lại ở đây nói xạo.

Lạnh lùng nói, “Tuỳ ngài, tôi phải đến học viện rồi, không có việc gì liền cúp điện thoại đi.” Mặc dù có chút nổi giận dưng dưng, nhưng, kỳ thực cậu mới qua mấy ngày, đã thích ứng Triệu Trần mỗi ngày gọi điện, thậm chí tức giận với Triệu Trần cũng vô cùng tự nhiên, không chút khách khí và xa cách với người xa lạ.

Triệu Trần lại nói, “Chờ một chút, cậu buổi trưa không bận chứ, gặp mặt ăn bữa cơm thế nào. Xế chiều hôm nay tôi phải đi K thành công tác, một thời gian ngắn mới về.”

Trương Hoàn nghĩ ông phải rời đi sao, mấy ngày này còn chưa từng gặp mặt, kỳ thực hơi muốn gặp ông, trong miệng lại là mạnh miệng muốn chết nói, “Ngài muốn đi thì đi đi, không liên quan đến tôi. Nói với tôi làm gì.”

Triệu Trần đã quen loại phương thức nói chuyện này của Trương Hoàn, cũng không để bụng, nghĩ cậu miệng mồm cứng rắn mà thôi, mà cậu không cự tuyệt buổi trưa gặp mặt, kỳ thực chính là đáp ứng rồi.

Vì vậy hẹn thời gian cụ thể và địa điểm gặp mặt, lúc này mới cúp điện thoại.

Trương Hoàn nhìn điện thoại đã ngắt kết nối, bỏ vào trong túi, chẳng hiểu sao, trong lòng như có một sự vui vẻ không diễn tả thành lời muốn lao ra lại như khối khí bị đè nén, cậu chạy về phía trước, một đường chạy ào vào khu học viện mới dừng lại.

Hai đàn anh ở trong khu học viện cả đêm lúc này mới kê vai sát cánh từ bên trong đi ra, nhìn Trương Hoàn mà giống như không thấy, lắc lư qua cửa.

Trương Hoàn nghĩ thói quen cuộc sống của bọn họ quá kém, mình thì tính cái gì, mà Triệu Trần hết lần này tới lần khác muốn quản cả đồng.

Nơi hẹn gặp mặt buổi trưa là bên ngoài trường, Trương Hoàn từ khu học viện đi nhanh tới nơi cũng cần hơn hai mươi phút, Triệu Trần nói lái xe vào trường học đón nhưng bị cậu từ chối, sau khi gặp được Triệu Trần, Triệu Trần vừa để cậu lên xe, vừa chê cười, “Thế nào, không muốn để người ta thấy chúng ta quen biết? Bảo tôi đứng ở chỗ hẻo lánh như vậy chờ cậu.”

Trương Hoàn bởi vì lời này, không biết sao lại đỏ mặt, trừng Triệu Trần một cái, trầm mặc ngồi xuống.

Triệu Trần bị cậu trừng, ngược lại trong lòng càng cao hứng.

Con mắt Trương Hoàn rất đẹp, vô luận là cười, diện vô biểu tình, trừng người, hay là lần đầu tiên khóc trước mặt Triệu Trần, ở trong mắt Triệu Trần, đều cực kì xinh đẹp, lại sống động, cậu nói con mắt là cửa sổ của linh hồn, khuôn mặt bày tỏ tình cảm, Triệu Trần nghĩ dùng trên người Trương Hoàn rất tốt.

Ánh mắt Trương Hoàn rất xinh đẹp, hắc bạch phân minh, đuôi mắt hơi nhếch lên, kỳ thực đây là mắt hoa đào, thậm chí có chút quyến rũ, nhưng cậu lại có một đôi mày kiếm, dài và đen, tính tình lại rất lạnh đậm cao ngạo, không thích nói, cho nên, chút mị khí của ánh mắt, không ai chú ý tới, cũng sẽ không chú ý, nhưng Triệu Trần lại vui vẻ phát hiện mấy điểm thu hút này trên người cậu.

Lần này vẫn ăn đồ Sơn Đông, nhưng là ăn món Tế Nam, hơi khác biệt với lần trước.

Lúc ăn cơm, Trương Hoàn ngậm miệng một câu cũng không nói với Triệu Trần, Triệu Trần giới thiệu món ăn cho cậu, giảng giảng các loại điển cổ về món ăn, còn có vài lời bình của danh nhân đối với những món ăn này, một ít biến hoá từ đó tới nay, thao thao bất tuyệt, thời gian liền trôi qua.

Ăn cơm xong, Triệu Trần lại muốn đưa Trương Hoàn về, ngồi trong xe, cũng chính là một khoảng thời gian ở chung dài nhất.

Trương Hoàn nói chuyện cuối tuần này phải về nhà, bảo Triệu Trần đừng để tài xế nhà ông đưa cơm cho cậu.

Triệu Trần gật đầu, nói, “Được, tôi sẽ nói.”

Triệu Trần biết Trương Hoàn được dì dưỡng nuôi, nhưng nhìn Trương Hoàn tựa hồ không quá thân thiết với dì dưỡng, vì vậy không có tiện nói tiếp đề tài này.

Triệu Trần biết trẻ con rất nhạy cảm về phương diện cảm tình, một sự tình nhỏ tí ti, một câu lơ đãng, bọn nhỏ có thể nhớ vô cùng lâu, còn ảnh hưởng tới phán đoán và những cảm tình khác.

Giống như Triệu Sướng, tuy cô ít nói chuyện mẹ mình, thoát nhìn, cô cũng không thêm đề ý chuyện này, nhưng Triệu Trần biết không phải như vậy.

Nhìn một nhà ba người nhà người ta, cô thường xuyên tinh thần hốt hoảng, sau đó liền giả vờ lơ đãng quay mặt sang chỗ khác.

Triệu Trần năm đó ly hôn với vợ, ông bởi vì phần nộ vợ mà ly, không suy nghĩ nhiều cảm thụ của con gái về sau không có mẹ, sau đó trong quá trình nuôi dưỡng giáo dục con gái, ông mới biết được, cách làm của mình năm đó quá mức bất công, có lẽ để vợ cũ thường xuyên về thăm con gái mới càng tốt hơn một chút. Dù sao, ông là ba, không có khả năng chân chính cho đứa nhỏ cảm giác người mẹ, đứa nhỏ rất nhiều việc có thể nói với mẹ, kỳ thực lại không thể nói với người ba là ông, ông làm cho con gái thiếu đi một người mẹ có thể bộc lộ.

Triệu Trần hối hận về việc này, nhưng mà, đến bây giờ ông vẫn để ý, tuy nghĩ rộng lượng cho mẹ Triệu Sưởng và Triệu Sưởng thân cận, nhưng lại muốn con gái không thích người phụ nữ kia, dù sao, ban đầu là bà ta vứt bỏ tất cả rời đi trước.

Triệu Trần dù cho đến giờ vẫn như cũ cảm giác mình năm đó không đối tốt với vợ trước, nhưng bà ta lại làm tổn thương ông, còn làm tổn thương cái gia đình này.

Cũng có người từng khuyên Triệu Trần, nói dần ông có thể để cho người phụ nữ mình không yêu làm hiền thê lương mẫu trong nhà, sau đó ra ngoài tìm tình yêu, phụ nữ muốn cảm tình nhiều lắm, bọn họ bởi vì tình yêu nồng nhiệt mà bỏ trốn, là khuyết điểm, cũng là ưu điểm, chỉ ít bọn họ yêu đương thản thắng thành khẩn mà lớn mật, trung thành với tâm ý chính mình, bảo ông tha thứ cho mẹ Triệu Sưởng.

Triệu Trần đối với cái này cười nhạt, không muốn đi ngẫm nghĩ.

Triệu Trần đưa Trương Hoàn về gần trường học, Trương Hoàn nói xuống ở đây, bởi vì lần trước bị em họ bắt gặp, cậu không muốn lại để Triệu Trần xuất hiện trong trường cậu.

Triệu Trần nghe theo ý kiến của cậu dừng xe dưới tàng cây ven đường, nhưng ông không mở cửa xe, mà là cười nói với Trương Hoàn, “Tôi phải rời thành phố ít lâu, trong khoảng thời gian này đều không thể gặp mặt.”

Trương Hoàn nghĩ tự mình biết chuyện này, ông còn nhấn mạnh một lần là có ý gì, tưởng rằng ông còn có chuyện gì muốn nói, liền nghi ngờ nhìn về phía ông.

Nhưng Triệu Trần lại không nói gì, chỉ nhìn cậu cười.

Trương Hoàn bị ông cười đến không được tự nhiên, nói, “Còn có việc gì sao, không có việc tôi liền đi.”

Triệu Trần hơi bất đắc dĩ nói, “Tôi sẽ đi công tác, cậu không nói gì sao.”

Trương Hoàn sững sốt một chút mới nói, “Ừm..., ngài dọc đường cẩn thận, chuyển đi vui vẻ.”

“Cứ như vậy?” Triệu Trần không hài lòng.

Trương Hoàn nhìn ông, nghĩ còn muốn nói gì nữa, nói mình sẽ nhớ ông mấy lời này? Đừng nói nói không ra mấy lời này, cho dù nói ra, Triệu Trần nghe xong không hoảng sợ?

Trương Hoàn trầm mặc, Triệu Trần nhìn cậu cười cười, nói, “Là cậu không hiểu chủ động.”

Không biết lời này của Triệu Trần có ý gì, khi Triệu Trần đột nhiên nhào tới hôn môi cậu, Trương Hoàn mới sợ hãi kinh hoàng, đưa tay hung hăng đẩy ông, nói, “Ngài làm gì!”

Quả thực y chang con gái nhà lành gặp phải lưu manh đùa giỡn mà thất kinh.

Triệu Trần không trả lời cậu, trái lại càng ép chết cậu, một tay điều khiển lưng ghế, lưng ghế bị ngã xuống, Trương Hoàn ở phía dưới càng không có ưu thế giãy dụa và phản kháng, hướng chi sức mạnh bản thân cậu không lớn bằng Triệu Trần, lại không dám thực sự động võ với Triệu Trần ở trong xe, thế là cả người bị chế trụ.

Triệu Trần ở trên môi cậu hôn vài cái, Trương Hoàn há miệng mắng ông, liền bị ông thừa dịp trống không mà vào.

Kỹ thuật hôn của Triệu Trần không tồi, Trương Hoàn ngây ngô không biết làm sao, bị đầu lưỡi Triệu Trần liếm qua lợi và hàm trên, lại quần quít lấy lưỡi cậu dụ dỗ dây dưa, Trương Hoàn thoáng cái sống lưng tê dại, thất lưng cũng mềm xuống, chỉ có thể mặc ông hôn sâu, cảm giác ẩm ướt nóng rực, cậu cảm thấy chính mình sắp linh hồn thoát xác rồi, lảng lảng, toàn thân vừa nóng vừa nhuyễn.

Lúc Triệu Trần buông cậu ra, cậu chỉ còn khí lực thở dốc, con mắt ửng đỏ, ngập nước, tròng mắt Triệu Trần, Triệu Trần bị cậu trừng như vậy, lại bị khơi mào hứng thú hoàn toàn không muốn buông cậu ra, vì vậy liền chống thân trên người cậu liếm liếm khoé môi cậu, còn hôn hôn lỗ tai nhạy cảm của cậu, chỉ khiến thân thể Trương Hoàn run rẩy vài cái, trong mắt Triệu Trần tràn đầy ý cười, ghé vào tai cậu thổi một hơi, thanh âm trầm thấp mà mang theo từ tính, trong gợn cảm lộ ra lực mê hoặc ***, “Hôn môi phải biết thở mới được, nếu không sẽ nghẹn chết cậu.”

Trương Hoàn nhìn ông chăm chăm, đẩy ông từ trên người mình đứng lên.

Mở cửa xe, nhưng vì Triệu Trần đã khoá nên không mở ra, Triệu Trần mỉm cười nhìn cậu, ngón tay sờ soạng trên mặt cậu, bị Trương Hoàn đẩy ra, ông cũng không ngại, ôn nhu nói với Trương Hoàn, “Chờ tôi trở lại, không nên dụ dỗ nữ sinh.”

Nhất thời tư duy Trương Hoàn còn chưa hồi phục thanh tỉnh, mở miệng lên tiếng, “Ngài quân tôi! Chính ngài mới không nên trêu ghẹo tiểu thư mới đúng!”

Lời này khiến Triệu Trần sững sốt, liền nở nụ cười, còn chỉnh sửa lại y phục cho Trương Hoàn, dựng lưng ghé bên cậu lên, đáp, “Yên tâm đi. Tôi quân được chính mình.”

Tươi cười trong mắt Triệu Trần rõ ràng mang theo bốn cột ái muội, khiến mặt Trương Hoàn càng đỏ lên, nghĩ thầm mình chẳng lẽ thật sự cùng ông dây dưa không rõ thế này sao, còn nói với cậu lời này.

Trương Hoàn thậm chí cảm thấy xấu hổ vô cùng, tức giận bảo Triệu Trần mở cửa, Triệu Trần thấy Trương Hoàn then quá thành giận, đành không chọc cậu nữa, mở cửa xe cho cậu.

Trương Hoàn mở cửa xe liền chạy thật nhanh, Triệu Trần cũng ra khỏi xe, nói với cậu, “Coi chừng xe, chú ý an toàn trên đường.”

Trương Hoàn quay đầu lại nhìn ông một cái tim vẫn đập thành thịch, đến bây giờ còn chưa bình tĩnh một chút, cậu cái gì cũng không nói, nhanh chóng hốt hoảng chạy mất.

Triệu Trần ngồi trở lại trong xe, nhớ đến vừa rồi phản ứng đáng yêu của Trương Hoàn liền cười rộ lên, muốn hút điếu thuốc, bao thuốc cầm trong tay rồi, lại thả trở lại.

Sau cùng vẫn không hút, khoan thai lái xe rời đi.

Từ sau khi con gái đi, nhân sinh cuối cùng lại bắt đầu thú vị.

Tiểu Bảo : Đang edit giữa chừng, lap tự động restar, hết hồn chim én, tưởng công sức nguyên buổi sáng đi tong, thiệt may là word nó có chế độ autosave, mừng muốn chết. À, dạo này mình đang chạy thuyết trình, tiểu luận, bài thu hoạch nên không post vào chủ nhật được, xin lỗi nha :/ Đăng bởi: admin

23. Chương 23

Chương 23 : Dì và dượng

Buổi chiều, Tiết Lộ gọi điện thoại cho Trương Hoàn, hẹn cậu cùng về nhà.

Tuy Trương Hoàn không muốn về, nhưng em họ tự mình hẹn cậu, hơn nữa dưới tình huống đi muốn cậu về, cậu không có cách nào từ chối nữa, chỉ có thể trở về.

Dì cậu làm kế toán đơn vị hành chính sự nghiệp, công tác thoải mái, đa số thời gian ở nhà, dượng thì công tác tại Cục quản lý thực phẩm và hoá dược, cũng là chức quan nhân tản, nghề phụ của hai vợ chồng chính là chứng khoán, tuy mấy năm nay thị trường chứng khoán đều không phấn khởi, nhưng do bọn họ kinh nghiệm phong phú, có lẽ nói là vận khí thật tốt, vẫn có thể từ trong đó kiếm ra tiền.

Trước kia còn ở trong nhà nhỏ ba phòng ngủ, hiện tại cũng mua căn nhà bốn phòng lớn hơn, hơn nữa trong nhà còn mấy chỗ bất động sản khác, dùng để cho thuê, tiền thuê nhà mỗi tháng là một khoản thu nhập rất lớn.

Nói ngắn gọn, cuộc sống Tiết gia tốt lắm, rốt cuộc có thể gia nhập giai cấp tư sản rồi.

Tuy rằng như thế, nhưng Tiết gia vẫn tiết kiệm, tiết kiệm đến nỗi đi Trương Hoàn rất có tính toán chi li của tiểu thị dân đối với tiền tài, khi mua thức ăn một hai đồng cũng muốn trả giá nửa ngày.

Trương Hoàn và Tiết Lộ về tới nhà, dì luôn luôn đi làm về sớm đã trở lại, bà hôm nay không bận rộn trong bếp, mà là đang quét tước gian nhà.

Thấy Trương Hoàn về, liền lên tiến, “Hoàn Hoàn, con cuối cùng cũng chịu về nhà, đã hơn một tháng chưa về đó, con nói con bận rộn, bận đến nỗi một chút thời gian về nhà cũng không có sao?”

Trương Hoàn bị dì nói xong không được tự nhiên, hơn nữa xác thực dâng lên một ít cảm giác hổ thẹn.

Dì là một người phụ nữ xinh đẹp, da mặt trắng, không mập không ốm, không quá cao nhưng cũng không thấp, tóc xoăn dài dùng kẹp vén lên đầu, do quét tước mà mang tạp dề. Nếu nói Trương Hoàn là còn trai ruột của bà, còn có người tin, bởi vì vóc dáng hai người thật giống, Tiết Lộ lớn lên giống mẹ, cho nên cũng là một mỹ nữ.

Trương Hoàn né tránh ánh mắt dì, nói, “Ừm, con đã biết, sau này sẽ thường trở về.”

Vừa nói, đã nhanh trốn vào phòng mình.

Phòng cậu không nhỏ, nhưng không hướng về mặt trời, nên có vẻ âm trầm, ban ngày phải bật đèn mới được.

Tuy cậu một tháng không trở về, nhưng gian phòng vẫn sạch sẽ ngăn nắp, bởi vì dì cậu phi thường thích quét dọn, giống như Trương Hoàn, có chút khiết phích, vì sự khiết phích này, trước đây Trương Hoàn còn nghe bà và dưỡng cả nhau.

Trương Hoàn thu thập y phục mình phải thay đổi, cất quần áo mỏng vào tủ, lấy ra quần áo dày về sau phải mặc bỏ vào vali da, chờ quay về trường thì mang theo.

Tiết Lộ tới tìm cậu, bảo cậu chạy thử máy tính cho cô, chuẩn bị tốt cho Tiết Lộ xong, cô liền ngồi kia chơi game kịch tình (trò chơi có cốt truyện), Trương Hoàn ngồi bên cạnh xem một quyển manga trên giá sách của cô, thể loại đen tối (goth, mà chắc horror quá), xem còn rất dọa người.

Ngồi một hồi, chợt nghe dì đang gọi người, cậu chạy tới, phát hiện dì muốn thanh lý nóc tủ lạnh, cần người đỡ đồ, nên cậu ở đây hỗ trợ.

Dì vừa dọn dẹp vừa nói với Trương Hoàn, “Hoàn Hoàn, con sao không thích về nhà vậy, dì và dưỡng đều muốn con trở về, tuy con không phải con thân sinh của dì dưỡng, nhưng dì dưỡng đâu có chút nào không xem con là con ruột? Lộ Lộ có cái gì, dì dưỡng cũng đều mua cho con giống nhau, liền nói máy tính, đều cho con cái còn tốt hơn Lộ Lộ, bình thường mặc đồ ăn cơm, đều cẩn thận nghĩ cho con, chỉ sợ con không ăn không no. Nhưng con chính là không thân thiết với dì dưỡng, còn nhớ con khi bé còn thích nói chuyện với dì một ít, về sau lại không thích nói chuyện với dì. Dì cũng khó a, con có chuyện gì, muốn nói với dì dưỡng, dì dưỡng rất sợ sợ suất với con.”

Trương Hoàn bị dì nói xong tâm rất không dễ chịu, nhưng chỉ có thể chôn ở trong lòng, lúc này lại cười cười, nói, “Dì, dì suy nghĩ nhiều, con không nghĩ cái gì, con biết hai người rất tốt với con, còn tốt hơn Lộ Lộ. Hai người không có điểm nào có lỗi với con, là tự con không thích nói, là vấn đề của con.”

Dì yêu thích nghe lời này của Trương Hoàn, lau sạch sẽ nóc tủ lạnh, liền bảo Trương Hoàn chuyển đồ lại cho bà, cất trên nóc xong, sau đó lại dọn dẹp phía trên tủ chén, Trương Hoàn một mực đứng đó đỡ đồ cho bà.

Dọn dẹp một hồi, dì mới hỏi Trương Hoàn quen bạn gái chưa.

Trương Hoàn trả lời, “Chưa quen bạn gái, không có chuyện đó đâu.” Nói đến đây, chẳng hiểu sao lại nghĩ đến Triệu Trần, vì vậy vẻ mặt biến hoá trong chớp mắt, dì vẫn hiểu biết đứa nhỏ, đã nhìn ra, hoặc không nhìn ra, nhưng không muốn nói lời kế tiếp, thuận tiện nói, “Con đã năm ba rồi, quen bạn gái cũng có thể, bất quá, tốt nhất sau này con bé cùng chỗ công tác với con, như vậy mới lâu dài. Dì và ba Lộ Lộ thương lượng với nhau rồi, lúc con kết hôn, liền cho con một căn phòng ở, năm đó cha mẹ con cũng để lại cho con một căn, tuy nơi đó đã bị huỷ, nhưng căn được đền bù, dì dưỡng sẽ cho con, để tránh người khác nói con kết hôn, cả phòng ở chúng ta còn không cho con...”

Dì lại bắt đầu lôi ra cái lý luận bọn họ sẽ không bạc đãi Trương Hoàn, Trương Hoàn nghe đến lỗ tai đều chai, cậu không muốn nói cái gì, cho dù dì không cho cậu phòng ở cậu cũng sẽ không nói gì, tuy cậu biết, năm đó khi nhà cậu bị huỷ đi, đã đền bù cho bọn họ hai căn nhà lớn, còn có không ít tiền mặt, bởi vì năm đó vị trí địa lý chỗ nhà cậu bây giờ muốn một gian văn phòng ở đó đều không phải chuyện dễ.

Trương Hoàn thấy dì sắp lải nhải liên tục một hồi, liền cắt đứt lời bà, nói hai câu cảm ơn, nói tự mình biết dì và dưỡng suy nghĩ cho cậu, ân tình đối với cậu.

Dì nói, “Chúng ta coi con là con trai ruột mà đối đãi, cũng không phải muốn con cảm ơn bọn dì thế nào, chỉ cần con tốt là được, bọn dì biết con nghe lời hiếu thuận.”

Sau lại kéo đến trên người Tiết Lộ, dì hỏi Trương Hoàn, Tiết Lộ ở trong trường có thân cận với nam sinh nào không.

Trương Hoàn nói không rõ ràng lắm, dì nói tới con gái liền vô cùng kiêu ngạo, đứa con gái này của bà, thân cao vừa vặn, béo gầy cũng vừa vặn, lớn lên đẹp như bà, hơn nữa thành tích học tập tốt, tính tình tốt còn nghe lời.

Bà nói, “Lộ Lộ hiện tại không cần yêu đương mới tốt, sinh viên trong trường học, không quá nhìn ra được gia thế, Lộ Lộ ưu tú như vậy, sau này muốn tìm một người ngoại quốc cũng không tồi, đến lúc đó đi nước A định cư, dì và ba con bé già rồi, còn có thể qua đó ở, dưỡng lão.”

Trương Hoàn càng nghe dì nói càng phiền, mà dì lại nói liên tục, còn nói đến con gái bác nào đó ở công ty sắp đi nước A, sau đó khoe khoang trước mặt các dì, cái này khiến dì để ý không thôi, gièm pha con gái người ta không đẹp, lại lùn, còn đen, vậy mà còn có người ngoại quốc thích cô ta, cứ nhiên cưới đi...

Trương Hoàn nghe đến đó, có chút không thể nhìn được, nghĩ không phải là gả cho người nước ngoài thôi sao, người nước ngoài lẽ nào còn tốt hơn người Trung Quốc?

Bất quá, cậu không muốn tranh chấp với dì, vì vậy một mực trầm mặc.

Lúc Tiết Lộ chơi game mệt mỏi, đi ra rót nước uống, nhìn thoáng qua phòng bếp, mẹ cô nhanh chóng ngậm miệng, không dám nói nữa.

Tiết Lộ trở về phòng rồi, dì lại nói với Trương Hoàn, “Các con cùng trường, con phải giúp dì trông thật kỹ Lộ Lộ, ngàn vạn lần đừng cho nó thân cận với nam sinh ngoại thành và nam sinh không có tiền, nếu không, sau đó con bé đòi chết đòi sống muốn gả, còn không muốn mạng dì và dưỡng...”

Trương Hoàn thở dài, không quá để bụng đáp ứng.

May mà Trương Hoàn không phải bồi dì lâu lắm, bởi vì dưỡng rất nhanh trở lại, tối hôm đó, người một nhà quyết định ra ngoài ăn.

Dưỡng lái xe, dì ngồi bên phó lái, Tiết Lộ và Trương Hoàn an vị đằng sau, Tiết Lộ cầm PSP xem tiểu thuyết, dưỡng vừa lái xe vừa nhắc tới cổ phiếu, sau đó chẳng biết thế nào lại nói tới trên người bạn thân của Tiết Lộ, Triệu Sống.

Dưỡng cảm thán, “Đây mới thực sự là kẻ có tiền, người ở bên kia có biệt thự hoa viên lớn thế, cả S thị này có thể tìm ra mấy người, nhất định là vừa có tiền vừa có gia thế. Con gái gia đình như vậy, cứ nhiên là bạn tốt Lộ Lộ, Lộ Lộ chúng ta thật có phúc...”

Nói đến đây, vốn phía sau vẫn còn đôi lời, liền thấy Tiết Lộ một phen quăng PSP trên ghế dựa, xụ mặt không nói lời nào.

Trong lúc nhất thời trong xe áp suất thấp, dì và dưỡng đều sợ con gái phát giận, có chút tiểu tâm dục dục (cẩn thận, dè dặt) nhìn cô.

Thấy Tiết Lộ chỉ xụ mặt không có hành động tiếp theo, hai lão nhân mới thở phào, dì cẩn thận nói với Tiết Lộ, “Lộ Lộ, cha con chỉ nói một chút mà thôi, quan hệ thân thiết với người như thế, có cái gì không tốt chứ, con thế nào vừa nghe liền phát giận, cha con mỗi ngày kiếm tiền để sao, nuôi con và Hoàn Hoàn để sao...”

Trương Hoàn xem ngoài cửa sổ xe không nói lời nào, Tiết Lộ trầm mặc một hồi, nói, “Đừng nói nữa được không, đã nói Sống Sống xuất ngoại rồi, nhà người ta thế nào, liên quan gì đến con!”

Dưỡng nói, “Xuất ngoại rồi, vẫn có thể liên hệ mà, con xem con suốt ngày chơi máy tính, cũng không lên mạng liên hệ nhiều với người ta. Hiện tại, cha và mẹ con không dễ dàng, con nếu như trên phương diện này không chịu thua kém, chúng ta liền yên tâm rất nhiều.”

Tiết Lộ hơi không nhìn được nữa nói, “Cha, mẹ, là người ta không để ý tới con được chưa. Hai người muốn con chạy tới nịnh hót người ta sao?” Nói đến đây cô liền cười, là bị ý nghĩ mình chọc cười, nói, “Con dám

nói, may mà Sưởng Sưởng không phải nam sinh, nếu là nam sinh, hai người không ép con gả cho hần không có khả năng. Hai người rất cuộc yêu con, hay càng yêu tiền?”

Dượng và dì đều bởi vì câu này của Tiết Lộ mà tức giận, dì lớn tiếng nói, “Lộ Lộ, con đây là nói cái gì! Mẹ và cha con đều nhét tiền vào mắt sao, cha mẹ tất cả cực khổ là vì ai, tính toán tỉ mỉ là vì ai, nuôi con và Hoàn Hoàn dễ sao? Cha mẹ dễ dàng sao?”

Tiết Lộ nói, “Con biết cha mẹ không dễ dàng, sau này con sẽ dưỡng lão cho hai người. Đừng nói nữa được không?”

Trương Hoàn vẫn trầm mặc không nói lời nào, chỉ đưa ánh mắt từ ngoài cửa sổ xe thu hồi lại, nhìn Tiết Lộ, lại nhìn dì.

Vì vậy dì liền bắt được Trương Hoàn, nói, “Hoàn Hoàn, con tới nói, dì dưỡng lẽ nào có lỗi với các con sao? Bọn ta nuôi các con dễ dàng sao?”

Trương Hoàn không thể không nói, “Con và Lộ Lộ đều biết dì dưỡng rất cực khổ, bọn con biết. Sau này vẫn sẽ nhớ ân tình hai người, nhất định không để hai người thất vọng.”

Dì thở một hơi, nói, “Lộ Lộ, con xem, Hoàn Hoàn nghe lời hơn con.”

Tiết Lộ quả thực muốn mở cửa xe nhảy ra, nhưng đây là cha mẹ mình, chỉ có thể nhịn, hít sâu mấy hơi, lên tiếng, “Con biết. Cha mẹ không phải là muốn nghe hỏi thăm sự tình trong nhà Sưởng Sưởng sao? Nói cho hai người vậy, cô ấy và con quan hệ tốt căn bản không phải bởi vì thích con, cô ấy thích anh, một mực theo đuổi anh ấy, bị từ chối rất thương tâm liền chạy khỏi nước, có loại vấn đề này, mẹ nói con làm sao lại tự mình chạy tới vui vẻ với cô ấy, người ta còn tưởng con không liêm sỉ.”

Câu này của Tiết Lộ, khiến dì và dưỡng đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, dưỡng lái xe cũng ngừng đầu nhìn Trương Hoàn vài cái qua kính chiếu hậu, dì quay hần đầu lại, trực tiếp nhìn chằm chằm Trương Hoàn.

Trương Hoàn không ngờ em họ cư nhiên ở đây bán đứng mình, bất quá, nghĩ đến cũng phải, Tiết Lộ bị nói quá phiền, hơn nữa bản thân còn oán trách Trương Hoàn chuyện từ chối Triệu Sưởng, thêm tuổi cô còn nhỏ, những lúc hành động theo cảm tình không ít, bán đứng Trương Hoàn là chuyện cực có khả năng.

Dì giống như xem kỹ Trương Hoàn thật lâu, sau đó không khỏi nghĩ Trương Hoàn từ nhỏ chính là một đứa nhỏ xinh đẹp, được bạn gái hoan nghênh, trước đây còn có chuyện nữ lưu manh ở dưới lầu nhà bọn họ hát tình ca bảo Trương Hoàn xuống, khi đó nhà bọn họ còn vì chuyện này mà náo loạn một trận, giáo dục Trương Hoàn không nên học xấu, không được có quan hệ với lưu manh, bọn họ nuôi cậu tuyệt không dễ, cậu không nên không hiểu nhân tình.

Nhưng, lần này lại là Triệu Sưởng theo đuổi Trương Hoàn, Triệu Sưởng đã tới Tiết gia hai lần, dì cũng quen biết, trước không biết gia thế Triệu Sưởng, vì vậy đối đãi với cô không đặc biệt nhiệt tình săn sóc, sau đó biết gia thế nhà cô, hai lão nhân còn bảo Tiết Lộ lại mời Triệu Sưởng tới nhà bọn họ chơi, bất quá người ta không quay lại, về sau còn xuất ngoại.

Dì và dưỡng lúc này trong lòng đều nghĩ Trương Hoàn đi kết cái hôn này tốt lắm a, sau đó kéo theo Tiết Lộ giới thiệu vào gia đình tốt, gả vào nhà giàu có.

Bất quá, Trương Hoàn cư nhiên cự tuyệt người ta, này thật là hai người nghĩ không ra.

Tiểu Bảo: Tiết Lộ, chơi kì vậy em. ((()) Đăng bởi: admin

24. Chương 24

Chương 24 : Chạm mặt sau khi ăn

Thời gian kế tiếp, dì bắt đầu hỏi Trương Hoàn tại sao phải từ chối Triệu Sưởng.

Bà không hỏi rất thẳng thừng, nhưng đại khái ý tứ chính là vậy.

Trương Hoàn rất phiền não và bất đắc dĩ, hơi nhăn mi tâm, nói, “Không thích, liền cự tuyệt, không có lý do gì.”

Trong lòng dì dưỡng sợ rằng đều vô cùng đau đớn, dì nói, “Sưởng Sưởng đã tới nhà mình hai lần, dì cẩn thận quan sát tiểu cô nương kia, dì nghĩ các phương diện đều rất tốt, vóc dáng mặc dù không có tốt như Lộ Lộ, nhưng cũng rất đẹp, hơn nữa cao một mét bảy mấy, rất xứng đôi với vóc người cao của con, mặc dù lãnh đạm chút, nhưng con không phải cũng không quá thích nói sao, rất hợp với con mà.”

Tiết Lộ nghe mẹ cô tùy tiện nói một chút con gái nhà người ta, đều phải kéo mình ra so sánh, trong lòng phi thường chán ghét, nhưng cô lại không có biện pháp với loại hành vi này, may mà ở đây đều là người trong nhà, nếu như đang ở bên ngoài, bà cũng nói như vậy, Tiết Lộ mỗi lần đều sẽ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Cô lúc này thật vất vả chuyển đề tài lên người Trương Hoàn, đương nhiên liền không muốn lại để trọng tâm câu chuyện chuyển về phía mình, vì vậy chỉ trầm mặc không nói, lại cầm PSP trong tay bắt đầu xem tiểu thuyết, hoặc mượn việc xem tiểu thuyết khiến cha mẹ không chú ý đến mình.

Trương Hoàn không muốn tiếp lời dì, nhưng nhìn thấy bà một bộ dáng dấp mong đợi nhìn mình, liền cảm giác không đáp cũng không hay, rất lãnh đạm thậm chí mang theo ghét bỏ nói, “Con đã thử cùng cô ấy tiếp xúc, nhưng là thật sự không hợp, không có biện pháp.”

Dì thở dài, “Nhà con bé nhà to làm lớn, là con gái nhà có tiền, nói vậy tính cách đích xác không được tốt, khẳng định so ra kém Lộ Lộ, con không nên từ nhỏ chơi chung với Lộ Lộ, đem tiêu chuẩn của nó tìm bạn gái, như vậy rất khó tìm được. Dì nói, kỳ thực Sưởng Sưởng không tệ lắm, thật không tồi.”

Trương Hoàn không muốn trả lời, lại cúi đầu làm bộ dạng suy tư hay ảo não.

Mà Tiết Lộ, đối với câu này của mẹ, thật sự có chút không nhin được nữa, ở nhà mắt mặt không sao, nếu bà ở bên ngoài còn để cô mất mặt như vậy, cô thật sẽ muốn can trở.

Cô bấu PSP cổ nén, nói đây là mẹ mình, con không chê mẹ xấu, cô không có đạo lý ghét bỏ bà, nhin đi.

Dì xem Trương Hoàn không nói lời nào, biết đứa nhỏ này sợ rằng không thích mình nói chuyện này, nhưng cảm thấy vẫn là lại hỏi rõ ràng mới được, dù sao nếu như Trương Hoàn và Triệu Sưởng kia tốt lên, sau đó có thể giới thiệu cho con gái nhà mình một hôn nhân tốt. Hiện tại, muốn tìm một người đàn ông tốt, càng ngày càng khó, nếu không sao nhiều gái ế thế. Dì từ khi con gái lên đại học mà bắt đầu quan tâm chuyện chung thân đại sự của cô, phỏng chừng tóc đều muốn bạc trắng rồi, đột nhiên biết Triệu Sưởng thích Trương Hoàn, đầu đơn giản buông tha.

Dì tiếp tục nói, “Hoàn Hoàn, Sưởng Sưởng xuất ngoại, con bé còn liên lạc với con không?”

Trương Hoàn không ngẩng lên, trực tiếp lắc đầu.

Dì lúc này nghĩ Trương Hoàn thực sự không chịu phần đầu, một mối duyên thật tốt như vậy, cậu cư nhiên đơn giản cự tuyệt, không khỏi đau lòng không thôi, nói, “Sao về sau lại không liên lạc chứ. Cho dù không làm người yêu, vẫn có thể trước làm bạn bè mà, con đứa nhỏ này, quá hết hi vọng, chuyện gì cũng không biết linh hoạt xử lý. Dì nói, con về sau không chừng sẽ hối hận đó, Sưởng Sưởng tiểu cô nương kia thật không tệ, dì đã gặp hai lần...”

Thế là, dì bắt đầu tận tình khuyên bảo lặp đi lặp lại nói về việc này, có lúc dưỡng cũng sẽ phụ họa hai câu.

Trương Hoàn và Tiết Lộ đều bảo trì trầm mặc, không nói tiếp cái gì, tùy hai người song ca nói tới nói lui.

May mà chỗ ăn cơm bọn họ đi không cách xa, đến nơi rồi, Trương Hoàn và Tiết Lộ đều thở phào nhẹ nhõm.

Người một nhà tới ăn món Quảng Đông, không hề rẻ, bởi vì dì có voucher ở đây, có thể giảm không ít tiền, cho nên người một nhà mới tới.

Bình thường dì không chủ trương ăn bên ngoài, bà nấu ăn không tệ, chủ trương ăn ở nhà, vừa vệ sinh, còn tiết kiệm tiền, như vậy mới là sống qua ngày.

Bởi vì Tiết Lộ không biết nấu cơm, bà từng nghĩ cô phải gả cho nam nhân biết nấu cơm trong thành này, sau vì con gái đồng nghiệp trên đơn vị gả cho người nước ngoài, thế là bà chỉ hy vọng con gái gả đi nước

ngoài, khi biết nhà Triệu Sưởng là gia đình giàu có, bà hiện tại lại đánh chủ ý con gái tiến vào nhà giàu có là tốt rồi, như vậy, sau này đều qua những ngày được người hầu hạ, cần bản không cần biết nấu cơm.

Đi vì đại sự chung thân và cuộc sống tương lai của con gái mình mà lo nát tâm, nhưng xem con gái, cô đang trầm mê trong tiểu thuyết trên PSP, ngồi cạnh bàn ngay cả đầu đều không nâng một chút, bảo cô gọi món cũng lắc đầu không gọi. Mà đi lại không có cách nào, ai kêu có một đứa con gái như vậy chứ, thật sự là oan nghiệp, đời trước nhất định là thiếu nợ nó, mới để đời này làm trâu làm ngựa trả nợ.

Đi lại nhìn về phía Trương Hoàn, Trương Hoàn chống đầu nhìn cao ốc ngoài cửa sổ, thần sắc lãnh đạm, mặt vô biểu tình. Không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đi nghĩ đến cậu đập bể một mối duyên thật tốt với Triệu Sưởng, lại bắt đầu bực mình, luôn cảm thấy hôm nay khí tức không thông thuận.

Tiết Lộ kỳ thực căn bản không xem tiểu thuyết, trong lòng cô rất khó chịu, có chút hổ thẹn hèn hạ vì mình bán đứng anh họ.

Cô lấy di động ra gửi tin nhắn cho Trương Hoàn, nói xin lỗi.

Điện thoại Trương Hoàn vang lên, cầm lên nhìn, thấy tin nhắn cô gửi, liền liếc sang Tiết Lộ, bấm trả lời nói không có gì, cậu không để ý.

Hai người an vị trên một cái bàn, còn ngồi song song, nhưng lại dùng tin nhắn trao đổi.

Thằng đến chọn món xong rồi, đi dựng lại nói một hồi, thấy hai người chơi điện thoại cũng không đáp lại, dựng mới phát câu lên, bảo hai người muốn ăn cơm thì ăn đằng hoàng, không được chơi điện thoại.

Tiết Lộ buồn bực nói, “Món ăn còn chưa lên, ăn cái gì mà ăn! Dùng điện thoại một chút cũng không cho.”

Dựng bị cô chọc tức, nhưng không có cách nào.

Vì vậy, trọng tâm câu chuyện lại bị di chuyển tới trên người Trương Hoàn, đi lại bắt đầu khuyên bảo Trương Hoàn nên tiếp thu Triệu Sưởng, còn nói nên chủ động liên hệ, không chừng Triệu Sưởng trở về nước.

Trương Hoàn nghe, thiếu chút nữa trực tiếp đứng dậy bỏ đi, mà cậu một lúc cũng thật sự đứng dậy, nói vào WC.

Sau khi cậu vào WC, đi càng nhắc mãi không kiêng nể gì cả, nói, “Thật không biết Hoàn Hoàn nghĩ gì, cho dù nhịn không được tính cách Triệu Sưởng, cũng không thể trực tiếp từ chối chứ, một nhà thật tốt đó, người ta là nhà có tiền, nếu thằng bé và Sưởng Sưởng cùng một chỗ, sau này chúng ta cũng không cần cho nó căn phòng ở kia, trong nhà cha vợ có khi còn cho thằng bé gia sản...” Vừa nói, vừa nhìn về phía con gái, hỏi, “Con nói Sưởng Sưởng là con gái một đúng không?” Không đợi con gái trả lời, nói tiếp, “Chính là con gái một, như vậy, tài sản ba con bé sau này có thể truyền cho ai, còn không phải giao cho con bé, liền nói Hoàn Hoàn đứa nhỏ này quá hết hy vọng, xuẩn, ngốc, tuyệt không biết cần thận dự định...”

Tiết Lộ nghe đến sắc mặt không dễ nhìn, trực tiếp đứng dậy bỏ đi.

Lúc này mới khiến đi dừng lại câu chuyện, cảm thấy chính mình đích xác nói quá, con nít bây giờ căn bản không nghĩ tới lợi ích, cuộc sống bọn nó quá tốt, chỉ biết truy đuổi ái tình, nhưng bọn họ là những người từng trải, biết có thể hảo hảo bảo đảm cuộc sống mới là trọng yếu, thứ như tình yêu, đâu dễ dàng muốn như vậy.

Trương Hoàn ở bên ngoài kéo không ít thời gian, không ít phái nữ thậm chí còn có đàn ông đều đang nhìn cậu, cậu đứng bên hành lang dựa vào lan can xem thang lầu xoay tròn bên trong, có người đang đàn dương cầm, khúc nhạc Trương Hoàn chưa từng nghe qua, nhưng du dương ôn nhu, khiến tâm tình dễ dàng yên tĩnh.

Cậu không thèm để ý ánh mắt người khác ngấm ngấm, bởi không có gì hay để ý.

Một hồi Tiết Lộ cũng ra, cùng cậu đứng đó, sau đó còn tựa đầu vào trên cánh tay cậu, hai người không nói lời nào, kỳ thực có thể lý giải cho nhau.

Nghĩ đến có lẽ món ăn đã được dọn lên, hai người mới qua về, lúc ăn cơm dì còn lâu bà lâu bầu, nói bọn họ năm đó cuộc sống gian khổ, hiện tại sinh hoạt mặt dù tốt lên, nhưng vẫn thường xuyên nhớ tới cuộc sống cơ khổ trước kia.

Hai người nghe, đều im lặng không lên tiếng, chủ yếu là nghe nhiều, mỗi lần dì đều phải nhắc tới một lần.

Trương Hoàn nhớ tới mẹ mình, bà một một cô giáo, ôn hoà nhã nhặn lịch sự, ngoại trừ lên lớp, bình thường bà ít nói, tựa như Trương Hoàn trầm mặc, Trương Hoàn không biết nếu bà con sống, đến cái tuổi bây giờ, có phải cũng sẽ giống như dì thích oán giận lẫn nhải như thế không...

Một bữa cơm ăn tới năm trăm đồng, nhưng trên cơ bản không no lắm, Trương Hoàn mấy ngày nay bị Triệu Trần đưa cơm nước nuôi đến kén chọn khẩu vị, không cảm thấy bữa cơm này ăn ngon.

Lúc trở về, dì lại muốn đi siêu thị trong thương xá mua rau thịt và trái cây giảm giá, còn mua cho Tiết Lộ mỹ phẩm dưỡng da, dưỡng cũng vào hồ trợ xách đồ, Trương Hoàn liền đứng ngay cửa khu bán trang sức chơi PSP của Tiết Lộ, bên trong có game. Cậu ở đó chờ dì mua đồ về.

Sắc mặt cậu lãnh đạm, thái độ lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng tướng mạo vô cùng tuấn mỹ, đứng ở đó, liền khiến không ít người nhìn qua.

Trương Hoàn đã quen những ánh mắt này, liền không để ý, cũng không chú ý ánh mắt người khác.

Chỉ là game quá buồn tẻ, đợi thật lâu, còn chưa thấy dì trở lại, cậu đành nhàm chán nhìn đồng hồ đeo tay trong tủ kính quầy trang sức.

Có lẽ nằm nhân đều nên dùng một chiếc đồng hồ tương đối tốt, nhưng Trương Hoàn không mang đồng hồ, cậu trước đây có một cái không tồi, là quà thi lên đại học dì cho cậu, sau chơi bóng rổ để một bên bị người trộm mất, Trương Hoàn bởi vậy còn bị dì nói nặng một hồi, về sau Trương Hoàn không mua đồng hồ nữa.

Mà bây giờ, cậu chỉ nhìn thôi.

Cô gái bán hàng cẩn thận tỉ mỉ giới thiệu cho Trương Hoàn, hơn nữa cầm mấy chiếc ra cho cậu xem, còn khen cậu đeo lên đẹp, thuận tiện đùa giỡn cậu hai câu nói cậu bộ dáng đẹp.

Trương Hoàn từ chối cho ý kiến, không quá phản ứng, cũng không rời đi.

Thẳng đến khi có người tới bên cạnh cậu, còn vỗ vai cậu một chút chào hỏi cậu, cậu mới từ trong phát ngốc nhìn đồng hồ phục hồi tinh thần.

Vừa nhìn thấy diện mạo đối phương, trong lòng cậu liền nhảy dựng, bởi vì người này không phải ai khác, chính là người hồi trước gặp phải trong Trầm Yên Lâu vị Thích tiên sinh Thích Thường Hưng kia.

Trương Hoàn chỉ biết người đàn ông này họ Thích, không biết tên lão. Bất quá, Trương Hoàn lại biết người này từng có ý đồ với cậu, cùng quản lí bày trò muốn giam cậu, may mà gặp được Triệu Trần ở đó, mới không có thân vấy trong tù.

Bất quá, lúc sau lại nghĩ đến hiện tại mình không phải bị vấy trong nhà tù của Triệu Trần sao, không khỏi lại có chút hoảng hốt.

Cậu nhìn Thích Thường Hưng, nói, “Ông có chuyện gì?”

Cậu không lễ phép, ngữ khí vừa lạnh lùng vừa xa cách, như là nhìn một người xa lạ.

Thích Thường Hưng cười vỗ vỗ vai cậu, liền bị Trương Hoàn gạt tay ra, lãnh đạm nhìn lão.

Thích Thường Hưng nói, “Cứ tưởng không gặp được cậu, bảo lão Triệu dắt cậu theo, ông ấy cũng từ chối, không nghĩ tới gặp ở chỗ này, cậu nói, có duyên hay không?”

Trương Hoàn tuyệt không nghĩ là duyên phận, chỉ cảm thấy trong lòng rất không thoải mái. Bất quá, cậu cũng biết người này không thể trêu vào.

Người này bên ngoài mặc dù không có phóng đảng không kiềm chế và ngoan lệ lãnh khốc như trong Trầm Yên Lâu ngày đó, nhưng vẫn như cũ toàn thân tản mát ra một cảm giác người bề trên cao cao tại thượng.

Trương Hoàn không thích lão, còn là rất chán ghét.

Cậu không nói lời nào, muốn xoay người rời đi.

Nhưng lại bị Thích Thường Hưng kéo tay, lực tay lão cực lớn, Trương Hoàn không muốn đánh nhau khiến mọi người chú ý, vì vậy đành quay đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm lão, bảo lão buông tay.

Thích Thường Hưng lại tiến lên trước nhỏ giọng nói với cậu, “Muốn tôi nói ra cậu từng ở nơi đó bán vịt* sao?”

(*đã giải thích mấy chương trước, giống bán d*m)

Trương Hoàn bị câu này làm cho sững sốt, sau đó sắc mặt xanh mét, thấp giọng quát, “Tôi không có.”

Thích Thường Hưng lại cười, nói, “Xem người ta tin tôi, hay tin cậu. Hơn nữa, bán cũng bán rồi, còn nói không có, chưa từng thấy loại người như cậu bán còn muốn lập đền thờ.”

Sắc mặt Trương Hoàn càng xanh, thần sắc lạnh hơn.

Tiểu Bảo : May mắn mẹ mình không giống dì Trương Hoàn, cũng may mắn mình không có cái nhan sắc chọc người muốn ăn hiếp như Trương Hoàn :))) Đăng bởi: admin

25. Chương 25

Chương 25 : Phần nộ

Trương Hoàn thật muốn hành hung Thích Thường Hưng một trận, cậu nghĩ thầm mình không phải chỉ làm phục vụ ở Trầm Yên Lâu một tối thôi sao, lão dựa vào cái gì nói mình bán, hơn nữa, cho dù là chân chính ở trong đó bán, lẽ nào họ Thích bởi vì là thân phận bỏ tiền chơi gái, cho nên mới tài trí hơn người hử? Nhân cách càng cao thượng, nên càng được người coi trọng?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vì Thích Thường Hưng nói vậy, Trương Hoàn nhất thời không thể có động tác, cậu vẫn sợ Thích Thường Hưng nói lung tung, hơn nữa không biết lúc nào đi sẽ tới, bị bọn họ nghe được, vậy làm sao được.

Thích Thường Hưng thấy Trương Hoàn không nói nữa, cho rằng mình xác thực uy hiếp được Trương Hoàn rồi, lão lúc này thật cao hứng.

Từ lần trước gặp được Trương Hoàn, mặc dù biết Trương Hoàn là người của Triệu Trăn, nhưng lão vẫn nhớ mãi không quên, có chút cảm giác không nếm thử được liền luôn nhớ kỹ trong lòng không bỏ xuống được.

Bất quá, Trương Hoàn đã là người của Triệu Trăn, lão không tiện ra tay, nếu không cùng Triệu Trăn nháo cứng rắn không ổn, liền nhẫn nhịn, thậm chí nói bóng nói gió với Triệu Trăn, nếu ông không có hứng thú với Trương Hoàn, có thể chuyển cho lão, lão sẽ tận tình đối đãi.

Triệu Trăn mỗi lần đều giả vờ không nghe, chuyển hướng đề tài.

Cho nên Thích Thường Hưng cũng không tiện lại đề cập với Triệu Trăn, Triệu Trăn mỗi lần đều đổi chủ đề, cho thấy ông không muốn đáp ứng đề nghị của Thích Thường Hưng, lặp đi lặp lại nhiều lần trước mặt người khác, cũng không phải tính cách của Thích Thường Hưng.

Thích Thường Hưng có thể vô tình gặp được Trương Hoàn ở đây cảm thấy vô cùng vui vẻ, chính lão nghĩ đây là duyên phận, nếu không làm sao trùng hợp vậy.

Lão lôi kéo tay Trương Hoàn, nói, “Đang xem đồng hồ? Coi trọng cái nào không?” Thích Thường Hưng thấy trên tay Trương Hoàn thật sự không đeo đồng hồ, nghĩ Triệu Trăn có phải quá keo kiệt rồi không, nuôi một mỹ nhân như thế bên người, nhưng ngay cả một thứ như đồng hồ đeo tay cũng không cho, thật sự là không hiểu luật lệ và tình thú.

Trương Hoàn muốn giãy tay mình khỏi tay lão, một mực âm thầm dùng sức, nhưng thật lâu vẫn tổn công vô ích, vẫn bị Thích Thường Hưng nắm chặt cổ tay, còn bị lão kéo tới quầy chuyên bán đồng hồ.

Trương Hoàn cúi đầu lạnh lùng nói với Thích Thường Hưng, “Mau buông ra. Tôi xem đồng hồ mắc mớ gì tới ông?”

Thích Thường Hưng không vì Trương Hoàn đậm mặt và lạnh lùng mà tức giận, trái lại cười vui vẻ hơn, kéo Trương Hoàn tới bên người, nói, “Xem lâu vậy còn chưa mua, coi trọng cái nào, tôi tặng cậu. Tuy đồng hồ chỗ này đều giống nhau, không xứng với cậu, bất quá, nếu cậu xem ở đây, coi như vui vẻ đi.”

Trương Hoàn nghĩ người này thật có bệnh, hơn nữa Trương Hoàn biết tật xấu này của lão từ đâu mà đến, nhất định là từng nuôi không ít người, đều có kinh nghiệm tặng đồ như vậy. Bất quá, cho dù người này muốn tặng, cũng phải nhìn cậu có ghét bỏ lão không, có thể nhận hay không.

Trương Hoàn liếc Thích Thường Hưng, nói, “Tôi thích tự biết mua, không cần ông ở trong này giả trang người có tiền.”

Thích Thường Hưng vẫn như cũ không buồn, còn cười, lại nói, “Ai đều biết tôi không giả trang mà chính là người có tiền. Nhưng còn cậu, tính tình hồng бет thế này, thảo nào trước lão Triệu muốn giáo huấn cậu một chút, cho cậu chịu chút vị đắng, nếu không, cậu còn không ba ngày hai lần cười lên đầu người ta. Quậy một hồi tính khí là tính thú, luôn như thế là cấu kỉnh, Như Lai Phật Tổ cũng chịu không nổi cậu. Cậu xem, lão Triệu không bao lâu nữa liền chịu không nổi cậu, khi đó, em đến chỗ ca ca này, anh có thể dạy em một chút.”

Trương Hoàn bị lão chọc giận đến mặt đều đen, cậu cuối cùng hiểu rõ vì sao trước kia Thích Thường Hưng nói cậu bán, hoá ra lão cho rằng mình bán cho Triệu Trần, nhưng loại chuyện này không có cách nào giải thích và phản bác, cậu vạn phần âm ức tức giận trong lòng, lại chỉ có thể đè nén, bất quá nếu không thể nhẫn nhịn cùng Thích Thường Hưng nói chuyện được nữa, cũng không xem đây là đang ở đại sảnh, sắp ra tay đánh lão, lúc này, di động lại vang lên, rung động trong túi quần, cậu tưởng đi đi ra tìm cậu, nhất thời liền chỉ có thể nhìn Thích Thường Hưng, chỉ nói, “Buông tay, tôi nghe điện thoại.”

Ngữ khí Trương Hoàn phi thường kém, trong mắt bùng cháy ngọn lửa phẫn nộ trừng Thích Thường Hưng, lão lại cho đây là tính thú, cảm thấy tú sắc khả xan*, cứ như vậy thường thức mỗi một biểu tình của Trương Hoàn, nói lỏng tay, xem Trương Hoàn rút cổ tay từ trong tay mình, cầm điện thoại từ túi quần ra.

(*dùng để miêu tả xinh đẹp tuyệt trần. Hiện tại có hai ý tứ, một là chỉ phụ nữ tư sắc mỹ lệ mê người, hai là hình dung cảnh sắc thiên nhiên ưu mỹ tú lệ, theo baike)

Trương Hoàn thối lui vài bước mới nhìn điện thoại di động, phát hiện không phải di gọi, mà là Triệu Trần gọi tới.

Bởi vì Thích Thường Hưng nói cậu bán nên cậu cũng rất giận dữ với Triệu Trần, thậm chí trong đầu cậu nghĩ, nói không chừng Triệu Trần ngay trước mặt đám hồ bằng cấu hữu (bạn bè xấu) này nói cậu hiện tại đã là của ông, bị ông đùa giỡn trong tay, cho nên thích thường mới có thể nói lời như vậy.

Trương Hoàn càng nghĩ, trong ngực càng buồn càng tức giận, cái loại giận dữ này quả thực giống như muốn lao khỏi ***g ngực, làm cậu không có biện pháp áp chế.

Cậu chỉ có thể vội vàng ngắt điện thoại, sau đó nhìn Thích Thường Hưng, đi đến cửa ra vào bên cạnh, cậu muốn về trước, gọi điện nói với dì một tiếng là được, không cần chờ bọn họ.

Thích Thường Hưng thấy Trương Hoàn vậy mà lại mượn điện thoại bỏ trốn, cũng nhanh chạy tới muốn cản cậu, vẫn là bước chân Trương Hoàn tương đối mau, rất nhanh chạy mất, nhưng Thích Thường Hưng mang theo vệ sĩ và trợ lý, lão vội vàng bảo người đang đứng một bên chờ lão từ cửa ra vào bên kia chặn đứng Trương Hoàn.

Điện thoại Trương Hoàn lại vang, là Triệu Trần thấy cậu cúp điện thoại xong vẫn gọi cho cậu.

Trương Hoàn nhìn cũng không nhìn điện thoại, phát hiện Thích Thường Hưng cứ nhiên cho người đuổi theo, không khỏi tức giận vô cùng, nhưng không muốn ở nơi công cộng chống lại bọn họ, liền muốn đi bắt taxi.

Nhưng một khoảng nhỏ quảng trường thương xá trước mặt bị một vệ sĩ của Thích Thường Hưng ngăn cản, Trương Hoàn không chút nghĩ ngợi ra tay tập kích phần dưới gã, đối phương vừa né, Trương Hoàn liền linh

hoạt tránh gã chạy mất, quả thực như khi cậu chơi bóng qua người, sau đó cậu chạy qua đường cái, từ bên kia ngăn chặn xe nhảy lên đi mất.

Thích Thường Hưng theo đi ra, thấy toàn bộ quá trình chạy trốn của Trương Hoàn, không khỏi đứng đó cảm thán, nghĩ đây thật là một yêu tinh. Lão lần trước chỉ từng thấy cậu đánh người, biết cậu cho dù đánh nhau cũng động tác đẹp dễ, sắc bén mà đầy sức lực, né tránh linh hoạt, ra tay như gió, thật giống như một loại biểu diễn mang đầy tính nghệ thuật, bất quá, sau đó lại biết tráng hán bị cậu đánh trúng chịu thương không nhẹ, lão chỉ biết, tuy nhìn đầy nghệ thuật, nhưng lại là con đường rất thực dụng.

Tuy Trương Hoàn bỏ chạy, Thích Thường Hưng cũng không ảo não, đứng trong gió đêm đầu Tháng mười hai, nhìn xe cộ như nước trên đường hơi hơi bật cười, tự lẩm bầm, “Còn có thể gặp lại...”

Trương Hoàn ngồi trong xe taxi, không cần nghĩ ngợi, báo địa chỉ trường học cho tài xế, cậu thấy di động còn đang vang, liền nhanh ngắt, cậu hiện tại không muốn để ý tới Triệu Trần, vừa nghĩ đến ông liền tức giận.

Xe đi một hồi, Trương Hoàn liền nhấn một tin nhắn cho Tiết Lộ, nói mình có việc về nhà trước, PSP của cô cũng mang về dùm.

Tiết Lộ có lẽ đang thử mỹ phẩm dưỡng da hoặc đồ trang điểm, nhất thời không mở điện thoại xem tin nhắn, liền không trả lời kịp thời.

Trương Hoàn thấy Triệu Trần lại gọi điện thoại tới, liền trực tiếp khoá máy.

Trong lòng Trương Hoàn phi thường phiền muộn, vì sự tình trong nhà dì, vì chuyện giữa Triệu Trần, còn có cái lão họ Thích khiến người nổi đóa kia.

Chờ cậu phản ứng lại, mới phát hiện xe không phải lái về nhà dì, mà là sắp tới trường học, thương xá bọn họ vừa đến cách trường cậu còn gần hơn một chút.

Trương Hoàn hỏi tài xế vì sao chở cậu tới nơi này, tài xế bị cậu hỏi không hiểu ra sao, bảo chính cậu nói đi nơi này, đại học XX, hẳn không có khả năng nghe lầm.

Trương Hoàn lúc này mới ý thức được mình nói sai địa chỉ, cậu nghĩ nếu đã quay về trường, vậy liền trở lại luôn, không về nhà dì nghe lời nhãi càng tốt.

Mấy thứ như quần áo, hoặc về sau trở lại lấy, hoặc nhờ Tiết Lộ mang giúp đến đều được, không sao cả.

Cậu thanh toán tiền xe, xuống xe về phòng mình thuê, nghĩ còn phải gửi tin nhắn cho Tiết Lộ nói cậu quay về trường, nhờ cô giải thích dùm với dì, chỉ đành mở máy.

Điện thoại vừa mở, cậu còn chưa kịp nhấn tin cho Tiết Lộ, điện thoại Triệu Trần lại liền tới.

Trương Hoàn nghĩ không nhận điện thoại của ông, phỏng chừng ông sẽ vẫn gọi tiếp, vì vậy đành nhận, nhưng ngữ khí lại phi thường không tốt, nói, “Ngài có chuyện gì? Luôn gọi cho tôi?”

Triệu Trần bị cậu dùng giọng điệu rất không tốt chất vấn mà không hiểu sao, nghĩ buổi trưa hôm nay ăn cơm quan hệ giữa hai người còn rất tốt, cho dù Trương Hoàn bị ông hôn, nhưng không thấy cậu thật sự tức giận mà, thế nào hiện tại lại nóng giận rồi.

Triệu Trần quen dĩ đưa nhỏ tức giận rồi, ông không vì ngữ khí rất xấu của Trương Hoàn mà tức giận, chỉ dùng thanh âm nhu hoà nói, “Cậu không ngừng ngắt điện thoại, còn tắt máy, tôi lo lắng cậu bên kia gặp chuyện không may, liền gọi hỏi một câu. Cậu xảy ra chuyện gì rồi? Tâm tình không tốt?”

Giọng nóng nhu hoà của Triệu Trần đích xác khiến Trương Hoàn bình tâm xuống một ít, không hề như vừa rồi nổi giận đùng đùng, nhưng nghĩ đến những gì Thích Thường Hưng nói, cậu vẫn tức giận Triệu Trần không ngớt.

“Tôi có thể có chuyện gì, không có gì. Bất quá, Triệu Trần, tôi phải nhắc ngài một câu, ông đây đường đường chính chính làm người, không phải ra ngoài bán, cũng không có quan hệ gì đến ngài. Ngài cùng người khác nói lung tung chuyện tôi và ngài, là cái đạo lý gì! Tôi trước đây chưa từng nghĩ tới ngài cư nhiên không có nhân phẩm, ngài làm như vậy quả thực khiến tôi chán ghét ghê tởm.”

Trương Hoàn bị khí giận công tâm (giận quá mất lý trí), cho nên mới nói ra những lời vô lễ kích động và bất lịch sự, nói xong, thậm chí còn có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Triệu Trần nghe cậu nói, trong lòng đương nhiên không có khả năng dễ chịu, nhưng cũng song song hiểu được, chỉ sợ là có người nói cái gì đó với Trương Hoàn, làm cậu hiểu lầm ông.

Bất quá, rốt cuộc là ai nói cái gì, Triệu Trần trong lúc nhất thời lại đoán không ra.

Tiểu Bảo : giống con mèo xù lông quá (Φ Φ). Chương sau... (*)

P/s : ‘Việt hoá’ từ “lão tử” thành “ông đây” có được không nhỉ? Đăng bởi: admin

26. Chương 26

Chương 26 : Đột nhập giữa đêm khuya

Triệu Trần trầm mặc một hồi, trận trầm mặc này cũng cho Trương Hoàn có thời gian tĩnh táo lại.

Triệu Trần lúc này mới lên tiếng, “Tôi không biết ai nói cái gì với cậu, nhưng tôi muốn nói, tôi tuyệt đối không đem những chuyện cùng với cậu nói cho bất luận kẻ nào, không có người đàn ông nào, nguyện ý chia sẻ với người khác chuyện riêng tư giữa mình và người yêu. Mà cậu không phải bán, đây là chuyện đương nhiên, tôi đang dùng thật tâm theo đuổi cậu, chỉ sợ cậu nghĩ tôi lớn hơn cậu rất nhiều khiến cậu ôm phiến diện với tôi, không cho tôi cơ hội...”

(chính thức tỏ tình rồi (° °))

Giọng Triệu Trần trầm thấp ôn nhu, cho dù qua điện thoại, cũng có thể cảm thụ được bên trong mang theo chân thành và nghiêm túc làm người khác tin tưởng.

Lời này của Triệu Trần khiến Trương Hoàn triệt để tĩnh táo lại, tĩnh táo xong, lại nghĩ đến ông vừa nói “chuyện riêng tư với người yêu”, “Tôi đang dùng thật tâm theo đuổi cậu”, những lời này làm Trương Hoàn tâm hoảng ý loạn, có chút không biết làm sao.

Tuy cậu sớm biết Triệu Trần có ý đồ với mình, cậu còn không cự tuyệt đối phương, hai người vẫn ở trong ái muội*, hơn nữa cậu dung túng loại ái muội này, vẫn cùng Triệu Trần tiếp tục dựa theo phương thức này ở chung.

(chữ ái muội này là mình đoán thôi, chỗ này bị censored rồi)

Nếu hôm nay không có Thích Thường Hưng nói với cậu, cậu còn không biết muốn cùng Triệu Trần cứ như vậy không rõ không ràng ái muội tới ngày nào.

Trương Hoàn cầm di động, trong đầu loạn thành một đoàn, qua một lúc lâu mới phát ra thanh âm, “Ngài không cần nói với tôi những thứ này. Cho dù ngài nói là sự thật, người khác đều chỉ biết nói tôi bán, tôi không có cách xử sự bình tĩnh như thế, tôi rất để ý..., Triệu Trần..., tôi nghĩ, tôi không thể lại đón nhận ý tốt của ngài, cứ như vậy đi. Sau này đừng cho người mang thức ăn đến, đưa tới tôi cũng sẽ không ăn, chúng ta không cần liên lạc nữa.”

Triệu Trần bị lời nói lãnh đạm của Trương Hoàn làm cho kinh ngạc đến ngây người, ông đã sớm biết Trương Hoàn là một người đối với người ngoài phi thường nhẫn tâm, không nghĩ tới cậu thật có thể đơn giản như vậy phủ nhận tình cảm trước đây giữa hai người.

Triệu Trần không nhận ra chính mình trước kia đối tốt với Trương Hoàn là mị nhãn xinh đẹp vút cho người mù xem, ông làm sao không nhìn ra Trương Hoàn kỳ thực cũng có ý tứ với mình, hơn nữa rốt cuộc đáp lại ông, còn giữ vững quan hệ trước kia.

Nhưng hiện tại, Trương Hoàn nói coi như quên đi, thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng thế.

Triệu Trần bởi vì câu này, trực tiếp cúp điện thoại.

Trương Hoàn vốn còn muốn nói thêm vài câu cảm ơn Triệu Trần chăm sóc lúc trước, phát hiện mình vừa nói xong Triệu Trần liền cúp điện thoại, cậu lo lắng sững sốt một chút, cầm điện thoại ngây ngốc nhìn, các loại tâm tình trong lòng đột nhiên cuộn trào mãnh liệt kéo đến, bùng lên không ngớt.

Cậu ngồi trên giường, lúc sau lại ngã xuống gầm nghiêng ở đó, nhìn màn hình di động tối lại mà phát ngốc.

Trong lòng cậu thật ra rất khổ sở, nếu như không động tình với Triệu Trần, cậu sẽ không tiếp nhận Triệu Trần đối tốt với cậu, cậu cũng sẽ không gặp mặt ông, đem thời gian trân quý của mình đi ăn với ông, kì thực là hẹn hò, cậu sẽ không mỗi lần đều vì nhìn thấy Triệu Trần mà vừa cao hứng vừa thấp thỏm, sẽ không mỗi ngày nhận điện thoại của ông tràn đầy chờ mong vui mừng...

Nhưng, hiện tại cứ nhiên chỉ đơn giản dứt khoát chặt đứt, trong lòng cậu làm sao có thể rất nhanh trở nên thản nhiên.

Nằm trên giường suy nghĩ một hồi, cậu lại bắt đầu hờn dỗi Triệu Trần, nghĩ ông mới vừa rồi còn nói yêu mình, thực sự là mở to mắt nói dối, yêu một người, khi đối phương vừa nói không liên lạc nữa, ông thực sự dứt khoát không liên lạc sao?

(tính cách ngạo kiều của mèo lộ rõ rồi nhé)

Trương Hoàn lại hoài nghi dụng tâm Triệu Trần đối với mình, nghĩ Triệu Trần khẳng định không phải thật sự yêu mình, nói không chừng ông là vì mình vứt bỏ Triệu Sống mà cố ý đùa giỡn mình không biết chừng, tỷ như, ông trước để mình thích ông, sau đó sẽ ném mình đi, để cho mình thể nghiệm loại đau khổ này.

Mà bây giờ Trương Hoàn đã cảm nhận được loại đau khổ này, cậu khó chịu y như bệnh dạ dày phát tác, ngực âm ỉ đau, cậu đành kéo chăn cuộn mình lại, sau đó ngơ ngác nhìn bức tường đối diện phát ngốc, bên kia còn đặt máy uống nước Triệu Trần cho người mang tới, Triệu Trần sợ cậu không có nước nóng uống mới sai người đưa tới.

Người thấy tình luôn có các loại xoắn xuýt, Trương Hoàn chính là loại trạng thái này.

Lúc mấy người nhà đi về nhà, phát hiện Trương Hoàn còn chưa về, Tiết Lộ liền gọi điện thoại cho cậu.

Trương Hoàn cảm giác điện thoại rung động nên quay đầu qua, phản ứng đầu tiên là Triệu Trần gọi tới, có lẽ Triệu Trần không vô tình và quyết tuyệt như vậy, ông lại gọi điện cho mình giải thích, Trương Hoàn nhận điện thoại, nghe thấy giọng em họ, “Anh, anh nói về nhà trước, anh về chỗ nào, sao không thấy?”

Trương Hoàn bị giọng Tiết Lộ đánh về hiện thực, cậu điều chỉnh một chút tâm tình mới lên tiếng, “Lộ Lộ, anh có chuyện quan trọng trong trường, có một chương trình phải điều chỉnh, anh về nửa đường thì đàn anh gọi điện thoại qua, anh liền trực tiếp về trường, không về nhà.”

Tiết Lộ bên kia trầm mặc một hồi, sau đó lên tiếng, “Anh, anh nói sự thật đi.”

Trương Hoàn trấn định nói dối, “Anh nói dối làm gì.”

Tiết Lộ lúc này mới “Nga” một tiếng, nói, “Em sợ anh nghĩ cha mẹ em nói làm anh phiền, anh không muốn trở về mới về trường. Anh, anh biết cha mẹ em hay như vậy, anh không nên để trong lòng lời bọn họ nói.”

Trương Hoàn nói, “Anh biết, trong lòng dĩ dưỡng thật ra yêu thương anh, anh biết.”

Tiết Lộ nói, “Vậy khi nào anh về?”

Trương Hoàn nói, “Phỏng chừng không thể về, bên này anh phải bận rộn một thời gian, ngay mai hẹn với bạn học, hơn nữa thi cuối kì sắp đến rồi, cần ôn tập, không về đâu. PSP của em, khi nào em tới trường qua chỗ anh lấy, quần áo của anh đã bỏ trong vali, lúc dưỡng đưa em tới trường, em giúp anh mang đến.”

Tiết Lộ đáp ứng, lại nói vài câu, mới cúp điện thoại.

Trương Hoàn bị Tiết Lộ triệt để kéo về hiện thực, cậu nhớ lại chuyện lúc trước dĩ dưỡng muốn mình đón ý hòa theo Triệu Sống, không khỏi lại bật cười một hồi, nghĩ thâm, khó trách người khác cho rằng mình và Triệu Trần cùng một chỗ chính là mình bán cho ông, người thân thân cận nhất hiện tại không phải cũng cho rằng nhà Triệu Sống có tiền, mong muốn cậu có thể khắc chế không vui nịnh bộ sao.

Trương Hoàn nghĩ chính mình động tâm với Triệu Trần là một chuyện cực độ không xong, sau này không bao giờ muốn làm loại chuyện không có đầu óc này nữa, liền rời giường, tắm rửa, lôi laptop ra, bắt đầu xem tài liệu học của giáo viên, tiếp qua không lâu sẽ thi, cậu trước giờ bởi vì làm thêm không đặc biệt để tâm bài vở, nếu không làm gấp trước khi thi, thành tích chắc chắn sẽ không quá tốt.

Thấy gần mười hai giờ, Trương Hoàn liền lên giường đi ngủ, tuy cậu không muốn nghĩ về vấn đề Triệu Trần nữa, nhưng trong lòng vẫn buồn buồn, có loại cảm giác bị đè nén khiến cậu không bỏ xuống được, vô pháp tránh thoát, cũng không biết làm sao thoát, vì vậy chỉ có thể để tình cảm này qua đi, nghĩ thầm một khoảng thời gian, cái gì đều sẽ bình phục, giống như khi trước nhớ cha mẹ như vậy, thậm chí một lần thương tâm đến thần trí mơ hồ cái gì cũng không làm được, hiện tại, không phải đều tốt rồi sao.

Mới đầu còn ngủ không được, lúc sau cuối cùng vẫn ngủ một ít, khi ý thức mơ hồ, phát hiện điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, hơn nữa vẫn vang liên tục, cậu đành mơ mơ màng màng lấy tới nghe.

“Trương Hoàn, tôi đang ở bên ngoài, cậu ngủ chưa, đứng lên mở cửa một chút.”

Giọng Triệu Trần lãnh tĩnh nhưng cực nóng, ý thức Trương Hoàn mông lung phản ứng thật lâu mới vận động lại tế bào não hiểu rõ lời này có ý gì, cậu hàm hồ trả lời một câu, “Ngài đang ở đâu?”

Triệu Trần nói, “Ở ngoài cửa phòng cậu.”

Trương Hoàn lúc này mới thanh tỉnh lại, ôm lấy chăn, nghĩ ông cái gì ngoài cửa, ông không phải đi công tác ở thành phố K sao, hơn nữa hai người trước đó đã nói rõ, sau này không cần liên lạc, không có bất cứ quan hệ gì rồi sao.

Cậu lãnh đạm nói, “Chúng ta không có quan hệ gì, đêm khuya, tôi sẽ không mở rộng cửa cho ngài.”

Nhưng Triệu Trần lại mặt dày mày dạn nói, “Thật không ra mở cửa sao, tôi đây liền gõ, đến lúc đó cả toà lầu sẽ bị tiếng gõ đánh thức.”

Trương Hoàn thật muốn nói tùy ông gõ, nhưng lý trí lại không để cậu làm vậy, cậu đành mở đèn trong phòng, lê dép, thật nhanh chạy tới mở cửa phòng.”

Vừa mở, Triệu Trần quả thực đứng ở ngoài, ông vào nhà liền một tay ôm lấy Trương Hoàn, đồng thời một tay khép cửa phòng lại.

Trương Hoàn ngủ chỉ mặc một cái áo ba lỗ nhỏ, phía dưới là quần cộc*, trong trời giá rét cách ổ chăn thật lạnh.

(*quần lót í)

Cậu đẩy Triệu Trần ra liền lên giường rúc vào trong chăn.

Triệu Trần hiển nhiên là chạy về từ thành phố K, ông còn mặc một thân âu phục chỉnh trang, bên ngoài là một kiện áo khoác xám đen, vóc người thon dài mà mạnh mẽ, lão luyện mà đầy mỹ cảm.

Ông cởi áo khoác, mặc lên cái ghế duy nhất trong phòng Trương Hoàn để y phục, cả người liền ngồi lên trên giường Trương Hoàn, Trương Hoàn ngồi dựa vào đầu giường, thần sắc lãnh đạm nhìn ông, không nói lời nào.

Triệu Trần muốn nghiêng thân đến hôn cậu, bị Trương Hoàn đưa tay đẩy ra, tiếp tục lãnh đạm nhìn ông.

Triệu Trần cười cười, nói, “Nể tình tôi từ trong hội trường trực tiếp chạy về, một đường khổ cực, để tôi hôn một cái cũng không cho?”

Trương Hoàn lúc này tâm tư lại bắt đầu hỗn loạn, biết Triệu Trần khi đó cúp điện thoại không phải bởi vì muốn cùng mình đoạn tuyệt quan hệ, mà là tùy hứng chạy về đích thân tìm cậu, trong lòng có ảo não, lại có cảm động, nhưng lại thật sự cảm thấy tiếp tục dây dưa mờ ám với Triệu Trần cũng không có chỗ tốt gì, cậu trong lúc nhất thời hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ.

Lý trí bảo cậu rời xa Triệu Trần, bản tâm cậu lại quyến luyến ông.

Trương Hoàn tuy rằng giả vờ lãnh đạm, nhưng ánh mắt mỹ lệ lại mị hoặc kia ở trong mắt Triệu Trần lại bán đứng rất nhiều tâm tư và tình tự (tâm tình) của Trương Hoàn.

Triệu Trần thấy cậu giầy giũa thống khổ, còn có quyền luyện và tình ý với mình.

Triệu Trần cố ý mất mát nói, “Không cho hôn liền quên đi...”

Ông thấy Trương Hoàn vì câu này mà buông lỏng một chút, bèn thừa dịp địch nhân trong nháy mắt thả lỏng cảnh giác. Lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhào tới, bưng mặt Trương Hoàn hôn lên, còn là dùng sức mạnh toàn thân chế trụ thân thể linh hoạt của Trương Hoàn, ngậm môi đối phương vừa liếm vừa cắn, Trương Hoàn muốn kêu to mắng ông, thế là trước đây từng chịu giáo huấn lần này lại bị một lần, Triệu Trần không khách sáo chút nào công thành đoạt đất hôn sâu vào, Trương Hoàn lúc đầu còn đưa tay ra sức đẩy ông, sau bị ông hôn toàn thân như nhũn ra, hô hấp không thông, thần trí mông lung, thậm chí bởi vì Triệu Trần quần lấy đầu lưỡi cậu cảm giác ẩm áp trơn trượt mà kích thích liền đáp lại Triệu Trần, chỉ cảm thấy một dòng điện lưu từ tâm trí chạy xuống phía dưới, dọc theo cột sống xông thẳng xương cụt và bụng dưới, khiến cậu minh bạch (hiểu rõ) cư nhiên bị Triệu Trần như vậy hôn đến động tình, rõ ràng lúc trước còn muốn cùng Triệu Trần chặt đứt quan hệ không tiếp tục ái muội nữa.

Tiểu Bảo : wait for it

Đăng bởi: admin

27. Chương 27

Chương 27 : Hấp dẫn lẫn nhau

Chờ Triệu Trần buông Trương Hoàn ra, Trương Hoàn cả gương mặt tuần tú đỏ bừng, có chút thất thần nửa mở mắt nhìn Triệu Trần phía trên, ngực phập phồng không ngừng thổ dốc.

Triệu Trần lại hôn hai cái bên khoé môi cậu, nói, “Lần trước đã nói, phải biết kỹ xảo hô hấp khi hôn, cậu xem mình kia, lần này lại không chú ý.”

Câu này mang theo chút ý tứ trêu đùa, lại đẩy tay sờ sờ cái cổ thon dài xinh đẹp và lỗ tai hình dáng đẹp mắt lúc này nhuộm đỏ của Trương Hoàn, Trương Hoàn vươn tay đánh rớt tay ông, thậm chí còn muốn tát Triệu Trần.

Triệu Trần cười hì hì, cũng không giận, chỉ nắm tay Trương Hoàn không cho cậu đánh.

Cuối cùng Trương Hoàn suyễn khí, trừng mắt Triệu Trần, quát ông, “Đi xuống, không cần đè nặng tôi.”

Triệu Trần nghiêng qua bên cạnh, kéo chặn lại cho Trương Hoàn, nói, “Rồi, rồi, không đè nặng cậu.”

Trương Hoàn lại bắt đầu lãnh đạm, không thèm nhìn Triệu Trần nữa, thần sắc lạnh lùng ngồi chỗ kia.

Triệu Trần cởi bỏ áo vest âu phục trên người, ném tới ghế, sau đó cởi giày quần cũng muốn tiến vào trong chăn Trương Hoàn, Trương Hoàn nghĩ chẳng lẽ ông không lập tức đi ngay, còn muốn lên giường, liền hoảng sợ nói, “Ngài làm gì?”

Triệu Trần nói, “Cậu nhìn tôi nè, ngồi máy bay hai ba tiếng quay về tìm cậu, lại một đường ngồi xe, mệt lắm đó, cậu không cho tôi lên giường nghỉ một lát.”

Trương Hoàn nghe Triệu Trần nói lời này thật sự không ác tâm được, đành cho ông lên giường.

Giường quá nhỏ, sau khi Triệu Trần lên giường liền đưa tay ôm Trương Hoàn, Trương Hoàn liền giảng co, Triệu Trần lại ôm cậu thật chặt, nhẹ ngửi mùi thơm trên tóc và cơ thể cậu, nói, “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, để tôi yên tĩnh một chút.”

Trương Hoàn nghĩ ông muốn yên tĩnh còn ôm mình làm gì, quay đầu trừng ông, nhưng lại thấy Triệu Trần không phải là đáng đáp cợt nhả với cậu như bình thường, ngược lại phi thường trầm tĩnh nghiêm túc.

Trương Hoàn trong lòng khê động, nghĩ ông bày ra bộ dáng này làm gì.

Đối với Triệu Trần, khi ông trêu chọc Trương Hoàn, Trương Hoàn bình thường cảm thấy ông không có tư thái người lớn tuổi*, hơn nữa không có thể diện và thân phận, giống như một đại thúc thô bỉ chỉ biết **

người, bởi vì từng thấy ông và phụ nữ hẹn gặp, lại từng thấy ông ở trong làng chơi gọi tiểu thư ngồi cạnh mua vui, cậu cảm thấy Triệu Trần là một quý háo sắc, ấn tượng đối với ông thật không được tốt; bất quá, khi Triệu Trần nghiêm túc chăm chú lên, Triệu Trần giống như thay đổi thành một người khác, làm cho người ta phải bái phục ông, đồng thời bị khí thế của ông chấn nhiếp.

(*chỗ này là (vi lão bất tôn) : không tôn trọng người già ??? Còn hai dấu ** kia là bị censored đấy, mình cũng không biết là cái gì)

Trương Hoàn đối với loại này không có cách nào phản kháng, cậu chỉ phải thần phục, còn là không có ý thức tới phục tùng ông.

Triệu Trần ở bên tai Trương Hoàn cọ cọ hai cái, tai Trương Hoàn là điểm nhạy cảm, bởi vì động tác của Triệu Trần mà thân thể cậu run rẩy vài cái, thế là lại nho nhỏ giằng co, nghe được Triệu Trần nói, “Cậu trong điện thoại nói sau này không cần liên lạc, tôi sẽ không đồng ý, tôi biết nói cho cậu qua điện thoại, cậu khẳng định không lưu tâm, cho nên chỉ đành trực tiếp quay về tìm cậu.”

Ông nói, mắt nhìn Trương Hoàn, ánh mắt Trương Hoàn né tránh, nhất thời nổi lòng phức tạp, không biết nói cái gì cho phải.

Triệu Trần lại nhìn chằm chằm vào mắt cậu không tha, thần sắc Triệu Trần nghiêm túc, con ngươi sâu thẳm, như là đang tìm cho ra căn cứ, Trương Hoàn bị bộ dáng này làm cho không có cách nào, chỉ một mực không mở miệng.

Ngón tay Triệu Trần sờ sờ trên gò má cậu, Trương Hoàn muốn né tránh, nhưng lại tránh không được, Trương Hoàn đành quát ông, “Ngài đừng động tay động chân.”

Triệu Trần không xoa má cậu nữa, lại tiếp tục nói, “Cuối cùng nguyện ý để ý tôi rồi.”

Trương Hoàn bất mãn liếc ông, nói, “Ngài muốn thế nào?”

Triệu Trần lộ ra mỉm cười, nói, “Tôi muốn thế nào, cậu không phải rất rõ ràng sao? Tôi cho là cậu hiểu rõ tâm ý của tôi, cho nên mới cùng tôi bảo trì quan hệ, tiếp nhận ý tốt của tôi.”

Trương Hoàn mặt lạnh, không khách khí đáp trả, “Ý tốt? Cái gì ý tốt? Trong lòng ngài có cái chủ ý gì, tôi đích xác rất rõ ràng, nhưng tôi không biết động cơ phía sau chủ ý kia.”

Triệu Trần vì ngôn từ sắc bén của Trương Hoàn mà khê ngẩn ra, sau đó cười ôm Trương Hoàn càng chặt hơn, “Nói đến động cơ sau chủ ý kia, đây cũng là hiển nhi dịch kiến (rõ ràng, rõ rệt), còn không phải tôi xem trọng cậu sao? Tôi nghĩ cậu cũng coi trọng tôi.”

Trương Hoàn cắn răng, tâm tư loạn thành một đoàn không tốt lên chút nào, Triệu Trần nói mấy câu này, khiến cậu cảm thấy là thật, nhưng, cho dù là thật, Trương Hoàn vẫn lo lắng nặng nề như cũ.

Cậu cúi thấp đầu, muốn đẩy cánh tay còn gác lên người mình ra, nhưng Triệu Trần không buông, hành vi đẩy tay Triệu Trần, ngược lại như là đang cùng Triệu Trần tán tỉnh gãi ngứa, cậu vì vậy chỉ đành buông tha, nói, “Ngài gấp gáp trở về như vậy cũng không có ý nghĩa, tôi cẩn thận ngắm qua, chênh lệch giữa chúng ta quá lớn, không có điểm nào hoà hợp. Vẫn là thôi đi, trước kia tiếp nhận lời mời và ý tốt của ngài, là tôi sai, tôi khi đó nên kiên quyết cự tuyệt ngài. Đồ này nợ tôi đều có thể đền lại cho ngài, lần trước ngài giúp tôi giải quyết vấn đề ở Trầm Yên Lâu, tôi cũng rất cảm ơn, ngài tốn bao nhiêu tiền, tôi có thể viết giấy nợ trước, sau này nhất định trả lại, bộ quần áo ở chỗ ngài, ngài tùy ý bảo người mang đến cho tôi là được...”

Đây là lần Trương Hoàn nói với Triệu Trần nhiều nhất, nhưng lại là muốn đoạn tuyệt quan hệ với Triệu Trần.

Tuy rằng lúc trước hai người đều không có biểu lộ rõ ràng nội tâm và thừa nhận quan hệ này, nhưng, loại quan hệ này chân chân thật thật tồn tại, hai người đều hiểu rõ.

Triệu Trần nghe Trương Hoàn nói như vậy, ông lại nở nụ cười, cúi đầu cười, Trương Hoàn nghe không ra ý tứ hàm súc trong nụ cười đó, nhưng cậu vì tâm sinh xấu hổ mà cúi thấp đầu không chú ý về mặt Triệu Trần.

Triệu Trần nhất thời không trả lời, chỉ là ở bên tai Trương Hoàn nhẹ nhàng thổi khí, sau đó lại hôn lên, cả người Trương Hoàn phát run, muốn gãy ra, Triệu Trần ôm cậu rất chặt, ghé vào tai cậu nói, “Loại lời nói này rất nhấn tâm, tôi sẽ không nói, từ chuyện cậu từng từ chối nhiều người như vậy chưa bao giờ trải nghiệm khổ sở mất mát của người khác, tôi liền biết cậu là một người đặc biệt nhấn tâm lạnh lùng, hơn nữa cậu còn cho mình là trung tâm, cao ngạo bất tuân, tự cho là đúng, tự chủ trương, không nghĩ cho người khác...” Triệu Trần đem khuyết điểm của Trương Hoàn từng cái nêu ra, nói xong hai gò má Trương Hoàn đỏ bừng, ông mới cười nhìn chằm chằm mắt Trương Hoàn, nói, “Muốn nói tôi không có đạo lý sao?”

Trương Hoàn không đáp, Trương Hoàn cũng biết tính cách mình có rất nhiều chỗ thiếu hụt, nhưng bị người khác, mà người khác này còn là người cậu động tâm, cứ như cầm dao nhỏ đâm vào, sau đó rút ra không chút lưu tình vạch trần khuyết điểm mình, cậu vẫn đặc biệt khó chịu, còn có chút ầm ầm tức giận.

Triệu Trần biết Trương Hoàn khẳng định không dễ chịu, nhưng ông vẫn tiếp tục nói, “Tuy cậu như vậy, nhưng tôi vẫn tiếp nhận cậu, không có cách nào, tất cả mọi người nói yêu một người là chuyện không có đạo lý, tôi cũng đành tiếp nhận.”

Trương Hoàn đích thật bị Triệu Trần chọc giận, quát lạnh, “Ngài cho là ngài tốt bao nhiêu. Lão nam nhân, thô bỉ, háo sắc, còn không phải cũng tự cho mình là đúng, tự cho mình siêu phàm sao, ngài cho là ngài tốt lắm? Thập toàn thập mỹ? Tôi nên bị ngài quở trách? Tôi không ghét bỏ ngài, ngài dựa vào cái gì nói tôi như vậy!”

Triệu Trần không bị Trương Hoàn nói mà tức giận, tuy rằng ông đích xác rất lưu tâm Trương Hoàn nói ông là lão nam nhân.

Ông cười cười, hơn nữa nhìn Trương Hoàn yên tĩnh không ít, sau đó mới lên tiếng, “Vậy được rồi, dù sao hai ta đều kém cỏi như vậy, đều không nói được đối phương, thế thì cứ như vậy đi, cứ như vậy cùng một chỗ, tôi đỡ phải ra ngoài háo sắc tai họa nhóm phụ nữ, cậu cũng không cần thương tổn tâm các tiểu cô nương khác. Như vậy còn không phải vừa vặn!”

Trương Hoàn nhìn Triệu Trần, chẳng biết thế nào, bởi vì câu này trong đầu không phải tức giận, ngược lại là một loại cảm giác không biết làm sao, tiếng tim đập thành thịch cổ động màng nhĩ, cậu trầm mặc, cứ như vậy ngây ngốc nhìn Triệu Trần.

Trên mặt Triệu Trần mang theo ý cười, ánh mắt lại sâu không thấy đáy, Trương Hoàn giống như bị mắt ông hút mất linh hồn, hoàn toàn không biết nói cái gì, tâm tư rối tinh tối mù.

Lúc này Triệu Trần cúi đầu nói, “Cậu nhìn tôi như vậy, chỉ khiến tôi muốn phạm vào bệnh háo sắc cậu vừa mới nói, cậu xem làm sao bây giờ?”

Vừa nói, tay còn từ phía dưới sờ eo Trương Hoàn, eo Trương Hoàn nhỏ nhắn, nhưng lại là sự mềm dẻo hữu lực, Triệu Trần yêu thích không buông tay, đây vẫn là lần đầu tiên ông dùng tay vuốt ve thân thể Trương Hoàn, trong lòng thế nào có thể không kích động và vui mừng, thậm chí tay còn tiến vào trong áo ba lỗ tìm tới ***g ngực cậu, Trương Hoàn tuy gầy, nhưng da thịt thân thể trơn trượt mà ôn nhuận, dưới da dễ mỏng manh một tầng vân tinh tế, tuyệt không giống thân thể mềm mại của phụ nữ, nhưng đối với Triệu Trần mà nói, so ra càng đẹp.

Trương Hoàn bị Triệu Trần xoa đến ngực, cậu mới giật mình đưa tay ngăn lại cái tay háo sắc của Triệu Trần, nói, “Ngài muốn làm gì?”

Triệu Trần cười đến gian xảo y chang hồ ly, sắc bén tàn nhẫn lại như một con sói hoang, cắn tai Trương Hoàn nói, “Muốn làm cậu, không phải rõ ràng sao.”

Trương Hoàn bị lời này làm cho cả kinh, thở hắt hắt, cắn răng nghiêng lợi nói, “Ngài thật đúng là...”

Cái tay kia của Triệu Trần đã trượt xuống phía xuống sờ soạng giữa hai chân Trương Hoàn, phát hiện cậu cư nhiên đã nửa đứng đứng, ngoài kinh ngạc lại cảm thấy vừa lòng thoả ý, rất được cổ vũ, tưởng tượng Trương Hoàn cái tuổi trên dưới hai mươi này, chính là chịu không nổi thân thể tịch mịch dài lâu, bị ông đụng chạm động tình mới là bình thường, đương nhiên, này cũng nói Trương Hoàn thật đúng là triệt triệt để để đồng tính, bị đàn ông sờ soạng mới có cảm giác như thế.

Triệu Trần hạ lưu nói một câu tiếp một câu, vừa có kỷ xảo vuốt ve Trương Hoàn, vừa ghé vào tai cậu dụ dỗ, “Cậu mới nói tôi háo sắc, thế nào liền quên rồi, tôi chính là háo sắc đấy, nhìn đến cậu càng nhin không được, cậu cũng sờ tôi một cái, liền biết tôi nói có bao nhiêu chân thành.”

Ông còn nắm lấy tay Trương Hoàn, mang đến chạm lên đại gia hỏa nhà mình, đây là lần đầu tiên Trương Hoàn đụng vào ** của người khác, hơn nữa còn là thứ có kích thích kinh người như Triệu Trần, cậu cả kinh giật bắn, mặt đỏ bừng, nhìn Triệu Trần nói, “Ngài...”

“Ngài” xong liền nói không ra lời, nhưng lại xấu hổ đến nổi tai và cổ đều ứng lên một tầng hồng nhạt.

Trong mắt Triệu Trần đã hoàn toàn giống ánh mắt ác lang muốn xâm lược, Trương Hoàn tuy trong lòng bồn chồn, nhưng lại từ nơi sâu thẳm trong tim dâng lên kích động khẩn trương và một trận vui vẻ áp chế không được, cứ nhiên bởi vì chạm đến nơi nào đó của Triệu Trần mà dâng lên vui vẻ, này thật làm cho Trương Hoàn xấu hổ và kinh hoảng.

Triệu Trần cường bách ôm Trương Hoàn mặt đối mặt, sau đó đặt cậu dưới thân, ghé vào tai cậu nhẹ nhàng dụ dỗ, “Ngày tốt cảnh đẹp, trái lại đừng lãng phí thời gian!”

Trương Hoàn muốn phản bác, nhưng bộ vị yếu ớt mấu cảm nhất đang bị tay Trương Hoàn bắt giữ, hơn nữa bị ông vừa sờ vừa vuốt mà đánh mất bất luận ý chí có thể phản kháng.

Ánh mắt cậu hơi phiếm hồng, vừa hàm chứa đầm nước, khẳng khẳng trừng mắt Triệu Trần, một bộ dáng hung ác, cắn răng không nói lời nào, Triệu Trần yêu muốn chết cái dáng dấp mị nhân muốn ngừng mà không được này, vừa hầu hạ người phía dưới, còn hôn lên môi cậu, nhẹ giọng nói, “Tôi đây coi như cậu đáp ứng rồi.”

Rốt cuộc là đáp ứng Triệu Trần cái gì, Trương Hoàn lại không ngẫm nghĩ, bởi vì đầu ngón tay Triệu Trần khẽ gầy lên phần đỉnh, khoái cảm ập đến, khiến cậu phải ngược cổ cong người, thậm chí trong miệng còn tràn ra một tiếng than nhẹ.

Tiểu Bảo : Triệu Trần, chú biến thái, chú dụ dỗ con nít!!! *chạy* Đăng bởi: admin

28. Chương 28

Chương 28 : Bản chất thô bỉ

Giường Trương Hoàn mua là giường đơn second-hand, cậu bình thường một mình ngủ bên trên còn không cảm thấy cái gì, khi hai người chen lên, đặc biệt dưới tình huống Triệu Trần so với cậu còn cao và cường tráng hơn một chút, chen trên giường quả thực không có chỗ xoay người.

Triệu Trần lại đè lên người cậu, quả thật khiến cậu không thể động đậy, vừa hơi nhúc nhích, liền nghe tiếng giường kêu cạ kêu kẹt, Trương Hoàn thật lo lắng giường sắp sụp xuống.

Trương Hoàn thấp thỏm lo âu, Triệu Trần lại không để ý.

Triệu Trần vừa hôn gò má Trương Hoàn, ngón tay đã kéo ra quần lót cậu, nắm lấy thứ gốc rễ kia, nếu như đổi thành người khác, Triệu Trần sợ rằng sẽ cảm thấy việc dùng tay giúp nam nhân khác đối với ông là không có khả năng, nhưng ai bảo người này là Trương Hoàn chứ.

Ông nhìn ra được Trương Hoàn phi thường thú vị, bởi vì động tác của ông thỉnh thoảng lại ức chế không được than nhẹ thở dốc.

Trương Hoàn quay mặt sang một bên, ánh mắt hơi hơi lấp lánh, thật sự là không chịu nổi, thấp giọng nói, “Không... không cần, mau buông ra....”

Triệu Trần mới không buông, còn cúi người hôn môi cậu, không cho cậu nói nữa, động tác trên tay không nhanh không chậm, gỡ ra các loại kỷ xảo sẵn sóc, Trương Hoàn rất nhanh liền không được, cả chân đều đang run rẩy còn loạn động, viên mắt đỏ hơn, bởi vì không muốn nhìn Triệu Trần, mà nhắm mắt lại, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp như nức nở.

Lúc được Triệu Trần đưa lên đỉnh, cậu cũng không nhìn được nữa, tay siết chặt vai Triệu Trần.

Cao trào khiến đầu cậu một mảng mê man, trong lúc nhất thời cái gì đều không nhớ được, thân thể cũng toàn bộ mềm xuống, tê liệt nằm đó.

Tay Triệu Trần còn bao phủ nơi đó của cậu, nhuộm đầy trơn dịch, trơn trượt sờ lên đùi trong của Trương Hoàn, Trương Hoàn phục hồi tinh thần lại, liền khép chặt chân, thanh âm hơi khàn khàn, “Ngài đứng lên, mau đứng lên...”

Đôi mắt Triệu Trần thâm thúy, trên mặt lại mang theo tia cười, không đứng dậy, nói, “Cậu thật sự là tự tư tự lợi (ích kỉ), tôi cho cậu thư thái, cậu liền qua sông đoạn cầu (qua cầu rút ván) muốn ném tôi sang một bên sao?”

Trương Hoàn thở hắt ra, mặc dù muốn trừng Triệu Trần, nhưng lại bởi mang theo vết tích *** mà khiến cái nhìn chằm chằm không có bất kỳ lực uy hiếp nào, trái lại có loại cảm giác câu dẫn người khác, nói, “Vậy ngài muốn thế nào, tôi làm cho ngài bắn?”

Đại gia hoả của Triệu Trần sớm đã tinh thần dồi dào chọc vào sườn thắt lưng cậu, cảm giác tồn tại mãnh liệt, Trương Hoàn muốn không nhìn cũng không có cách nào không nhìn.

Triệu Trần nghiêng người bao phủ trên người Trương Hoàn, cười cười, lấy bàn tay dính dịch thể của Trương Hoàn từ trong chăn ra, còn cố ý nhìn Trương Hoàn, nói, “Xem, của cậu.”

Trương Hoàn rất quần bách, nghĩ Triệu Trần thật sự là thô bỉ tới cực điểm, đưa tay đẩy cánh tay ông ra, ngẩng cổ vươn tay lấy khăn giấy trên tủ đầu giường ném cho Triệu Trần, không hề phản ứng ông.

Triệu Trần rút giấy lau tay, sau đó cúi người lại hôn lên chóp mũi khoé môi Trương Hoàn, thanh âm trầm thấp mà mỉa mai, nói, “Vừa nãy cậu nói với tôi gì đó, sao chỉ nói không làm.”

Trương Hoàn trừng mắt ông, tay chống lên ngực ông, nói, “Ngài đứng dậy được chưa, đè không nặng sao?”

Một chiếc giường nhỏ như vậy, để Triệu Trần xoay người thật trắc trở, ông nghiêng thân qua một tí, thật sự sợ đè Trương Hoàn hỏng mắt.

Ông khê động, Trương Hoàn chợt nghe thấy giường kết một tiếng, vì vậy liền oán giận, “Ngài nhẹ một chút được không?”

Triệu Trần nghĩ thầm cậu lại rất bất bẻ, cười nói, “Tôi còn chưa đủ nhẹ sao? Đều chưa làm gì cậu!”

Trương Hoàn hung tợn nói, “Ngài nặng như vậy, muốn ép gãy giường.”

Triệu Trần không thể nhìn Trương Hoàn được nữa, ông một phen ôm lấy Trương Hoàn, chính mình tựa vào đầu giường, để cậu ghé vào trên người mình, như vậy cuối cùng hai người có thể song song nằm trên giường, lại không đến mức đè hỏng Trương Hoàn.

Mà cái giường này, đích thật khiến Triệu Trần hoài nghi độ rắn chắc.

Ôm Trương Hoàn như vậy, ông cũng phi thường trực quan (cụ thể, trực tiếp) biết được Trương Hoàn rốt cuộc có bao nhiêu gầy, thể trọng phòng chừng không thể so với Triệu Sướng nặng hơn bao nhiêu, đặt cậu lên người mình trên cơ bản không cảm thấy có gánh nặng gì.

Trương Hoàn và Triệu Trần điều chỉnh một vị trí, Trương Hoàn cuối cùng cũng từ trong cảm giác bị áp bách mãnh liệt khi Triệu Trần đè nặng cậu quay về với không khí, cậu có chút lạnh, muốn kéo chăn, Triệu Trần liền kéo chăn lên trước, đắp kín cho cậu, đồng thời nhắc nhở, “Vừa rồi cậu nói gì đó, mau hành động đi!”

Trương Hoàn trừng ông một cái, dù sao đều là nam nhân, tuy là lần đầu tiên làm cho người khác, Trương Hoàn lại không cảm thấy xấu hổ, hơn nữa đối phương là Triệu Trần, một lão sắc quý, cậu cũng dấy không nổi bao nhiêu cảm giác xấu hổ.

Trương Hoàn nắm lấy thứ đó của Triệu Trần động tay, Triệu Trần thở nhẹ ra, còn nói cậu dùng lực quá nhỏ, cậu dùng sức hơn, ông lại nói cậu có phải muốn phê ông hay không, chỉ khiến Trương Hoàn tức giận không chịu nổi, cắn răng dùng tay làm cho ông.

Hơn nữa thứ này của Triệu Trần xác thật không phải người bình thường có thể có, Trương Hoàn thật hoài nghi có ai có thể thừa nhận ông.

Triệu Trần nhìn khuôn mặt tuần tú ửng đỏ của Trương Hoàn, trong lòng vô cùng thỏa mãn sung sướng, tay lại hạnh kiểm xấu dọc theo eo Trương Hoàn xuống phía dưới sờ mông cậu, Trương Hoàn bị ông lần mò nhẹ siết một cái lên gốc rễ của ông, này làm cho Triệu Trần hít một hơi, kêu to với Trương Hoàn, “Loại đùa giỡn này sao có thể tùy tiện làm?”

Khoẻ mắt Trương Hoàn cũng đỏ đỏ, bộ dáng này trong mắt Triệu Trần câu dẫn không chịu được, cậu cắn răng nghiêng lợi nói, “Vậy ngài đừng lộn xộn.”

Triệu Trần nói, “Tôi đây là lộn xộn sao? Căn bản không có động.” Vừa nói, ôm Trương Hoàn ở trên giường di chuyển, lại kéo kéo chần, giường kéo kẹt kêu hai tiếng.

Triệu Trần tới gần mặt Trương Hoàn hôn lên tai cậu, trong giọng nói chứa đựng mị hoặc *** khàn khàn và khiêu gợi, nhưng nói ra cũng không phải lời hay ho, “Tôi nói Trương Hoàn, cái giường này của cậu chắc thật, cậu bình thường ở trên này quay tay, sẽ không vang đến nỗi người khác tưởng bên trong có hai người đi?”

Trương Hoàn hung hăng nhìn chằm chằm ông không nói lời nào, trước đây không cùng Triệu Trần đâm rách tầng giấy này, biểu hiện của Triệu Trần còn không quá tệ, lúc này mới phá tầng giấy này đi, ông đã bắt đầu vô hạn đối mới giới hạn của sự thô bỉ.

Triệu Trần lại sờ lên mông cậu, cảm thán xúc cảm thật tốt, đang rình trộm của sau người ta, Trương Hoàn liền không nhịn được nữa, buông thứ đang vuốt ve trong tay, xoay người muốn xuống giường.

Triệu Trần ôm cậu trở lại, nói, “Cậu không thể không có chủ nghĩa nhân đạo như vậy, còn chưa xong đã muốn đi.”

Trương Hoàn hung tợn nói, “Ngài tự làm đi, ông đây không hầu hạ ngài.”

Triệu Trần ôm cậu không buông, vừa hôn vừa liếm lên cổ cậu, chỉ khiến thân thể Trương Hoàn mềm yếu nhũn ra.

Triệu Trần ôm thân thể mặc dù gầy nhưng thật sự mềm dẻo của cậu, vô cùng nghĩ bấy nghĩ bạ, tay Trương Hoàn thật sự không có kinh nghiệm, không phải nhẹ thì là nặng, còn không hề có kỹ xảo, Triệu Trần không chiếm được khoái cảm đặc biệt nào, vì vậy ông được một tắc lại muốn tiến một thước ở bên tai Trương Hoàn thổi khí, “Chúng ta thử chân chính một lần hai nam nhân làm với nhau đi.”

Trương Hoàn bị Triệu Trần hôn cơ thể như nhũn ra, nghe thấy lời này liền lập tức xóc lại tinh thần, liếc ông nói, “Nếu như ngài để tôi tới, tôi liền thử.”

Triệu Trần khẽ cười một tiếng, “Cho cậu tới, cho cậu tới? Cậu vẫn là gà tơ nha? Có thể sao?”

Những lời này khiêu khích lên bất mãn cực lớn của Trương Hoàn, cậu giơ tay liền đánh lên lưng Triệu Trần một quyền, đánh cho Triệu Trần kêu đau một tiếng, phỏng chừng đau ba phần, bảy phần còn lại đều là ông cố ý làm ra vẻ.

Triệu Trần lại lần mò ** của Trương Hoàn, còn ở dưới ánh đèn nhìn một chút, Trương Hoàn nhất định là chưa từng có kinh nghiệm, vật nhỏ kia còn là xử nam mới có thể có nhan sắc trắng nõn, thật sự là giống y như Trương Hoàn cho người ta cảm giác thanh tú mà đơn thuần.

Gốc rễ yêu nghiệp này cũng có thể cho người ta cảm giác đơn thuần, Triệu Trần thật muốn cảm thán một trận.

Ông muốn ôm Trương Hoàn vào trong lòng, Trương Hoàn ước lượng một chút sức lực của hai người, hơn nữa tên sắc quỷ Triệu Trần này, kinh nghiệm rất phong phú, nếu như làm thật, chính mình nhất định sẽ không chiếm thượng phong, cho nên, cậu thật nhanh thanh tỉnh làm phán đoán, không thể để cho Triệu Trần làm thật, hơn nữa, thứ kia của Triệu Trần con người có thể thừa nhận sao, những phụ nữ cùng với ông trước đây, khẳng định đều chịu đủ khổ.

Trương Hoàn giấy dựa, bắt đầu la ầm lên, “Tôi không muốn, ngài nếu dám cưỡng ngành đến, tôi khiến ngài nửa đời sau làm thái giám, ngài có nghe không!”

Triệu Trần tuy tâm ngứa khó nhịn, nhưng cũng biết thao tác trên cái giường đơn không rắn chắc này sẽ gặp vấn đề rất lớn, đặc biệt dưới tình huống Trương Hoàn không muốn, cho nên ông chỉ nói nói ngoài miệng chiếm tiện nghi, không có chân chính muốn làm.

Nhưng ông vẫn nói, “Vậy cậu tiếp tục dùng tay, còn giở trò xấu với tôi, cậu cũng không thể trách tôi thật sự làm cậu.”

Trương Hoàn thấp giọng mắng, “Ai làm ai, còn chưa biết đâu.”

Vì vậy sau đó Trương Hoàn đành tiếp tục ra sức dùng tay cho ông, mới đầu vẫn ngồi trên người Triệu Trần, tay đều mỗi còn chưa thấy Triệu Trần muốn ra, cậu bắt đầu oán giận, “Ngài thế nào còn chưa xong?”

Triệu Trần thở dài, “Rất ít người nhanh như cậu, hơn nữa, bảo bối, tay cậu hoạt động thật sự không tốt lắm?”

Trương Hoàn bị ông nói xong tức giận không xong, lại muốn rút lui, nhưng bị Triệu Trần đè xuống không nhúc nhích được, cậu thay đổi tư thế, nằm nghiêng trên người Triệu Trần, tiếp tục dùng tay vuốt ve, Triệu Trần lấy tay nửa ôm cậu, vẫn luôn chỉ đạo làm như thế nào, Trương Hoàn nghe ông nói, thật muốn phề ông, nhưng vẫn chỉ có thể nghiêm túc vùi đầu chịu khó.

Chỉ cảm thấy cái thứ kia còn đang biến lớn, cậu không khỏi sợ hãi than Triệu Trần có phải ăn trúng cái gì kỳ quái rồi không, cho nên mới có thể như vậy.

Trương Hoàn vì để tiết kiệm sức, thân thể càng ngày càng trượt xuống dưới, hai tay vuốt ve cho ông, Triệu Trần lúc này đã có chút hứng thú, nhưng cư nhiên vẫn có thể bất động thanh sắc như cũ, ông sợ Trương Hoàn bị chặn đè ngộp, liền vén chăn ra một khoảng lớn, thấy bộ dáng chuyên chú làm việc của Trương Hoàn, thật muốn kêu Trương Hoàn dùng miệng, bất quá nghĩ đến hậu quả sau khi nói, ông liền bảo trì trầm mặc.

Trương Hoàn thay đổi mấy tư thế, khoảng chừng hơn nửa tiếng, mới cảm thấy phồng chùng có thể xong việc.

Triệu Trần càng về sau cũng không thể bảo trì bộ dáng bình tĩnh kia, ôm chặt eo Trương Hoàn, ngón tay không ngừng vuốt ve da thịt cậu, Trương Hoàn đã không còn quản những thứ này, chỉ tăng lực hoạt động tay, cuối cùng cũng thấy phía dưới Triệu Trần có động tĩnh, lúc Triệu Trần bắn ra, thậm chí khiến Trương Hoàn cả kinh kêu một tiếng, còn có một ít dây lên mặt cậu, cậu muốn thối lui, lại bị Triệu Trần nắm tay ở trên, bắt cậu tiếp tục động tác.

Chờ hoàn toàn kết thúc, Triệu Trần hài lòng tựa ở nơi đó, trên mặt hàm chứa ý cười nhìn Trương Hoàn.

Trương Hoàn vừa quần bách vừa tức giận, nhanh chóng rút khăn giấy lau mặt và tay.

Triệu Trần tìm lại một chút nhịp thở, liền ôm cả người cậu vào lòng, hôn hôn trên mặt cậu, Trương Hoàn giả giả thật thật đánh vào vai ông hai cái.

Sau đó Triệu Trần khoả thân vào phòng tắm tắm rửa, Trương Hoàn lúc này mới ở dưới ánh sáng rõ ràng thấy được thứ tội ác làm mình chịu khổ kia, màu tím đỏ thẫm, thời điểm bán mềm cũng có kích thước kinh người, Triệu Trần phát hiện ánh mắt cậu quan sát mình, liền cười chọc cậu, “Thế nào, cậu coi như thích đi?”

Trương Hoàn lập tức quay mặt đi, đây là hoàn hoàn toàn toàn triệt triệt để để nhận định bản chất không biết xấu hổ và thô bỉ của Triệu Trần.

Triệu Trần cười một tiếng, lại quay trở về, trong sự kinh hoảng của Trương Hoàn ôm ngang cậu lên, còn nói, “Cùng tắm đi!”

Trương Hoàn vùng vẫy muốn xuống đất, Triệu Trần vẫn cứ ôm cậu vào phòng tắm mới buông cậu ra. Vội sen lúc đầu xả nước lạnh, Triệu Trần cũng không thèm để ý, cởi áo sơ mi liền trực tiếp tắm, nhưng nước nóng rồi mới kéo Trương Hoàn vào, Trương Hoàn không dám đi nhìn tắm thân thể rắn chắc của Triệu Trần, chỉ dao động ánh mắt, nhanh chóng tắm rửa.

Tiểu Bảo: post luôn cho nó nóng sốt () . Mấy chỗ ** trong chương đều là censored từ bản raw đây nhé
Đăng bởi: admin

29. Chương 29

Chương 29 : Chia cách

Trương Hoàn thật nhanh tắm xong, nhìn cũng không nhìn Triệu Trần, người trần như nhộng chạy khỏi phòng tắm, lấy quần lót và áo ngủ trong rương ra mặc vào, lại đổi ga giường chăn bông bị nắm kéo rối tình rối mù, đổi xong nhớ tới Triệu Trần đến chỗ cậu, cần bản không có mang theo quần áo để thay.

Không thể không đi tới cửa phòng tắm hỏi Triệu Trần, “Này, ngài không có quần áo để thay làm sao bây giờ, quần áo của tôi ngài mặc quá nhỏ.”

Bên trong đã không còn tiếng nước, Triệu Trần nghe thấy đáp, “Không sao, tôi gọi điện bảo người mang đồ tới, tôi có thể ngủ chỗ cậu một lát rồi đi.”

Trương Hoàn nghĩ trong khoảng thời gian quần áo còn chưa đưa tới, lẽ nào người này muốn ở trường lông nhông sao?

Trương Hoàn tuy nghĩ thế, nhưng cảm thấy Triệu Trần còn chưa đến mức như vậy, bắt quá cậu quá đề cao Triệu Trần rồi.

Triệu Trần thật sự khoả thân từ trong phòng tắm đi ra, hơn nữa ông cũng không cảm thấy lạnh.

Trương Hoàn kinh ngạc nhìn ông, nói, “Ngài không mặc cái gì sao?”

Triệu Trần thấy Trương Hoàn đã đổi ga giường chăn bông, còn cười khen cậu hai câu chịu khó, sau đó liền nói với Trương Hoàn, “Cậu cũng không phải đại cô nương, thế nào? Còn xấu hổ?”

Trương Hoàn trong lòng nói thầm “Xấu hổ cái rắm”, ngoài miệng lại không nói cái gì, chỉ tìm quần cộc của mình cho Triệu Trần mặc, thế nhưng đã không còn cái mới, nếu đưa ông đồ cũ, cậu cảm thấy Triệu Trần sẽ đùa giỡn cậu hai câu, vì vậy tâm ngang ngược nổi lên, nghĩ cứ để Triệu Trần loã mông đi, quần ông làm chi.

Triệu Trần đã ngồi lên giường, còn bảo Trương Hoàn cũng lên giường ngủ, nhìn một chút điện thoại nói, “Đã bốn giờ hơn, qua bảy giờ tôi còn phải lên máy bay, ở chỗ cậu nghỉ một lúc liền đi, cậu nhanh lên giường đi, ngủ với tôi một lát.”

Trong lòng Trương Hoàn vốn không quá thoải mái, nhưng nghe Triệu Trần nói ông một lại phải đi, không khỏi có chút đau lòng ông qua lại bốn ba mệt nhọc, vốn Triệu Trần không cần hành hạ như thế, đều bởi vì một cú điện thoại của cậu mới biến thành như vậy.

Trương Hoàn sau cùng trở nên thuận theo một chút, cũng lên giường, dán chặt bên người Triệu Trần nằm xuống, phải dán chặt là vì không có cách nào cách xa nhau – cái giường này quá nhỏ.

Triệu Trần gọi điện thoại cho tài xế của ông, bảo y trước giờ nào mang y phục và một ít đồ dùng tới đây, Trương Hoàn thấy ông cúp điện thoại xong liền nói, “Làm tài xế cho ngài thật là mệt mỏi, trễ như thế còn phải làm việc.”

Triệu Trần cười nói, “Cậu lại có thể đồng tình bất cứ người nào trên đời này, chỉ không đồng tình tôi có phải không? Vừa rồi rốt cuộc là vì ai tôi mới phải đổi một bộ quần áo?”

Trương Hoàn bị ông nói xong khuôn mặt phát nhiệt, cảm thấy cùng người đàn ông thô bỉ này nói chuyện tiếp, sẽ chỉ hại mình, vì vậy liền ngậm miệng không nói.

Triệu Trần nằm xuống, trực tiếp vươn tay ôm Trương Hoàn ngủ, Trương Hoàn đưa lưng về phía ông, nhanh chóng muốn lấy tay đẩy cánh tay ông ôm mình.

Triệu Trần không buông, nói, “Cậu chớ lộn xộn, cái giường này nhỏ như vậy, cậu muốn đẩy tôi đi nơi nào, lại không rắn chắc, cậu cử động nửa giường sẽ sập.”

Trương Hoàn nghĩ thầm muốn sập liền sập, nhưng cuối cùng vẫn đành tùy Triệu Trần ôm cậu, không dám cử động nữa, Triệu Trần cả người loã thể, ôm cậu như vậy, thật làm cho cậu như lâm đại địch, tuy rằng thời gian đã trễ, nhưng cậu nhất thời căn bản không ngủ được.

Đèn bị tắt, trong phòng liền triệt để tối thui, chỉ có tia sáng yếu ớt trong thành thị chiếu vào từ cửa sổ, phủ lên đồ vật trong phòng một tầng ôn nhu nhợt nhạt như mặt nước.

Triệu Trần có lẽ thật sự rất mệt mỏi, mới một lúc, Trương Hoàn liền phát hiện hô hấp của ông đã từ từ đều đặn, ông ngủ rồi đi.

Mà Trương Hoàn lại không ngủ được, cậu nghe tiếng hít thở nhợt nhạt của Triệu Trần, còn có thanh âm thỉnh thoảng ô tô lái qua mỏng manh ngoài cửa sổ, không biết qua bao lâu, mới mơ mơ màng màng ngủ mất.

Hình như vừa mới ngủ, Trương Hoàn lại bị tiếng Triệu Trần rời giường đánh thức.

Kỳ thực Triệu Trần đã tận lực không làm ra tiếng động, nhưng cảm giác Trương Hoàn vô cùng nhạy cảm, cho dù ngủ tính cảnh giác cũng rất cao, Triệu Trần vừa thức dậy, cậu liền tỉnh.

Tài xế đã đưa y phục đến cho Triệu Trần, sợ bật đèn quấy rầy giấc ngủ Trương Hoàn, Triệu Trần không mở đèn trong phòng, mà là chuẩn bị cầm y phục vào phòng tắm mặc.

Trương Hoàn tỉnh lại liền trực tiếp bật công tắc đèn ở đầu giường, trong phòng thoáng cái sáng rõ, Triệu Trần quay đầu nhìn Trương Hoàn, phát hiện Trương Hoàn đã tỉnh, mở to ánh mắt nhấp nhem nhìn ông.

Thế là Triệu Trần liền ngồi bên giường mặc quần áo vào, đồng thời nghiêng đầu nhìn Trương Hoàn đang dùng mu bàn tay phủ lên mắt che đi ánh đèn điện, ôn nhu nói, “Đánh thức cậu? Ngủ tiếp đi, tôi phải đi.”

Trương Hoàn cầm điện thoại qua xem giờ, phát hiện vẫn chưa tới sáu giờ, lại hỏi, “Sao sớm vậy?”

Triệu Trần cài xong cúc áo sơmi, quay đầu, tay chống bên cạnh người Trương Hoàn, cúi xuống hôn lên môi cậu hai cái, lại cười nói, “Không nở để tôi đi?”

Trương Hoàn liếc trắng mắt ông, lại đẩy người ông, quay mặt sang chỗ khác.

Triệu Trần cười cười, nói, “Từ nơi này đến sân bay gần một tiếng, tôi không đi sớm không được. Nếu hội nghị lần này không quan trọng, tôi mới không muốn hành hạ như thế, càng bởi cậu nhiều tôi sẽ càng cao hứng.”

Trương Hoàn nghe ông nói như vậy, biết ông đang giải thích với mình, tuy Triệu Trần rất nhiều lúc nói chuyện mang theo trêu chọc, nhưng trong ngôn ngữ lại đa phần chạm đến tâm khảm Trương Hoàn.

Trương Hoàn lườm Triệu Trần nói, “Ai muốn ngài bồi nhiều, phải đi liền đi nhanh lên!”

Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, trong lòng thật ra vẫn có chút không muốn.

Triệu Trần biết Trương Hoàn chỉ mạnh miệng vậy thôi, cũng không để tâm, cầm dụng cụ vệ sinh tài xế đưa tới vào phòng tắm rửa soạn một phen mới ra ngoài, khi mặc vào áo sơmi và vest xong, ông lại khôi phục hình dạng ở bên ngoài oai phong một cõi kia.

Trương Hoàn vẫn nằm trên giường nhìn ông, bởi vì ngọn đèn chiếu vào mắt khiến cậu khó chịu, cậu vẫn khe chau mày, để Triệu Trần thấy, chỉ cảm thấy cậu là đang khổ sở không muốn, tuy Trương Hoàn đích thật có chút không nở, nhưng hoàn toàn không nhiều như Triệu Trần tưởng.

Trương Hoàn không phải người nhất định phải dính vào một chỗ với người khác, ngược lại là loại có người dính cậu làm cậu cảm thấy phiền chán.

Lúc Triệu Trần sắp ra cửa lại phủ lên người Trương Hoàn muốn hôn cậu, Trương Hoàn dùng tay chặn lại vai ông, nói, “Ngài đi nhanh đi, trên đường cẩn thận.”

Triệu Trần cười, bắt lấy tay cậu, hôn lên môi Trương Hoàn hai cái mới thôi, nói, “Tôi mấy ngày nữa sẽ về, ngoan ngoãn chờ tôi.”

Trương Hoàn không đáp lại ông, nhắm mắt, cậu không quen phương thức tình yêu dính sền sệt như thế.

Triệu Trần lại nói một câu bảo cậu ngủ nhiều một chút, liền tắt đèn trong phòng, người cũng ra khỏi cửa.

Trương Hoàn nghe thấy tiếng cửa lách cách một tiếng đóng lại, cậu mới mở mắt ra nhìn về phía cửa.

Trong phòng đã tối xuống, không có sự tồn tại và khí tức của người khác, Trương Hoàn chẳng biết thế nào, đột nhiên cảm thấy cô tịch, từ một khắc Triệu Trần rời đi, cậu bắt đầu nhớ ông, cậu thậm chí có loại xúc động, muốn rời giường, xông ra tiễn ông.

Bất quá, cậu không làm như vậy.

Chỉ là cầm điện thoại qua, nhắn cho Triệu Trần một tin nhắn – đi đường thuận lợi, chú ý an toàn, đến nơi nói một tiếng.

Ngôn ngữ tùy ý mà ngắn gọn.

Triệu Trần vừa mới ngồi lên xe, liền nhận được cái tin nhắn này của Trương Hoàn, không khỏi đặc biệt thư sướng khoái hoạt trong lòng, ngẩng đầu nhìn tầng lầu Trương Hoàn ở, nơi đó tối đen, không thể nhìn thấy cái gì.

Tài xế khởi động xe lái đi, Triệu Trần nhìn tin nhắn cười cười, nhắn trả cho Trương Hoàn một cái tin nhắn – ngủ tiếp một giấc thật ngon đi, nếu như nhớ tôi, có thể tùy thời gọi điện hoặc nhắn tin, tôi sẽ tận lực về sớm, về tới thì đến tìm cậu.

Triệu Trần gửi tin nhắn không phải vô cùng linh hoạt, bởi vì ông rất không thường dùng chức năng này, nếu không phải Triệu Sưởng sẽ cùng ông nhắn tin, sợ rằng kỹ thuật nhắn tin còn kém hơn bây giờ.

Trương Hoàn rất nhanh nhắn lại cho ông, mở ra xem, lộ ra hình ảnh một người nho nhỏ giơ quyền với ông.

Điều này làm cho Triệu Trần đặc biệt vui vẻ a, thậm chí nở nụ cười, tài xế nhìn Triệu Trần bộ dạng này, chỉ xem như không thấy, nghĩ ông chủ đối với vị nam sinh viên kia thật đúng là động tâm rồi, nếu không sẽ không như vậy.

Trương Hoàn ngủ thẳng đến tám giờ mới dậy, lại đi chơi bóng rổ, đến mười giờ nhận được tin nhắn từ Triệu Trần, ông nói ông đã xuống máy bay rồi, một đường thuận lợi.

Trương Hoàn chỉ nhắn lại cho ông một khuôn mặt cười, liền không để ý tới ông.

Lúc sau còn nhận được điện thoại từ vị tài xế trong nhà Triệu Trần luôn đưa cơm cho cậu, hỏi cậu trưa nay có muốn y đưa cơm cho cậu không, thời gian đưa cơm các loại.

Trương Hoàn nhanh chóng từ chối, nói hẹn với người khác, không cần y đưa.

Kỳ thật Trương Hoàn rất kỳ quái Triệu Trần hôm qua tới tìm cậu liền trực tiếp đến phòng cậu thuê, mà trước cậu rõ ràng nói với Triệu Trần là quay về nhà đi, Triệu Trần rốt cuộc làm thế nào xác định vị trí của cậu, có lẽ Trương Hoàn xem phim bị ảnh hưởng, cậu bắt đầu hoài nghi Triệu Trần có phải cho người giám thị cậu hay không, vì vậy lúc ra cửa còn đánh giá chung quanh một phen, không có phát hiện bất luận người khả nghi và sự tình nào, sau cùng đành thu hồi loại nghi ngờ này, nghĩ thầm về sau hỏi Triệu Trần một câu là được.

Hôm nay cậu thật sự hẹn với người khác, chính là một bạn học cùng lớp của cậu, coi như một nhân vật phong vân ở học viện bọn họ, tuy không phải giống Trương Hoàn bởi vì tướng mạo và bóng rổ mà nổi danh, nhưng hắn cũng dựa vào cái khác dành được tiếng vang cao hơn.

Gia thế nhà hắn vốn không tồi, sau còn tự chủ gây dựng sự nghiệp, hắn từ năm hai đại học bắt đầu làm một diễn đàn shopping online đại học, cái diễn đàn này phi thường nổi tiếng ở toàn bộ các trường đại học và cao đẳng S thị, vì giao hàng đúng giờ và tương đối tiện lợi mà chiếm ưu thế hơn các trang shopping online khác.

Hắn muốn kéo Trương Hoàn nhập bọn, để Trương Hoàn hỗ trợ kỹ thuật là được, nhưng Trương Hoàn mỗi lần đều cự tuyệt, Trương Hoàn từ chối ngược lại không phải là cậu không muốn tham gia làm việc, mà là vấn đề tình cảm phi thường cầu huyết, bạn gái cậu bạn này trước đây từng theo đuổi Trương Hoàn, cậu mà không được quay sang nhảy vào ôm ấp của vị bạn thân này, về sau Trương Hoàn mỗi lần nhìn thấy cô ta, cô đều đối với Trương Hoàn bày ra hình dạng u oán, khiến Trương Hoàn chỉ có thể né xa, liên đới đến cậu bạn này cũng không dám đến gần nhiều.

Hiện tại, Trương Hoàn xuất phát từ vấn đề kinh tế cấp bách, còn có phỏng chừng là chính mình có lý do chính đáng này, không sợ nữ sinh u oán kia, cho nên liền tiếp nhận lời mời của cậu bạn thân này. Đăng bởi: admin

30. Chương 30

Chương 30 : Nghiêm Lập Bản

Cậu bạn thân này của Trương Hoàn họ Nghiêm tên Lập Bản, cùng đại họa sĩ thời Đường Diêm Lập Bản có cách đọc giống nhau, vì vậy được đặt biệt danh “Đường họa sĩ”.

Chính hắn không để ý cái này, mỗi lần người khác gọi hắn như vậy, hắn còn cười đáp lại.

Trương Hoàn không phải người thích nói giỡn, cùng hắn hẹn gặp mặt, gọi tên hắn Nghiêm Lập Bản.

Nghiêm Lập Bản cao cao to to, mặt vuông vắn, miệng rộng mũi rộng, thuộc về loại khuôn mặt và tướng mạo tiêu chuẩn, rất ưa nhìn, hơn nữa trông còn rất đàng hoàng chân thành, nhưng Trương Hoàn biết người này kì thật phi thường thông minh tháo vát.

Ngồi xuống một tiệm cơm ngoài trường, chọn món, Nghiêm Lập Bản bắt đầu nói với Trương Hoàn, “Hẹn cậu nhiều lần, cuối tuần cũng đồng ý nể mặt cùng nhau ăn bữa cơm rồi.”

Trương Hoàn nói, “Lúc trước tôi thật sự bận, làm hạng mục trong phòng nghiên cứu, cậu biết mà, tôi vào phòng nghiên cứu rồi.”

Nghiêm Lập Bản nói, “Cái này thật ra tôi biết, còn nghe nói cái cuộc thi chương trình kia các cậu được giải nhì, chúc mừng chúc mừng.”

Trương Hoàn nói, “Giải nhì không có ý nghĩa gì, chỉ có giải nhất mới có thể tham gia thi đấu toàn quốc.”

Lúc sau cũng không muốn bàn lại vấn đề này, liền cùng Nghiêm Lập Bản nói chính sự.

Nguyên lai Nghiêm Lập Bản vốn là muốn mở rộng công việc, lại thành lập một chợ đồ second-hand online cho toàn bộ trường đại học cao đẳng S thị, cái này coi như là một chuyện phi thường có lợi với sinh viên, kỳ thật không có lợi nhuận, nhưng mà, có chợ đồ cũ này, Nghiêm Lập Bản nói có thể treo trên BBS các trường học, trường sẽ không nói gì cái này, sau đó tuyên truyền cùng diễn đàn shopping online đính kèm với chợ second-hand.

Phải nói bình thường cái diễn đàn shopping này muốn làm quảng cáo ở trường học phải tốn không ít tiền, có thể miễn phí treo trên BBS trường, chính là tiết kiệm bao nhiêu tiền quảng cáo.

Nghiêm Lập Bản đánh chính là chủ ý này, hắn muốn Trương Hoàn làm chợ đồ cũ này.

Này nhưng đây lại là một chuyện rất tốn sức, đương nhiên sau cùng không thể là một mình Trương Hoàn làm, còn có mấy người làm trợ thủ cho cậu, xem tại lợi ích của tiền, Trương Hoàn đáp ứng.

Sau khi ăn xong, Nghiêm Lập Bản liền bá vai Trương Hoàn ra cửa, Trương Hoàn không thích bị người khác chạm vào mình, phẩy cánh tay Nghiêm Lập Bản xuống, điều này là cho Nghiêm Lập Bản có chút xấu hổ, nhưng hắn chỉ cười cười, nói với Trương Hoàn, “Tôi nói cái bệnh khiết phích này nên trị đi, anh em kéo vai cậu cậu đều để ý như thế.”

Về mặt Trương Hoàn không có gì thay đổi, con người lãnh lãnh đạm đạm, nói, “Cậu biết tôi không quen, cậu còn cố ý làm!”

Nghiêm Lập Bản chỉ cười, hai người đi xuống quán ăn, hắn hỏi Trương Hoàn kế tiếp có tính toán gì không, có muốn cùng đến hồ bơi nhiệt độ ổn định trong nhà bơi không, như vậy có thể thả lỏng tâm tình.

Vốn muốn đi phòng nghiên cứu thảo luận vấn đề cùng đàn anh, nhưng đàn anh có việc nói không thể tới, vì vậy huỷ hẹn, buổi sáng lúc nhận được điện thoại của đàn anh, còn nghe được giọng cậu ta hơi khàn, cậu nghĩ cậu ta có thể ngã bệnh rồi.

Trương Hoàn nghĩ thật lâu chưa bơi lội, rất tưởng niệm, dù sao không có việc gì, vậy đi thôi, liền đáp ứng Nghiêm Lập Bản, lại hỏi hắn, “Hồ bơi trong nhà chỗ nào? Nếu như cuối tuần quá nhiều người, đi cũng không vui.”

Nghiêm Lập Bản biết tính khiết phích và kén chọn của Trương Hoàn, trong hồ bơi hơi nhiều thêm mấy người, cậu sẽ không xuống nước, tuy cậu không nói, nhưng mọi người đều biết cậu nghĩ nhiều người nước bẩn.

Nghiêm Lập Bản nhìn cậu cười nói, “Không có bao nhiêu người, tôi từ chỗ người khác cầm đến thẻ khách quý một khu hồ bơi hội viên, tôi dám cam đoan người bên trong sẽ không nhiều.”

Như vậy mới làm cho Trương Hoàn triệt để động tâm, cậu nói cậu về trước lấy quần bơi, nhưng lại bị Nghiêm Lập Bản gọi lại, “Không cần, trực tiếp đi là được, bên kia cái gì cũng sẽ cung cấp...” Thấy Trương Hoàn chần chờ, hắn liền bổ thêm một câu, “Đều là mới, bảo đảm sạch sẽ, đại thiếu gia của tôi ơi, cậu có thể không cần khiết phích thể không, đi, đi!”

Lôi kéo Trương Hoàn đến bãi đỗ xe.

Nghiêm Lập Bản lái xe, Trương Hoàn ngồi ghế phó lái nghịch trò chơi trong điện thoại, chơi một hồi lại lôi tin nhắn ra xem, nhìn tin nhắn Triệu Trần nhắn cho cậu mà ngây ra, một bộ dáng dập khuôn cười mà không cười, cậu thể này kì thật phi thường mê người, Nghiêm Lập Bản không khỏi xoay đầu lại nhìn cậu, lúc sau còn hỏi, “Đang xem cái gì, cao hứng như vậy!”

Trương Hoàn đóng tin nhắn, ngẩng đầu lên, nói, “Không có gì, xem tin nhắn em gái gửi cho.”

Nghiêm Lập Bản “Nga” một tiếng, sau đó nói, “Tôi thấy cậu yêu em gái quá nặng, cậu thật giống như ngoài quan hệ tốt với em gái, cũng không có tiếp xúc với nữ sinh khác.”

Trương Hoàn nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, nói, “Em ấy là em gái tôi, đương nhiên không giống. Thế nào lại gán yêu em gái lên đầu tôi!”

Nghiêm Lập Bản cười nói, “Tuy nói là em gái, nhưng cũng không phải em gái ruột. Nếu như vào thời cổ đại, không có quy định họ hàng gần ba đời không được kết hôn, cậu và em gái lại là nhân duyên tốt thân càng thêm thân.”

Trương Hoàn mắt lạnh nhìn hắn, “Cậu nói bậy cái gì.”

Nghiêm Lập Bản còn cười, “Tôi chỉ nói một câu thôi, có đôi khi thật sự cảm thấy cảm tình cậu dành cho em gái không bình thường.”

Trương Hoàn bị hắn nói như vậy, cảm thấy có chút ác tâm, nghĩ mình và Lộ Lộ cùng một chỗ, đó không phải loạn luân sao, cậu thật sự chưa từng suy nghĩ qua vấn đề này, bất quá nhớ kỹ ở nhà, Tiết Lộ thật sự không bố trí phòng vệ với cậu, mặc váy siêu ngắn còn đem chân gác lên tay vịn sofa, chỉ vì tư thế thoải mái xem tiểu thuyết, dĩ thật ra từng mắng Tiết Lộ, nhưng Tiết Lộ cho tới bây giờ làm lơ, Trương Hoàn chính là đồng tính luyến ái, cậu luôn luôn không chú ý đến con gái, càng không nói đến Tiết Lộ là em gái mình.

Vì vậy, càng nghĩ càng cảm thấy Nghiêm Lập Bản nói chạm vào ác tâm của cậu rồi, thậm chí loại ác tâm này đều hiện lộ ra nét mặt, cậu nhìn Nghiêm Lập Bản tức giận nói, “Cậu thể nào loạn tưởng đến những thứ này. Em ấy là em gái tôi.”

Cậu tức giận làm sáng tỏ xong, Nghiêm Lập Bản liền không nói chuyện này nữa, nhưng Trương Hoàn cảm thấy người này rõ ràng là hình dạng thở phào nhẹ nhõm, lẽ nào người này trước kia nghĩ mình sẽ tìm em gái loạn luân sao?

Thế là Trương Hoàn lại bắt đầu buồn bực, xem xét lại chính mình và Tiết Lộ ở chung, một chút cũng không phát hiện vấn đề, tuy rằng Tiết Lộ thích khoác tay cậu, thích đòi cậu công, thích làm nũng với cậu, nhưng, những điều này đều là chuyện rất thông thường giữa anh em, không có chỗ cho người ta hiểu lầm.

Cuối cùng, Trương Hoàn nghĩ đến hay là mình và Tiết Lộ không phải anh em ruột, cho nên người khác mới có thể loạn tưởng, nếu là anh em ruột, ai lại loạn tưởng chứ.

Nơi bơi lội cách trường bọn họ không gần, lái xe gần một tiếng mới tới, là một nơi nhìn có vẻ tráng lệ, nhưng bởi vì vẻ ngoài quá tráng lệ, mà khiến Trương Hoàn nghĩ nơi này là một chỗ nhà giàu mới nổi, sau đó lại nghĩ đến tiệm cơm Triệu Trần dẫn cậu đi ăn, trên cơ bản đều tương đối khiêm tốn, bất quá, đồ ăn xác thực rất ngon.

Bọn họ trực tiếp được mang lên hồ bơi trên lầu, Trương Hoàn thấy bên trong không gian lớn, nước phi thường trong suốt, ở dưới ánh đèn hiện lên từng tầng sóng gợn màu lam từ dưới đáy hồ, nhìn thấy tâm tình liền thư sướng.

Chủ yếu nhất vẫn là bên trong không có ai, xem ra người thích đến chỗ này bơi sẽ không đến ngay sau khi ăn trưa, cho nên lúc này trên cơ bản không có khách.

Bên bể bơi không thiếu ghế nằm bãi biển, có bàn, thậm chí còn có cây dù, toàn bộ bắt chước hình dạng ở bên ngoài.

Lúc tắm thay quần áo, thậm chí còn có nữ phục vụ dẫn đi, này làm cho Trương Hoàn rất ngỡ ngàng.

Tắm xong thay quần bơi đi ra, phát hiện Nghiêm Lập Bản đang đợi cậu, Trương Hoàn nói, “Cậu đi trước không được sao, sao đứng ở đây.”

Nghiêm Lập Bản cười không đáp, nhìn bộ dáng Trương Hoàn mặc quần bơi, nói, “Cậu xem cậu gầy chưa kìa, bình thường rốt cuộc có ăn cơm không? Cậu nhìn lại vóc người ca ca, không tồi đi!” Nói hần còn làm tạo hình quý ngài kiện mỹ (khoẻ đẹp).

Trương Hoàn nhìn cơ ngực cơ bắp hần đều đẹp, bất quá, không muốn tán dương hần, vì vậy mặt không thay đổi lướt qua bên cạnh, nghĩ Triệu Trần so với hần còn đẹp hơn một chút, hần ở đây khoe khoang cái gì!

Trương Hoàn không muốn cùng Nghiêm Lập Bản bơi cùng một khu nước, chính mình đi khu nước sâu, Nghiêm Lập Bản muốn theo qua, cậu lập tức hướng hần nói, “Cậu không cần theo tôi.”

Nghiêm Lập Bản nói, “Khu nước sâu nguy hiểm, cậu hiện tại làm nóng người bên này rồi hần qua, được không!”

Trương Hoàn nói, “Cậu đừng gà mẹ, tôi biết.”

Trương Hoàn khi bơi tựa như con cá, ở trong nước linh hoạt y như trên mặt đất, Nghiêm Lập Bản lúc sau trên cơ bản đều không bơi, hần ngồi trên bờ vừa uống nước có ga vừa nhìn Trương Hoàn bơi, thỉnh thoảng còn kêu Trương Hoàn chậm một chút, chú ý không bị chuột rút.

Hần xem đến hơi phát gốc, không biết suy nghĩ cái gì.

Trương Hoàn thích bơi, nhưng lại không có nhiều cơ hội tốt để bơi, bởi vì cậu không thích xài chung bể bơi với người khác, vì vậy, dưới loại yêu cầu cao này, đầu ra cơ hội cho cậu bơi thoải thích chứ.

Cậu chơi một hồi, mới ngẩng đầu lên, xa xa thấy chỗ cửa khu này có người vào, cách hơi xa, nhất thời không nhìn rõ tướng mạo người đó.

Nhưng là nghe thấy thanh âm bên kia, “Đây là nơi của bọn tôi, cũng dám cho người vào!”

Trương Hoàn nghĩ lại gặp người ý thể hiếp người, trong lòng không khỏi đặc biệt phiền chán những người này, nhưng vẫn chỉ có thể bơi tới bên cạnh, chuẩn bị lên bờ.

Chú thích:

_Diêm Lập Bản (601-673) danh họa thời Đường. Người Ung Châu Vạn Niên (nay là Đồng Quan Thiểm Tây). Con họa sĩ Diêm Bì thời Tùy, em trai Diêm Lập Túc. Ông giỏi vẽ người, xe ngựa, lầu thai đình các, ... Hội họa của ông, đường nét mạnh mẽ hữu lực, thần thái sinh động, màu sắc tao nhã vững vàng, bút pháp nhìn qua vui tươi cẩn thận, thần thái nhân vật khắc họa cẩn thận, tác phẩm được người đương thời liệt vào (theo zh.wiki)

Portrait_of_Yan_Liben

_BBS (BuLộ Lộtin board system) : dịch nôm na ra tiếng Việt thì là Hệ thống bản thông báo. Ở đây chắc là đang nói về PTRIỆU TRẦN BuLộ Lộtin board system, một hình thức truyền thông cực kỳ phổ biến với thanh niên bên TQ với Đài Loan (wiki bảo thế, các bạn có thể xem thêm ở đây [s://en.wikipedia.org/wiki/PTT_Bulletin_Board_System](http://en.wikipedia.org/wiki/PTT_Bulletin_Board_System))

Tiểu Bảo : Thật sự thì có ai quan tâm mấy cái này không vậy??? Đăng bởi: admin

31. Chương 31

Chương 31 : Tranh cãi tại bể bơi

Trương Hoàn lên bờ, cầm khăn mặt lau lau nước trên đầu và người, khoác lên vai một cái khăn giữ ấm, lại nhìn sang mấy người mới tới.

Bọn họ bắt bẻ nhân viên công tác không tha, trách mắng bọn họ cho người khác vào khu vực “chuyên thuộc” của họ.

Nhân viên công tác vừa giải thích vừa xin lỗi, còn nói để quản lí đến giải thích.

Nhưng đối phương vẫn như cũ không hài lòng, khẩu khí càng nói càng khó nghe, “Có chút chuyện, khu này đều nói giữ lại cho bọn tôi, cứ nhiên để người khác vào, mau đổi nước, đổi toàn bộ!”

Nhân viên công tác đành phi thường vô lực giải thích, nói nước mới thay buổi sáng, không có đạo lý lập tức đổi ngay, lại nói, chỉ có hai người xuống nước bơi lội, căn bản không có gì, hơn nữa, nếu hiện tại đổi nước, như vậy đến hôm sau bể bơi này mới có thể sử dụng.

Nhân viên công tác đã kiệt lực giải thích, nhưng khách mới tới vẫn không hài lòng, tổ trưởng nhân viên công tác thậm chí gọi nữ nhân viên dẫn Trương Hoàn và Nghiêm Lập Bản tới ngay trước mặt khách nhân mắng chửi.

Trương Hoàn một mực ở nơi đó thu thập chính mình, căn bản không để ý trò khôi hài của những người này, cả về mặt chưa từng có một tia biến hoá, nghĩ mình đang bơi bên trong thì sao nào, bọn họ có thể làm gì cậu và Nghiêm Lập Bản, cũng chỉ có thể tiếp tục xài nước các cậu đã dùng.

Trương Hoàn bởi vì những người này ý thế hiếp người mà chán ghét, do vậy liền âm u.

Nghiêm Lập Bản nhìn như một người thành thật, nhưng thật ra là một người cuồng vọng lớn gan, trước hắn còn ngồi kia phát ngốc nhìn Trương Hoàn bơi, sau khi Trương Hoàn lên bờ, hắn thậm chí bắt đầu hút thuốc, còn bắt chuyện với Trương Hoàn, hỏi cậu hút không.

Trương Hoàn căn bản không hút thuốc, Nghiêm Lập Bản cũng biết, hắn kêu Trương Hoàn như vậy, Trương Hoàn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bất quá không suy nghĩ nhiều, chỉ lắc đầu.

Bên kia nhân viên công tác đối phó không được, quản lí vội vã chạy tới, chỉ kính cẩn nói xin lỗi, hơn nữa để người mang Nghiêm Lập Bản và Trương Hoàn đi, nhân viên đi qua, Nghiêm Lập Bản không phải người dễ đối phó, ngồi kia hút thuốc không nhúc nhích, Trương Hoàn tuy lau tóc xong muốn đi tắm, nhưng cũng ngồi đó, trước tiên bất động.

Nhân viên công tác nói rõ tình huống xong mời hai người Nghiêm Lập Bản ra ngoài trước, đổi bể bơi cho bọn họ, Nghiêm Lập Bản lại nói, “Tôi cảm thấy ở đây tốt vô cùng, không muốn đổi.”

Nhân viên công tác khó khăn vô cùng, lại nhìn một chút mấy người khách phách lối mới tới, đó là ba nam hai nữ, đều là thanh niên, hai người nữ vóc dáng đều rất tốt, gương mặt còn đẹp.

Nhân viên công tác cho rằng Nghiêm Lập Bản nể mặt mỹ nữ sẽ không quá mức làm khó dễ, không nghĩ tới Nghiêm Lập Bản lại tuyệt không nể tình, nói rằng, “Chúng tôi cũng là khách nha, còn là tới trước, hẹn thời gian là vài tiếng, dựa vào cái gì muốn chúng tôi nhường, tôi tùy tiện đi nơi nào, còn chưa từng nghe qua chỗ này của các người có loại quy củ và đạo lý này.”

Một câu nói trong bóng có kim, khiến nhân viên công tác không biết trả lời thế nào, mặt vẫn luôn lo lắng. Người cầm thẻ tới nơi này, bọn họ những nhân viên nho nhỏ đều không thể đắc tội nổi.

Vốn mấy người khác mới tới còn không quá để ý Nghiêm Lập Bản và Trương Hoàn tại bên kia, cảm thấy loại tôm tép này không có gì hay để ý, nghe Nghiêm Lập Bản nói như vậy, không thể không chú ý đến hai người không thức thời lại cứ chiêm ngưỡng sào (chim gáy chiếm tổ chim khách) còn không biết hối cải.

Trương Hoàn lau tóc xong lấy khăn từ trên đầu xuống, tướng mạo tuấn tú rước lấy sững sờ của hai cô gái kia, sau đó còn ném mị nhân cho Trương Hoàn, đồng thời kiến nghị với bạn trai cùng đi cùng nhau dùng chung bể bơi.

Những lời này triệt để chọc cho một nam thanh niên cùng đi với bọn họ bất mãn, còn trước mặt mọi người mắng to, “Ông đây còn ở chỗ này, em đã muốn thông đồng với thằng gà non tiểu bạch kiểm! Muốn chết a, em!”

Những lời này của hắn khiến mỹ nữ rất mất mặt, người ta cũng không phải dễ chọc, liền phụng phịu trợn trừng mắt lên.

Mà Nghiêm Lập Bản thứ nhất bất mãn mỹ nữ ném mị nhân với Trương Hoàn, thứ nhì bất mãn thằng phách lối kia vũ nhục Trương Hoàn, đứng lên liền đi tới, nói, “Ai nha, nữ nhân nhà mình đều không dễ nhìn, còn đến nơi này không biết xấu hổ...”

Bởi vì câu nói này, đối phương bên kia là nam thanh niên nhiệt huyết thượng não, vì vậy liền ra tay đánh Nghiêm Lập Bản, Nghiêm Lập Bản thoát vừa nhìn chính là người to con, còn là người yêu thích quyền anh, đầu thể mặc cho đối ra tay không đánh trả.

Dưới tính huống nhân viên không kéo kịp, ba thanh niên đối phương đều giáng đòn lên thân Nghiêm Lập Bản, tuy Nghiêm Lập Bản ứng phó không có vẻ chật vật, nhưng Trương Hoàn cũng không tiện nhìn bạn thân lấy một chọi ba, cho dù nghĩ Nghiêm Lập Bản bởi vì chút chuyện liền cùng người khác đánh nhau rất không độ lượng và nhẫn nại, nghĩ hắn bình thường không phải người như thế, thế nào hôm nay lại kích động vậy, nhưng cậu vẫn ném khăn tiến lên hỗ trợ.

Trương Hoàn một cước đá văng một tên tấn công Nghiêm Lập Bản, đối phương so với cậu cường tráng hơn rất nhiều, nhưng đánh nhau hiển nhiên không lợi hại bằng Trương Hoàn, rất nhanh thì vô lực chống đỡ.

Bên này đánh thành một đoàn, hai vị mỹ nữ ở bên cạnh không chỉ không khuyên, trái lại cười xem kịch vui, thật sự làm cho không người nào có thể lý giải.

Mấy người nhân viên công tác, chỉ có hai người là nam, những người khác đều là nữ, hai người nam tiến lên can ngăn liền bị liên lạc tại nạn, buộc lòng thối lui, đợi bảo vệ đến, hai bên mới triệt để bị kéo ra, ba người đối phương đều bị thương, Trương Hoàn và Nghiêm Lập Bản ngược lại rất tốt.

Bởi vì đều dựa vào tay và chân đánh nhau, cho nên đối phương bị thương cũng rất có hạn, chỉ là vết tích trên mặt không dễ nhìn.

Vì giành bể bơi mà tạo thành sự kiện đánh nhau (hoặc là bản thân đánh nhau và tranh bể bơi không có quan hệ gì, mỹ sắc gây họa thôi, nhưng chính thức cho rằng đây là do bể bơi dẫn đến), lúc sau ngay cả tổng giám đốc khu giải trí này đều chạy tới hoà giải.

Đều là khách quý, không hoà giải tốt không được.

Không biết Nghiêm Lập Bản cảm thế khách quý của ai, nhưng hiển nhiên còn có chút trọng lượng, cho dù là đả thương người, quản lý không làm gì hắn.

Mà ba thanh niên bị thương bên này, ngồi trên ghế sofa được nữ phục vụ xinh đẹp trong khu giải trí bồi thuốc, tên thanh niên tóc nhuộm đỏ tính tình kém nhất một mực hùng hùng hổ hổ, nói muốn cho Nghiêm Lập Bản và Trương Hoàn đẹp mặt.

Nghiêm Lập Bản không để ý lời bọn họ nói chú nào, nụ cười thành thực thật thà quay về, Trương Hoàn thấy dáng tươi cười của Nghiêm Lập Bản, chỉ cảm thấy vị này mới là người ưu tú, mà chính cậu ngược lại không một biểu tình gì, đi tắm thay y phục, liền cầm điện thoại ở nơi đó chơi game, đợi xem sự tình cuối cùng được giải quyết thế nào.

Dù sao cậu cảm thấy Nghiêm Lập Bản sẽ không mặc kệ bỏ lại cậu, cuối cùng sự tình cũng sẽ được giải quyết, vì vậy liền bình yên ngồi kia. Hai vị mỹ nữ bên phe đối phương muốn đến gần cậu, cậu cũng không

nhìn đến, một lòng chơi di động.

Loại chuyện này, khổ nhất vẫn là bên kinh doanh, giám đốc đành phải trước mặt hai bên mắng to một trận từ quản lí đến tiếp tân phía dưới, sau đó lại khuyên Nghiêm Lập Bản bọn họ đi xin lỗi, nói loại chuyện này, đương nhiên là dĩ hoà vi quý (quý trọng hoà hợp), nói không chừng không đánh không thân, sau đó còn có thể làm bạn bè.

Nghiêm Lập Bản chỉ cười, không nói gì, mà Trương Hoàn, cậu còn không thèm ngẩng đầu một chút, người khác cho là cậu cao ngạo, hoàn toàn không biết Trương Hoàn là không nghĩ ra, cảm thấy vẫn để để Nghiêm Lập Bản tương đối có chủ ý một chút quyết định. Cậu từ nhỏ đánh nhau không đếm xuể, phần lớn do bạn nữ coi trọng cậu, bị bạn trai người khác tìm đến gây sự, nhưng sau cùng trên cơ bản đều lấy thắng lợi của Trương Hoàn làm kết thúc, do cảnh giới ngổ lơ nữ sinh của Trương Hoàn còn cao hơn cảnh giới ngổ lơ nam sinh, làm cho nam sinh tìm đến gây sự sau cùng phát hiện gây sự căn bản không có ý nghĩa.

Thấy Nghiêm Lập Bản bên này nói chuyện không được, giám đốc đành đi khuyên ba thanh niên bên đối phương, nói chuyện này liền hoà giải, nhưng đối phương hiển nhiên không nể mặt.

Vì vậy, sự tình liền căng thẳng.

Giám đốc cũng nóng giận cả hai phe, nghĩ mấy người này đều là người trẻ tuổi a, tuổi trẻ khí thịnh, cho nên mới vì một cái bể bơi, vì hai tiểu mỹ nhân đánh thành như vậy, việc này kì thật hà tất gì.

Thấy khuyên nhủ vô hiệu, giám đốc đành bảo Nghiêm Lập Bản và Trương Hoàn đến phòng nghỉ bên cạnh nói chuyện, Nghiêm Lập Bản vẫn còn chừa mặt mũi cho giám đốc nơi này, hẳn kỳ thật tính cách tương đối trầm ổn, biết thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, vừa rồi xúc động ra tay đánh nhau, lúc này ngẫm nghĩ lại, cảm thấy không nhất thiết xúc động như vậy. Tuy rằng nếu lặp lại lần nữa, hẳn vẫn sẽ đánh trả.

Giám đốc nói, “Ngài Nghiêm, cậu xem, Nhạc Kiến Thành kia, cậu ta là cháu ngoại trai Thích gia, Trương tiên sinh chủ nhân tám thế cậu dùng và bên đó quan hệ rất tốt đấy, nói không chừng sau này sẽ gặp ở nơi nào đó, hà tất phải làm sự tình hồng бет như thế, hơn nữa, các cậu đánh cậu ám tự phụ nhà người ta thành như vậy, các cậu còn không buông tay...”

Nghiêm Lập Bản ngồi chỗ kia, chống tay tựa hồ suy nghĩ, lại quay đầu nhìn Trương Hoàn ngồi cạnh, Trương Hoàn mặt vô biểu tình, thấy hắn nhìn qua, lên tiếng, “Tôi không có ý kiến gì, cậu tùy ý làm thế nào.”

Quê Nghiêm Lập Bản không phải ở S thị, nói cách khác hắn ở chỗ này không có lực lượng gì, tám thế hắn dùng, là một người chú Trương gia quan hệ tương đối tốt khá với nhà hắn, Thích gia hẳn đương nhiên biết, gia tộc tương đối có năng lực ở S thị, hắn ngẫm lại, cảm thấy không nhất thiết đi đắc tội nhà người ta, rước lấy phiền phức cho chú Trương.

Tuy trong lòng đã có phán đoán, nhưng Nghiêm Lập Bản vẫn làm ra vẻ, sau cùng mới lên tiếng, “Như vậy, nể mặt quan hệ hai nhà, liền coi như xong, chuyện bọn họ vũ nhục đánh người trước, chúng tôi không tính toán, để bọn họ tới nói xin lỗi là được.”

Giám đốc cười khổ một tiếng, nghĩ thầm kêu loại người như đối phương đến xin lỗi, sợ rằng không thực tế, bất quá, y vẫn đi qua nói một câu, sau đó lại hoà giải một phen.

Gặp phải loại chuyện này liền đau đầu.

Nhưng khi giám đốc tới chỗ Nhạc Kiến Thành lòng nhuộm đỏ, đối phương cũng rất phách lối nói, “Ông cho là chúng tôi có thể khi dễ! Tôi đã gọi người tới rồi, xem các người làm sao giải thích với cậu tôi. Chóc lát nữa đi bệnh viện, nếu như khám ra trên người chúng tôi có trọng thương, đến lúc đó lại cho hai thằng ngu heo đó đẹp mặt.”

Hai thanh niên khác cũng là nhướng mi liếc nhìn giám đốc, lại vì nơi bị đánh trên người bị bôi thuốc đau đớn mà nhe răng trợn mắt.

Tên vóc dáng cao bị Trương Hoàn đánh thậm chí nhỏ giọng oán giận, “Chân thằng kia thật khoẻ, đá một cước muốn gãy xương sườn rồi.”

Vì vậy bị hai người khác liếc trắng mắt.

Mà hai vị mỹ nữ bồi ở một bên, hai người lại đang nhỏ giọng nói chuyện, còn là vừa nói vừa cười, thế là lại bị Nhạc Kiến Thành mắng, “Mẹ nó, thấy ông mày bị đánh, các cô emn ngược lại cười cười nói nói, muốn chết a!”

Một mỹ nữ trong đó giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi, lúc sau nghiêm mặt nói, “Vậy anh muốn tụi em làm cái gì, khóc sụt mướt sao? Ba người đánh hai người còn không đánh thắng, anh còn lý luận.”

Cô gái khích bác phi thường hiệu quả, Nhạc Kiến Thành tức giận đến mặt đỏ tới mang tai, quả thật lại muốn đứng lên vọt tới chỗ hai người Trương Hoàn đánh nhau, sau cùng bị bạn thân dè lại, tên vóc dáng cao kia nhìn hai cô gái nói, “Ti Ti, các em tốt nhất đừng tiếp tục loạn mở miệng.”

Ngữ khí hần nghiêm khắc, khiến hai cô gái ngượng ngùng, ngồi ở một bên kêu phục vụ mang nước hoa quả các loại, lại thấp giọng oán giận đi bơi cũng không bơi được.

Vóc dáng cao lại nói với Nhạc Kiến Thành, “Cậu cũng không nên vọng động như vậy được không, vừa rồi nếu không phải người khác một nói câu cậu liền xông lên đánh người, kết quả thế nào? Biện pháp không phải là không có!”

Nhạc Kiến Thành nói, “Tao cũng là thấy chúng ta ba người, bọn họ hai người, nào biết đâu...”

Giám đốc đã ra ngoài gọi điện cho Trương tiên sinh và Thích tiên sinh, muốn trước tiên giải thích hoà giải một chút, để tránh người lớn tới bao che khuyết điểm làm sự tình càng không xong, y sau này còn muốn ở đây buôn bán.

Tiểu Bảo : Đoán xem lại gặp phải ai =v= Đăng bởi: admin

32. Chương 32

Chương 32 : Giải quyết tranh cãi

Giám đốc không liên lạc được với Trương tiên sinh, nhưng lại liên lạc Thích tiên sinh, Thích Thường Hưng nhận được điện thoại của y, liền liên tục cười lạnh, nói cháu ngoại trai lão ở chỗ y, cư nhiên có thể bị đánh.

Điều này làm cho giám đốc bên kia vẻ mặt cười khổ, nghĩ những thanh niên này so với ai khác đều kiêu ngạo, không ở chỗ y gặp chuyện không may, ở chỗ khác cũng gây ra chuyện, mấy cậu ấm nhà có tiền này, không biết cái từ nhường nhịn viết như thế nào.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, trong miệng tất cả đều là giải thích và nhận lỗi, sau đó còn nói một câu đối phương là thân bằng (trong thân bằng quyền thuộc) Trương gia, Thích Thường Hưng cũng không vì giám đốc giải thích mà thay đổi ngữ khí tốt, chỉ nói lão dù sao đang ở gần đây, tới xem một chút cháu ngoại rốt cuộc là bị đánh thành cái bộ dạng gì cũng tốt.

Thích Thường Hưng phỏng chừng thật sự làm việc ở gần đây, bởi vì lão đến rất nhanh, được đưa đến phòng nghỉ chỗ Nhạc Kiến Thành, lão liền bảo giám đốc và những người khác đều ra ngoài, đóng cửa lại, đối đãi với cháu ngoại trai cũng không phải bao che khuyết điểm như giám đốc tưởng.

Trước khi Nhạc Kiến Thành mở miệng, lão liền trầm mặc, tỉ mỉ quan sát Nhạc Kiến Thành trên mặt có vết bầm đen, tiến lên liền cho hắn một cái hạt dẻ* hung ác, mắng, “Ông đây là cậu mày, chứ không phải người hầu nơi lau mông cho mày.”

(* : chỗ này không hiểu gì cả, đúng là hạt dẻ đó; hay tác giả viết nhầm?)

Nói xong, còn giơ chân lên cho hắn một cước, đá cho Nhạc Kiến Thành co rụt lại, khuôn mặt ủ rũ, nói, “Cậu, lẽ nào đây là lỗi của con sao? Vốn bề bơi kia chính là của tụi con, luôn là tụi con dùng, chỗ này mẹ nó lại dám cho người khác vào, thật là không chịu nổi!” Sau đó vẻ mặt đau khổ, kéo áo lên cho Thích Thường Hưng xem một mảng xanh tím trên bụng hắn, trầy da trên cánh tay, “Còn có, SB* kia cư nhiên dám đánh tụi con!”

(*ngôn ngữ mạng = /sha bi/ = thằng ngu dùng để nhấn mạnh người rất ngu)

Thích Thường Hưng lại cho cháu lão cái tát, quát, “Mày thật có bản lĩnh, có thể bị người đánh thành như vậy! Còn có mặt mũi nói trước mặt tao!”

Nhạc Kiến Thành có chút lúng ta lúng túng, nói, “Tụi con cũng không nghĩ hai người bọn họ lợi hại như vậy, vốn muốn dạy dỗ bọn họ một trận.”

Thích Thường Hưng ngồi xuống ghế salon bên cạnh cười nhạt, nói, “Quên đi, không thể trông cậy vào mày, đánh nhau thua coi như xong, ngay cả phán đoán thực lực đối phương cũng không có mắt.”

Thấy Nhạc Kiến Thành còn muốn giải thích, lão liền khoát khoát tay với hắn, nói, “Đi mở cửa, bảo bọn họ tiến vào, kêu giám đốc gọi người đánh tụi mày qua đây, tao muốn xem là thần thánh phương nào, lớn lối như vậy!”

Nhạc Kiến Thành vốn còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng cũng chỉ có thể im miệng trước, đi qua mở cửa, đồng thời ác thanh ác khí truyền đạt ý tứ của Thích Thường Hưng.

Ở trước mặt Thích Thường Hưng, hai cô gái vẫn không để ý bọn Nhạc Kiến Thành cũng biến thành cung kính, còn chào hỏi lão.

Thích Thường Hưng cứ nhiên lại quen biết một cô trong đó, chính là Ti Ti kia, lão nhìn cô một cái, nói, “Cô và Kiến Thành cùng một chỗ, nên khuyên nó mới đúng, làm sao vừa đến đã xảy ra chuyện.”

Ti Ti lúng ta lúng túng chẳng biết đáp làm sao, vóc dáng cao lại nói, “Cô ấy không đi theo, sự tình sợ rằng ít đi rất nhiều.”

Thích Thường Hưng cười nhìn mấy người này, không có phát biểu ý kiến với mấy lời này, bởi vì đến cái tuổi và địa vị của lão, rõ ràng nhất đạo lý sắc đẹp là mê hoặc là mầm tai họa, nhưng là đàn ông lại cai không được.

Lúc Nghiêm Lập Bản và Trương Hoàn theo giám đốc đến trước mặt Thích Thường Hưng, Nghiêm Lập Bản tuyệt không cảm thấy việc này sẽ thế nào, dù sao, nhìn kiểu gì, bọn họ đều là bên có đạo lý nhất, bọn họ đặt bể bơi này trước, còn đang dùng bên trong, người khác lại đến cản người, sau đó cũng là đối phương nói năng lỗ mãng và xuống tay đánh người trước, bọn họ bên này chỉ là đánh trả một chút mà thôi.

Không chỉ có lý, còn không sợ người ta lên mặt, Nghiêm Lập Bản từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình có tiền tài quyền thế, lại tuổi trẻ khí thịnh, không từng bị cái gì lớn cản trở, căn bản không biết luống cuống viết như thế nào.

Trương Hoàn tuy cảm thấy bởi vì một bể bơi mà dẫn ra nhiều chuyện phi thường không có lợi, chủ yếu vẫn là cảm thấy lãng phí thời gian của cậu, nhưng cũng không sợ người khác, chỉ ít đến bây giờ, ngoại trừ lần trước ở Trầm Yên Lâu tâm tình có chút sợ hãi, cậu còn chưa từng sợ chuyện gì, đương nhiên, có lẽ lúc này có loại tiềm thức cho dù gặp chuyện không may, Triệu Trần sẽ không mặc kệ mình.

Lúc theo quản lý đi tới phòng nghỉ bên này, Trương Hoàn giơng mắt liền nhìn thấy Thích Thường Hưng ngồi bên kia, Thích Thường Hưng cũng nhìn thấy cậu.

Ánh mắt Trương Hoàn trầm xuống, nghĩ thầm người này sao lại ở đây, thật sự là quá không may.

Mà mắt Thích Thường Hưng lại trở nên hứng thú, nếu không phải có rất nhiều người ở đây, lão đều muốn trêu ghẹo Trương Hoàn một câu, nói đây là duyên phận.

Nhạc Kiến Thành nhỏ giọng nói với Thích Thường Hưng chính là hai người này đánh bọn hắn, hơn nữa thái độ bọn họ rất kiêu ngạo.

Thích Thường Hưng không làm biểu thị gì, biểu hiện còn rất khách khí, bảo mọi người ngồi xuống nói chuyện lần này.

Hôm qua sau khi gặp mặt, Thích Thường Hưng càng cảm thấy hứng thú với Trương Hoàn, còn cho người đi điều tra Trương Hoàn, từ tư liệu Trương Hoàn lưu lại ở Trầm Yên Lâu liền biết tình huống của cậu, khi thấy cậu là sinh viên tài năng của trường nổi tiếng, lão còn cảm thán hai tiếng, sau đó cho người đến trường học điều tra Trương Hoàn, lão cũng là vừa mới xem tư liệu về Trương Hoàn, biết cậu chơi bóng rổ rất giỏi, ở trong trường vô cùng được hoan nghênh, trong bản ghi chép tên những người theo đuổi Trương Hoàn nhìn

thấy con gái Triệu Trần – Triệu Sưởng từng theo đuổi cậu, mà việc này rất nhiều người đều biết, lão không khỏi càng cảm thấy hứng thú hơn với Trương Hoàn, nghĩ thầm một mình cậu cậu dẫn con gái nhà người ta còn thông đồng cha người ta, thật đúng là có năng lực. Lại xem Triệu Trần, tựa hồ đối với Trương Hoàn thật sự là làm thật.

Trương Hoàn làm bộ không nhận ra Thích Thường Hưng, vẫn luôn không nói một câu, đều là Nghiêm Lập Bản khéo léo đánh thái cực nói chuyện.

Sau cùng không biết là kéo thế nào, không chỉ giải trừ ân oán mới rồi, còn hẹn cùng nhau đi ăn cơm tối, Nghiêm Lập Bản biến thành “hiền chất”* của Thích Thường Hưng.

(*hiền = có 2 nghĩa: có đức có tài & từ dùng kính trọng cho người cùng lứa hay thế hệ trẻ hơn; chất = cháu trai)

Nhạc Kiến Thành thấy tình thế biến thành như vậy thì phi thường bất mãn, hắn nguyên bản còn trông cậy vào cậu có thể dạy dỗ đối phương một trận, sau cư nhiên lại kéo ra Nghiêm Lập Bản là cái loại con nhà người ta cùng bọn hắn có chút quan hệ, nhưng cái quan hệ này, trong mắt Nhạc Kiến Thành, vòng vo nhiều ngọt như thế, có thể kéo tới cùng nhau sao.

Tuy bất mãn, nhưng cậu đã lên tiếng, sau cùng hắn chỉ đành hoà giải cùng Nghiêm Lập Bản, lại còn bắt tay giảng hoà, nói sau này có thể cùng nhau đi chơi cái loại.

Nghiêm Lập Bản nhỏ hơn Nhạc Kiến Thành vài tuổi, nhưng hắn già dặn mà ổn trọng, trong lòng thâm sâu, so với Nhạc Kiến Thành không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Thích Thường Hưng vẫn khen hắn không tệ, biết hắn làm diễn đàn shopping online trong trường, còn hết sức tán dương.

Lão tán dương, càng khiến Nhạc Kiến Thành rất mất mặt và khó chịu trong lòng.

Lăn qua lăn lại một hồi, thời gian tuy không còn sớm, nhưng cách giờ cơm tối vẫn còn một khoảng, cho nên mọi người quyết định vẫn là đi bơi, mấy người bị thương đương nhiên không thể bơi, nhưng hai vị mỹ nữ, Trương Hoàn và Nghiêm Lập Bản, còn có Thích Thường Hưng lại có thể, quản lý dễ dàng giải quyết vấn đề còn hỏi ý tứ Thích Thường Hưng, hỏi có cần gọi người đến bồi không, Thích Thường Hưng từ chối.

Trương Hoàn không nói cùng theo đi bơi, cậu đã không muốn bơi, thậm chí không đi tắm thay quần áo, nói mình mệt mỏi, ngồi ở bên cạnh nhìn là được rồi.

Kỳ thật cậu muốn xuống nước, nhưng nhìn thấy Thích Thường Hưng, cậu liền cảm thấy phi thường mất hứng, căn bản không muốn động.

Nghiêm Lập Bản cũng không muốn ép buộc cậu, bảo cậu ngồi bên trên đi.

Thích Thường Hưng và Nghiêm Lập Bản ở trong nước nói chuyện, không biết đang đàm luận cái gì, chỉ là liên tục nhìn qua phía Trương Hoàn, hai cô gái kia, mặc bikini, vóc người vô cùng đẹp, ở dưới nước như cá gặp nước tự do vui sướng, nhưng bởi vì Thích Thường Hưng đang ở đây, các cô không dám đi trêu chọc nam nhân.

Mà ba người bị thương, cùng Trương Hoàn ngồi bên trên, sau đó có người chịu không nổi, bắt chắp trên thân có thương tích, đi thay quần bơi xuống nước, chơi đến rất vui vẻ.

Chỉ có Nhạc Kiến Thành một người phi thường phiền muộn, rầu rĩ không vui ngồi trên bờ, nghĩ thầm cậu hắn làm như vậy làm chi.

Mà người vóc dáng cao bị Trương Hoàn đánh, hắn ngồi xuống bên cạnh Trương Hoàn, bắt chuyện với cậu, giới thiệu tên, gọi Bạch Dực.

Trương Hoàn cũng đành nói tên mình cho hắn, sau đó hai người nói chuyện với nhau.

Bạch Dực còn đặc biệt xin lỗi Trương Hoàn, nói bạn hắn Nhạc Kiến Thành quá xúc động, sự tình hôm nay có thể cùng hoà giải là rất tốt.

Trương Hoàn từ chối cho ý kiến, chỉ hơi gật đầu.

Bởi vì Trương Hoàn quá mức lãnh đạm trầm mặc, Bạch Dực cho dù muốn cùng cậu trò chuyện nhiều hơn cũng chống đỡ không nổi nữa, sau đó thật sự không tìm được đề tài, lại hỏi Trương Hoàn, “Tôi thấy cậu đánh nhau vô cùng thành thạo, một cước vừa rồi, tôi bị đá bây giờ còn ầm ầm đau.”

Trương Hoàn nghiêng đầu nhìn hấn, nói, “Bây giờ còn đau? Tôi căn bản không có dùng sức bao nhiêu. Nếu không anh đi bệnh viện kiểm tra một lần, đừng xảy ra chuyện gì.”

Bạch Dực cười khổ, “Còn không dùng lực sao? Hiện tại không cần đi bệnh viện, chắc là không có xuất huyết trong.”

Trương Hoàn nghĩ thầm mình không chế lực đạo, làm sao có thể xuất huyết trong, nghe hấn nói như vậy, cũng không biết đáp thế nào.

Bạch Dực lại nói, “Cậu từng học võ ở đâu sao?”

Trương Hoàn không muốn đáp, nhưng vẫn gật đầu một cái, “Hồi nhỏ có học qua.”

Bạch Dực chợt nói, “Thảo nào, tôi bình thường đâu phải con tôm chân nhuyễn chứ.” Vì mình thua bởi Trương Hoàn mà tìm bậc thang đi xuống.

Trương Hoàn lại trầm mặc ngồi một hồi, điện thoại vang lên, thấy là Triệu Trần gọi tới, cậu nhanh đứng lên, ra cuối hành lang bên cạnh bể bơi nghe điện thoại.

Triệu Trần buổi chiều rảnh rồi gọi điện thoại cho cậu, hỏi tình huống hiện tại của cậu, Trương Hoàn nhàn nhạt đáp, “Tôi đang trong bể bơi, vẫn tốt!”

Triệu Trần giật mình, “Đang trong bể bơi? Hẹn người đi bơi chung.” Tâm nghĩ thế nào không phải là mình và cậu bơi chung.

Trương Hoàn nói, “Cùng bạn học, hiện tại tôi không bơi, nếu không làm sao bắt điện thoại của ngài. Nhưng còn ngài, tối hôm qua ngủ ít như vậy, ngày hôm nay ngủ bù đi!”

Triệu Trần cười nói, “Cậu đây là quan tâm tôi, có phải không?”

Trương Hoàn không đáp, đang muốn nói sang chuyện khác, phát hiện phía sau mình cư nhiên có người tới, cậu tương đối nhạy bén, trong nháy mắt liền xoay người lại, thấy là Thích Thường Hưng, sắc mặt cậu trong nháy mắt liền đổi, nghĩ thầm lão đơn độc tìm đến mình là có ý gì, lại muốn vũ nhục mình, hay là đã ở trước mặt Nghiêm Lập Bản nói lung tung chuyện mình bán? Đăng bởi: admin

33. Chương 33

Chương 33 : Cảnh cáo

Trương Hoàn mắt lạnh nhìn Thích Thường Hưng, Thích Thường Hưng lại cười với cậu, Trương Hoàn bị cái bộ dạng chẳng cảm thấy ngại khi quấy rối người khác gọi điện thoại còn làm ra nụ cười cố ý khiêu khích chọc cho rất tức giận, cậu muốn vượt qua bên người Thích Thường Hưng bỏ đi đến chỗ khác nghe điện, nhưng nghĩ nghĩ lại không động, mà là dùng giọng nói hơi hơi mềm mại và nhiệt liệt hơn vừa rồi nói với Triệu Trần, “Biết tôi quan tâm ngài, ngài liền hảo hảo làm theo những gì tôi nói, sớm đi ngủ nghỉ ngơi, không nên tiệc tùng liên miên không dứt.”

Trương Hoàn nói câu này, trong lòng không được tự nhiên muốn chết, thậm chí chính mình đều cảm thấy cổ họng có chút khô ráp, dù sao, cậu bình thường không nói những lời này.

Mà Triệu Trần nghe được cậu nói, phi thường giật mình, nghĩ thầm bên kia điện thoại thật là Trương Hoàn sao, Trương Hoàn lại có thể nói ra lời tri kỷ như vậy, trong lúc nhất thời ông cảm động đến có chút muốn đắc ý vênh vao, còn tưởng rằng có lẽ do tối qua hai người có quan hệ trên giường, dù sao một ngày phu thê trăm ngày ân ái, Trương Hoàn phát hiện ra chỗ tốt của ông, cho nên đối với ông ôn ngôn hảo ngữ. (lời nói, từ ngữ ảm áp, tốt đẹp)

Triệu Trần đáp lại Trương Hoàn, “Tôi sẽ nghe cậu, lập tức đi nghỉ ngơi.” Đang muốn nói hai câu ngôn ngữ thân mật nóng bỏng, không ngờ liền nghe thấy bên Trương Hoàn đột nhiên có tiếng người cười khẽ truyền đến.

Triệu Trần vừa nghe liền biết tiếng cười kia không phải của Trương Hoàn, như vậy nói rõ bên cạnh Trương Hoàn còn có người, ông thoáng cái liền cảnh giác, thầm nghĩ Trương Hoàn đang ở cùng ai, trước một ngày còn có người nói lung tung với Trương Hoàn, khiến Trương Hoàn muốn cùng mình phải sạch quan hệ cũng làm cho ông đặc biệt để ý, nếu không phải đêm qua thiếu thời gian, ông đều muốn từ chỗ Trương Hoàn lôi người kia ra mới rời đi.

Triệu Trần cảnh giác hỏi, “Trương Hoàn, bên cạnh cậu có người sao? Ai?”

Trương Hoàn liếc Thích Thường Hưng, không thèm cố kỵ, đáp, “Là vị Thích tiên sinh lần trước gặp ở Trầm Yên Lâu, hôm nay là ông ta hẹn muốn cùng đi bơi, ông ta chỉ mặc một cái quần bơi, ngài có muốn nhìn một chút dáng vẻ ông ta không, tôi chụp hình cho ngài, có lẽ ngài cũng không muốn, hai người trước kia chắc hẳn thường ở cùng nhau đi, sớm thấy qua cái diện mạo này của ông ta mới đúng.”

Trương Hoàn nói như vậy, là cố ý chế nhạo Thích Thường Hưng, lại chọc tức Triệu Trần, nhưng Triệu Trần từ trong lời nói của cậu lý giải ra ý tứ phi thường làm cho người ta cảm nín, không biết ông cố ý nói, hay là thật sự muốn phải sạch, ông nói, “Trương Hoàn, cậu không nên hiểu lầm, tôi chỉ từng coi trọng một nam nhân là cậu, tôi và lão Thích trong sạch, không có một chút ý tứ mập mờ như cậu nghĩ, đừng nói bộ dạng lão mặc quần bơi, cho dù lão khoả thân, tôi đều không có hứng thú, tôi chỉ muốn nhìn cậu, nếu như cậu đem bộ dạng chính mình mặc quần bơi chụp xuống gửi tôi, tôi sẽ cao hứng vô cùng...”

Trương Hoàn bị ông nói mặt đều đen, quát ông, “Ngậm miệng, suy nghĩ viễn vông.”

Trực tiếp cúp điện thoại, đi qua người Thích Thường Hưng, coi như lão không tồn tại.

Thích Thường Hưng ở một bên xem ý cười dào dạt, thấy Trương Hoàn cúp điện thoại, lão liền đi cùng Trương Hoàn, còn nói, “Cùng lão Triệu nói chuyện điện thoại? Tôi biết ông ấy đi K thị, thế nào, không yên lòng cậu, buổi chiều gọi điện xác nhận?”

Trương Hoàn vốn không muốn để ý tới lão, lại bị lão nói những lời này đành dừng chân xoay người lại nhìn lão chằm chằm, lạnh mặt nói, “Mắc mớ gì tới ông!”

Thích Thường Hưng nói, “Sao không liên quan tới tôi? Cùng tôi rất có quan hệ. Tôi hôm qua đã nói với cậu, nếu như quan hệ giữa cậu và lão Triệu không xong, cậu đến chỗ tôi, tôi nguyện ý nuôi cậu. Đây là đánh tiếng trước, cậu không cần do dự đi tìm người khác, nói thí dụ như vị tiểu bằng hữu họ Nghiêm vừa rồi.”

Trương Hoàn nghe lão nói xong tức giận bốc lên, nếu không phải bình thường cậu kiềm chế không tệ, sợ rằng muốn mắng Thích Thường Hưng vài câu.

Mà Thích Thường Hưng lại không để ý chút nào hơi thở biến hoá trên người Trương Hoàn, tiếp tục nói, “Cái này không thể coi như tôi nắn người từ tay lão Triệu, lúc cậu cùng với ông ấy, tôi sẽ không xằng bậy đánh chủ ý lên cậu, các người cứ vui vẻ cùng một chỗ, tôi nguyện ý chờ, chờ hai người tan vỡ.”

Trương Hoàn bị lão nói không thể nhịn được nữa, nắm tay siết chặt muốn đánh, gương mặt cũng thâm trầm doạ người.

Mà Thích Thường Hưng không mấy may dao động vì bộ dáng thâm trầm này, vẫn như cũ cười hì hì, sau vị trợ lý Thích Thường Hưng mang tới cầm điện thoại đi qua cắt đứt bầu không khí quỷ dị giữa hai người.

Vị trợ lý này chạy tới, đem điện thoại cho Thích Thường Hưng, nói, “Thích tổng, điện thoại của ngài.”

Thích Thường Hưng cầm lên xem, liền nhìn Trương Hoàn cười nói, “Điện thoại của lão Triệu, cậu muốn ở bên cạnh nghe ông ấy cùng tôi nói cái gì không?”

Trương Hoàn trầm mặt không nói một câu, cậu muốn đến nói với Nghiêm Lập Bản một tiếng, không muốn tiếp tục bồi hấn lãng phí thời giờ ở chỗ này nữa, cậu muốn đi trước, lại nhìn mặt Thích Thường Hưng, cậu sẽ thật sự nhịn không được đập lão, khiến lão cười không nổi nữa, nói không ra mấy thứ kia.

Thế nhưng, Thích Thường Hưng lại có trợ lý và vệ sĩ bên người, mà khí lực Thích Thường Hưng cũng không nhỏ, trước kia Trương Hoàn từng cảm thụ được, nói không chừng lão còn có chút công phu phòng thân, Trương Hoàn muốn cùng Thích Thường Hưng đánh nhau, lúc đó cậu khẳng định chiếm không được thế thượng phong, vì vậy, sớm đi sớm tốt đẹp.

Đi vào đại sảnh bể bơi, Nghiêm Lập Bản đã không còn trong hồ, hắn khoác khăn tắm lên người, không biết đang suy nghĩ cái gì, cúi thấp đầu trầm tư.

Trương Hoàn gọi hắn, hắn mới ngẩng đầu lên, khi nhìn về phía Trương Hoàn, Trương Hoàn rõ ràng cảm nhận được ánh mắt hắn khác lạ trong phút chốc, Trương Hoàn quay đầu nhìn lại con đường thông ra phía ngoài, trên mặt có một chút ngập ngừng, cậu nghĩ thầm lẽ nào vừa rồi Nghiêm Lập Bản đi theo Thích Thường Hưng ra ngoài, nghe thấy đoạn đối thoại giữa mình và Thích Thường Hưng.

Về mặt Nghiêm Lập Bản lúc sau không khác biệt gì so với bình thường, hắn quan tâm Trương Hoàn nhận điện thoại của ai, còn phải tránh người khác.

Trương Hoàn nói, “Không ai cả.” Không muốn nói nhiều.

Ngay sau đó Trương Hoàn liền nói mình phải đi, bảo Nghiêm Lập Bản đã hẹn dùng bữa tối với Thích Thường Hưng cứ tiếp tục ở đây là được rồi.

Nếu là Nghiêm Lập Bản trước đây, hắn nhất định sẽ giữ lại Trương Hoàn, nhưng lúc này hắn lại nói, “Cậu phải đi? Chỗ này cách trường xa lắm, tôi đưa cậu về là được, dù sao tôi không còn hứng thú với ở trong bể bơi, cùng cậu về thôi.”

Trương Hoàn đồng ý, Nghiêm Lập Bản liền đi tắm thay quần áo.

Bên này Thích Thường Hưng cùng Triệu Trần nói chuyện điện thoại.

Thích Thường Hưng nhận điện thoại liền nghe thấy Triệu Trần hừ lạnh một tiếng, Thích Thường Hưng nói, “Lão Triệu, ông không phải ở K thị sao, mọi chuyện vẫn thuận lợi chứ?”

Triệu Trần nói, “Sự tình làm sao không thuận lợi. Tôi bên này không có gì đáng quan tâm, chỉ là không bỏ xuống được một việc ở S thị thôi.”

Thích Thường Hưng cười hai tiếng, nói, “Tôi vừa rồi còn cùng một chỗ với cậu Trương Hoàn kia của ông, cậu ta vừa khéo đánh cháu ngoại Kiến Thành nhà tôi, thằng nhóc Kiến Thành kia, ông cũng biết, tính tình lỗ mãng, xảy ra chút mâu thuẫn với bọn Trương Hoàn, tôi đi qua hoà giải, phát hiện người đánh nó là Trương Hoàn, liền chuyện nhỏ thành không có, để hai bên bắt tay hoà giải rồi.”

Triệu Trần nói, “Thường Hưng, ông cũng biết, vợ trước của tôi là bị bạn thân nãng đi, khi đó, Tần Nghê khóc quỳ trước mặt tôi bảo tôi thành toàn cho y và Tiểu Hồng, lúc đó tôi một lòng muốn chém hai người bọn họ, nếu như không phải nghĩ đến Sưởng Sưởng, tôi sẽ không bỏ qua. Nếu như ông bây giờ lại muốn từ chỗ tôi kéo Trương Hoàn đi, tôi sẽ không để người khác đội nón xanh hai lần, ông trước cân nhắc cho kĩ rồi lại đến trêu chọc người của tôi.”

Hồi trước ở Trầm Yên Lâu, rõ ràng là Thích Thường Hưng coi trọng Trương Hoàn trước, khi đó, Triệu Trần chưa cùng Trương Hoàn xác định quan hệ, cho nên ông cho dù muốn nói Trương Hoàn là người của ông cũng không thuyết phục, trải qua chuyện tối qua, ông và Trương Hoàn rõ ràng xác định quan hệ, Triệu Trần cảm thấy ông có thể tuyên bố với mọi người Trương Hoàn là của ông, ai cũng không được mơ tưởng cậu.

Nói ra lời cảnh cáo nghiêm nghị với Thích Thường Hưng, ông cảm thấy hoàn toàn cần thiết, khi vợ cũ theo người khác chạy mất, ông cảm thấy mất mặt, còn cảm thấy có lỗi với con gái, hiện tại, nghĩ đến Thích Thường Hưng muốn cướp Trương Hoàn, ông có loại cảm giác hàn khí từ đáy lòng bốc lên, nếu như Thích Thường Hưng thật muốn làm vậy, sau này cũng mang theo Trương Hoàn đến trước mặt ông nói, để ông thành toàn cho hai người, ông thật sự không khống chế được không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Bất quá, ông và Trương Hoàn đều là nam nhân, cho dù xác định quan hệ, trên phương diện pháp luật, ông cũng vô pháp lấy cái gì đến ràng buộc Trương Hoàn, ông chỉ có thể dựa vào lực lượng bản thân nắm lấy Trương Hoàn.

Triệu Trần nghĩ đến Trương Hoàn, có càng nhiều cảnh giác và cảm giác nguy cơ hơn so với vợ, dù sao, Trương Hoàn không phải phụ nữ, cậu không phải dễ dàng nắm trong tay như vậy. Trước cảnh cáo mỗi một người đánh chủ ý lên Trương Hoàn, đặc biệt loại người giống Thích Thường Hưng, ông cảm thấy là vạn phần cần thiết.

Thích Thường Hưng nghe Triệu Trần nói ra lời nghiêm nghị như vậy, không khỏi giật mình, dù sao, Trương Hoàn là nam nhân, lão cho rằng Triệu Trần chỉ là nhất thời mới mê nuôi cậu vui đùa một chút, không nghĩ tới ông lại nói cướp Trương Hoàn đi giống như cướp vợ, như vậy sự tình liền thật nghiêm trọng.

Thích Thường Hưng thả lỏng trọng tâm câu chuyện nói, “Lão Triệu, ông nói gì vậy, tôi không có ý như ông nói. Ông nếu coi trọng cậu ta, tôi nhất định không đoạt người yêu dấu của anh em.”

Triệu Trần nói, “Ông không có ý tứ này là tốt rồi.”

Thích Thường Hưng ngược ngược cười hai tiếng, sau còn nói thêm, “Tôi sẽ không từ trong tay anh em đoạt người. Bất quá, lão Triệu a, Trương Hoàn kia của ông thế nhưng là cái bánh thơm ngon, rất câu dẫn người, không có tôi, vẫn có nhiều người theo dõi cậu ta, ông chính mình phải trông cho thật kỹ mới được.”

Triệu Trần nói, “Cái này tôi biết rõ hơn ông.”

Tiểu Bảo : cuối cùng cũng xong 2 bài thuyết trình, mừng quá đi trời ơi (‘) Đăng bởi: admin

34. Chương 34

Chương 34 : Thăng thấn

Hôm đó, Nghiêm Lập Bản từ chối lời mời của Thích Thường Hưng, cùng Trương Hoàn đi trước, Thích Thường Hưng bởi vì bị Triệu Trần cảnh cáo, tuy trong lòng vẫn nhưng nhớ Trương Hoàn, nhưng lại không dám làm ra bất cứ cử chỉ quá phận nào với cậu.

Trên đường trở về, Nghiêm Lập Bản lái xe tâm tư không tập trung, mấy lần quay đầu nhìn Trương Hoàn, muốn nói cái gì mà không nói nên lời.

Trương Hoàn nhìn thấy Nghiêm Lập Bản muốn nói lại thôi, cậu nghĩ Nghiêm Lập Bản khẳng định nghe được cậu và Thích tiên sinh nói chuyện, chỉ là không biết hắn đang nghĩ cậu thế nào.

Trương Hoàn nghĩ đến vấn đề này trong lòng phi thường phiền não, sự chán ghét dành cho Thích Thường Hưng lại kịch liệt gia tăng. Nếu không phải Thích Thường Hưng cái gì cũng không biết lại một mực nói lung tung bôi nhọ cậu, Nghiêm Lập Bản làm sao có thể nghe được những lời này, sau đó miên man suy nghĩ về cậu.

Gần đến giờ cơm tối, lái xe được nửa đường, Nghiêm Lập Bản đề nghị trước ăn bên ngoài rồi lại đưa Trương Hoàn về trường.

Trương Hoàn lại nói, “Cậu muốn ăn bên ngoài, cậu liền ăn đi, tự tôi ngồi xe về được rồi. Cậu tùy tiện tìm một cửa ga tàu điện ngầm thả tôi xuống là được.”

Nghiêm Lập Bản nghiêm mặt, nói, “Làm gì có đạo lý như cậu, muốn ăn cơm đương nhiên là cùng nhau ăn, tôi cũng không có khả năng ném cậu giữa đường.”

Trương Hoàn nhìn hắn, nói, “Tôi chỉ là nghĩ cậu có thể không muốn cùng tôi ngồi chung một xe hô hấp cùng bầu không khí.”

Nghiêm Lập Bản lái xe càng ngày càng chậm, sau đó thăng thấn lái xe vào đường trong dừng lại, quay đầu nhìn Trương Hoàn, nói, “Lời này có ý gì, tôi vì sao không muốn cùng cậu hô hấp chung không khí!”

Trương Hoàn trầm mặt, diện vô biểu tình, nói, “Cậu không phải nghe được họ Thích và tôi nói chuyện sao, bây giờ còn một mực giả vờ không nghe thấy? Có gì muốn nói, cậu cứ việc nói thẳng, chôn ý kiến trong lòng rồi nhìn tôi, đây là cách làm bạn bè sao?”

Nghiêm Lập Bản bởi vì câu này trong nháy mắt kinh hoảng, hấn đích xác không muốn Trương Hoàn biết mình nghe thấy cuộc đối thoại giữa cậu và Thích tiên sinh, không chỉ do đối thoại giữa hai người quá bí mật lại khiến người khác khiếp sợ, hơn nữa cái loại hành vi nghe lén cũng thật sự làm cho người ta khinh thường, hấn cảm thấy Trương Hoàn biết hấn nghe lén cậu nói chuyện cảm giác đối với hấn sẽ trở nên xấu đi, sau đó xa lánh hấn.

Bị ép không có cách nào, Nghiêm Lập Bản đành nói, “Lúc đó tôi không phải cố ý nghe lén. Lúc họ Thích đến hoà giải, tôi liền nhìn ta lão có ý với cậu, lão rất nhiều lần nhìn chăm chăm cậu, đồng thời đối với cậu cười có ý đồ. Cậu cũng biết, loại người giống bọn họ, đa phần là song tính, thấy nam nhân đẹp mắt, cũng muốn tính kế giống như đối với phụ nữ, tôi vẫn muốn khiến lão cách cậu xa chút, không nghĩ tới cậu ra ngoài nghe điện thoại, lão liền lập tức kiếm cớ ra khỏi hồ, tôi thấy lão đi qua chỗ cậu, đương nhiên lo lắng, liền theo qua nhìn một chút, tôi sợ cậu sẽ ăn phải thiệt thòi.”

Trương Hoàn nhìn hấn, cậu biết Nghiêm Lập Bản nói thật, biết hấn quan tâm mình, lại hỏi, “Vậy cậu nghe được tôi và lão nói chuyện? Nghe được bao nhiêu?”

Nghiêm Lập Bản có chút kinh hoảng, luôn luôn giả dằn trầm ổn lúc này cứ nhiên nhân thần loé lên, không dám cùng Trương Hoàn đối diện, nói, “Trên cơ bản nghe được toàn bộ, còn có nội dung cậu và họ Thích nói đến vị ‘lão Triệu’ trong điện thoại.”

Trương Hoàn nghe hấn thẳng thắn nói ra, ngược lại không hề khẩn trương như vừa rồi, mà là thở phào một cái, nói, “Nếu như vậy, tôi nghĩ cậu cũng hiểu. Họ Triệu, là một người đàn ông, tôi đích xác là cùng ông ấy có chút quan hệ. Tôi là đồng tính luyến ái, này không có gì không dám thường nhận, thế nhưng, tôi không muốn người khác biết, hiện tại nói cho cậu biết, vô luận cậu coi tôi là bạn thân, hay chẳng qua chỉ là bọn học thông thường, tôi đều mong muốn cậu có thể thông cảm cho tôi một chút, có thể bảo mật chuyện này, bởi vì loại chuyện này truyền ra ngoài dù sao cũng không quang vinh.”

Nghiêm Lập Bản bởi vì Trương Hoàn thẳng thắn nói ra mà ngốc lảng tại chỗ, ngây ngốc nói, “Tôi biết, tôi sẽ không nói ra, uy tín của tôi thế nào, cậu đều biết. Chỉ là, cậu và vị họ Triệu kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào, thật là ông ta nuôi cậu...”

Nghiêm Lập Bản còn chưa nói hết, nhưng vì sắc mặt Trương Hoàn thâm trầm mà ngậm miệng.

Trương Hoàn nói, “Đó là họ Thích nói lung tung, cậu cảm thấy tôi là loại người cần đàn ông nuôi?”

Nghiêm Lập Bản nhanh chóng lắc đầu, nói, “Tôi biết cậu không phải.”

Lúc này sắc mặt Trương Hoàn mới tốt một chút, thần tình lại có chút lo lắng sững sờ, như là đang suy nghĩ sâu xa cái gì, chậm rãi nói, “Tôi và ông ấy quan hệ cụ thể thế nào, tôi không tiện nói. Bọn tôi quen nhau đã mấy tháng, không biết từ lúc nào cảm giác với ông ấy không giống nữa. Tôi tuy rằng thích đàn ông, nhưng, trước ông ấy, tôi xác thật chưa từng động tâm với bất kì nam nhân nào bên người. Ai, ông ấy kỳ thật cũng không phải tốt lắm, bắt quá, có cảm giác với ông ấy cũng là chuyện không có biện pháp... Bọn tôi, hiện tại chắc là đang hẹn hò đi, cũng không liên quan đến những vấn đề khác.”

Nghiêm Lập Bản nghe Trương Hoàn rõ ràng là hàm chứa tình ý mềm mại, trong lòng phi thường khó chịu, đặc biệt là câu “chưa từng động tâm với bất kì nam nhân nào bên người”, này thật sâu đả kích Nghiêm Lập Bản.

Hấn và Trương Hoàn làm bạn học hai năm rưỡi, ngày đầu tiên khai giảng liền quen biết, hai người trước đây chung phòng ngủ, sau hai người đều trước sau dọn khỏi, bắt quá, quan hệ vẫn rất tốt, tuy rằng Trương Hoàn bởi vì bạn gái Nghiêm Lập Bản mà tránh hấn, nhưng, lúc tránh không được vẫn nhiều hơn.

Nghiêm Lập Bản nghĩ chính mình lẽ nào không có mị lực sao, vô luận thân cao tướng mạo vóc dáng, Nghiêm Lập Bản đều rất tự tin, hơn nữa hấn tự cho là mình tính cách tốt, nhiệt tình phóng khoáng cởi mở, nghĩa khí còn có tiết chế, điều kiện kinh tế còn không tồi, thế nào hai năm rưỡi đi qua, Trương Hoàn cứ nhiên một chút cũng không bị hấn hấp dẫn, ngược lại động tình cảm với một người họ Triệu mới quen mấy tháng.

Nghiêm Lập Bản bị đả kích quá sâu, thần sắc đều mang theo chút cụt hứng.

Hấn nói, “Tôi còn tưởng cậu độc thân chứ, nguyên lai đã yêu đương, khó trách cậu đối với những cô gái kia đều trốn tránh xa cách. Một tôi lúc trước còn tưởng cậu thích em họ cậu.”

Trương Hoàn nói, “Không liên quan gì đến em họ tôi. Việc này, người bên cạnh tôi trên cơ bản đều không biết, thậm chí em họ tôi cũng không biết, cậu nhất định phải bảo mật.”

Nghiêm Lập Bản gật đầu đáp ứng, hẩn nhìn Trương Hoàn, Trương Hoàn lại nhìn ngoài cửa sổ xe. Gò má Trương Hoàn phi thường ưu mỹ, không giống như người thật, mà như bức điêu khắc hoàn mỹ, mỗi một đường cong trên gương mặt, từ cái trán, con mắt, mũi, môi, cằm, những thứ này đều vừa chuẩn, làm cho lòng người say mê.

Nghiêm Lập Bản ngẩng nhìn rồi thở dài, nghĩ mình tại sao không sớm một chút nói cho Trương Hoàn chứ, có lẽ, nói sớm một chút, bây giờ kết quả liền không giống như vậy.

Nghiêm Lập Bản dĩ nhiên không phải thuần túy đồng tính, ngoại trừ Trương Hoàn, người hẩn thích đến nay đều là con gái, đối với Trương Hoàn, cũng không phải là tình yêu thuần túy, mà là xen lẫn yêu thích say mê về bề ngoài của cậu, còn ước ao tính cách lãnh ngạo bất kham kia, dù sao chính hẩn không thể giống như Trương Hoàn đối với ai đều có thể không phản ứng, hẩn thương yêu Trương Hoàn có đôi khi đột nhiên lộ ra ngoài vẻ ưu thương và cô độc, đồng thời yêu thích tài năng và sự làm việc cần cù chăm chỉ, hẩn hy vọng có thể cùng cậu có một quan hệ cộng sự lâu dài, tựa như đồng bào cùng tiến lên chiến trường, cái gì đều có thể chia sẻ, thậm chí đem sau lưng hệ trọng đến tính mạng giao cho đối phương bảo vệ, cũng vì đối phương bảo vệ sau lưng, cùng sinh cùng tử...

Đối với Trương Hoàn, Nghiêm Lập Bản ôm ấp những tình cảm lãng mạn này, trong tâm Nghiêm Lập Bản, là một loại cảm tình tốt đẹp và cao quý nhất, tình ý cao thượng giữa nam nhân.

Thế nhưng đến nay, hẩn chưa từng nói hết với Trương Hoàn.

Trước kia là sợ Trương Hoàn biết, sợ cậu từ nay về sau mắng mình biến thái lánh xa mình; bây giờ có nói ra cũng không ý nghĩa, có lẽ, trước chờ Trương Hoàn và vị họ Triệu kia chia tay, thừa dịp cậu thất tình bắt lấy tim cậu, biểu lộ cõi lòng chính mình, như vậy có lẽ tương đối khả thi.

Xe lại lên đường tiến về trường học, Trương Hoàn thấy Nghiêm Lập Bản một bộ dáng trầm tư, liền hỏi hẩn, “Cậu đối với việc này, không ghét sao?”

Nghiêm Lập Bản kéo ra một nụ cười khổ, nói, “Cậu làm sao cho rằng tôi sẽ phản cảm? Đừng nói tính hướng vốn là tự do của người khác, liền nói loại chuyện này tôi đã gặp nhiều, làm sao sẽ ngạc nhiên. Nhưng thật ra muốn nói cho cậu một câu, sau này cách xa vị họ Thích kia một chút, lão không phải là một người thiện tâm dễ trêu chọc.”

Trương Hoàn bởi vì câu sau cùng mà có chút tức giận, nói, “Lão là thứ gì mà tôi muốn đi trêu chọc lão.”

Nghiêm Lập Bản thấy Trương Hoàn tức giận, nhanh chóng giải thích, “Ý tôi không phải như cậu nghĩ, chỉ là muốn nói phải cách xa hẩn một chút mà thôi.”

Trương Hoàn hừ một tiếng, nói, “Cái này tôi đương nhiên biết.”

Nghiêm Lập Bản do dự một hồi, nhìn về phía Trương Hoàn, muốn nói lại thôi.

Trương Hoàn nhìn hẩn ấp a ấp úng, liền buồn bực nói, “Cậu có điều gì cứ nói đi, giống con gái lè mà lè mè!”

Nghiêm Lập Bản lúc này mới nói, “Cậu và bạn trai của cậu...”

Nghe được Nghiêm Lập Bản gọi Triệu Trần là bạn trai cậu, Trương Hoàn cảm thấy phi thường không được tự nhiên, quái dị, cậu tuy rằng cùng Triệu Trần xem như lưỡng tình tương duyệt, còn đồng sàng cộng ẩm rồi, thậm chí làm chuyện đó cho nhau, nhưng trong lòng cậu cứ nhiên không nghĩ tới Triệu Trần là bạn trai mình. Về mặt cậu nhất thời là lạ, để che giấu loại cảm thụ kỳ quái này, liền ho nhẹ một tiếng, nói với Nghiêm Lập Bản, “Cậu muốn nói tôi và ông ấy cái gì?”

Nghiêm Lập Bản nói, “Chính là lúc lên giường, hai người ai ở trên, còn có, cái kia, giữa đồng tính luyện ái tỷ lệ phát bệnh AIDS rất cao, phải chú ý dùng bao.”

Trương Hoàn luôn luôn vẻ mặt lạnh tanh, lần này cư nhiên bị Nghiêm Lập Bản nói cho ửng đỏ mặt, Nghiêm Lập Bản thấy đỏ ửng trên mặt Trương Hoàn dần dần khuếch tán đến tai, Trương Hoàn thời điểm này, hẩn phát hiện cậu lại mang theo một ít quyến rũ, sự phát hiện này khiến tim Nghiêm Lập Bản đập rộn lên.

Trương Hoàn đem mặt chuyển hướng ngoài cửa sổ xe, mồm mê miệng một chút mới ngập ngừng nói, “Cần cậu nhắc sao! Tôi và ông ấy không có làm chuyện kia. Bất quá, nếu làm thật...” Cậu nghĩ tới đây, vậy mà lại lộ ra một tia cười yếu ớt, thanh âm thấp hơn, “Tôi sẽ nhường ông ấy đề sao?... Ông ấy nặng như vậy...”

Nghiêm Lập Bản thấy Trương Hoàn còn lâm vào một loại ẩn tình sâu xa, trong lòng hẳn tuyệt không sẽ chịu, nghĩ thầm Trương Hoàn thật sự động tình với cái người họ Triệu không biết là thần thánh phương nào kia.

Bất quá, biết được Trương Hoàn và họ Triệu còn chưa có quan hệ trên giường, hẳn lại cảm thấy dễ chịu.

Sau ngày đó Trương Hoàn vừa giúp đàn anh làm đề tài trong phòng nghiên cứu, vừa muốn làm trang web bên Nghiêm Lập Bản, đồng thời tiếp nhận một bộ phận công tác quản lý, cậu bắt đầu bận rộn, cũng không nghĩ nhiều đến chuyện giữa mình với Triệu Trần, trừ phi Triệu Trần gọi điện cho cậu.

Mà Nghiêm Lập Bản, hẳn rất nhanh phát hiện, Trương Hoàn và hẳn ở chung không giống trước đây, giống như Trương Hoàn tuyệt không để ý hẳn biết bí mật của cậu đồng thời thay cậu giữ bí mật.

Nghiêm Lập Bản tuy vì vậy mà thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không dễ chịu, lúc trước hẳn còn nghĩ hẳn biết bí mật của Trương Hoàn, từ nay về sau quan hệ với Trương Hoàn sẽ gần hơn một chút, không nghĩ tới toàn bộ đều không phải như hẳn nghĩ.

Thứ năm tuần sau Triệu Trần quay về S thị, ông vội vội vàng vàng trở về, sau khi xuống máy bay, ông không trực tiếp đi tìm Trương Hoàn, mà là về nhà thu thập chính mình thật tốt, ông thậm chí đi chăm sóc lại bản thân một phen, lúc này mới tới gặp Trương Hoàn.

Ông trước đây không thêm để ý mình lớn tuổi hơn Trương Hoàn rất nhiều, cái rất nhiều này đủ để ông làm ba Trương Hoàn rồi, nhưng hiện tại ông đột nhiên quan tâm đến cái này, ông có chút lo lắng Trương Hoàn ghét bỏ ông lớn tuổi.

Vì vậy, ông đem chính mình xử lý thật tốt mới đến gặp Trương Hoàn, hơi có chút ý tứ nữ vi duyệt kỉ giả dung*.

(*câu đầy đủ là = người đàn ông đích thực sẽ hi sinh cuộc sống mình cho một người bạn hiểu anh ta, người phụ nữ sẽ khiến bản thân xinh đẹp cho người yêu cô ấy)

Ông tự cảm thấy muốn lấy lòng tiểu tình nhân nhỏ hơn mình rất nhiều cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tiểu Bảo: Đọc khúc sau mắc cười gần chết =)))) Đăng bởi: admin

35. Chương 35

Chương 35 : Hẹn hò

Triệu Trần chờ Trương Hoàn bên một con đường hẻm ngoài trường học, đợi hơn mười phút, mới nhìn thấy Trương Hoàn từ khúc quanh đường khác đi tới.

Trương Hoàn mặt áo len cao cổ màu tím, bên ngoài khoác áo khoác ngắn, bên dưới là quần jean và giày thể thao, trên lưng còn đeo túi đeo chéo.

Phối hợp giữa áo khoác ngắn và quần jean, lộ ra phần hông vô cùng mảnh mai, chân phi thường dài, đeo túi xách trẻ trung lại đẹp trai, bởi vì nét mặt cậu bình thản, càng tăng thêm khí chất cao ngạo.

Triệu Trần vốn đang cầm di động ngắm nghía, khi thấy Trương Hoàn, liền ngốc lảng, mê muội nhìn cậu, động tác trên tay đều ngừng lại, vẻ mặt si ngốc, nghĩ tới người này cư nhiên là của mình, vì vậy liền tràn ngập khoái chí ngây ngốc cười rộ lên.

May mà cửa kính xe là màu sậm, Trương Hoàn ở bên ngoài không nhìn thấy hình dạng ngốc này, nếu không Trương Hoàn liền ghét bỏ chê ông rồi.

Triệu Trần vẫn lái chiếc Volvo trước đây, Trương Hoàn liếc mắt liền thấy chiếc xe này, hơn nữa biển số xe cũng đúng.

Lúc còn có vài bước mới tới, Triệu Trần đã mở cửa pho lái ra.

Trương Hoàn đi nhanh mấy bước, ngồi vào trong xe.

Triệu Trần điều chỉnh hệ thống sưởi trong xe cao một chút, đồng thời hỏi Trương Hoàn, “Một đường đi tới, có lạnh không?”

Hôm nay không có thái dương, vẫn còn hơi lạnh, Trương Hoàn gật đầu, lấy tay che che tai, nói, “Ngài chờ rất lâu? Tôi từ phòng nghiên cứu trực tiếp đi tới.”

Triệu Trần cười nhìn Trương Hoàn, thừa dịp Trương Hoàn không chú ý, nghiêng người qua trộm hôn lên môi Trương Hoàn một cái, mặt Trương Hoàn hơi khô và lạnh, bất quá, cũng là tư vị tốt đẹp làm xiêu lòng Triệu Trần.

Trương Hoàn bị ông hôn, có chút buồn bực, nói, “Ngài đứng đắn một chút được không.”

Triệu Trần lưu manh nói, “Tôi lại đứng đắn không được, nhiều ngày không thân mật, gặp nhau rồi mà chỉ đơn thuần chạm môi hôn môi một chút.”

Trương Hoàn ném túi ra chỗ ngài phía sau, nhú mày liếc ông, nói, “Vậy ngài còn muốn làm gì?” Nói xong, đột nhiên nghĩ đến chính mình lần trước hỏi vặn lại Triệu Trần, Triệu Trần liền trả lời thô bỉ, không khỏi nóng mặt lên, nhanh chóng nói tiếp, “Thật đói, nhanh đi ăn cơm.”

Triệu Trần vừa lái xe ra đường, vừa nhìn Trương Hoàn, cười hỏi, “Mấy ngày nay, chưa từng nhớ tôi sao.”

Trương Hoàn nghĩ thầm ông thật sự dính như keo, miệng lại nói, “Mỗi ngày đều gọi điện thoại, đâu phải không liên hệ.”

Triệu Trần không biết cậu nói như vậy, rốt cuộc là có nhớ, hay là không nhớ. Nhưng nhìn vẻ mặt Trương Hoàn, nhàn nhạt, mặt bình tĩnh nhìn về phía trước, thật sự đoán không ra tâm tư cậu.

Triệu Trần bởi vì câu Trương Hoàn đặc biệt câu dẫn người của Thích Thường Hưng, hơn nữa lại có vết xe đổ hôn nhân thất bại, Triệu Trần luôn vô cùng hào khí tự tin, lúc đối mặt với Trương Hoàn nhỏ hơn mình chừng hai mươi tuổi, ông lại có một chút lo sợ.

Trương Hoàn ngồi trong xe đầy đủ hệ thống sưởi một hồi, liền nóng không chịu nổi, cởi áo khoác, lại mở nhỏ hệ thống sưởi, thấy Triệu Trần chỉ mặc áo sơ mi, lại sợ để máy sưởi thấp ông bị lạnh, liền hỏi, “Tôi mở nhỏ không sao chứ, ngài có lạnh không?”

Triệu Trần nói, “Tôi vẫn ổn, không sao.” Nhưng trong lòng rất cảm động vì Trương Hoàn cẩn thận tỉ mỉ và quan tâm.

Triệu Trần lần này chọn nhà hàng món Quảng Đông, hai người ngồi ăn trong ghế lô, Trương Hoàn thích ngỗng quay, còn có gạch cua hải sản đậu hũ cũng thật sự ngon, Triệu Trần thấy cậu thích ăn, còn hỏi có muốn gọi thêm một phần không.

Đậu hũ này tuy rằng mỹ vị, nhưng phân lượng thật sự ít, Trương Hoàn ngấm ngấm, liền gật đầu.

Lại gọi một phần, Triệu Trần trên cơ bản không ăn món này, múc ra chén nhỏ đặt trước mặt Trương Hoàn.

Trương Hoàn vì hành động của ông mà trong lòng ấm áp, còn bánh ít đi, bánh quy lại gấp một cái sủi cảo tôm cho Triệu Trần.

Khi từ trong ghế lô đi ra, Trương Hoàn cầm áo khoác ngoài của Triệu Trần đưa cho ông, bị Triệu Trần kéo tay một phen, Trương Hoàn cứng ngắc trong nhảy mắt, bởi vì phục vụ còn đang ở đây, nhưng cậu không tránh, mà là tùy ông dắt tay mình.

Cậu rõ ràng nhìn thấy ánh mắt hai cô phục vụ nhìn thấy hai người bọn họ nắm tay, sau khi phát hiện cậu nhìn sang, các cô mới quay mặt đi chỗ khác.

Lúc xuống lầu sắp ra tới cửa, Trương Hoàn mới rút tay mình từ trong tay Triệu Trần, tay của Triệu Trần ẩm ướt lạnh, khi nắm tay ông, khiến cậu cảm thấy thoải mái, loại ẩm ướt này thoải mái dễ chịu, cảm giác lan tràn thẳng vào trong lòng cậu, Trương Hoàn nhìn Triệu Trần nói, “Bên ngoài lạnh, mặc áo khoác vào đi.” Giống như đang giải thích vì sao mình rút tay khỏi tay ông, sau đó cậu mặc áo khoác vào.

Triệu Trần cười cũng mặc áo khoác, hai người dưới sự cung tiễn của nhân viên tiếp khách ra cửa.

Ngồi vào xe, Triệu Trần trưng cầu ý kiến Trương Hoàn, “Hiện tại còn sớm, cậu còn muốn đi đâu chơi?”

Trương Hoàn không phải người thích nhảy nhót đi bar, thậm chí không đi KTV, không chơi game, sở thích chỉ có bóng rổ, cho nên Triệu Trần hỏi như vậy, cậu liền sững sốt một chút, nghĩ đây là đang cùng Triệu Trần hẹn hò sao? Tiếp tới làm cái gì, xem phim? Thế là quay lại nhìn về phía Triệu Trần, nói, “Vậy đi xem phim đi?”

Triệu Trần nghĩ thầm xem phim cũng không tệ, lên tiếng, “Vậy đi thôi.”

Triệu Trần không quá quen thuộc phim chiếu rạp, không có kiến nghị gì, Trương Hoàn cũng không quen, chỉ nói trước đi rạp chiếu xem xem, rồi quyết định xem cái gì.

Hai người giống như đôi tình nhân trẻ tuổi đi rạp chiếu phim hẹn hò, tới gần cuối năm có không ít phim mới, hai người chọn lựa một bộ phim hài, Triệu Trần muốn đi mua vé, Trương Hoàn kéo ông lại, nói, “Luôn là ngài dùng tiền mời tôi, lần này để tôi mời ngài đi!”

Ánh mắt Trương Hoàn đen bóng mà chân thành, Triệu Trần tuy muốn nói mình là người lớn, những thứ này đều hiển nhiên, nhưng đối mặt Trương Hoàn, ông đành đồng ý ý kiến của cậu, nói, “Vậy được rồi!”

Ông đứng ở một bên, nhìn Trương Hoàn đi xếp hàng mua vé, cậu thật sự là bề ngoài xuất sắc, trong đại sảnh bán vé không ít nữ nhân đều nhìn cậu, có vài người len lén quan sát, còn có cô bé vẽ mặt kích động kéo bạn khuê mật cùng nhau nhìn, sau đó nhỏ giọng bình luận, thậm chí còn có nữ sinh lấy điện thoại lên chụp ảnh.

Triệu Trần thở dài trong lòng, nghĩ thầm Trương Hoàn làm gì đều xuất sắc như vậy, cậu dẫn nữ nhân thế này. Nghĩ lại may mà cậu là đồng tính luyến, nếu không còn không biết cậu sẽ trở nên phong lưu thế nào đâu.

Triệu Trần vừa không chú ý, Trương Hoàn mua vé xong đi qua chỗ ông đã bị một người phụ nữ trí thức cản bước, cô ta hỏi thăm Trương Hoàn bộ phim nào có thể xem, bảo Trương Hoàn hỗ trợ cho ý kiến, cô ta vừa hỏi, còn vừa làm bộ dạng khổ não đáng yêu.

Trong lòng Triệu Trần giận vô cùng, cảm thấy những nữ nhân này lẽ nào đều là ác lang chuyển thế, trong phòng vé rạp chiếu phim cũng tùy ý dụ dỗ Trương Hoàn nhà ông.

Chị gái trí thức này không cần phải nói tất nhiên là có ý đồ với Trương Hoàn, cô ta tự nhận là điều kiện không tồi, có lẽ có thể dụ dỗ Trương Hoàn, thế nhưng Trương Hoàn chỉ lãnh đạm nói một câu, “Tôi không rõ lắm, chị hỏi những người khác đi!” Liền đuổi cô ta đi.

Trương Hoàn còn muốn chạy, lại bị cô ta kéo lại, không chỉ kéo, chân cô ta không biết cố ý hay thế nào, do mang giày cao gót mà tẹo một chút, liền dựa vào Trương Hoàn, tay còn khoắc lên cánh tay cậu.

Trương Hoàn lần đầu tiên gặp phải nữ nhân lớn gan như vậy, trong quá khứ của cậu, một vị nữ nhân lớn gan nhất lúc trước là khi cậu học năm hai trung học, một đại tỷ giang hồ, nghe nói là nữ lưu manh xã hội đen, tuyên bố muốn bao nuôi cậu, còn chặn đường khi cậu đi học, do đối phương là con gái, Trương Hoàn không thể đánh người ta, đành trốn tránh lánh xa, đối phương tuy tuyên bố như vậy, nhưng kỳ thật ngay cả quần áo Trương Hoàn còn chưa từng đụng vào.

Mà bây giờ người phụ nữ này, rõ ràng không quen biết, cô ta trực tiếp dựa vào, nhấn mạnh chân mình tẹo rồi, muốn Trương Hoàn hỗ trợ đỡ cô ta qua một bên đại sảnh ngồi xuống.

Trương Hoàn tuy rõ ràng ý đồ người này, nhưng nhìn người ta một phụ nữ mang giày cao gót đau chân xin mình giúp đỡ, cậu thật sự không tiện không giúp một tay, vì vật đành đỡ cô ta đi sảnh chờ.

Chỉ là còn chưa đi được hai bước, Triệu Trần lại tới, còn kêu một bảo vệ rạp chiếu phim qua, nói, “Chính là cô gái này cần giúp đỡ.” Để bảo vệ đỡ người phụ nữ treu chân, kéo Trương Hoàn đến bên cạnh mình.

Về mặt Triệu Trần bình tĩnh, không ai nhìn ra được ông ăn dấm chua ăn đến chua muốn chết.

Cô gái trí thức lại không muốn bảo vệ đỡ, cường ngạnh bám trên người Trương Hoàn, Triệu Trần lúc này có chút giận, nắm thật chặt một tay Trương Hoàn, muốn nói Trương Hoàn là người của mình, để mắt cô gái này nhìn cho sáng tỏ đi Trương Hoàn không phải cho cô ta hưởng thụ. Thế nhưng, khẳng định nói không nên lời như vậy, chỉ là nói, “Tôi nói chị gái này, chị cứ cầm lấy tay đứa nhỏ nhà tôi làm gì? Phim chúng tôi xem lập tức bắt đầu rồi.”

Những lời này, nói cho vị nữ nhân trí thức hung hãn kia thay đổi sắc mặt mấy lần, câu “chị gái” của Triệu Trần rất đả kích người, cô ta lại đưa mắt nhìn Trương Hoàn và Triệu Trần do dự hai lần, nghĩ thầm người đàn ông này cư nhiên là ba của cậu trai xinh đẹp này? Nếu ba đối phương đều ở bên cạnh, cô ta còn đánh chủ ý lên con trai người ta thế nào được, chỉ đành buông tay.

Bị bảo vệ đỡ đi phòng chờ, cô ta còn quay đầu nhìn Trương Hoàn vài lần, mà càng nhiều người lại nhìn cô ta.

Phim Triệu Trần và Trương Hoàn đặt đã bắt đầu soát vé, Trương Hoàn lôi kéo Triệu Trần vào phòng chiếu, trên đường đi phòng chiếu, thảm dưới đất thật dày, tia sáng mờ tốt, trên tường biến đổi không ngừng màn hình quảng cáo phim không tiếng động, Trương Hoàn nắm thật chặt tay Triệu Trần, nhớ lại vừa rồi Triệu Trần ghen nói ra câu kia, cũng nhin không được nữa, đột nhiên cười rộ lên.

Triệu Trần nhìn cậu cười, nói, “Rất buồn cười?”

Trương Hoàn vẫn cười, dưới màn hình biến ảo lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện, do lối đi nhỏ không có người nào, Triệu Trần đột nhiên tiến tới gần mặt Trương Hoàn hôn một cái, Trương Hoàn bị cử động của ông kinh hách nhảy dựng, ngó ngó chung quanh, xem có người nào thấy được hành động mới rồi không, phát hiện tình hình hoàn hảo, cậu muốn hung hăng trừng Triệu Trần.

Triệu Trần lại nắm tay cậu nhẹ nhàng gãi vào trong lòng bàn tay, gãi cho Trương Hoàn cả người đều nhuyển trong nháy mắt, muốn rút tay ra, nhưng Triệu Trần không thả, còn cúi đầu nói với cậu, “Không cho phép phản ứng bất kỳ nữ nhân nào.”

Trương Hoàn lườm ông một cái, không nói lời nào.

Nếu là Triệu Trần đi mua vé, ông nhất định sẽ mua phòng VIP, nhưng, Trương Hoàn mua, nhất định là phòng chiếu phổ thông, hơn nữa cho dù là phòng phổ thông, cậu còn cảm thấy hơi đắt, hối hận quên mang thẻ sinh viên bên người, nếu không có thể mua nửa giá rồi.

Hai người ngồi vào vị trí gần cuối phòng, hiện nay internet phát triển, đại đa số người ta cam tâm tình nguyện xem miễn phí trong máy tính, đến rạp chiếu phim xem cũng không nhiều người, đặc biệt cái phòng này, người càng ít, phía sau cùng chỉ có cậu và Triệu Trần hai người.

Hiện tại hàng năm phim điện ảnh nhiều lắm, chân chính xuất sắc rất ít, Trương Hoàn xem một hồi liền không xem vào nữa, ngược lại Triệu Trần còn đang nhìn chăm chăm màn hình.

Trương Hoàn hiện tại mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, để nhín chút thời gian hẹn hò cùng Triệu Trần, tối hôm qua một mực tăng ca, ngủ rất ít, ngồi trong rạp chiếu phim, tia sáng mờ tối, hệ thống sưởi vừa phải, cậu liền buồn ngủ, Triệu Trần thấy cậu ngủ, còn đem áo khoác người của mình khoác lên người cậu, lại nhỏ giọng hỏi, “Nếu không chúng ta về đi?”

Trương Hoàn khẽ lắc đầu, tâm nghĩ vé phim nhiều tiền như vậy, mới xem phần đầu liền đi, quá không có lời.

Triệu Trần để Trương Hoàn dựa đầu vào vai mình, lại dùng một tay nắm tay cậu, Trương Hoàn liền ngủ như vậy, Triệu Trần lúc sau cũng không làm sao xem phim được, thỉnh thoảng nhìn chăm chăm Trương Hoàn, thậm chí dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ soạn gò má Trương Hoàn, còn sờ môi cậu, nhưng Trương Hoàn một chút phản ứng cũng không có, có thể thấy được cậu ngủ thật trầm.

Bộ phim một tiếng rười dưỡi ánh mắt nhìn chăm chú Trương Hoàn của Triệu Trăn, rất nhanh liền kết thúc, hàng trước thừa thớt người đứng dậy ra ngoài, cũng có đôi tiểu tình nhân ngồi trước mặt mọi người hôn môi, hôn đủ rồi mới đứng lên, Triệu Trăn nghĩ những đứa trẻ này thật không chú ý ảnh hưởng xung quanh, hoàn toàn không nhớ tới ông bây giờ còn ôm một người đẹp trai.

Trương Hoàn bởi vì trong phòng mở đèn mới tỉnh lại, sau đó thấy phim đã hết, cậu trả áo khoác ngoài lại cho Triệu Trăn, đứng dậy, đuổi người, có thể thấy được ngủ rất ngon.

Triệu Trăn cười nói, “Đi thôi, đi về nào. Vốn xem phim, lại nhìn cậu ngủ đến hết. Lần sau cậu phải bồi thường tôi một lần.”

Trương Hoàn liếc hai mắt nhìn ông, nói, “Ngài không nghiêm túc xem phim, còn trách lên đầu tôi? Còn muốn tôi bồi thường?”

Triệu Trăn giật giật cánh tay và vai mình, nói, “Đó là đương nhiên, cậu xem cậu dựa vào bả vai tôi đều tê rần rồi, tôi đâu thể chuyên tâm xem phim.”

Trương Hoàn bị ông nói có chút đỏ mặt, nhưng lại thật sự phản bác không được, đành cầm đầu ra khỏi phòng chiếu.

Lúc ra khỏi rạp chiếu phim Trương Hoàn đi mua một hộp bắp rang cầm trong tay, Triệu Trăn nhìn cậu vừa đi vừa ăn, liền nói, “Vào phòng xem phim cậu không muốn cái này, coi xong đi ra lại muốn ăn, ăn mấy thứ này không mạnh khỏe.”

Trương Hoàn quay đầu lại nhìn ông, vẻ mặt không kiên nhẫn, Triệu Trăn đành im miệng, nghĩ đến trước đây nói Triệu Sưởng như vậy, Triệu Sưởng cũng không nghe lời, ông cảm thấy quản người nghiêm quá cũng không hay, thế là sau khi ngồi vào xe, ông cố ý bảo Trương Hoàn cũng cho ông ném hai miếng.

Trương Hoàn cầm lên trực tiếp dứt ông, Triệu Trăn sững sốt một chút mới ăn vào miệng, ông chưa từng nghĩ người không được tự nhiên như Trương Hoàn sẽ trực tiếp dứt ông đồ ăn, ăn xong lại cười nói, “Mùi vị cũng không tệ lắm, vị bơ rất nồng.”

Trương Hoàn hừ nhẹ một tiếng không nói lời nào.

Sau đó Trương Hoàn phát hiện xe không phải lái về trường mình, hơi kinh ngạc hỏi Triệu Trăn, “Ngài muốn chở tôi đi đâu? Tôi phải về trường học!”

Triệu Trăn lại khí định thần nhân nói, “Cái giường trong phòng cậu, còn muốn để hai người chúng ta ngủ bên trên, tôi khẳng định nó sẽ bị chúng ta đè bẹp. Vẫn là đi chỗ tôi đi!”

Trương Hoàn có chút tức giận nói, “Ai nói muốn cùng ngài ngủ bên trên. Tôi mới không tới nhà ngài!”

Triệu Trăn lúc này vẫn cười hì hì, lúc này lại trầm mặt, nói, “Chúng ta bây giờ không phải quan hệ người yêu sao? Tôi đi nhiều ngày như vậy mới về, tự lại chung một chỗ không phải đương nhiên à, cậu cứ tuyệt thật thẳng thắn! Cậu không nghĩ chúng ta nên hảo hảo ở chung?”

Trương Hoàn bị Triệu Trăn nói như vậy, lại cảm giác mình xác thực hơi quá phận, nhưng nghĩ đến phải đến nhà Triệu Trăn, đó cũng là nhà Triệu Sưởng, trong lòng cậu liền vô cùng khó chịu, kiên trì nói, “Tôi không tới nhà ngài, tôi tình nguyện đi khách sạn.”

Triệu Trăn sững sốt, trong nháy mắt hiểu rõ Trương Hoàn vì sao giận dữ. Kỳ thật, ông cũng không muốn đem Trương Hoàn về đại trạch nhà ông, nơi đó là khi vợ cũ còn là vợ ông mua, ông không muốn mang Trương Hoàn vào nơi đó.

Trương Hoàn nói tình nguyện đi khách sạn cũng chọc Triệu Trăn cười, ông vừa cười vừa nói, “Tốt lắm, chúng ta đi khách sạn...”

Trong thanh âm mang theo chút ý tứ đùa giỡn, nghe vào tai Trương Hoàn, giống như là đặc biệt đi khách sạn thuê phòng lên giường, nhưng thật sự ông không có ý đó, nằm trên giường thuần khiết nói chuyện phiếm cũng có thể vào khách sạn.

Tuy Triệu Trăn nói như vậy, nhưng sau đó không đến khách sạn, mà là dừng xe trước một nhà lầu nhỏ trong một tiểu khu xa hoa.

Cái tiểu khu này xây ít nhất mười năm rồi, Trương Hoàn trước đây từ chỗ này ngồi xe (buýt hoặc taxi) có chút ấn tượng với nơi đây.

Nhà lầu tuy đều là cửa riêng sân riêng, nhưng không lớn, Triệu Trần mang theo Trương Hoàn xuống xe, mở cửa, bên trong ngăn nắp sạch sẽ ấm áp, trang trí gỗ thô khiến Trương Hoàn cảm giác phi thường thư thái.

Trương Hoàn giương mắt chế nhạo hỏi Triệu Trần, “Nơi này là khách sạn?” Đăng bởi: admin

36. Chương 36

Chương 36 : Hẹn hò (2)

Triệu Trần đối mặt Trương Hoàn chế nhạo chỉ cười không đáp.

Trương Hoàn ở lầu một nhìn quanh một lần, căn nhà xác thật không lớn, từ cửa nhỏ mang theo mái hiên đi vào, trước mặt huyền quan nho nhỏ chính là một gian phòng khách không lớn, bên phải phòng khách nhỏ là phòng ăn và một khu hoạt động nhỏ, mặt sau có một phòng bếp, một gian phòng giống như cho người giúp việc ở, một phòng toilet và phòng cất trữ.

Từ bên cạnh phòng ăn có cầu thang bán xoay tròn lên lầu, đồ đạc đều là gỗ thô, sàn nhà cũng vậy.

Trong nhà hết thảy đều rất sạch sẽ ngăn nắp, còn mở thiết bị địa nhiệt, phi thường ấm áp.

Trương Hoàn mang vợ quan sát phòng ốc, hoàn toàn có thể khẳng định, Triệu Trần nhất định đã sớm đánh chủ ý dẫn cậu đến đây, nếu không địa nhiệt trong nhà không thể vừa vận mở, còn có hoa hồng trên bàn bên cửa sổ vẫn mang theo một ít bọt nước, mùi hương nồng nàn.

Triệu Trần đi rót nước uống, cũng bưng một ly qua cho cậu, đồng thời yêu cầu, “Nhanh mang dép vào, tuy dưới đất ấm, nhưng đi chân trần như vậy cũng không tốt.”

Trương Hoàn uống sữa Triệu Trần đưa tới, nhưng không muốn mang dép, lẩm bẩm trong miệng, “Tôi không mang dép người khác dùng qua.”

Triệu Trần nhìn hai cái qua huyền quan, phát hiện người giúp việc nơi này không đủ tỉ mỉ, chỉ có đôi dép ông mang là mới, những đôi còn lại đều cũ, kỳ thật cũng không tính là cũ, chỉ mới đi qua vài lần thôi.

Triệu Trần cởi dép trên chân mình ra đặt trước mặt Trương Hoàn, nói, “Mang đôi của tôi đi.”

Trương Hoàn lúc này mới mang dép của Triệu Trần, ánh mắt đen láy mang chút ý cười nhìn Triệu Trần, nhìn đến mức Triệu Trần muốn ngay tại chỗ xử tử cậu.

Căn nhà này của Triệu Trần, là nơi khi ông muốn một mình yên tĩnh, thế nhưng thời gian ông có thể dùng để yên lặng rất ít, vì vậy ông không thường đến chỗ này, bình thường nơi này có một người giúp việc lớn tuổi trông coi, do đã sớm quyết định tới nay đến nơi này, cho nên Triệu Trần bảo người giúp việc ở đây chuẩn bị cho tốt tất cả rồi rời đi.

Những thứ khác hết thảy đều được chuẩn bị tốt, duy chỉ có đôi dép này khiến Triệu Trần cảm thấy không hài lòng.

Ông đi đôi dép trước đây mình từng mang, sau đó mới dẫn Trương Hoàn lên lầu.

Trên lầu hai là một gian phòng ngủ chính và một gian thư phòng, không có những phòng khác.

Nhưng phòng ngủ chính rất lớn, giường lớn, tủ quần áo lớn, sofa lớn mềm mại, thậm chí dựa vào ban công bên cửa sổ sát đất còn có một cái ghế nằm, có gương to chấm đất, phòng tắm trong phòng cũng thật lớn.

Trương Hoàn tuy trong tính cách mang theo lãnh đạm, nhưng lần đầu tiên tới chỗ này của Triệu Trần, cậu vẫn hằng hái nhìn chung quanh, cậu xem phòng tắm, lại đi mở cửa sổ sát đất, ra ban công nhìn một chút, kết quả phát hiện lầu quá thấp, bên ngoài lại tối thui, trên cơ bản nhìn không thấy cái gì.

Triệu Trần cầm áo ngủ đi ra, nói với Trương Hoàn đang đứng ngoài ban công hóng gió nói, “Nhanh vào đây, đóng kín cửa lại, cậu không lạnh có phải không!”

Trương Hoàn đành đi vào, không mặc áo khoác đứng ngoài ban công thật sự rất lạnh.

Triệu Trần đưa cho Trương Hoàn áo ngủ, nói, “Nhanh tắm đi.”

Trương Hoàn cầm áo ngủ tơ tằm (lụa) trong tay, trơn trơn, mềm mềm, không khỏi có chút hoài nghi dụng tâm của Triệu Trần.

Trương Hoàn muốn cởi quần jean và áo len bên ngoài mới vào phòng tắm, như vậy quần áo sẽ không ướt, mai cậu còn có thể mặc tiếp.

Triệu Trần cứ như vậy đường hoàng từ phía sau ôm lấy Trương Hoàn đang cởi áo len, Trương Hoàn đang cởi áo cũng không tiện cản ông, cậu không biết Triệu Trần muốn làm cái gì, vì vậy cảm giác càng thêm nhạy cảm, nói với Triệu Trần, “Tôi cởi quần áo, ngài chớ làm loạn.”

Triệu Trần lại nói, “Vậy cậu nhanh cởi đi, tôi không quấy rầy cậu cởi áo, tôi chỉ cởi quần cho cậu thôi, ngày hôm nay vừa nhìn thấy cậu, tôi chỉ muốn đích thân đem cái quần này của cậu cởi ra.”

Nói, tay từ bên hông Trương Hoàn trượt xuống dưới, ngón tay từ mép quần jean luồn vào bên trong, dùng ngón tay vuốt ve.

Còn hơn chân chính bị sờ, loại ngôn ngữ ám chỉ này của Trương Hoàn làm cho Trương Hoàn chịu không nổi, cậu thở một hơi, rút cuộc đem áo len bên trên toàn bộ cởi ra, ném qua ghế salon một bên, muốn xoay người lại đẩy Triệu Trần, nhưng lại bị Triệu Trần ôm từ phía sau thật chặt, hơn nữa Triệu Trần cởi nút quần, kéo khoá, bàn tay đi vào xoa nắn nam căn của cậu, nhưng lại ở bên tai Trương Hoàn thổi khí, thanh âm trầm thấp gọi cảm nói, “Cậu xem cậu thật thiếu kiên nhẫn, thế này liền thức tỉnh.”

Trương Hoàn không tài nào chịu nổi ông, nắm cánh tay Triệu Trần đang làm loạn, thở hổn hển mắng, “Ngài đồ sắc quỷ..., ngài trước buông tay được không.”

Triệu Trần nói, “Đều như vậy rồi, làm sao mà buông tay.”

Trương Hoàn bị Triệu Trần chọc cho toàn thân phát nhiệt, cảm thấy tiếp tục để Triệu Trần như vậy không được, vì vậy thật sự kéo tay ông ra, sau đó thoảng cái dùng sức đẩy Triệu Trần, chính mình lui vài bước, cậu đã bị Triệu Trần chọc cho đỏ mặt lên, ánh mắt đen láy trừng Triệu Trần.

Triệu Trần chỉ nhìn cậu cười, Trương Hoàn nhìn ông hừ một tiếng, vài động tác kéo quần xuống ném tới ghế salon, cứ như vậy trên người mặc áo trong, phía dưới chỉ một cái quần lót, đi vào trong phòng tắm.

Triệu Trần nhắm mắt theo đuôi, Trương Hoàn vào phòng tắm xong nhanh chóng đóng cửa lại, nói, “Đều tắm đi, ngài dùng phòng tắm bên dưới.”

Trương Hoàn muốn khoá cửa phòng lại, đóng vài cái mới phát hiện cửa phòng tắm vô pháp khoá lại, cậu mắng một tiếng, nghĩ thầm Triệu Trần thật sự là tâm tư tuyệt đối không thuần khiết, trong đầu tất cả đều là mấy thứ không trong sáng, cửa phòng tắm nhà ông đều không có cách nào khoá lại.

Nhưng lúc này cậu không có biện pháp nào khác, hơn nữa lúc theo Triệu Trần tới, cậu chỉ biết nằm thẳng nói chuyện phiếm dám chắc không được, cho nên, sau đó, cũng liền thả tâm, tự nói với mình không nên quá không được tự nhiên, hơn nữa cũng không cần quá để ý mấy lời thô bỉ của Triệu Trần.

Trương Hoàn cởi hết quần áo, mới đi điều chỉnh nước tắm, Triệu Trần lúc này cũng vào trong phòng tắm, ông ban đầu còn quy củ, chỉ là cùng Trương Hoàn đứng dưới vòi sen tắm, bất quá nhân thân vô cùng thâm thúy, nơi sâu thẳm cháy một đoàn lửa, dù sao, nhìn người mình thích không chút nào để phòng khoả thân, ông không nghĩ ngợi là không thể nào.

Trương Hoàn bôi sữa tắm, chà xát đầy bọt lên toàn thân, tự mình tắm, coi như Triệu Trần không tồn tại, thế nhưng, muốn chân chính không để ý ánh mắt lửa nóng của Triệu Trần thật đúng là trắc trở, hơn nữa thân thể Triệu Trần còn thật sự rất đáng xem, tuy đã ngắm qua một lần, nhưng bây giờ nhìn lại, vẫn cảm thấy tim đập rộn lên.

Triệu Trần đi đến ghé vào trước mặt Trương Hoàn, tay vuốt lên làn da bởi vì bôi sữa tắm mà trơn trượt, từ trên ngực lần xuống phía dưới, sau đó lại thẳng đến mục tiêu cảm lấy khí quan có chút phản ứng của Trương Hoàn, ông nhẹ giọng nói với Trương Hoàn, “Tôi giúp cậu tắm.”

Mắt Trương Hoàn ướt át, nhìn ông, không đáp lại, cũng không cự tuyệt, bởi vì chuyển động từ bàn tay mang theo lớp chai mỏng của Triệu Trần mà thở hỗn hển.

Trong phòng tắm dâng lên một tầng hơi nước.

Động tác Triệu Trần thuần thục và đầy kỹ xảo, Trương Hoàn thở dốc càng ngày càng nặng, khoái cảm từ trung tâm dục vọng khuếch tán tới toàn thân cậu, còn thẳng đánh vào tâm trí, khiến ý thức cậu có chút mơ hồ, thậm chí chân mềm đến đứng không được, đành tựa vào trên người Triệu Trần, Triệu Trần ở bên tai cậu vừa hôn vừa liếm, nhỏ giọng nói, “Cậu xem tay tôi đang cầm bảo bối của cậu này...”

Trương Hoàn vừa nhìn, khép hờ hai mắt, Triệu Trần gẩy lên phần đỉnh, Trương Hoàn nhất thời chịu không nổi, chân mềm lui về sau một bước, thiếu chút nữa ngã sấp xuống nền gạch nhẵn bóng, được Triệu Trần một phen kéo qua, hai người dính sát vào nhau, Triệu Trần tựa vào bức tường phía sau.

Triệu Trần lại hôn lên môi Trương Hoàn, Trương Hoàn hé miệng nghênh tiếp ông, con người Triệu Trần sâu thẳm mang theo ý cười thoả mãn, đưa đầu lưỡi chạm vào lưỡi Trương Hoàn câu dẫn cậu, tay Trương Hoàn còn ôm lấy hông vai Triệu Trần, từ từ nhắm hai mắt đáp lại ông, cậu học cách trao đổi không khí khi hôn, cùng Triệu Trần môi lưỡi tương giao, cảm giác ấm áp mềm mại, kích thích trong khoang miệng làm cho dục vọng càng sâu.

Hai người nhiệt tình hôn môi một trận, mới tách ra một chút, Triệu Trần lại nhẹ mỗ lên khoé môi Trương Hoàn, giọng nói khàn khàn tràn đầy dục vọng nói, “Thân ái (người yêu dấu, cưng), trên người cậu quá trơn, y như con cá, tôi thấy cậu vẫn nên rửa sạch bọt trước đi.”

Trương Hoàn đã bị ông trêu chọc đến muốn ngừng mà không được, lúc này Triệu Trần lại cái gì cũng không làm, kéo cậu tới dưới nước, Trương Hoàn hơi bất mãn, thở dốc, tự mình đưa tay xuống dưới tự giúp mình, Triệu Trần bắt lấy tay cậu, còn kéo cậu đến trong lòng mình, hôn lên môi cậu, một tay phủ lên hông cậu xoa nắn, nước nóng từ trên đầu đổ xuống, Trương Hoàn bị Triệu Trần hôn đến muốn hô hấp không được, ** bị thứ đó của Triệu Trần quấy rầy, điều này làm cho lưng Trương Hoàn tê dại, hết lần này tới lần khác Triệu Trần còn càng ngày càng d** dâng vuốt ve hông cậu.

Trương Hoàn hơi giãy dụa, thế nhưng giãy không ra, cậu và Triệu Trần chênh lệch một chút, cậu* dựa vào tường, bức tường lạnh lẽo, mà thân thể Triệu Trần lại nóng như lửa.

(*chỗ này mình không chắc là ai đang dựa lưng vào tường nữa 0.0)

Triệu Trần cầm lấy tay cậu, muốn cậu dùng tay làm cho hai người, Trương Hoàn bị Triệu Trần hôn đại não phấn khích, *** dâng lên, nắm lấy thứ đó của hai người cùng vuốt lộng, khí quan lửa nóng của Triệu Trần và cậu chạm cùng một chỗ, điều này khiến tim Trương Hoàn nóng bừng không ngớt.

Tay Triệu Trần cơ hồ vuốt ve khắp người Trương Hoàn, lại không ngừng cùng cậu hôn môi, trong miệng còn khe thở dài, “Bảo bối, tay cậu nhanh hơn chút nữa.”

Trương Hoàn không thèm nhìn ông, lúc sau cảm thấy chính mình làm không đủ lực, lên tiếng, “Ngài tới đi.”

Tay Triệu Trần lớn hơn Trương Hoàn, hơn nữa đầy kỹ xảo, Trương Hoàn thích ông động thủ, thế là chỉ lấy tay ôm lấy Triệu Trần, còn đem đầu tựa vào trên vai Triệu Trần, một mực nhắm mắt hưởng thụ.

Chẳng qua là khi gần lên đỉnh, Triệu Trần lại chặn* lại, cậu nóng nảy, muốn Triệu Trần buông ra, Triệu Trần cũng không thả, nói, “Cậu phải chờ tôi cùng nhau.”

(*dùng ‘chặn’ ở đây đúng không nhỉ, cái hành động siết tay lại ấy mà)

Trương Hoàn bởi vì dục vọng không được giải phóng mà đánh nhẹ trên Triệu Trần, thậm chí cắn răng lên bả vai ông, giống như cầu xin lại không phải cầu xin, “Ngài nhanh lên một chút..., còn chưa xong sao..., ưm, ngài buông ra trước...”

Triệu Trần khẽ liếm tai Trương Hoàn, còn ác liệt nói, “Vẫn nói tôi là sắc quỷ, cậu xem cậu, cậu mới là sắc quỷ, chỉ biết sớm chạy...”

Ngón tay không để móng của Trương Hoàn một mực cào lên lưng Triệu Trần, còn động thất lưng muốn thoát khỏi Triệu Trần khổng chế mình.

Triệu Trần lại đem cửa mình và Trương Hoàn nắm cùng nhau động một hồi, Trương Hoàn chỉ cảm thấy cao trào ập tới giống như từ trên không trung rơi xuống, trong nháy mắt chân cậu mềm nhũn muốn ngã xuống, nhiệt dịch (dịch nóng) của Triệu Trần phun lên bụng cậu, khiến cậu cảm giác rất rõ ràng, Triệu Trần nửa ôm cậu, đặt cậu lên vách tường, hai người ôm nhau, thở hổn hển, hô hấp nóng rực thổi lên gò má chóp mũi đối phương.

Mắt Trương Hoàn nửa khép, tâm do cao trào mà nháy mắt trống rỗng lại được khí tức của Triệu Trần lấp đầy, cậu cúi đầu khẽ gọi Triệu Trần, “Triệu Trần...”

Như là nỉ non yêu thương, Triệu Trần thấp giọng đáp lời, lại ở bên môi Trương Hoàn khẽ hôn vài cái.

Sau đó làm sao tắm xong ra khỏi phòng tắm lên giường, Trương Hoàn nhớ không rõ ràng lắm, bất quá, cậu cảm giác mình sau này chỉ sợ cả đời đều có thể nhớ kỹ khoái cảm Triệu Trần dùng tay cho cậu và cảm giác toàn thân tê dại khi cùng ông hôn môi. Đăng bởi: admin

37. Chương 37

Chương 37 : Hẹn hò (3)

Hai người vài ngày không gặp ở trên giường lại dính vào một hồi, Trương Hoàn nằm trên giường thở dốc, giường mềm mại, tia sáng mờ tối, Trương Hoàn cảm giác chính mình như đang ở trên mây, cậu lảng lảng, vì loại cảm giác này mê muội không ngớt.

Triệu Trần nằm bên cạnh cậu, đưa tay ôm eo cậu, kéo chân tờ tằm đắp cho hai người.

Trương Hoàn hơi buồn ngủ, nghĩ qua một hồi lại đi tắm một chút, sau đó có thể ngủ rồi.

Thân thể Triệu Trần phi thường ấm áp, Trương Hoàn tựa vào trong lòng ông cảm thấy rất tốt.

Tay Triệu Trần dọc theo hông cậu xuống phía dưới, khi xoa tới mông cậu, Trương Hoàn không có cảnh giác, cậu thậm chí có chút say mê cách vỗ về của Triệu Trần, giống như lúc còn rất nhỏ, ba mẹ khẽ vỗ lưng và mông cậu vào giấc ngủ.

Trí nhớ Trương Hoàn có từ rất sớm, cậu nghĩ, chuyện đầu tiên cậu nhớ, vẫn là thời hơn hai tuổi hoặc ba tuổi, cha ngồi bên cạnh xem tin tức trên TV, mẹ đi tới bảo cha giảm tiếng TV, cha gạt đầu, sau đó còn dùng tay nhẹ nhàng vỗ về lưng và mông cậu, cậu đến bây giờ còn nhớ rõ chuyện này, có lẽ vẫn sẽ nhớ rõ.

Đặc biệt là sau khi cha mẹ qua đời, cậu càng thêm chấp nhặt mà đem tất cả mọi chuyện khi cùng một chỗ với cha mẹ từ nơi sâu trong đầu đào ra, một lần lại một lần hồi tưởng, như vậy cậu mới có thể khiến hình ảnh cha mẹ trở nên càng rõ ràng trong lòng, cậu muốn chắc rằng mình vĩnh viễn nhớ kỹ bộ dáng hai người, nhớ kỹ tình yêu hai người đối với mình, nhớ kỹ thời gian tốt đẹp trong quá khứ.

Trương Hoàn đang chìm đắm trong hồi ức tốt đẹp đã qua, Triệu Trần một mực mơ ước cửa sau của Trương Hoàn, không tự chủ được liền bị đầu độc thẩm dò vào trong bắp đùi cậu, còn tìm đến lối vào kia dò xét.

Khi Trương Hoàn bị ông tham nhập vào một chút, cảm giác khó chịu chướng đau nho nhỏ khiến cậu thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, hồi ức tốt đẹp cũng bị Triệu Trần phá vỡ, Trương Hoàn không lưu tình chút nào thậm chí có chút tức giận đẩy Triệu Trần ra, lạnh lùng nói, “Ngài đang làm gì?”

Triệu Trần bị cậu đẩy lùi ra sau một chút, đôi mắt Triệu Trần phản ứng kịch liệt như vậy, ông ngoại trừ chơi xấu, không còn biện pháp nào khác, thế là không chút do dự nhào tới, thoáng cái đặt Trương Hoàn dưới thân, còn hôn lên mặt lên môi cậu, d*m đang dùng ** chống lên người cậu, còn động vài cái, loại ám chỉ này khiến Trương Hoàn mặt đỏ tới mang tai, quát ông, “Ngài nghĩ thật đẹp, đi xuống, ngài đi xuống cho tôi!”

Triệu Trần cười hôn cậu, lại dò xét đưa tay xuống chạm vào ** của cậu, tình sự mới rồi khiến thân thể Trương Hoàn đặc biệt mẫn cảm, bị ông sờ một cái lại liền nổi lên cảm giác, nhưng lần này cậu kiên quyết không muốn, nói, “Tôi không làm, ngài buông ra...”

Triệu Trần nói, “Được rồi, được rồi, chỉ sờ một cái...”

Trương Hoàn đuổi chân đá ông, phản kháng kịch liệt, Triệu Trần không khống chế được cậu, chỉ đành thả cậu ra, Trương Hoàn được ông buông tha, thoáng cái liền từ trên giường xoay người đứng lên, còn trở mình trên không, lặn từ trên giường xuống dưới đất, Triệu Trần nhìn cậu biểu diễn xiếc chỉ để nhanh chóng thoát khỏi mình, chỉ phải lộ ra nụ cười khổ.

Trương Hoàn thật nhanh vọt vào phòng tắm, rất nhanh tắm xong đi ra, thân thể xích loã thoải mái ở dưới tầm mắt của Triệu Trần mặc lại áo ngủ, quay đầu thấy Triệu Trần còn đang ngồi trên giường nhìn mình, cậu liền nhú mi, nói, “Ngài nhanh đi tắm đi! Nhìn tôi như vậy cũng không có tác dụng, tôi nói không làm là không làm!”

Triệu Trần thở dài, đối diện Trương Hoàn làm bộ dạng khổ não, nói, “Như vậy luôn dùng tay làm có ích lợi gì, cậu chừng nào thì cho tôi làm pháo binh ở trên người cậu bắn một phát đây!”

Trương Hoàn bị ông nói vừa quần bách vừa mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, nghĩ thầm gia hỏa này, ở trong xã hội trải qua gian truân trắc trở nhiều năm như vậy liền không cùng một dạng a, đạo hạnh cao thâm, thô bỉ thành cái bộ dạng này rồi.

Cậu vẻ mặt đỏ bừng trừng mắt Triệu Trần, nói, “Ngài sao không cho tôi ở trên người ngài phóng mấy pháo!”

Triệu Trần đặc biệt thích xem cậu đỏ mặt, ông cười hì hì nhìn Trương Hoàn, ngồi ở trên giường, thứ phía dưới nửa cứng rắn phi thường đồ sộ, còn ngoác Trương Hoàn, nói, “Bảo bối, cậu qua đây, tôi cho cậu phóng mấy pháo.”

Trương Hoàn mới không tin lời này, ngồi lên ghế salon một bên, cách ông rất xa, nói, “Kêu loạn cái gì a, thử kêu tôi bảo bối nữa xem.” Trương Hoàn cảm thấy khi làm mấy chuyện đó khó kìm lòng nổi kêu mấy tiếng cậu có thể chịu được, nhưng loại thời điểm này, Triệu Trần còn gọi như vậy, cậu cảm thấy da gà đều có thể rơi đầy đất.

Triệu Trần nói, “Được, được. Không gọi. Cậu qua đây đi!”

Trương Hoàn ném đệm ghế salon vào người Triệu Trần, nói, “Đi qua cái rắm, nhanh đi tắm, ga giường ở đâu, đổi rồi đi ngủ.”

Triệu Trần đành đi tắm, Trương Hoàn từ ngăn kéo bên dưới tủ quần áo tìm được ga giường đã giặt sạch đổi lại, sau đó liền nằm lên giường đi ngủ.

Chờ Triệu Trần tắm rửa xong sấy khô đầu đi ra, Trương Hoàn đã nằm nghiêng ngủ mất, Triệu Trần đi tới, cúi đầu ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói, “Ngủ thật? Giả bộ ngủ tôi liền hôn cậu.”

Trương Hoàn đã hô hấp đều đều, căn bản không có phản ứng, thật sự đã ngủ, Triệu Trần vẫn hôn lên mặt cậu một cái mới thôi.

Ông điều chỉnh đèn trong phòng xuống thật tối, lại lên ghế salon ngồi một hồi, tìm thuốc lá ra thật sự muốn hút, cuối cùng vẫn đành ném bao thuốc lá trở về, lên giường cùng Trương Hoàn ngủ.

Cho tới trưa hôm sau Trương Hoàn không có tiết, có thể an tâm ngủ thẳng một giấc, nhưng luôn dậy sớm chơi bóng rổ cậu không quen ngủ nướng, qua sáu giờ, đồng hồ sinh học làm cậu tỉnh lại.

Tia sáng trong phòng rất tối, mở mắt ra liền thấy Triệu Trần ngủ bên cạnh mình, còn đang ôm eo mình, hai người giống như người yêu quan hệ thân mật nhất, cứ nhiên ôm nhau ngủ, điều này làm cho Trương Hoàn không khỏi có chút sợ run.

Quan hệ với Triệu Trần, đến nay Trương Hoàn chưa từng suy nghĩ quá nhiều, cậu chỉ nghĩ trước hết cứ vậy đi, không nên cho vào quá nhiều tâm tư, chờ lúc chia tay, cũng sẽ không cần thống khổ.

Khi cha mẹ rời bỏ cậu, loại cảm thụ thống khổ như thế giới sụp đổ, cậu không bao giờ muốn trải qua lần nữa.

Có lẽ, không yêu mới tốt, như vậy, không yêu liền không đau.

Trương Hoàn lấy tay Triệu Trần ra, đem cái chân bị Triệu Trần ngăn chặn rút ra, liền xuống giường.

Cậu xuống giường, Triệu Trần vốn đang ngủ ngon giấc liền tỉnh, mở mắt ra nhìn cậu, thanh âm trầm thấp, “Trương Hoàn, mấy giờ rồi? Sao bây giờ đã dậy?”

Ông nói, liền đưa tay mở đèn đầu giường, sau đó cầm đồng hồ trên tủ đầu giường xem giờ, ông thở dài, “Mới sáu giờ, cậu dậy sớm như vậy làm gì?”

Trương Hoàn đã chuẩn bị đưa rửa mặt, nói, “Cũng không còn sớm, tôi luôn dậy vào giờ này. Ngài muốn ngủ thì ngủ đi, tôi chốc lát tự mình về trường.”

Triệu Trần vì câu này mà từ trên giường bò dậy, đồng thời đưa tay kéo Trương Hoàn quan, Trương Hoàn ngã ngồi lên giường.

Triệu Trần cào cào tóc, làm cho mình thanh tỉnh chút, nói, “Cậu hôm nay có chuyện quan trọng?”

Trương Hoàn nói, “Cũng không có gì, đi phòng nghiên cứu, hơn nữa sắp cuối kì rồi, phải ôn tập.”

Triệu Trần nói, “Vậy cậu trước hết để trống sáng nay đi, đi với tôi tới bệnh viện kiểm tra thân thể, lần trước nói, cậu đã đáp ứng.”

Trương Hoàn nói, “Tôi gần đây không đau dạ dày nữa, vẫn là thôi đi, không đi kiểm tra, làm lỡ thời gian.”

Triệu Trần ôm lấy Trương Hoàn, nói, “Không được, nhất định phải đi kiểm tra.”

Trương Hoàn bị ông cuốn lấy có chút tức giận, “Tôi nói không đi, ngài có thể không cần quản tôi như thế không?”

Triệu Trần cũng không vì cậu tức giận mà buông tha việc này, cười nói, “Không có biện pháp, tôi phải quản cậu như vậy. Cậu cùng tôi đi bệnh viện kiểm tra thân thể.”

Nói xong, kéo Trương Hoàn lên giường, đè cậu xuống giường bảo cậu tiếp tục ngủ, nói, “Ngủ tiếp với tôi một chút, một hồi ăn sáng xong rồi đi bệnh viện.”

Trương Hoàn bực không chịu được, nhưng muốn rời giường lại không có biện pháp giẫy khỏi Triệu Trần, cậu nổi giận dùng dùng nói, “Sao ngài cứ chấp nhất muốn tôi đi bệnh viện kiểm tra, nè, ngài sẽ không cho rằng tôi trên người có bệnh không sạch sẽ chứ? Nhất định muốn tôi đi kiểm tra mới được.”

Triệu Trần không biết Trương Hoàn làm sao sẽ nghĩ đến phương diện đó, nói, “Tôi biết cậu sạch sẽ cực kì rồi, mới sáng sớm, đừng phát hỏa, ngủ, ngủ!”

Trương Hoàn nắm tay hung hăng đánh hai cái lên lưng Triệu Trần, phần nộ trùng Triệu Trần, nói, “Tôi còn không ghét bỏ ngài không sạch sẽ, ngài ngược lại điều tra tôi. Hồn đản, ngài cút xuống dưới cho tôi!”

Nói xong muốn đẩy Triệu Trần ra.

Đàn ông sáng sớm huyết khí phương cương (tràn đầy tinh thần) là rất nguy hiểm, Triệu Trần bị Trương Hoàn một phen đánh đấm cọ xát, dự vọng vốn rục rịch góc đầu càng thêm lửa nóng, ông chặn Trương Hoàn lại, dùng ** cọ lên Trương Hoàn, nói, “Bảo bối, cậu lại không nghe lời, tôi làm cậu đó!”

Trương Hoàn đỏ mắt trừng ông, Triệu Trần uy hiếp đối với cậu không có tác dụng quá lớn, thế nhưng chính cậu không muốn động, cảm thấy cùng Triệu Trần tên sắc quỷ này phát ra cái kinh vô dụng thật sự là vô nghĩa.

Cậu an tĩnh lại, nằm đó, Triệu Trần cũng từ trên người cậu lăn xuống bên cạnh, ôm lấy cậu, nói, “Đừng làm rộn, ngủ tiếp một chút.”

Trương Hoàn vốn cho là mình ngủ không được, nhưng không lâu sau lại ngủ mất, có lẽ là Triệu Trần cảm giác cho cậu khiến cậu quá an tâm, trên giường quá thoải mái.

Sau đó Trương Hoàn không có cách nào, đành bị Triệu Trần tha đi kiểm tra thân thể, cậu chết sống không chịu nội soi, thế là liền không làm, những kiểm tra khác đều làm một lần.

Sau cơm trưa Triệu Trần mới đưa Trương Hoàn quay về trường học, đồng thời nói, “Cậu gần đây ôn tập bận rộn, lúc nào cậu muốn thả lỏng một chút, chúng ta đi sơn trang suối nước nóng thể nào?”

Trương Hoàn dùng mắt lườm ông, nói, “Ngài thật là người theo chủ nghĩa hưởng lạc.”

Triệu Trần cười nói, “Tôi xem như cậu đang khen tặng. Cậu cũng nên cảm thấy đây là tạo hoá của cậu, tôi lúc gây dựng sự nghiệp cậu may mắn không cần theo tôi chịu khổ, hiện tại có tiền có rảnh rỗi, tôi có thể mang cậu vui đùa thật tốt, còn có bố lớn thời gian có thể đặt lên người cậu.”

Trương Hoàn nghĩ thầm lời này của ông lại nói thật lớn lao, chính mình cần ông rất nhiều thời gian bồi mình sao, cần ông mang mình đi chơi sao, còn có tiền của ông mắc mớ gì đến mình, ông luôn tự cho là đúng như vậy. Bất quá, tuy rằng trong lòng nói thầm như vậy, thế nhưng, lại có ầm áp cùng ôn như không rõ dâng lên.

Tiểu Bảo: cho những ai đang chờ thịt nguyên con: Còn lâu lắm (´ ‘)!! Đăng bởi: admin

38. Chương 38

Chương 38: Em gái

Giai đoạn ôn tập sau cùng rất bận rộn. Đoàn anh phòng nghiên cứu thông cảm cho cậu, bảo cậu trong khoảng thời gian này không cần đến phòng nghiên cứu hỗ trợ, trước thi xong kì thi cuối kì rồi nói.

Triệu Trần từng nuôi con gái, biết sinh viên bây giờ vào cuộc thi cuối kì có bao nhiêu khổ cực, vì vậy mỗi ngày ở trong cơm nước của Trương Hoàn, dùng một ít thuốc bổ, bổ não bổ thân.

Triệu Trần vì không làm lỡ Trương Hoàn thi cử, chủ yếu là không muốn chọc đến Trương Hoàn gần đây tính tình luôn rất lớn, ông không ba ngày hai bữa chạy đến trường Trương Hoàn tìm cậu, tối đa mỗi ngày một cuộc điện thoại, qua mấy ngày mới hẹn Trương Hoàn cùng nhau ăn cơm, sau đó mang theo Trương Hoàn đến ngôi nhà nhỏ hai người bọn họ hẹn hò trải qua đêm xuân.

Có lẽ gần đây ăn thuốc bổ nhiều, huyết khí đặc biệt mạnh, hoặc là cùng Triệu Trần một đoạn thời gian, thân thể đã cùng ông hoà hợp đến ăn tuỷ biết vị, Trương Hoàn không cự tuyệt Triệu Trần dẫn cậu đến ngôi nhà nhỏ kia, còn là nhiều lần vui thích, không có lần nào là thuần khiết nói chuyện phiếm đi ngủ.

Khi đó, Trương Hoàn cũng từng về nhà hai lần.

Gần đây cơ thể Tiết Lộ không được tốt, cô luôn choáng váng đầu, đến bệnh viện kiểm tra cũng không tra ra nguyên do, đi dưỡng đều lo lắng không xong, mua thuốc bổ cho cô uống, hiệu quả vẫn không quá rõ ràng.

Trương Hoàn phi thường sốt ruột, về nhà chính là bồi Tiết Lộ, Tiết Lộ kỳ thật không cần cậu bồi, cô một mình tựa vào giường xem tài liệu ôn tập, xem một hồi lại chơi game, từ lúc sắp cuối kì, sau khi trên cơ bản học hết môn, cái cô Tiết Lộ yêu hưởng lạc thích nơi ầm áp chưa từng quay về trường, suốt ngày ru rú trong nhà, chỉ khi chạng vạng bị mẹ mắng mới ra cửa đi tản bộ.

Hôm nay Trương Hoàn lại về nhà, đi dưỡng cuối năm bận rộn công việc rất nhiều, Tiết Lộ ở nhà một mình, cô đau bụng, nằm trên giường cũng không yên ổn, cau mày vô luận nằm tư thế gì đều khó chịu.

Trương Hoàn đành ở nhà chăm sóc cô, không đến trường.

Trương Hoàn nấu canh gừng đường đỏ cho Tiết Lộ uống, còn đem gừng tay nhiệt sặt điện xong mang đến cho cô che lên bụng.

Tiết Lộ tâm tình phiền não, không khôn chế được, hăng hái chửi bới, “A, tại sao em là con gái, em sao mà không phải con trai. Con trai các anh tuyệt không biết nỗi khổ làm con gái!... Chó má nam nữ bình đẳng, chờ lúc các anh cũng đau bụng kinh mới có thể bình đẳng, chờ lúc các anh cũng sinh con mới là nam nữ bình đẳng...”

Trương Hoàn vạn phần bất đắc dĩ không nói gì, thế nhưng cũng không có cách nào, liền nhìn cô hữu khí vô lực nắm mép chăn, trong miệng lặp đi lặp lại mắng phái nam, Trương Hoàn nghĩ thầm em đau bụng kinh cũng không phải lỗi của con trai, nhưng biết đương nhiên không thể nói như vậy với em họ, vừa nói cô sẽ cáu kỉnh càng lớn; hơn nữa không biết làm sao an ủi cô, sau cùng chỉ đành nhỏ giọng biện giải một câu, “Con trai cũng không giống như em nghĩ dễ chịu như vậy, cũng có rất nhiều nỗi khổ...”

Tiết Lộ đau muốn khóc, tuy rằng trong miệng nói lung tung, vẻ mặt lại thống khổ đau đớn, chăm chăm nhìn Trương Hoàn, Trương Hoàn bị cô nhìn đến tâm đều mềm thành vũng nước, lại đi qua chỉnh lại chân cho cô, cách chân nhẹ nhàng xoa bụng cô, Tiết Lộ mới an tĩnh lại, nhắm hai mắt.

Trương Hoàn nhẹ giọng nói, “Chờ đến khi em có bạn trai, nhất định hẳn sẽ tới làm những việc này cho em.”

Tiết Lộ mở hờ mắt, suy yếu nói, “Còn không biết là chuyện năm nào tháng nào, hơn nữa, đàn ông tốt đâu nhiều.”

Trương Hoàn cười cười, “Luôn có, từ từ sẽ đến. Khi người kia còn chưa tới bên cạnh em, anh có thể trước thay thế hẳn làm một ít việc này.”

Trương Hoàn đột nhiên cảm tính nói câu này khiến mũi Tiết Lộ hơi lên men, trong miệng lẩm bẩm, “Em thật sự không có lời, dạy dỗ tốt một người anh trai, sau này không biết tiện nghi cô gái nào nữa... Ai...”

Trương Hoàn bị lời này chọc cười rộ lên, lại không có cách trả lời cô.

Sau đó Trương Hoàn lại hâm nóng một chén canh gừng đường đỏ cho Tiết Lộ uống, bụng cô dễ chịu một chút, liền mơ màng ngủ mất.

Vốn hẹn Triệu Trần cùng nhau ăn cơm tối, xem ra chỉ có thể từ chối.

Cậu về phòng mình gọi điện thoại cho Triệu Trần, Triệu Trần không biết đang bận cái gì, qua một lúc lâu mới nhận nghe, chưa nói đã cười, “Hắc..., nhớ tôi có đúng không?”

Trương Hoàn đã học được cách không để ý mấy câu không đứng đắn này của ông, nói, “Em gái tôi thân thể khó chịu, hôm nay tôi muốn ở nhà chăm sóc em ấy, hôm qua nói tối nay cùng nhau ăn cơm, tôi thấy chỉ có thể quên đi, lần sau vậy.”

Triệu Trần đã vài ngày không gặp Trương Hoàn rồi, nghe cậu từ chối bữa cơm đêm nay, đương nhiên cũng chính là từ chối hẹn hò buổi tối, trong lòng ông khẳng định không quá thoải mái, nhưng nghĩ tới em gái đối phương thân thể khó chịu, ông chỉ có thể thông cảm.

Ông biết Tiết Lộ, trước đây khi Triệu Sưởng còn trong nước, Triệu Trần đến trường đón Triệu Sưởng, từng gặp Tiết Lộ mấy lần, hơn nữa Tiết Lộ cũng có đến nhà ông làm khách, vì vậy coi như người có chút quen biết.

Trong trí nhớ Triệu Trần, Tiết Lộ là một cô bé thanh tú tao nhã, cười lên rất ngọt ngào, bình thường không nói nhiều, Triệu Trần lại tỉ mỉ nghĩ, liền cảm thấy Tiết Lộ từ tướng mạo đến tính cách đều có chút tương tự Trương Hoàn.

Vì thế, Triệu Trần bắt đầu quan tâm đến Tiết Lộ, hỏi, “Thân thể không thoải mái sao? Đã xảy ra chuyện gì, không đến khám bác sĩ?”

Trương Hoàn nói, “Mỗi tháng đều sẽ như vậy, dĩ từng mang em ấy đi khám Đông y, cũng đang uống thuốc, thể nhưng hiệu quả không được tốt. Em ấy không thích vận động, lại không biết ăn kiêng, cho dù uống thuốc, đều không thể điều tiết tốt, không có cách nào.”

Triệu Trần nghe cậu nói như vậy, đối với người từng kết hôn, lại nuôi con gái lớn lên như ông mà nói, đương nhiên vừa nghe liền hiểu rõ Trương Hoàn nói cái gì.

Triệu Trần phi thường có kinh nghiệm nói, “Con gái nhất định phải vận động vừa phải, nếu không huyết khí không thông, đồ lạnh lại càng không được ăn quá nhiều, trong mấy ngày này, không thể ăn chua cay và lạnh, rửa tay các thứ tốt nhất đều dùng nước nóng, hơn nữa dùng nước nóng ngâm chân nhiều rất tốt... Ừm, tôi có biết một bác sĩ trung y phi thường nổi danh điều trị phương diện này, tôi giới thiệu cho cậu, cậu cho em gái đi khám một chút, sẽ có ích. Sưởng Sưởng nhà tôi không bị bệnh này, lúc ‘đến’ còn đi chơi bóng, khuyên đều không khuyên được...”

Trương Hoàn lặng lẽ nghe ông nói xong, sau cùng khi nói đến Triệu Sưởng, trong lòng cậu lại dâng lên chút vương vấn, chỉ nhân nhặt trả lời Triệu Trần, nói, “Bọn tôi biết rồi. Ngài vậy mà lại kinh nghiệm phong phú...”

Triệu Trần nghe ra giọng điệu khó chịu này của Trương Hoàn, khẽ cười, nói, “Tôi đối với những việc này của phụ nữ vẫn là rất hiểu rõ, nếu cậu là con gái, những học vấn này sợ rằng có thể cho tôi công dụng đấy.”

Trương Hoàn nghe ông nói xong quần bách không thôi lại tức giận lên, lạnh lùng nói, “Thật xin lỗi, tôi không phải con gái. Muốn phụ nữ, ngài còn sợ tìm không ra, tùy tiện tìm đi!”

Nói xong liền cúp máy, còn ném điện thoại lên giường, một mình ra ngoài.

Cậu mở tủ lạnh, xem buổi tối có thể làm gì ăn, nghĩ đến Tiết Lộ khó chịu, liền quyết định nấu cháo thịt, mới bắt nồi nước, chợt nghe thấy tiếng Tiết Lộ thống khổ gọi cậu.

Tiết Lộ đau bụng, ngủ một giấc liền tỉnh, hơn nửa đầu choáng váng nặng trĩu, cô từ trong WC đi ra, đỡ tường đi một hồi, lại đau nhức phải ngồi xổm xuống, Trương Hoàn chạy tới, vội vàng bế cô lên, Tiết Lộ gần bốn lần ki, Trương Hoàn ôm cô cũng không quá sức, lúc thả cô xuống giường, Tiết Lộ đổ mồ hôi lạnh đầy trán, Trương Hoàn nhìn mà kinh hãi, lấy khăn lông nóng lau cho cô, lại hỏi cô muốn thế nào mới có thể thoải mái chút.

Tiết Lộ suy yếu lắc đầu, một câu cũng không nói ra được, cô chỉ cuộn tròn cả người nằm đó.

Thấy Tiết Lộ thống khổ như vậy, Trương Hoàn không biết làm sao, đắp kín chăn cho cô, hỏi cô lại uống hai viên thuốc trị đau bụng kinh được không, Tiết Lộ nằm đó vẫn không nhúc nhích, qua một hồi mới lắc đầu rất khẽ, “Uống nhiều không tốt cho thân thể.”

Trương Hoàn gấp đến độ xoay vòng, muốn gọi điện cho dì lại không xong, dù sao có gọi vẫn không có tác dụng, dì trở về cũng đồng dạng không có cách.

Cuối cùng Trương Hoàn đành bắt chước dì dỗ dành Tiết Lộ, ôm cô vào trong lòng, nhẹ nhàng xoa bóp lên bụng cô.

Toàn thân Tiết Lộ lạnh ngắt, Trương Hoàn ôm cô, trong lòng vô cùng khó chịu, cậu thật sự không thể chịu đựng được thân nhân mình yêu quý chịu khổ.

Thấy cô đỡ hơn một ít, Trương Hoàn mới đặt cô lại trên giường, lại chỉnh điều hoà cao lên, đem gang tay nhiệt đã lạnh làm nóng lên để tiện sử dụng.

Trương Hoàn sốt ruột không chịu được, bận rộn xoay quanh, lúc sau mới nghe thấy tiếng di động trong phòng mình không ngừng vang, chạy ào vào nhận, vẫn là điện thoại của Triệu Trần.

Triệu Trần có chút sốt ruột, “Cậu sao vẫn không nghe máy, tôi vừa rồi là nói chơi thôi, không phải cố ý, cậu sao mà tính tình lớn thế!”

Trương Hoàn nói, “Không phải tức giận, em gái tôi rất khó chịu, tôi làm sao có thời gian cùng ngài tán dóc, tôi cúp điện thoại...”

Trương Hoàn nói vừa sốt ruột vừa đau khổ, Triệu Trần lập tức bảo cậu đừng cúp điện thoại, hỏi, “Nhà cậu chỉ có cậu và em gái ở đó thôi phải không?”

“Dì đừng đi làm rồi, còn có thể có ai?”

“Tôi qua nhìn một chút đi, cậu không nên quá sốt ruột.” Triệu Trần vừa nói xong, Trương Hoàn lại cả giận, “Đó là em gái tôi, ngài tới nhìn cái gì.”

Triệu Trần nói, “Cậu thật cho rằng tôi không đứng đắn? Trừ cậu ra, tôi còn muốn nhìn ai a!”

Trương Hoàn phản bác không lại ông, trực tiếp cúp điện thoại.

Ra khỏi phòng ngủ, nước trong bếp đã sôi, đang muốn bỏ gạo vào, lại nghe thấy tiếng đồ vật rớt xuống đất trong phòng ngủ em gái, cậu đành nhanh chóng tắt bếp chạy đến cửa phòng em gái.

Không biết thế nào mà Tiết Lộ từ trên giường rớt xuống đất, còn quét cái ly trên tủ đầu giường rơi bể.

Trương Hoàn chạy tới ôm cô, muốn thả cô lại trên giường, Tiết Lộ đau đến cả trán đầy mồ hôi lạnh nắm lấy cánh tay cậu, lắc đầu, thanh âm suy yếu hầu như không nghe rõ, “Toilet...”

Trương Hoàn đành ẵm cô vào toilet, Tiết Lộ ghé vào trên bồn rửa tay nôn ra, nước đường đỏ vừa uống xong tất cả đều nôn sạch, sau đó liền không động đậy nữa.

Trương Hoàn vừa chiều cổ cô, vừa sốt ruột, thật muốn gọi điện thoại cho dì.

Tiết Lộ lại nôn thêm vài lần, từ trên giường lăn qua lăn lại đến toilet, lại được Trương Hoàn ôm về, Tiết Lộ toàn thân rét run, Trương Hoàn cũng gấp gáp đầu đầy mồ hôi.

Tiết Lộ nằm trên giường cơ hồ muốn hấp hối, Trương Hoàn nghĩ phải gọi dì mới được, trước đây Tiết Lộ cũng rất nghiêm trọng, nhưng Trương Hoàn cảm thấy lần này càng thêm nghiêm trọng.

Cậu cảm thấy Tiết Lộ mỗi lần tới tháng quả thật như là trải qua một lần sinh tử.

Đang vội vàng luống cuống, chuông cửa bên ngoài vang lên, Trương Hoàn đang giúp Tiết Lộ lau mặt bằng khăn nóng, buộc phải buông khăn đi mở cửa, nhìn thấy Triệu Trần cư nhiên thật sự chạy tới, cậu không nói cho Triệu Trần nhà mình ở chỗ nào, cũng không biết Triệu Trần là từ đâu biết địa chỉ nhà cậu, lại là từ chỗ Triệu Sống sao?

Trương Hoàn tuy rằng oán trách Triệu Trần không nên tới, nhưng vừa nhìn thấy ông, đích thật là thở phào nhẹ nhõm, cậu cau mày bày ra một bộ dáng sầu khổ, nói, “Lộ Lộ em ấy vừa ra mồ hôi lạnh vừa buồn nôn, bụng vẫn luôn đau, tôi không biết nên làm gì bây giờ!”

Triệu Trần đi qua xem Tiết Lộ gần như đã hôn mê, quay đầu nhìn Trương Hoàn nói, “Các cậu sao mà không chú trọng như vậy, cô bé nghiêm trọng thế này, tôi thấy vẫn là lên đưa đến bệnh viện đi!”

(‘cô bé’ có kì không?)

Trương Hoàn có chút kinh ngạc, “Lúc trước không đến bệnh viện, hơn nữa Lộ Lộ em ấy không thích đi bệnh viện.”

Triệu Trần thăm dò trán Tiết Lộ, nói, “Cô bé như vậy, còn quan tâm có thích bệnh viện hay không, mau đưa đến bệnh viện khám mới được. Loại chuyện này lúc nghiêm trọng chính là chuyện lớn, tại sao có thể không coi trọng.”

Trương Hoàn đã có chút hoang mang lo sợ, cậu cũng không phải nữ sinh, nào biết nhiều về phương diện này, nghe Triệu Trần nói thế, cậu liền vội vàng nói, “Tôi gọi điện thoại cho dì được.”

Triệu Trần thấy Tiết Lộ hoàn toàn đau đến hôn mê, cho dù gọi tên cô, cô cũng không có phản ứng, Triệu Trần kéo một cái chăn mỏng bọc cô lại, sau đó ôm ra cửa, Trương Hoàn vừa gọi điện thoại cho dì vừa theo sau lưng ông ra ngoài, còn hô với Triệu Trần, “Ngài ôm cẩn thận một chút.”

Triệu Trần nói, “Tôi có kinh nghiệm hơn cậu, cậu trước chú ý chính mình.”

Xe Triệu Trần ở dưới lầu, lúc ngồi vào trong xe, Trương Hoàn cũng nói rõ ràng mọi chuyện cho dì, cậu nói tình huống của Lộ Lộ rất không tốt, cậu đưa cô đi bệnh viện, bảo bọn họ nếu như có thời gian cũng nhanh đến bệnh viện.

Sau khi ngồi vào xe, Trương Hoàn không muốn Triệu Trần ôm Tiết Lộ, chính mình ôm lấy cô, Triệu Trần thấy Trương Hoàn đối đãi em gái cẩn cẩn dực dực lại bảo bối vạn phần, trong lòng vô cùng ăn dấm, nhưng cũng chỉ có thể buồn bực trong lòng.

Tiểu Bảo : Hôm qua mưa kinh quá -_-|| Đăng bởi: admin

39. Chương 39

Chương 39 : Không lừa được cả đời

Trương Hoàn trước đây chưa từng nghĩ phụ nữ tới tháng sẽ đau chết người, đưa Tiết Lộ vào bệnh viện, bởi vì quan hệ của Triệu Trần, chiến được trị liệu tốc độ cực nhanh và ổn thoả.

Bác sĩ cụ thể nói vài danh từ chuyên nghiệp Trương Hoàn không quá hiểu, nhưng khi bác sĩ nói do máu cục tắc nghẽn có thể phải làm phẫu thuật, Trương Hoàn thật sự chấn kinh rồi.

Cậu không nghĩ cư nhiên có thể nghiêm trọng thành loại tình trạng này.

Đi dượng rất nhanh chạy đến bệnh viện, Tiết Lộ được tiêm thuốc giảm đau đã ngủ mê man, đôi mắt bác sĩ nói phải phẫu thuật, đi và dượng cũng là vẻ mặt khiếp sợ.

Bọn họ hy vọng có thể có biện pháp ôn hoà hơn một chút, dù sao đối với thiếu nữ, làm loại phẫu thuật này, khiến hai lão nhân vô pháp tiếp thu.

Về Triệu Trần, đi dượng sau khi gặp mặt bởi vì lo lắng con gái, cũng không suy nghĩ nhiều ông làm sao lại hỗ trợ đưa con gái tới bệnh viện, chỉ là không ngừng cảm kích mà thôi.

Tiết Lộ bởi vì sau đó đau đớn qua đi, hơn nữa đi dượng kiên quyết không muốn phẫu thuật, sau cùng liền chọn dùng thuốc trị liệu.

Tiết Lộ ở trong bệnh viện, đến ngày thứ hai tình huống chuyển biến tốt đẹp mới về nhà.

Đến buổi tối ngày thứ hai tình huống mới hoàn toàn tốt, cô thoát nhìn tiều tụy lại suy yếu, tuy rằng đã không đau, nhưng vẫn là không có khí lực phản ứng người khác.

Sau đó dượng đi làm lại, đi xin nghỉ ở nhà chăm sóc Tiết Lộ, Trương Hoàn cũng ở lại trong nhà.

Lúc đi nấu cơm trong phòng bếp, gọi Trương Hoàn qua rửa gừng, liền cùng cậu tinh tế nói chuyện.

“Không nghĩ tới con từ chối cô bé Sưởng Sưởng kia, ba nó cũng không mang thù. Lần này nhờ có ông ấy, nếu không, Lộ Lộ còn không biết sẽ thế nào.” Ngôn ngữ của đi mang theo đau buồn sâu đậm lại tràn đầy cảm kích.

Trương Hoàn biết, Tiết Lộ là vận mệnh của đi dượng, hai người bọn họ cả đời tựa hồ đều vây quanh Tiết Lộ, chờ đợi đứa nhỏ sinh ra, sau đó nuôi dưỡng dạy dỗ bảo vệ cô lớn lên, cái gì đều lấy cô làm đầu, mắt thấy cô trưởng thành, sắp lập gia đình rồi, hai người lại vất óc suy nghĩ hỏi thăm khắp nơi, muốn tìm cho cô một hôn sự tốt, có thể có nửa đời sau tốt đẹp.

Trương Hoàn có thể lý giải loại tâm tình này của đi dượng, cậu vẫn nhớ rõ một người bạn cấp ba của mình, thời điểm năm nhất đại học ra ngoài du lịch, xảy ra tai nạn xe, xe hư người mất, Trương Hoàn có đến lễ truy điệu, cậu thấy cha mẹ bạn học, trước kia cô chú tràn đầy tinh thần nhìn rất trẻ tuổi, thế nhưng, bọn họ mất đi đứa con, trong nháy mắt tóc bạc đầy đầu, như thể già đi trong chớp mắt, hơn nữa vô pháp trẻ lại.

Trương Hoàn Hoàn toàn hiểu rõ tình yêu cha mẹ dành cho đứa nhỏ, còn quan trọng hơn cả chính mạng sống mình, bởi vì cha mẹ cậu chính là vì bảo vệ cậu mới chết.

Trương Hoàn không thể tưởng tượng, nếu như năm đó người chết là mình, cha mẹ có thể sống sót, cuối cùng sẽ như thế nào đây, bọn họ khi đó còn trẻ, hẳn là vẫn có thể lại sinh em bé. Bọn họ kỳ thật có thể đem tình cảm dành cho cậu chuyển đến trên người đứa nhỏ đó, thế nhưng, bọn họ trong nháy mắt sống còn, chỉ theo bản năng làm ra lựa chọn, bọn họ bảo vệ cậu, để cậu sống.

Nét mặt Trương Hoàn mang theo ôn nhu, cậu giúp đi thái mỏng gừng đã rửa xong, nói với bác, “Ông ấy còn nói ông ấy quen một bác sĩ trung y chuyên môn điều dưỡng bệnh trạng giống như Lộ Lộ, ông ấy muốn giới thiệu. Thân thể Lộ Lộ tốt hơn, liền đi khám bác sĩ đi, chuyện lần này, một lần là đủ rồi, sau này Lộ Lộ phải dưỡng thân thể thật tốt mới được.”

Trương Hoàn nói xong, nghĩ sau này nếu Tiết Lộ muốn uống đồ lạnh, không thể mua cho cô nữa, cho dù cô cầu xin, cũng tuyệt đối không thể cho cô ăn Häagen-Dazs, cái đó thật sự vừa đắt vừa không có lợi.

Đi nghe cậu nói như vậy, liền gật đầu, nói, “Triệu tiên sinh cũng đã nói cho bọn đi, ông ấy thật có tâm, Sưởng Sưởng đã đi, ông ấy vẫn coi trọng Lộ Lộ. Nếu ông ấy không bận, ngược lại nên mời người ta ăn một bữa cơm.”

Trương Hoàn đáp lời, sau đó liền ra khỏi phòng bếp.

Triệu Trần không nói với dì dượng ông là đường nhập thất* đến đưa Tiết Lộ đi bệnh viện, ông nói gặp được ở bệnh viện, vì vậy liền thuận tiện giúp một chút, để Tiết Lộ có bác sĩ tốt phòng bệnh tốt.

(đại ý là tiến vào trong nhà)

Nhưng như thế cũng đủ làm Tiết phụ Tiết mẫu vô cùng cảm kích, hơn nữa có thể cùng đại quý nhân này thiết lập quan hệ, là một chuyện vô cùng có thể diện, sau đó Tiết phụ Tiết mẫu còn xin phương thức liên lạc của Triệu Trần để cảm ơn, lại không kém quan tâm hỏi thăm tình huống Triệu Sưởng, Triệu Trần cười trả lời một chút, sau đó liền đi.

Trước khi đi còn nhìn Trương Hoàn vài lần, Trương Hoàn vì dì dượng đang ở đây, không phản ứng lại ông, trực tiếp vào phòng bệnh trông Tiết Lộ.

Chỉ khi nhận được tin nhắn của Triệu Trần sau đó, cậu mới ở trong tin nhắn cảm ơn ông.

Mà Triệu Trần trả lời cậu – tôi cũng không phải là người tốt, chỉ vì cậu mà làm những điều này, cậu nếu thật sự muốn cảm ơn, sau này không cần ở trên giường tùy ý đẩy tôi xuống, khiến tim tôi rất đau đớn.

Lúc đọc hai câu trước, Trương Hoàn không khỏi cảm động, hai câu sau, mặt cậu liền đen, trả lời một câu – tới địa ngục đi.

Triệu Trần cũng học nhắn MMS (tin nhắn đa phương tiện), nhắn một cái ảnh động qua, là hình một người bị một người khác mạnh mẽ ôm lấy hôn mặt.

Trương Hoàn thấy cái hình này, hiểu ý mà cười.

Tiết Lộ hai ba ngày sau hoàn toàn khôi phục, cô lại trở nên vui vẻ, một chút cũng không có bộ dáng bị bệnh muốn chết muốn sống.

Dì mang Tiết Lộ đi khám trung y, sau khi trở về, dì thuật lại với người nhà, nói vị lão trung y kia đích thật rất thần thông, cái gì đều có thể bắt mạch ra, không chỉ khám cho Tiết Lộ, còn xem bệnh cho dì, viết đơn thuốc, trong nhà từ đó về sau bắt đầu lờ lờ vị thuốc Đông y.

Hôm nay hai vị gia trưởng không có nhà, Trương Hoàn sửa sang lại đồ vật muốn về trường, Tiết Lộ về mặt thần thần bí bí ngoắc ngón tay bảo cậu vào phòng nói chuyện.

Trương Hoàn cảm thấy mặc danh kì diệu, theo sau đi vào, hỏi, “Làm gì vậy, bày ra bộ dạng thần bí bát quái.”

Tiết Lộ cười gian hai tiếng, ngồi xếp bằng xuống giường, nói, “Nói đi, anh có phải có liên hệ với Sưởng Sưởng đúng không. Ngày đó em tuy rằng đau đến không có khí lực phản ứng người khác, nhưng vẫn biết ai ôm em xuống lầu. Là ba Sưởng Sưởng đúng không, ông ấy làm sao lại chạy đến nhà chúng ta, là anh liên hệ với ông ấy đúng hay không?”

Trương Hoàn không nghĩ tới Tiết Lộ ngày đó còn ý thức, biết lời nói dối Triệu Trần tung ra với dì bị vạch trần, cậu cũng không luống cuống, chỉ cảm giác không quá sưng sỏ, cười cười, nói, “Em loạn nghĩ cái gì, anh không liên hệ với Sưởng Sưởng, thật sự.”

Tiết Lộ làm ra thần tình bĩu môi, nói, “Xí, em không tin. Nếu không liên hệ, vậy sao anh và ba cô ấy có quan hệ.”

Trương Hoàn nghĩ thầm này cũng không tiện nói, vì vậy chỉ trầm mặc, ngồi đó không nói được lời nào, thế nhưng loại chiến thuật trầm mặc này trước mặt Tiết Lộ căn bản không dùng được, Tiết Lộ nhào tới nhẹ lúc lắc tay cậu, còn nhõng nhẽo, “Nói nha, nói nha, em sẽ không nói ra. Em sẽ không nói cho cha mẹ, anh..., anh..., anh nói đi...”

Trương Hoàn chịu không nổi thế tiến công làm nũng của Tiết Lộ, đành lên tiếng, nhưng lung tung bịa chuyện, nói, “Anh và Triệu Sưởng không liên hệ, đây là thật. Cùng ba cô ấy là sau này gặp mặt trong nhà hàng, sau đó thì có liên lạc. Anh có lỗi với Triệu Sưởng, lại rất áy náy với ba cô ấy, để bồi tội còn mời ông ấy ăn cơm. Hôm em bệnh là ông ấy gọi điện cho anh hỏi chút chuyện, anh nói em ngã bệnh, ông ấy nói ông ấy ở gần đây, liền tới thăm em một chút, sau đó thấy đáng về kia của em, bọn anh liền đưa em đi bệnh viện. Chuyện chỉ đơn giản như vậy, không phức tạp như em nghĩ.”

Tiết Lộ chu miệng, biểu thị không hài lòng cách nói này, nhưng Trương Hoàn khoanh tay biểu thị chính là như vậy.

Sau cùng Tiết Lộ đành bỏ qua cho Trương Hoàn, Trương Hoàn nói cậu sáng sớm hôm sau thi, phải về trường, liền xách đồ đạc chính mình xuống lầu, ở chỗ yên tĩnh dưới lầu, Triệu Trần lái xe đậu ở chỗ này đón cậu, Trương Hoàn sau khi lên xe, nói với Triệu Trần, “Lộ Lộ đã hoàn nghỉ chúng ta!”

Triệu Trần cười nhìn cậu, nói, “Cậu rất dễ ý?”

Trương Hoàn trầm mặt, “Loại chuyện này làm sao cho em ấy biết? Nếu biết em ấy còn không biết đối mặt tôi thế nào.”

Triệu Trần nói, “Loại chuyện này, có thể lừa gạt được một thời gian, nhưng có thể lừa được một đời sao? Cuối cùng khẳng định là phải biết, cậu lo lắng cái gì, đừng lo.”

Trương Hoàn giương mắt nhìn ông, tâm nghĩ cái gì một đời, đi bao xa tính bao xa vậy, một đời dài như vậy, ai nói chính xác, nhất định trước tiên không thể để cho người trong nhà biết, thậm chí không thể để cho người ngoài biết.

Triệu Trần mang theo Trương Hoàn đến căn nhà nhỏ bọn họ hẹn hò, hôm nay bên trong có đầu bếp, bà đang xử lý bữa tối, Triệu Trần thật nhiều ngày không cùng Trương Hoàn âu yếm, dẫn cậu vào nhà liền đem cậu lôi kéo lên lầu, Trương Hoàn mang theo túi xách của mình, vừa đi vừa nói, “Tôi ngày mai phải thi, tôi muốn xem sách.”

“Đã biết, có thời gian đủ cho cậu xem sách.” Triệu Trần nói, mang Trương Hoàn vào trong phòng ngủ, sau đó đóng cửa.

Trương Hoàn đẩy ông ra liền lấy sách ra ngồi lên ghế salon xem, Triệu Trần đi qua thân mật với cậu, ôm cậu hôn mặt cậu, tay còn rất hạnh kiểm sờ soạng **, Trương Hoàn giương mắt trừng ông, “Ngài chờ tôi thi xong không được sao?”

Triệu Trần nói, “Cái này không làm lỡ cuộc thi.”

Trương Hoàn tức giận đứng lên, ném sách vào ghế salon, lên tiếng, “Mỗi lần tới đây, đều là loại chuyện đó, ngài có thể để cho tôi đối cái nhìn với nơi này một lần không. Lẽ nào giữa chúng ta chỉ có quan hệ khoái cảm quay tay sao?”

Trương Hoàn mặt lạnh, câu này hàm chứa tức giận, tựa hồ đột nhiên khiến cậu có vẻ thâm trầm cao to, Triệu Trần nhìn cậu, gật đầu, nói, “Tôi biết tôn trọng cậu, chỉ là, chúng ta có chừng mười ngày không có sinh hoạt tính phúc, thấy cậu còn có thể nhịn xuống, tôi sắp đi thành tiên rồi.”

Trương Hoàn mím môi nhìn ông, kiên quyết nói, “Không được, chính là không được.”

Triệu Trần chống đầu nghĩ nghĩ, nói, “Vây được rồi, chờ cậu thi xong, bắt quá, khi cậu thi xong rồi, chúng ta đến suối nước nóng du lịch mới được. Cậu có đồng ý không?”

Lần trước Triệu Trần từng hỏi, Trương Hoàn không đáp ứng, lần này ngẫm lại, đành gật đầu, cậu thật sự sợ chiến thuật dây dưa của Triệu Trần, nói, “Được rồi, chờ tôi thi xong.”

Triệu Trần cười đứng lên, đến thư phòng bên cạnh tìm quyển sách, nằm trên ghế dài lật xem, Trương Hoàn an vị trên ghế salon xem tư liệu ôn tập. Đọc một hồi, mắt nhức mỏi, liền nghiêng đầu nhìn Triệu Trần.

Hôm nay khí trời tốt, lúc này ráng trời chiều ngã về tây, hoàng hôn chiếu rọi vào phòng, trên người Triệu Trần phủ một tầng sắc vàng kim, khiến Triệu Trần có vẻ trang nghiêm mà lại nhu hoà, Trương Hoàn nhìn có chút ngây ngốc, thẳng đến khi Triệu Trần phát hiện ánh mắt cậu, nhìn sang cậu cười, cậu mới nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác, lại đem tâm tư chuyên chú lên tài liệu ôn tập.

Sách Triệu Trần xem là sách của Đồng Kiều, ông lật qua một trang, vừa vặn có một câu, “Tình yêu và bệnh sỏi đều giống nhau, tuổi càng lớn càng nghiêm trọng.”

Triệu Trần lại quay đầu nhìn sang Trương Hoàn, ở trong lòng khẽ thở dài một tiếng.

_Chú thích:

*lễ truy điệu = memorial meeting : vì thương tiếc người chết mà tổ chức lễ. Bố trí lễ truy điệu phải túc mục, trang nghiêm; người phụ trách lo việc tang ma hoặc đại biểu gửi điếu văn, khách khứa phát biểu; lúc cáo biệt di thể, cần lượn quanh di thể người chết một vòng, cúi đầu sâu; khách đối với gia đình quyến thuộc người chết bày tỏ an ủi; hợp tấu nhạc buồn đưa di thể người chết vào hoả táng hoặc thổ táng, lễ truy điệu kết thúc... theo baidu

**Đổng Kiều (1942 –) tốt nghiệp khoa Ngoại Văn Đại học Thành Công Đài Loan, từng nghiên cứu nhiều năm ở London University School of Oriental and African Studies. Hành văn mạnh mẽ sâu sắc mẫu mực, có sự uyên bác sâu sắc của văn học Anh và sự linh động tình thú của tiểu phẩm Minh Thanh.... theo baidu
Đăng bởi: admin

40. Chương 40

Chương 40 : Sóng gió quà tặng

Triệu Trần nói được làm được, trong lúc Trương Hoàn thi, tuy ông nhiều lần đón Trương Hoàn cùng nhau ăn cơm, nhưng chưa từng quấy rầy cậu, này kì thật rất làm Trương Hoàn giật mình, sau đó thật lâu mới thần nhiên, cảm thấy Triệu Trần là người nói một không hai.

Điều này làm cho ấn tượng của cậu đối với Triệu Trần tăng thêm một bậc.

Môn chuyên ngành của bọn Trương Hoàn là học viện tổ chức thi, vì vậy phải sắp xếp sớm hơn các môn đại cương, mà năm ba bọn họ cũng chỉ còn lại môn chuyên ngành, môn đại cương từ lúc năm nhất năm hai đã học xong, cho nên bọn họ so với bạn học khác trong trường thi xong sớm hơn một tuần.

Trong lúc đó đã trải qua Lễ Giáng Sinh phương Tây và Tết Dương Lịch, nhưng Triệu Trần không cùng Trương Hoàn ở trong nước, ông đến chỗ Triệu Sưởng bồi cô qua dịp lễ.

Trước khi đi, Triệu Trần còn rất áy náy nói với Trương Hoàn, “Đây là năm đầu tiên Sưởng Sưởng xuất ngoại, trường con bé nghỉ, tôi phải theo bồi nó, lần này không thể bồi cậu, chờ sang năm, sự tình đều giải quyết ổn thoả, tôi mang theo cậu cùng đi.”

Trương Hoàn biết Triệu Trần nói “sự tình giải quyết ổn thoả” đại khái là chỉ Triệu Sưởng thừa nhận quan hệ hai người, nhưng Trương Hoàn cũng không để bụng, cậu còn trẻ, cậu tin tưởng tình yêu, thế nhưng hoài nghi thiên trường địa cửu (vĩnh viễn, vĩnh cửu); Triệu Trần và cậu không giống nhau, Triệu Trần đã trải qua thế sự, ông không quá tin tưởng tình yêu, thế nhưng một khi động tâm, liền muốn thiên trường địa cửu, dù sao, trải qua quá nhiều ngày, đều giống như trong chớp mắt, ông hiểu rõ, nhân sinh còn lại cũng không giống nhân sinh đã qua, chỉ là trong chớp mắt mà thôi. Ông hiểu đến vườn ngô bẻ cây ngô, dưới tình huống chỉ có thể bẻ một cây ngô, ngàn vạn lần không nên cho rằng phía sau luôn sẽ có cây tốt hơn, bỏ qua một cây lúc trước coi trọng, sau này chỉ có thể khiến mình hối tiếc không kịp, coi trọng thì nhanh chóng hạ thủ mới là hợp lý.

Triệu Trần đi, hai ngày nghỉ Tết Dương Lịch, Trương Hoàn về nhà ở, khi đêm khuya thanh vắng, cậu ngồi bên bệ cửa sổ phát ngốc, trong đầu tất cả đều là thân ảnh Triệu Trần, cậu trước đây, vào loại thời điểm này đều sẽ dùng để hồi tưởng về cha mẹ, hiện tại, Triệu Trần chiếm cứ vị trí và chút thời gian kia.

Trương Hoàn có chút hiểu rõ mình đã lún chân quá sâu rồi, cảm giác chính mình đã đối mặt nguy hiểm, nhưng là muốn dứt ra cũng không dễ dàng như vậy, cả trái tim cậu dường như bị một thứ dính dính nhìn không rõ dính chặt, cậu muốn đem nó kéo ra cũng không quá có khả năng, bởi vì cậu chịu không nổi cơn đau đớn kia.

Trương Hoàn đột nhiên muốn một người để mình có thể chia sẻ cảm giác này, thế nhưng không ai làm đối tượng lắng nghe.

Loại thời điểm này, cậu đặc biệt nhớ Triệu Trần, nhưng cậu không có cách nào liên lạc với ông, bởi vì ông lúc này khả năng lớn nhất là đang cùng con gái đi dạo phố, có lẽ đến khu vui chơi, có lẽ ở đâu đó ăn...

Trương Hoàn thi xong vào 5 tháng 1, Triệu Trần cũng từ nước A trở về, ông mang quà về cho Trương Hoàn, là Smartphone mới nhất, khi ở trong căn nhà nhỏ tặng Trương Hoàn, Trương Hoàn cầm trong tay chơi một hồi đã nghiền liền ném lại cho Triệu Trần, Triệu Trần bị cậu làm cho mặt danh kì diệu, nói, “Thế nào, không thích?”

Lần trước ông từ K thị về mang cho Trương Hoàn một chiếc đồng hồ nổi tiếng, Trương Hoàn nhìn nhìn nhãn hiệu liền chết sống cũng không cần cái đồng hồ kia, cậu nói đeo lên quá nổi bật, sẽ bị mọi người hỏi, hơn nữa chơi bóng rổ không tiện, chính là không nhận, Triệu Trần bị cậu trả lại quà, trong lòng rất khó chịu, nhưng bởi vì tuổi tác tương đối lớn, chỉ thở dài nói trước để chỗ ông, chờ Trương Hoàn đi làm lại đưa cậu, lúc đó Trương Hoàn chỉ thấp giọng đáp một tiếng, cũng không biết rốt cuộc là bằng lòng hay là không bằng lòng.

Cho nên lần này Triệu Trần sẽ không mua quà quý giá, mà chỉ là một cái điện thoại di động, hiện tại thanh niên đều rất thích sản phẩm điện tử, mà Trương Hoàn còn học máy tính, hẳn là càng thích những thứ này mới đúng, ông cho rằng Trương Hoàn sẽ nhận lấy, không nghĩ tới Trương Hoàn lại ném trả ông.

Trương Hoàn trả lại di động cho Triệu Trần, chính mình cũng cảm thấy có lỗi với thành ý của Triệu Trần, nhưng mà, cậu không muốn nhận những món quà này của ông, cảm thấy yêu đương bất bình đẳng, vì cậu không thể tặng lại cho ông những món quà này, vì vậy nói, “Cũng được, chiếc điện thoại này trong nước còn chưa ra, chỉ có thể mua xách tay, rất đắt, tôi cầm ở trong tay, mọi người khẳng định sẽ hỏi, hơn nữa trong nhà cũng sẽ hỏi từ đâu tới, như vậy rất phiền phức, vẫn là thôi đi!”

Triệu Trần làm người tặng quà, còn muốn bồi cười, ông mở màn hình di động, nói, “Bọn họ hỏi thì cứ hỏi, cậu nói là có người tặng thì được rồi, này có cái gì.”

Trương Hoàn lườm ông một cái, nói, “Ai sẽ tặng tôi thứ quý trọng như vậy?”

Triệu Trần ôm vai Trương Hoàn, nén giận nói, “Bạn trai không thể tặng?”

Trương Hoàn vì một câu giả vờ nhàn nhạt của ông, trong lòng run rẩy hai cái, nhưng sau đó lại tức giận nói, “Đừng nói loạn những lời này với tôi, không thể nhận chính là không thể nhận. Ngài đem cho người khác cũng được, chính mình xài cũng tốt, xử lý đi! Đừng tặng tôi!”

Điện thoại di động này, kỳ thật Trương Hoàn thật sự rất thích, đám bạn trong lớp, có nữ sinh mới đổi sang chiếc điện thoại này, bạn học trong lớp không ngừng hâm mộ, truyền cho nhau xem, như là trân bảo hiếm có, mọi người cảm thán cô tiêu nhiều tiền như vậy mua di động, cô kiêu ngạo nói là bạn trai tặng, một đám nam sinh thốn thức, một đám nữ sinh cực kỳ hâm mộ. Trương Hoàn đương nhiên không có loại hư vinh muốn cho người khác hâm mộ này, bất quá đối với chiếc điện thoại này thích thật sự, không chỉ có cậu, Tiết Lộ cũng thật nhiều lần nhắc tới chiếc điện thoại này chơi game vô cùng đã, thấy bạn học dùng, liền muốn chính mình cũng có một chiếc.

Tiết Lộ bất quá tùy ý nói một chút, không phải thật muốn tiêu nhiều tiền như vậy đi mua, thế nhưng Trương Hoàn không khỏi vẫn để bụng lời cô nói, chỉ là bất đắc dĩ mình không có tiền mua cho em gái.

Lời này của Trương Hoàn triệt để chọc Triệu Trần tức giận, ông hầu như muốn phẫn nộ phát hỏa, tâm nghĩ mình đặc biệt mua đồ cho cậu, cậu cứ như vậy tùy ý bảo mình cho người ngoài?

Triệu Trần trầm mặt, hơn nữa vùng tay ném đi thật xa, ‘bộp’ một tiếng.

Trương Hoàn thấy ông ném điện thoại, không thể tin quay đầu nhìn ông, nói, “Ngài ném làm gì?”

Trong lòng Triệu Trần tràn đầy lửa giận, lại giả vờ trấn định, thần tình trên mặt thậm chí thả lỏng, chỉ có một đôi mắt đen thâm đoạ người, nói, “Cậu không phải không cần, bảo tôi xử lý sao, ném còn không phải cũng là một phương pháp xử lý.”

Loại phương pháp phát giận này, tuyệt không giống người bốn mươi tuổi, ngược lại y như con nít.

Trương Hoàn bị lời ông nói chọc giận, đẩy Triệu Trần đang ôm mình ra, chân trần đi tới nhặt điện thoại lên, bởi vì trên mặt đất có thảm thật dày, điện thoại không chịu lực quá lớn, Trương Hoàn phát hiện điện thoại cũng không bị ném hư, cậu thở phào nhẹ nhõm, trừng mắt nhìn Triệu Trần nói, “Ngài là người có tiền hay lắm sao! Tùy tiện ném loạn đồ.”

Triệu Trần cũng từ trên ghế salon đứng lên, đi về phía Trương Hoàn, ông có chút không thể nhẫn Trương Hoàn được nữa, cảm thấy cậu không hiểu tâm ý mình dành cho cậu, nói, “Phải, ông đây có tiền chính là hay lắm. Chỉ là tùy tiện mua cái gì cậu đều không nhận là có ý gì, chứng mất tâm ý của tôi có phải không?”

Trước đây Triệu Trần đều là cười hì hì nói chuyện, vô luận Trương Hoàn chọc giận ông thế nào, ông đều dùng nụ cười, hoặc là chơi xấu đến hoá giải, đây là lần đầu tiên ông làm ra bộ dạng muốn nổi cơn gió như vậy.

Trương Hoàn đứng đó nhìn ông tiến đến gần mình, chẳng biết thế nào, trong lòng lo sợ, Triệu Trần khí thế đầy mình tựa như một quân vương uy quyền sát phạt quyết đoán đột nhiên giáng xuống trước mặt, khiến cậu không khỏi tâm sinh sợ hãi kinh hoàng, nói, “Tôi không có chứng mất tâm ý của ngài, chỉ là không có cách nào nhận thôi.”

Triệu Trần đi tới kéo tay cậu lại, kéo cậu tới bên giường lớn ném xuống, Trương Hoàn bất ngờ không kịp đề phòng, hơn nữa cậu vốn nhẹ cân, ngoại trừ thân thể linh hoạt, động tác dứt khoát ra, trên phương diện khí lực hoàn toàn không phải đối thủ của Triệu Trần, thoáng cái đã bị Triệu Trần ném vào giường lớn mềm mại, cậu ngã mạnh vào, tuy không ngã đau, nhưng lại là bưng tỉnh một ít.

Cậu quát lên với Triệu Trần, “Ngài đây là muốn làm gì?”

Triệu Trần nhào tới đè lên cậu, còn đưa tay cởi quần áo cậu, nét mặt đột nhiên lại càng dữ tợn, hung ác nói, “Đương nhiên là làm cậu!”

Trương Hoàn bị ông hù dọa chỉ là trong nháy mắt, lúc sau liền tỉnh táo lại, cậu ném điện thoại sang một bên, nhắc chân đá Triệu Trần, còn kéo cánh tay ông muốn ông rời khỏi người mình, nói, “Ngài đứng lên cho tôi!”

Triệu Trần muốn áp chế Trương Hoàn cũng không dễ dàng, quần jean trên người Trương Hoàn quá chật quá bó người, vì vậy không dễ lột, thế là đành đi gặm môi Trương Hoàn, được một chút tiện nghi một chút.

Trương Hoàn hung hăng cố sức phản kháng, Triệu Trần cũng bị Trương Hoàn chọc giận, hai người ở trên giường đánh nhau, Triệu Trần bắt hai tay Trương Hoàn cùng một chỗ, Trương Hoàn liền cho bên sườn ông một đập, ông áp chế chân Trương Hoàn, Trương Hoàn liền rút tay cho ông một đấm...

Sau đó Triệu Trần bị Trương Hoàn đánh cho triệt để nổi nóng, cũng cho Trương Hoàn một đấm, thế nhưng cư nhiên không đánh trúng, Trương Hoàn linh hoạt tránh được, hơn nữa từ trên giường xoay người đứng lên, thoáng cái từ trên giường chạy trốn ra ngoài, đứng bên cạnh ghế salon, đỏ mặt không ngừng thở dốc, lại giương mắt hung hăng căm tức Triệu Trần.

Triệu Trần cũng đang thở dốc, ông ngồi ở trên giường ngoắc tay, “Cậu qua đây, nếu không tôi bắt được cậu khẳng định trói cậu lại hung hăng thao.”

Khoá kéo quần Trương Hoàn mới này bị Triệu Trần kéo ra, cậu vừa sửa sang lại quần, vừa chân trần đi ra bên ngoài, thần nhiên nói, “Ai thao ai còn khó nói, ngài cứ ở trong này mạnh miệng đi!”

Nói xong, con mắt liếc về phía chiếc điện thoại mới vừa bị cậu ném xuống đất, đi tới trước nhật điện thoại lên, nói “Chú Triệu, cảm ơn nhiều, điện thoại di động này, tôi nhận!” Nhật điện thoại lên liền đi đến cửa, trước khi ra còn khiêu khích liếc Triệu Trần, lại cào cào móng tóc rối do vừa đánh nhau.

Triệu Trần ngồi trên giường nhìn cậu phách lối lại lãnh ngạo, tuy bị cậu cố ý gọi chú mà phi thường khó chịu, nhưng cơn tức trong lòng mới rồi thật sự tiêu tán, hơn nữa dâng lên một cảm giác vui sướng không nói được, kèm theo cảm giác vui sướng này chính là lão nhị nhà ông ngẩng cao đầu dưới thân, ông cười nhẹ mắng một câu, “Chỉ biết câu dẫn người, câu xong cũng không phụ trách dập tắt lửa.”

Trương Hoàn cầm điện thoại Triệu Trần tặng yêu thích không buông tay chơi mấy ngày, bởi vì thi cử kết thúc đột nhiên nhẹ nhõm, những chuyện khác lại không quá nhiều, đã nhiều ngày cậu dành phần lớn thời gian cùng Triệu Trần quần lấy nhau, Triệu Trần phải phụ trách xử lý sự vụ công ty, cũng không đặc biệt rảnh rỗi, ông và Trương Hoàn đã hẹn đi suối nước nóng du lịch, thế là còn phải an bài sớm công tác sau đó, vì vậy càng bận rộn, tranh thủ lúc rảnh rỗi ở cùng Trương Hoàn, thế nhưng, Trương Hoàn lại cầm điện thoại không buông, chỉ khi Triệu Trần gọi cậu, cậu mới khẽ nâng mắt ý bảo ông có chuyện gì.

Dưới tình huống như vậy, Triệu Trần hết sức phiền muộn vì sao lại tặng cậu chiếc điện thoại này.

Tiểu Bảo : đọc chương này chết cười, còn đánh nhau trên giường nữa chứ =)))) Đăng bởi: admin

41. Chương 41

Chương 41 : Sơn trang suối nước nóng

Lúc trước Trương Hoàn không nghĩ tới đi suối nước nóng du lịch sẽ có cái gì đặc biệt, khi đi, cậu mới hối hận lại nóng giận.

Trước đây cũng từng cùng một nhà dì dượng đi tắm suối nước nóng, ở trong khách sạn, sau đó có thể ngâm suối nước nóng lộ thiên, còn có suối nước nóng trong nhà.

Trương Hoàn bởi vì tính kiết phích, không thích cùng bất luận kẻ nào dùng chung một hồ ôn tuyền, thế là sau cùng phi thường mất hứng không xuống nước, chỉ đi dạo loanh quanh trong sơn trang.

Sau đó Tiết Lộ cố ý ở trước mặt cậu nói một tràng ngâm suối nước nóng cỡ nào thoải mái kích Trương Hoàn, nhưng Trương Hoàn bất vi sở động.

Lần này cùng Triệu Trần đi tắm ôn tuyền, Trương Hoàn cho rằng chắc cũng là như vậy, mặc dù hơi chờ mong, nhưng không đặc biệt mong chờ.

Đợi tới khi đến nơi, Trương Hoàn mới phát hiện hoàn toàn không như mình nghĩ.

Suối nước nóng nơi này tựa hồ là mới khai thác không lâu, các loại kiến trúc đều còn mới, nhưng cây cối lại rất rậm rạp tươi tốt, cho dù là mùa đông, cây xanh quanh năm làm cho cả bên trong sơn trang có vẻ xanh biếc dạt dào.

Ngoài trừ vài toà kiến trúc tương đối lớn ở cửa chính sơn trang, đi lên núi một đoạn, đó là từng căn nhà gỗ nhỏ chân cao (nhà sàn ấy), có một dòng suối nhỏ xuyên qua giữa nhà gỗ, có đôi khi còn có thể hình thành thác nước nhỏ.

Trong này phong cảnh tuyệt đẹp, giống như tiên cảnh nhân gian.

Phải nói, Trương Hoàn thấy cảnh sắc như vậy phải rất cao hứng mới đúng, cậu ban đầu đích thật là cao hứng, nếu không có chuyện sau đó.

Triệu Trần và Trương Hoàn tiến vào một căn nhà gỗ tiếp giáp một khúc dòng suối, Trương Hoàn vừa vào, liền chạy tới bên cửa sổ nhìn dòng suối, phát hiện nước cũng không phải vô cùng trong suốt, bên trong chứa rất nhiều khoáng vật, hiện ra một màu trắng nhạt nhẽo, hơn nữa nước còn đang mờ mờ bốc hơi nóng, lượn lờ một tầng hơi nước.

Trên sân lớn một bên dòng suối ngay cạnh nhà nhỏ có một bồn tắm cực lớn, trong bình hoa trên bàn gỗ bên cạnh còn cắm hoa hồng, Triệu Trần đổ đầy nước nóng vào bồn tắm, lại tự mình đi thu thập quần áo vào đồ dùng hàng ngày, vào phòng khách gọi Trương Hoàn, “Cùng tắm rửa đi, làm ấm người.”

Lúc này tâm tình Trương Hoàn phi thường tốt, nhanh chóng đáp ứng, nói với Triệu Trần, “Nhiệt độ trong này e rằng cao hơn trong thành phố vài độ, rất không tệ.”

Triệu Trần cười đi tới bên cạnh kéo tay cậu, kéo cậu ra ban công ngoài phòng ngủ đang đặt bồn tắm, “Cậu thích là được rồi, sau này còn có thể thường xuyên đến.”

Ban công chỉ dùng thủy tinh phong kín, tuy có thể thấy được phong cảnh núi xanh mỹ lệ bên ngoài, nhưng lại không bị gió lạnh thổi trúng.

Trương Hoàn kéo hết rèm cửa sổ lại mới cởi quần áo tiến vào bồn tắm lớn, nước này chắc là trực tiếp dẫn từ suối nước nóng tới, bởi vậy cùng hiện ra một màu trắng sữa, ngồi bên trong liền thấy không rõ phía dưới.

Triệu Trần cũng vào ngâm nước cùng Trương Hoàn nói qua nói lại, chủ yếu là trò chuyện về dự tính sau này của Trương Hoàn.

Hiện tại Trương Hoàn năm ba đại học, không lâu sau chính là năm tư, ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, ở trong nước làm nghiên cứu sinh, đi làm, thậm chí gây dựng sự nghiệp, vân vân, tựa hồ nên suy nghĩ thật kĩ.

Trương Hoàn ghé vào thành bồn trông ra cửa sổ, vén rèm cửa sổ lên một chút xem phong cảnh bên ngoài, có chút mạn bất kinh tâm (thờ ơ) nói lên quyết định sau này của bản thân.

“Vẫn là đi làm đi. Luôn dựa vào học tập, khiến trong nhà đi bỏ tiền cũng không tiện.”

Triệu Trần ôm lấy cậu từ phía sau, nói, “Sao lại ném tôi qua một bên? Tôi có thể tạo điều kiện cho cậu.”

Trương Hoàn quay đầu lại nhìn ông, không hòa theo những lời này, mà nói rằng, “Hơn nữa tự tôi không phải muốn tiếp tục đi học như thế, làm việc cũng được.”

Triệu Trần cảm giác chính mình hiện tại khuyên Trương Hoàn tựa hồ sẽ không có tác dụng quá lớn, Trương Hoàn người này vừa nhìn chính là loại tính cách lạnh tanh, khi đã làm ra quyết định thì càng cố chấp, cho nên, vấn đề này vẫn làm phải trường kỳ cùng Trương Hoàn thảo luận mới được, hơn nữa, bây giờ hai người đang nghỉ phép, đàm luận mấy vấn đề này có chút mất hứng.

Triệu Trần không nói chuyện nữa, mà bắt đầu động tay động chân với Trương Hoàn, Trương Hoàn cũng không cự tuyệt, trong bồn tắm, hai người đều nhiệt tình như lửa, xong chuyện, còn đổi nước tắm lần nữa, nhìn thời gian, đã đến giờ dùng bữa.

Bữa tối hai người ăn món nướng thôn quê, hơn nữa còn là đầu bếp đến tận nơi tự mình phục vụ bọn họ, còn uống chút rượu, sau khi ăn xong liền tản bộ bên trong sơn trang.

Trương Hoàn phát hiện trong này rất ít người, dọc theo đường đi trên cơ bản không gặp được bao nhiêu người, mà ở đây ngoại trừ cung cấp suối nước nóng, còn có thể leo núi vào rừng săn thú.

Triệu Trần nói ngày thứ hai mang Trương Hoàn đi săn thú, phái nam đều có cảm tình với loại hoạt động này, Trương Hoàn thật cao hứng đồng ý, buổi tối đi ngâm suối nước nóng lộ thiên, dưới tình huống còn có thể lơ mơ trông thấy người trong ao khác, Triệu Trần hôn cậu, cậu cũng không nổi giận.

Giấc ngủ buổi tối là một việc phi thường hưởng thụ, ở đây không khí mát mẻ, cảnh vật tĩnh mịch, giường đệm thoải mái, lại cùng một chỗ với Triệu Trần, Trương Hoàn ngủ một giấc tỉnh lại, thoải mái đến không được.

Triệu Trần ôm lấy cậu từ đằng sau mà ngủ, Trương Hoàn tỉnh lại khẽ động, Triệu Trần ôm cậu càng chặt hơn, hơi thở còn thổi lên cổ Trương Hoàn, Trương Hoàn cảm thấy ngứa, đưa tay đẩy Triệu Trần một cái, nói, “Tỉnh dậy đi, hôm nay còn muốn đi săn thú.”

Triệu Trần đằng sau cậu buồn bực cười một tiếng, lại hôn vài cái lên làn da nhạy cảm sau tai cậu, nói, “Thời gian còn sớm, sẽ không bỏ lỡ săn thú.”

Trương Hoàn bị ông hôn cả cơ thể đều tê dại, giật giật thân thể muốn tách ra, bất quá hai người đều khoả thân ngủ, sáng sớm lại rất dễ ma sát làm súng cướp cò, rất nhanh cậu liền phát hiện Triệu Trần quần cậu càng chặt hơn, tay đã hạnh kiểm xấu châm lửa trên người cậu.

Trương Hoàn tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng không phải người trầm mê trong *** không biết tiết chế, nhớ đến mấy ngày nay mỗi ngày cùng Triệu Trần bữa bãi, thật sự là không quá đúng đắn, hôm nay muốn ra ngoài săn thú, kia là chuyện phi thường tiêu hao thể lực, vì vậy cho dù thân thể muốn đuổi theo khoái cảm ***, nhưng cậu vẫn dùng ý chí chế ngự, nắm lấy tay Triệu Trần đã cầm dục vọng của mình, cự tuyệt, “Không cần làm loạn, tôi muốn rời giường.”

Triệu Trần lại xoay người đặt cậu dưới thân, mặt Trương Hoàn bị đè trong gối, cậu phi thường khó chịu, muốn chống người dậy, nhưng khí lực lại không lớn bằng Triệu Trần, Triệu Trần trên lưng cậu hôn môi liếm lộng, lại ngậm tai khiêu khích cậu, tay càng tuột xuống xoa nắn nhũ tiêm.

Trương Hoàn bị ông chọc cho dục vọng tăng vọt, để không nghẹn chết trên gối đầu, chỉ đành lấy tay chống đỡ chính mình để thông khí, đây càng cho Triệu Trần thừa cơ lợi dụng.

Tay Triệu Trần đã trượt xuống vỗ về chơi đùa ** của cậu, hai gò má Trương Hoàn ửng đỏ, thở hổn hển, nhưng trong lòng kỳ thật đã rất tức giận, cậu quát lên với Triệu Trần, “Tôi nói không cần, ngại đứng lên

cho tôi.”

Triệu Trần hôn môi liếm lộng lên phần tai luôn luôn mẫn cảm không chịu được của cậu, tay còn niết nhẹ phía dưới Trương Hoàn một cái, nghe thấy Trương Hoàn hửn hửn một tiếng, hàm hồ cười nói, “Còn nói không cần, đây là không cần sao?”

Dưới tay Triệu Trần, Trương Hoàn không kiên trì lâu lắm liền nộ vũ khí, cậu nằm đó thở dốc, tuy rằng thân thể đầy sức khoẻ, tâm rất không cam lòng.

Triệu Trần đè trên người Trương Hoàn, xoa vuốt cái mông Trương Hoàn, Trương Hoàn eo nhỏ mông thon, thắt lưng đẹp cực kỳ, Triệu Trần chỉ sờ một chút làm sao cam tâm, sau đó nhất thời tâm ngứa lại không chế không được, liền trực tiếp đè lên người Trương Hoàn, tính khí bắt đầu từ khe mông cậu trực tiếp trườn sát* tới trong đùi non.

(*chính là hành động ‘kéo cửa’ của mấy anh đấy :3)

Tuy phương thức này vẫn như cũ không thể giúp Triệu Trần thỏa mãn khát vọng trong lòng, nhưng dù sao so với luôn dùng tay thì tốt hơn, đầy mắt nồng đậm dục vọng như hoa thiêu, thở dốc không ngừng động tác, vừa ngoan (mạnh mẽ/cực lực) vừa nhanh.

Trương Hoàn bị ông làm như vậy, lập tức liền bắt đầu phản kháng, nhưng bị Triệu Trần đè cứng đờ, tính khí bị thứ nóng rực của Triệu Trần không ngừng ma sát, thậm chí khiến cậu cảm thấy đau đớn, cậu khó chịu muốn mắng to, nhưng lại bị Triệu Trần ép tới không thở nổi, phát không ra thanh âm khí thế gì, mở miệng chỉ có thở dốc và than nhẹ, vì vậy cậu chỉ có thể chịu đựng, chờ Triệu Trần cuối cùng bắn ra, Trương Hoàn bị nhiệt dịch bắn vào giống như cả cơ thể đều nhức nhối, cậu cơ hồ cùng Triệu Trần tê liệt ngã xuống, chỉ còn lại thở dốc.

Triệu Trần làm xong mới cảm giác mình hơi quá phận, ông xuống khỏi người Trương Hoàn, phát hiện Trương Hoàn vẫn không nhúc nhích, ông liền đưa tay khẽ vuốt bờ vai cậu, lại tiến tới hôn lên cái cổ thon dài, thanh âm khàn khàn ôn nhu nói, “Làm sao vậy?”

Trương Hoàn thoáng cái xoay người qua, giơ tay lên liền cho Triệu Trần một quyền, đánh vào vai Triệu Trần, Trương Hoàn thật sự dùng sức, Triệu Trần bị cậu đánh cho chân chân thật thật kêu đau một tiếng.

Trương Hoàn ngồi dậy, cậu đỏ mắt, nhưng lại lạnh lùng nhìn Triệu Trần, mắng, “Cút cm ông đi.”

Triệu Trần biết lần này thật sự chọc Trương Hoàn xù lông rồi, ông đứng dậy muốn ôm Trương Hoàn, Trương Hoàn lại dùng sức đẩy ông ra, sau đó xuống giường, phía dưới của cậu bị Triệu Trần cọ sát đau đớn, bước đi không quá tự nhiên, trực tiếp vào phòng tắm.

Ưu điểm của Triệu Trần là kiên trì không ngừng, thấy Trương Hoàn hoàn toàn không cho ông sắc mặt tốt, ông cũng không nổi giận, nghĩ phải vội vàng xin lỗi, dỗ cậu trở về, Triệu Trần theo Trương Hoàn vào phòng tắm, bởi vì thiết kế tinh thú, cửa phòng tắm không có cách nào khoá, Trương Hoàn muốn đóng cửa cũng không được, bị Triệu Trần theo sau chen vào.

Trương Hoàn mở nước bắt đầu tắm, vòi sen xả nước lạnh lèo đổ lên người cậu, cậu hoàn toàn không nhìn Triệu Trần sau lưng.

Triệu Trần bị nước bắn tới mới biết là nước lạnh, ông nhanh chóng chỉnh nước nóng, đồng thời một bộ dáng xám hối yếu thể nhìn Trương Hoàn, nói, “Muốn phát giận liền phát đi, cậu đừng đem chính mình ghen ghét, đến, có phải muốn đánh tôi không, đánh đi, đánh đi, tôi sẽ không đánh trả.”

Trương Hoàn trầm mặt vẫn như cũ không thèm nhìn ông, Triệu Trần muốn đi qua ôm cậu, cậu mới cả giận với ông, “Cút ngay.”

Triệu Trần nói, “Bảo bối, đừng tức giận, đừng tức giận, tôi sai rồi, thật sai rồi...”

Trương Hoàn bị ông chọc giận cả đầu bốc hỏa, thật sự nhịn không được, liền mắng to một tiếng, “Sh!t”

Triệu Trần không hề nguyên tắc đón lời cậu, “Cậu tùy ý phát hỏa, tôi đều nghe, thật sự nghe.”

Trương Hoàn giận đến không thể giận hơn, nghiêng răng nghiêng lợi một phen, cuối cùng cũng chỉ có thể nhịn.

Triệu Trần xum xoe xoa sữa tắm cho cậu, sau cùng Trương Hoàn đành mềm thái độ xuống, thấp giọng mắng một câu, “Nếu sau này ngài còn làm như vậy, tôi sẽ không tha cho ngài.” Đăng bởi: admin

42. Chương 42

Chương 42 : Săn thú

Trương Hoàn chưa từng nghĩ chính mình làm bot, cho nên sáng sớm Triệu Trần làm chuyện đó với cậu, tuy không phải trực tiếp đi vào, nhưng tính chất không sai biệt lắm, điều này làm cho cậu tuy rằng tha thứ Triệu Trần, nhưng trong lòng vẫn là phi thường bị đè nén.

Mãi cho đến khi dùng xong bữa sáng, thần sắc đối với Triệu Trần đều rất lãnh đạm.

Muốn đến khu săn bắn, còn phải từ khu suối nước nóng bọn họ ở ngồi xe một thời gian mới tới.

Khi ngồi trong xe, Triệu Trần liền cầm súng sẵn chưa lên đạn làm mẫu cho Trương Hoàn, còn tay cầm tay dạy cậu dùng như thế nào, giảng giải các loại chú ý khi đến nơi.

Trương Hoàn được Triệu Trần chỉ dạy một hồi, bởi vì hăng hái bồng bồng với săn thú, cho nên phần nhạc đệm trên giường lúc sáng sớm cậu tạm thời ném đi sau đầu.

Thấy Trương Hoàn trở nên cao hứng, Triệu Trần cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Trần đến bây giờ mới sâu sắc ý thức được một vấn đề, đó chính là Trương Hoàn dường như là thuần 1, mỗi lần ông biểu hiện muốn tiến vào cậu, Trương Hoàn liền đặc biệt nóng giận và mâu thuẫn, nhiều lần đều trực tiếp phản kháng, hơn nữa không lưu tình chút nào.

Vì thế Triệu Trần bắt đầu phiền não, phải nói tính dục nam nhân lớn hơn trời, yêu phải một người mà đời sống vợ chồng không thể triệt để tận hưởng hài hoà, vậy kỳ thật sẽ rất đau khổ.

Hiện tại Triệu Trần chỉ may mắn Trương Hoàn còn chưa đánh chủ ý lên cái mông ông, nếu không, muốn điều giáo Trương Hoàn càng không phải chuyện dễ dàng.

Trương Hoàn cầm súng sẵn chơi bắt diệp nhạc hồ (vui cực kì), cũng không chú ý Triệu Trần, Triệu Trần dựa vào chỗ ngồi, trầm mặc, thần sắc thâm trầm, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng quét đến trên người Trương Hoàn, nhìn Trương Hoàn, ông liền tràn đầy vui vẻ, người này, ông không có khả năng buông tay cậu, cho nên, Triệu Trần bắt đầu suy tính làm sao khiến Trương Hoàn tiếp thu ông.

Khi đến khu vực săn bắn, đã là một giờ sau, Trương Hoàn cũng không biết bọn họ rút cuộc chuyển qua bao nhiêu sườn núi, cho dù là mùa đông, rừng lá kim cận ôn đới vẫn như cũ xanh biếc dạt dào, nhìn lên trên núi, chỉ thấy từng tầng xanh lá, từ xanh nhạt đến xanh thẫm đến xanh rì, trên đỉnh núi cùng bầu trời xanh lam nối liền nhau, màu xanh thẫm đã phẳng phát đen như mực.

Cảnh sắc thiên nhiên mỹ lệ khiến tâm tình Trương Hoàn triệt để rộng mở, thậm chí cậu còn muốn hưởng bầu trời gào thét, sau khi xuống xe liền đuổi bắt lưng thật dài, đầy mặt ý cười, khuôn mặt tươi cười kia ở trong mắt Triệu Trần còn muốn mỹ lệ hơn cả bầu trời xanh biếc.

Triệu Trần cảm thấy sắp xếp mang Trương Hoàn tới nơi này thật sự là chính xác cực kì, mà Trương Hoàn lúc này cũng triệt để quên mất chuyện không thoải mái sáng sớm, bắt đầu cảm kích Triệu Trần.

Triệu Trần đi tới bên cạnh, cầm lấy tay cậu, mang theo cậu đến nhà thợ săn nhỏ bên cạnh, Trương Hoàn cũng không giãy khỏi ông, tuy ông kéo mình, cho dù tài xế ở ngay đằng sau.

“Này, Triệu Trần, ông mời khách thế này là sao, chính mình còn đến muộn hơn bọn tôi một ngày.”

Một thanh âm từ bên trong truyền đến.

Trương Hoàn ngay lập tức nhìn qua, phát hiện là một đàn ông mặc một bộ quần áo thể thao, người này thân hình cao lớn, trên người ản hàm khí thế, trên mặt lại mang theo nụ cười chế nhạo nhìn Triệu Trần và Trương Hoàn.

Trương Hoàn không nhận ra người này, cũng vô pháp từ mặt y phán đoán tuổi tác, tướng mạo ước chừng ba mươi tuổi, nhân thần lại chừng bốn mươi, thể nhưng khí tức và nội liễm lại giống như còn lớn tuổi hơn nữa.

Triệu Trần mang theo Trương Hoàn đi tới, nói, “Chu Sam, đến, giới thiệu cho ông một chút.” Nói xong, kéo Trương Hoàn đến trước người mình, cũng chịu cười nhìn Trương Hoàn, giới thiệu cho Chu Sam, “Nhóc con không được tự nhiên này chính là Trương Hoàn, về sau tôi có việc không ở, ông có thể giúp tôi trông nom một chút, còn cần nhiều hỗ trợ!”

Trương Hoàn thật bất mãn với kiểu giới thiệu này của Triệu Trần, nghĩ thầm chính mình là nhóc con nào, còn nữa, nghe Triệu Trần giới thiệu, Triệu Trần chắc là đã sớm nói cho người đàn ông gọi Chu Sam này về mình, nghĩ đến Triệu Trần đem chuyện của mình và ông tùy ý kể cho người khác nghe, trong lòng càng thêm khó chịu.

Triệu Trần không biết Trương Hoàn không được tự nhiên trong lòng, ông đích xác kể cho Chu Sam về Trương Hoàn, nhưng chỉ nói là một nam hài tử (cậu bé) ông coi trọng, tên Trương Hoàn, đang hẹn hò, mang đến cho mọi người làm quen, bảo mọi người nể mặt.

Cách nói trịnh trọng của Triệu Trần khiến tất cả mọi người thật kinh ngạc, nghĩ thầm ông rốt cuộc là thật tình coi trọng, không phải chơi đùa sao?

Triệu Trần lại giới thiệu Chu Sam, nói cho Trương Hoàn đây là anh em cùng lớn lên từ nhỏ, quan hệ phi thường tốt, bảo cậu gọi Chu Sam là chú Chu.

Do Triệu Trần không nói cho Trương Hoàn dẫn cậu tới gặp bạn bè ông, cho nên lúc này trong lòng Trương Hoàn không sáng khoái, nhưng trước mặt người ngoài, Trương Hoàn cũng không muốn làm Triệu Trần mất mặt, vì vậy đề xuống khó chịu không lòng, thậm chí lộ ra tươi cười bắt tay cùng Chu Sam, nhưng chỉ gọi y “Chu tiên sinh”, không gọi “chú Chu”.

Vì xưng hô này, Chu Sam liền cười rộ lên, nói, “Vẫn là Trương Hoàn nghĩ chu đáo, Triệu Trần, xem ông kia, ông bảo cậu ấy gọi ông bằng chú, ông còn muốn nhỏ hơn tôi một bậc sao? Ông nghĩ như vậy, tôi còn không muốn chiếm tiện nghi ông.”

Nói xong không khí lập tức thoải mái hơn rất nhiều.

Mọi người cùng nhau vào một căn nhà lớn nhất, Trương Hoàn mới phát hiện không chỉ có Chu Sam, còn có mấy người bạn tốt của Triệu Trần ở đó, thậm chí Thích Thường Hưng cũng ở, lão ngồi trên ghế điều chỉnh thử súng ống, thấy hai người tiến đến, Thích Thường Hưng liền cười nói, “Uy, cuối cùng cũng tới, Triệu ca, tôi liền biết ông muốn dẫn anh bạn nhỏ nhà ông đến suốt nước nóng qua một đêm mới có thể bắt đầu.” Vừa nói vừa vẫy vẫy tay với Trương Hoàn, nói, “Lại gặp mặt.”

Trương Hoàn nhìn lão vẻ mặt hào khí, càng không muốn tính toán chi li chuyện không vui lúc trước mà khiến người khác khinh thường, vì vậy gật đầu đáp lại, chào hỏi, “Chú Thích, xin chào!”

Thích Thường Hưng vì câu này mà sững sốt một chút, sau đó liền cười lắc đầu. Do Triệu Trần đã cảnh cáo, vợ của bạn không thể cướp, lão cũng liền thu hồi ý muốn trêu ghẹo Trương Hoàn, chuyên tâm chuyện trong tay.

Ngược lại Triệu Trần nghiêng đầu nhìn Trương Hoàn vài lần, cười cười.

Bên trong còn có hai người khác đã gặp ở Trầm Yên Lâu, Triệu Trần giới thiệu, một người tên Vương Tường Vân, một người khác tên Lý Diệc Phong, còn một người không nhận ra tên Đồng Kiều Sinh.

Triệu Trần còn nói có mời viện trưởng Lý, bất quá ông ấy đi nước A mở hội nghị học thuật, không ở, vì vậy không đến.

Trương Hoàn biết viện trưởng Lý này là viện trưởng bệnh viện lần trước cậu đến khi bị thương, là một người cho người khác cảm giác rất thân thiện.

Những người này đều là cùng độ tuổi với Triệu Trần, Trương Hoàn đoán bọn họ chắc là đều chừng bốn mươi tuổi.

Trương Hoàn đến bây giờ mới hiểu, Triệu Trần đây là muốn giới thiệu mình cho các bạn ông, điều này có thể coi như một chuyện tốt, nhưng tâm lý Trương Hoàn không muốn tiếp xúc vòng luẩn quẩn của Triệu Trần, không có hứng thú với việc quen biết các bạn ông, hơn nữa, Triệu Trần chưa nói cho cậu một tiếng, liền trực tiếp dẫn cậu tới gặp bạn bè, cậu thật sự cảm thấy rất khó chịu.

Ngoại trừ mấy người được Triệu Trần long trọng giới thiệu ra, còn có một nam sinh trẻ tuổi thanh tú Thích Thường Hưng mang tới, những người khác không mang theo người, Lý Diệc Phong nói đặc biệt đến săn thú, mang theo phụ nữ không có ý nghĩa, vì vậy tất cả mọi người cam tâm tình nguyện đến một mình.

Một đám đại lão gia cũng không chú ý nhiều như vậy, rất nhanh sửa sang xong trang bị, đồng thời dưới sự hướng dẫn của một người dẫn đường, dắt chó săn liền xuất phát.

Trương Hoàn lần đầu tiên săn thú, nhưng xem những người khác, đều là lão luyện.

Tầm nhìn trong rừng cây không cao, mới đầu mọi người còn tụ một chỗ, sau đó liền phân tán ra, Trương Hoàn và Triệu Trần cùng một chỗ, mang theo một con chó săn.

Hai người đều dùng súng máy bán tự động, bất quá, Triệu Trần mang theo một khẩu súng lục phòng thân, Trương Hoàn không biết súng lục của ông làm sao mà có, cậu muốn cầm chơi một chút, Triệu Trần liền đưa cho cậu, nhưng bảo cậu nhất định phải cẩn thận.

Bắt đầu dọc theo đường đi, Trương Hoàn ngoại trừ nhìn thấy sóc linh hoạt liền không nhìn thấy động vật khác, Triệu Trần không có hứng thú với sóc, mà Trương Hoàn cũng không có sở thích đem động vật nhỏ ra thử súng, cho nên liền trầm mặc theo Triệu Trần một đường bốn ba.

Đi không xa đã gặp thỏ rừng, đây là lần đầu tiên Trương Hoàn nhìn thấy thỏ rừng, nhìn chẳng hề đáng yêu, ngược lại hung ác độc địa, Triệu Trần lấy tay ra dấu chỉ đạo cậu làm sao xạ kích, nhưng Trương Hoàn không bắn trúng mục tiêu, thỏ chạy thoát, lúc sau lại thử súng, độ chuẩn xác tăng không ít, thỏ bị bắn trúng, chó săn nhào tới tha con mồi lại.

Trương Hoàn bởi vì săn được một con thỏ cao hứng vô cùng, Triệu Trần cũng hợp thời khen cậu, nói cậu không tồi.

Lúc sau lại gặp thỏ, Triệu Trần không cho Trương Hoàn bắn, nói bỏ qua động vật nhỏ đi.

Lại đi một đoạn, Trương Hoàn đang nỗ lực bốn ba đằng trước, đột nhiên bị Triệu Trần kéo lại, Triệu Trần bảo cậu dừng lên tiếng, hai người núp sau thân cây, Triệu Trần chỉ ngón tay cho cậu nhìn, Trương Hoàn nhìn thấy một con nai giữa những thân cây, không biết giống gì, nhưng Trương Hoàn không khỏi hưng phấn, Triệu Trần ý bảo cậu ở tại chỗ, ông đi qua đánh bọ sườn, con nai lúc đầu không chút cảm giác nguy hiểm tồn tại, nhưng sau đó Trương Hoàn lại làm ra một tiếng động nhỏ, con nai miễn cưỡng đa nghi nhìn chung quanh một phen, đạp chân chạy mất, Trương Hoàn thấy Triệu Trần đuổi theo, cho nên cậu cũng đuổi theo.

Con nai chạy trốn quá nhanh, hai người không đuổi tới, vì vậy đành tiếp tục tiến về phía trước, Trương Hoàn hồ thẹn nói, “Đều tại tôi, làm con nai hoảng sợ chạy mất.”

Triệu Trần vỗ vỗ vai cậu, nói, “Còn có cơ hội, cậu lần đầu tới săn thú, đã coi như rất khá.”

Sau đó quả thật còn có cơ hội, lại một lần nữa gặp được một con nai, lần này Trương Hoàn cẩn thận hơn, hai người bọ đánh, hai đuôi nai đều bị Triệu Trần bắn trúng, không thể chạy.

Có một con nai làm chiến lợi phẩm, Trương Hoàn còn muốn tiến sâu hơn vào khu săn thú, Triệu Trần lại nói, “Lần đầu cậu tới, không nên đi quá xa, vẫn là về trước đi! Nếu không trời sẽ tối.”

Hai người một chó mang theo con mồi quay về, nơi bọn họ đi đều là khu vực săn bắn an toàn, chung quy sẽ không xuất hiện động vật lớn hung mãnh, Triệu Trần nói nếu đi sâu vào trong núi, sẽ có sói, còn có gấu, lợn rừng vài động vật tương đối nguy hiểm.

Trương Hoàn đi tới trước nói, “Chúng ta khi nào thì vào bên trong?”

Triệu Trần cười nói, “Ai, vậy phải chờ mới được. Mùa này không phải mùa săn thú, sang năm mới được.”

Trương Hoàn lập tức nói, “Vậy sang năm quay lại.”

Hai người quay lại doanh địa săn bắn, trời đã hầu như tối rồi, những người khác đều về, Chu Sam nhìn hai người, nói, “Về rồi về rồi, không biết tung tích hai người, may mà đã về, nếu không chúng tôi còn phải đi tìm các người.”

Đồng Kiều Sinh trêu ghẹo hai người, nói, “Còn tưởng hai người đặc biệt rời khỏi chúng tôi đi đánh dã chiến, bắt quá, như vậy mang theo chó không phải vướng bận sao?” Nói xong ha ha cười rộ lên, không hề cố kị.

Trương Hoàn bị nói quăn bách khó xử, Triệu Trần lại cười mắng bạn bè, “Đam mê của ông không nên tùy tiện kéo lên đầu người khác.”

Sau đó Trương Hoàn lặng lẽ cùng Chu Sam xử lý con mồi, buổi tối liền trực tiếp ăn chiến lợi phẩm của bọn họ, Triệu Trần thấy Trương Hoàn không ở bên cạnh, mới nói với Đồng Kiều Sinh, “Mặt cậu ấy rất mỏng, lão ca, ông nói như vậy, sợ rằng cậu ấy một tháng không cho tôi lại gần.”

Nửa đùa giỡn, khiến Đồng Kiều Sinh nói, “Vậy không dám nói nữa. Bắt quá, Triệu Trần ông thế mà bị người ta dạy thật dễ bảo, chúng tôi đúng là không quen.”

Triệu Trần bất mãn nói, “Cái gì gọi là dạy thật dễ bảo, cậu ấy còn nhỏ, cần phải săn sóc chút.”

Nói xong, vẻ mặt ôn nhu nhìn qua chỗ Trương Hoàn, không thấy người, liền đứng lên nói, “Hắc, đùa nhỏ này, chớp mắt không thấy đâu.”

Nhanh chạy đi tìm người, phát hiện Trương Hoàn ở bên ngoài xem Chu Sam xử lý thú, bên cạnh nhân viên công tác bãi săn đang xử lý con nai bọn họ mang về, Trương Hoàn lập tức bưng một chậu máu nai tới. Đăng bởi: admin

43. Chương 43

Chương 43 : Doanh địa khu săn bắn

Buổi tối trong núi rất lạnh, mà điều kiện căn nhà khu săn bắn này đương nhiên không tốt bằng điều kiện trong sơn trang suối nước nóng.

Trong đại sảnh, mọi người ngồi vòng tròn nướng thịt nai, vừa ăn vừa nói vừa uống rượu, còn có canh đã nấu xong, Trương Hoàn không muốn tham gia vào cuộc đàm luận, thế là trầm mặc dùng món canh liền nướng thịt nai ăn.

Cậu nam sinh thanh tú Thích Thường Hưng mang tới hôm nay không cùng bọn họ đi săn thú, cậu ta càng hứng thú với quay phim chụp ảnh, cầm camera chụp không ít ảnh quanh khu vực doanh địa khu săn bắn, thấy Trương Hoàn ngồi một bên, thần sắc lãnh đạm, cậu ta rụt rè không dám nói chuyện với cậu, sau cùng mới lấy dũng khí gọi cậu, bảo cậu cùng nhau xem ảnh chụp.

Trương Hoàn kỳ thật không có bao nhiêu phản ứng lại nhiệt tình của cậu ta, chủ yếu là không thích Thích Thường Hưng, kéo theo không thích người lão mang tới.

Nhưng người ta chủ động gọi, cậu không tiện không lễ phép lạnh nhạt cậu ta, vì vậy liền ngồi qua, cùng cậu ta nói mấy câu.

Trương Hoàn nghe Thích Thường Hưng gọi nam sinh này Tiểu Yên, nhưng cậu cũng không biết rốt cuộc là chữ Yên nào, hơn nữa đây tựa hồ là biệt danh của người ta, cậu không tiện cứ như vậy gọi cậu ta, vì vậy tránh né xưng hô, khen cậu ta vài câu ảnh chụp đẹp lắm.

Tiểu Yên cười nói, “Phong cảnh nơi này thật đẹp, trời vừa cao vừa xanh, có thể chụp không ít ảnh đẹp.”

Trương Hoàn nhìn cậu ta không qua ăn thịt, liền hỏi, “Vì sao không ăn?”

Tiểu Yên ngượng ngùng nói, “Có mùi, tôi ăn không quen. Hôm qua làm thịt nai xông khói, tôi ăn xong khó chịu một hồi lâu, hôm nay không dám ăn, lúc các cậu chưa về, tôi liền ăn bánh mì bánh quy, hiện tại cũng không đói.”

Trương Hoàn mức cho cậu ta một chén cháo rau, cậu ta sau khi nói cảm ơn ăn hai muỗng, cười nói, “Tôi thấy bổ thêm huyết nai vào, cảm thấy không thể ăn, không nghĩ tới mùi vị thật không tệ.”

Trương Hoàn nói, “Cũng có chút mùi, cậu ăn không quen, có thể lại nấu một nồi không thêm huyết, bắt quá, tôi cảm thấy vị này không tệ lắm, ném thử cũng được.”

Trước đây Trương Hoàn không phải người ăn lung tung, cùng Triệu Trần một chỗ hồi lâu, liền nhiễm bệnh tham ăn, cái gì đều muốn ném thử.

Nghe Trương Hoàn nói mấy câu xong, Tiểu Yên phát hiện cậu không phải người lãnh ngạo khó ở chung, thế là chính mình cũng liền thả lỏng, nguyên bản còn là một nam sinh ngại ngùng, lập tức chuyển biến thành xu thế nói nhiều, cậu ta bắt đầu hỏi thăm Trương Hoàn tình huống gần đây hôm nay, Trương Hoàn không thích nói quá nhiều, đành đơn giản kể một chút, thấy Trương Hoàn nói vài câu lại thôi, cậu ta cứ tiếp tục hỏi Trương Hoàn tình huống khác.

Biết Trương Hoàn là sinh viên, cậu ta liền hỏi, “Cậu học trường nào, sau này có thể tìm cậu chơi không?”

Trương Hoàn cảm thấy người này không đáp lại cậu ta còn tốt, vừa mới đáp lại cậu ta liền không xem mình thành người ngoài, khiến cậu phi thường giận hờn. Trương Hoàn không hy vọng Tiểu Yên này biết mình học trường nào, càng không hi vọng cậu ta đi tìm mình, vì vậy đành nói lung tung tên một trường khác.

Kỳ thật tính tình Tiểu Yên cẩn thận tỉ mỉ, tính cách cũng nhu thuận, có lẽ ở đây chỉ có mình Trương Hoàn là bạn cùng lứa, hơn nữa, chính cậu ta cũng phán đoán Trương Hoàn có cùng thân phận với cậu ta, như vậy tương đối có chủ đề chung, thế là, sau đó liền xem Trương Hoàn thành bạn khuê mật, bắt liên thanh với cậu.

Cậu hoàn toàn không biết Trương Hoàn ghét nhất người nói nhiều, vì vậy ngồi với Tiểu Yên một hồi, cậu liền trực tiếp đứng lên, trở về phòng ngủ bọn họ.

Triệu Trần vẫn luôn chú ý cậu, thấy cậu rời đi, cho là cậu vào WC, qua một lúc lâu phát hiện cậu còn chưa trở lại, liền rời phòng khách đến phòng ngủ tìm cậu, thấy Trương Hoàn ngồi trên ghế phát ngốc, lại hỏi, “Làm sao vậy, không nói một tiếng đã về phòng rồi.”

Trương Hoàn nói, “Cậu Tiểu Yên họ Thích mang tới, cậu ta thật sự quá nhiều lời.”

Nghe xong nguyên nhân của Trương Hoàn, Triệu Trần liền nở nụ cười, ông nghĩ thầm Trương Hoàn khẳng định còn ghi hận chuyện trước đây Thích Thường Hưng chỉnh cậu, cho nên lúc không có người ngoài, hay dùng khẩu khí này gọi lão “họ Thích”, bất quá Triệu Trần không sửa sai cho cậu, ngược lại trong lòng còn rạo rức vui.

Ông nói, “Không muốn để ý cậu ta vậy quên đi, cũng không nhất thiết phải kết bạn mới được.”

Trương Hoàn liền nhìn ông, nói, “Thời gian không còn sớm, tôi tắm rửa liền đi ngủ, ngài muốn cùng bọn họ tán gẫu, chính mình đi đi.”

Nói xong, liền đi thu dọn quần áo chuẩn bị tắm.

Triệu Trần nói, “Tôi nói cho bọn họ một tiếng cũng về tắm rửa ngủ. Hôm nay mệt rồi, mai còn phải dậy sớm ra ngoài.”

Vì vậy Trương Hoàn liền đem cả y phục và đồ dùng của ông từ trong vali ra, đặt lên ghế bên cạnh, chính mình vào phòng tắm rửa.

Triệu Trần nói xin lỗi không tiếp được phải về phòng ngủ với bạn bè, tự nhiên lại bị trêu ghẹo một phen, Đồng Kiều Sinh nói, “Tuồng phòng mỏng, Triệu Trần ông phải chú ý chút a.”

Triệu Trần không phản bác, cười cười liền đi.

Ông trở về phòng, Trương Hoàn đã tắm xong, mặc áo ngủ ngồi trên giường lau tóc, Triệu Trần nhìn cậu ngồi kia, ngọn đèn chiếu lên gò má cậu, khiến cậu thiếu đi cao ngạo lãnh đạm bình thường, thêm vài phần nhu hòa, cư nhiên có vẻ ôn nhu.

Triệu Trần không tự chủ được đi tới, ghé vào tai cậu hôn một cái, Trương Hoàn ngẩng đầu nhìn ông, nói, “Tắm đi, trên người bạn đừng đụng tới.”

Triệu Trần cười vắn hôn lên mặt cậu một cái mới tiến vào phòng tắm, đổi lại một cái nhìn chăm chăm của Trương Hoàn.

Trương Hoàn mệt mỏi, lau khô tóc liền chui vào chăn ngủ, giường là giường ván gỗ, đệm chăn đều là chăn bông, hơn nữa bởi vì trên núi độ ẩm cao mà thoáng có chút ẩm, hơi ngửi thấy mùi, Triệu Hoàn mới đầu còn rất buồn ngủ, ngửi thấy chút mùi mốc trong chăn liền thế nào cũng không ngủ được, cậu trợn tròn mắt nhìn chăm chăm cửa sổ ngày người.

Triệu Trần lên giường, từ đằng sau ôm lấy cậu, cậu nhẹ giọng gọi Triệu Trần một tiếng.

Triệu Trần ôm sát cậu, đắp kín chăn, nói, “Buổi tốt trong núi rất lạnh, sao không đắp chăn vào?”

Trương Hoàn rầu rĩ nói, “Chăn này có mùi, tôi chịu không nổi.”

Triệu Trần sờ sờ tóc cậu, nói, “Đại nam nhân, hưởng được phú quý, cũng phải chịu được khổ, không phải chỉ là chăn có mùi sao, làm sao không chịu nổi.”

Trương Hoàn khề hừ một tiếng, không đáp lại ông.

Triệu Trần tắt đèn phòng, bóng tối khiến trong phòng càng thêm yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng hành lang ngoài cửa có người đi qua, còn có thanh âm xào xạt gió thổi qua ngọn cây bên cửa sổ, Trương Hoàn vì nguyên nhân trong chăn có mùi thật sự ngủ không được.

Vì vậy Triệu Trần nhẹ giọng nói với cậu, “Đến, cậu xoay người lại.”

Trương Hoàn xoay người lại đối mặt ông, hỏi, “Muốn làm gì?”

Triệu Trần ôm cậu vào trong lòng mình, còn hôn lên trán cậu một cái, nói, “Ngủ như vậy xem có tốt hơn không?”

Trương Hoàn kỳ thực không thích thân mật quá phận, nhưng lúc này được Triệu Trần đối đãi như vậy, trong lòng là cảm giác ngọt ngào không nên lời, cậu tựa đầu trên vai Triệu Trần, mặt chôn trong lòng ngực ông, trong hơi thở tất cả đều là mùi hương nhàn nhạt đặc hữu trên người Triệu Trần, điều này giảm bớt cảm giác khó chịu do chăn có mùi, Trương Hoàn đột nhiên cảm thấy an tâm, đem tay khoát lên hông Triệu Trần, buồn ngủ kéo tới.

Không ngủ bao lâu, đã bị thanh âm sát vách đánh thức.

Đồng Kiều Sinh nói rất đúng, tường phòng này phi thường mỏng, phòng bên cạnh đang làm gì, bên này có thể rõ ràng nghe được.

Trương Hoàn sau khi tỉnh lại ý thức còn có chút mơ hồ, cậu lại kề sát bên người Triệu Trần, cần mùi hương của Triệu Trần để che dấu tất cả mùi hương khác.

Triệu Trần cũng bị đánh thức, ông ôm sát Trương Hoàn một chút, nói, “Nếu không đổi phòng khác ngủ?”

Trương Hoàn chỉ nghe trong phòng cách vách tiếng giường gỗ không ngừng kéo kẹt, tiếng rên rỉ không rõ nam nữ, còn có tiếng đàn ông thở dốc, tiếng gầm nhẹ...

Trương Hoàn hoàn toàn tỉnh táo càng nghe cái tiếng này càng rõ ràng, vì vậy nói với Triệu Trần, “Bọn họ không biết nhỏ tiếng chút sao?”

Triệu Trần nhẹ giọng cười một tiếng, hỏi Trương Hoàn, “Nếu không, chúng ta cũng tới, xem ai làm ồn ai?”

Trương Hoàn cho ông một quyền, nói, “Ngài ít phát tình được không?”

Hai người ở bên này nghe động tĩnh liên sát vách ngủ không được cũng không phải chuyện hay, hơn nữa nghe một hồi, không khỏi có cảm giác, đầu tiên là Triệu Trần hôn Trương Hoàn vài cái, Trương Hoàn mới đầu muốn cự tuyệt, sau chỉ đành đáp lại ông, nhưng lúc Triệu Trần thật muốn xách súng ra trận, Trương Hoàn liền không muốn, nghĩ thâm loại chuyện này để cho người khác nghe được, thật sự là làm nhục văn hoá*, vì vậy kiên quyết không đồng ý.

(chỗ này là /hữu nhục tư văn/ nên edit sao nhỉ??)

Buổi sáng Triệu Trần mới chọc Trương Hoàn không hài lòng, cho nên không dám ép buộc cậu, đành ôm lấy thuần khiết ngủ.

Mới đầu nghe Tiểu Yên phòng bên rên rỉ vẫn là vừa quyến rũ vừa động tình, càng về sau thanh âm hoàn toàn biến đổi, thậm chí không ngừng truyền ra tiếng cầu xin tha thứ, mà tiếng giường kéo kẹt không có ý muốn dừng lại, Trương Hoàn nghe thấy trong lòng rất khó chịu, sau đó thật sự nhịn không được, cậu mở đèn đầu giường, trực tiếp rời giường, nhìn chung quanh một lần, tìm một gậy gỗ ngắn, liền bắt đầu gõ vào mặt tường chung với phòng cách vách.

Triệu Trần nói, “Quản bọn họ cái gì, mau lên giường đi, lạnh đó!”

Trương Hoàn trừng mắt liếc ông, tiếp tục hung hăng gõ, lại gõ một trận, mới ném gậy gỗ đi, trèo lên giường, cậu đích thật bị lạnh, cho nên trong nháy mắt chui vào trong lòng Triệu Trần.

Trương Hoàn cứng chịu ôm cậu, nói, “Một hồi Thích Thường Hưng tới tìm chúng ta quyết đấu.”

Trương Hoàn nói, “Ai sợ lão!”

Hai người lại nghe, đối diện đã không còn tiếng giường kéo kẹt nữa, Trương Hoàn đắc thắng cười nói, “Tôi gõ như vậy, lão còn có thể làm, tôi liền phục lão.”

Triệu Trần cười hôn cậu, “Cậu thật là nhóc xấu xa, đừng đem người ta gõ héo.”

(ý là chỗ XX bị héo luôn ý :3)

Trương Hoàn nói, “Đáng đời.”

Hôm sau vừa rạng sáng, tất cả mọi người có chút ngủ không đủ rời giường, hôm nay lại muốn vào núi săn thú, đi lộ tuyến không giống hôm qua.

Khi ăn điểm tâm, Trương Hoàn nhìn chung quanh một lần, không nhìn thấy Tiểu Yên kia rời giường, ngược lại Thích Thường Hưng một bộ dáng tinh thần sáng láng, thấy Trương Hoàn nhìn lão, lão còn nháy mắt một cái với Trương Hoàn, chỉ khiến Trương Hoàn trầm mặt nhanh chóng xoay người.

Lúc muốn lên đường, Đồng Kiều Sinh luôn luôn miệng không khép lại liền nói với Thích Thường Hưng, “Đây là Triệu Trần dẫn tiểu tình nhân nhà ông ấy đi hưởng tuần rằm mật, thuận tiện mang theo chúng ta, vậy mà ông thật chuyên cần, chúng tôi nghe hơn nửa đêm, lại không có nữ nhân dập lửa, huynh đệ ông tối nay ngàn vạn lần không nên lại giăng co như vậy...”

Thích Thường Hưng rút cuộc trả lời cái gì, Trương Hoàn không tỉ mỉ nghe, chỉ là một câu “Triệu Trần dẫn tiểu tình nhân nhà ông ấy đi hưởng tuần rằm mật” của Đồng Kiều Sinh nói khiến cậu phi thường để ý, cậu không thích bị người trêu chọc như thế, hơn nữa hình như giữa những người bạn này của Triệu Trần, chính mình là dạng bán cho ông, không có tôn nghiêm ngang hàng, bởi vậy, sau đó Trương Hoàn đặc biệt bực mình.

Tiểu Bảo : oh, đi được nửa chính văn rồi nè :3 Đăng bởi: admin

44. Chương 44

Chương 44 : Cãi nhau

Mấy người ở trên núi săn bốn năm ngày, con mồi không bao nhiêu, động vật nhỏ mọi người không thích săn, động vật muốn săn lại không dễ nhìn thấy, sau đó do cảnh báo gió tuyết, cả đám liền trở về.

Ở lại sơn trang sưởi nước nóng dưới chân núi hai ngày, ngâm nước nóng giải trừ mệt nhọc, sau đó liền chuẩn bị quay về.

Từ sân bay đi ra, một đám người cũng giải tán, đều về nhà.

Tiểu Yên bắt chuyện với Trương Hoàn, muốn cùng cậu trao đổi phương thức liên lạc, Trương Hoàn gián tiếp từ chối, nói trở về có thể sẽ đổi số, hiện tại đưa số cho cậu ta cũng vô dụng. Thế là Tiểu Yên chỉ đành đưa số điện thoại của mình cho Trương Hoàn.

Ngồi trên xe về nhà, Triệu Trần không khỏi ăn giấm chua nói, “Cái tên Thích Thường Hưng này, lão luôn để tôi không thoải mái.”

Trương Hoàn nhìn về phía ông, vẻ mặt không giải thích được, cậu không biết Triệu Trần làm sao đột nhiên cảm thán như vậy.

Triệu Trần giải thích, “Lão tùy tiện mang đến một người, vẫn luôn có ý đồ với cậu, chẳng lẽ còn muốn từ chỗ tôi nâng người đi sao?”

Trương Hoàn khinh bỉ nói Triệu Trần, “Có ai như ngài tự cảm giác thế không? Tiểu Yên đâu có đánh chủ ý lên tôi.”

Triệu Trần bất mãn nói, “Con mắt luôn dán lên người cậu, luôn muốn tiến lên nói chuyện với cậu, còn muốn phương thức liên lạc của cậu, mong sao lời được tổ tông mười tám đời nhà cậu ra, này còn không phải đang đánh chủ ý lên cậu?”

Trương Hoàn thật không cảm thấy người ta đang có ý đồ với cậu, bất quá, nghe Triệu Trần nói như vậy, cậu tựa hồ cũng bị nhắc nhở, suy nghĩ kỹ một chút, đích thật là giống như tình huống Triệu Trần nói, ngày đầu tiên còn tốt, Tiểu Yên không đặc biệt dính cậu, vài ngày sau, mỗi ngày bọn họ sẵn thú trở về, Tiểu Yên cơ hồ là ngay bên người dính trước dính sau, hỏi tới hỏi lui, thiếu chút nữa làm cậu phiền chết. Bất quá, Trương Hoàn vẫn không cảm thấy đối phương đang có ý đồ với cậu, đáp lại Triệu Trần, “Ngài suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là cậu ta ở đó không có ai nói chuyện mà thôi.”

Triệu Trần thấy Trương Hoàn không có tự giác, vì vậy không tiếp tục dây dưa đề tài này, nhưng cảnh cáo Trương Hoàn, “Không được cùng nam nhân khác câu tam đáp tứ, đối với tôi chân trong chân ngoài!”

Trương Hoàn không hài lòng trừng ông, “Có muốn tam tông tứ đức luôn không?”

Triệu Trần cười nói, “Nếu như cậu nguyện ý...”

Còn chưa nói hết, đã bị Trương Hoàn đánh một quyền.

Trương Hoàn hung tợn nói, “Ngài không cần ra ngoài thủy tính dương hoa (= trêu hoa ghẹo nguyệt) mới tốt, còn quản tôi!”

Trương Hoàn trực tiếp được Triệu Trần mang về ngôi nhà nhỏ kia, hiện tại, không ít thứ của Trương Hoàn đều ở đây, thậm chí sách thường đọc đều đặt trong này, quần áo phần lớn cũng để đây.

Hai người trở về thu thập thật tốt, ăn uống, liền lên giường ngủ mấy tiếng.

Đến tối tỉnh lại, Trương Hoàn nhìn đồng hồ mới qua tám giờ, cậu liền muốn thu dọn đồ đạc về nhà.

Trương Hoàn ra ngoài nhiều ngày như vậy, nói với trong nhà là đi du ngoạn với người khác, bây giờ về tới, cậu cảm thấy cần về nhà báo bình an cho dì dưỡng.

Triệu Trần không thả cậu đi, cứ ôm cậu đè xuống giường, “Ngày mai cậu lại về, bây giờ về có ý tứ gì.”

Trương Hoàn nói, “Tôi gửi tin nhắn cho Lộ Lộ nói tôi đã về, em ấy bảo tôi về nhanh, tôi phải đi.”

Triệu Trần cảm giác nếu chính mình có bệnh yêu con gái, như vậy Trương Hoàn đứa nhỏ này nhất định có bệnh yêu em gái, trước không nói Trương Hoàn tốt với em họ trên mọi phương diện, liền nói lời em họ ở trong lòng cậu tương đương thánh chỉ, này khiến Triệu Trần ghen tương bốc lên rất cao.

Triệu Trần nói, “Em gái cậu nói cái gì cậu đều nghe? Cũng không muốn nán lại cùng tôi lâu một chút?”

Trương Hoàn đẩy ông ra khỏi người mình, nói, “Tôi ra ngoài lâu như vậy, nhiều ngày không gặp em ấy, vốn nên trở về. Ở cùng ông lâu thế rồi, còn cần nán lại một chút?”

Triệu Trần bất mãn, “Cậu cái dạng này, tôi thật muốn nghĩ cậu đối với em gái có ý đồ không bình thường.”

Trương Hoàn có chút tức giận triệt để đẩy ông tách khỏi người mình, ngồi dậy xuống giường, thế nhưng không đi được hai bước lại bị Triệu Trần kéo trở lại, ngã vào giường lớn mềm mại.

Điều này làm cho Trương Hoàn càng thêm tức giận, còn là tức giận mấy ngày hôm trước cùng tụ lại phát ra ngoài, quát, “Triệu Trần, ngài một vừa hai phải cho tôi!”

Triệu Trần lại đề cậu xuống giường, tay đã vỗ về hông và mông cậu, nhãn thần sâu thẳm nguy hiểm, nói, “Một vừa hai phải? Một vừa hai phải thế nào? Hiện tại mọi người đều biết cậu là người của tôi, cậu muốn chạy cũng chạy không thoát đâu, chúng ta không phải quan hệ người yêu sao? Chúng ta không phải hẳn là cùng một chỗ nhiều hơn sao, cậu không nên suốt ngày nhớ em họ mình.”

Triệu Trần không nói còn tốt, ông vừa nói, trong đầu Trương Hoàn liền toàn bộ tràn đầy những ngôn ngữ mang theo trêu chọc và không tôn trọng xem cậu thành vật phụ thuộc, tiểu tình nhân, vật sở hữu từ những người bạn của Triệu Trần mấy ngày nay.

Trương Hoàn triệt để bùng nổ, nói, “Tôi chính là của tôi, ngài cho rằng ngài là cái gì, chủ nhân của tôi? Có thể đem tôi khống chế trong tay ngài. Ngài nghĩ thật đẹp, mơ mộng hão huyền!”

Triệu Trần nhìn cậu xù lông, cười lạnh nói, “Tôi thấy cậu là chủ nhân tôi mới đúng, ông đây coi cậu thành đại thiếu gia mà cung phụng, đi chơi nhiều ngày như vậy, người cũng không cho tôi lại gần, tôi thật muốn mơ mộng hão huyền, bất quá, trong mơ mộng hão huyền ông đây cũng phải chân chân thật thật đề cậu, cậu tin hay không?”

Trương Hoàn lạnh lùng đáp lại, “Ngài rút đi. Ngài cho là giống như Thích Thường Hưng dùng trên người Tiểu Yên, ngài có thể sử dụng trên người tôi sao? Sớm làm thái giám đi!”

Muốn nói vì sao Trương Hoàn tức giận như vậy, ngoại trừ những người bạn của Triệu Trần đều là đại nhân vật thiên chi kiêu tử sự nghiệp thành công mà tự nhiên dùng ánh mắt trên cao nhìn xuống một đứa trẻ nít như Trương Hoàn khiến Trương Hoàn mất hứng, còn có thái độ Thích Thường Hưng đối đãi Tiểu Yên chọc giận cậu.

Trương Hoàn không biết Tiểu Yên rốt cuộc là thân phận gì, bất quá, Thích Thường Hưng xác thật coi cậu ta thành một công cụ tiết dục, bình thường không ôn nhu gì, buổi tốt dày vò lại tuyệt không bận tâm người ta có chịu nổi hay không, hơn nữa khi người khác trêu chọc lão và Tiểu Yên, Thích Thường Hưng chưa bao giờ che chở Tiểu Yên câu nào.

Tuy rằng Trương Hoàn ghét bỏ Tiểu Yên nói nhiều lại luôn thăm dò mình, nhưng, cậu cũng có thương tiếc cho cậu ta, hơn nữa vì cách làm vũ nhục người khác của Thích Thường Hưng mà vô cùng khinh thường.

Càng tệ hơn, cậu nghĩ đến ở trong mắt người khác, mình và Tiểu Yên cũng không có cái gì bất đồng, chỗ bất đồng chỉ là Triệu Trần tương đối bảo vệ mình mà thôi, mà thân phận của cậu và Tiểu Yên là giống nhau...

Nghĩ tới những điều này, Trương Hoàn liền có loại cảm giác tức giận tích tụ trong lòng, chỉ là ở trước mặt những người đó, cậu đem những tức giận này đều đặt vào trong, không bộc phát ra mà thôi.

Nhưng tức giận bị áp chế càng nhiều càng dày đặc, hiện tại bộc phát ra, sức mạnh lại càng lớn.

Triệu Trần vì lời nói không chút kiêng kỵ này mà tức không nhịn được, có người yêu nào sẽ đem câu thái giám này đặt ở bên mép sao? Ông cảm thấy không cho Trương Hoàn chút dạy dỗ, cậu liền muốn tạo phản.

Triệu Trần đề Trương Hoàn, giơ tay lên đánh một phát vào ngay trên mông cậu, một tiếng ‘ba’ rất vang dội vang lên, ông còn nói, “Miệng cậu thật sự càng ngày càng không kiêng kỵ, có phải ông quá cứng chùi rồi không?”

Trương Hoàn bị một cái đánh kia đánh cho càng bùng nổ lửa giận, hung hăng đẩy ông, đấm đá ông, mắng, “Ngài rút!”

Triệu Trần nhất thời phòng bị không kịp, bị Trương Hoàn một cước đá xuống giường, Triệu Trần cũng bị chọc cho giận sôi gan, đứng lên muốn trấn áp Trương Hoàn tạo phản, nhưng Trương Hoàn đã từ trên giường nhảy xuống, đứng đối diện giường hung tợn nói với Triệu Trần, “Ông đây không phải bán, cho dù tôi bán,

các người cmn ai cũng không mua nổi. Cút đi, đều cút hết cho tôi! Chúng ta chia tay, ông đây không muốn cùng với ngài nữa, tôi muốn đi!”

Rống xong liền cầm quần áo mặc vào, Triệu Trần đứng đó, cũng trấn định lại một chút, dù sao ông tuổi lớn hơn nhiều, biết xúc động phát hỏa không thể giải quyết sự tình.

Ông thở hổn hển mấy hơi, liền tỉnh táo nhìn chăm chăm Trương Hoàn, nhìn cậu mặc quần áo, sau đó nói, “Tôi thấy chúng ta có phải nên tỉnh táo lại một chút mới nói vấn đề này không, cậu đang nổi nóng, tùy tiện nói chia tay, chốc lát nữa, chúng ta đều phải hối hận.”

Trương Hoàn nói ra đích thật có chút hối hận, nhưng không muốn thua Triệu Trần về khí thế, vì vậy mặc quần áo xong, cào cào tóc, liền nắm túi xách mình, nói, “Tôi muốn về nhà.”

Triệu Trần nhìn cậu, muốn đi tới kéo cậu, bị Trương Hoàn phản xạ có điều kiện hất tay ra.

Triệu Trần nói, “Được rồi, tôi đưa cậu về.”

Trương Hoàn nói, “Không cần, tôi tự mình biết bắt xe.” Nói xong liền ra khỏi cửa.

Khẩu khí hai người hiện tại đều đã hoà hoãn nhiều lắm, Trương Hoàn là hối hận chính mình nói chia tay, Triệu Trần là bởi vì Trương Hoàn nói đến chia tay, ông không thể không yên tĩnh lại.

Ông tiện tay cầm áo ngủ khoác lên người, mau chóng đuổi theo Trương Hoàn xuống lầu, nói, “Cậu không cho tôi đưa, để tài xế đưa được không!”

Nghe thấy tiếng hai người ầm ầm xuống lầu, nữ giúp việc nơi này liền đi ra xem, muốn hỏi có cần chuẩn bị bữa ăn khuya không, chỉ thấy Trương Hoàn trực tiếp mở cửa đi ra, Triệu tiên sinh khoác một cái áo choàng tắm đi đến kéo cậu, sắc mặt hai người đều đen, nữ giúp việc xem tình thế không đúng, vì vậy nhanh chóng lặng yên không tiếng động lui trở vào.

Triệu Trần kéo tay Trương Hoàn lại, nói, “Cậu biết lời mới rồi tôi nói rất nhiều câu là giận lấy, cậu cũng nghĩ lại mấy câu cậu nói, rốt cuộc có bao nhiêu làm người ta phát cáu. Bây giờ muốn cùng tôi phân rõ giới hạn chia tay, có quyết định xúc động như vậy sao?”

Trương Hoàn cắn răng, hơn nửa ngày mới quay đầu nhìn Triệu Trần, nói, “Ngài để tôi về, tôi phải suy nghĩ thật kĩ. Tôi hiện tại không muốn cùng ngài một chỗ.”

Triệu Trần đành buông tay cậu, nói, “Vậy cậu để tài xế chở cậu về đi.”

Trương Hoàn nói, “Tôi biết bắt xe.” Không tiếp nhận ý tốt của Triệu Trần, chính mình đi khỏi.

Triệu Trần đành đuổi theo ra cửa, thấy Trương Hoàn không quay đầu lại chạy vào bóng đêm. Ông đứng lặng ở cửa thật lâu, trong lòng trầm trọng lại có chút lo sợ không yên.

Triệu Trần cảm giác chính mình lần này giới thiệu Trương Hoàn cho bạn bè rất không đúng, này tựa hồ là nguyên nhân căn bản dẫn đến vấn đề.

Ông nghĩ, để Trương Hoàn yên tĩnh hai ngày, vẫn là nên đỡ cậu trở về.

Tiểu Bảo: Chú Triệu, thật khổ cho chú (´) Đăng bởi: admin

45. Chương 45

Chương 45 : Cay đắng của tình yêu

Trương Hoàn chạy khỏi tiểu khu để bắt xe, đứng bên lề đường.

Hàn khí của mùa đông thổi thẳng vào mặt cậu, khiến cậu cảm thấy lạnh, nhưng lại không muốn kéo kín y phục.

Lúc này thời gian còn sớm, người đi đường không ít, hơn nữa bởi vì đã đến kì nghỉ đông, trên lề đường phần lớn là học sinh, tình nhân trẻ tuổi tay nắm tay, bạn trai ôm bạn gái, thân mật đi quan bên cạnh cậu.

Cậu nhìn bọn họ, trong lòng sinh ra một loại thương cảm thê lương.

Cậu biết kì thật Triệu Trần không có lỗi gì, thế nhưng, cậu lại không không chế được phát giận với ông.

Trương Hoàn đột nhiên cảm thấy cùng ông hẹn hò là một việc sai lầm, chính là vì cùng ông một chỗ, Trương Hoàn cảm giác chính mình hết thấy đều thay đổi, trong lòng cậu loạn thành đoàn.

Thời gian cậu đứng ở trạm xe buýt rất lâu, cho dù có đứng chuyển cậu muốn ngồi, cậu cũng không lên xe, sau đó thật sự quá lạnh, cậu mới đem đôi chân lạnh đông cứng cất bước lên xe.

Về đến nhà, trong nhà chỉ có Tiết Lộ một mình chơi game, dì và dượng đều ra ngoài đánh mạt chược không ở nhà.

Tiết Lộ thấy cậu trở về, liền ngừng chơi, đến phòng cậu thẩm vấn, “Anh, đột nhiên liền nói muốn ra ngoài du ngoạn, anh đi cùng ai? Chẳng lẽ là quen bạn gái? Cũng không để em biết.”

Trong nhà dù sao vẫn ấm áp hơn bên ngoài nhiều, Trương Hoàn cởi áo khoác, ở trong phòng chỉnh lý đồ vật, tinh thần không được tốt, nói, “Không có, em không nên suy nghĩ bậy bạ, mới nghe thấy gió liền nói là mưa*.”

(*hàm ý nghe được điều gì đó nhưng suy diễn không đúng)

Tiết Lộ thấy vẻ mặt Trương Hoàn nhàn nhạt, loại nhàn nhạt này không giống với loại nhàn nhạt bình thường không thêm phản ứng người khác, cô cảm giác được Trương Hoàn không vui, liền tiến tới nhìn chăm chăm mặt cậu, nói, “Làm sao vậy, ra ngoài du ngoạn nhiều ngày, lại không vui. Em còn muốn đi du ngoạn, vương thì cứ không tìm được cơ hội.”

Trương Hoàn nói, “Đâu có, không có không vui, chỉ là du lịch tương đối mệt thôi.”

Tiết Lộ chỉ phải “nga” một tiếng, gật đầu, lại hỏi, “Anh trước về nhà trọ chỗ trường học rồi mới về? Ăn cơm chưa? Em nấu cho anh ăn?”

Trương Hoàn cho dù thấy đói, nhưng cũng không muốn ăn, lắc đầu, “Ăn xong rồi, không cần làm.”

Nét mặt cậu có chút mệt mỏi, ngồi trên ghế trước bàn học không muốn động, Tiết Lộ lo lắng nhìn cậu, lại không tiện hỏi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cô biết nếu Trương Hoàn thật không muốn nói, vô luận là hỏi thế nào, cậu đều sẽ không nói.

Tiết Lộ nói game mình mới đặt đưa tới rồi, hỏi Trương Hoàn có muốn chơi không, Trương Hoàn từ chối, “Quên đi, anh còn có việc phải làm, không chơi game được, tự em hảo hảo chơi đi!”

Nói xong, điện thoại liền vang lên, là tiếng có tin nhắn, cậu vốn không muốn cầm điện thoại lên nhìn, thế nhưng Tiết Lộ nhìn chăm chăm cậu, đồng thời nhắc nhở, “Anh, điện thoại kia.”

Trương Hoàn đành lôi điện thoại trong túi ra xem, quả thật là của Triệu Trần, cậu xem cũng không xem vội vàng xoá.

Mà Tiết Lộ thấy điện thoại của cậu, không khỏi mở to hai mắt, nói, “Anh, anh đổi điện thoại mới? Chính là cái này?”

Trương Hoàn liền biết sẽ là cái kết quả này, vì vậy đưa điện thoại cho Tiết Lộ chơi, Tiết Lộ cười hì hì cầm đến tay, bắt đầu nghiên cứu tính năng, bấm tới nhật kí cuộc gọi, thấy đa số là một người tên A gọi tới, không khỏi hiếu kì, hỏi, “Anh, cái người A này là ai a?”

Mặt Trương Hoàn không đổi sắc nói, “Đàn anh phòng nghiên cứu, thảo luận vấn đề phải thường liên hệ, mới thiết lập phím tắt.”

Tiết Lộ kỳ thật có hoài nghi, thế nhưng không hỏi.

Trương Hoàn đứng dậy đến phòng bếp rót nước uống, thấy Tiết Lộ đang nghịch điện thoại, cậu liền dùng máy tính Tiết Lộ lên mạng, liên hệ Nghiêm Lập Bản hỏi chuyện.

Tiết Lộ chơi một lúc sau về phòng mình, liền bắt đầu ôm đùi Trương Hoàn, mắt lấp lánh nhìn cậu, “Anh, điện thoại anh mua khi nào? Bao nhiêu tiền?”

Trương Hoàn nhẹ thở dài nói, “Người khác tặng, nếu em thích, em liền cầm đi!”

Tiết Lộ cả kinh, “Thật hay giả? Ai tặng? Thật là có bạn gái sao? Quen phú nhị đại*? Em không muốn qua người khác tặng anh.”

(*phú nhị đại = thế hệ con nhà giàu thứ hai: là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc)

Trương Hoàn nói, “Đừng suy đoán, nói không phải là không phải.” Trước đây cậu đối với Tiết Lộ luôn là cực bao dung nhẫn nại, lúc này lại có chút nhịn không được.

Tiết Lộ cảm giác được, nói, “Vây rồi cuộc là thế nào? Anh vì cái điện thoại này mà mất hứng? Nếu bởi vì vậy, liền đem điện thoại trả cho cô ta không được sao. Mắc gì không thích lại nhận vào tay?”

Đầu mày Trương Hoàn khểnh, trong mắt hiện ra u buồn, cái bộ dạng ưu sầu này so với lúc cậu cười còn muốn treu chọc lòng người hơn, cậu cứ vậy mà ngồi đó, con mắt nhìn hư không, thật lâu không nói.

Tiết Lộ nhìn cậu thế này, lên tiếng, “Nếu như vấn đề anh không tiện giải quyết, em có thể giúp, em đi hỗ trợ nha.”

Trương Hoàn nói, “Quên đi, không phải bởi vì chuyện điện thoại này, là chuyện khác, em đừng hỏi.”

Tuy Trương Hoàn không muốn nói, nhưng Tiết Lộ vẫn để ý việc này, bất quá, cho dù lúc nào cũng quan sát Trương Hoàn, cô vẫn không nhìn ra nguyên do gì.

Trương Hoàn muốn triệt để yên tĩnh một chút, nhưng Triệu Trần lại luôn gọi điện nhắn tin cho cậu, mà Tiết Lộ vừa vui mừng cầm điện thoại của cậu đi chơi, cậu lo lắng Tiết Lộ đột nhiên bấm vào tin nhắn của Triệu Trần trong điện thoại, liền đem điện thoại triệt để cho cô mượn, bên trong là sim của cô, mà cậu đối trở về chiếc điện thoại cũ ban đầu.

Trương Hoàn không để ý Triệu Trần, nhưng Triệu Trần lại cứ luôn tránh cũng tránh không được.

Một ngày đi gọi điện thoại về, nói hẹn Triệu tiên sinh đi ăn, theo yêu cầu từ đối phương, để hai đứa con cùng đến, Trương Hoàn mới đầu không nghĩ Triệu tiên sinh không miệng đi là Triệu Trần, mà Tiết Lộ cũng đồng dạng không hỏi là vị Triệu tiên sinh nào, chẳng qua là cảm thấy ra ngoài ăn không tệ lắm, cho nên vô cùng cao hứng điện thoại, lôi kéo Trương Hoàn không muốn đi cùng đi.

Trương Hoàn bên này ngày qua ngày gian nan, mà Triệu Trần cũng không khá hơn cậu.

Đối với Triệu Trần mà nói, người trẻ tuổi rất nhiều tâm tư, ông đều không dễ phỏng đoán, cho nên khi Trương Hoàn đột nhiên phát giận nói muốn chia tay, ông mới phát hiện giữa hai người xảy ra vấn đề lớn, mà không giống trước đây cảm thụ được chỗ có vấn đề, tiến hành giải quyết.

Ông biết yêu nhau dễ dàng, ở chung mới khó khăn khắp nơi.

Những ngày đầu ở chung với nhau lại tốt đẹp ngọt ngào nhất, ở chung lâu rồi, các loại vấn đề mới nảy ra.

Triệu Trần không hề nghĩ chỉ cùng Trương Hoàn tuy tiện vui đùa một chút, như vậy, muốn có quan hệ lâu dài, chỉ có thể mổ xẻ sâu hơn, cho nhau thông cảm và thích ứng mới được.

Tuy rằng không ngừng tự kiểm điểm, suy nghĩ các loại sự tình và vấn đề, đồng thời nguyện ý đi tìm phương án giải quyết, nhưng mấy ngày này Trương Hoàn hoàn toàn không thêm để ý ông, đây mới là vấn đề khó khăn nhất đối với Triệu Trần.

Bởi vì chuyện Trương Hoàn, cho dù là đang trên bàn hội nghị, các cấp dưới nhìn ông than thở, lại không dám hỏi rồi cuộc là xảy ra chuyện gì.

Thậm chí Triệu Sưởng ở bên kia đại dương cũng phát hiện ba cô không thích hợp.

Khi gọi điện thoại với con gái bảo bối cũng thất thần, thậm chí đáp sai câu hỏi, Triệu Sưởng làm sao có thể không phát hiện ba dị thường, không khỏi quan tâm, “Ba, con nói cái gì ba có nghe không?”

Triệu Trần nói, “Sao lại không nghe. Con không phải nói Tết Âm Lịch không thể về sao.”

Triệu Sưởng nói, “Đúng vậy, chính là chuyện này, vậy ba có ý gì?”

Triệu Trần nói, “Không muốn về thì không về.”

Triệu Sưởng giận dữ nói, “Hồi trước ba mỗi ngày đều gọi điện cho con, còn muốn videocall nhìn con, dạo này điện thoại hầu như không gọi, hiện tại con nói Tết Âm Lịch không về, ba liền thái độ này!”

Triệu Trần nghĩ thầm trẻ con chính là như vậy, tính tình luôn thế này, khó có thể hầu hạ, nhưng vẫn chỉ có thể dỗ, “Không phải con nói con bận không muốn ba gọi điện cho con sao? Hiện tại lại phát giận. Con nói Tết Âm Lịch không về, ba đã sớm nghĩ tới, cho nên mới không quá giận mình, cái này cũng muốn trách baba sao? Con không về không sao cả, ba qua đó bồi con, như vậy còn không được?”

Triệu Sưởng buồn bực ừ một tiếng, sau đó còn nói thêm, “Trước không phải ba nói ba coi trọng một người, sau đó không phải cũng bắt vào tay sao? Gần đây sao không nghe ba nói đến, hơn nữa nhìn ba tinh thần không cao, có phải cãi nhau với người ta rồi không?”

Triệu Trần nghĩ thầm ngay cả con gái cũng phát hiện? Miệng thì nói, “Không tính là cãi nhau, chỉ xảy ra chút ít không hài lòng mà thôi.”

Triệu Sưởng nói, “Ba, ba như vậy cũng quá đáng sợ rồi. Chỉ xảy ra chút ít không hài lòng liền ừ rừ thế này? Trước kia ba đâu có thế này, ba xốc lại tinh thần đi, một chút không hài lòng, lại dỗ người ta về không được sao. Ai, ba đều lớn như vậy, hồi trước phụ nữ không ít, thế nào chút quyết đoán theo đuổi phụ nữ cũng không có!”

Triệu Trần trong lòng buồn khổ, đối diện con gái, cũng bắt đầu bày tỏ khổ tâm, nói, “Cậu ấy không nhận điện thoại, không trả lời tin nhắn, hơn nữa, ba còn không biết cụ thể cậu ấy là vì chuyện gì mà tức giận lớn như vậy?”

(Có thể bạn đã biết, ngôi thứ ba (he, she, it) trong tiếng Trung đều phát âm là ‘ta’ (đọc như “tha” trong Tiếng Việt))

Triệu Sưởng kinh ngạc, nói, “Không biết nguyên nhân, vậy hỏi không phải được rồi sao. Cô ta không nhận điện thoại, không trả lời tin nhắn, vậy thì tìm tới cửa, không phải rất đơn giản sao?”

Triệu Trần nhất thời đang nghĩ đối sách, không trả lời, Triệu Sưởng còn tưởng rằng ông bởi vì chuyện tình cảm triệt để ừ rừ, liền nói, “Triệu Trần! Ba nghe!”

Triệu Trần bị con gái gọi thẳng đích danh, lên tiếng, “Đừng không biết lớn nhỏ như thế.”

Triệu Sưởng nói, “Mới không phải không biết lớn nhỏ. Con nói, ba nếu như người như vậy đều tấn công không nổi, sau này con không gọi ba là baba nữa a! Gọi ba là ba, con cảm thấy mất mặt!”

Triệu Trần cười khổ một tiếng, nghĩ thầm phép khích tướng kỳ thực không có tác dụng với ông, bắt quá, vẫn bị cô khơi dậy một ít sĩ khí, nói, “Vậy nếu bị thất bại, ba không phải vừa mất vợ vừa mất con gái?”

Triệu Sưởng nói, “Con chỉ là muốn ba có khí phách tử chiến đến cùng mà thôi. Con bị người ta từ chối, đó là bởi vì chuyện không có cách nào, chứ không phải con không nỗ lực, ba bị người ta ném đi thế này, con thật chướng mắt ba.”

Triệu Trần nghĩ đến con gái trước đây bị Trương Hoàn cự tuyệt, không khỏi tràn đầy thương tiếc cho con gái, mà nghĩ đến chính mình cư nhiên lại đang chìm xuống cùng một cái hố, liền bất đắc dĩ thế sự vô thường, duyên phận trên đời này, mới là thứ không thể nắm bắt.

Sau cùng lại cười khổ hơn, cười nói, “Được, được, để con gái chướng mắt, đó là chuyện không đáng cấp nhất, baba sẽ không để con thất vọng.”

Triệu Sưởng cũng cười, nói, “Lúc này mới được nha! Chờ ba giải quyết cô ta xong, khi nào giới thiệu cho con gặp a.” Qua miêu tả của Triệu Trần, Triệu Sưởng rất có hảo cảm với người Triệu Trần thích, chỉ ít chuyện đối phương tùy ý ném ba cô làm cô cảm thấy không xấu, chỉ ít cô gái này không phải là một người nông cạn hư vinh ham tiền, hơn nữa có thể quản được ba cô, cô cảm thấy cô gái này rất được.

Triệu Trần lại chỉ có thể hàm hồ trả lời con gái ông, “Chờ xác định rồi nói.”

Tiểu Bảo: Đạo này thấy mệt quá. Học hành trên lớp đã mệt chết rồi, chiều về cứ dính kẹt xe, vừa nóng vừa ngộp, tới nhà muốn gục luôn QAQ Đăng bởi: admin

46. Chương 46

Chương 46 : Tiệc mời

Do đi đường đi trước đặt nhà hàng, lúc sau Tiết Lộ và Trương Hoàn tự đón xe tới, tan tầm giờ cao điểm, trên đường xe chậm rãi dịch chuyển, chờ hai người đến được nhà hàng, đã là gần bốn mươi phút sau, hơn nữa đoạn đường cuối cùng, vẫn là hai người đi bộ tới, bởi vì phía trước kẹt xe, đi bộ còn nhanh hơn đi xe.

Mời tiệc đại nhân vật như Triệu Trần, đi đường đặt một nhà hàng phi thường tốt, Tiết Lộ và Trương Hoàn tới cửa, đi đứng ngoài cửa chờ vội vàng chạy lại đây kéo bọn họ vào, còn dặn dò, “Triệu tiên sinh bạn, thật vất vả tranh thủ lúc ông ấy rảnh rồi mới mời được, lần trước Lộ Lộ con sinh bệnh, ông ấy hỗ trợ an bài phòng bệnh và bác sĩ, sau đó còn giúp giới thiệu trung y, vị bác sĩ trung y kia khám bệnh còn không thu phí khám, làm sao có thể không cảm ơn đàng hoàng, một hồi hai đứa phải biết nói nhiều chút, đặc biệt là Lộ Lộ con đó, nhất định phải mời rượu nói tiếng cảm tạ, có biết hay không?”

Đi đường lúc trước đã mượn chuyện muốn gặp Triệu Trần nói lời cảm tạ mà mời ông ăn bữa cơm, nhưng Triệu Trần vẫn nói ông bận rộn không có thời gian, thật vậy, hẹn nhiều lần, lúc này mới hẹn được, chính là buổi tối hôm nay.

Sau khi đi nói một hồi, hai người mới biết được Triệu tiên sinh trong miệng đi hoá ra là chỉ Triệu Trần.

Trương Hoàn ngay tại chỗ sắc mặt thay đổi, quả thật muốn xoay người rời đi, chẳng qua là bị đi dắt tay lôi kéo, không có biện pháp giãy ra ly khai, vì vậy đành tâm tình phức tạp trầm trọng đi theo.

Trương Hoàn mấy ngày nay sau khi tỉnh táo lại, nghĩ đến Triệu Trần trong đầu liền loạn thành một đoàn, thân phận chênh lệch giữa mình và Triệu Trần, khiến cho những người biết được quan hệ hai người, đều cho rằng cậu bán cho Triệu Trần, điều này làm cho cậu phi thường khó chịu, vốn là tình yêu bình đẳng, vì sao hết lần này tới lần khác chính mình so với ông thấp hơn một bậc.

Trương Hoàn tuổi trẻ khí thịnh, lại quen cao ngạo, đầu thế chịu đựng được những điều này.

Cậu thật sự nghĩ nếu không tiếp tục liên lạc cùng Triệu Trần, e rằng hai người chậm rãi quên mất nhau. Thế nhưng, muốn dứt bỏ hoàn toàn, lại là rất đau.

Mấy ngày này cậu chưa từng ngủ ngon, tinh thần không tốt, luôn luôn phát ngốc xuất thần, khẩu vị cũng không tốt, cả người đều ở trạng thái u buồn mệt mỏi, cậu muốn thay đổi loại trạng thái này, nhưng vô luận làm thế nào đều bất lực.

Tiết Lộ đang cùng mẹ nói chuyện, hai người không chú ý tới Trương Hoàn không thích hợp, mà Trương Hoàn cứ như vậy bị đi mang vào trong phòng ăn.

Lúc Tiết mẫu mang theo cháu trai và con gái, bà phi thường kiêu ngạo, bởi vì hai người đều khiến người khác chú ý như thế.

Bà thậm chí cảm thụ được khi bà mang theo Trương Hoàn và Tiết Lộ, phục vụ và những người khách khác đều quan sát bọn họ, đó là một loại thần sắc tán thán và hâm mộ, điều này có thể đủ thoả mãn tâm hư vinh với tư cách phụ huynh của bà – đứa nhỏ nhà bà là giỏi nhất.

Phòng được đặt là một phòng riêng nhỏ, bên trong bố trí phi thường lịch sự tao nhã, do bọn Tiết Lộ còn chưa tới, Triệu Trần liền cùng Tiết phụ ngồi trên ghế nói chuyện, không biết đang nói cái gì, hai người đều mang ý cười, tựa hồ phi thường hài lòng.

Cửa mở ra, đi đẩy hai đứa nhỏ vào trong phòng trước, sau đó còn xin lỗi Triệu Trần, “Trên đường kẹt xe, hai đứa nhỏ này, trễ như vậy mới tới, Triệu tiên sinh vốn là thời gian quý báu, còn phải làm phiền ngài chờ...”

Triệu Trần nghe thấy tiếng mở cửa, liền ngẩng đầu lên.

Trương Hoàn đứng bên cạnh Tiết Lộ, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lướt quanh phòng, Triệu Trần nhìn đến cậu, tâm liền run lên, nhân thần hầu như muốn lộ rõ tình cảm dành cho cậu.

Ông nhìn ra được, tinh thần Trương Hoàn không được tốt, sắc mặt thoáng tiều tụy, đầu mày cau lại khiêng cậu hiện ra nét u buồn. Khi một đôi mắt hắc bạch phân minh (đen trắng rõ ràng) nhân nhật lướt qua người Triệu Trần, càng làm cho Triệu Trần không có cách nào không chế, ông thật muốn ôm chặt lấy cậu, hung hăng hôn cậu.

Trương Hoàn thấy Triệu Trần, trong nháy mắt muốn quay đầu chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể bước đến trước.

Triệu Trần thoát nhìn không có gì thay đổi so với trước, nhưng, thứ hàm chứa trong đôi mắt thâm thúy kia, lại làm cho tâm Trương Hoàn mơ hồ đau đớn, bởi vì cậu cảm thụ được, ánh mắt Triệu Trần nhìn về phía mình, tựa hồ muốn đem cậu khắc vào linh hồn, cố sức như vậy, khắc sâu như vậy, rồi lại triển miên mà sâu lắng.

Tiết Lộ cười, lễ phép tiến lên chào hỏi Triệu Trần, “Chú Triệu, cảm ơn chú lần trước hỗ trợ, lại giới thiệu một vị bác sĩ giỏi cho cháu, sau khi uống thuốc, thân thể cháu khoẻ nhiều rồi.”

Triệu Trần cười đáp lại vài câu, vừa nhìn về phía Trương Hoàn, Trương Hoàn dưới ánh mắt mọi người đành ấp úng chào hỏi ông, cũng không nhìn ông, chào hỏi xong liền quay mặt sang chỗ khác, còn bị dì vỗ nhẹ vào đằng sau một cái.

Dượng và dì đều cảm thấy đứa nhỏ Trương Hoàn này quá không hiểu chuyện, ở trước mặt khách cũng là một bộ dáng ít lời trầm mặt thế này.

Dì còn xin lỗi Triệu Trần, “Trương Hoàn đứa nhỏ này nha, phi thường thông minh, nhưng là không thích nói chuyện, miệng vụng về, Triệu tiên sinh ngài đừng chê cười.”

Triệu Trần đã đứng lên, tựa như một trưởng bối, từ ái lại ôn hoà đi qua vỗ nhẹ vai Trương Hoàn, nói, “Tôi làm sao không biết tính tình cậu ấy thế nào, ngồi xuống đi, ngồi xuống đi, có lẽ đều đã đói, sớm mang thức ăn lên dùng bữa mới là chính sự. Có câu nói rất hay, người là sắt, cơm là thép, một hồi không ăn đói bụng phát hoảng. Đặc biệt là mấy đứa nhỏ, càng không nhịn được đói.”

Triệu Trần nói, ánh mắt lại đặt trên mặt Triệu Trần, Triệu Trần bị ông nhìn, nhân thần hơi hơi lấp loé, mặt không tự chủ dời đi chỗ khác.

Có lẽ dì phát hiện bầu không khí kỳ diệu giữa Triệu Trần và Trương Hoàn, vì vậy nhanh chóng đáp lời Triệu Trần, đồng thời mời ông ngồi.

Bởi vì Triệu Trần yêu cầu, Trương Hoàn ngồi bên cạnh Triệu Trần, tiếp theo là dì, bên kia của Triệu Trần, là dượng, sau đó là Tiết Lộ.

Lúc trước món ăn đã được chọn rồi, sau khi ngồi xuống, liền bảo phục vụ mang thức ăn lên.

Trương Hoàn vẫn trầm mặc, cái gì cũng không nói.

Dì dượng lại có rất nhiều đề tài tán gẫu với Triệu Trần, vừa ăn vừa mời rượu, từ thị trường chứng khoán nói tới bất động sản, sau đó lại nói đến vấn đề giáo dục con cái.

Triệu Trần tuyệt không có dáng vẻ kiêu ngạo gì, cùng dì dượng nói chuyện rất ăn ý, điều này làm cho hai người quả thật là thụ sủng nhược kinh.

Trương Hoàn không muốn ăn chút nào, ăn rất ít, Triệu Trần thấy, liền đau lòng, bảo phục vụ đổi một đôi đũa, gấp cho Trương Hoàn một miếng Giáp Ngư Quần Biên*, nhưng sợ gây chú ý, đồng thời lại gấp cho Tiết Lộ một miếng, còn nói, “Con ba ba bổ dưỡng nhất, bọn nhỏ học tập cực khổ, ăn cái này tốt.”

Động tác của ông khiến Trương Hoàn sững sốt một chút, sau đó cùng Tiết Lộ nói tiếng cảm ơn, cúi đầu ăn.

Mà dì dượng lại vì câu này mà nói Triệu Trần vất vả hơn gì gì đó, kính ông món ăn.*

(*chỗ này kì quá mà không biết sửa sao, nguyên gốc là /kính thái/, kính trong kính rượu ấy)

Trương Hoàn ăn một hồi, liền đứng dậy vào WC, đang cúi đầu rửa tay trước bồn rửa trong phòng WC nam, đột nhiên cảm thụ được có người từ phía sau nhích lại gần mình, ngẩng đầu lên, từ trong gương thấy được Triệu Trần đứng sau lưng mình.

Trương Hoàn hơi nhú mi, xoay người lại đối diện ông, nói, “Đứng sau lưng tôi làm gì?”

Triệu Trần cũng nhú mi, nhãn thần hơi trầm xuống, nói, “Mấy ngày nay không chăm sóc tốt chính mình sao? Thế nào lại là bộ dáng này. Không hảo hảo ăn cơm, mắc bệnh bao tử, lần sau lúc chịu đau, cậu chỉ biết khó chịu.”

Trương Hoàn dời mắt sang nơi khác, muốn nói gì đó, nhưng chỉ là nhẹ nhàng mấp máy miệng, cái gì cũng không nói ra.

Triệu Trần muốn đưa tay xoa gò má cậu, cậu nhanh chóng lui sang bên cạnh một chút.

Triệu Trần đang muốn nói gì, đã có người đẩy cửa phòng vệ sinh, Trương Hoàn vội vàng giống như trốn ra ngoài.

Triệu Trần rửa tay, nghĩ thầm Trương Hoàn lại biến thành thái độ trầm mặc né tránh như lúc ban đầu cùng ông chung đụng, không khỏi trong lòng khó chịu.

Triệu Trần trở lại phòng riêng, thấy Trương Hoàn đã ngồi trên ghế nghỉ ngơi một bên bấm điện thoại, không biết là đang gọi tin nhắn với ai, điện thoại cũng không phải cái Triệu Trần tặng cậu, mà là chiếc điện thoại cũ trước kia cậu xài, mà trên tay Tiết Lộ, lại cầm cái mà ông đưa cho Trương Hoàn.

Triệu Trần ngồi xuống, dì dượng lại bắt đầu cùng ông nói chuyện kính rượu, bởi vì Triệu Trần nhìn Trương Hoàn vài lần, dì liền kêu Trương Hoàn qua kính rượu Triệu Trần.

Trương Hoàn không đi không được, tự mình châm rượu cho Triệu Trần, Triệu Trần khi đón ly rượu tay liền chạm vào tay Trương Hoàn, đã cùng Trương Hoàn có nhiều lần da thịt gần gũi và đồng sàng cộng chẩm, lúc này chỉ là nhẹ nhàng đụng phải tay, Triệu Trần lại cảm nhận được cảm giác lần đầu tiên chạm tới bàn tay hơi lạnh của Trương Hoàn ở nhà hàng, tim đập rối loạn.

Trương Hoàn lần này đồng dạng bởi vì ông chạm vào mà tay nhẹ run lên, nhưng cậu dè nén xuống, lại châm cho mình một ly rượu, nâng ly rượu kính rượu cho Triệu Trần, nói, “Chúc chú Triệu ngài thân thể khỏe mạnh, cuộc sống như ý.”

Triệu Trần cười nói, “Cậu cũng vậy, phải chú ý thân thể thật tốt.” Cứ như vậy một hơi uống hết, Trương Hoàn cũng nâng ly uống.

Tiết Lộ cũng ngồi lại kính rượu Triệu Trần, sau đó hỏi hai câu tình huống của Triệu Sướng.

Một bữa cơm ăn hơn hai tiếng mới xong, sau khi ăn xong, Triệu Trần nói với dượng rằng, “Tôi có một việc nhỏ muốn cùng Trương Hoàn nói chuyện, chiếm dụng chút thời gian, đến lúc đó, tôi để tài xế đưa cậu ấy về, hai người bỏ qua cho.”

Dượng vội vàng nói, “Triệu tiên sinh muốn cùng cháu nó nói chuyện, vậy là phúc phần của cháu nó, chiếm dụng một chút thời gian tính cái gì. Đến lúc đó để thằng bé tự về là được, không cần làm phiền đưa tiễn, thằng bé là người lớn, trên đường còn sợ lạc mất sao?”

Nói xong còn cười vài tiếng.

Mà Triệu Trần lại nhìn về phía Trương Hoàn, vẻ mặt Trương Hoàn nhàn nhạt, nhưng không dấu vết nhú nhú mày, miệng đáp, “Ừm, tôi đã biết rồi.”

Dì dượng đều vô cùng cao hứng đem Trương Hoàn giao vào tay Triệu Trần, chỉ là Tiết Lộ có chút bận tâm nhìn Trương Hoàn thêm vài lần, muốn nói lại thôi, bị mẹ lôi kéo đi.

Sau đó Trương Hoàn lên xe Triệu Trần, dì dượng do uống rượu, không thể lái xe khi say, gửi xe lại đây, bắt taxi về nhà.

Tài xế chậm rãi lái xe ra ngoài, chiếc xe hoà vào dòng xe cộ, ngọn đèn ven đường và đèn xe khác loé lên, hình thành một dòng sông ánh sáng lưu động, mà Trương Hoàn cảm giác chính mình như một hạt cát chìm nổi giữa dòng sông, nhỏ bé và chẳng biết sắp phải trôi đến phương nào...

Triệu Trần nhìn Trương Hoàn đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ xe, hình dạng ưu buồn này của trnh khiến ông đau lòng, ông không khỏi đưa tay ôm lấy cậu, mà Trương Hoàn cũng không cự tuyệt ông.

Chú thích:

Giáp Ngư Quần Biên (tên món ăn) là phần thịt mềm nằm sát biên phần mai ba ba.

10_6d1c5ee740f64139fb8d5f0083132d85.jpg_max Đăng bởi: admin

47. Chương 47

Chương 47 : Làm hoà

Dì bọn họ ngồi xe trở về, dựng cảm thán nói, “Không nghĩ tới Triệu tiên sinh hoà ái như thế, không có một chút làm cao, thật sự khó có được.”

Dì cũng đồng ý ông, còn nói thêm, “Tôi thấy Hoàn Hoàn và con gái ông ấy – Sưởng Sưởng kia vẫn có chút quan hệ, tuy rằng Hoàn Hoàn không thừa nhận với chúng ta, nhưng khẳng định vẫn có liên hệ, nếu không, Triệu tiên sinh làm sao có thể đối đãi chúng ta thân thiết thế, sau này nói không chừng muốn làm thân gia đó.”

Tiếp theo lại trầm mặt bất mãn nói đến Trương Hoàn, “Hoàn Hoàn đứa nhỏ này, cái gì cũng tốt, chỉ là quá lãnh đạm, còn không biết suy nghĩ. Triệu tiên sinh sẵn sóc nó như vậy, nó không biết chủ động kính đồ ăn kính rượu, còn muốn làm phiền Triệu tiên sinh gấp thức ăn cho, đứa nhỏ này cũng qua hai mươi rồi, còn không chịu lớn lên, giống như đứa bé không hiểu chuyện...”

Dì lái nhà lái nhải, Tiết Lộ ngồi bên cạnh nghe rất không vừa ý, nhưng là không thể phản bác mẹ mình, để tránh ở trong xe xảy ra cãi vã.

Dượng nhắc tới chuyện Triệu Trần giữ lại Trương Hoàn, rốt cuộc là muốn nói chuyện gì, dì nói, “Cái này, đoán chừng là nói chuyện Sưởng Sưởng đi, chúng ta ở bên cạnh, bọn họ không tiện nói.”

Dượng nghĩ chắc là vậy.

Chỉ có Tiết Lộ không đi theo lối suy nghĩ thông thường, lại vì trên bàn ăn nhàm chán không ngừng quan sát Triệu Trần và Trương Hoàn tựa hồ phát hiện chút chân tướng không tầm thường, nhưng cô sẽ không đem loại suy đoán này nói cho cha mẹ, bởi vì chính cô cũng vì loại suy đoán này mà cảm thấy khiếp sợ và kinh nghi (ngạc nhiên nghi ngờ) – chú Triệu vào thời điểm nhìn anh họ cô, dáng dấp thương yêu luyện tiếc lại thâm sâu, làm cho cô cảm thấy đó chính là tình yêu. Mà anh họ cô hôm nay cũng thật sự không thích hợp, tuy rằng Trương Hoàn bình thường sẽ trầm mặc không thích nói, nhưng ngày hôm nay lại càng quá mức, cậu thậm chí không nhìn tới Triệu Trần, này thật sự không hợp với lẽ thường. Cuối cùng Triệu Trần muốn đơn độc nói chuyện cùng Trương Hoàn, cái này làm cho nghi ngờ của cô càng nặng, cô không quá tin tưởng Triệu Sưởng là người giao chuyện của mình cho ba xử lý, mà bây giờ lại có việc, vậy là chuyện gì chứ? Còn có chính là cái điện thoại kia của Trương Hoàn, thật sự không rõ, không phải thứ một người bình thường có thể tặng được, vậy ai tặng? Còn có Trương Hoàn không hề đề cập tới chuyện cậu ra ngoài du lịch, đây cũng quá không bình thường.

Những thứ này, đều làm cho Tiết Lộ tin tưởng, quan hệ giữa Trương Hoàn và Triệu Trần, tuyệt đối không đơn giản.

Bên này người một nhà suy đoán, thảo luận, bên kia xe của Triệu Trần mang theo Trương Hoàn, lái đến ngôi nhà nhỏ cạnh bờ sông hai người hay hẹn hò.

Triệu Trần nhìn gò má Trương Hoàn, ôn nhu dò hỏi, “Vì sao mấy ngày này không nhận điện thoại, trả lời tin nhắn? Cho dù tôi chọc cậu tức giận, cậu cũng nên cho tôi biết nguyên nhân, sau đó tới chấp vấn tôi, giữ yên lặng như vậy, lại tính toán cái gì?”

Triệu Trần suy nghĩ vài ngày ông vẫn không quá rõ Trương Hoàn nổi giận với ông thậm chí nói là lời chia tay là vì cái gì, ông cảm thấy không thể nào là do ngày đó ông không cho Trương Hoàn về nhà, cũng không phải chuyện ông biểu hiện ra là muốn cùng Trương Hoàn làm, những thứ này đều là ngòi nổ, thế nhưng, nguyên nhân chân chính, Triệu Trần lại tìm không được, ông chỉ có thể tới hỏi Trương Hoàn.

Trương Hoàn vì câu nói của Triệu Trần mà đẩy cánh tay đang ôm mình ra, ngồi thẳng người, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lại không muốn nói, xoắn xuýt, mâu thuẫn.

Triệu Trần thấy cậu không muốn nhìn mình, nên chỉ đưa tay ra cầm tay cậu, phát hiện tay cậu lạnh lạnh, liền nhẹ nhàng vuốt ve để nó có thể ấm lên một ít, nói, “Có lời gì không thể nói với tôi sao? Tôi đều nghe, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ. Chuyện cậu lúc trước nói lời chia tay, đó khẳng định không có khả năng. Chúng ta cùng một chỗ, cậu không cao hứng sao? Không thích? Dễ dàng nói ra lời nghiêm trọng như vậy. Những lời này, kỳ thật tôi không chịu nổi, tôi lớn hơn cậu rất nhiều, suy nghĩ khẳng định khác biệt với cậu, sẽ không giống nhau, điều này làm cho giữa chúng ta nhất định tồn tại vài vấn đề không thể tránh khỏi. Nhưng mà, tôi nghiêm túc đối đãi cảm tình giữa chúng ta, nghiêm túc đối đãi từng việc, lời của cậu khiến tôi vô pháp tiếp thu, cậu thu hồi lại đi, được không?”

Trong lòng Trương Hoàn vốn đã rất khó chịu, Triệu Trần nói như vậy, chỉ làm cho tâm cậu càng đau hơn, phiền muộn lan tràn, sau cùng, đành nói, “Tôi cảm thấy chúng ta cùng một chỗ không thích hợp, tiếp tục nữa, không có kết quả, hơn nữa cũng sẽ không có chỗ tốt gì.” Trương Hoàn cùng Triệu Trần ái muội lúc ban đầu, sẽ không nghĩ tới có kết quả gì, nhưng mà, lúc này thật sự nói ra, tim lại rất đau.

Giọng cậu thật thấp, khàn khàn, xa xăm, rồi lại sắc bén, tựa như một con dao, đâm thẳng vào người cậu, lại đâm thẳng vào người Triệu Trần.

Triệu Trần vì câu nói này tâm tình đột nhiên có chút kích động, nhưng rất nhanh cường chế xuống, hỏi phục lại trấn định thâm trầm, nói, “Chỉ một lời khô khan rỗng tuếch, không nói nguyên nhân, cũng không nói cậu rốt cuộc là như thế nào đối đãi phần tình cảm này, liền cứ như vậy đột nhiên nói không thích hợp, không thể tiếp tục nữa, không có kết quả, cậu nghĩ tôi sẽ tiếp thu? Cậu cảm thấy tôi là người cậu tùy ý nói một câu liền bị tổn cố?”

Trương Hoàn mím môi, lông mi thật dài che lại thần sắc trong đôi mắt, thế nhưng Triệu Trần vẫn từ trên mặt cậu thấy được thống khổ.

Ông đau lòng vô cùng, không thể không kéo Trương Hoàn lại ôm lấy, hôn lên khoé môi cậu, thanh âm trầm thấp mà mê hoặc, “Cậu xem, chính cậu kỳ thật cũng không muốn cùng tôi chia xa không phải sao? Vậy cậu rốt cuộc vì sao cảm thấy chúng ta cùng một chỗ không thích hợp? Tại sao có thể cảm thấy không có kết quả?”

Trương Hoàn rũ mắt không nhìn ông, hơn nửa ngày mới lên tiếng, “Đây không phải rất rõ ràng sao? Ngài lớn hơn tôi nhiều lắm, chúng ta rất nhiều ý nghĩ và quan niệm đều không giống nhau, hơn nữa, chúng ta đều là nam nhân, không thể để cho người khác biết, vĩnh viễn chỉ có thể lén lút, hoà hợp chỗ nào, như thế nào có kết quả?”

Triệu Trần cười khổ, nói, “Cậu đây là chê tôi lớn hơn cậu có phải không? Nhưng mà, đây cũng là chuyện không có biện pháp, tôi không thể một lần nữa đầu thai đổi tuổi, và cậu cũng không thể biến thành tuổi tác tương đương tôi. Đây là sự tình tồn tại khách quan, chúng ta vô pháp cải biến, bất quá, tôi không cảm thấy đây là chỗ trắc trở. Mà cậu nói chúng ta cùng một chỗ chỉ có thể lén lút, hiện tại, đích thật là vậy, nhưng sau này sẽ tốt hơn, mọi người sẽ tiếp nhận chúng ta, cho dù không tiếp nhận, chúng ta cũng có thể trải qua cuộc sống của mình, không ai có thể quản việc tư của Triệu Trần tôi! Cậu không cần vì những điều này phiền não, ngoan, cùng tôi trở lại có được không? Không nên cùng tôi giận dỗi, lần trước tôi nói đến em họ cậu là tôi sai, tôi cũng không nên đem chuyện trên giường đặt bên miệng, tôi xin lỗi, được chưa nào?”

Trương Hoàn vẫn rũ mắt, nhưng đầu mày lại nhăn càng chặt hơn, cậu nghe Triệu Trần nói như vậy, thật sự không thể rời khỏi ông, nhưng như vậy không tốt, cậu cảm giác mình từ khi gặp được Triệu Trần, quả thật

thay đổi nhiều lắm, những biến hoá này khiến Trương Hoàn cảm thấy sợ hãi.

Cậu lại nghĩ tới chuyện cha mẹ rời khỏi mình, thống khổ khổ sở đó, giống như linh hồn và cơ thể trải qua luyện ngục.

Lại nghĩ đến Triệu Trần, nếu như chỉ là tùy ý cùng ông yêu đương một chút, Trương Hoàn ban đầu rất cao hứng, mừng rỡ, ngọt ngào, thế nhưng nghĩ đến có một người, muốn cùng mình cả đời liên hệ với nhau, cậu lại sợ, bởi vì cậu sợ lại một lần nữa thừa nhận thống khổ người mình yêu rời đi.

Hơn nữa, thân phận cũng là một vấn đề, Trương Hoàn cảm giác mình không thể chịu đựng được trong tình yêu thấp hơn đối phương một bậc.

Ngón tay Triệu Trần xoa lên mi tâm Trương Hoàn, nói, “Không nên nhũ mỳ, nếu như tôi nói sai, cậu có thể mắng tôi, trước kia cậu không phải rất hay phản bác tôi sai, hiện tại không muốn nói chuyện với tôi?”

Trương Hoàn lấy tay ông ra, thanh âm gián đoạn, “Tôi... tôi...”

Thế nhưng cuối cùng vẫn thật sự nói không nên lời, cậu nói không nên lời chính mình chán ghét bị bạn bè Triệu Trần xem chính mình thấp hơn bọn họ một bậc, cậu chịu không nổi chính mình không ưu tú bằng Triệu Trần, không có địa vị và tài lực bằng Triệu Trần lại cùng ông chung một chỗ, giống như là cậu dựa vào ông vậy.

Trương Hoàn nói không ra những lời này, những câu này nói ra khỏi miệng, cậu cảm thấy sẽ đem tôn nghiêm cuối cùng của mình đều xé nát.

Triệu Trần nhìn cậu như vậy, thật sự vô pháp bức bách cậu, chỉ có thể đưa tay ôm lấy cậu, khẽ vuốt lưng cậu, nói, “Được rồi, được rồi, hiện tại không muốn nói coi như thôi, sau này khi nào muốn nói cho tôi nghe, tôi tùy thời nghe, có được không? Thế nhưng, chuyện chia tay, tôi muốn cậu thu về. Cậu lên chiếc thuyền của tôi, sẽ không có khả năng nhảy xuống. Tôi trước đây chưa từng nói cho cậu, hiện tại, đây coi như để cho cậu biết, giữa hai chúng ta, không nói chia tay, sau này, cậu không được nói câu đó, cậu mà nói, tôi cũng sẽ không thừa nhận.”

Trong lòng Trương Hoàn buồn bực, lại dâng lên một luồng nhiệt nóng, cậu chôn mặt trên vai Triệu Trần, mũi lên men, làm đà điều một hồi, lại đột nhiên từ trên người ông bật dậy, còn dùng tay đẩy Triệu Trần ra, lạnh mặt nói, “Ngài cho ngài là người lập ra luật tình yêu sao? Còn không cho nói chia tay? Cũng không phải ly hôn, còn muốn nói thừa nhận hay không thừa nhận? Còn có thể để toà án xét xử? Ngài cho ngài là ai a!”

Trương Hoàn một phen nổi giận dưng dưng phản bác, làm cho Triệu Trần nở nụ cười, hàm chứa ôn nhu nhìn Trương Hoàn, nói, “Cuối cùng biết mắng người rồi, mắng hay a, tôi thích nghe cậu mắng người.”

Trương Hoàn vẻ mặt ghét bỏ nhìn ông, nói, “Chưa từng thấy ai mặt dày như vậy.”

Triệu Trần cười muốn hôn cậu, nói, “Biết tôi da mặt dày, vậy cậu nói nhiều thêm vài câu cũng không có gì, tôi da mặt dày sẽ không dễ bị cậu đâm rách. Hơn nữa, đây cũng là may mắn của cậu, có thể gặp được người da mặt dày như tôi, vừa vặn cậu miệng mồm không tha ai, phối cùng một chỗ không xảy ra chuyện! Nếu không để người mặt mỏng nghe cậu mắng, còn không phải liền xoay người chạy mất dép, bất quá, tôi không sao, tôi không chạy, tôi còn muốn luyện da mặt cho dày thêm một chút.”

Trương Hoàn vừa ngăn vai ông không cho ông hôn mình, vừa nói, “Ngài nói tôi miệng mồm phá hư đúng không? Cũng là do ngài ép!”

Triệu Trần nói, “Vừa vặn a, liền thích cậu miệng mồm phá hư, được chưa nào! Đến, để tôi hôn một cái...”

Trương Hoàn mắng, “Hôn cái rắm, ngài thế nào không cho tôi hôn?”

Thế là Triệu Trần cười hì hì buông cậu ra, còn chỉ chỉ môi mình, nói, “Hôn đi, hôn đi, tôi sẽ không phản kháng.”

Trương Hoàn liếc nhìn ông một cái, lại hừ một tiếng, “Đều là mùi rượu, ngài muốn tôi lâm hạnh ngài, tôi bây giờ còn không vui! Trở về tắm sạch rồi hẵng nói!”

Triệu Trần nghĩ thầm, cuối cùng cũng đỡ Trương Hoàn về, ông chỉ sợ Trương Hoàn trầm mặc lãnh đạm, xem miệng cậu độc như vậy, ông ngược lại càng cao hứng.

May mà Triệu Trần lần này tương đối sáng suốt, dùng chiếc xe trong nhà quanh năm vứt xó không xài, giữa tài xế và băng sau có tấm ngăn, không cần lo lắng tài xế làm bóng đèn, nếu không, dưới tình huống tài xế nhìn được bon họ, Trương Hoàn cái gì cũng sẽ không nói.

Tiểu Bảo: Aizz, tui chỉ cần bạn trai bằng 1/5 chú Triệu thôi T^T. Mà chương này có cảm giác edit không xuôi lắm, hãy cứ tưởng tượng vừa edit đoạn cảm xúc dâng trào đau thương xoắn xuýt vừa nghe nhạc EDM đi bạn sẽ hiểu (> Đăng bởi: admin

48. Chương 48

Chương 48 : Game

Trở về Triệu Trần đặc biệt vì hẹn riêng Trương Hoàn mà dọn dẹp nhà nhỏ, Triệu Trần hỏi Trương Hoàn, “Ở trong nhà hàng, không thấy cậu ăn bao nhiêu, có phải không hợp khẩu vị không? Tôi bảo người chuẩn bị điểm tâm, một hồi ăn chút bữa khuya, được không?”

Triệu Trần chiếu cố người khác luôn luôn tỉ mỉ chu đáo, Trương Hoàn thường xuyên nghĩ, ông một đại nam nhân sự nghiệp thành công như thế, tại sao có thể có tâm tư tỉ mỉ cẩn thận săn sóc người khác như thế.

Ở bên ngoài có thể uy nghiêm, thâm trầm mà lại cơ trí, thế nhưng, khi trước mặt cậu, vừa da mặt dày vừa vô lại, thô bỉ háo sắc... Còn ôn nhu lại chu đáo như vậy, thậm chí lải nhải dài dòng, thế nhưng, thật sự khiến cậu phi thường cảm động.

Trương Hoàn không cách nào từ chối ý tốt của Triệu Trần, gật đầu, nói, “Có thể.”

Triệu Trần phân phó nữ đầu bếp nấu cháo và làm ít món nhẹ, vô cùng cao hứng mang theo Trương Hoàn lên lầu.

Ông chuẩn bị cho Trương Hoàn một chiếc máy tính cao cấp* trong thư phòng, như hiến vật quý mang Trương Hoàn đi xem, còn nói, “Cậu là người chuyên về lĩnh vực này, tôi liền không mua riu qua mắt thợ trước mặt cậu, cậu xem một chút, có thỏa mãn không? Cái này là tôi nhờ cao tài sinh (hs/sv có năng lực) ngành máy tính ráp...”

(*chỗ này không tui rất phân vân, vì có 1 từ tui không hiểu lắm, chỗ đánh dấu * trong bản raw là từ ‘ ’ tra từ điển vẫn thấy nó kì thế nào ấy, nên thay bằng từ ‘cao cấp’ theo cách hiểu của tui)

Sau đó lại lải nhải nói một tràng, nói là người khác khoe khoang với ông các loại tính năng cao của chiếc máy tính này.

Trương Hoàn mở máy, do Triệu Trần nói một đồng lời hiến vật quý, cậu liền kiểm tra một vòng các loại cấu hình máy tính, lại nhìn một chút tờ bảng cấu hình của máy tính trên bàn, sau đó ngồi đối diện Triệu Trần đả kích, “Ngài bị người làm thịt rồi, cái này đáng giá 3 vạn? Tôi thấy 1 vạn 2 là có thể vào tiệm máy tính trong thành mua được.”

Triệu Trần bị cậu nói cho sững sốt, sau đó hoài nghi, “Thật sự 1 vạn 2?”

Trương Hoàn nói, “Tôi lừa ngài làm gì? Nước miếng của tôi rất đáng giá.”

Triệu Trần nghe cậu nói thế, trên mặt liền hiện ra nụ cười hứng thú, nhìn chằm chằm Trương Hoàn, Trương Hoàn bị ông nhìn trong lòng sợ hãi một hồi, nói, “Ngài bị người làm thịt, cao hứng?... Ngài nhìn cái gì?”

Triệu Trần cười một tiếng, hỏi, “Cậu nói nước miếng cậu rất quý giá? Rốt cuộc đáng giá đến mức nào?”

Ai cũng biết câu kia ý là khi nói chuyện một chữ ngàn vàng giữ chữ tín không nói dối, thế nhưng Triệu Trần, lại ở chỗ này cố ý xuyên tạc ý cậu, Trương Hoàn hoàn toàn rõ ràng trong lòng tên sắc quỷ này đang suy nghĩ cái gì, vì vậy liền cố ý nhìn ông chằm chằm, nói, “Đáng giá đến mức ngài mua không nổi!”

Triệu Trần vẫn cười, nói, “Chỉ biết cậu sẽ nói như vậy, nhưng mà, tôi muốn nói cho cậu biết, nước miếng của tôi vĩnh viễn đắt hơn cậu. Cho nên... hừm?”

Ông ôm chầm lấy Trương Hoàn, liền hôn lên, ở bên môi cậu nhẹ giọng nói, “Tôi dùng nước miếng của tôi đổi lấy của cậu, như vậy, cậu không chịu thiệt rồi!”

Trương Hoàn cảm giác chính mình hoàn toàn đánh giá thấp trình độ lưu manh của người này, bất quá, lúc bị ông thật sự hôn, cậu không có phản kháng cũng không tách ra.

Thế là, Triệu Trần cứ như vậy mạnh mẽ hôn, ngậm mút hai cái, còn nhẹ giọng hỏi, “Thật sự hôn, cậu không tức giận?”

Trương Hoàn dùng một đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn ông chằm chằm, “Trước đây loại thời điểm này ngài còn không dài dòng, hiện tại vào thời điểm này cũng bắt đầu dài dòng rồi.”

Triệu Trần ôm mặt cậu nói, “Cậu đây là ghét bỏ tôi chỉ biết nói không thêm làm phải không? Đừng lo lắng, giờ sẽ làm.”

Hung hăng hôn, còn dùng đầu lưỡi mở khớp hàm cậu, Trương Hoàn mới đầu vẫn mở mắt nhìn ông, chống lại một đôi con ngươi tối tăm thâm tình của Triệu Trần, không khỏi tâm giống như bị đầu độc, chỉ phải nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, mở miệng cùng Triệu Trần hôn sâu.

Hai người rất triển miên hôn một hồi, khi Triệu Trần buông Trương Hoàn ra, Trương Hoàn vội vàng quay mặt sang chỗ khác thở dốc, Triệu Trần lại thân mật hôn lên gò má cậu vài cái, nói, “Cậu bây giờ so với trước, tiến bộ rất nhiều. Tôi trước đây còn lo lắng sẽ bị cậu cắn đầu lưỡi, bây giờ lại sợ bị cậu quăn lấy đầu lưỡi không tha...”

Nói đến đây, đã bị Trương Hoàn đẩy ra, Trương Hoàn hừ một tiếng, nói, “Lần sau tôi sẽ chuyên tâm cắn ngài, ngài có muốn thử một chút không?”

Triệu Trần nhanh nhẹn cười, “Nói giỡn nói giỡn! ... Bất quá, kỳ thật là tôi khen cậu thôi, tưởng là cậu sẽ vui vẻ mới đúng...”

Gương mặt tuấn tú của Trương Hoàn đỏ bừng, triệt để không nhìn Triệu Trần, bắt đầu sử dụng máy tính, kỳ thật trong lòng đang âm thầm lăm lăm, dựa theo cách Triệu Trần nói, kỹ thuật hôn của mình tốt hơn, hay là không tốt hơn đây?

Thế nhưng khẳng định không có cách nào hỏi, nếu không lại bị Triệu Trần trêu chọc.

Cậu cho rằng Triệu Trần dây dưa hôn môi, chỉ là muốn cố ý nói sang chuyện khác lấp liếm chuyện ông bị người làm thịt, dù sao, loại chuyện này rất mất mặt a, Trương Hoàn cảm thấy Triệu Trần đối với những việc bên ngoài rất sĩ diện, chẳng qua là trên phương diện tình cảm và tình sự với cậu mới da mặt dày hoặc có thể nói là không mặt không da mà thôi.

Bất quá, Triệu Trần tự mình xuống lầu bưng một đĩa trái cây lên cho cậu, rồi lại mặt dày mày dạn hỏi, “Mới vừa nói máy tính này 1 vạn 2 là thật sao, được, tôi muốn gọi điện thoại cho người đưa tôi máy tính mắng một trận, dám kiếm tiền ngay trên đầu tôi, thật sự là không muốn sống!”

Nói xong, ông thật sự cầm điện thoại muốn gọi.

Trương Hoàn không nói gì nhìn ông, nói, “Ngài làm gì thế, không phải là một cái máy tính sao, ngài bình thường không tiêu tiền nhiều hơn à, quan tâm chút tiền ấy?”

Triệu Trần nghiêm trang nói, “Ai, không phải có câu ‘Vật áo rộng không tiếc, vì nó biến mất sẽ làm người ta khôn khổ’, mấy ngày gần đây cậu không thêm nhìn tôi, lưng quần tôi lỏng đi rất nhiều, không có gì tích góp, sao có thể không tiết kiệm?”

(đoạn này bỏ tay)

Trương Hoàn bởi vì câu cười nhạo này mà lảng lảng nhìn ông, sau đó liền vung tay cho ông một quyền, nói, “Ngài muốn nói tôi mấy ngày nay làm cho ngài không dễ qua, cứ việc nói thẳng, quanh co lòng vòng!”

Triệu Trần cười, nói, “Thì sợ cậu muốn xuất chiêu bằng sơn đại pháp, cho nên chỉ dám đi đường vòng.”

Trương Hoàn nhìn ông, đột nhiên cảm thấy hành vi lúc trước của mình quá phận, ngày đó cậu cứ như vậy đi, sau đó không thèm để ý Triệu Trần, cậu chỉ biết mình khổ sở thương tâm, lại không nghĩ tới, Triệu Trần vẫn là càng khó chịu thương tâm hơn cậu. Mũi cậu không khỏi lên men một chút, trong mắt mang theo thật sâu tình ý và áy náy, rướn thân trên hôn lên môi Triệu Trần một cái, nói, “Xin lỗi, sàu này, tôi sẽ không nói lần này nữa.”

Triệu Trần nhu hoà cười, đưa tay ôm cậu, “Kỳ thật, cậu có thể trở về bên cạnh tôi, tôi đã rất cảm kích.”

Trương Hoàn nghe ông nói vậy, đột nhiên phát hiện, trong đoạn tình cảm này, tựa hồ Triệu Trần yêu tựa hồ còn tiện (ti tiện, hèn mọn) hơn so với cậu.

Cậu chợt nghĩ đến, Triệu Trần luôn thích chơi xấu trước mặt cậu, có phải là bởi vì, kỳ thật, Triệu Trần không có tự tin trong tình yêu không.

Nhưng cậu không cách nào hỏi Triệu Trần như vậy, chỉ là ôm lấy ông, cậu lúc này, ở trong lòng nhẹ giọng với chính mình, “Sau này, so với Triệu Trần yêu mình phải càng yêu ông nhiều hơn một chút, bởi vì, dù sao vẫn là người trẻ tuổi...”

Sau đó Trương Hoàn mở game 3D đã cài trong máy, các loại hiệu ứng toàn bộ mở ra, vẫn load như cũ nhanh chóng khiến người ta cảm thấy không thật, cậu lúc này mới cảm thán — quả nhiên máy tính chuyên chơi game vẫn là bất đồng.

Lại nói, Triệu Trần không có một chút hứng thú với võng du, nhưng ông lại ngồi bên cạnh Trương Hoàn xem cậu chơi, Trương Hoàn bị ông nhìn chăm chăm, không tiện chơi một mình, liền hỏi Triệu Trần, “Ngài có muốn thử một chút không? Tôi tuy rằng cấp không cao, nhưng, vẫn là có thể mang* ngài.”

(*kéo người cấp thấp thăng cấp, làm nhiệm vụ...)

Triệu Trần nghe cậu nói vậy, tuy không có hứng thú, nhưng cũng lập tức cao hứng nói, “Cậu muốn mang tôi, vậy cần tôi bái cậu làm sư phụ không? Nếu như phải bái sư, tôi liền không cần, còn mà không bái, tôi sẽ để cậu mang. Dù sao phải gọi cậu là sư phụ, tôi sợ có thể không cứng nổi!”

Trương Hoàn liếc ông một cái, hung ác nói, “Ai muốn ngài bái sư.”

Lúc sau vẫn là tạo cho Triệu Trần một tài khoản, Triệu Trần thấy acc Trương Hoàn là một hoà thượng, chính mình liền vui vẻ nói, “Tôi chọn đạo sĩ là được rồi, hoà thượng và đạo sĩ vừa lúc một đôi, đạo sĩ áp hoà thượng, từ xưa đã vậy!”

Trương Hoàn quả thật bị tức đến cười lạnh hai tiếng, lừa gạt nói, “Không có đạo sĩ.” Sau đó thuận lợi chọn cho ông một acc nữ xinh xắn lạnh lợi đáng yêu, Triệu Trần thấy, liền chỉ vào, nói, “Cậu chọn cho tôi một tiểu mỹ nữ, xem, động cơ không thuần khiết nha!”

Trương Hoàn nói, “Chỉ sợ ngài mới động cơ không thuần khiết ấy, tôi vốn không thích con gái, ngài trước đây còn cùng phụ nữ làm loạn!”

Triệu Trần cười nói, “Hắc, tôi không phải ý này. Tôi là nói cậu ở trong hiện thực bị tôi đè, liền muốn vùng lên trong game, cậu là một La Hán (chỉ hoà thượng ấy) lớn như vậy, muốn tôi làm một tiểu nha đầu nhỏ thế kia. Bất quá..., cậu thể nào mà nghĩ đến vấn đề này, có phải trong lòng vẫn không vừa lòng tôi trước đây ở chung với phụ nữ?”

Trương Hoàn bị ông vạch trần tâm tư, nhưng chết không thừa nhận, nghiêm mặt nói, “Tôi nào có! Là ngài tự kỷ, cho rằng tôi sẽ vì chuyện chút xíu này mà ghen, ngài nghĩ thật hay, bất quá tôi không có!”

Triệu Trần chỉ cười không nói, chính là biểu thị Trương Hoàn ghen tị.

Trương Hoàn hừ một tiếng không phản ứng ông.

Acc của Triệu Trần được Triệu Trần đặt tên là “Chậm rãi mà đến”, một thân trang phục xanh nhạt, đáng yêu cực kì.

Chính ông muốn thao tác, liền để Trương Hoàn ôm cái laptop khác đến chơi game, như vậy hai người có thể chơi với nhau.

Khi Trương Hoàn chơi game, phát hiện Triệu Trần ngồi thẳng, mặt trầm như nước ngồi đó, không giống như đang chơi game, mà y như đối mặt thương lượng liên quan đến sinh tử, cậu trông thấy liền cười trong lòng, nghĩ thầm Triệu Trần lúc này cũng có thể yêu sâu sắc mà*.

(*chỗ này là , thấy kì kì, ai biết chỉ nhé)

Khi Trương Hoàn đi tới phía sau Triệu Trần xem, phát hiện Triệu Trần đi theo phía sau một acc nam, Triệu Trần còn quay đầu lại nói với Trương Hoàn, “Xem, tôi vừa đến, liền có một anh bạn nhỏ đến gần, còn muốn mang tôi.”

Trương Hoàn trầm mặc một hồi, cắn răng nghiêng lợi nói, “Ngài thế mà biết dụ dỗ người khác!”

Triệu Trần nói, “Yên tâm đi, tôi đối với cậu sẽ không thay lòng. Chỉ là bạn nhỏ này nhất định muốn mang tôi, tôi xem trước một chút, được mang là bộ dạng gì.”

Trương Hoàn cướp con chuột của Triệu Trần, nhấn nút rời tổ đội, còn đối với acc nam đến gần Trương Hoàn nói, “Đi tìm em gái chân chính đi, đây là một ông chú thô bỉ đang chơi, ông ta lừa gạt cậu.”

Đối phương mắng một câu, trong nháy mắt biến mất.

Triệu Trần thấy, chỉ trích Trương Hoàn, “Cậu ăn dấm thành như vậy, nào được?”

Trương Hoàn đập con chuột một cái, Triệu Trần liền im miệng.

Lúc sau hai người ngồi chơi game, Trương Hoàn thấy Triệu Trần không nói đến vấn đề giá trị máy tính nữa, cậu cũng không biết Triệu Trần mới rồi nói đến giá máy tính là đùa cậu, hay là thật, bất quá, lo lắng Triệu Trần tuy về mặt không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng lại vì bị làm thịt mà giận dữ nội thương, thế là, lơ đãng nói với ông một câu, “Kỳ thật máy tính này, ráp một bộ cần gần 2 vạn, tôi mới này nói 1 vạn 2, chỉ là nói nói, ngài đừng lo lắng.”

Triệu Trần lần đầu tiên chơi game, mọi thứ đều mới mẻ, đang nỗ lực tự mình chém gà, nghe Trương Hoàn nói vậy, liền nở nụ cười, lại gần sờ sờ tóc Trương Hoàn một phen, bị Trương Hoàn hất tay ra, ông mới nói, “Tôi vừa rồi cũng chỉ nói vậy thôi, đây là để kỹ thuật viên trong công ty ráp, cụ thể bao nhiêu tiền tôi cũng không biết, tôi chỉ là cố ý trêu chọc cậu một chút mà thôi. Bất quá, cậu nói vậy, là giữ thể diện cho tôi sao? Trương Hoàn, cậu kỳ thật trong lòng rất quan tâm tôi có đúng không?”

Trương Hoàn đẩy ông một phen, nói, “Chơi game, chơi game!” Không thèm nhắc lại, nghĩ thầm sau này còn vì giữ thể diện cho ông mà nói những lời này, cậu không mang họ Trương, theo Triệu Trần mang họ Triệu, hừ!

Tiểu Bảo : Theo Triệu Trần mang họ Triệu, theo Triệu Trần mang họ Triệu.... Đăng bởi: admin

49. Chương 49

Chương 49 : Họp lớp

Đêm đó Trương Hoàn qua đêm chỗ Triệu Trần, vì vậy gọi điện về nhà, nói không về, ở chỗ Triệu Trần có việc.

Cậu nói như vậy, di dưỡng rất cao hứng, chỉ có Tiết Lộ càng suy nghĩ sâu xa, cảm thấy suy đoán của mình tựa hồ càng ngày càng gần chân tướng.

Bởi vì Trương Hoàn đưa điện thoại Triệu Trần tặng cậu cho Tiết Lộ xài, Triệu Trần cho rằng Trương Hoàn tuy tiện cho người khác quà ông tặng, tuy trong lòng có chút khó chịu, nhưng ông làm một người lớn tuổi, vẫn là rất rộng lượng tha thứ việc này, đồng thời không hề đề cập với Trương Hoàn bất mãn của ông, chỉ là vài ngày sau, tặng cho Trương Hoàn một chiếc điện thoại giống hệt mà thôi.

Trương Hoàn nhận chiếc điện thoại này vào tay, trầm mặc một hồi, không từ chối ý tốt của Triệu Trần, mà là trực tiếp trả lời một câu “Cảm ơn.”

Kỳ thật cậu muốn nói cái điện thoại kia, cậu không cho người khác, chỉ là cho Tiết Lộ mượn chơi chút thôi, bất quá, không biết cậu suy nghĩ cái gì, liền không nói ra những lời này cho Triệu Trần.

Hai người lần nữa khôi phục lại quan hệ lúc trước, tất cả mọi người bên cạnh cả hai đều cảm thấy biến hoá của bọn họ.

Tiết Lộ phát hiện anh họ khôi phục hình dạng mặc dù cả người lãnh đạm thế nhưng tâm tình sáng khoái sung sướng như trước, mà Triệu Trần, tài xế người làm bạn bè và cấp dưới đều biết tâm tình ông trở nên không tệ, Triệu Sướng phát hiện đầu tiên ba mình thay đổi, còn chế nhạo ba cô, nói, “Có phải làm hoà với người ta rồi không? Nhìn ba thật có tiền đồ, bởi vì một nữ nhân, suy sụp vài ngày, sau khi làm hoà, liền cao hứng không tìm thấy hướng bắc!”

Hai người đang liên lạc qua mạng, Triệu Sướng ở bên kia đại dương, mắt nhìn baba ngồi đó cười đến hàm súc.

Triệu Trần còn giáo dục Triệu Sướng, “Sướng Sướng, con nói baba như vậy không đúng. Nhân sinh trên đời, nếu ngay cả tình yêu này cũng không thể thoải mái vui vẻ thương tâm, vậy còn có ý nghĩa gì.”

Triệu Sướng vì vậy liền cười, còn ở bên kia máy tính nhún nhún vai, nói, “Chính ba nói vậy, con liền không còn lời gì để nói, chỉ là mong ba đừng có nữ nhân liền quên con gái mới tốt!”

Triệu Trần nói, “Ồ, bảo bố Sướng Sướng nhà ta là muốn ăn đấm với mẹ kế sao?”

Triệu Sướng vì câu này mà nghiêm mặt, nói, “Ba, biết là vậy còn cố ý nói, ba thật là không còn thương con như trước rồi.”

Câu này của Triệu Sướng nghiêm trọng rồi, Triệu Trần lập tức đứng đắn nghiêm túc, dụ dỗ, “Đâu có, con là con gái bảo bối của ba, ai cũng không quan trọng bằng con.”

Lúc sau Triệu Sướng thấy baba khẩn trương, mới an ủi ông, “Con biết, ba là người thương con nhất. Con hẹn người ta đánh tennis, không nói với ba nữa, con out!” Nói xong, ngay lập tức tắt.

Triệu Trần nhìn màn hình máy tính, cười cười, cảm thấy con gái vẫn là không rời bỏ ông.

Triệu Trần mượn chuyện đi dưỡng Trương Hoàn nói để Trương Hoàn đến công ty mình làm bán thời gian, công khai chiếm lấy thời gian nghỉ ngơi của Trương Hoàn để cậu không về nhà mà cùng mình ở một chỗ.

Trương Hoàn phát hiện lúc Triệu Trần không bận liền rất rảnh rỗi, hoặc là ông rất giỏi tranh thủ lúc rảnh rỗi, ông cứ nhàn tự mình luyện cái acc kia, đương nhiên cũng đập tiền không ít, khi Trương Hoàn vội chuyện bên Nghiêm Lập Bản mà ngừng game vài ngày, đến lúc cậu lên lại, phát hiện Triệu Trần thật sự là khoảng cách ba ngày mà khác hẳn khi xưa. Một thân trang bị chói lòe khiến Trương Hoàn không mở mắt nổi, trong lòng nói Triệu Trần là người thật khoe khoang, bất quá, lại không thấy Triệu Trần luyện lại một acc nam, vẫn là cái acc nữ đã trưởng thành kia.

Trương Hoàn không khỏi hỏi, “Ngài sao không đổi lại luyện acc nam?”

Triệu Trần nói, “Tiểu cô nương này hình tượng là do cậu chọn, khẳng định phù hợp thẩm mỹ của cậu, cậu đã thích, tôi đương nhiên không đổi. Hơn nữa, tôi phát hiện dùng acc nữ mới có lợi, dễ kết giao bạn.”

Trương Hoàn khinh bỉ ông, “Ngài lừa người khác ngài là nữ sao?”

Triệu Trần khí định thần nhàn nói, “Tôi không có tâm tư gạt người, tôi làm sao sẽ nói tôi là con gái, tôi là nam nhân đường đường chính chính mà! Hơn nữa, acc nữ còn có chỗ tốt, trong này còn có thể kết hôn, vừa lúc có thể cùng acc La Hán kia của cậu kết hôn.” Tiện đà tiếp tục lảm nhảm, nói game này thật sự là trí năng, muốn gì cũng có, hoà thượng sau khi xuất sư cũng có thể kết hôn, này mới phù hợp luân lý, nếu không để người ta thật sự chặt đứt thất tình lục dục, vậy có ý nghĩa gì...

Nói một đồng lớn, Trương Hoàn không thể nhịn được nữa, nói, “Tôi mới sẽ không cho La Hán kết hôn!”

Triệu Trần liếc cậu một cái, cười nói, “Trong này người chờ cùng tiểu nha đầu kết hôn đứng xếp hàng nhiều lắm, cậu không tới kết, tôi càng phiền phức.”

Trương Hoàn tức giận tức giận nói, “Còn không phải ngài nơi nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, lớn tuổi như vậy, còn giả vờ trẻ trung, còn dám nói mười sáu tuổi học sinh trung học, ngài có điểm mấu chốt đạo đức không hả.”

Triệu Trần nói, “Nha đầu này cũng chỉ lớn như vậy, tôi nói mười sáu tuổi còn là nói lớn, nói mười ba tuổi mới đúng.”

Trương Hoàn nghĩ thầm mình nói không lại Triệu Trần, vì vậy chỉ đành trầm mặc, lặng lẽ chạy đi cùng Triệu Trần kết hôn. Bất quá, cậu luôn cảm thấy Triệu Trần luyện một acc nữ, ngược lại rất sung sướng, giống như đang nuôi con gái, y như bại gia tử đập tiền cho nó đủ loại trang bị, có vài cái căn bản không có ích lợi gì, chỉ là cho đẹp thôi.

Bởi vì Trương Hoàn bận, cậu không thường lên vòng du, sau đó Triệu Trần không còn hứng thú, cũng không lên.

Hai người trải qua mấy ngày này, Triệu Trần cảm thấy giống như ở chung vậy, trong lòng cao hứng vô cùng thoải mái, duy nhất không vừa lòng chính là, Trương Hoàn vô luận thế nào cũng không cùng ông tiến thêm một bước trong quan hệ.

Hôm nay, là ngày lớp trung học Trương Hoàn họp lớp.

Năm nhất năm hai đại học cũng có họp lớp, thế nhưng Trương Hoàn không đi, chủ yếu là trong lớp có hai bạn nữ thích tử triền loạn đả (ý là cứ quẩn lầy Trương Hoàn), cậu không thể không né thật xa, hơn nữa, cậu không thích đi họp lớp lắm, bởi vì luôn sẽ có chuyện cậu không thích xảy ra.

Nhưng lần này không đi không được, có mấy bạn học liên hệ cậu bảo cậu đi, hơn nữa, đây có lẽ là lần cuối cùng họp lớp thời đại học của lớp bọn họ, bởi vì người bạn nhiệt tình tổ chức tiệc mỗi lần nay phải ra nước ngoài, hơn nữa mọi người đã năm ba đại học, sau này chỉ biết bận rộn hơn, có lẽ mỗi người một phương, họp lớp liên khó khăn hơn trước đây rất nhiều. Thế là, Trương Hoàn đáp ứng sẽ đi.

Bọn họ hẹn buổi chiều ở phòng hát K cực lớn, cùng nhau ăn cơm tối, sau bữa tối đi quán bar uống rượu nói chuyện phiếm.

Buổi chiều Trương Hoàn không cùng đi hát K, trước đây cậu từng thiếu chút nữa bị con gái cưỡng hôn trong KTV, hơn nữa chung quanh một đồng người tất cả đều giễu cợt, Trương Hoàn lại là người rất bảo thủ, người khác làm vậy với cậu, trong lòng cậu rất không vui, lúc đó ngay tại chỗ đẩy người ra phất áo bỏ đi, chọc cho những người còn lại hai mặt nhìn nhau.

Cho nên, lần này cậu mượn chuyện làm thêm bận rộn, không đi.

Triệu Trần biết cậu muốn tham gia họp lớp, khi đưa cậu đến nhà hàng họp mặt, Triệu Trần không ngừng dặn dò, nói, “Tôi biết trẻ con bây giờ đều chơi vô cùng điên, những người giống như chúng ta cũng phải cam bái hạ phong, cậu ngàn vạn lần phải tự bảo vệ, đừng bị nữ lưu manh chiếm tiện nghi. Không cần uống rượu nhiều, không nên cùng con gái mất đi mây lại...”

Trương Hoàn nhàn nhạt liếc ông, nói, “Ngài nói như vậy, hình như rất không cam lòng chính mình không chơi điên bằng được, ngài có muốn điên điên không? Có muốn cùng đi không?”

Triệu Trần nói, “Nga, có thể mang tôi theo?”

Trương Hoàn nói, “Yêu cầu có người nhà đều phải mang theo người nhà, ngài cùng tôi đi thôi!”

Trương Hoàn nói như vậy, trong lòng Triệu Trần thật cao hứng, nhưng mà, đương nhiên biết Trương Hoàn cố ý nói chơi, nếu như mình thật biểu thị muốn đi, cậu sẽ giận, vì vậy nói, “Quên đi, tôi già rồi, sẽ không tranh cãi nhiệt cùng mấy thanh niên các cậu.” Nói xong, còn bày ra vẻ mặt có chút cô đơn, tiếp theo cẩn thận dặn dò hai câu, “Không nên ăn đồ quá cay, uống ít đồ uống có ga, đường dạ dày phải luôn chú ý, không nên lại mắc bệnh đau bao tử. Các cậu sau đó đi quán bar, đến nơi nhắn cho tôi một tin, để tôi biết cậu đang ở đâu, không nên chơi quá muộn, tôi thấy cậu muộn quá chưa về, sẽ đi đón cậu...”

Trương Hoàn hơi rủi rắm, thấy ông thu liễm lại các loại vô lại khi trước, nghiêm túc ôn nhu dặn dò, trong lòng mềm mại, ấm áp, cậu thậm chí đưa tay ôm lấy vai Triệu Trần, hôn lên khoe môi ông một cái, thấp

giọng thì thầm, “Không được nói chính mình già, ngài tuyệt đối không già. Hơn nữa, cho dù muốn nói, cũng chỉ có tôi được nói...”

Triệu Trần vì câu này mà sững sốt, đây là lần đầu tiên Trương Hoàn nói như vậy, thời khắc này, ông không cảm động là giả, bất quá, ông không bộc lộ ra, chỉ là cười cười gặm môi Trương Hoàn, nói, “Được rồi, tôi chờ cậu về nói.”

Trường cấp ba của Trương Hoàn trước đây, mặc dù là trường công lập, nhưng do phi thường nổi tiếng, trong đó không thiếu những đứa nhỏ có gia thế có tiền có quyền, ngay lớp Trương Hoàn bọn họ, liền có không ít.

Dưới tình huống có nhóm người có thể ăn có thể chơi này, nhà hàng liên hoan khăng định không tệ, là một nhà hàng buffet hải sản năm sao, Triệu Trần đưa Trương Hoàn đến dưới lầu, thấy Trương Hoàn đi vào, chính mình mới bảo tài xế lái xe đi.

Vị tài xế này, mắt mở trừng trừng nhìn toàn bộ quá trình ông chủ nhà mình rơi vào bể tình, sau đó lại thấy đủ loại quan hệ thân mật và các kiểu rơi vào tình mịch thương tâm giữa ông và Trương Hoàn.

Tỷ như, lúc này, đưa Trương Hoàn đi rồi, Triệu Trần liền trầm mặc, diện vô biểu tình, không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng tài xế một lòng nghĩ Triệu Trần đang một mình thưởng thức cô độc sau khi tiểu tình nhân rời đi.

Đương nhiên, trên đây đều là y bổ não, không coi là thật.

Nhưng trong lòng Triệu Trần thật đang lo lắng Trương Hoàn, sau đó còn gọi điện cho vệ sĩ được phái vào nhà hàng dùng tiền công ăn uống tiện thể giám thị Trương Hoàn, hỏi tình huống nơi đó.

Người tới tham gia họp lớp không ít, sau khi Trương Hoàn vào, lập tức được hoan nghênh nhiệt liệt, đương nhiên còn có oán giận và chỉ trích.

“Ôi, anh đẹp trai, thật là quá bận rộn mà, trước đây mỗi lần họp lớp đều nói bạn không đến, lần này tới, buổi chiều hát K cũng không lại.”

Này là oán trách, vừa nói, nữ sinh này còn cười dài nhìn cậu, Trương Hoàn chỉ là nhàn nhạt cười cười, nói, “Quả thật có chuyện.” Sau đó liền im lặng.

Tuy rằng cậu trầm mặc, nhưng nữ sinh trong lớp vẫn xoay quanh cậu, hỏi tình huống hiện tại, tính toán cho mai sau, có yêu đương gì chưa các loại.

Còn có một nữ sinh dưới tình huống bạn trai ngay cạnh bên, trực tiếp nói với Trương Hoàn, “Cậu xem trước đây tớ thích cậu như vậy, theo đuổi cậu hai năm, cậu không có đáp ứng, hiện tại, cậu coi trọng mỹ nữ nào, bên cạnh có bạn gái chưa?”

Trương Hoàn nói, “Người đó bận, hôm nay không thể tới. Sau này có cơ hội lại giới thiệu cho mọi người quen biết!” Sau này lại giới thiệu, chính là không bao giờ giới thiệu.

Bất quá, cậu vừa nói vậy, chính là nói rõ đã quen bạn gái, khăng định không ít người nát tim, nhưng vẫn phải cười lớn hỏi về bạn gái cậu.

Trương Hoàn cũng không kiêng kị, nói, “Người đó lớn hơn tôi không ít, đã đi làm, tốt lắm, rất chu đáo.”

Lúc bị hỏi có phải đại mỹ nữ không, Trương Hoàn cười lắc đầu, “Không phải loại mỹ nữ như mọi người nghĩ, thật sự, rất thông thường.”

Thế là, mọi người bắt đầu thương tâm nghĩ tới câu danh ngôn “Trai đẹp phối với nữ xấu”, chủ yếu vẫn là Trương Hoàn tìm một người phụ nữ lớn tuổi đã đi làm, này khiến các cô ấy cảm thấy bất khả tư nghị, lại không thể làm gì.

Trương Hoàn trước đây làm hotboy trường bọn họ, bao nhiêu nữ sinh thầm thương trộm nhớ cậu. Vài năm trôi qua, giữa một đám trai đẹp đều tàn tạ hiện tại, Trương Hoàn lại còn có thể bảo trì vẻ đẹp năm đó, thậm chí càng có vị đạo thời gian, bắt mắt dĩ biết được cậu lại tìm một phụ nữ lớn hơn cậu không ít, lẽ nào, hỏi trước từ chối nhiều người như vậy, là bởi vì có cảm tình với phụ nữ lớn một chút sao? Như kiểu yêu mẹ thái quá ấy. (mother complex)

Khi Trương Hoàn sắp chịu không nổi sự nhiệt tình của nữ sinh, may mà nam đồng bào đến giải cứu cậu, trên bàn ăn, mọi người cười cười nói nói, bầu không khí rất tốt.

Do đã nói mình có đối tượng, Trương Hoàn cũng không nhìn các loại ám hiệu từ nữ sinh, nhưng thật ra đám bạn nam lại bắt đầu trêu ghẹo cậu tìm được một cô gái đã trưởng thành, trước đây những người còn ghen tị Trương Hoàn được các nữ sinh hoan nghênh, thậm chí đều có chút địch ý với cậu, còn chuyên môn tới tìm cậu để hai-anh-em-mình-cùng-nhau-nói-chuyện, vậy mà giờ lại tuyên bố, “Chốc lát nữa nhất định phải chúc rượu cậu ta, chúng ta trước đây bởi vì cùng lớp với cậu ta, ngay cả cơ hội yêu đương cũng không có, hiện tại phải xả chút giận mới được!”

Được một đám người ủng hộ, Trương Hoàn bất đắc dĩ nhìn bọn họ. Đăng bởi: admin

50. Chương 50

Chương 50 : Náo loạn quán bar

Từ nhà hàng hải sản đi ra, một đám người liền trực tiếp vừa đi vừa tiêu thực đến một quán rượu cách đó không xa, có vài người bởi vì có chuyện, rời đi trước, không tham gia tăng ba.

Trương Hoàn thấy có người đi, chính mình cũng muốn chạy, thế nhưng còn chưa nói ra bản thân có việc gấp phải đi ngay, đã bị người nhìn thấy ý đồ.

Một nam sinh ôm vai Trương Hoàn lớn tiếng nói, “Mọi người giám sát Trương Hoàn chặt vào, người này thích nhất giữa đường chạy trốn, hôm nay không thể thả cậu ta chạy.”

Hắn lớn tiếng vung cánh tay hô lên, sự chú ý của mọi người đều tập trung đến chỗ Trương Hoàn, nói không thể thả cậu đi.

Dưới tình huống như vậy, Trương Hoàn làm sao còn có thể nói ra bản thân muốn đi, vì vậy cơ hồ là bị cưỡng ép vào trong quán bar.

Mà kỳ thật Trương Hoàn rất không thích bị bạn nam ôm vai, đầu tiên, cậu khiết phích, cảm thấy không sạch sẽ, thứ hai, cậu không thích người khác có hành vi vô cùng thân thiết với cậu, đương nhiên, phương diện người khác này, không bao gồm em gái và người yêu.

Quán bar ‘Dạ Sắc’ này, có lẽ là quen mở tiệc họp lớp, là quán bar an tĩnh mà có không khí, bên trong khách rất ít, khi cả đám Trương Hoàn nhiều người như vậy vào, khách bên trong lại rời đi không ít, lúc sau, trong này hầu như chỉ còn lại nhóm người Trương Hoàn.

Đám người cùng nhau đến quán bar chơi tiếp, đều là những người bình thường chơi đến rất điên, bạn học cũng biết đức hạnh của nhóm người này trong bar, vừa rồi đều mượn cớ đi, chỉ là Trương Hoàn mới rời không đi được mới bị giữ lại thôi.

Mới đầu vẫn chỉ là đùa giỡn bình thường một chút, chậm rãi uống rượu, sau đó dần dần mượn hơn, trong quán bar không còn lại mấy người ngoài, nhóm người này bắt đầu chơi điên lên.

Còn lại năm sáu nữ sinh, tất cả đều là hào kiệt uống rượu, mấy chai rượu để vào bụng còn có thể mặt không đổi sắc, trong một đám nam sinh hầu như không ai có thể địch nổi, càng không cần nói tới Trương Hoàn, cậu tuy không đến mức một ly liền ngã, nhưng từ lượng tuyệt đối không được tốt lắm.

Mọi người bắt đầu chơi xúc xắc, bên thắng có thể tùy ý làm gì đó với bên thua, tính chất đánh cuộc rất hên mọn, làm Trương Hoàn rất nhiều năm sau đó đều tránh thật xa đám bạn học cấp ba này.

Lúc mới bắt đầu, một nữ sinh thua bị yêu cầu đi về phía một người nam nhân cách đó không xa đòi uống rượu, con gái lớn lên xinh đẹp, còn trang điểm lên, đi qua một bàn, cái mông đặt lên trên bàn, ánh mắt vừa đưa, người ta biết cô chỉ là bị thua mới qua, cũng cam tâm tình nguyện mời rượu.

Cư nhiên dễ như vậy liền qua cửa, này làm cho mọi người bắt đầu bất mãn, nói lúc sau hệ số trừng phạt cần tăng cao lên.

Đến phiên Trương Hoàn, Trương Hoàn thắng, đơn giản bảo một bạn nữ bị thua hát một bài liền qua, vì vậy rước lấy kháng nghị từ mọi người, nhất trí yêu cầu Trương Hoàn lên sân khấu nhảy.

Trong quán bar này có sân khấu, bình thường có ca sĩ hát, hoặc có vũ công, nhưng hôm nay lại không có, Trương Hoàn bị một đám người đẩy lên sân khấu.

Trương Hoàn uống vài ly rượu, tình thần đã thả lỏng, gương mặt hơi phiếm hồng, nhân thần mất đi lãnh đạm bình thường, thêm vào phần ánh nước phảng phất nhu tình câu dẫn người khác, cái dạng này, nam nữ đều sát.

Một đám người đều muốn nhìn cậu bị phạt, mọi người ồn ào không ngớt, tiếng thét chói tai không ngừng, bảo Trương Hoàn mau chóng nhảy, còn hỏi cậu muốn bài gì.

Trương Hoàn mới đầu còn cảm thấy chơi xấu, sau đó nghĩ nhảy thì nhảy, liền bảo tùy tiện mở nhạc là được.

Mới vừa rồi còn là âm nhạc thư giãn du dương hiện tại trong quán bar vang lên một ca khúc nước ngoài tiết tấu mạnh mẽ, Trương Hoàn nghe một chút, cũng chậm rãi chuyển động cơ thể nhảy theo, kỳ thật cậu rất ít nhảy, nhưng thân thể cậu linh hoạt, còn cảm âm tốt, theo điệu nhạc liền có thể tùy ý nhảy một hồi, người đẹp đáng tốt, cho dù tùy ý nhảy, cũng rước lấy một đám người thét chói tai, hơn nữa còn có một nữ sinh lên sân khấu, phối hợp cùng Trương Hoàn nhảy, trong nhân thần nóng bỏng của cô ta hàm chứa câu dẫn mị hoặc, điều này làm cho Trương Hoàn trong nháy mắt tim đập loạn nhịp, nhanh chóng muốn đẩy cô ta ra, nhưng cô lại dùng vũ điệu dính lấy, sau cùng thậm chí muốn ở ngay trên sân khấu hôn Trương Hoàn, dưới sân khấu một đám người điên cuồng hò hét, hơn nữa đại bộ phận lắc lư theo nhạc, Trương Hoàn nhảy đến phân nửa thật sự kiên trì không nổi nữa, đẩy vị bạn nữ kia ra, nhảy xuống khỏi sân khấu.

Cô bé kia tên Kỳ Linh Linh, luôn luôn tác phong hào phóng, nhưng lúc này bị Trương Hoàn đẩy ra mất hết mặt mũi, cô liền rất khó chịu, có nam sinh muốn bênh vực kẻ yếu, nói Trương Hoàn quá không nể tình.

Trương Hoàn căn bản không chịu thua, nói, “Tôi cũng không thể vì cho mặt mũi, liền làm chuyện có lỗi với vợ.”

Điều này càng làm cho đám người nhìn cậu với cặp mắt khác xưa, cũng không tiện nói cậu, chỉ bảo cậu uống rượu bồi tội, Trương Hoàn muốn nói mình có tội gì, nhưng nhìn cô gái người ta xác thật mất mặt nhục nhã, lúc này nếu cậu lại từ chối, thật sự quá đả thương người, vì vậy chỉ đành nhận lấy ly rượu một nam sinh đưa tới một hơi cạn sạch, không nhìn đây rồi cuộc là rượu gì, uống xong trong miệng mới phát hiện cay không chịu được, phi thường mạnh, không biết là rượu gì.

Uống phải ám chiêu, Trương Hoàn cũng không nói được gì, chỉ lau miệng một cái làm như xong chuyện.

Sau đó trò chơi càng không có chừng mực, một nam sinh thua, lập tức bị yêu cầu cởi quần lót cho mọi người xem cậu em, Trương Hoàn say đến có chút mơ hồ, không phản ứng gì, nhìn mọi người ồn ào cười đùa, cậu liền ngồi đó không nói lời nào, con người một chút lãnh đạm một chút mông lung xem mọi người.

Nam sinh kia còn tranh đấu, sau cùng có thể đến WC cởi ra, cầm quần lót đi ra, quần dài mặc trên người, bị mấy nữ sinh lớn mật còn không hề cổ kị cười cười sờ một cái, lúc này mới cho qua.

Xem đến đây, Trương Hoàn đã hối hận chính mình hôm nay tới tham gia họp lớp.

Hồi trung học, vì nguyên nhân tính cách, còn mỗi ngày đạp xe chở em họ đi học đi về, cho nên thời gian cùng hoạt động với bạn học rất ít, bạn học cũng không có tình cảm sâu đậm, đương nhiên không biết nhóm người này phóng túng không cổ kị như thế, bây giờ trông thấy, đương nhiên có chút không chịu nổi.

Bởi vì nữ sinh đều có thể yêu cầu nam sinh cởi quần lót ngấm chim, nữ sinh thua, nam sinh hèn mọn cũng đồng dạng yêu cầu nữ sinh cởi, còn có một nữ sinh bị sờ ngực, đương nhiên nam sinh có bàn tay không sạch sẽ kia bị trúng một bạt tai, nhưng mọi người uống rượu đã sớm có chút không quản được, vì vậy đánh một cái tát đều không cảm thấy có gì.

Lại tới lượt Trương Hoàn, Trương Hoàn say lúy túy bại bởi một nữ sinh, cô nữ sinh này không biết trước kia có phải bề tôi dưới quần jean của Trương Hoàn không, mọi người đều tự kiến nghị phạt Trương Hoàn thế nào, cô lại tinh táo nói, “Không cần phiền phức như vậy. Lần này tớ muốn lời thật lòng liền qua.”

Mọi người ồn ào nói muốn biết gì đó, cô nữ sinh này chỉ nói, “Trương Hoàn, cậu nói một câu lần đầu tiên của cậu là khi nào, thời gian bao lâu liền được! Chính là câu hỏi này.”

Các nam sinh đều đánh giá phía dưới Trương Hoàn rồi cười rộ lên, các nữ sinh cũng cười, nhưng vẫn là hàm súc hơn đám nam sinh một chút.

Trương Hoàn vì câu hỏi này sững sốt một hồi, sau đó thật sự không biết nói như thế nào, đang muốn mở miệng, nữ sinh hỏi câu hỏi lắc lắc ngón tay với cậu, nói, “Tớ học ngành tâm lý học nga, không nên tùy tiện nói xạo.”

Trương Hoàn nhìn cô, con ngươi chớp một cái, nữ sinh kia nhìn thấy trong nháy mắt đỏ mặt.

Người khác thấy Trương Hoàn dùng mỹ nam kế, lập tức bất mãn, “Trương Hoàn, cậu dùng kế với Hường Yến như vậy, không được nga, không được, ánh mắt quần chúng sáng như tuyết, đang nhìn chăm chăm cậu, mau nói thật đi.”

Hai tay Trương Hoàn đan vào nhau, tựa hồ là đang suy nghĩ, sau cùng lại nhìn Hường Yến nói, “Còn chưa từng làm.”

Cầm mọi người đều rớt xuống, trách cứ Trương Hoàn, “Nói xạo, nói xạo!”

Hường Yến lại cúi đầu không nói thêm lời nào nữa, mọi người không biết Trương Hoàn rốt cuộc là nói thật hay nói dối, dù sao người tin cũng làm như không tin, người không tin càng không tin, nhất trí yêu cầu muốn phạt, nói Trương Hoàn nói dối, còn giả bộ thuần khiết, khẳng định sớm bị vị bạn gái trưởng thành kia ép không biết bao nhiêu lần, còn nói không có, rõ ràng cho thấy không muốn lộ ra, đáng giận, quá đáng giận!

Vì vậy, mọi người đều yêu cầu một lần nữa nghiêm phạt, trải qua thương nghị, quyết định cuối cùng bảo cậu ra ngoài quán bar gặp người đầu tiên liền bày tỏ nói yêu người đó, xem đối phương phản ứng gì.

Trương Hoàn từ chối, “Tôi sẽ không đi.”

“Không đi khẳng định không được, anh em tôi bây giờ còn trứng thật lạnh thật lạnh này, cậu sao có thể nhẹ nhàng như vậy qua ải.”

Mọi người đều là ý tứ này, đồng thời biểu thị Trương Hoàn nếu không đi, vậy xong ra cường hôn người đầu tiên.

Cuối cùng Trương Hoàn đương nhiên đành chọn cái trước, nói vậy thì đi thổ lộ.

Nhưng lại có một nam sinh hèn mọn đưa ra một vấn đề mới, “Nếu như gặp phải đầu tiên là nam thì sao giờ?”

Các nam sinh đều ý vị thâm trường “Nga” một tiếng, các nữ sinh lại ha ha cười rộ lên, sau cùng trầm miệng một lời, “Đương nhiên không thể kỳ thị gay ~”

Trương Hoàn không nói gì đồng ý nhìn đám người điên này, không thể không cam bái hạ phong.

Cậu đành đứng dậy từ sofa, còn bị một nữ sinh nhét vào tay hoa hồng đỏ lồi từ bình hoa ra, thậm chí cước bộ cậu có chút không ổn, nhưng tư thái vẫn như cũ ưu nhã thông dong, đi ra ngoài quán bar.

Một đám người hi hi ha ha theo sau cậu, Trương Hoàn kéo cửa quán bar ra, chính mình muốn đi ra ngoài, lại có một người từ ngoài vào, một nam sinh sau lưng đẩy Trương Hoàn đột nhiên sững sốt một cái, nhỏ giọng nói, “Nga, liền gặp được này.”

Tiểu Bảo: đoán xem Trương Hoàn sẽ tỏ tình cùng ai nào :3 Mà mấy bạn có để ý tên quán bar không? Có lẽ sắp có bước ngoặt gì gì đó chăng (´ ´)

Mà ngộ ghê, mình cũng từng uống rượu, đâu có giống như trong truyện thần trí mơ hồ đâu nhỉ, chỉ là đi không vững thôi mà ??? Đăng bởi: admin

51. Chương 51

Chương 51 : Thỏ lộ

Trương Hoàn thấy người từ ngoài đi vào lại là Triệu Trần, không khỏi ngầy ngẩn cả người, sau đó đại não bị cồn xộc lên choáng váng mới chậm rãi vận hành, nhớ đến chính mình lúc vào quán bar nhận tin cho Triệu Trần nói địa điểm, Triệu Trần cũng từng nói, trễ rồi mà cậu chưa về sẽ đến đón cậu.

Vì vậy tâm Trương Hoàn thoáng cái thả lỏng, thậm chí tinh thần cường ngạnh kiên trì không để mình say vừa nãy cũng không còn, thâm nghĩ nhanh chóng ngã vào người Triệu Trần, được ông ôm lấy, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút mới tốt.

Vẫn là bạn học sau lưng đẩy cậu một cái mới làm cho cậu quay về hiện thực, nhớ tới mình phải thỏ lộ với người đầu tiên gặp phải.

Cậu nghĩ thâm Triệu Trần tới thật đúng lúc, như vậy, cũng không cần tùy ý thỏ lộ cùng người xa lạ nào, vậy sẽ không làm chuyện có lỗi với Triệu Trần.

Triệu Trần phái người đặc biệt theo sau bọn Trương Hoàn, ông sợ những đứa trẻ này chơi quá điên, uống rượu, đại não tê liệt, chuyện gì cũng có thể làm ra, trước mặt mọi người đã chiến đấu không phải chuyện khác thường.

Có cái gì mà Triệu Trần chưa từng thấy qua, trước đây lúc giải quyết hậu quả cho cháu ngoại trai Tào Dật Nhiên, phi thường bất đắc dĩ đối với một vài trò chơi của đám nhóc kia, nhưng mỗi lần giáo huấn Tào Dật Nhiên mấy tiếng, thằng bé trước mặt người khác đáp ứng thật hay, nhưng sau đó tuyệt đối ngựa quen đường cũ, thậm chí còn có thể trầm trọng thêm, làm cho gia trưởng bọn họ thật không có biện pháp.

Triệu Trần đương nhiên biết Trương Hoàn là một đứa nhỏ ngoan tương đối nghe lời, sẽ không giống Tào Dật Nhiên làm loạn, thế nhưng, ông vẫn không yên lòng, không cho người đến trông, ông không cách nào không suy nghĩ lung tung, lo lắng Trương Hoàn bị thương tổn, hoặc là Trương Hoàn và một bạn học cấp ba nào đó mất đi mãi mãi...

Lúc được do thám mật báo nói đám nhỏ Trương Hoàn này rốt cuộc đang chơi trò chơi nghiêm phạt gì đó, Triệu Trần rất tức giận, bất quá, chính mình nhịn xuống, cảm giác mình hẳn là tôn trọng Trương Hoàn, hướng hồ Trương Hoàn không phải tự nguyện tham dự vào những trò chơi loạn thất bát tao kia.

Nhưng khi biết Trương Hoàn muốn đi thỏ lộ cùng người đầu tiên gặp được, ông không cách nào ngồi lại trên xe cách quán bar không xa được, trực tiếp xuống xe, đi tới nơi đó, ông phải mang Trương Hoàn về — đương nhiên, lấy thân phận phụ huynh. Dưới tình huống như vậy, những bạn học kia của Trương Hoàn cũng không có biện pháp gì.

Cửa quán bar mở từ bên trong, Triệu Trần dưới tia sáng mờ tối đối mặt với ánh mắt của Trương Hoàn, bởi vì các loại ánh sáng trên đường, ánh sáng trên mặt Trương Hoàn loé lên, khiến khuôn mặt tuần tú càng thêm mê người, do uống rượu, mặt cậu ửng đỏ, con ngươi mang theo ánh nước và mê ly, đặc biệt câu dẫn.

Triệu Trần đang muốn bảo Trương Hoàn đi cùng mình, không nghĩ tới Trương Hoàn lại đưa tay ra, một tay cầm lấy tay ông, còn đem một bông hoa hồng đỏ tươi nho nhỏ cho ông.

Đôi mắt đen thăm thẳm ướt át xinh đẹp chăm chăm theo dõi ông, giống như muốn nhìn sâu vào đáy lòng ông vậy, Triệu Trần luôn luôn thâm trầm ổn trọng mà ung dung cứ nhiên vì vậy mà tim đập rộn lên, vô pháp lấy lại bình tĩnh.

Trương Hoàn nhìn ông lộ ra một nụ cười, lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện, nói, “Từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngài, liền có hảo cảm với ngài, sau đó gặp lại, không biết tại sao, không có cách nào khống chế chính mình không thích ngài, tôi biết mình thích ngài, nhưng tôi không dám thừa nhận, tôi muốn cùng một chỗ với một người, nhưng lại sợ, tôi sợ trong thói quen sinh mệnh có thêm một người, mà sau này người đó lại rời bỏ tôi, tôi chịu không nổi cảm giác bị người vứt bỏ...”

Giọng cậu thấp, gián đoạn, Triệu Trần lại nghe rõ ràng, trong lòng ông giật mình một chút, nhưng cũng tràn đầy cảm động, tuy rằng ông biết Trương Hoàn chỉ là do trò chơi bị phạt mới thỏ lộ với người đầu tiên gặp phải, nhưng, ông biết Trương Hoàn nhận ra mình, đồng thời những lời này đều là lời thật lòng.

Ông kéo Trương Hoàn lại ôm vào lòng, thấp giọng ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói một câu, “Tôi đã biết.”

Thoảng cái tinh thần Trương Hoàn triệt để thả lỏng xuống, tựa vào người Triệu Trần, ngửi khí tức trên người ông, an tâm, bắt đầu mơ màng, mặc cho Triệu Trần ôm cậu.

Trương Hoàn mới vừa rồi nói mấy câu thổ lộ, chỉ có người nam sinh phía sau cậu nghe được một chút, thế nhưng cũng không rõ ràng lắm.

Sau khi Trương Hoàn đột nhiên bị một người đàn ông muồn vào quán bar ôm lấy, người phía sau không biết tình huống nhìn thấy, còn ồn ào hét ầm lên, nhưng mấy người phía trước thấy rõ ràng liền biết sự tình không quá thích hợp, không phát sinh bất kỳ âm thanh gì.

Lúc Triệu Trần ôm Trương Hoàn đã say ra ngoài quán bar, bạn học của Trương Hoàn mới phản ứng được, muốn kéo Trương Hoàn lại, còn quát Triệu Trần, “Ông muốn làm gì!”

Triệu Trần đã mang Trương Hoàn đến bên đường, tài xế tiến lên, đưa một cái áo khoác ngoài cho ông, ông nhận lấy liền khoác lên người Trương Hoàn, rồi mới nói với đám bạn học của Trương Hoàn, “Tôi là chú Trương Hoàn, đặc biệt tới đón thằng bé. Các cô cậu mấy đứa nhóc này, ở trong này làm loạn hồ đồ, nhưng không cần làm hư đứa nhỏ nhà tôi.”

Cậu này nghiêm khắc không gì sánh được, hơn nữa vẻ mặt ông uy nghiêm âm trầm, áp lực đập vào mặt, khiến đám bạn học kia thoáng cái câm như hến, thậm chí không dám đáp lời.”

Triệu Trần liền nói với tài xế, “Anh đi nhìn một cái xem Trương Hoàn còn có cái gì ở đây không, mang đồ của cậu ấy lại đây, chúng ta đi!”

Trương Hoàn chỉ có một chiếc áo khoác còn đang trong quán bar, một bạn học đi lấy giúp, đưa cho tài xế, liền nói không còn gì khác.

Lúc Triệu Trần muốn mang Trương Hoàn vào xe, bạn học Trương Hoàn cũng không phải người ngu, lập tức phản ứng lại, vừa rồi tất cả đều là lời nói từ một phía, ông nói ông là chú Trương Hoàn, nhưng, ông lại không đưa ra chứng cứ nào, nếu như là người xấu gì đó, liền đem Trương Hoàn đã say mang đi, như vậy sao được.

Thế nhưng Triệu Trần lúc này uy nghiêm tự nhiên, đám bạn học này lại không dám ngay mặt cùng ông xung đột, chỉ đẩy một đại biểu ra nói, cái đại biểu này chính là Hướng Yến luôn luôn tỉnh táo, hơn nữa, nếu một nữ sinh qua nói cũng không dễ chọc nam nhân phản cảm.

Hướng Yến nói, “Vị ca ca này, ngài nói ngài là chú Trương Hoàn, nhưng là chúng em lại không dám khẳng định đúng là vậy, bởi vì Trương Hoàn say, cậu ấy không nói gì, tụi em đâu dám để cậu ấy đi với ngài. Tụi em cần bảo chứng một chút an toàn cho bạn học.”

Triệu Trần liếc nhìn cô bé này, cũng không nói gì, chỉ là vỗ nhẹ nhẹ mặt Trương Hoàn, nhẹ giọng nói, “Trương Hoàn? Thật là say bất tỉnh nhân sự, hay là đang giả bộ với tôi? Nhanh tạm biệt mấy bạn học của cậu đi!”

Trương Hoàn kỳ thật không có say bất tỉnh nhân sự, thế nhưng cậu thật không muốn động, nhưng lúc này Triệu Trần nói vậy, cậu đành khẽ nâng mí mắt, nói, “Đầu tôi đau, ngài đừng ồn ào bên tai tôi!”

Triệu Trần trầm mặc nói, “Biết đau đầu còn uống rượu!”

Trương Hoàn lại không thèm nhìn ông giáo huấn, lại nói, “Ừm, tôi còn chưa trả tiền, ngài trả dùm tôi trước.”

Sau đó liền quay đầu nhìn bạn học nói, “Tôi thật sự không được, về trước, tửu lượng tôi kém, các cậu tiếp tục chơi! Sau này gặp lại...”

Lần này không cần hoài nghi, người đàn ông đến đưa Trương Hoàn đi thật là chú Trương Hoàn. Thấy phụ huynh Trương Hoàn tới đón, mọi người đương nhiên không thể giữ cậu lại, chỉ có thể thả cậu đi.

Triệu Trần đưa thể cho tài xế, bảo y đi hỗ trợ tính tiền, bạn học Trương Hoàn bảo vị thúc thúc này không cần khách khí như vậy, nhưng Triệu Trần lại nói, “Làm gia trưởng của Trương Hoàn, tính tiền là chuyện nên làm. Chỉ là, các cô cậu sau này không nên mời đứa nhỏ nhà chúng tôi chơi như vậy, thời gian không còn sớm, các cô cậu cũng về nhà sớm đi, gia trưởng trong nhà không lo lắng sao!”

Khí thế Triệu Trần hung hăng dạy dỗ đám nhỏ này, sau đó liền nửa ôm Trương Hoàn đến nơi đỗ xe.

Mà đám bạn học của Trương Hoàn còn nghe được tiếng Triệu Trần giáo dục Trương Hoàn xa dần, như là, “Sau này không cho phép cùng những người này đi chơi.” “Không biết uống rượu còn uống nhiều như vậy!” “Bị bệnh đau bao tử, đến lúc đó điều trị bằng thuốc Đông Y cho tôi...” vân vân vũ vũ.

Các bạn học Trương Hoàn hai mặt nhìn nhau, nghĩ thầm ông chủ này của Trương Hoàn dữ quá đi.

Mà bên kia tài xế đi tính tiền quay trở ra lại thật tỉ mỉ quan sát những người bạn học này vài lần, sau đó nhanh chóng chạy tới mở cửa xe cho ông chủ.

Sau khi Triệu Trần mang theo Trương Hoàn đi, bạn học của Trương Hoàn còn vào quán bar chơi một hồi mới đi, thế nhưng, sau đó mọi người không tận hứng như lúc trước, chủ yếu là bị Triệu Trần mắng cho một trận, tất cả mọi người cảm thấy có chút mất hứng.

Chỉ có một nữ sinh nhỏ giọng nói thầm với Hường Yến hai câu, “Kia thật là chú Trương Hoàn, chứ không phải loại quan hệ đó sao? Có ông chủ nào trực tiếp ôm cháu trai lớn như vậy không?”

Hường Yến nói, “Nghe chú cậu ta gọi chúng ta đều là trẻ con, có lẽ ông ấy cho rằng Trương Hoàn cũng là con nít, ai biết!”

Nữ sinh kia không tin cách giải thích này, nói, “Khẳng định không đơn giản, không đơn giản.”

Nhưng cô ta cũng chỉ một mình suy đoán mơ hồ, không đem loại chuyện ảnh hưởng danh dự người khác lớn tiếng nói ra.

Bất quá, nếu cô ta nghĩ như vậy, cô ta cũng dám khẳng định, trong đám bạn học này khẳng định còn có người đồng dạng như vậy, chỉ là đều giấu trong lòng không nói mà thôi.

Tiểu Bảo : hừm, đang nghĩ, tựa đề truyện sẽ không phải theo đúng nghĩ đen ‘Ngay trước quán bar tên là Dạ Sắc’ đấy chứ? Đăng bởi: admin

52. Chương 52

Chương 52 : Vận xui bắt đầu

Ngồi ở trong xe, Triệu Trần đặt Trương Hoàn vào ghế sau xe, lại đưa tay xoa nhẹ chỗ dạ dày cậu, hỏi, “Rốt cuộc uống bao nhiêu? Dạ dày có khó chịu không?”

Đầu óc Trương Hoàn choáng váng, đẩy tay Triệu Trần ra, nói, “Không bao nhiêu, không đau dạ dày.”

Triệu Trần tuy rằng mới vừa rồi được Trương Hoàn tỏ tình mà trong lòng vui vẻ không kiềm được, nhưng nhớ đến Trương Hoàn không thương tiếc thân thể, cùng một đám bạn học uống rượu lung tung, phỏng chừng còn không phải rượu tốt gì, liền trầm mặc. Bất quá, thấy Trương Hoàn hơi nhú mi không phải rất thoải mái, ông vẫn ôn nhu ôm Trương Hoàn vào lòng, nhẹ xoa lưng cho cậu, nói, “Ngủ trước một chút đi, về rồi uống chút canh giải rượu sẽ thoải mái.”

Trương Hoàn đưa tay ôm lưng ông, mặt chôn vào vai ông, thấp giọng “ừm” một tiếng coi như trả lời.

Triệu Trần nghe cậu đáp lại, lại có chút tức giận vỗ hai cái vào mông cậu, nói, “Sau này không cho cùng mấy bạn học làm loạn, tuổi nhỏ như vậy, chơi trò chơi gì chứ!”

Trương Hoàn bị ông đánh bất mãn, ngẩng đầu tức giận trừng ông, hiện tại đầu óc cậu mơ hồ, không nghĩ tới Triệu Trần làm sao biết bọn họ chơi trò chơi, chỉ là thuần túy bất mãn vì Triệu Trần đánh vào mông cậu giống như đánh con nít.

Triệu Trần thấy cậu đỏ mặt, mắt hơi mang theo chút đỏ bừng mình, liền nở nụ cười, nói, “Làm sao, không phục?”

Môi Trương Hoàn giật giật, sau cùng hừ một tiếng, không nói.

Mà Triệu Trần lại nắm lấy cằm cậu, đồng thời cúi đầu hôn lên môi cậu, sau đó còn thấp giọng nói, “Trong miệng toàn là mùi rượu.”

Trương Hoàn bị hơi thở của ông thổi vào chóp mũi, ầm ập, chọc người, làm cậu không khỏi động tình, con người đen lầy sâu kín nhìn chăm chú Triệu Trần không muốn dời đi chỗ khác, sau đó lại dùng tay đặt bên hông vai Triệu Trần, tiến tới chủ động hôn lên môi Triệu Trần.

Trương Hoàn rất ít thất thố trước mặt người ngoài, nhưng dưới tình huống tài xế còn đây, lúc này cậu lại chủ động như vậy, không thể không làm Triệu Trần cảm thấy kinh ngạc, nhưng vừa thoả mãn vừa vui mừng. Nghĩ thầm Trương Hoàn uống say, cho nên mới to gan vậy, thật sự là cơ hội khó có được.

Tài xế lái xe, trong lòng kỳ thật có chút quẫn bách, nhưng vẫn phải buộc chính mình không nghe tiếng đằng sau, càng thêm không dám nhìn kính chiếu hậu xem rốt cuộc đang phát sinh chuyện gì, chỉ nghĩ trong lòng, ông chủ, ngài trước hết nhìn một chút, về nhà vào phòng muốn làm gì thì làm, hà tất ở trong xe truy cầu mới mẻ.

Bất quá, Triệu Trần lại không nghe được tiếng lòng của y, nhưng ông xác thật không có ham mê ở trong xe trình diễn tiết mục không phù hợp thiếu nhi cho người khác nhìn. Cho nên, mới đầu cũng chỉ là nghĩ hôn một cái thôi, không nghĩ muốn nhiều thêm.

Trương Hoàn say đến choáng váng, thầm nghĩ theo đuổi khoái cảm cùng Triệu Trần thân mật, cùng Triệu Trần hôn môi cũng không làm cậu thoả mãn, cậu hé miệng dùng đầu lưỡi khiêu khích Triệu Trần, Triệu Trần mới đầu còn chịu đựng, lúc sau thật sự chịu không nổi, chỉ phải đáp lại cậu, đồng thời lập tức đoạt lại quyền chủ đạo.

Hai người ngồi đằng sau xe ôm hôn, nhiệt tình như lửa, thanh âm hôn môi ầm ướp ái muội, tiếng thở dốc khi hai người tạm thời tách ra, tiếng Trương Hoàn thấp giọng nỉ non “em yêu ông” khiến không khí trong xe tựa hồ nhiễm phải mùi vị tình sắc nóng bỏng.

Tài xế xấu hổ không xong, nhưng nét mặt lại phải làm ra diện vô biểu tình, coi mình như người máy, chỉ cần phụ trách chở hai người này đến đích là tốt rồi.

Triệu Trần chưa bao giờ hạnh phúc như giờ khắc này, Trương Hoàn uống say chủ động thành bộ dáng này không nói, cậu còn đang không ngừng không tự chủ lặp lại yêu ông, đây quả thật khiến Triệu Trần cao hứng có chút không biết trời đất.

Trương Hoàn đã ngồi lên đùi Triệu Trần, coi như nửa ghé vào trên người Triệu Trần, cùng ông hôn môi một hồi, tay lại bắt đầu vuốt ve thân thể Triệu Trần, Triệu Trần bị cậu chọc cho cả người toàn lửa, nhưng không tiện phát tiết, cực cương phía dưới Trương Hoàn ngẩng cao đầu chọc vào ông.

Triệu Trần thật muốn hoài nghi Trương Hoàn nhiệt tình như vậy có phải uống nhầm thứ gì không đúng trong quán bar rồi không, ông không muốn làm Trương Hoàn trong xe, chỉ phải ôm sát Trương Hoàn, không cho cậu xăng bậy nữa.

Thanh âm ông trầm thấp kỳ quái, nói tài xế lái xe nhanh một chút.

Tài xế nghĩ thầm ông chủ ngài không nói, tôi cũng sẽ lái xe nhanh.

Trương Hoàn say mất mông lung, dục hoả trong thân thể kêu gào muốn bùng cháy, cậu cực kỳ khó chịu, khó nhịn không thôi, thế nhưng Triệu Trần lại không giúp cậu giải quyết.

Cậu hoàn toàn quên mình và Triệu Trần đang trong xe, thậm chí bắt mặn bên tai Triệu Trần, “Ông lấy tay giúp em ra...”

Triệu Trần chỉ gặm lên môi cậu một cái, nhẹ giọng, “Lập tức tới ngay, cậu nhịn một chút.”

Chờ xe đến trước nhà, Triệu Trần xuống xe, lôi Trương Hoàn ra, một phen ôm cậu xông vào nhà.

Tài xế nhìn ông chủ nhà mình có thể so với khí phách siêu nhân, không thể không bội phục sâu sắc, sau đó tin tưởng vội yêu so với vội cái gì đều càng vội hơn.

Lúc bị ném lên giường, Trương Hoàn còn bất mãn mắng một tiếng, “Ông làm đầu em choáng!”

Triệu Trần lột giầy vớ trên chân cậu ném sang một bên, còn đem quần jean trên người cậu lột xuống, quá trình lột quần jean có chút gian nan, nhưng đối với Triệu Trần mà nói lại là một loại hưởng thụ, ông thích xem Trương Hoàn mặc quần jean, Trương Hoàn cao gầy, mông lại đẹp, mặc quần jean đặc biệt mê người, hơn nữa lúc cởi quần, cũng có thể tỉ mỉ sờ cậu một hồi, cái này Triệu Trần cũng thích.

Triệu Trần lại giúp cậu cởi áo len trên người, lúc này mới kéo chăn đắp kín cậu, chính mình cũng thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thật Triệu Trần không có vội yêu như tài xế nghỉ, ông luôn nhẫn nại hơn người, chỉ là sợ Trương Hoàn nhịn không được thôi.

Bất quá, Triệu Trần cảm thấy Trương Hoàn nhịn không được cũng phải nhịn một lúc, ông điều chỉnh đèn phòng tối xuống, lại kéo rèm cửa sổ, đóng kín cửa, vào phòng tắm lấy khăn lông nóng ra lau mặt và tay cho Trương Hoàn, sau đó còn đổi khăn lông ủ chân cho cậu.

Người Trương Hoàn gầy, khí huyết lưu thông không quá thuận, lúc này trời mùa đông, bình thường tay lạnh chân lạnh, Triệu Trần cảm thấy cậu như vậy không được, muốn cậu đi khám Trung Y cũng không đi.

Xử lý Trương Hoàn một phen, Triệu Trần mới bò lên giường hôn môi Trương Hoàn đã mơ hồ.

Trương Hoàn vừa nãy được Trương Hoàn lau trong lòng tràn đầy phiền não, Triệu Trần luôn lau một chút liền rời đi, cũng không giải quyết đàng hoàng.

Lúc này Triệu Trần bắt đầu hôn môi, cậu đương nhiên không cho ông đi, đưa tay ôm chặt bả vai ông, còn động đập thân thể ma sát lên người ông.

Triệu Trần gặm môi cậu một cái, giọng khàn khàn nói, “Bảo bối, cậu đừng gấp như vậy.” Nói xong, tay đã mò xuống phía dưới lột quần lót Trương Hoàn mơn trớn cục cứng của cậu, Trương Hoàn được ông sờ thoải mái thở dài, thấp giọng rên rỉ một tiếng.

Trương Hoàn ghen hơi lâu, không bao lâu liền ra trong tay Triệu Trần.

Cậu vô lực nằm đó thở hổn hển một hồi, Triệu Trần cởi áo trong giữ ấm của cậu, ngay trên cổ và xương quai xanh hôn liếm, Trương Hoàn lại bị khơi mào dục vọng, động thân thể, hơn nữa tay đã vuốt ve trên người Triệu Trần, hai người quấn vào nhau, lại bắt đầu hôn môi.

Triệu Trần nhìn bộ dáng Trương Hoàn động tình, gò má ửng đỏ, ánh mắt trầm mê trong dục vọng không thể kiềm chế nửa mở nửa khép, trên người mang theo một loại gợi cảm quyến rũ, này để cho Triệu Trần nhìn thấy chỉ muốn hoá thân thành sói.

Dùng ** ma sát bấp dùi Trương Hoàn vài cái, ông đã cảm thấy như vậy thật sự không được, hôm nay Trương Hoàn say, nhiệt tình quá mức, hơn nữa hôm nay cậu còn cùng những bạn học kia chơi lung tung cũng thật sự nên chịu chút dạy dỗ.

Ông ở bên tai Trương Hoàn hôn một cái, nói với Trương Hoàn thần trí sớm không tỉnh táo, “Bảo bối, em xem hôm nay em nhiệt tình quá mức, lại thật sự nên chịu giáo huấn, chúng ta súng thật đạn thật đến một trận, em không có ý kiến chứ!”

Trương Hoàn bị ông nói bên tai, lỗ tai mẫn cảm không chịu được, tay không ngừng cào lên lưng Triệu Trần, bắt mẫn thấp giọng nói lầm bầm, thanh âm kia hoàn toàn là thanh âm động tình, thật sự làm Triệu Trần không thể nhịn được nữa.

Liền nói, “Được rồi, em đáp ứng rồi. Chúng ta cứ làm đi!”

Triệu Trần sớm có ý đồ, trực tiếp từ trong tủ đầu giường lấy ra dầu bôi trơn và găng tay y tế, lật thân người Trương Hoàn lại bắt đầu bôi trơn cho cậu, Trương Hoàn mới đầu chỉ là bị dịch thể lạnh lạnh kích thích khó chịu, lộn xộn hừ vài tiếng, khi ngón tay Triệu Trần mang theo bao tay đưa vào trong mở rộng, cậu đã cảm thấy vô cùng không thoải mái, loạn động, nhưng là bởi vì say mà không biết cụ thể Triệu Trần đang làm gì với cậu, chỉ có thể hừ loạn vài tiếng, muốn trốn khỏi ngón tay kia, nhưng thân thể lại vô lực, lại bị Triệu Trần đè xuống, thật sự là trốn không thoát.

Triệu Trần ở bên tai cậu không ngừng hôn, còn hôn lưng cậu, thanh âm khàn khàn ôn nhu an ủi cậu, “Một hồi liền tốt, nhịn một chút nào. Em xem tôi cũng phải nhịn phải không nào?”

Triệu Trần dùng một lọ bôi trơn thật lớn, quá trình vận phần cẩn thận, nhưng khi ba ngón tay đi vào, Trương Hoàn vẫn khó chịu không ngừng lộn xộn, hơn nữa phần xạ có điều kiện muốn phản kháng, chỉ là bị Triệu Trần đè lại không nhúc nhích được, trong giọng của cậu thậm chí mang theo thanh âm thống khổ, thấp giọng gọi Triệu Trần.

Trên trán Triệu Trần ứa mồ hôi, phát hiện không sai biệt lắm, mới đổ dầu bôi trơn lên lưng khí hùng dũng oai vệ hiên ngang của mình, lại nhắm nhắm Trương Hoàn dưới thân, sau đó cứ như vậy chuẩn bị đăng đường nhập thất.

Mà Trương Hoàn còn không biết vận xui chính mình đã bắt đầu, đang đầy lòng vui vẻ vì ngón tay Triệu Trần đã rút ra, vì vậy mà buông lỏng thân thể.

Tiểu Bảo: rồi thì, cái gì tới cũng phải tới~ Mà lần đầu tiên thấy dùng găng tay y tế bôi trơn đấy O`O Đăng bởi: admin

53. Chương 53

Chương 53 : Một đêm

(*cảnh báo chương truyện không phù hợp trẻ vị thành niên nhé*)

Triệu Trần là cao thủ trong chuyện phong nguyệt, lại bởi vì đã đánh chủ ý lên người Trương Hoàn một thời gian dài, về phương diện này sớm nghiên cứu thấu triệt, chỉ chờ lúc lâm trận phát huy thật tốt, có thể cho Trương Hoàn một cái ấn tượng tốt.

Triệu Trần sợ Trương Hoàn lần đầu tiên không chịu nổi, lựa chọn một loại phương thức mà thụ thoải mái nhất, dùng tư thế sau lưng.

Trương Hoàn uống rượu có lẽ tác dụng chậm, trước còn không say vô cùng lợi hại, từ khi biết chính mình và Triệu Trần đang cùng một chỗ, sau khi bản thân an toàn, cậu liền say triệt để, còn là an tâm say mềm.

Lúc này nằm ở đó, ngoại trừ lúc Triệu Trần làm thân thể cậu không thoải mái, cậu không hề có phản ứng lớn gì.

Triệu Trần lại hôn môi vuốt ve Trương Hoàn một hồi, để cậu có cảm giác thân thể trầm tĩnh lại mới chậm rãi tiến vào, mới vào một chút, Trương Hoàn đã khó chịu bắt đầu nhúc nhích thân thể, Triệu Trần đành dừng lại hôn lên lưng cậu, hôn môi liếm lộng ở sau tai nhạy cảm của cậu, thừa dịp Trương Hoàn yên tĩnh lại, sẽ chậm rãi tiếp tục, cứ như vậy, Triệu Trần bị nghẹn đầu đầy mồ hôi, Trương Hoàn cũng rất khó chịu, cậu tựa hồ còn không quá rõ cụ thể đang xảy ra chuyện gì, chỉ là sau lưng trường đau khiến cậu có chút vô pháp thích ứng, trong miệng thấp giọng hàm hồ gọi Triệu Trần.

Triệu Trần từ từ sáp nhập tới cùng, dừng lại để Trương Hoàn chậm rãi thích ứng, lại hôn lên má lên tai Trương Hoàn, nhẹ giọng trấn an, “Liền tốt rồi, sẽ không quá đau.”

Nếu như Trương Hoàn đang thanh tỉnh, Triệu Trần nói loại ngôn ngữ trên giường rõ ràng gạt người này, nhất định sẽ cho ông một quyền, nhưng Trương Hoàn đang mơ hồ, hoàn toàn không biết chính mình bị Triệu Trần làm chuyện gì.

Triệu Trần môn trốn thân thể Trương Hoàn, tay còn vỗ về chơi đùa phía trước, để cậu lại có cảm giác, mới chậm rãi hoạt động.

Trương Hoàn đau đớn, thấp giọng rên rỉ, muốn biểu đạt chính mình phi thường khó chịu, động tác Triệu Trần tuy chậm, nhưng lại kiên định vô cùng, mỗi lần đều rất nghiêm túc.

Trương Hoàn cảm thấy trường đau, đau không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng lại làm cho cậu phi thường gian nan, cậu hầu như muốn khóc ra, nhưng bình thường không phải là người dễ lộ tâm tình, lúc này nước mắt

cũng không dễ dàng chảy xuống, vì vậy chỉ là không ngừng nói mình khó chịu, gọi tên Triệu Trần, Triệu Trần thấp giọng trả lời cậu, hôn sau lưng cậu, bất quá không có một chút ý muốn dừng lại.

Trương Hoàn lúc mới bắt đầu đích xác không có khoái cảm, chỉ còn lại khó chịu, sau đó có lẽ Triệu Trần đâm trúng chỗ nhạy cảm, cậu mới dâng lên một chút khoái cảm, tiếng rên rĩ cũng hơi thay đổi.

Triệu Trần biết cậu có cảm giác, liền thở phào nhẹ nhõm, ông không muốn để Trương Hoàn đang làm tình cùng ông lại không trải nghiệm được vui sướng.

Triệu Trần từ phía sau lưng ôm Trương Hoàn, mơn trớn ngực cậu, dưới thân lại mạnh mẽ va chạm, tiếng rên của Trương Hoàn cũng bị đâm vỡ vụn, Triệu Trần ôm thân thể trong lòng, nghe tiếng cậu thở dốc, liền tràn đầy nhiệt tình, trong lòng khuấy động một loại nhiệt lưu muốn đột phá hết thảy, ông thở dốc, động thất lưng, nghĩ thầm, cuối cùng cũng triệt để có được Trương Hoàn rồi, ông thương cậu, muốn cùng một chỗ với cậu mãi mãi về sau.

Tình ái lúc này đây, đối với Triệu Trần mà nói, không chỉ là ***, mà là một loại nghi thức, ông đầy lòng thoả mãn có được người ông yêu, sau này sẽ không phụ lòng cậu.

Triệu Trần sợ thời gian quá dài Trương Hoàn chịu không nổi, cố ý phóng nhanh tốc độ, trong nháy mắt cao trào, Triệu Trần ôm chặt lấy Trương Hoàn, có loại cảm giác mang cả linh hồn ra cho Trương Hoàn.

Đặc biệt là sau khi phát hiện Trương Hoàn dưới tình huống ông không dùng tay, cư nhiên cao cao đứng thẳng, chỉ là chưa bắn ra, Triệu Trần vì thế cao hứng vô cùng, ông lật người Trương Hoàn lại, nhiệt tình âu yếm hôn má và môi cậu, Trương Hoàn có lẽ là bị nghẹn, hoặc là đau, nóng, mặt cậu ửng đỏ, con mắt nhắm chặt, nhưng khoé mắt lại ướt át, Triệu Trần cho là vừa nãy cậu khóc, vì vậy đầy lòng trù mến yêu thương, hôn lên khoé môi cậu, còn ghé vào tai cậu nhẹ giọng dụ dỗ, “Được rồi, hôm nay không để em khó chịu, cho em thoả mái một chút.”

Triệu Trần không quen khẩu giao, vì ông chưa từng làm, hơn nữa ông chưa từng nghĩ mình phải làm vậy, nhưng lúc này, ông cũng mang theo một loại âu yếm và trù mến làm cho Trương Hoàn, tựa hồ, cũng không có cảm giác gì khó chịu.

Trương Hoàn bởi vì ** khoái cảm mà khê há miệng không ngừng thở dốc, thỉnh thoảng cúi đầu rên rĩ, Triệu Trần tuy rằng chưa bao giờ làm phục vụ này, nhưng lại có kinh nghiệm được người phục vụ, hơn nữa đều là nam nhân, ông đương nhiên biết làm sao cho Trương Hoàn thoả mái nhất.

“Ừm...a...” Giọng Trương Hoàn thật thấp, thở hổn hển, vừa mang theo gợi cảm quyến rũ đặc biệt, Triệu Trần nghe tiếng cậu, lại lập tức có cảm giác.

Ông ra sức hầu hạ Trương Hoàn, lại vỗ về bấp dưi và mông cậu, tới cao trào, Trương Hoàn có chút chịu không nổi kêu lên, cái loại thậm chí là xen lẫn thống khổ và vui sướng này khiến cậu cảm giác chính mình giống như sắp chết.

Triệu Trần lau bạch trọc bị Trương Hoàn bắn lên mặt, trên mặt mang theo nụ cười trong thâm trầm tràn ngập cường liệt muốn chiếm làm của riêng, ông cúi đầu hôn lên cái bụng bằng phẳng của Trương Hoàn, lại vuốt ve bấp dưi và khí quan đã mềm xuống kia một hồi, liền cúi người ở bên tai Trương Hoàn nói một câu, “Bảo bối, thoả mái không?”

Trương Hoàn lúc này nhưng đang ở trên trời, căn bản không nghe được Triệu Trần nói, chỉ là hơi giật giật đầu, tránh né nhiệt khí thổi bên tai.

Tuy phi thường muốn đem Trương Hoàn đè thêm một lần, nhưng cuối cùng Triệu Trần vẫn nhịn xuống, ôm Trương Hoàn vào phòng tắm tẩy rửa.

Trong nước bỏ thêm tinh dầu khiến tinh thần thả lỏng, Triệu Trần ôm Trương Hoàn ngồi vào trong, động tác dịu dàng tắm cho cậu, lại hôn hôn lên gò má cậu, tắm cho Trương Hoàn xong, dùng khăn tắm gói kỹ lưỡng ôm ra ngoài đặt trên ghế salon, sợ cậu lạnh, lại nhanh chóng đắp chăn.

Triệu Trần thậm chí không cho người giúp việc đi lên đổi ga giường, mà là tự mình ra tay dọn dẹp, đem Trương Hoàn dời lên giường, sau đó tỉ mỉ kiểm tra cho cậu, lo lắng cậu bị thương.

Nhìn kỹ, còn dùng đầu ngón tay dò xét vào, Triệu Trần cảm thấy còn tốt, không có vấn đề quá lớn, ông ở trên mông Trương Hoàn hôn mạnh hai cái, mới đi lấy thuốc mỡ chuyên dụng giảm nhiệt chống sưng lại có hiệu quả làm dịu đến cẩn thận bôi lên cho Trương Hoàn.

Ông thậm chí sớm có chuẩn bị dùng một thanh ngọc bích* dày cỡ ngón út đưa vào bên trong tử mĩ bôi thuốc, trong quá trình bôi thuốc, Trương Hoàn tựa hồ muốn tỉnh lại, thân mình vận vẹo vài cái, còn thấp giọng thở dài.

(*cái này mình không rõ lắm nên giải thích sơ thôi: trong ngọc có nhiều khoáng chất vi lượng, tác động đặc biệt vào da và khí mạch, giúp cải tạo sức khỏe tốt lên, vận khí cũng tốt lên; rồi còn có vụ dùng Ngọc dưỡng sinh dưỡng sắc nữa => nó tốt cho cơ thể. Còn vụ dùng Ngọc để dưỡng ‘cúc’, mình từng thấy qua ở một vài truyện khác rồi, hình như Thần Hi của Chu Nhi Phục Thủy có nói rõ hơn vụ này)

Triệu Trần hôn lên bả vai cậu trấn an, mới tiếp tục bôi thuốc, sau khi làm xong tất cả, lật người Trương Hoàn lại để cậu nằm ngửa, Triệu Trần mới phát hiện Trương Hoàn đứa nhỏ này cư nhiên lại có chút phản ứng, ông cười cười thổi một hơi lên thứ trắng nõn đó, mắt thấy vật nhỏ của Trương Hoàn lại ngẩng lên một ít, còn khó nhịn giật giật chân, ông lại không có ý tiến hành tiếp, chỉ là cười cười nhìn Trương Hoàn ôn nhu nói nhỏ, “Học được nhẩn nại trong chuyện này cũng là một loại công phu của nam nhân, ngày hôm nay chúng ta tới đây thôi, lần sau lại đến, nghe lời a, bảo bối.”

Nói, dùng chăn tử mĩ bọc kín Trương Hoàn, Triệu Trần chỉ quấn một cái khăn lông ngang hông mới vào trong phòng tắm tắm lại lần nữa, sau khi thu dọn xong, liền mặc áo ngủ, đi xuống lầu ăn bữa khuya, rồi bưng một chén canh đậu xanh giải rượu lên dứt cho Trương Hoàn uống.

Dứt canh đậu xanh xong, Trương Hoàn cũng không có dấu hiệu muốn tỉnh, cậu ngủ khá sâu, hai gò má luôn nhuộm một tầng đỏ hồng không lui, trên mặt như là nhuộm son, trong lòng Triệu Trần ngọt như mật, ở trên mặt cậu hôn lại hôn, sau đó ngồi bên giường nhìn Trương Hoàn cười, hoàn toàn là cười khúc khích.

Nếu như nụ cười khúc khích này bị người ngoài nhìn thấy, phỏng chừng sẽ bị hù dọa.

Ông cứ như vậy ngồi bên giường không biết nhìn bao lâu, sau khi phục hồi tinh thần lại cùng Trương Hoàn thân thân mật mật một hồi, lúc này mới chuẩn bị đi rửa mặt ngủ.

Kéo thân thể ấm áp của Trương Hoàn, Triệu Trần có loại cảm giác cùng một người tuy hai mà một, ông lúc này hạnh phúc, chính ông đều cảm thấy là một loại ngây ngốc ngọt ngào, ông ngủ không được, là cao hứng khiến tinh thần quá hưng phấn.

Lần đầu tiên bởi vì loại chuyện này mà hưng phấn không cách nào đi vào giấc ngủ, đây đối với Triệu Trần mà nói chính là lần đầu, những thể nghiệm này với ông lại mới mẻ như vậy, ông cảm giác mình dường như về tới thời gian mười bảy mười tám tuổi, đối với thể giới này cái gì cũng thấy mới mẻ, đây người nhiệt huyết, bởi vì cảm thấy có thể nắm giữ toàn thể giới mà toàn thân kích động phấn khởi.

Hiện tại ông có cảm giác này, mà thể giới của ông, nằm ngay trong lòng ông.

Triệu Trần vô ý thức ôm Trương Hoàn quá chặt, Trương Hoàn khó chịu lắm bầm nói mấy câu, gơ cánh tay mềm nhũn muốn đánh người, Triệu Trần cao hứng nắm tay cậu vào lòng bàn tay, kéo đến bên môi hôn vài cái, còn dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa, như là đang vuốt ve món đồ sứ cổ quý báu dễ vỡ.

Cảm giác trìu mến này, Triệu Trần cảm thấy khi con gái còn nhỏ, ôm cô vào trong lòng che chở, ông cũng không phải tràn đầy ngọt ngào giống như vậy, mà là, khi đó phải cẩn thận từng li từng tí. Đứa nhỏ luôn luôn yếu ớt khiến người ta cảm giác vừa đụng liền hỏng.

Trương Hoàn sáng sớm liền tỉnh, đoán chừng chỉ ngủ được sáu tiếng.

Đại não mơ mơ màng màng còn chưa phát hiện thân thể không khỏe, cậu cho rằng đây là một buổi sáng rất bình thường khi cậu và Triệu Trần cùng một chỗ — tỉnh lại phát hiện đang ngủ trong lòng Triệu Trần, bị ông ôm chặt thắt lưng, còn bị ông kẹp chân, toàn thân khó chịu một hồi, lát nữa đứng lên đuổi người liền khỏe.

Đầu cậu có chút đau nhức, gơ tay lên đẩy cánh tay Triệu Trần, muốn bỏ cánh tay ông ra, lại muốn nhấc chân đạp Triệu Trần, để ông khỏi quấn quýt lấy chân mình, thật sự là bị ông quấn chân đều đã tê rần..

Khi cậu muốn động chân mới phát hiện vài chỗ kì quái, bởi vì khẽ động cái chỗ đó đó phía sau liền đau nhức kì quái một trận, cậu kinh ngạc một chút, nhưng lại không nhớ tới qua xảy ra chuyện gì.

Triệu Trần do động tác của cậu cũng tỉnh lại, mở mắt đối diện con người đen lấy bán mớ hồ của Trương Hoàn, hôn lên trán cậu một cái, khẽ cười nói, “Bảo bối, tỉnh rồi?”

Trương Hoàn nhăn mày lại, thanh âm khàn khàn, “Đừng gọi loạn.”

Tiểu Bảo: chúc mừng chú Triệu đạt được ước nguyện nhé. (‘)^

Nhân tiện nhắc tới Thần hi, đang tính xong bộ này sẽ đến bộ đó, hi vọng mọi người ủng hộ ^v^ Đăng bởi: admin

54. Chương 54

Chương 54 : Sáng hôm đó

Trương Hoàn cảm thấy cổ họng mình rất khó chịu, cậu cho rằng những thứ này đều là nguyên nhân say rượu, cho nên cũng không nghĩ tới trên người Triệu Trần, chỉ là quay đầu hắng giọng một cái, cảm thấy cổ họng xác thật phi thường khó chịu, cậu vừa muốn đẩy Triệu Trần đánh trên người mình ra, vừa dùng thanh âm khàn khàn nói, “Ngài buông.”

Triệu Trần không buông, ngược lại còn hôn lên chóp mũi cậu một cái.

Trương Hoàn hơi giận, toàn thân cậu khó chịu, cảm thấy nhất định là do tối qua Triệu Trần ôm cậu thật chặt mà ra, cho nên quay sang Triệu Trần phát giận, “Tôi nói ngài buông!”

Lúc này Triệu Trần mới thả lỏng ra một chút, ôn nhu hỏi, “Thân thể không thoải mái sao?”

Trương Hoàn được ông thả ra một chút, này mới cảm giác tốt chút, cau mày nói, “Đầu tôi đau, họng không thoải mái, trên người cũng khó chịu.”

Triệu Trần nhẹ nhàng xoa nhẹ lưng cậu, nói, “Sau này không cần loạn uống rượu. Bên ngoài mấy chỗ không quy củ, ai biết có phải rượu giả hay không, vài loại còn có hại cho thân thể, em đau đầu không chỉ do say rượu, còn có rượu kia có vấn đề, sẽ làm bị thương thần kinh...”

Nghĩ đến Triệu Trần còn muốn đông dài một hồi, Trương Hoàn đành nhanh chóng cắt ngang, nói, “Ừm, tôi đã biết, tôi không phải cố ý muốn uống nhiều như vậy.”

Nói xong, liền muốn rời giường, “Tôi phải đi uống thuốc đau họng, cổ họng khàn khàn khó chịu, chẳng lẽ bị cảm?”

Triệu Trần cũng cho rằng tối hôm qua Trương Hoàn bị lạnh nên cảm, thế là phi thường lưu tâm ngồi dậy, bảo cậu tiếp tục nằm trên giường, chính mình đứng lên, bật đèn cầm áo ngủ trên ghế bên giường khoác lên, đi lấy thuốc cho cậu, còn hỏi, “Có muốn ăn chút gì rồi hẵng uống thuốc không, như vậy không làm hư dạ dày, hoặc là, gọi bác sĩ qua đây khám một chút.”

Thân thể Trương Hoàn ê ẩm mềm nhũn, hơn nữa theo ý thức càng ngày càng thanh tỉnh, cậu rõ ràng cảm nhận được địa phương khó mở miệng phía sau khó chịu không thôi, chỉ là cậu nhất thời sẽ không nghĩ Triệu Trần lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, mà nghĩ rằng chẳng lẽ mình bị táo bón.

Cậu khó chịu không được, cũng không khách khí với Triệu Trần, ngữ khí rất xấu nói, “Uống thuốc là được, tôi không khám bệnh.”

Triệu Trần xuống lầu, mới sáng sớm đã gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình hỏi vấn đề thuốc thang cho Trương Hoàn, còn nói bảo mẫu dựa theo yêu cầu của hẩn phối được, ông quan tâm thân thể Trương Hoàn, đối với việc Trương Hoàn tỉnh lại cũng không nổi bão vì chuyện tối hôm qua mà cảm thấy cao hứng, điều này nói rõ Trương Hoàn kỳ thật không ngại bị ông làm vậy. Ông hiện tại còn không biết Trương Hoàn chỉ là hậu tri hậu giác không phát hiện mà thôi.

Khi Triệu Trần cầm thuốc bưng nước lên lầu vào phòng ngủ, phát hiện Trương Hoàn đã từ trên giường đứng lên, sắc mặt thật không tốt đứng giữa phòng.

Thấy Triệu Trần vào, cậu liền hàm chứa tức giận trừng Triệu Trần, trong lòng phập phồng, nhớ đến là cơn giận dâng lên phi thường lợi hại.

Triệu Trần nhìn cậu như vậy, cho là thân thể cậu khó chịu, liền quan tâm hỏi, “Có phải thân thể vô cùng khó chịu không? Trước nằm trên giường đi, tôi còn gọi bác sĩ tới khám một chút rồi.”

Trương Hoàn nhìn Triệu Trần cứ nhiên một bộ dáng không có việc gì, liền nghiêng rằng, nghĩ thầm cái tên đầu sỏ này, cứ nhiên thừa dịp cậu vô ý thức làm loại chuyện đó, cậu không nén được tức giận nữa, cơ hồ là gào thét nhào tới Triệu Trần, “Triệu Trần, ông cái tên khốn khiếp này, ông đã làm gì tôi hả!”

Triệu Trần nhìn cậu khí thế ào ạt, kinh ngạc trong nháy mắt, liền nhanh chóng giang hai tay ôm lấy người đang nhào tới, Trương Hoàn một quyền mạnh bạo đánh lên người ông, ông vẫn phải nhanh nói, “Đừng kích động, đừng kích động, cẩn thận thân thể khó chịu!”

Trương Hoàn hầu như trong mắt bốc hỏa, vừa là nổi nóng, vừa là bất đắc dĩ, tức giận, bất mãn, xấu hổ, vừa không có biện pháp với Triệu Trần, cậu giống như con thú bị nhốt đẩy Triệu Trần ra, lui về sau hai bước, nhưng bởi vì móng đau, cước bộ cũng không ổn.

Cậu giơ tay, dùng ngón tay chỉ vào Triệu Trần muốn mắng người, thế nhưng lại không biết mắng làm sao, chỉ có thể chính mình nổi giận không ngớt, lại hoàn toàn không có biện pháp.

Triệu Trần vội vàng đem nước vào thuốc trong tay đặt sang một bên, sau đó đi qua trấn an Trương Hoàn, nhưng còn chưa tới gần người, Trương Hoàn liền giơ chân đá ông, nhưng vừa nhắc chân, Trương Hoàn liền kéo đến đau đớn phía sau, không khỏi nhăn mày, chửi một câu, “Sh!t”

Triệu Trần giờ mới hiểu được, vừa rồi Trương Hoàn không nổi bão không phải bởi vì cậu tiếp nhận rồi, mà là bởi vì cậu khi đó chưa phát hiện vấn đề.

Muốn nói Trương Hoàn làm thế nào phát hiện mình bị Triệu Trần ăn, mới này cậu rời giường vào toilet, sau khi xuống giường càng phát giác móng đau dữ dội, bước đi phi thường không được tự nhiên, cậu không phải người ngu, lúc này liền phát hiện có vấn đề, làm gì táo bôn bị thương đơn giản như vậy, vào trong toilet, cậu đi tìm chứng cứ, không chỉ có chứng cứ trên người, ví dụ phía sau có dấu hiệu bị người ăn, trên thân thể bị Triệu Trần làm ra dấu hôn, hơn nữa, còn có căn cứ trực tiếp hơn, tỷ như, bcs trong thùng rác, còn có ga giường dơ bẩn Triệu Trần chưa cầm ra, để một đống trong rổ.

Cái này, Trương Hoàn làm sao có thể không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Triệu Trần thừa dịp cậu say ăn cậu.

Trương Hoàn vô luận nỗ lực hồi tưởng thế nào, đều không thể nhớ tới những chuyện trên giường tối hôm qua, cậu chính là loại người sau khi say hoàn toàn không nhớ rõ quá trình say rượu.

Cậu cực kỳ khó chịu, không chỉ bị làm, còn là bị làm dưới tình huống chính mình hoàn toàn không tỉnh táo, cậu cảm thấy điều này cực kỳ tổn hại tôn nghiêm cậu.

Cậu đối với Triệu Trần tức giận không thôi, thế nhưng làm cũng làm rồi, biết không có khả năng vãn hồi, đương nhiên, không thể bởi vì bị Triệu Trần làm liền giống như lần trước loạn nổi giận nói chia tay.

Bất quá, tóm lại, cậu phi thường khó chịu.

Triệu Trần thấy Trương Hoàn khó chịu, cũng không thêm để ý cậu đang phát giận, ôn ngôn nhuyển ngữ khuyên, nói, “Thân thể khó chịu, hay là trước nghỉ ngơi đi, những việc khác, chúng ta nói sau có được không? Phát giận như vậy thì có ích lợi gì.”

Trương Hoàn đương nhiên biết ông nói chính xác, thế nhưng nuốt không trôi khẩu khí này, đỏ mắt trừng Triệu Trần, hung tợn nói, “Ông phải trả lại, ông phải nhường tôi áp bồi thường cho tôi.”

Triệu Trần nghĩ thầm làm sao mà được, nhưng trong miệng lại là cái gì đều tùy cậu trước, dở, “Rồi, rồi, em trước không nên tức giận, cái gì cũng đều dễ nói.”

Trương Hoàn bực mình ngồi trên giường, Triệu Trần lại đem thuốc và nước bưng qua cho cậu, nói, “Uống thuốc trước đi.”

Trương Hoàn vốn nghĩ tiếp cái ly, nhưng nhìn đến Triệu Trần quan tâm chăm sóc, lại nghĩ đến chuyện mình bị ông làm, sau đó lại sinh ra hờn dỗi, một phen đẩy thuốc ra, nói, “Không uống, tôi không cảm.”

Triệu Trần nhìn cậu còn đang nổi nóng, đành đặt thuốc và ly nước sang một bên. Đi qua ngồi bên người Trương Hoàn bồi cậu, dùng chân đắp cho cậu, nhìn Trương Hoàn nhăn mi biểu tình nhìn ai cũng khó chịu nói, “Phía sau có phải rất khó chịu không, tôi lại bôi thuốc cho em?”

Trương Hoàn cắn răng trừng ông, Triệu Trần bất đắc dĩ cười cười, “Em chỉ biết phát giận với tôi, em còn nhớ rõ tối hôm qua em làm gì không?”

Trương Hoàn bị ông nói vậy, nghĩ thầm mình đã làm gì rồi? Do không nhớ rõ, cho nên phá lệ miễn cảm, cậu nhìn Triệu Trần hỏi, “Làm gì?”

Triệu Trần thấy cậu mắc câu, liền đem cậu ôm vào trong lòng, Trương Hoàn tuy rằng đẩy ông một chút, nhưng đẩy không ra, sau đó cũng liền không phản cảm ông ôm, mà là chờ ông nói.

Triệu Trần nói, “Em từ trên xe bắt đầu đã vừa gặm vừa cào tôi...” Nói, cởi dây lưng áo ngủ cho cậu xem phần eo, nơi đó bị Trương Hoàn cào ra vài vết, không phải vết thương, nhưng màu sắc vẫn nhìn thấy được.

Trương Hoàn vừa nhìn thấy, mặt liền đỏ.

Triệu Trần tiếp tục nói, “Còn dám đòi tôi và em làm, em còn không ngừng nói em rất yêu tôi...”

Trương Hoàn vừa nghe cái này, lập tức xù lông, “Làm sao có thể?”

Triệu Trần nói, “Tôi lừa em chuyện này làm gì. Lão La khẳng định cũng nghe được, em lần sau ngồi xe, nhìn sắc mặt y, em liền biết tôi không nói dối.”

Lão La là vị tài xế kia, Trương Hoàn bị ông nói vậy, mặt lập tức càng đỏ, nghĩ thầm cái bộ dạng kia của mình, vậy mà lại bị người ngoài biết?

Nhưng Triệu Trần lập tức an ủi cậu, nói, “Đừng lo lắng, y chỉ nghe mà thôi, y đâu có dùng khí nhìn, hơn nữa, y sẽ không nói ra, không có chuyện gì!”

Trương Hoàn xấu hổ quần bách, đối với câu an ủi “không có chuyện gì” của Triệu Trần một chút cũng không nghe vào, thậm chí Triệu Trần làm chuyện này với cậu, tựa hồ còn không chiếm lấy toàn bộ tâm trạng của cậu.

Sau đó Triệu Trần lại thuật lại chuyện trên giường, nói Trương Hoàn uống rượu, hoặc là trong rượu có vấn đề, phi thường nhiệt tình chủ động, phấn khích không thôi..., còn qua loa nói ra chuyện Trương Hoàn bị sáp nhập rất có cảm giác, sau đó biểu thị, dù bị sáp nhập, khi đó Trương Hoàn không tỉnh lại, cũng không có ý thức, nói rõ cậu trong vô thức rất hưởng thụ loại chuyện đó, cũng không bài xích, hơn nữa cậu còn bối vậy mà bắn...

Trương Hoàn bị ông nói muốn sụp đổ, nghĩ thầm chính mình như vậy sao, thật sự như vậy? Triệu Trần nhất định đang gạt cậu, khẳng định.

Nhưng lại cảm thấy là thật, bởi vì bị thứ lớn như vậy của Triệu Trần đi vào, cậu cư nhiên không bị đau tỉnh, hơn nữa, chuyện chính cậu bắn, sau đó chủ nhân cơ thể cũng sẽ rõ ràng.

Trương Hoàn mờ mịt, cậu không muốn thừa nhận chính mình thật sự dưới tình huống đó bị sáp bắn, cậu cảm thấy đây là một chuyện rất thần kỳ, cậu không thể tin được...

Trương Hoàn kỳ thật không phải người cố tình gây sự, sau khi phát hiện sự tình phát sinh không có biện pháp cải biến, cậu chỉ có thể chấp nhận sự thật và kết quả, từ chỗ Triệu Trần lấy được cam đoan, nói sẽ cho cậu thử xem tư vị ở trên, cậu cũng sẽ không nguyện ý suy nghĩ vấn đề này nữa.

Điểm tâm Trương Hoàn chỉ ăn một chén cháo cá, Triệu Trần nói cậu có thể ăn thêm một vài món khác, Trương Hoàn vẫn lắc đầu không ăn.

Cậu ở trong phòng ngủ đọc sách, hoặc dùng notebook làm việc, cậu không muốn ra ngoài, sợ người khác sẽ phát hiện chuyện cậu bị Triệu Trần làm.

Kỳ thật, người khác phát hiện cũng không có gì, vì mọi người cho là cậu sớm đã bị làm, hơn nữa mỗi ngày đều đang bị làm, chỉ là người bên cạnh Triệu Trần nét mặt đều quá thâm trầm mà thôi, Trương Hoàn không tìm được dị dạng trên mặt bọn họ, cho nên trước vẫn bịt tai tịt mịt cho rằng người khác sẽ không nghĩ vậy.

Vì vậy lần này, cậu hoàn toàn làm đà điều.

Triệu Trần chỉ ra ngoài một lần, rất nhanh thì trở lại, tuy rằng vì lừa được Trương Hoàn, ông thở phào nhẹ nhõm, nhưng, trên mặt ông một chút cũng không biểu hiện ra bất luận điểm nào dị thường, tựa như bình thường cùng một chỗ với Trương Hoàn. Ông biểu hiện như vậy, đương nhiên cũng là để tâm tình Trương Hoàn bình tĩnh xuống.

Lúc bôi thuốc cho Trương Hoàn, Trương Hoàn mới đầu sống chết không cho ông bôi, nhưng để Trương Hoàn tự mình bôi, cậu cảm thấy tựa hồ càng thêm quẫn bách, vì vậy đành mặc Triệu Trần.

Cậu nằm lỳ trên giường, mặt chôn trong chăn tơ tằm mềm mại, xem bản thân là một cục đá.

Triệu Trần thấy dáng dấp không muốn đối mặt hiện thực này, trong lòng cười tươi như hoa, trên mặt lại vẫn là hình dạng đứng đắn.

Ông lại chiếm tiện nghi Trương Hoàn một lần, nhẹ nhàng xoa chỗ bấp bệ cậu, Trương Hoàn bị ông sờ mó động tình, còn không nhận được, buồn bực nói, “Ông rốt cuộc đang làm gì?”

Triệu Trần lại nghiêm trang, “Phải để em thả lỏng mới được, nếu không em sẽ thấy đau.”

Nếu Triệu Trần đã nói vậy, Trương Hoàn cũng sẽ không thể lại trách tội ông, chỉ phải cắn răng nằm đó.

Triệu Trần nhẹ nhàng xoa hông Trương Hoàn, Trương Hoàn thấy cảm giác này là lạ, cậu lại nhớ đến lúc trước cùng Triệu Trần phát sinh quan hệ, thế là mặt bắt đầu nóng lên, thân thể cũng nhũn ra.

Triệu Trần kỳ thật đang hết sức cố thể ôn nhu lơ đãng khiêu khích điểm nhạy cảm của cậu, nhưng Trương Hoàn lại không phát giác, chỉ cảm thấy trong thân thể lượn lờ một đoàn lửa nóng, phi thường thoải mái, nhưng lại không giống thật sự động tình xúc động.

Triệu Trần trước tiên dùng ngón tay thoa thuốc bên ngoài, sau đó mới dùng khối ngọc trụ kia bôi thuốc bên trong, động tác của Triệu Trần phi thường nhẹ nhàng cẩn thận, ngọc trụ ấm nhuận trơn trượt, Trương Hoàn thấy khó chịu chút chút, ngoài ra không cảm thấy bài xích.

Thậm chí, thuốc được ngọc trụ mang theo xóa sạch cảm giác đi vào, có chút khiến trong lòng Trương Hoàn ngứa ngứa, tê tê đại đại, đặc biệt khi Triệu Trần cố ý đụng vào tuyến tiền liệt, cậu không tự chủ được thấp giọng kêu một tiếng, thân thể run rẩy một hồi, cậu muốn rướn người bảo Triệu Trần không bôi thuốc nữa.

Nhưng lúc này Triệu Trần cố ý dời trọng tâm cậu chuyện, ông làm bộ lơ đãng hỏi Trương Hoàn về Lễ mừng năm mới.

Vì vậy Trương Hoàn không đem lời mình sắp nói ra khỏi miệng, chỉ đành nhẫn nại khoái cảm bình tĩnh trả lời ông.

Triệu Trần lại bôi thuốc lên ngọc trụ lần nữa, sau đó lại đưa vào trong, Trương Hoàn không biết Triệu Trần cố ý đụng bao nhiêu lần vào điểm nhạy cảm trong cơ thể, cậu quả thật sắp không chịu nổi, Triệu Trần lúc này mới nói xong rồi, ông cố ý không chú ý đến thân thể Trương Hoàn, hơn nữa bảo cậu tự kéo chăn đắp kín thân thể, ông dọn dẹp thuốc và vài thứ khác vào phòng tắm.

Sau khi Triệu Trần rời đi Trương Hoàn mới ngồi dậy, mặt cậu đỏ bừng, thậm chí thân thể đều hơi phồng hồng, trong mắt không khỏi mang theo một tầng hơi nước, cậu thậm chí muốn đưa tay sờ chính mình, cuối cùng vẫn là không chế không được, ngồi đó dập lửa.

Cậu cuối cùng tin tưởng chuyện Triệu Trần nói cậu bị sắp bắn.

Trước đây cậu chưa bao giờ nghĩ tới, mình nguyên lai là thụ, hơn nữa tựa hồ còn là khoái cảm rất mãnh liệt.

Cậu vừa xấu hổ tức giận vừa quần bách, nhất thời vô pháp tự hỏi.

Triệu Trần cố ý chờ Trương Hoàn mặc quần áo xong mới ra ngoài, ông và Trương Hoàn cùng nhau chơi game, Trương Hoàn vừa đánh vừa nhìn nửa người dưới của Triệu Trần, nghĩ thầm vật kia lớn như vậy, cậu thật có thể tiếp nhận hết còn có khoái cảm? Dù sao, cái dụng cụ bôi thuốc kia phi thường mãnh, cậu lại bắt đầu hoài nghi lời Triệu Trần nói.

Triệu Trần phát hiện cậu vẫn chú ý mình, kỳ thật đoán được tâm tư của Trương Hoàn, nhưng cố ý hỏi, “Làm sao vậy? Lại khó chịu?”

Trương Hoàn mặt không đổi sắc trầm mặc một hồi, sau đó trực tiếp nói với Triệu Trần, “Cái vật kia của ông, tôi thật không cảm thấy đau, lại còn thấy tốt?”

Triệu Trần sửng sốt một chút mới nhìn Trương Hoàn nói, “Có lẽ, em lại thử một lần, chẳng phải sẽ biết?”

Trương Hoàn trừng ông, không nói.

Triệu Trần cười cười, đột nhiên tập kích hôn trộm khoé môi Trương Hoàn một cái, thấp giọng nói với cậu, “Đây không phải gián tiếp nói rõ em ở phương diện này cũng là thiên phú dị bẩm?”

Trương Hoàn sửng sốt một chút mới hiểu được ý ông, thế là trong nháy mắt xấu hổ tức giận, hung hăng cho Triệu Trần một quyền.

Triệu Trần bị cậu đánh cố ý kêu lên, nói, “Ai, tôi hôm qua một mực ra sức, hôm nay còn phải không ngừng chịu đòn, thế gian này có còn công lý không chứ?”

Trương Hoàn bị ông chọc tức nhào tới đánh, bị Triệu Trần ôm lấy, nói, “Em chớ làm loạn, trước dưỡng thân thể quan trọng hơn.”

Tiểu Bảo: Chương này dài bất thường QAQ!! Ồ thì, lại chuyện xưng hô. Đối xưng hô chỗ này có gương ép không nhỉ? Tui nghĩ là Trương Hoàn sẽ xưng em sau khi nguôi giận (tức là từ chương sau), cơ mà, để con mèo ngào kiêu này xưng em tui thấy rộn hết cả người. Đăng bởi: admin

55. Chương 55

Chương 55 : Nhận ra

Trương Hoàn và Triệu Trần ở chung với nhau quá thư sướng, cậu thậm chí đã quên đêm nay là đêm nào, còn luôn không nghĩ cậu nên về nhà, thẳng đến khi Tiết Lộ gọi điện thoại qua nhắc cậu một trận.

Tiết Lộ bên kia điện thoại nhắc nhở, “Anh, anh xem một chút hôm nay là ngày mấy? Anh thật không về sao?”

Trương Hoàn trầm mặc một chút, nhẹ giọng đáp lại.

Tiết Lộ tiếp tục nói, “Mấy ngày nữa là Tết rồi, mua đồ Tết anh cũng không về. Bất quá, em mua không ít thứ anh thích ăn, anh về đi, vừa vặn ăn được, anh nói anh đang bận cái gì diễn đàn chỗ đàn anh Đường, đến bây giờ còn chưa xong sao?”

(đàn anh Đường nào @@?)

Trương Hoàn nói, “Đang làm sửa chữa sau cùng, còn phải thí nghiệm mới được.”

Tiết Lộ không quá hiểu rõ mấy thứ kia của cậu, sau đó đành không hỏi lại cái này, nhưng lại nhỏ giọng hỏi thăm, “Anh, anh đang ở nhà Sống Sống sao?”

Trương Hoàn vì câu hỏi của cô tâm hoảng một chút, sau đó dùng ngữ khí bình tĩnh tiếp lời, “Em làm sao lại nghĩ anh ở nhà cô ấy, anh không có.”

Tiết Lộ nói, “Em tới nhà trọ chỗ trường học tìm anh rồi, anh không ở đó, hơn nữa dì bên cạnh phòng anh nói anh từ lúc nghỉ đông chưa từng qua. Vậy anh bây giờ ở đâu?”

Trương Hoàn nói, “Anh đang ở đường XX.”

Tiết Lộ biết anh trai cô không muốn nói cho cô biết chuyện của cậu, bất quá, cô thật sự rất muốn biết, hơn nữa, cô cảm thấy Trương Hoàn cũng nên cho biết tình huống người kia một chút, chí ít khi cậu gặp chuyện gì, có thể nhờ giúp đỡ.

Bất quá, cô không tiện hỏi kỹ qua điện thoại, đành dặn dò vài câu bảo Trương Hoàn mau về nhà, liền cúp máy.

Tiết mẫu đang lau nhà, thấy Tiết Lộ từ trong phòng đi ra, liền hỏi, “Lộ Lộ, Hoàn Hoàn có nói khi nào về không?”

Tiết Lộ nói, “Phỏng chừng hai ngày nữa sẽ về. Anh ấy nói diễn đàn ảnh đang làm còn phải sửa chữa và thí nghiệm, không biết lúc nào mới xong!”

Tiết mẫu nói, “Cái gì diễn đàn, Tết lớn như vậy còn muốn vội vàng làm! Anh con mau chóng về, sắp mừng năm mới rồi, thế nào cũng phải mua cho anh hai bộ quần áo, đến lúc đó thăm người thân, anh còn mặc quần áo cũ đi, người khác cho là chúng ta bạc đãi nó, đứa nhỏ này, không suy nghĩ cho chúng ta một chút, luôn luôn tùy hứng, chúng ta nuôi nó như thế, thật không biết là nuôi tốt, hay là nuôi sai rồi...”

Tiết mẫu lầm bầm, Tiết Lộ tuy rằng trong lòng phi thường hiểu khổ cực của mẹ, đồng thời yêu bà, còn khuyên bảo chính mình phải thông cảm bà và làm bà vui vẻ, nhưng, luôn nghe bà nhắc mãi, không khỏi phiền não, không không chế được sẽ chọc bà mất hứng, nhưng sau mỗi lần khiến mẹ mất hứng, trong lòng lại rất hối hận, rồi lại không muốn mất mặt mà xin lỗi.

Tiết Lộ cảm giác chính mình rất kém cỏi, cha mẹ yêu cô như vậy, cái gì đều lo lắng cho cô, vì tốt cho cô, thế mà cô lại là một đứa nhỏ được nuông chiều bốc đồng...

Tiết Lộ suy nghĩ những điều này, mới nhận xuống được sự cảm râm của mẹ, bảo trì tâm bình khí hoà nói với bà, “Mẹ, anh đã lớn, luôn làm chuyện của mình, có ý nghĩ của riêng mình. Mẹ nói trước mặt con như vậy thì thôi, mẹ không nên luôn nói trước mặt anh, nếu không anh thật không muốn về...”

Tuy Tiết Lộ tận lực làm giọng mình bình tĩnh, nhưng lời này làm cho mẹ nóng giận lên, Tiết mẫu đem khăn trong tay ném lên bàn, chính mình ngồi xuống ghế salon, sau đó bắt đầu xoa bóp vai, nói, “Không thể nói trước mặt nó? Mẹ nói cái gì, mẹ? Đến Tết đến nơi rồi, nó còn ở bên ngoài không về, còn không nói một tiếng khi nào thì về, chúng ta đây không phải là lo lắng sao. Mẹ từ sáng đến tối hầu hạ người còn hầu hạ hồng rồi, gần đây thân thể mẹ kém vô cùng, tuy tiện làm chút gì xương sống thắt lưng đều đau, con nhìn mẹ một chút, một năm này, mẹ gầy thành cái dạng gì, còn không phải lo lắng cho tụi con! Cuộc sống này a, mẹ và cha con hiện tại đã có thể đủ sống tiếp rồi, nhưng còn các con, các con muốn thế nào, các con sau này sống không tốt, mẹ và cha con đã chết cũng không an lòng a! Các con chính là không suy nghĩ cho cha mẹ như vậy...”

Tiết mẫu nói nói liền nức nở khóc, Tiết Lộ trong lòng hối hận muốn chết mới vừa rồi nói hai câu như vậy với mẹ, mau chóng chạy tới bóp vai cho bà, an ủi, “Tụi con đâu có không suy nghĩ cho cha mẹ. Con và anh không phải đều nỗ lực không để cha mẹ bận tâm sao?”

Tiết mẫu nói, “Không để cha mẹ bận tâm? Con xem Hoàn Hoàn đó, cùng Sướng Sướng một mối hôn sự tốt thế, nó không thềm để bụng, nó đây rồi cuộc là muốn dạng con gái nào mới để ý? Con, con nha đầu này nữa, con suốt ngày chơi game xem tiểu thuyết, con cũng nên ra ngoài giao thiệp một chút đi, mẹ và cha con chuẩn bị cho con xuất ngoại, con cũng không muốn đi, suốt ngày làm ỉ trong nhà, cha mẹ có thể không lo lắng?”

Tiết Lộ nói, “Xuất ngoại có cái gì tốt? Tới đó sinh sống không quen, lại tốn tiền, ai nha, mẹ a, cha mẹ liền muốn để con ra ngoài chịu khổ sao, còn muốn tốn nhiều tiền của cha mẹ...”

Sau đó Tiết mẫu cũng ngơ ngàng, cái gì tốt bà đều hi vọng con gái có thể có được, tỷ như cơ hội xuất ngoại, hoặc có thể có được cơ hội cưới được một ông chồng tốt có tiền, nhưng mà, bà không nghĩ tới con gái có nguyện ý hay không, bà luôn cảm giác mình nghĩ mới là chính xác.

Trương Hoàn sau khi nhận điện thoại của Tiết Lộ, liền nhú mày một cái, vừa viết chương trình vừa nghĩ có lẽ thật sự cần phải về, luôn ở chỗ Triệu Trần cũng không được, hơn nữa, đích thật sắp Tết rồi.

Vì vậy, khi Triệu Trần trở lại, Trương Hoàn liền nói với ông hôm sau cậu về.

Triệu Trần đã quen lại yêu thích cuộc sống ở chung với Trương Hoàn.

Giống như câu nói kia, một người trong lòng có chốn về mới tìm được đường về nhà.

Đoạn thời gian khi Triệu Sưởng xuất ngoại, Triệu Trần mỗi ngày ở bên ngoài, không muốn về nhà, về nhà có ý nghĩa gì? Giống như ở trong công ty, ngồi trong thư phòng uống trà xem văn kiện mà thôi, những thứ khác, còn có thể có cái gì, nơi đó không có người nhớ mong, không có hơi ấm vợ có thể dành cho, cho dù nơi đó được gọi là nhà, nhưng thực chất cùng một khách sạn tùy ý chọn bên ngoài có gì khác nhau, thậm chí nơi đó còn không hấp dẫn ông bằng loại địa phương như Trầm Yên Lâu, chỉ ít, ở mấy khu mua vui này, còn có người nói chuyện, còn có thể xem người khác náo nhiệt, mà về nhà, lại không có chuyện gì, quá nhàm chán, nhàm chán sẽ cảm thấy tịch mịch, cảm thấy khó chịu.

Hiện tại không giống, có Trương Hoàn rồi, ông vô luận ở đâu, đều biết Trương Hoàn đang ở nhà chờ ông, chỉ cần ông trở lại, có thể thấy cậu, nói chuyện với cậu, bị cậu mắng, ông cũng vui vẻ chịu đựng, nói chung, trong lòng từ nay về sau có lo lắng và ký thác.

Phụ nữ thích cuộc sống yên ổn, một căn phòng liền có thể là nhà, đàn ông thích phiêu bạt, nơi bình yên trong lòng chính là nhà.

Bây giờ đối với Triệu Trần, Trương Hoàn chính là nhà ông, còn đối với Trương Hoàn, Trương Hoàn chính mình không nghĩ tới vấn đề này, cậu chỉ là thích ở chỗ Triệu Trần, không muốn đi.

Trương Hoàn nói phải về, Triệu Trần vạn phần không muốn, nhưng vẫn chỉ có thể đáp ứng cậu, để cậu về. Hơn nữa, chính ông cũng đáp ứng con gái đến nước A bởi cô, ông cũng nên đi.

Triệu Trần từ phía sau ôm lấy Trương Hoàn, ngữ khí có chút buồn buồn, “Được rồi, mai tôi đưa em về.”

Trương Hoàn nghe thấy ông ừ ừ, liền quay đầu lại nhìn ông một cái, vẻ mặt Triệu Trần bình tĩnh, con người sâu thẳm, không biết đang nghĩ gì, Trương Hoàn hỏi, “Ông làm sao vậy? Gặp phải chuyện gì? Không có khí lực như vậy.”

Triệu Trần nghe cậu nói vậy, liền lộ ra nụ cười, cùng Trương Hoàn tựa đầu vào nhau, nói, “Tôi là không muốn thả em đi, bất quá, không thả không được, em phải về nhà họ Tiết, tôi cũng mau chóng đến thăm Sưởng Sưởng. Em xem, xa cách trên đời này, vẫn là không thể tránh.”

Trương Hoàn hiện tại đã có thể phi thường bình tĩnh không có bao nhiêu tâm trạng phập phồng cùng Triệu Trần nói chuyện Triệu Sưởng.

Cậu mỗi lần nghĩ đến chuyện mình và Triệu Trần, luôn cảm thấy thời gian hai người ở chung thật sự là ít lại còn nhanh, tựa hồ trong nháy mắt liền qua, thế nhưng, lại cảm thấy đây là một đoạn thời gian phong phú phi thường dài, bởi vì chính đoạn thời gian này, khiến những ký ức về người khác trong đầu Trương Hoàn đều trở nên mơ hồ, chỉ để lại sự tươi đẹp mà khắc cốt ghi tâm nhất của nó.

Trương Hoàn nói, “Ông thế nào đột nhiên trở tình thế, vì xa cách mới là bình thường lại không thể tránh khỏi, cho nên gặp nhau mới có vẻ trân quý!”

Triệu Trần vì lời này nhẹ cười, lại dùng sức hôn lên gương mặt Trương Hoàn một cái, nói, “Đúng, chính là đạo lý này.”

Do hôm sau sẽ xa nhau, ít nhất phải hơn nửa tháng sau mới có thể gặp lại, thế là ban đêm hai người liền chung đụng phi thường triền miên.

Từ nhà hàng bên ngoài trở về, hai người xem phim trong phòng ngủ, là bộ phim lúc trước Trương Hoàn vẫn muốn xem nhưng chưa xem được *.

Triệu Trần chưa bao giờ từng quán quýt cái gì đồng chí với không đồng chí, ông chỉ dựa theo sở thích và ý nguyện của mình mà sống, cho nên, trên phương diện này, ông không như Trương Hoàn có nhiều khổ não như vậy, cũng không nhạy cảm. Đối với phim đồng tính, trừ phi là phim kích thích thị giác, nếu không, ông thật không có ý muốn xem.

Bất quá, Trương Hoàn muốn xem bộ phim này, ông liền cùng cậu xem.

Thiết bị chiếu phim trong này chỉ là một loại, Triệu Trần còn kiến nghị với Trương Hoàn, nói nhà lớn bên đường XX có phòng chiếu phim chuyên dụng, hiệu ứng rất tốt, hỏi Trương Hoàn có cần tới thử xem không.

Chỗ kia mà Triệu Trần nói là căn nhà lớn kia của ông, nơi ông và con gái Triệu Sưởng sinh sống, tuy Trương Hoàn hiện tại không chú ý Triệu Trần là ba Triệu Sưởng rồi, nhưng cậu vẫn không cách nào đồng ý đi nơi đó, cho nên trực tiếp lắc đầu cự tuyệt.

Màn hình treo tường thật lớn, hiệu ứng âm thanh cũng tốt, chỉ ít so với Trương Hoàn xem trong máy tính tốt hơn nhiều.

Cậu trực tiếp ngồi trên thảm dưới đất xem, khoanh chân, nhìn chăm chăm màn hình.

Triệu Trần bưng sữa tươi lên lầu, lúc vào phòng, phim mới bắt đầu phát hình, cảnh hai nam diễn viên trên giường phía trước đương nhiên chỉ là cảnh giả, nhưng Triệu Trần vẫn nhìn vài lần.

Ông đưa sữa tươi cho Trương Hoàn, lấy một tấm thảm tới đắp lên chân Trương Hoàn, sau đó mới ngồi xuống bên người Trương Hoàn, đối diện màn hình bình luận, “Cái giường này thật giống cái giường trong nhà trọ em, mặc dù nhỏ, nhưng vừa vặn ôm nhau ngủ.”

Trương Hoàn đang rất nghiêm túc, thậm chí mang theo trang trọng xem bộ phim này, Triệu Trần nói vậy, cậu không thèm nhìn ông, chỉ là chậm rãi uống sữa, liền đặt cái ly sang một bên, nghiêng đầu tựa trên vai Triệu Trần xem.

Trương Hoàn một mực trầm mặc, không nói một lời, Triệu Trần biết cậu muốn nghiêm túc xem phim, liền đồng dạng an tĩnh lại, ôm eo cậu, cùng cậu xem.

Cho dù là người yêu xem phim, đối với cùng một bộ phim cảm xúc đều không giống nhau.

Triệu Trần cảm thấy vợ chồng nghèo khổ trăm sự bi thương, may là ông không cần để Trương Hoàn theo mình chịu khổ, mà Trương Hoàn lại càng thêm chú ý tính chất tinh thần bên trong, cũng xem cách xử sự trong phim.

Hai người cứ như vậy lặng lẽ xem bộ phim một tiếng rưỡi, chân Trương Hoàn đã tê rần, cậu không đổi tư thế, xem đến cuối, hai nam diễn viên cũng không cùng một chỗ, trong lòng cậu không cảm thấy đáng tiếc, thế nhưng lại có một cảm giác mất mát ưu thương quẩn quýt không ngừng.

Cậu đưa tay vòng lên vai Triệu Trần, nhẹ giọng nói, “Anh ta quá tùy hứng.”

Triệu Trần biết cậu là nói Hà Bảo Vinh, ông biết Trương Hoàn nói những lời này không cần câu trả lời của ông, vì vậy, ông chỉ là đồng dạng ôm cậu, nhẹ vỗ về lưng cậu, hôn lên trán cậu một chút.

Hai người cứ như vậy ôm thật lâu, cảnh tượng trong phim bồi hồi trong đầu Trương Hoàn thật lâu, khi ngủ, lần đầu tiên cậu chủ động ôm lấy Triệu Trần ngủ, cậu nghĩ, cho dù có tình yêu, có duyên phận, cũng sẽ bị tùy hứng, không thông cảm mài mòn mất, sau cùng chỉ có thể xa nhau, cậu không muốn giống Hà Bảo Vinh sau này hối hận, cậu ôm lấy Triệu Trần thật chặt.

Chú thích:

*Xuân quang xạ tiết () là một bộ phim của HongKong phát hành năm 1997. Đạo diễn Vương Gia Vệ, với hai diễn viên chính là Trương Quốc Vinh và Lương Triều Vĩ.

Tóm tắt siêu cấp ngắn gọn : đây là một câu chuyện về 1 cuộc tình tan rồi hợp, hợp rồi tan mà nguyên nhân là do Hà Bảo Vinh (Trương Quốc Vinh đóng) quá bốc đồng, “thích thì về, không thích thì đi”, sau cùng Lê Diệu Huy (Lương Triều Vĩ đóng) chịu không nổi nữa, bỏ đi mất, kết thúc BE.

Để tìm hiểu thêm, nhấn vào đây => [s://vi.wikipedia.org/wiki/Xuân_quang_xạ_tiết/](https://vi.wikipedia.org/wiki/Xuân_quang_xạ_tiết/)

Muốn hiểu rõ ý tưởng sâu sắc trong phim thì phải coi rồi mới cảm nhận được :3

Tiểu Bảo: sau khi tham khảo ý kiến, rồi thì đăng đo suy nghĩ, cảm thấy vẫn nên chờ khi Trương Hoàn hoàn toàn chấp nhận số phận làm thụ rồi hẳn để bạn ấy xưng 'em' (tụi thiệt mệt cái chuyện này) từ đây cho tới đó sẽ xưng 'tôi' gọi 'ông', vì 2 người đã thân mật quá rồi mà còn 'ngài' thì khách sáo quá, với lại tui thấy các cặp vợ chồng (lớn lớn) cũng gọi thế, nên thôi kệ nó luôn đi. |||orz Đăng bởi: admin

56. Chương 56

Chương 56 : Tiền lì xì

Sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Trần tự mình lái xe đưa Trương Hoàn về, lúc còn cách Tiết gia một đoạn, Trương Hoàn liền bảo Triệu Trần ngừng xe, cậu không muốn để người quen thấy mình từ trên xe Triệu Trần xuống.

Sau khi Triệu Trần ngừng xe ở chỗ đỗ xe tạm ven đường, cởi dây an toàn, đưa tay cầm tay Trương Hoàn.

Trương Hoàn lần này không giống trước đây vội vội vàng vàng xuống xe rồi đi, cậu ngồi đó, trong lòng không muốn, vì vậy hành động cũng mang theo chần chờ.

Triệu Trần cầm tay cậu, cậu cũng nắm tay ông thật chặt, nhưng lại nghiêm mặt nhìn ngoài cửa sổ xe, không nhìn Triệu Trần.

Ông biết trong mắt cậu lúc này nhất định là yếu ớt không muốn, cậu không muốn để Triệu Trần thấy chính mình như vậy.

Triệu Trần nghiêng người đến bên môi Trương Hoàn hôn một cái, nói, “Tôi sẽ mau chóng trở lại, không lâu sau là có thể gặp rồi. Lúc tôi không có mặt, nhất định không được phóng túng chính mình ăn uống, không được bị thương dạ dày... Chìa khoá căn nhà kia không được quăng loạn đánh mất, muốn qua đó ở liền đi qua, nhớ số điện thoại lão La chưa? Cần dùng xe, có thể để y đưa đón em, A Bình (vị bảo mẫu trong nhà) sẽ về nhà vài ngày, em qua đó, nếu bà ấy không ở, em phải nhớ kỹ chăm sóc tốt chính mình, có lẽ em ăn không quen đồ bên ngoài, để nữ đầu bếp bên đại trạch làm cho em...”

Triệu Trần lải nhải nói liên miên một đồng lớn, Trương Hoàn quay đầu lại nhìn ông, trong lòng tràn đầy cảm động không thôi, trong ngực lưu động như có khí lưu bị đè nén, khí lưu nghẹn bên trong, ra không được, có lẽ nên nói là không biết làm sao phóng ra, điều này làm cho Trương Hoàn cảm thấy khó chịu, nhưng cậu lại rõ ràng cảm nhận được, loại cảm tình không cách nào phát tiết là một thứ gọi là tình yêu, không cách nào nói, cho dù đối phương ở trước mắt cũng không tìm được tưởng niệm và khát vọng, cậu đột nhiên có cảm giác nôn nóng, vì vậy chỉ có thể nhào qua ôm lấy Triệu Trần, sau đó hôn lên bờ môi ông.

Triệu Trần không biết Trương Hoàn vì sao đột nhiên trở nên xúc động kịch liệt, chỉ có thể ôm đáp lại cậu, tùy ý cậu hôn mình.

Động tác của Trương Hoàn vội vàng xúc động lại dùng lực, đầu lưỡi khuấy động trong miệng Triệu Trần, giống như muốn đem hồn phách Triệu Trần hút vào bên trong cơ thể mình.

Khi Trương Hoàn thả Triệu Trần ra, Triệu Trần liền nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, lại đưa tay mơn trớn gò má cậu, thấy ánh mắt Trương Hoàn hơi phiếm đỏ.

Triệu Trần lúc này mới hiểu được, Trương Hoàn nhất định là đặc biệt luyến tiếc chính mình, thấy Trương Hoàn như vậy, thời khắc này ông thậm chí muốn nói cho Trương Hoàn, ông không đến chỗ con gái nữa, ông ở lại bồi cậu.

Nhưng Trương Hoàn không cho phép ông nói ra lời như vậy, Trương Hoàn chôn mặt vào hõm vai ông, thấp giọng nói, “Ông đã đáp ứng cho tôi thượng ông, sau khi về nhớ rửa sạch móng!”

Triệu Trần vì câu này mà đen mặt, vốn cho rằng Trương Hoàn muốn nói lời dây dưa động tình, không nghĩ tới lại là câu mất hứng thế.

Triệu Trần không trực tiếp trả lời, mà là vươn tay vỗ một cái lên mông cậu, nói, “Bây giờ cố ý nói cái này, nhóc con cụt hứng!”

Trương Hoàn cũng bởi vậy nở nụ cười, cường chế cảm giác không muốn đè nén trong lòng, nói, “Tôi phải đi, cứ dính sền sệt thế này y như con gái ấy.”

Nói xong, liền đẩy Triệu Trần ra, mở cửa xuống xe.

Triệu Trần để cậu cầm các thứ ở ghế sau, lại hỏi cậu có lạnh không, bảo cậu đeo găng tay vào.

Trương Hoàn đứng trong không khí buổi sáng lạnh như băng, cúi đầu phát tay với Triệu Trần trong xe, nói, “Tôi đi, lúc chạy về, lái xe chú ý an toàn.”

Nói xong liền mang theo đồ đạc rời đi.

Triệu Trần một mực ngồi trong xe chờ Trương Hoàn băng qua đường, biến mất ở phía trước, ông mới lái xe rời khỏi.

Triệu Trần để Trương Hoàn cầm hai hộp quà giá trị xa xỉ về, một chai rượu quý giá bằng một năm tiền lương người bình thường, một bộ mỹ phẩm dưỡng da phụ nữ trung niên sử dụng, tặng dì dưỡng cậu.

Triệu Trần rất hiểu rõ quan hệ giữa Trương Hoàn và nhà dì cậu, tuy dì dưỡng đều không phải cha mẹ Trương Hoàn, thế nhưng, Triệu Trần vẫn nguyện ý xem bọn họ như cha mẹ Trương Hoàn mà đối đãi.

Đối với Trương Hoàn, tình cảm cậu dành cho dì dưỡng rất phức tạp, cậu không phải không thương bọn họ, cậu vẫn rất thích họ, cảm kích họ, nhưng, chung quy bởi vì các loại sự tình, thậm chí dì dưỡng lơ đãng nói ra một câu, đều khiến Trương Hoàn không thể không có ngăn cách với bọn họ, cậu mặc dù đối với họ có cảm tình, thế nhưng, tóm lại không có cách nào thân cận.

Tựa như khi cậu còn nhỏ, cậu không nghe lời, cha mẹ đánh đòn cậu, cậu tuy rằng khóc kêu tê tâm liệt phế, nhưng vẫn như cũ trong miệng gọi cha mẹ, chỉ biết bị cha mẹ đánh mà thương tâm khổ sở, nhưng không vì chịu đòn mà đối với bọn họ sinh ra oán hận và khúc mắc; thế nhưng dì dưỡng lại không giống, dì nếu như đánh đòn cậu, cậu sẽ không khóc, chỉ biết oán giận trong lòng, từ đó về sau, bọn họ không đánh cậu nữa, vô luận cậu làm chuyện sai lầm gì, chọc bọn họ không vui vỡ nào, bọn họ cũng sẽ không đánh cậu, chỉ nói lời dạy dỗ, trong quá trình răn dạy, phát hiện Trương Hoàn cũng không phản bác, dì dưỡng không dạy dỗ nữa, chỉ ôn ngôn uyển ngữ nhỏ nhẹ nhắc nhở, không ngừng làm bầm, có lẽ bọn họ chỉ là nhắc mãi cho chính họ nghe, cho nên, Trương Hoàn có phản ứng họ hay không, bọn họ cũng không cảm thấy cái gì, họ muốn xác định, mình không làm thất vọng đứa nhỏ Trương Hoàn này, bọn họ sợ các loại nhàn ngôn toái ngữ của người ngoài, cho nên, càng nhắc rất nhiều những khẳng định chính mình đối với Trương Hoàn, điều này đưa đến một tầng vải dày trong quan hệ giữa Trương Hoàn và bọn họ bây giờ.

Tuy đều có cảm tình với đối phương, thế nhưng, không cách nào chân chính thân cận.

Trương Hoàn về đến nhà, trước đem quà tặng cho dì dưỡng, dì rất cảm thán xem quà trong tay, nói Triệu Trần đưa đồ quý trọng, thật sự nhận không nổi.

Bình rượu kia, nhất định là không uống, có thể sau này cầm đi tặng người khác, dù sao rượu có thể tặng.

Thế nhưng, bộ mỹ phẩm dưỡng da có hạn sử dụng, dì phi thường luyến tiếc cho, nhưng chính mình cũng luyến tiếc dùng, bà gọi Tiết Lộ tới, để Tiết Lộ cầm lấy dùng, Tiết Lộ vừa nhìn, lập tức nhũn mày, nói, “Mẹ, mẹ dùng đi, đây vốn để cho tuổi mẹ dùng, mẹ cho con, con bôi lên nói không chừng da quá thừa dinh dưỡng.”

Dì lôi kéo Tiết Lộ vào phòng ngủ mình cảm râm, “Con đứa nhỏ này nói bậy cái gì, cái gì quá thừa dinh dưỡng, đồ đắt như vậy, con để mẹ dùng, quá lãng phí. Mẹ tuổi đã cao, dùng cho ai xem, cho cha con xem? Vậy cũng cần ông ấy biết thưởng thức a...”

Tiết Lộ kiên trì không cần, để mẹ cô dùng.

Tiết mẫu phát hiện nói không được con gái, đành trước đặt đồ trên bàn trang điểm của mình, sau này lại cùng Tiết Lộ nói chuyện.

Chủ yếu là xoay quanh chuyện Trương Hoàn, bà nói Trương Hoàn khẳng định đang cùng Triệu Sống làm bạn bè, nếu không Triệu tiên sinh sẽ không đối xử với Trương Hoàn và nhà bọn họ tốt như vậy, hơn nữa, không phải còn để Trương Hoàn đến công ty của Triệu tiên sinh làm việc sao, nhất định là trước phải bồi

dường con rể tương lai, nhà ông chỉ có một đứa con gái, sau này gia sản cũng đều để lại cho con gái, con rể khẳng định cần phụ giúp xử lý thôi...

Dì cảm thấy mình suy nghĩ phi thường chính xác, vui vẻ đến mặt mày hồng hào, thế nhưng, bà cũng không phải trăm phần trăm xác định, chính mình lại không tiện đi hỏi Trương Hoàn luôn luôn lãnh đạm mặt lạnh, bà liền bảo Tiết Lộ đến chỗ anh họ tìm hiểu.

Tiết Lộ ước chừng đã đoán được anh cô nhiều năm như vậy không đến gần con gái, từ chối vô số nữ sinh tỏ tình, đoán chừng là bởi vì không thích nữ sinh, bây giờ nói không chừng là đang cùng vị ông bố độc thân cực có mị lực kia của Sướng Sướng có quan hệ mờ ám, cho nên, vị kia mới đối với anh cô và nhà cô tốt như vậy, nhưng cô lại không thể đem những lời này nói cho mẹ, vì vậy chỉ có thể không nhận được nói, “Có cái gì hay mà tìm hiểu, nếu phải thì là phải, không phải thì là không phải. Anh không nói, căn bản hỏi không ra. Hơn nữa Sướng Sướng ở nước ngoài đâu có về, lần trước liên lạc, cô ấy cũng đã nói năm mới không về đây, cô ấy không nói chuyện tình giữa mình với anh, con thấy, cho dù hai người có cái gì, bọn họ cũng đều không muốn để người khác biết. Như vậy, chúng ta không cần đi hỏi...”

Dì tuy rằng rất bất mãn chính mình không rõ hướng đi của đứa nhỏ này, nhưng biết với tính cách của Trương Hoàn, bà đành dè xuống lòng hiếu kỳ, thất vọng không đi hỏi.

Vì Trương Hoàn về nhà, dì thật cao hứng mang theo hai đứa nhỏ đến thương xá mua đồ.

Các bà mẹ đều nhiệt tình với quần áo của đứa con, bà phi thường thích mang theo con mình mua quần áo, cũng thích mang Tiết Lộ xem mỹ phẩm và đồ trang điểm khắp nơi, kỳ thật Tiết Lộ ngược lại không phải rất nhiệt tình với những thứ này.

Trương Hoàn tuy không muốn tốn thời gian bồi dì và em họ dạo thương xá, nhưng chỉ có thể đi cùng, sau khi Trương Hoàn rất nhanh mua hai bộ quần áo, cậu liền theo sau hai quý cô, xách đồ cho hai người, nhìn dì coi trọng vô số bộ quần áo bảo Tiết Lộ đi mặc thử, Trương Hoàn ngồi một bên diện vô biểu tình, dĩ khí thế ngất trời cùng cô bán hàng đàm luận, sau đó bình luận quần áo con gái muốn mua...

Khi người khác hâm mộ nói đến hai đứa con của bà, bà thích thú nói đây là đôi song sinh bà sinh ra, điều này rước lấy một đồng người kinh sợ ao ước, không ngừng tán thán bà sinh giỏi thật, con trai tuấn tú đẹp trai, con gái xinh đẹp như vậy...

Có lẽ lúc này là lúc dì cao hứng và hạnh phúc nhất, Trương Hoàn tuy cho rằng lòng hư vinh này rất buồn cười, nhưng đại đa số thời gian cũng hiểu được đây là điểm tương đối đáng yêu của phụ nữ.

Mua hai cái áo khoác cho Tiết Lộ, một cái váy, một cái quần jean, lại mua một đôi giày boot, dì còn muốn để cô đi thử đồ, Tiết Lộ liền phát cáu, không đi thử nữa, nói người đều thử một rồi, nhìn quần áo nào đều thấy như nhau.

Dì cười mắng cô không biết tốt xấu.

Bản thân dì cũng coi trọng một cái áo khoác, thử hai lần, người bán hàng không ngừng khen mặc đẹp, dì cũng thích vô cùng, sờ sờ, nhìn từ trên xuống dưới, cuối cùng vẫn không mua.

Tiết Lộ vẫn khuyên bà mua, bà lôi kéo con gái kêu Trương Hoàn đi, vừa đi vừa nói chuyện, “Mẹ đều một bó tuổi thế này rồi, mặc màu đỏ không được.”

Kỳ thật Tiết Lộ và Trương Hoàn đều biết bà là cảm thấy đắt, không muốn tiêu số tiền này.

Mấy người đi dạo hơn nửa thương xá, khi trở về, gọi dụng lái xe tới đón, Trương Hoàn để bọn họ đi trước, nói mình và một bạn học hẹn gần đây gặp một chút, sau đó tự cậu ngồi xe về.

Dì hôm nay mua sắm lớn, tâm tình đặc biệt tốt, cao hứng vô cùng, không nói Trương Hoàn cái gì, chỉ bảo cậu chú ý thời gian, không nên bỏ qua giờ cơm tối.

Trương Hoàn đáp lời, nhìn theo xe dụng lái đi, mới rời khỏi.

Gần đây cậu cùng Triệu Trần ở chung, không dùng bao nhiêu tiền, lại đang làm công cho Nghiêm Lập Bản, nên tiết kiệm được một ít, nhớ trong tài khoản còn có mấy nghìn, liền chạy về thương xá mua cái áo khoác dì coi trọng.

Cô bán hàng cao hứng cười toe toét, hăng hái khen dì cậu, “Mẹ cháu mặc áo này trông đẹp lắm, thật nhìn không ra bà ấy có một đôi trai gái lớn vậy, nhìn mới ba mấy thôi, thật sự là bảo dưỡng tốt, các cháu cũng ngoan, xem, hiểu thuận thế này, đặc biệt chạy về mua cho bà ấy chiếc áo khoác này...”

Về mặt Trương Hoàn nhàn nhạt, không trả lời bà ta, cũng không muốn vạch trần dì, nói mình không phải con trai bà, chỉ là cháu ngoại mà thôi.

Khi mang áo xuống lầu, vừa lúc nhận được điện thoại của Triệu Trăn, Triệu Trăn nghe cậu bên này có tiếng ồn, hỏi cậu đang ở đâu, Trương Hoàn nói hôm nay cùng dì và em họ dạo thương xá, nói bọn họ đi trước rồi, chính mình quay lại lấy áo.

Triệu Trăn nghe cậu nói vậy, liền để ý, cười nói, “Tôi mai mới bay, quên mất nên cho em tiền lì xì trước, hiện tại, tôi đưa qua cho em?”

Ông biết nếu không nói như vậy, Trương Hoàn sẽ không muốn một phân tiền nào của ông, thế nhưng, qua năm qua lễ vốn tiêu tiền vô cùng, liền nói con gái Triệu Sưởng của ông, cô rất ít tự mình tiêu tiền, nhưng khi đến Tết, Triệu Trăn đều phải thêm vào một khoản.

Trương Hoàn không muốn, nói, “Tôi đều lớn thế này, cần cái gì tiền mừng tuổi! Ông muốn đi thì đi đi, không nên quay lại nhìn tôi.”

Trương Hoàn đích xác không muốn lại thấy mặt Triệu Trăn, sáng sớm lúc chia cách, trong lòng cậu khó chịu, hiện tại lại gặp một lần nữa, sau đó lại phải tách ra, cậu thật sự không muốn gặp lại lần nữa.

Triệu Trăn cười nói, “Vậy được, tôi gửi tới thẻ của em là được rồi. Kỳ thật tôi vẫn cảm thấy đưa tiền mặt mới có ý nghĩa tiền lì xì.”

Trương Hoàn bất mãn, “Nói không cần mà, ông luôn thế này!”

Triệu Trăn nói, “Tôi chỉ là muốn em vào dịp Tết có thể kinh tế dư dả một ít mà thôi, tôi có thể cho em, làm gì không cho một ít. Nhưng mà em đó, cái bộ dáng cùng tôi tính toán chi li, rốt cuộc là để làm gì?”

Trương Hoàn thở dài, đành không phản đối, cậu không muốn dựa vào Triệu Trăn về mặt kinh tế, cậu là cá thể độc lập, cùng Triệu Trăn công công bằng bằng yêu đương, cậu không muốn người khác nói cậu là được Triệu Trăn bao dưỡng.

Thế nhưng, lúc này nghe giọng Triệu Trăn nhẹ nhàng khuyên nhủ, cậu thấy không cách nào từ chối ông, chỉ nói, “Vậy được rồi, cảm ơn, chúc Tết ông sớm nhé.”

Triệu Trăn ở bên kia cười rộ lên, hai người lại nói vài câu, lúc này mới cúp điện thoại.

Trương Hoàn cho rằng Triệu Trăn cho cậu tiền lì xì, tối đa mấy nghìn mà thôi, sau khi đi thăm dò xem trong thẻ nhiều hơn bao nhiêu tiền, cậu liền trầm mặc, nghĩ thầm trong não Triệu Trăn rốt cuộc có cái gì trong đó.

Tiểu Bảo : quà 20/10 nhé, chúc mừng các chị em phụ nữ ~ (^o^) Đăng bởi: admin

57. Chương 57

Chương 57 : Gặp lại vợ cũ

Thời gian Tết Âm Lịch, ngày này hàng năm đều trôi qua như vậy.

Trương Hoàn theo một nhà dì đến mấy nhà thân thích bên dương, sau đó phần lớn thời gian là ở nhà.

Ông nội bà nội cậu đã sớm qua đời, thân thích bên cha cậu, ngoại trừ cách rất xa cậu không quá quen biết, cũng chỉ có dì;

(chết cha, vậy đó giờ bị lộn rồi, đáng lẽ phải là ‘cô chú’ chứ không phải ‘dì dương’ @@~@)

Thân thích bên mẹ, vì vài nguyên nhân, cậu từ nhỏ không thân với bên kia, khi cha mẹ gặp chuyện không may, bà ngoại và cậu cũng tới nhà cậu, nhưng không phải muốn thu nuôi cậu tuổi còn nhỏ, mà nhà cậu khi đó chỉ để lại một phòng ở, một ít cổ phiếu, rất ít tiền mặt, bà ngoại và cậu bọn họ có lẽ cảm thấy dùng những thứ cha mẹ Trương Hoàn để lại cho cậu để nuôi lớn đứa nhỏ này không có lời, hơn nữa Trương Hoàn khi đó cũng không hay nói chuyện với bà ngoại và cậu, cùng bọn họ rất lạnh nhạt, cho nên, họ càng không có lý do mang Trương Hoàn về nuôi, huống hồ khi đó dì Trương Hoàn bày tỏ nguyện ý nuôi Trương Hoàn, bên bà ngoại Trương Hoàn liền mừng rỡ thở phào.

Trương Hoàn kỳ thật cũng không bắt mẫn gì với bà ngoại, ông ngoại cậu năm đó bởi nguyên nhân chính trị mà cưới bà ngoại, hai người tựa hồ vẫn không có tình cảm gì, ông ngoại cậu mất sớm, bà ngoại lúc này lại lần nữa lập gia đình, vì vậy quan hệ thân thích bên này vô cùng mỏng, thậm chí sau khi Trương Hoàn lớn lên, hầu như toàn bộ cắt đứt liên lạc.

Thế là, mỗi năm nhà dì đi thăm người thân, đều đến nhà thân thích bên dương.

Thân thích bên nhà dương rất nhiều, anh chị em, tiếp đó còn có anh chị em họ bên ngoại, anh chị em họ bên nội, hoàn toàn là khắc hoạ đại gia đình kiểu Trung Quốc.

Thế nhưng, những năm gần đây tình hình kinh tế các gia đình rất không đồng dạng, qua lại cũng không giống trước gần như vậy.

Trương Hoàn kỳ thực không thích đến nhà những thân thích này, nghe bọn họ bình luận các loại chuyện của cậu luôn khiến Trương Hoàn tâm phiền. Nhưng lại không thể không đi, nếu không đi, dì luôn cần năn.

Năm nay dì mặc chiếc áo khoác Trương Hoàn mua cho bà đi thăm người thân, người khác khen áo này đẹp, bà sẽ nói đây là Trương Hoàn làm thêm kiếm tiền mua cho bà, dì vì chuyện này rất kiêu ngạo và vui mừng, những người kia nghe bà nói vậy đều khen một câu Trương Hoàn nghe lời hiểu chuyện, hơn nữa biết hiếu thuận, nói dì dương nuôi cậu không lỗ, hoàn toàn giống con trai ruột thịt.

Trương Hoàn lần thứ nhất nghe được trong lòng còn rất không được tự nhiên, sau đó đều nghe đến chai tai, sẽ không có cảm giác gì.

Triệu Trần ở nước A cùng con gái trải qua năm mới, chúc Tết ba mẹ đều là thông qua videocall, ba mẹ ông mặc dù đối với việc ông và con gái ở nước ngoài mừng năm mới rất không vui, nhưng cũng không quản được ông, chỉ bảo bọn họ vui vẻ mừng năm mới, thuận tiện đi thăm hỏi thân thích bên kia.

Bởi vì con gái, Triệu Trần ở nước A gặp lại vợ cũ.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp sau khi ly hôn.

Là gặp trong một nhà hàng Trung Quốc, lúc bị con gái kéo đi, trong lòng Triệu Trần không có cảm giác đặc biệt gì, vì Trương Hoàn, ông đã không suy nghĩ đến hôn nhân đầu tiên thất bại nữa, cũng không còn oán vợ cũ nữa.

Một nhà vợ cũ tới trước, chờ trong phòng riêng, Triệu Trần ở cửa thang lầu đã được chồng hiện tại của vợ cũ Tần Nghê nghênh đón, hai người còn bắt tay, lễ độ khách khí, tựa hồ không có kẻ hở.

Tần Nghê và Triệu Trần trước kia là bạn bè, nhưng không phải là tình bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mà là trong quá trình làm ăn được người khác giới thiệu mới làm bạn, tuy là loại bạn này, nhưng cảm tình vẫn không tệ lắm, Triệu Trần nếu không bắt được chứng cứ vợ ngoại tình, ông khi đó vẫn không biết bạn tốt cư nhiên cầu mất vợ mình, đội cho ông cái nón xanh.

Sau khi chuyện bị phát hiện, hai người cùng nhau cầu Triệu Trần thành toàn cho bọn họ, Triệu Trần khi đó tức giận đến mức suy nghĩ muốn chém hai người, vẫn là Triệu Sống được ôm trong lòng vợ cũ cứu hai người, Triệu Sống lúc đó đầu hiểu đang xảy ra chuyện lớn, chỉ là liên tục kêu khóc mà thôi, Triệu Trần thấy con gái, mềm lòng, thả hai người này đi.

Tần gia vốn lập nghiệp ở nước ngoài, Tần Nghê cũng không phải kẻ ngu, Triệu Trần vừa nói bọn họ cút, không đợi hai người Triệu Trần làm xong thủ tục ly hôn, liền nhanh chóng mang người chạy ra nước ngoài, đến địa bàn mình, hẳn cũng sẽ không sợ Triệu Trần nữa, thế nhưng, chung qua cảm thấy có lỗi với Triệu Trần, nhiều nay sau đó đều nghĩ muốn phục hồi hữu nghị, bất quá Triệu Trần không có ý đó.

Nhưng hai người đều có vài bạn bè chung, cho nên đều vẫn có thể hoặc nhiều hoặc ít biết tình hình hai bên.

Triệu Sưởng vừa đến nước A, Tần Nghê liền biết tin, vợ hán Ngô Mai vẫn nhớ con gái, nhưng ngại Triệu Trần, nhiều năm không dám về nước gặp con gái, thậm chí gọi điện thoại đều là lén lút, không dám cho Triệu Trần biết, may mà con gái tuy không thân cận bà, nhưng cũng không phải rất phản cảm bà, lúc này mới để cho tấm lòng làm mẹ của bà không quá bị thương.

Khi con gái vừa đến nước A, bà liền đi thăm con gái, vốn định đón cô đến nhà mình mừng lễ, nhưng Triệu Sưởng luôn kiếm cớ từ chối, thời điểm năm mới, con gái cư nhiên nguyện ý mang theo ba tới thăm hỏi bọn họ, này làm sao có thể không làm Ngô Mai cảm động, nhanh chóng đáp ứng.

Triệu Trần nhìn thấy vợ cũ, bà hiện tại đã gọi Tần phu nhân. So với năm đó hơi mập hơn một chút, nhưng vẫn đẹp như vậy, thậm chí khí chất cao hơn, bộ dáng thùy mị xuất sắc, ưu nhã nhậm lịch sự.

Bà và Tần Nghê qua nhiều năm như vậy có bốn đứa con, đứa nhỏ nhất mới sinh không lâu, còn ôm trong lòng bà, thấy Triệu Trần tiến đến, bà mới vội vàng đưa đứa nhỏ cho vú nuôi phía sau, cùng Triệu Trần bắt tay, cũng không nói gì nhiều, đã nhiều năm qua, bà vẫn cảm thấy có lỗi với Triệu Trần, cảm thấy xấu hổ.

Mặt khác ba đứa nhỏ lớn hơn đều có mặt, hai trai một gái, con trai đều giống Tần Nghê, con gái giống bà, con trai lớn nhất đã hơn mười ba tuổi, đó là lúc còn chưa ly hôn cùng Triệu Trần đã mang thai, Triệu Trần lúc biết con trai cả của Tần Nghê lớn bao nhiêu, mới biết năm đó cái nón xanh kia cao bao nhiêu.

Lúc này nhìn đến đứa bé mà nếu ông không ly hôn vợ cũ, có thể sẽ gọi ông baba, ông ngược lại giữ vững phong độ một ông chú tốt, cho mỗi đứa tiền lì xì, còn đối với đứa lớn nhất này khen hai câu.

Mọi người ngồi cùng nhau nói chuyện, không vội ăn, bọn nhỏ thì chơi cùng một chỗ, phòng riêng diện tích không nhỏ này cũng chứa không nổi tụi nó, từ chỗ này đuổi tới chỗ kia, con gái chạy khỏi phòng riêng, Ngô Mai mau chóng bảo một nữ giúp việc đi trông con mình.

Triệu Trần nhìn một nhà náo nhiệt, nếu như trước khi gặp Trương Hoàn nhìn thấy cảnh này, ông nhất định sẽ đầy lòng ghen tị đi, nhưng bây giờ cư nhiên nhìn bất luận cảnh tượng gì đều đã tâm bình khí hoà rồi.

Triệu Sưởng ngồi bên cạnh ba mình, nghe thấy mẹ đang hỏi Triệu Trần có nghĩ tới chuyện tái hôn không, Triệu Sưởng không đợi Triệu Trần trả lời, cô liền kéo tay ba nói, “Baba hiện tại đang kết giao bạn gái, cảm tình phi thường tốt, sắp kết hôn rồi, phải không?”

Nói xong, còn nhìn ba cười nháy mắt một cái, Triệu Trần biết đây là con gái cố ý nói vậy cho mẹ cô nghe, Triệu Sưởng trong lòng không chịu được người khác cho rằng ba cô không tốt, không hạnh phúc.

Cho dù là mẹ cô, cô cũng không cho phép bà ở loại chuyện này xem thường ba mình.

Cô giống như con công kiêu ngạo, nhướng mi, cười đến xán lạn.

Triệu Trần tiếp lời cô nói, “Đúng vậy, tiếp qua không lâu liền dự định kết hôn rồi.”

Ngô Mai cười nói, “Này tốt a. Bất qua, anh kết hôn rồi, phải dành chút thời gian bồi cô ấy mới tốt...”

Kỳ thật bà không phải cố tình nói lời này, là không biết thế nào liền không tự chủ được nói ra, hoặc là, bà đối với Triệu Trần còn có cảm tình, thế cho nên đến nay nghĩ tới năm đó ông là vì sự nghiệp mà không dành thời gian cho mình liền sinh lòng oán giận, nhớ tới thời gian lễ Tết, đàn ông khác đều ở nhà, mà chính mình lại đơn độc một mình mang theo con, cho dù về nhà chồng, cũng luôn bị hỏi đủ loại vấn đề về đứa nhỏ, bà năm đó thật sự chịu đủ rồi, không ai đến quan tâm bà một chút ở nhà một mình trông con có phải cần chồng quan tâm và săn sóc không...

Bà còn chưa nói hết, Triệu Sưởng liền cắt ngang, nói, “Baba bây giờ cùng vị kia tốt lắm, nếu không phải con hôm nay kéo ba đi sớm chút, sợ rằng ba còn muốn cùng người ta nấu cháo điện thoại thêm một tiếng nữa.”

Ngô Mai bị con gái cố ý trách móc, không khỏi lúng túng cười cười, Tần Nghê nhanh chóng giảng hoà, đổi trọng tâm câu chuyện.

Triệu Trần muốn tái hôn, Ngô Mai lo lắng nhất chính là con gái, nhưng nhìn con gái không ngừng nói giúp bạn gái hiện tại của Triệu Trần, bà cũng không lo lắng gì, cảm thấy con gái chắc là sẽ cùng đối phương chung đụng tốt thôi.

Hơn nữa, bà cũng đã nhìn ra, con gái càng trưởng thành càng giống Triệu Trần, không chỉ nét ngoài giống, tính cách bên trong cũng phi thường giống nhau, quả thật như phiên bản Triệu Trần tuổi còn trẻ, cô cũng không phải là loại tính cách dễ bị khi dễ.

Bà tràn đầy cảm thán năm tháng trôi nhanh, bọn nhỏ thoáng cái đều lớn rồi.

Sau khi ăn xong, vợ chồng Tần thị mời hai cho con đến nhà bọn họ làm khách, hai người đều từ chối.

Triệu Sưởng nói baba muốn cùng cô ra ngoài du lịch vài ngày, sau đó baba phải về nhà bởi “vị hôn thê”, không có thời gian.

Sau khi tạm biệt, Triệu Trần ngồi trong xe ôm vai con gái, cười nói, “Con thật thích vị hôn thê của ba như thế, hay là cố ý đem những lời đó ra xem thường mẹ con?”

Triệu Sưởng nói, “Con nào có xem thường mẹ. Con ăn ngay nói thật mà thôi. Bất quá, con thật đúng là cảm thấy hứng thú với bạn gái bây giờ của ba, nói ba cho con xem hình người ta, ba cũng không cho. Ba nói, người kia có phải là một người quái dị, không thể để người nhìn không.”

Triệu Trần bóp mũi con gái, nói, “Nhóc con, cố ý khích ba cũng không có tác dụng. Không phải là không cho con xem, là sợ con xem xong không tiếp nhận nổi.”

Triệu Sưởng hừ một tiếng, ngẩng đầu, ngạo khí nói, “Ba quá coi thường con, con có cái gì không tiếp nhận được, trừ phi ba chơi tới nhân thú...”

Còn chưa nói hết, liền bị Triệu Trần gõ đầu một cái, “Con mới ra nước ngoài bao lâu, trong miệng thế nào không sạch sẽ như vậy. Còn nói lung tung, cẩn thận baba giáo huấn con.”

Triệu Sưởng nói, “Ba thật sự là thấy sắc quên con gái, con mách ông nội...”

Triệu Trần thoải mái mà phát tay, “Đi nói đi, xem ông ấy có cầm quả trứng giáo huấn ba?”

Triệu Sưởng nhìn ông, lại ôm cánh tay ba mình, “Ba, ba sao mà cứ không cho con xem bộ dạng người ta, cho dù lớn lên không được dễ nhìn, hoặc là người tàn tật, con cũng có thể tiếp nhận, chỉ cần ba thích là được rồi, thật sự!”

Triệu Trần nhìn cô, nở nụ cười, nói, “Nếu như...”

Triệu Sưởng chăm chăm nhìn ông, “Nếu cái gì?”

Hai tay Triệu Trần đan vào nhau, trầm ngâm một chút mới nói, “Nếu như baba nói người kia không phải phụ nữ, baba coi trọng một người nam nhân, con có thể tiếp nhận sao?”

Triệu Sưởng vì lời này mà lập tức trừng lớn mắt, vẻ mặt cứng lại rồi.

— Đăng bởi: admin

58. Chương 58

Chương 58 : Ngả bài

Nét mặt Triệu Sưởng mất tự nhiên nhìn ba mình, cô ngược lại không phải không thể tiếp thu ba đột nhiên cùng một chỗ với đàn ông, chỉ là, do trước đây Trương Hoàn mà cô rất thích lại là một người đồng tính, vì thế đối với chuyện đồng tính luyến ái, trong lòng chung quy tồn tại một ít khúc mắc.

Cô không phải không hiểu được người như thế, cũng không phải cảm thấy hai người đàn ông cùng một chỗ không tốt, trên lý trí cô có thể tiếp nhận hết thảy, nhưng về tình cảm luôn có chút khó chịu.

Cô không biểu hiện tức giận với Triệu Trần, chỉ là khô khốc hỏi ông, “Ba, ba nói thật?”

Triệu Trần lại kéo vai con gái, đem cô ôm đến cạnh người mình, nói, “Baba vẫn không muốn nói cho con, cũng là vì cái này. Con cũng biết, ba lần này là động tâm thật, là coi trọng không muốn buông tha. Ba thật lo lắng con không tiếp nhận, con là con gái bảo bối của baba, ba phi thường để ý cái nhìn của con, nếu con mất hứng, ba sẽ không tùy tiện giới thiệu cậu ấy cho con quen biết. Baba không muốn con không vui...”

Triệu Sưởng nghe ba nói mà viền mắt hơi ươn ướt, cô chôn mặt vào trong lòng ba, cô biết ba nhiều năm chưa từng động tâm với người nào, trong lòng ông kỳ thật vẫn luôn cô đơn trống vắng, ông cần phải có một người để yêu, hơn nữa người này yêu ông, cho dù ông coi trọng đàn ông, Triệu Sưởng biết mình nên chúc phúc ông, bởi cô cũng yêu ba giống như ba yêu cô, cô mong muốn ông hạnh phúc, mong muốn ông so với tất cả mọi người đều hạnh phúc hơn. Tựa như vừa rời trong nhà hàng, cô nhìn thấy một nhà của mẹ hoà thuận ấm áp, mẹ có một người đàn ông yêu bà che chở cho bà, thế nhưng, ba mình lại chỉ có một người, lúc đó trong lòng cô phi thường chua xót khổ sở, cho nên cô mới kéo cánh tay ba chặt như vậy, cố ý nói khích mẹ.

Triệu Sưởng trong lòng rầu rĩ, nói, “Ba thích, cho dù là đàn ông, con đương nhiên sẽ không phản đối. Chỉ là, ba trước đây chẳng phải vẫn thích phụ nữ sao? Con không thấy ba từng hẹn hò đàn ông, thế nào đột nhiên nói thích? Con nghĩ không ra...”

Triệu Trần bị con gái nói cho sưng sốt, sau đó nói, “Này...” Lại cười khổ một tiếng, “Này làm sao có thể giải thích. Gặp cậu ấy, giống như đột nhiên bị sét đánh, đột nhiên đầu óc khai thông, ba chỉ có thể giải thích như vậy.”

Nghe ba nói vậy, Triệu Sưởng biết ba thật sự là không phải người kia thì không được, thời gian trước đây, cô chỉ biết Triệu Trần và người yêu hiện tại ở chung rất hài lòng, ba cô hoàn toàn là ở trong tình yêu cuồng nhiệt, có đôi khi đụng trúng lúc ông đang cùng người yêu gọi điện thoại, hoàn toàn có thể thấy trên mặt ba cô bộ dáng tươi cười cứng chui thậm chí mang theo một tia ngu ngốc trước nay chưa từng thấy.

Chỉ có tình yêu cuồng nhiệt chân chính mới có thể làm người ta biến ngốc, Triệu Sưởng hiểu rõ đạo lý này cực kỳ, trước kia cô không phải là ngây ngốc thích Trương Hoàn, sau đó theo đuổi cậu sao? Nếu không phải vì yêu quá sâu, Triệu Sưởng không cách nào tưởng tượng mình có thể bỏ đi tôn nghiêm tiếp cận một người như vậy.

Triệu Sưởng nói, “Được rồi, con không kỳ thị đồng tính, chỉ là, theo con được biết, hai người đàn ông cho dù có thể đến nơi khác kết hôn, nhưng trong nước cũng sẽ không thừa nhận. Lẽ nào ba muốn dẫn người nam nhân kia đến nước khác tìm nơi nương tựa sao? Hơn nữa, ông nội bà nội nếu biết làm sao bây giờ? Ba, tuy rằng ba một bó tuổi rồi, nhưng con cảm thấy ông nội vẫn sẽ cảm quả trứng đánh ba.”

Càng nói về sau, Triệu Sưởng đã có chút hả hê nhìn ba cô rồi, tựa hồ là đang tưởng tượng cảnh ông nội xách quả trứng rượt ba chạy.

Triệu Trần cười hôn lên trán con gái một cái, nói, “Chỉ cần con có thể tiếp nhận, chuyện khác, ba sẽ có biện pháp giải quyết, con không cần tưởng tượng ông nội cầm quả trứng đánh ba, ông nội cho dù muốn đánh, đến lúc đó cũng tìm không được quả trứng.”

Triệu Sưởng đẩy ba ra, nói, “Con đều lớn rồi, không nên hơi một tí là hôn trán con. Ba nhìn ba kia, từ khi yêu đương, ba càng ngày càng dính, con nói, ba sẽ không đối với bạn trai cũng thế này đi?”

Nghĩ đến ba cô kỳ thật ở trong lòng một người đàn ông khác làm vai nữ, Triệu Sưởng đột nhiên cảm thấy hàn khí kéo tới, hung hăng rung mình một cái, trên mặt mang theo thăm dò hỏi Triệu Trần, “Ba, ba... ba sẽ không làm bot đấy chứ?”

Triệu Trần vì câu này mà trằm mặt, nói, “Làm sao lại nghĩ vậy?” Sau đó nham hiểm nở nụ cười, “Con cảm thấy ba là dạng đó?”

Triệu Sưởng cảm thấy ba như vậy thật dọa người, nhanh chóng lắc đầu, cười nói, “Không có, không có. Con chỉ là hỏi một chút.”

Triệu Trần lúc này mới thả lỏng sắc mặt, lại nghĩ đến lúc cùng Trương Hoàn tạm biệt, Trương Hoàn nói ông rửa sạch cái móng, ông liền nở nụ cười, nghĩ thầm xem trở về làm sao thu thập Trương Hoàn vẫn nhớ thương móng ông.

Triệu Sưởng chợt cánh tay ba, nói, “Ba, ba đang nghĩ cái gì, cười âm hiểm đến thế?”

Triệu Trần nói, “Không có gì. Đang nghĩ có phải nên mua cho cậu ấy một món quà cậu ấy có thể nhận, con có kiến nghị gì không?”

Triệu Sưởng trầm nghĩ ông khẳng định đang suy nghĩ chuyện không nên để thiếu nhi biết, nhưng là không vạch trần ông, nói, “Quà? Hẳn thích cái gì? Theo con thấy, vẫn là đưa tiền thực dụng nhất, muốn mua cái gì mua cái đó.”

Triệu Trần nói, “Cậu ấy không nhận tiền của ba.”

Triệu Sưởng nói, “Bạn trai ba bao nhiêu? Ba luôn không nói cho con tuổi người ta, con làm sao tham khảo cho ba chứ?”

Triệu Trần ngẫm lại, vẫn là nói cho con gái, “Mới hai mươi thôi!”

Triệu Sưởng một bộ kinh ngạc nhìn ba, “Ba trâu già gặm cỏ non a, người ta lớn hơn con không được bao nhiêu đâu. Ba... Ba đây là...” Cô không biết biểu đạt thế nào nữa, cô nguyên bản còn tưởng rằng người kia cô phải gọi bằng chú, không nghĩ tới lại là một thanh niên.

Triệu Trần bị con gái nói vậy, tuy rằng ông luôn da mặt dày còn vô lại, nhưng lúc này vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, nói, “Đều đã coi trọng rồi, cậu ấy tương đối trẻ tuổi, đây cũng là chuyện không có biện pháp. Hơn nữa, lại nói, con nghĩ baba thoát nhìn thật sự rất già sao?”

Triệu Sưởng nói, “Cho dù nhìn không già, nhưng tuổi tác tóm lại bao nhiêu rồi.”

Triệu Trần nghĩ thầm con gái quả thật nghĩ vậy, ông sầu não, con gái nếu như biết đối phương là Trương Hoàn, phỏng chừng sẽ phản ứng càng thêm kịch liệt đi.

Không khỏi có chút phiền muộn.

Triệu Sưởng thấy ba đột nhiên như đưa đám, còn tưởng rằng lời nói vừa rồi đã kích lòng tự trọng lão nam nhân, cô cảm giác mình nói ba như vậy rất không đúng, vì vậy nhanh chóng cứu vãn, “Đàn ông hơn bốn mươi có mị lực nhất, ba, ba hoàn toàn không cần lo lắng. Hiện tại ông già bảy tám chục tuổi cưới cô gái trẻ tuổi đây ra, như ba, hoàn toàn không thành vấn đề.”

Triệu Trần cười vỗ vỗ vai con gái, biểu thị chính mình không sao.

Về nơi ở, Triệu Trần liền cùng Trương Hoàn gọi điện thoại, bởi vì khi ra ngoài, Triệu Trần thông báo cho Trương Hoàn là cùng con gái đi gặp một nhà vợ cũ, cho nên lúc này, Trương Hoàn liền hỏi ông một câu, “Gặp mặt sao rồi? Vợ cũ ông có khỏe không?”

Triệu Trần cảm thấy Trương Hoàn lúc nói câu này nghe chua chua, bất quá, cũng khó trách, Trương Hoàn nghĩ đến chính mình thanh thanh bạch bạch (trong sạch) cùng một chỗ với Triệu Trần, Triệu Trần là mối tình đầu của cậu, các thể nghiệm ban đầu đều là cùng ông, thế nhưng, nhìn xem Triệu Trần, trước khi ở cùng cậu, ông đã từng có vợ, có người nói người vợ cũ này là thanh mai trúc mã của ông, Triệu Trần đem tất cả thể nghiệm ban đầu của ông đều cho người phụ nữ này, sau đó, Triệu Trần ngoại trừ vợ cũ, ông còn thâm nhập chốn mua vui, còn có tình nhân không đếm nổi, từ thủ đoạn ông dùng lúc cùng mình lên giường, Trương Hoàn còn hoài nghi ông trước đây khẳng định cũng từng có quan hệ với đàn ông, đủ loại như thế, tuy rằng Trương Hoàn cảm giác mình ở cùng Triệu Trần mà đem các loại chuyện trước kia ra tính toán rất không đúng, thế nhưng, chỉ cần trong lòng nghĩ đến, lại không thể tránh khỏi rất không thoải mái, chua chát, khó chịu, đây là bình thường.

Triệu Trần sợ Trương Hoàn nghĩ nhiều, bèn nói, “Cô ấy hiện tại là phụ nhân của người khác, con đều có bốn đứa rồi, tôi bởi vì quan hệ của Sưởng Sưởng mới đi gặp một nhà bọn họ, tôi không có sinh ra tâm tư nào khác.”

Trương Hoàn nói, “Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi, lại không nói ông sinh tâm tư khác.”

Triệu Trần cười nói, “Em không suy nghĩ miên man là được rồi. Tôi đã ly hôn cô ấy mười mấy năm, nếu không phải lần này gặp lại, tôi sớm đã quên tướng mạo cô ấy. Trương Hoàn, trừ em ra, tôi sẽ không động

tâm với những người khác. Hơn nữa, năm đó là cô ta phản bội tôi, tôi không có lý do gì lại động tình với một người từng phản bội tôi, không phải sao?”

Triệu Trần đột nhiên thốt ra một lời tâm tình, làm cho Trương Hoàn không được tự nhiên, hơn nữa, Triệu Trần nói ông là bị vợ cũ phản bội, lời nói mang theo một chút ưu tư, này khiến Trương Hoàn lại thấy thương xót ông, không khỏi nói, “Chỉ cần ông không phản bội tôi trước, ông có thể yên tâm, tôi sẽ không phản bội ông.”

Nói xong, chính cậu cũng sững sốt.

Triệu Trần ở bên này điện thoại cũng sững sốt, giọng Triệu Trần đột nhiên trở nên ôn nhu, nói, “Vây, những lời này không phải có thể lý giải thành em nguyện ý cùng tôi cùng một chỗ cả đời?”

Trương Hoàn đỏ mặt, rất ngượng ngùng, thấp giọng nói, “Vây phải xem ông biểu hiện thế nào!”

Triệu Trần nhẹ giọng cười nói, “Vây em mong muốn tôi biểu hiện thế nào!”

Trương Hoàn bị giọng điệu cố ý đùa giỡn này chọc cho phi thường xấu hổ quần bách, cuối cùng lại nhắc nhở, “Về tới, tắm sạch móng chờ tôi!”

Triệu Trần lập tức đen mặt, nghĩ thầm nhóc con này thật sự là càng ngày càng biết tạo phản, trong miệng lại nói, “Được, tôi sẽ chuẩn bị nước thật tốt, chúng ta có thể ở trong bồn tắm thử xem...”

Lời nói của Triệu Trần sẽ không thể tránh khỏi phát triển theo hướng thô bỉ, Trương Hoàn nhanh chóng chặn ngang, nói tiếng tạm biệt Triệu Trần liền cúp điện thoại, còn lại Triệu Trần ở bên này nhìn chằm chằm điện thoại cười mắng, “Đứa nhóc này...”

— Đăng bởi: admin

59. Chương 59

Chương 59 : Kinh hỉ

Tiểu Bảo: hờ hờ hờ hờ () — Triệu Sưởng vốn mong muốn ba có thể bồi mình thêm mấy ngày, nhưng nhìn thấy lúc ba ở cùng mình, tuy rằng biểu hiện phi thường trấn định mà thần nhiên, nhưng tâm không biết trôi đi nơi nào, cô biết hiện tại tâm tư ông đã bay đến trên người cậu bạn trai kia, tâm tư đặt trên người mình đã chẳng còn nhiều như trước, cô không tránh khỏi cảm thấy hơi khổ sở, thế nhưng, cũng vì ba tìm được người yêu mà vui vẻ, cô biết mình phải chân chính trưởng thành, không thể lại giống như trước ỷ lại vào ba. Vì vậy, cô phi thường thành thực đem ba mắng về nước. Khi Triệu Trần đi, ở sân bay ôm con gái thật lâu, vỗ bả vai cô, nói, “Phải chú ý cơ thể, không được thức đêm, sáng phải dậy sớm, phải ăn sáng, ăn nhiều đồ Trung, bớt ăn thực phẩm rác bên này...” Còn chưa nói xong, đã bị Triệu Sưởng mới vừa rồi còn vui trong bi thương xa cách đẩy ra, Triệu Sưởng không nhịn được nói, “Ba, ba xong chưa, mỗi lần đều nhắc con, con biết rồi, biết rồi... Ba đi nhanh lên, đi đi...” Triệu Trần lại cảm thấy con gái lớn không giữ được trong nhà, mới rời đi, vào cửa an ninh rồi vẫy vẫy tay với con gái. Triệu Sưởng không được tự nhiên phát tay với ông, nhìn ông mang theo vệ sĩ vào trong, chính mình mới xoay người đi. Ngồi trên xe quay về, Triệu Sưởng cầm điện thoại phát ngốc, thấy ba rời đi, trong lòng cô rất không muốn, sau cùng chỉ phải đè nén những tâm tình này xuống, nhắn cho Triệu Trần một tin nhắn – “Baba, ba phải hạnh phúc đấy!” Triệu Trần thấy cái tin nhắn này, trong nháy mắt cảm động, cười trả lời một câu – “Baba sẽ không để con thất vọng.” Thấy tin nhắn Triệu Trần trả lời, Triệu Sưởng hừ một tiếng, cất điện thoại, xem phong cảnh ngoài cửa sổ xe. Sau khi Triệu Trần quay về S thị, chưa về đại trạch, trực tiếp đến căn nhà nhỏ thường hẹn hò với Trương Hoàn, ngồi máy bay thời gian dài, tinh thần ông không được tốt, tắm rửa một cái liền nằm trên giường điều chỉnh sai múi giờ, chuẩn bị sáng hôm sau đón Trương Hoàn đi ăn sáng. Triệu Trần về sớm hơn vài ngày, Trương Hoàn cũng không biết, cậu cho là ông còn phải mấy ngày nữa mới về, cho nên khi cậu tới nhà nhỏ, không có làm chuẩn bị. Vào nhà, không nói chuyện với nữ giúp việc, liền chạy lên lầu, mấy quyển sách chuyên ngành của cậu đặt ở đây, cậu đến lấy sách. Mở cửa phòng ngủ, liền thấy chần trên giường đang cuộn quanh một hình người đang ngủ, cậu nghĩ thầm ai đây, chẳng lẽ là thân thích của Triệu Trần? Cậu không nghĩ Triệu Trần sẽ về sớm, cho nên không ngờ tới người nọ là Triệu Trần, cậu chỉ nghĩ đó là một người khác, cậu luôn có tính khiết phích khi biết có người đụng vào giường của cậu và Triệu Trần,

điều này làm cho trong lòng cậu phi thường khó chịu. Bất quá, cậu đảo mắt liền thấy vali Triệu Trần xách về để một bên trước ghế salon, Trương Hoàn sững sốt một chút, bước nhanh về phía giường, cúi xuống nhìn, không phải Triệu Trần thì là ai? Cậu có chút giật mình vì Triệu Trần về sớm, nhưng nhìn thấy ông ngủ say, biết ông một đường vất vả, vì vậy không đánh thức ông, chỉ là cúi người nhìn ông một hồi, đưa tay vuốt sờ mặt ông một chút, cuối cùng lại thôi, nghĩ thầm để ông ngủ thật ngon đi. Trương Hoàn cầm sách, liền rời đi, trong trường cậu có việc, đã hẹn người ta rồi. Sáng hôm sau, lúc Triệu Trần gọi điện thoại cho Trương Hoàn, Trương Hoàn giả bộ không biết Triệu Trần đã về, vẫn cùng ông nói những chuyện khác, cậu biết Triệu Trần về mà không nói cho cậu, đoán chừng là muốn cho cậu kinh hỉ gì đó, cho nên nguyên ý phối hợp với ông. Trương Hoàn thức cả đêm chạy thử chương trình, lúc này còn đang trong học viện, Triệu Trần vừa đau lòng, vừa mắng cậu không yêu thương thân thể, sau đó còn nói sẽ kêu tài xế mang bữa sáng cho cậu, bảo Trương Hoàn lát nữa xuống lầu lấy bữa sáng. Trương Hoàn đáp ứng, nghĩ thầm chốc lát nữa nhất định là Triệu Trần đưa đến, vì vậy trên mặt cũng lộ ra nét cười, thành thành thật thật đáp ứng. Qua một hồi, Trương Hoàn quả thật nhận được điện thoại của vị tài xế luôn đưa cơm cho cậu, nói cậu xuống lầu lấy bữa sáng. Trong phòng làm việc chỉ có mình cậu, Trương Hoàn khoá cửa mới xuống lầu, do thức đêm, cước bộ hơi không vững, ra khỏi lầu, bên ngoài là không khí lạnh như băng, lúc này còn sớm, sắc trời không rõ, thành thị đã tỉnh dậy, nhưng trong trường vẫn như trước yên tĩnh vắng vẻ, cây bạch quả rụng hết lá một bên cao tận chân trời, thẳng tắp hướng lên trên... Trương Hoàn trông thấy chiếc xe vị tài xế kia lái mỗi lần, thấy là chiếc xe này mà không phải chiếc Triệu Trần thích lái, trong lòng Trương Hoàn còn kinh ngạc một chút, cho rằng quả thật là tài xế đến đưa điểm tâm, mà không phải Triệu Trần. Cậu chạy tới, cửa xe bên tài xế mở ra, Trương Hoàn thăm dò nhìn vào, vừa muốn nói chuyện, đã bị Triệu Trần đang ngồi trong kéo vào, Trương Hoàn cơ hồ là ngã lên người Triệu Trần, cậu kêu một tiếng kinh hoàng, đã bị Triệu Trần hôn lên miệng. Một chỗ chật hẹp như thế, hơn nữa còn chưa đóng cửa xe, chờ Triệu Trần buông Trương Hoàn ra, Trương Hoàn liền đánh lên vai Triệu Trần hai cái, gương mặt ửng đỏ trừng ông, “Về lúc nào? Giả thần giả quỷ!” Triệu Trần cười, bảo Trương Hoàn lên xe. Trương Hoàn từ bên kia ngồi vào ghế phó lái, liền đỡ trán nhìn Triệu Trần, nói, “Đây là muốn đi đâu, tôi đói bụng, ông không mang điểm tâm tới?” Triệu Trần cúi người hôn lên mặt Trương Hoàn một cái mới lên tiếng, “Làm công việc liên không muốn sống nữa, bảo em không được thức đêm, em không nghe lời, phải nghiêm phạt em, không có bữa sáng.” Trương Hoàn đương nhiên sẽ không tin lời này, khề hừ một tiếng, không để bụng. Triệu Trần lái xe mang theo Trương Hoàn quay về nhà nhỏ, trên bàn cơm trong phòng ăn đã dọn sẵn bữa sáng, dị thường phong phú. Trương Hoàn cười liếc nhìn Triệu Trần, liền ngồi xuống, cầm đũa bắt đầu ăn. Triệu Trần ngược lại không làm sao ăn nổi, ngồi chỗ kia thỉnh thoảng bảo Trương Hoàn ăn chậm một chút, chính mình tùy ý ăn chút ít. Trương Hoàn nhìn ông ném hai cái thủy tinh bao* liền buông đũa, quan tâm hỏi, “Sao chỉ ăn chút ít thế?” Triệu Trần cười cười, “Em ăn của em đi, không cần quan tôi. Tôi không đói.” Trương Hoàn “nga” một tiếng, tuy rằng Triệu Trần bảo không cần lo cho ông, cậu vẫn gấp cho ông một miếng trứng chiên đặt vào chén. Là cậu gấp, Triệu Trần liền vui vẻ ăn. Sau bữa sáng, Trương Hoàn chạy lên lầu tắm rửa thay quần áo, Triệu Trần theo đến, gõ cửa phòng tắm, nói, “Em tối hôm qua không ngủ, lại vừa mới ăn, tắm như vậy không tốt, em đừng tắm lâu, nghe thấy không?” Trương Hoàn trực tiếp mở cửa, nhìn Triệu Trần đứng ở cửa, ánh mắt loé loé, thấp giọng hỏi, “Có muốn cùng vào không?” Triệu Trần được mời, sững sốt một chút, trong nháy mắt mặt tươi cười, “Làm sao không muốn vào cùng!” Trương Hoàn nhìn ông một bộ dạng **, tuy rằng muốn khinh bỉ ông hai câu, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng, chỉ là muốn đưa tay đóng cửa. Triệu Trần làm sao cho cậu đóng cánh cửa đã mở ra, chặn cửa chui vào, đồng thời kéo qua Trương Hoàn trần trụi ôm vào trong lòng hôn, Trương Hoàn mới đầu còn đẩy ông hai cái, sau đó liền thân thiết ôm lấy cổ Triệu Trần, đáp lại ông. Thân thể hai người dính sát vào một chỗ, nhiều lần dây dưa hôn môi, tay Triệu Trần vuốt ve lưng Trương Hoàn, thay đổi góc độ cùng cậu hôn môi. Vòi sen còn đang xả nước, trong phòng tắm bốc lên hơi nước, giọt nước bắn xuống sàn, thanh âm sần sật, thế nhưng hai người lại không nghe thấy, bọn họ chỉ nghe được nhịp đập của mình và đối phương, tiếng thở dốc, còn có những lời yêu thương đối phương nói ở trong lòng. Hai người đều ghen hơn mười ngày, đều khát vọng thân thể đối phương, hy vọng có thể phóng thích. Triệu Trần trong đầu thậm chí muốn đặt bảo bối trong lòng lên tường xâm phạm, nhưng sau khi phát hiện tường lạnh, ông đành bỏ ý niệm này đi. Ông đưa tay nắm lấy trung tâm dục vọng của Trương Hoàn, thứ nóng cứng kia làm cho Triệu Trần biết cậu rốt cuộc là cần mình đến mức nào, thế là dục vọng bản thân cũng càng cao. Hai người ở trong phòng tắm ôm hôn nồng nhiệt rất lâu, như là vĩnh viễn đều thấy thiếu, Triệu Trần liếm hôn tai Trương Hoàn, giọng khàn khàn đề nghị, “Bảo bối, chúng ta lên giường đi.” Con mắt Trương Hoàn đỏ đỏ, thở hổn hển, “Tôi còn chưa tắm.” Triệu Trần một phen bế Trương Hoàn lên, “Đại trưởng phu, đâu cần câu nệ tiểu tiết như thế.” Trương Hoàn bị Triệu Trần ôm như vậy, cũng không

cảm thấy có cái gì, được ông ôm ra ngoài đặt lên giường, cậu phục hồi lại tinh thần, nhìn Triệu Trần đứng cạnh giường thật nhanh cởi quần áo. Vóc người Triệu Trần thật sự là đẹp, Trương Hoàn mê muội nhìn làn da loã thể của ông, trong mắt thậm chí một đoàn lửa cháy, Triệu Trần nhìn cậu cười, cởi quần xuống, tính khí cực đại dương cao thật sự hùng vĩ, Trương Hoàn không khỏi mặt càng đỏ hơn, thở dốc một ngụm, đem mặt dời sang một bên. Triệu Trần cười một tiếng, khi Trương Hoàn xấu hổ, luôn khiến ông cảm thấy vô cùng đáng yêu, trong lòng lan tràn một dòng nước ấm, khiến toàn thân ông phần khởi, thầm nghĩ hung hăng tiến vào cậu. Triệu Trần lên giường liền đè Trương Hoàn đang làm bộ bình tĩnh kì thật rất xấu hổ, ông vừa hôn xương quai xanh, vừa vươn tay cầm lấy tính khí của cậu vuốt động. Trương Hoàn khẽ nhếch miệng thở dốc, đầu óc bởi vì vui sướng mà không nhớ nổi bất cứ chuyện gì khác, cậu giống như đang trên thiên đường, nhiệt lưu cả người dừng động, thầm muốn tìm nơi phát tiết ra. Triệu Trần từ xương quai xanh dần dần hôn xuống dưới, ngậm lấy nhũ tiêm trước ngực cậu liếm lộng khẽ cắn, Trương Hoàn vì hơi đau đơn mà thở ra một tiếng, trong thân thể như có kiến bò, ngứa ngứa, đau đau, nhưng là vui sướng không ngừng. Cậu thấp giọng rên rỉ thậm chí mang theo chút ý vị đau đớn, thế nhưng về mặt mê ly lại mang theo thần tình vui sướng lại không kiên nhẫn. Triệu Trần nhẹ giọng gọi cậu bảo bối, Trương Hoàn cảm giác lưng tê dại, đôi mắt mơ mang nhìn thấy Triệu Trần cúi xuống ngậm lấy dục vọng của cậu, cậu không khỏi khẽ run bật lên một chút, bấp dùi đều phát run, thở hổn hển đứt quãng nói, “Ông... Đây... Ông không cần như vậy... Bần a...” Lại duỗi tay muốn đẩy Triệu Trần ra, nhưng lại vì bị Triệu Trần mút lấy, khiến tay cậu chỉ có thể nắm chặt ga giường, lưng cũng không tự chủ cong lên một chút. Tay Triệu Trần xoa nắn mông cậu, thần trí Triệu Trần toàn bộ bị khoái hoạt *** không chế, mỗi lần cùng với Triệu Trần hưởng thụ tình ái, cậu cơ hồ là đem toàn bộ chính mình đều giao cho ông, tinh thần của cậu, toàn bộ cơ thể cậu. Cậu không bài xích hành động của ông, hoàn toàn tin tưởng ông, yêu thích ông làm chuyện này với mình, cảm thụ bờ môi của ông, đầu lưỡi của ông, hơi thở của ông, ngón tay của ông, thậm chí là mỗi một ma sát giữa thân thể của ông đối với cậu, những thứ này làm cho Trương Hoàn cảm thấy mê muội, tinh thần cậu toàn bộ thả lỏng, lúc này, có cảm giác mình không gì không thể cùng ông chia sẻ, không có gì không thể dành cho ông. Khi đến cao trào, Trương Hoàn thậm chí kêu thành tiếng, xong chuyện cậu thấy có chút xấu hổ, vì cậu cư nhiên cứ như vậy bắn trong miệng Triệu Trần, thế nhưng, lúc đó, cậu lại chỉ cảm nhận được kích thích và tốt đẹp không gì sánh được. Sau đó cậu nghĩ đến, trên thế giới này ngoại trừ Triệu Trần, sợ rằng sẽ không thể cùng bất luận kẻ nào phát sinh quan hệ, cho dù có, chỉ sợ cậu cũng sẽ không thể buông lỏng giống như ở trước mặt Triệu Trần, cảm nhận được vui sướng trong đó. Lúc Triệu Trần giúp Trương Hoàn mở rộng cửa sau, Trương Hoàn mới phục hồi lại tinh thần, cậu giãy thân thể, giọng nói mềm nhũn hỏi Triệu Trần, “Ông muốn làm gì thế?” — Chú thích: *Thủy tinh bao () : là món ăn nhẹ của dân tộc Hán ở Phúc Kiến, Tuyên Châu. Màu sắc trắng nõn, mềm mại, hương vị thanh đậm, khi ăn cảm thấy vụn đường. (theo Baidu) 7379472_132657249150_2 — Tiểu Bảo: chương sau tiếp tục

Đăng bởi: admin

60. Chương 60

Chương 60 : Liêm trưởng* buông xuống

(*Liêm trưởng là cái màn giường thời xưa đó, khi nào đi ngủ thì người ta mới buông trưởng xuống thôi (ỒỒ))

Triệu Trần cúi người hôn lên thân thể Trương Hoàn, cười cười nhẹ giọng nói, “Bảo bối, em không thể bỏ chạy, mỗi lần đều để tôi chịu khổ.”

Trương Hoàn hé nửa đôi mắt nhìn ông, sau đó lại thấy thứ to lớn ngẩng cao đầu dưới thân Triệu Trần, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, nói, “Tôi dùng tay làm!”

Triệu Trần ôm cậu, dùng ** cọ ** của Trương Hoàn, nói, “Luôn dùng tay có gì hay chứ.”

Trương Hoàn giơ tay khẽ đẩy Triệu Trần, diện vô biểu tình nhìn Triệu Trần một lúc, trên trán Triệu Trần rịn mồ hôi, hơi thở nặng nhọc nóng rực, thổi lên gò má cậu, tim Trương Hoàn nóng lên, nói, “Nhưng lần trước ông đáp ứng tôi thế nào, ông nói để tôi ở trên. Lẽ nào ông nói không giữ lời?”

Triệu Trần cười cợt bên tai Trương Hoàn, nói, “Tôi không phải nói mà không giữ lời. Chỉ là, em cũng biết hai người đàn ông làm rất dễ bị thương, em lại không có kinh nghiệm, em dám cam đoan tôi có thể có vui

sướng lại không bị thương sao? Hơn nữa, xế chiều hôm nay tôi còn muốn đi công ty, thật để cho em đến, buổi chiều tôi làm sao ra ngoài, em nói có phải không?”

Trương Hoàn biết Triệu Trần nói đúng, nhưng vẫn giận dỗi nói, “Vậy ông liền có thể làm tôi, tôi không ra cửa gặp người?”

Triệu Trần nói, “Tôi không phải ý này, em xem em, tối hôm qua thức đêm, hôm nay nên ở trên giường ngủ thật tốt. Hơn nữa, em có thể trước nhìn thật kĩ tôi làm thế nào, học xong, lần sau lúc em tới, cũng đã có kinh nghiệm, không phải sao?”

Tuy Trương Hoàn cảm thấy Triệu Trần đây là cố ý từ chối, thế nhưng, ông nói xác thật có lý.

Triệu Trần thấy vẻ mặt Trương Hoàn có một tia buông lỏng, tiếp tục cổ vũ, “Từ lúc 0 mới có thể làm một 1 tốt, những lời này không phải kinh nghiệm người khác tổng kết ra sao? Em nên học trước một ít, tôi sau này nhất định cho em đến, có được không? Hơn nữa, tôi sẽ không để cho em bị thương, lần trước không phải em cảm thấy rất thoải mái sao...”

Ông nói đến đây, Trương Hoàn liền xấu hổ lúng túng đánh lên lưng Triệu Trần một cái, quát, “Ngậm miệng. Còn nói, ông liền xuống cho tôi.”

Triệu Trần nghĩ thầm Trương Hoàn kỳ thật phổng chừng vẫn muốn thử xem cảm giác nằm dưới, chỉ ít cậu có hứng thú hoặc hiếu kì, đây đối với Triệu Trần mà nói, đã đủ để dụ Trương Hoàn lên đường.

Ông phi thường kiên nhẫn bôi trơn cho cậu, Trương Hoàn không biết tràng bích (đường ruột) của mình cứ nhiên miễn cảm như vậy, tuy không đến mức cảm thấy rất dễ chịu, nhưng đích xác không phải rất khó chịu, còn thỉnh thoảng bị Triệu Trần khiêu khích khoái cảm.

Mặt Trương Hoàn đỏ bừng, đem mặt chôn sâu vào trong gối, Triệu Trần thậm chí hoài nghi cậu muốn ghen chết chính mình, thế là không ngừng an ủi cậu, lại hôn tai hôn gáy, Trương Hoàn chỉ thấp giọng rầu rĩ nói, “Ông muốn làm thì làm nhanh đi.”

Triệu Trần vì trêu chọc cậu, còn không ngừng nói cho cậu nghe quá trình nói rộng, nói sau này cậu phải học thật kĩ, vì những lời này của Triệu Trần, cơ thể Trương Hoàn càng trở nên miễn cảm, ngay cả lưng đều nổi lên một tầng đỏ nhạt.

Triệu Trần làm tốt công tác mở rộng, hôn một cái trên mặt Trương Hoàn, rõ ràng là muốn thương yêu Trương Hoàn, trong miệng lại nói, “Tôi lại dùng chút dầu bôi trơn là tốt rồi, tôi thấy em thật thích thứ đồ chơi này bôi vào...”

Trương Hoàn xấu hổ quần bách thậm muốn mắng ông hai câu, nhưng cậu nhịn xuống, nói, “Ông nếu không nhanh lên một chút, thì để tôi tới đi.”

Khi Trương Hoàn cho rằng lại là đầu ngón tay của Triệu Trần tiến vào, Triệu Trần cứ như vậy không hề báo trước đâm đại gia hỏa của mình vào, ông chưa tiến vào bao nhiêu, Trương Hoàn vẫn đau đến kêu ra tiếng, mắng, “Ông làm cái gì! Thứ gì vậy, lấy ra!”

Triệu Trần nhịn xuống không di động, cầm tay Trương Hoàn đến sờ sờ hung khí của mình, Trương Hoàn nhẹ hô một tiếng, Triệu Trần ôn nhu dỗ cậu, “Tôi làm chậm thôi, không có chuyện gì, em thả lỏng là được, giao cho tôi đi... Không có việc gì...”

Trương Hoàn muốn giãy ra, thế nhưng Triệu Trần lại đè xuống bảo cậu thả lỏng, cậu đành hít sâu một hơi, cậu cảm nhận được cảm giác Triệu Trần chậm rãi đi vào, tưởng đau làm cho cậu không biết làm thế nào, thế nhưng cậu không muốn để Triệu Trần xem thường mình, vì vậy sau khi đáp ứng sẽ không xin tha, cũng sẽ không bỏ nửa chừng, trừ phi cậu thật sự tức giận không chịu nổi.

Trán Trương Hoàn đỏ đầy mồ hôi, Triệu Trần đương nhiên cũng không khá hơn chút nào, ông vừa chậm rãi đi vào, vừa hôn lưng và cổ Trương Hoàn.

Trương Hoàn không biết qua bao lâu mới chậm rãi cảm nhận được một ít khoái cảm sau tê dại, Triệu Trần phát hiện cậu không khó chịu lắm, liền tăng nhanh động tác, tay cũng đưa ra trước xoa nắn khí quan mềm xuống của Trương Hoàn, Trương Hoàn cắn răng không để mình kêu ra tiếng, bởi vì đau đớn và khoái cảm kỳ quái này mà đại não mê man thần trí mơ hồ.

Triệu Trần thở dốc ôn nhu hỏi cậu, “Đau lắm sao? Có muốn tôi chậm chút không?”

Trương Hoàn không trả lời ông, cậu cảm giác mình bị ông làm cho choáng váng, sau đó Triệu Trần không thoả mãn với tư thế vào từ đằng sau, ông muốn nhìn mặt Trương Hoàn, muốn nhìn ánh mắt cậu, liền ôm cậu xoay lại, Trương Hoàn nhắm mắt, thanh âm rất nhẹ, “Ông... Ông nhanh lên một chút.”

Triệu Trần lại cúi người hôn khoé môi cậu, đáp lại, “Phải chậm mới được, em muốn thương tôi, vậy lúc này nên cảm nhận thật tốt, nếu không đến lúc đó em làm sao có kinh nghiệm?”

Trương Hoàn bị ông chọc cho có chút sợ hãi, muốn giơ tay đánh ông, nhưng Triệu Trần đột nhiên hung hăng đâm vào, khiến cậu kêu một tiếng, tay chỉ có thể bắt được ga giường, sợ bị Triệu Trần đâm đụng vào đầu giường.

Triệu Trần nhìn thần tình căng cứng chịu khổ của Trương Hoàn, chỉ muốn bật cười, ông cố ý giầy vò cậu, chậm rãi giầy vò, không ngừng cọ xát vào điểm nhạy cảm trong cơ thể cậu, Trương Hoàn dần dần chịu không nổi, mắng ông hỗn đản, chân lại kẹp lấy eo ông.

Triệu Trần di động, thân thể Trương Hoàn phi thường mềm dẻo, thất lưng cơ hồ bị gập lên, cậu hình như cũng không cảm thấy có cái gì khó chịu, Triệu Trần nhìn cậu lúc này thần sắc mê man, ** không ngừng ma sát đâm vào bụng mình, biết cậu cảm nhận được khoái cảm, liền thở phào nhẹ nhõm, động tác cũng mạnh hơn vừa rồi.

Giường lớn trong phòng không ngừng phát sinh là âm thanh có tiết tấu, đệm nhấp nhô, tiếng thân thể ma sát, tiếng hai người hôn môi, hoặc là tiếng thở dốc, thỉnh thoảng còn có tiếng mắng nhỏ của Trương Hoàn, hoặc tiếng rên rỉ đứt quãng không chịu nổi...

Kịch liệt, nhiệt tình, ái muội...

Triệu Trần không chế ý muốn bắn dục vọng nóng rực trong cơ thể Trương Hoàn, vì suy nghĩ cho thân thể cậu, rút ra, bắn vào giữa hai chân Trương Hoàn, Trương Hoàn vì bấp dùi nhạy cảm bị dịch nóng kích thích, cũng bắn ra.

Triệu Trần nằm bên người Trương Hoàn, thở hổn hển, kéo lấy cậu, nhẹ nhàng xoa lưng cậu.

Trương Hoàn qua một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, cậu dựa vào trong lòng Triệu Trần, có chút không biết chính mình đang ở đâu, cảm giác đêm nay là đêm nào*, thời gian giống như ngưng lại, mà thế giới phức tạp rộng lớn này, chỉ có cậu và Triệu Trần hai người.

(*chỗ này là 1 câu thành ngữ mình để nghĩa đen luôn, mang ý chỉ mờ mịt, không rõ,...)

Tuy ban đầu xác thật khó chịu, nhưng sau đó, cậu không thể không thừa nhận, cậu bị Triệu Trần ôm lấy trườn sát, lại từ trong đó cảm nhận được một loại khoái cảm kỳ diệu, động tác nguyên thủy nhất của con người, làm cho cậu từ trong đau đớn cảm nhận được kích thích nhiệt liệt không gì sánh được, nhưng lại an tâm bình thản như vậy, cậu như đang chờ đợi tu luyện thăng tiên, thậm chí một khắc cuối còn cảm nhận được vĩnh hằng.

Cậu không nói rõ được loại cảm giác này, chỉ có thể đưa tay ôm chặt Triệu Trần.

Sau đó Trương Hoàn buồn ngủ, Triệu Trần ôm cậu đi tắm, trong bồn tắm, Triệu Trần xoa bóp cơ thể cho cậu, Trương Hoàn cảm thấy phi thường thoải mái mà an tâm, liền ngủ mất.

Triệu Trần kiểm tra thân thể cho Trương Hoàn, phát hiện ngoại trừ sưng đỏ một chút ra thì không có chảy máu, ông cẩn thận giúp cậu bôi thuốc, chỉ sợ làm cậu thức giấc.

Triệu Trần vỗ về cơ thể Trương Hoàn, không thể không nghĩ, trước đây nói Trương Hoàn thiên phú dị bẩm phi thường chính xác.

Sau đó Triệu Trần cùng Trương Hoàn lên giường ngủ, ông không buồn ngủ, nhưng ông vui vẻ nằm trên giường tỉ mỉ quan sát dung nhan khi ngủ của Trương Hoàn.

Còn thừa dịp Trương Hoàn ngủ say, mấy lần hôn cậu.

..

Buổi trưa Trương Hoàn tỉnh lại, Triệu Trần gọi cậu cùng nhau ăn cơm.

Trương Hoàn tuy thấy mông cảm giác rất kì kì, nhưng cậu ngược lại không phải rất ngượng ngùng, cùng nhau ăn cơm trưa xong, phát hiện bước đi chính mình không có gì kỳ quái, liền muốn về trường học, Triệu Trần không cho cậu quay về, nói, “Em ở nhà đợi đi, tôi đến công ty rất nhanh sẽ quay lại, ừm?”

Có lẽ Triệu Trần chỉ không chú ý nói nơi này là nhà, thế nhưng nghe vào tai Trương Hoàn, cậu lại sững sốt một chút, không biết thế nào, trong lòng lại ấm áp, cậu đưa tay từ phía sau ôm lấy eo ông, nói, “Vậy ông về sớm một chút. Tôi dùng máy tính trong này làm việc cũng được.”

Triệu Trần cười hân hân mũi cậu rồi mới đi, loại phương thức hôn giống như trêu chọc con nít này, trước đây Trương Hoàn không thích lắm, lần này lại không cảm thấy gì.

Học kì mới bắt đầu rồi, diễn đàn buôn bán đồ second-hand Trương Hoàn làm cho Nghiêm Lập Bản đã đi vào quỹ đạo, cậu vừa làm hạng mục trong phòng nghiên cứu, vừa muốn làm công việc bên ngoài đàn anh giới thiệu, lại còn chuyện Nghiêm Lập Bản, thế là cậu trở nên vô cùng bận.

Triệu Trần có ý muốn cậu không nên bận rộn như vậy, bảo cậu thoải mái là được rồi, nhưng Trương Hoàn không để ý ông khuyên bảo, cậu ham thích làm những việc có thể làm.

Khi biết Trương Hoàn ở bên ngoài làm thêm, Triệu Trần liền đề nghị với Trương Hoàn, hỏi cậu có muốn đến công ty ông làm việc không, ông có thể cho cậu học hỏi thêm vài thứ, tiếp xúc xã hội, sau này đối với việc lập nghiệp hoặc công việc của cậu đều có lợi.

Nhưng Trương Hoàn lại lắc đầu kiên quyết từ chối, trong lòng Trương Hoàn vẫn luôn để ý chính mình kém hơn Triệu Trần, vì vậy đối với việc phụ thuộc vào ông rất bài xích.

Suy nghĩ này của Trương Hoàn, rất lâu về sau Triệu Trần mới minh bạch, sau khi hiểu ra, ông không thể không nghĩ những suy nghĩ này rất ngây thơ, thế nhưng, ông cũng đồng dạng tôn trọng quyết định của cậu, đồng thời tôn trọng lòng tự ái của cậu. Mỗi người đều có lúc như vậy, nghĩ đến mọi thứ trên thế giới này, đều có thể dựa vào hai tay chính mình lấy được, loại hào khí và dũng khí này đều đáng quý, sau khi vấp phải rất nhiều ngăn trở, sau khi biết chính mình rất nhỏ bé, người ta mới có thể trở nên trì trệ, muốn đi tìm những thứ có thể dựa vào.

Tuy Triệu Trần không đồng ý loại cá tính này của Trương Hoàn, thế nhưng, ông lại cho rằng cậu như vậy cũng là đáng quý, nguyện ý tôn trọng cậu, đồng thời dung túng cậu, hơn nữa nguyện ý khi cậu vấp phải trắc trở, khi cậu cần giúp đỡ, mới ra tay giúp.

Mỗi một đứa trẻ, đều cần phải tự mình vấp phải trắc trở, đồng thời cảm nhận được đau đớn, mới có thể từ trên vết thương máu chảy đầm đìa mà trưởng thành.

Kỳ thật Triệu Trần tình nguyện Trương Hoàn không trưởng thành, nhưng mà, ông biết, hết thảy đều không thể ngăn cản, ông chỉ có thể đi theo bên cạnh Trương Hoàn, khi cậu đau đớn cho cậu an ủi, khi cậu cần nâng đỡ cho cậu một cây cột chống mà thôi.

Tiểu Bảo: mọi người vui chứ ^^~~ Bù lại thứ 5 mình nghỉ nha, hôm đó có bài kiểm tra QAQ Đăng bởi: admin

61. Chương 61

Chương 61 : Tranh chấp

Thời gian bận rộn luôn trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt ngắn ngủi mùa xuân đã qua đi, vừa mới đầu hạ, khí trời đã trở nên nóng bức.

Trương Hoàn đã rất ít khi ở phòng cậu thuê, phần lớn thời gian là cùng Triệu Trần ở trong căn nhà kia, vì nhà nhỏ cách trường cũng không xa, Trương Hoàn đạp xe chưa tới nửa tiếng đồng hồ, cậu thường xuyên đạp xe đi, trừ phi là Triệu Trần tự mình đi đón cậu, cậu sẽ không muốn Triệu Trần thành xe thông hành đưa đón cậu.

Một ngày này Triệu Trần vừa lúc từ nước A về, liền gọi điện thoại nói để tài xế đi đón cậu về cùng ăn bữa tối.

Trương Hoàn đang bồi Tiết Lộ mua đồ trong cửa hàng, cậu nhìn em họ một cái nói mình nhận điện thoại, liền ra khỏi cửa hàng đến một góc không bắt mắt nghe điện, cậu không muốn để cho em họ nghe thấy mình và Triệu Trần gọi điện thoại.

Trương Hoàn nghe ông trực tiếp nói muốn mình trở về, cũng không giải thích chuyện khác trước, thật giống như mình phải nghe mệnh lệnh của ông, liền hơi mất hứng, nói, “Không phải hôm qua ông hẳn phải về rồi sao? Còn bảo tôi đến sân bay đón ông, tôi chạy một chuyến không công, ông còn chưa trở về! Hiện tại vừa về liền bảo tôi đến yết kiến, ông cho ông là quốc vương, tôi là thần tử, phải nghe lời ông sao?”

Triệu Trần vừa nghe Trương Hoàn tức giận, liền xoa dịu, “Hôm qua tôi không phải cố ý, sắp lên máy bay lại có việc gấp phải chạy về, quên mất không nói trước cho em. Tôi xin lỗi, được chưa nào?”

Trương Hoàn hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không nguôi giận.

Triệu Trần tiếp lời, “Bảo bố, em về đi mà, tôi đi đón em, được không? Tôi vừa mới về, ngay cả tắm còn chưa kịp tắm, tôi sợ em chê tôi bẩn mới để tài xế đến đón em, tôi đây phải đi tắm, tắm xong liền lái xe đi ngay, em bây giờ đang ở đâu?”

Trương Hoàn nhìn nhìn dòng người đến người đi trên đường dành cho người đi bộ, giống như lo lắng người khác nghe được lời cậu nói, liền đưa lưng về phía dòng người, nhỏ giọng, “Ngồi máy bay lâu như vậy, ông trước nghỉ ngơi thật tốt đi, không cần tới đón tôi, tôi đáp ứng phải bồi Lộ Lộ đi gặp bạn qua mạng, hiện tại đang bồi em ấy đi dạo phố.”

Triệu Trần ghen tị nói, “Mỗi lần em gái em đều quan trọng hơn tôi, chúng ta bao nhiêu ngày không gặp nhau rồi.” Vừa nói vừa trộm cười hai tiếng.

Trương Hoàn mắt tự nhiên hừ một tiếng, “Con gái ông không phải cũng quan trọng hơn tôi sao?” Nói xong câu đó, Trương Hoàn liền có chút hối hận, Triệu Sống là con gái tâm can bảo bối của Triệu Trần, Triệu Trần cách một thời gian lại đến nước A bởi cô là chuyện hiển nhiên, cho dù chính mình vì vậy mà nhớ Triệu Trần, trong lòng mất hứng, cũng không nên nói ra những lời này, không phải nên thông cảm cho ông sao? Hơn nữa nói như vậy, chính mình có vẻ hẹp hòi, thật sự cực kì không xong.

Triệu Trần vừa nghe Trương Hoàn nói vậy, liền biết Trương Hoàn đang bực cái gì, ông cũng không nói thêm được lời biện giải, chỉ đáp, “Hai người với tôi mà nói đều quan trọng như nhau, Trương Hoàn, em đến bây giờ còn hoài nghi tầm quan trọng của em trong lòng tôi sao?”

Trương Hoàn cau mày nhìn dòng người lướt qua bên đường, thế giới này, nhiều người như vậy, cậu vậy mà lại cùng Triệu Trần yêu nhau, không khỏi sinh cảm thán, nói với Triệu Trần, “Vậy không phải ông cũng hoài nghi tầm quan trọng của ông trong lòng tôi sao?”

Triệu Trần vì câu này mà nở nụ cười, nói, “Được rồi, chúng ta không nên vì chút chuyện này mà khắc khổ, nhiều ngày không gặp, tôi nhớ em vô cùng, tới đón em, được không?”

Trương Hoàn cắn răng, nói, “Tôi đã nói phải bồi Lộ Lộ đi gặp bạn trên mạng, lẽ nào nói không giữ lời sao? Ông nhanh đi tắm, rồi ngủ thật ngon điều chỉnh lệch giờ, đừng tới tìm tôi, ngày mai tôi về. Hôm qua ông cho tôi leo cây, hôm nay tôi liền cho ông leo cây, đáng đời ông.”

Triệu Trần thấy thái độ Trương Hoàn kiên quyết, vì vậy đành thoả hiệp, nhưng vẫn quan tâm hỏi, “Bồi Tiết Lộ đi gặp bạn qua mạng? Là dạng bạn qua mạng gì? Gặp ở đâu?”

Trương Hoàn tuy rằng không muốn trả lời ông, nhưng là vẫn nói cho ông tình huống cụ thể, nói là Tiết Lộ xem tiểu thuyết quen biết bạn cùng chung chí hướng trên mạng, hầu như đều là sinh viên, hẹn gặp trong KTV nghiêm túc, bảo Triệu Trần không cần lo lắng.

Triệu Trần nghe cậu nói xong, liền yên tâm, sau cùng dặn dò hai câu, “Không nên tùy tiện uống rượu, em uống say liền thích ôm người khác làm loạn...”

Trương Hoàn nghe những câu này không khỏi đỏ mặt, quần bách nói, “Tôi sẽ chú ý, không uống rượu, cúp đây!”

Nói xong mau chóng cúp điện thoại, còn chưa thả lỏng tinh thần, đã bị người đột nhiên xông tới kéo lại, Trương Hoàn cả kinh, quay đầu nhìn lại là Tiết Lộ.

Tiết Lộ trợn to mắt nhìn cậu, “Anh, anh ở đây gọi điện với ai, vừa nãy em gọi anh, anh cũng không đáp, đi qua vỗ anh, anh giật mình như thế, hừ ngược lại em.”

Trương Hoàn cất điện thoại, nói, “Điện thoại của đàn anh. Em đột nhiên xông tới, anh làm sao có thể không bị dọa giật mình, lần sau em đừng đột ngột như vậy.”

Tiết Lộ le lưỡi với Trương Hoàn, cười nói, “Đàn anh, đàn anh! Mỗi lần đều là nói điện thoại của đàn anh! Lúc trước em gặp qua vị đàn anh kêu Vệ Khê kia, anh ấy mới không phải người thích gọi điện cho người khác! Anh gạt em!”

Trương Hoàn nghe cô nói vậy, liền nhanh chóng dời trọng tâm câu chuyện, “Quà mua xong rồi sao?” Kỳ thật mỗi lần đều kéo đàn anh đến là bia đỡ đạn, chính cậu cũng không được tự nhiên, nhưng trừ đàn anh ra, còn có thể kéo ai tới?

Tiết Lộ cười hì hì đem đồ mua được ra cho Trương Hoàn xem, là vòng tay con gái, duyên dáng xinh đẹp, Trương Hoàn thuận tiện nói, “Đẹp đây.”

Tiết Lộ cười nói, “Dĩ nhiên, em chọn mà.”

Vòng tay này là Tiết Lộ muốn tặng cho một người bạn qua mạng có quan hệ tốt nhất với cô, còn chưa gặp mặt, cũng không biết rốt cuộc đối phương hình dạng thế nào.

Ăn tối xong, Trương Hoàn liền bồi Tiết Lộ đón xe đến địa điểm gặp mặt, Tiết Lộ sau khi xuống xe còn có chút chần chừ, hỏi Trương Hoàn, “Em mặc như vậy có được không? Bộ trang phục này có phải hơi quá rồi không, ài, nên mặc quần à!”

Trương Hoàn thầm nghĩ đâu phải đi gặp người trong lòng, hà tất quan tâm ăn mặc như vậy, ngoài miệng lại nói, “Em thế này rất được rồi, dùng hình tượng bình thường đi gặp bạn qua mạng là được, cũng không cần phải lưu lại ấn tượng đại mỹ nữ.”

Tiết Lộ nói, “Em lại không muốn làm người ta giật mình*, đương nhiên phải trang điểm một chút chút.”

(*chỗ này raw là : chỉ khi bạn trên mạng gặp nhau, phát hiện không giống như trong tưởng tượng, chênh lệch giữa ảo tưởng và thực tế, làm cho giật mình, theo baidu. Có từ tiếng Việt nào chỉ ý tứ này không, nhất thời tui không nghĩ ra)

Trương Hoàn nói, “Cái gì giật mình, đối phương là con gái à?”

Tiết Lộ nói, “Cũng có con trai.”

Nghe cô nói vậy, vẻ mặt Trương Hoàn liền trịnh trọng, nói, “May mà anh đi theo, tùy ý ra ngoài gặp bạn nam trên mạng, dì mà biết nhất định sẽ la em. Em không biết chú ý an toàn, người gì cũng đều chạy tới gặp!”

Tiết Lộ nói, “Anh, anh có cần cứng nhắc vậy không? Có sao đâu, một đoàn nhiều người như vậy cùng nhau gặp mặt, lẽ nào xảy ra chuyện.”

Trương Hoàn lười tranh cãi với cô, chỉ nhắm mắt theo đuôi cô vào KTV.

Trực tiếp gặp mặt ở đại sảnh lầu hai, Tiết Lộ gọi điện thoại, biết đã có bốn người đến rồi, Tiết Lộ thấy bọn họ, đều lộ vẻ mặt kinh ngạc rồi bình tĩnh đại ngộ, sau đó bắt đầu hi hi ha ha giới thiệu với nhau.

Tiết Lộ kéo Trương Hoàn qua, giới thiệu, “Đây là anh tôi, theo tôi tới.”

Trong bốn người có ba nữ một nam, nữ sinh thấy Trương Hoàn cũng không tự chủ được toát ra vẻ mặt kinh diễm, ngoại trừ một chị lớn, hai nữ sinh khác còn đỏ mặt.

Trương Hoàn chỉ lãnh đạm gật đầu, liền quay mặt đi nhìn chỗ khác.

Tiết Lộ bắt mắt chột cánh tay cậu một chút, Trương Hoàn cũng làm như không nhận thấy.

Sau khi đặt phòng riêng, bọn họ bắt đầu đi vào vừa hát vừa chờ người, lúc tục lại có vài người nữa đến, Trương Hoàn không quen biết bọn họ, cũng không trò chuyện gì, ngồi một bên chơi điện thoại, mới đầu còn có hai nữ sinh đến gần, vì Trương Hoàn không phản ứng, sau cùng liền ngượng ngùng rời đi.

Tiết Lộ không ngừng nhìn cậu, nghĩ thầm cái dạng này của anh cô, thật sự là tách con gái ra xa ngàn dặm a.

Trương Hoàn ngồi bên trong, cậu không hát, cho nên rất buồn chán, nhưng vì bảo vệ em họ, cho nên không thể bỏ đi, chỉ có thể giết thời gian.

Sau đó, một cô gái xinh đẹp cao gầy ôm chó đi vào hấp dẫn sự chú ý của cậu, nguyên nhân là đối phương cũng giống như cậu trầm mặc lạnh lẽo, đối mặt người bên trong không có phản ứng quá lớn.

Tuy bị gợi ra hứng thú, nhưng lúc này Trương Hoàn không nghĩ tới muốn cùng cô thành lập mối quan hệ thân hơn, cũng không nghĩ tới, sau này cậu và người kia sẽ trở thành bạn tốt.

Thẳng đến khi cậu ra ngoài vào WC, mới biết được người cậu cho là một cô gái xinh đẹp lại là nam, cậu phi thường kinh ngạc, nghĩ quay lại phòng riêng ngồi cũng chán, còn không bằng hẹn người này đến quán cafe ngồi uống trà nói chuyện.

Trương Hoàn có tâm tư muốn hẹn người này, là vì thanh niên đẹp đến không phân được nam nữ này cho cậu một loại cảm giác kỳ diệu, cảm giác này là bình yên và thư thái, không tự chủ được khiến cậu muốn thân cận.

Lúc này cậu còn không nghĩ tới vì sao người này lại cho cậu cảm giác đó, về sau, cậu mới phát giác được, có lẽ là lần đầu tiên cậu có một loại xúc cảm với đồng loại, có lẽ, là người bạn tốt tương lai này đích xác cùng cậu có duyên, vô duyên vô cớ cứ như vậy hấp dẫn cậu.

Hai người ngồi uống trà trong quán cafe, sau khi trao đổi tên họ, Trương Hoàn biết thanh niên xinh đẹp này gọi là Tô Dật Ninh, một cái tên cho người ta cảm giác phi thường thoải mái văn nhã, còn biết anh là người đã tốt nghiệp đi làm nhiều năm, Trương Hoàn không thể từ trên người Dật Ninh cảm nhận được cái cảm giác người từng trải trong xã hội, cho nên càng tò mò đối với người này.

Sau đó bạn trai của Dật Ninh tìm đến, là một nam nhân cao lớn đẹp trai mang theo bá đạo đường hoàng, tên Chu Diên, Trương Hoàn cảm thấy hai người thật xứng.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy một cặp người yêu đồng tính trong hiện thực, hơn nữa nhìn bộ dạng này, cảm tình hai người phi thường tốt, thấy hai người ở chung ân ái ái ái, Trương Hoàn không khỏi nhớ tới Triệu Trần, vì vậy trong lòng cũng có cảm giác hạnh phúc, đột nhiên rất muốn về gặp ông.

Tiểu Bảo: thật ra gọi Dật Ninh là ‘anh’ không hợp lắm, tuy là Dật Ninh cũng hai mấy nhưng là một con thỏ đích thật luôn, không có cảm giác chín chắn gì hết. Cơ mà Trương Hoàn với Vệ Khê đã là ‘cậu’ rồi, thêm một ‘cậu’ nữa nó loạn cả cào lên @@ Đăng bởi: admin

62. Chương 62

Chương 62 : Thời gian vô tình nhất

Lúc sau Chu Diên mang Tô Dật Ninh đi, Trương Hoàn thấy có người đi rồi, cậu cũng muốn mang em họ về, nhưng nhìn Tiết Lộ đang cùng một người bạn trên mạng nói chuyện phi thường vui vẻ, cũng không tiện quấy rầy.

Một nhóm người hy vọng có thể chơi suốt đêm, thấy Tiết Lộ không biểu thị ý kiến gì, Trương Hoàn nhanh chóng đi qua nói với cô, “Trễ rồi, anh phải đưa em về, dì dượng lo lắng đấy.”

Tiết Lộ cũng không phải người có thể chơi suốt đêm bên ngoài, nhưng cũng không muốn sớm như vậy đã đi, chỉ là nhìn đến Trương Hoàn đã muốn nhịn không nổi, cô chỉ có thể tạm biệt mấy người bạn, theo Trương Hoàn trở về.

Trương Hoàn đưa Tiết Lộ đến cửa nhà, đang xoay người sắp đi, Tiết Lộ gọi cậu lại, “Anh, đều tới rồi, anh không về nhà sao?”

Trương Hoàn nói, “Anh còn có chuyện, xử lý xong rồi về.”

Tiết Lộ thâm thúy nhìn cậu, thở dài, nói, “Gần đây anh càng ngày càng ít về nhà!”

Trương Hoàn cũng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng vẫn nói, “Em cũng biết gần đây anh rất bận rộn, đích thật không có thời gian về, chờ anh rảnh một chút sẽ về nhà ở.”

Tiết Lộ nhìn Trương Hoàn xoay người rời đi, hiện tại cô hầu như có thể khẳng định quan hệ giữa Trương Hoàn và ba Triệu Sưởng, vì lúc trước cô đi tìm Trương Hoàn, có hai lần nhìn thấy Triệu Trần đón cậu, một lần còn nhìn thấy Triệu Trần kéo tay Trương Hoàn, Tiết Lộ biết Trương Hoàn khiết phích, nếu là người cậu cho phép kéo tay, như vậy, người kia với cậu mà nói chắc chắn không bình thường.

Ngoài ra, Tiết Lộ còn biết Trương Hoàn hầu như không còn ở trong phòng trọ cậu thuê nữa, hẳn là cậu đang ở chung với ba Triệu Sưởng.

Tiết Lộ nhìn thấu hết thảy, nhưng cô không dám đi hỏi Trương Hoàn, càng không dám nói chuyện này ra cho người khác biết, chỉ có thể vùi sâu trong lòng.

Kỳ thật cô rất lo cho Trương Hoàn, cảm thấy một người đàn ông trung niên có tiền sự nghiệp thành công lại có mị lực như ba Triệu Sưởng làm sao sẽ cùng một nam sinh trẻ tuổi quan hệ lâu dài được, nói không chừng là vui đùa một chút mà thôi.

Cô sợ Trương Hoàn bị thương tổn, càng sợ Trương Hoàn là vì tiền tài mới cùng một chỗ với Triệu Trần, cái điện thoại Trương Hoàn cho cô, Tiết Lộ đã xác định là Triệu Trần cho cậu, bởi vậy, Tiết Lộ không dùng cái điện thoại đó nữa, cô cảm thấy đó là do anh cô chịu khổ mới có được.

Cô không thể không tự kiểm điểm, cho rằng tình huống trong nhà làm cho Trương Hoàn muốn có một gia đình bên ngoài, thế nhưng, tình huống trong nhà, Tiết Lộ cũng vô pháp thay đổi.

Hết thảy của Trương Hoàn, cô đều bắt lước, cho nên, luôn cảm thấy khổ sở, lại không có cách nào, ngoại trừ giữ bí mật cho Trương Hoàn, lại lo lắng thấp thỏm chuyện của Trương Hoàn sau này bị người ngoài biết được thì phải làm sao.

Trương Hoàn đưa Tiết Lộ về nhà, liền đón xe đến chỗ Triệu Trần, cho rằng Triệu Trần nhất định là đang ở nhà ngủ điều chỉnh lịch giờ, không nghĩ tới Triệu Trần không ở đây, hỏi nữ giúp việc, mới biết được ông ra ngoài, nói là về thăm ba mẹ.

Trương Hoàn thấy Triệu Trần không có nhà, không khỏi cảm thấy quanh quẽ, sau khi tắm ngồi bên bệ cửa sổ phát ngốc một hồi, cậu cảm thấy mình không nên miên man suy nghĩ, liền bò lên giường đi ngủ.

Mới đầu còn ngủ không được, ngủ rồi lại ngủ rất sâu, sáng sớm tỉnh lại mới biết Triệu Trần đã về, đang ôm cậu ngủ.

Trương Hoàn lấy cánh tay Triệu Trần ôm mình ra, muốn rời giường, Triệu Trần vì động tác của cậu mà tỉnh lại, thấy Trương Hoàn tỉnh, liền vươn tay sờ sờ mặt cậu, giọng nói mang theo trầm thấp gọi cảm đặc thù lúc sáng sớm, “Sớm vậy đã tỉnh rồi?”

Trương Hoàn nói, “Ông về khi nào?”

Triệu Trần lại duỗi tay ôm chặt Trương Hoàn, hôn hai cái lên má cậu, mới tỉnh táo lên, “Vốn là muốn ngủ lại chỗ lão đầu tử*, sau mới biết em về, tôi liền không ở lại đó nữa, khoảng chừng ba giờ về tới nơi đi, em ngủ thật sâu, tôi cũng không đánh thức em.”

(*lão đầu tử = ông già: hình như thường thì mấy anh con trai hay gọi bố mình thế, ‘ông già nhà tôi...’ chẳng hạn, không có ý tôn kính, nhưng để ‘ông già’ thấy kì kì, nên thôi)

Trương Hoàn “nga” một tiếng, muốn đẩy Triệu Trần xuống giường, Triệu Trần lại không thả cậu ra, còn ngửi ngửi hôn nhẹ trên cổ cậu, hỏi, “Gặp bạn trên mạng thế nào?”

Trương Hoàn không kiên nhẫn, “Cũng không phải bạn tôi, đều là người không quen biết, không nói gì cả.”

Triệu Trần tương đối hài lòng, ông sợ nhất Trương Hoàn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, đang muốn thở phào, lại nghe Trương Hoàn tiếp lời, “Bất quá, trong số đó tôi thấy một người giống chúng ta?”

“Người giống chúng ta?” Triệu Trần không quá hiểu rõ cậu đang chỉ cái gì.

Trương Hoàn nói, “Anh ấy cũng thích nam nhân, tôi còn gặp bạn trai anh ta, chỉ là bạn trai có chút bá đạo, thường xuyên nhìn anh ấy, còn sớm mang anh ấy về.”

Nghe Trương Hoàn nói vậy, Triệu Trần mới hiểu một chút Trương Hoàn là chỉ cậu gặp được một đôi người yêu đồng tính.

Có lẽ là nguyên do vòng luẩn quẩn của Triệu Trần, mặc dù ông biết mình và Trương Hoàn là một đôi đồng tính, nhưng ông lại chưa bao giờ suy nghĩ, ông vẫn nghĩ mình và Trương Hoàn cũng giống như những cặp đôi khác phải được mọi người chấp nhận khác, cho nên, chưa bao giờ đem việc mình và Trương Hoàn cùng một chỗ, đặt chung vào cái vòng tròn đồng tính kia, lúc này nghe Trương Hoàn hăng hái nói đến chuyện này, ông mới biết, Trương Hoàn vẫn rất để ý thân phận đồng tính của mình.

Triệu Trần biết trong vòng kia cũng không phải đơn thuần, cho nên, ông không muốn để Trương Hoàn tiếp xúc đến, thế là ôm chặt Trương Hoàn nói, “Đừng quản bọn họ, tự chúng ta vui vẻ cùng một chỗ là được rồi.”

Trương Hoàn cho rằng Triệu Trần nói vậy là do ghen, liền đáp, “Tôi không muốn đi quản người khác, hơn nữa, bọn họ thoát nhìn ân ái cực kì, trong mắt đều chỉ có nhau, người ngoài làm sao có thể tiến vào.”

Triệu Trần cười cười nói, “Trong mắt tôi cũng chỉ có em.”

Trương Hoàn vì câu này trong lòng vui vẻ, nhưng lại nói ông, “Câu này thật buồn nôn.”

Triệu Trần nói, “Buồn nôn thì buồn nôn, không phải chỉ mình em nghe được sao?” Nói xong, còn hôn Trương Hoàn, Trương Hoàn đẩy ông, nói, “Ông ngoan ngoãn ngủ đi, tôi muốn rời giường, hôm nay có việc.”

Triệu Trần đích thật buồn ngủ, nhưng vẫn rời giường cùng Trương Hoàn ăn sáng mới lên lầu ngủ tiếp, Trương Hoàn thu thập túi xách, vào phòng ngủ nhìn Triệu Trần một cái, bị Triệu Trần lôi kéo ngã xuống giường hôn một hồi mới thả cậu ra, Trương Hoàn bị hôn mặt đỏ tới mang tai, sau khi tránh khỏi, nói, “Tối tôi về hơi trễ, mai ông có việc gì không, đến lúc đó tới đón tôi?”

Triệu Trần cười nói, “Em là chuyện lớn nhất của tôi, đến lúc đó không dám để đại thiếu gia của tôi thất vọng, nhất định đi đón em.”

Trương Hoàn nghe ông ba hoa, liền bĩu môi với ông rồi mới đi, Triệu Trần cười nhìn cậu ra khỏi cửa, nụ cười trên mặt thật lâu không tan, cảm giác hạnh phúc trong lòng vẫn cứ lượn lờ, làm cho cả người thư sướng.

Ông nhớ tới hôm qua về nhà ba mẹ, lão gia tử không biết từ chỗ nào nhận được tin tức gần đây ông ở chung với một nam nhân, còn dạy dỗ ông vài câu, bất quá, Triệu Trần đã lớn như vậy rồi, lão gia tử cũng chỉ có thể khuyên nhủ, những lời khác cũng không nói ra được, chỉ nói ông trưởng thành rồi, con gái đã lớn, không nên ham chơi nữa.

Triệu Trần chỉ cười nói ông đã qua tuổi nổi loạn, tuyệt đối không có ý tứ đem hạnh phúc cả đời mình ra đùa, ông biết nặng nhẹ, bảo lão gia tử không cần lo quan tâm.

Lão gia tử đương nhiên đã không cách nào quản giáo được ông, sau đó liền không tiếp tục, bắt đầu nói một ít chuyện khác

Triệu Trần không bao giờ cảm thấy lão gia tử và mẹ là trở ngại, anh chị em đương nhiên không ai quản được chuyện này của ông, ông nhiều năm rồi không kết hôn, bọn họ cũng không quản, ở chung cùng một người trẻ tuổi, việc tư của ông, chỉ ít bấy giờ chỉ là chuyện của một mình ông, người khác làm sao quản được. Chỉ là Triệu Sống, đây mới là chuyện khiến Triệu Trần phiền muộn, ông không biết làm sao giải thích cho con gái. Lần này đến nước A, con gái muốn ông đưa ảnh chụp bạn trai cho cô xem, Triệu Trần vẫn lấy lệ không cho, này có thể giấu diếm bao lâu!

Buổi tối Trương Hoàn ở trong phòng nghiên cứu hơi lâu, Triệu Trần tới trường học sớm chờ cậu, thời gian chờ đợi, ông liền đi dạo vòng quanh trường, tự dựng sinh ra rất nhiều cảm khái.

Nhìn những khuôn mặt non nớt trong trường học, ông đích thật sẽ nhớ lại những chuyện cũ, năm tháng thật sự vô tình nhất, hết thấy qua đi đều không cảm về được.

Tuy rằng sự nghiệp Triệu Trần thành công, mọi thứ đều có, thế nhưng, lại không có thời gian và thanh xuân có thể đứng cùng một chỗ với Trương Hoàn, đây là chuyện làm người thương cảm.

Ông thậm chí lo lắng Trương Hoàn tuổi trẻ anh tuấn, sẽ bị rất nhiều thứ từ bên ngoài câu dẫn đi mất, có loại sâu lo này, không phải nói rõ ông không tự tin, ông chỉ là quá yêu đứa trẻ này mà thôi, năm tháng khiến ông không cách nào giam chặt cậu.

Đang ngồi trên ghế dài trong sân trường thương cảm vô cớ, Triệu Trần đã bị người quấy rầy.

Một cô bé trẻ đẹp ăn mặt hợp thời tới bắt chuyện ông, “Chú Triệu, cư nhiên gặp được chú ở đây!”

Triệu Trần nhìn cô bé trước mắt, hoàn toàn không nhớ ra đã gặp qua ở đâu, bất quá, ông rất nhanh đoán được thân phận đối phương, “Là bạn học của Sưởng Sưởng phải không?”

Uông Tử Trúc cười gật đầu, nói, “Lần trước đến nhà từng gặp mặt ngài một lần, chỉ sợ rằng ngài không nhớ rõ cháu. Cháu là bạn cùng phòng ngủ của Sưởng Sưởng.”

Triệu Trần nói, “Lần trước sinh nhật Sưởng Sưởng, bởi vì chút chuyện, cũng không để cho các cháu chơi thoải thích, nếu như Sưởng Sưởng còn ở nhà, ngược lại còn có thể chiêu đãi các cháu đến chơi một chút.”

(thật ra tui không muốn để ‘cháu’ đâu, cơ mà còn xưng hô nào trung hoà hơn không ,>v Đăng bởi: admin

63. Chương 63

Chương 63 : Tri kỷ Dật Ninh

Triệu Trần đón Trương Hoàn, hai người cùng ăn bữa khuya mới về nhà.

Hai người trải qua thời gian dài không thân thiết, về đến nhà liền phi thường nhiệt tình, chỉ là Trương Hoàn không cho Triệu Trần tiếp tục chiếm tiện nghi làm đến cùng, Triệu Trần cũng quyết nợ không cho Trương Hoàn thật sự áp mình, loại chuyện này, đối với Triệu Trần mà nói, tựa hồ không phải yêu đối phương là có thể hoàn toàn nhượng bộ.

Vì vậy hai người chỉ lấy tay làm, may mà kỹ thuật tay của Trương Hoàn đã đề cao, Triệu Trần mới không quá lòng tham không đáy.

Trương Hoàn vì chuyện hai người ở trên giường không hài hoà mới muốn liên lạc Dật Ninh, hơn nữa, cậu xác thực cần một người đồng đạo làm bạn, có thể cho cậu chút kiến nghị, hoặc nghe cậu nói chuyện.

Cậu cảm thấy Dật Ninh là một người ôn nhu có thể giữ bí mật, cho nên, cậu mới nguyện ý đi tìm anh.

Hai người mới đầu nói chuyện phiếm qua QQ, sau đó hai bên bằng lòng, mới liên lạc thông qua điện thoại.

Dưới tình huống không cần mặt đối mặt với đối phương, thậm chí không liên lạc bằng âm thanh, chỉ là liên hệ qua câu chữ, Trương Hoàn đối diện một khung đối thoại QQ, cậu cảm thấy rất nhiều lời bình thường không thể nói đều có thể nói hết cho Dật Ninh.

Mà Dật Ninh thật sự là một người nghe tốt, còn là người giống một chị lớn ôn nhu tri kỉ, tâm tư anh tinh tế, nói chuyện lại uyển chuyển, mỗi lần Trương Hoàn cùng anh nói chuyện phiếm đều cảm giác thật thoải mái.

Bên phía Dật Ninh, bạn trai anh phải làm việc không có quá nhiều thời gian bồi anh, anh đều ở nhà một mình, có một người đồng đạo có thể nói chuyện phiếm, đối với anh cũng là một chuyện rất vui vẻ.

Có lẽ hai người đích thật là có duyên phận, sau khi trò chuyện không bao lâu, liền xem nhau là bạn tốt, hơn nữa không giấu nhau chuyện gì, phi thường thân cận.

Sau đó, Trương Hoàn liền đem vấn đề cậu cấp thiết muốn hiểu rõ ra thỉnh giáo Dật Ninh.

“Anh và bạn trai cùng một chỗ, hẳn là làm thụ đi!”

Dật Ninh nghe cậu nói ngược lại không nghĩ nhiều, anh trời sinh là 0, chưa từng nghĩ mình nên làm 0 hay không, vì vậy đáp cũng rất thản nhiên, “Ừm, đúng vậy.”

Trương Hoàn nghĩ thầm, vừa nhìn là biết người ta đúng là vậy, kỳ thật không cần hỏi câu này. Cậu xoắn xuýt một chút mới hỏi tiếp, “Làm thụ, vậy anh bình thường không có gì bất tiện sao? Hơn nữa không tốt cho cơ thể, nghe nói quá thường xuyên nơi đó sẽ xảy ra vấn đề.” Hơn nữa, xem ra, bạn trai Dật Ninh cũng không phải người cấm dục không làm.

Hỏi người ta vấn đề tư mật như thế, chính Trương Hoàn cũng cảm thấy lúng túng, may mắn là đánh chữ, cho nên mới có thể hỏi ra được.

Dật Ninh bên này thật lâu không trả lời, Trương Hoàn nghĩ thầm quả thật câu hỏi quá phạm làm cho người ta lúng túng sao?

Dật Ninh bị cậu hỏi như vậy, đích thật xấu hổ không xong, bất quá, anh luôn là người chân thành, cho dù cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ, nhưng vẫn cho Trương Hoàn đáp án, “Ừm..., ngoại trừ Chu Diên, anh chưa từng giao du với người khác...”

Sau khi đánh câu này gửi đi, Dật Ninh nhú mi ngồi một lúc lâu mới tiếp tục đánh chữ, nói, “Làm bot, đích thật dễ bị thương. Thế nhưng, hấn nguyện ý thông cảm cho anh, bọn anh cũng không phải rất thường xuyên.”

“Hấn có đến chỗ bác sĩ hỏi ý kiến, mỗi lần phải chuẩn bị tốt, liền không dễ bị thương, sau đó nhất định phải xử lý đúng lúc, hơn nữa, bình thường cần thoa thuốc, như vậy tương đối tốt.”

Gửi những lời này đi, Dật Ninh lúng túng mặt đỏ rần, nhưng anh cảm thấy vẫn nên nói cho Trương Hoàn, kỳ thật từ những lần bình thường Trương Hoàn cùng anh nói chuyện, Dật Ninh luôn luôn tâm tư tinh tế đã đoán được, vị bạn trai so với Trương Hoàn lớn hơn không ít kia ở trên giường luôn từ chối không muốn làm bot, mà Trương Hoàn, cậu tuy rằng không bài xích làm bot, nhưng lại có chướng ngại tâm lý rất nặng, vì vậy, hai người đều không bằng lòng làm bot, đương nhiên trên giường luôn không hài hoà.

Dật Ninh cảm thấy an ủi đôi phương như vậy, nói không chừng sẽ giúp bọn họ.

Thấy Dật Ninh nói cho mình những lời từ đáy lòng, Trương Hoàn rất cảm động, bởi vì cậu cảm thấy rất không được tự nhiên, cho nên cậu biết Dật Ninh luôn luôn ngượng ngùng càng xấu hổ không được tự nhiên, đánh chữ, “Là như thế a.”

Dật Ninh đáp lại bằng một khuôn mặt đỏ tươi cười, còn nói, “Ừm, kỳ thật không cần quá lo lắng. Chỉ cần trước sau đều làm tốt, bình thường chú ý ăn uống và bảo dưỡng, không có vấn đề gì. Đương nhiên, vẫn không nên xằng bậy mới tốt. Anh ở cùng hấn đã một thời gian dài như vậy, mỗi tuần đều hai lần, hiện tại anh không cảm thấy có vấn đề gì.”

Trương Hoàn đỏ mặt nghĩ thầm về sau thật sự nằm ra cho Triệu Trấn tới sao, nghĩ xong lại rất không cam lòng, vì sao mỗi lần đều là mình. Triệu Trấn tên hỗn đản này, trong miệng nói sẽ cho cậu ở trên để nghe lắm, nhưng mỗi lần chuyện tới trước mắt đều từ chối, không phải ghét bỏ kỹ thuật cậu kém, thì là lát nữa ông có chuyện quan trọng.

Dật Ninh thấy Trương Hoàn lâu không đáp lại, liền ngượng ngùng bỏ thêm một câu, “Nếu như em muốn phương thuốc dưỡng sinh bên chỗ anh, anh có thể cho em. Bất quá, anh cảm thấy vẫn nên để bác sĩ chuyên nghiệp khám một chút mới tốt, dù sao thể chất mỗi người không quá giống nhau.”

Dật Ninh đều nói ra chuyện của mình, Trương Hoàn đối với cậu cảm tạ không thôi.

Sau đó lại nói cho anh sự không cam lòng trong lòng cậu, như là, “Ông ấy mỗi lần đều đáp ứng thật hay, đến khi lên giường lại bắt đầu từ chối, sao cũng không cho em thượng.”

“Mỗi lần đều muốn áp em, nghĩ đến chỗ đó sau khi bị dùng có thể xảy ra vấn đề, em rất khó chịu, chỉ muốn đá ông ấy ra cửa.”

“Sắc quỷ, lên giường liền muốn làm, cũng không nghĩ xem em có tâm trạng hay không.”

...

Ví dụ như thế.

Dật Ninh ở một bên xem, không được tự nhiên lúng túng cười cười, nhưng lập tức lại nhớ đến Trương Hoàn là người lạnh nhạt thế, cứ nhiên cái gì cũng đều nói với mình, mình hẳn là nên giúp cậu mới đúng, không thể xem đau khổ của người khác thành trò đùa.

Dật Ninh liền khuyên cậu, “Kỳ thật chỉ cần chân chính yêu đối phương, vấn đề trên dưới cũng không có ý nghĩa gì. Anh chỉ có thể lên giường với Chu Diên, người khác đều không có cách nào, nghĩ cũng không thể nghĩ, anh không biết em là tình huống gì, nếu như em cũng thế, vậy quá để ý vấn đề thua thiệt, sẽ không có ý nghĩa, dù sao cả đời chỉ có hai người cùng nhau, chỉ cần người kia vui vẻ chính mình cũng có thể tiếp nhận, không phải được rồi sao, nghĩ quá nhiều, ngược lại không vui.”

Lại khuyên, “Kỳ thật ông ấy háo sắc em cũng không có gì, nếu không muốn lên giường, ngược lại không tốt rồi. Chỉ đối với người yêu sâu đậm mới luôn luôn động tình. Trước đây anh cũng trách hẳn, nhưng mà, về sau nghĩ lại cũng hiểu được không có gì để trách. Bất quá, lúc em thật sự không muốn, vẫn là từ chối thì hơn, luôn chiều theo nịnh nọt đối phương, cuối cùng quan hệ ngược lại dễ căng cứng.”

Kỳ thật Trương Hoàn oán trách phần lớn là chính mình tùy ý phát tiết một chút mà thôi, không có hàm nghĩa sâu sa, bất quá, Dật Ninh tốt bụng khuyên cậu như vậy, cũng làm cho cậu cảm động không thôi, lập tức trả lời anh, “Em biết rồi.” Lại nhìn qua một khuôn mặt tươi cười.

Sau đó hai người hàn huyên một hồi, thậm chí Trương Hoàn oán trách với Dật Ninh bạn trai cậu trước đây từng có rất nhiều phụ nữ đàn ông, thậm chí oán giận thứ đó đó của ông quá lớn, Dật Ninh xấu hổ muốn chết, vẫn chỉ có thể cứng rắn trả lời nói chuyện trước kia đều đã qua, hai người nên nhìn về tương lai.

Trương Hoàn đương nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, nhưng vẫn là không cam lòng, thậm chí hung tợn đánh chữ, “Có đôi khi nghĩ đến thứ kia không biết đi vào bao nhiêu cơ thể con người, em chỉ muốn cắt đứt luôn cho xong.”

Dật Ninh cảm thấy cho dù đã thông qua mạng, sát khí của Trương Hoàn cũng quá nặng, nhanh chóng khuyên, “Đây còn không phải bởi vì trước đây không quen em sao? Nếu có thể sớm một chút quen biết, có lẽ, ông ấy cũng sẽ không có nhiều phụ nữ như thế, em không cần nghĩ quá cực đoan.”

Trương Hoàn nghĩ, Triệu Trần lớn hơn mình nhiều như vậy, sớm quen biết, vậy phải sớm bao lâu, chính mình lúc đó vẫn còn là nhi đồng đi.

Trương Hoàn lung tung oán trách một hồi, tâm tình tốt hơn, liền nói với Dật Ninh chuyện sinh nhật bạn trai cậu sắp đến, còn là sinh nhật bốn mươi tuổi, hỏi Dật Ninh làm sao mừng sinh nhật cho bạn trai.

Dật Ninh vừa nghĩ liền đỏ mặt, bởi vì Chu Diên chỉ nói với anh, muốn anh đem chính mình tặng cho hẳn là được rồi.

Dật Ninh đương nhiên không thể nói với Trương Hoàn như vậy, thế là nói đại, “Tặng quà thôi, ông ấy thích là được rồi. Thật ra, không cần quan tâm hình thức, có đôi khi một nụ cười, một ánh mắt đã là quà rồi.”

Tuy Dật Ninh không cho kiến nghị cụ thể gì, Trương Hoàn vẫn cảm ơn anh. Vài ngày sau còn hẹn Dật Ninh cùng cậu đi mua quà sinh nhật, tiện đường mời Dật Ninh ăn.

Kỳ thật, mời cơm là trọng điểm, mua quà chỉ là thêm vào thôi.

Trương Hoàn chưa từng nghĩ lịch sử trò chuyện giữa cậu và Dật Ninh sẽ bị Triệu Trần thấy, cho nên cậu không xoá bỏ. Thế nhưng, QQ của cậu trong máy tính ở thư phòng có lưu mật khẩu, Triệu Trần tùy ý là có thể đăng nhập, Trương Hoàn tin tưởng nhân phẩm của ông, thế nhưng cậu đã quên Triệu Trần người này làm gì có nhân phẩm.

Triệu Trần từ sau lúc Trương Hoàn nói gặp được một đôi đồng tính, liền phát hiện Trương Hoàn thích chat QQ, là cùng một người bạn trên mạng tên “Ninh Ninh”.

Triệu Trần để người đi thăm dò một chút, không tra không biết, vừa tra bị dọa giật mình, đối phương không phải là vợ hiền thẳng nhóc Chu Diên kia tìm được sao?

Lý Tử Dịch từng nói cho ông chuyện này.

Bởi vì Trương Hoàn và Dật Ninh thành bạn tốt, Triệu Trần lại bởi vì phải đi làm thuyết khách chuyện Tào Dật Nhiên và Chu Diên cãi nhau mâu thuẫn, liền mượn cơ hội gặp Dật Ninh vài lần, mỗi lần đều cố ý trêu người ta, đối với bạn nhỏ có chút nữ tính khí chất ôn nhu yên tĩnh này, Triệu Trần thật sự thích, thích nhất mỗi lần người ta đều khuyên Trương Hoàn nên cùng mình ở chung thật tốt.

Đặc biệt lần này nhìn thấy lịch sử trò chuyện của Trương Hoàn và Dật Ninh, thấy Dật Ninh khuyên Trương Hoàn nên bỏ qua chuyện nằm dưới, ông càng kinh hỉ không xong.

Sau đó còn mua một bộ trang sức để Chu Diên mang về tặng Dật Ninh, xem như cảm tạ anh. Đăng bởi: admin

64. Chương 64

Chương 64 : Riêng tư máy tính

Triệu Trần từ lần đầu tiên xem lịch sử trò chuyện của Trương Hoàn, liền không nhịn được xem lần thứ hai, lần thứ ba...

Lần đầu đọc trộm, ông còn suy nghĩ một chút, nghĩ như vậy không tốt, để đứa nhỏ biết được nhất định sẽ tìm ông phát giận.

Ông còn nhớ rõ hồi con gái bảo bối học tiểu học năm hai bắt đầu biết đến vấn đề riêng tư, cuốn vở viết nhật kí đều khoá cẩn thận trong ngăn kéo, ông xem ngăn kéo cô một chút, sau đó liền bị cô vừa trừng mắt vừa giận dữ thật nhiều ngày, còn mắng ông nói ông xâm phạm quyền riêng tư của cô.

Khi đó Triệu Trần nghĩ, nhóc con này, ngăn kéo cũng không thể nhìn một chút sao?

Bất quá, từ đó về sau, thật sự không nhìn ngăn kéo con gái nữa, về sau không cẩn thận đọc bài văn con gái viết, đương nhiên là bị con gái càng ngày càng hung hãn mắng một trận.

Từ đó về sau, Triệu Trần thành thành thật thật biết chuyện riêng của trẻ con không được đụng vào, nếu không sẽ bị đối phương xem như lãnh thổ bị xâm phạm mà nghiêm túc trừng trị.

Triệu Trần lần đầu đọc lịch sử trò chuyện của Trương Hoàn, quan sát Trương Hoàn mấy ngày, phát hiện cậu không có gì không giống bình thường, ông cũng không biết cao tài sinh chuyên ngành máy tính như Trương Hoàn rốt cuộc có phát hiện mình xem lên lịch sử trò chuyện của cậu hay không, hoặc là cậu phát hiện rồi, nhưng làm bộ không biết, hoặc là, thật sự không phát hiện...

Thế là, lần thứ hai, Triệu Trần lớn mặt nhìn lịch sử trò chuyện của Trương Hoàn.

Ông phát hiện Trương Hoàn rất ít trò chuyện trên QQ, nhiều nhất là ba người, em họ Tiết Lộ, Tô Dật Ninh, còn có bạn học của cậu Nghiêm Lập Bản.

Có thể thấy nhiều nhất chính là lịch sử trò chuyện với Tô Dật Ninh.

Triệu Trần cũng không phải muốn xem trộm chuyện riêng tư của Trương Hoàn, chỉ là, tính cách Trương Hoàn lãnh đạm, cho dù đối với ông, cũng không nhiều lời, Triệu Trần thường xuyên không biết rốt cuộc Trương Hoàn đang suy nghĩ cái gì, giống như lần trước Trương Hoàn tức giận đến nổi nói chia tay, Triệu Trần mới chợt phát hiện, hoá ra Trương Hoàn đối với tình cảm của ông xảy ra vấn đề.

Nhưng Trương Hoàn lại không nói tại sao cậu quá tức giận như thế.

Triệu Trần rất khổ não với việc này, lúc này ông có thể từ cuộc trò chuyện giữa Trương Hoàn và Tô Dật Ninh phát hiện ra vài vấn đề, này làm cho ông cao hứng, cảm giác mình tìm được điểm đột phá rồi.

Đọc phần trò chuyện mới nhất xong, tuy Trương Hoàn oán giận với Tô Dật Ninh mình không cho cậu áp, Triệu Trần cảm thấy có lẽ mình nên săn sóc Trương Hoàn một chút, nhường cậu một chút, nhưng sau khi suy nghĩ, thật sự cảm thấy tình lực trong lòng không đủ, sau cùng chỉ đành xoắn xuýt bỏ ý định này đi, hơn nữa quyết định khiến Trương Hoàn cũng bỏ ý định này đi.

Hôm nay, trường học Trương Hoàn có việc, về tương đối trễ, Triệu Trần lại lén lút mở máy tính Trương Hoàn xem lịch sử trò chuyện, mở phần mềm QQ, phát hiện mật khẩu của Trương Hoàn không lưu lại, hơn nữa còn đổi mật khẩu.

Triệu Trần nhìn máy tính than thở.

Trước khi ông quen Trương Hoàn, ông không dùng QQ nói chuyện phiếm, cho nên, dĩ nhiên đến hôm nay ông cũng không biết lúc đăng nhập QQ, sẽ có hiển thị lần đăng nhập trước, cho dù Trương Hoàn không phải người học ngành máy tính, người bình thường cũng có thể phát hiện QQ bị lén đăng nhập, uống cho ông còn mang tâm lý may mắn nói không chừng Trương Hoàn không biết.

Sau khi thấy Trương Hoàn đổi mật khẩu, Triệu Trần liền biết Trương Hoàn đã phát hiện, buổi tối tự mình đón Trương Hoàn về, ông lái xe, Trương Hoàn ngồi ở vị trí phó lái xem tin tức trên điện thoại, Triệu Trần nhiều lần nhìn nét mặt Trương Hoàn, phát hiện Trương Hoàn hơi rũ mi yên lặng nhìn màn hình điện thoại không có biểu tình đặc biệt, Triệu Trần nghĩ thầm đứa nhỏ này, tuổi còn trẻ, vậy mà làm gì cũng đều bắt động thanh sắc, thật là làm cho ông không cách nào đoán được suy nghĩ của cậu.

Tuy trong lòng Triệu Trần nghĩ không nhìn thấu Trương Hoàn, nhưng kỳ thật ông thầm dễ chịu, cảm thấy Trương Hoàn của mình không tệ, tương lai nhất định có tiền đồ, ông như người thợ thủ công ôm khối ngọc thô chưa mài dũa, trong đầu suy nghĩ hình dạng mỹ lệ sau khi ngọc thô được mài dũa thành công, cho nên đầy lòng vui vẻ và động tâm.

Trương Hoàn sớm phát hiện Triệu Trần đang không ngừng quan sát mình, cậu buông điện thoại, ngẩng đầu nhìn Triệu Trần, nhướn mày nói, “Ông muốn nói gì thì nói đi, luôn nhìn tôi làm gì, lái xe cẩn thận.”

Triệu Trần cười nhìn cậu, nói, “Em xem, mùa hè tới rồi, quần áo mặc ít đi một chút sẽ đẹp hơn mùa đông nhiều lắm...”

Trương Hoàn mắt lạnh liếc ông, “Nói chính sự, đừng nói loạn.”

Triệu Trần nói, “Câu vừa rồi chính là chính sự, có chuyện gì nghiêm túc hơn chuyện khen ngợi người yêu.”

Trương Hoàn giơ tay đánh vào đùi ông một cái, đánh cho Triệu Trần cố ý kêu một tiếng, Triệu Trần nói, “Nhóc con này, muốn leo lên đầu tôi rồi, có phải không? Mau xoa xoa, em đánh tôi đau.”

Trương Hoàn quả thật nghiêng người sang xoa đùi ông, hơn nữa còn dùng đôi mắt hoa đào đen như mực nhìn Triệu Trần, Triệu Trần bị cậu từ từ sờ đùi, còn bị đôi mắt kia câu dẫn, thiếu chút nữa tông xe lên lề đường.

Ông đành vội vàng lái xe đến chỗ đậu tạm thời ven đường, dừng xe lại, liền vươn tay bắt lấy bàn tay làm cản của Trương Hoàn, giọng nói khàn khàn, “Xú tiểu tử này, tôi đang lái xe, em liền làm vậy?”

Trương Hoàn rút tay ra, ngồi thẳng người, hơn nữa mắt cũng dời đi chỗ khác, nhàn nhạt nhìn ngoài cửa sổ xe, nói, “Còn ở đây giả đứng đắn, cậu vừa rồi ông nói, không phải ý tứ này sao!”

Triệu Trần cởi dây an toàn liền vươn tay ôm lấy vai Trương Hoàn, còn hôn lên lỗ tai trắng nõn của Trương Hoàn một cái, cười nói, “Lần này thật sự là nói giỡn, tôi cũng không nghĩ em làm thật.”

Trương Hoàn bĩu môi không nói lời nào.

Triệu Trần nói, “Ai, biết em đang giận tôi. Có phải biết tôi mở QQ của em?”

Trương Hoàn quay đầu nhìn ông, thấy vẻ mặt Triệu Trần nghiêm túc lại mang theo áy náy, chẳng hiểu sao cậu lại nở nụ cười, ngay cả con mắt đều híp lại, đột nhiên có chút giống con mèo nhỏ đáng yêu, Triệu Trần nhìn cậu như vậy, bị câu dẫn ngứa ngáy, ghé vào bên tai cậu hỏi, “Cười cái gì? Buồn cười sao?”

Trương Hoàn bị hơi thở của ông thổi bên tai, nửa người đều mềm nhũn, đành đẩy ông ra một chút, nghĩ thầm lần đầu tiên Triệu Trần mở QQ cậu đã biết, sau đó nhìn Triệu Trần cẩn thận dục dục thăm dò mình, Trương Hoàn cảm thấy ông thật đáng yêu, thế là không muốn vạch trần ông, ông muốn xem thì xem đi, cũng không có gì không thể cho ông nhìn. Bất quá, về sau lại cảm thấy để Triệu Trần xem chuyện riêng tư, ông nhất định sẽ được một tác lại muốn lần một thước, Trương Hoàn liền sửa mặt khẩu lại. Cậu biết nếu

Triệu Trần thật muốn xem lịch sử trò chuyện, cậu đổi mặt khẩu cũng không ngăn được ông, mà nếu Triệu Trần tôn trọng cậu, sau này sẽ không xem nữa.

Bây giờ nhìn bộ dáng này của Triệu Trần, Trương Hoàn cảm thấy ông cũng có lúc ngốc ngốc, lên xem lịch sử trò chuyện nhiều ngày như vậy, còn cho rằng cậu không phát hiện được.

Trương Hoàn cười đẩy Triệu Trần lại muốn dán lại gần hôn cậu, nói, “Tôi muốn cười thì cười, ông không cho phép?”

Triệu Trần nói, “Đại thiếu gia nên cười nhiều hơn, xem, cười lên rất đẹp...”

Trương Hoàn nghe ông lại mở miệng bậy bạ, không cười nữa, nói, “Lái xe, lái xe, về nhà tắm rửa đi ngủ.”

Triệu Trần khởi động xe chạy đi, lại hỏi Trương Hoàn, “Không tức giận sao? Tôi xem QQ của em.”

Trương Hoàn hừ một tiếng, “Ông cũng biết tôi sẽ tức giận? Vậy ông còn xem. Tôi chưa từng nhìn máy tính ông, ông lại tùy ý xem trộm đồ của tôi.”

Triệu Trần nói, “Em muốn nhìn máy tính của tôi? Vậy được rồi, về liền mở cho em nhìn.”

Trương Hoàn đáp, “Tôi mới không thèm nhìn máy thứ kia, nếu cái gì cơ mật công ty bị tiết lộ, tôi còn bị hiềm nghi tiết lộ bí mật.”

Triệu Trần cười đưa tay kéo tay Trương Hoàn, “Về xem đi, không có bí mật gì sợ bị tiết lộ.”

Chờ về đến nhà, Trương Hoàn tắm xong đi ra, phát hiện Triệu Trần thật sự ôm notebook của ông đặt lên ghế nhỏ bên giường.

Thấy Trương Hoàn đi ra, Triệu Trần còn ngoắc, “Bảo bối, em qua đây xem đi, tôi đều mở ra cho em rồi.”

Trương Hoàn bất mãn nhìn chằm chằm ông, “Ông lại loạn kêu ai đó?”

Triệu Trần không thèm để ý Trương Hoàn hơi giận dữ, đi tới sờ soạng khuôn mặt còn vương hơi nước của Trương Hoàn, còn chưa hôn lên, đã bị Trương Hoàn gạt ra.

Triệu Trần vào phòng tắm, Trương Hoàn ngồi bên giường lau tóc, vừa điều khiển máy tính nhìn một chút mấy thứ bên trong, phát hiện bên trong căn bản không có cơ mật kinh doanh gì, trống không, ngoại trừ vài bộ phim, không có gì khác.

Bấm mở một bộ phim, mặt Trương Hoàn liền sọc đen.

(thế này nè =_=|||)

Chờ Triệu Trần đi ra, Trương Hoàn đối với máy tính cũng có tính khiết phích đang dọn dẹp máy tính cho Triệu Trần, diệt virus, sắp xếp tập tin...

Trương Hoàn nhìn Triệu Trần phát giận, “Xem trong máy ông có bao nhiêu loạn, đã bao lâu rồi ông không sắp xếp, nhìn virus này, nhiều như vậy, một ông còn có thể xài tiếp được...”

Triệu Trần vô lại ngồi bên người Trương Hoàn, ôm lấy eo cậu, nói, “Tôi cũng không phải người chuyên nghiệp. Máy tính khác đều giao cho nhân viên kỹ thuật xử lý, hiện tại trong máy này có nhiều thứ như vậy, cũng không tiện đầu đọc đầu đọc người đứng đắn, nên không dọn dẹp.”

Trương Hoàn dùng khuỷu tay chọc Triệu Trần một chút, nói, “Tôi nghĩ ông cũng không dám để cho người khác xử lý máy tính, cái gì phim khiêu ***, ông có nhiều phim như thế, đủ để đem đi bán tin tức vạch trần ông rồi.”

Triệu Trần không để bụng, ngược lại cười hì hì nói với Trương Hoàn, “Mấy thứ bên trong, không dám để người khác tìm cho tôi, đều là tự tôi chậm rãi tìm được, kỳ thật tôi tốn rất nhiều thời gian. Những thứ khác, tôi chưa từng để ý.”

(*ý là chú ấy down phim heo về mà không để ý nguồn hay diệt virus)

Trương Hoàn không nói gì quay đầu nhìn Triệu Trần, bị Triệu Trần hôn lên mặt một cái.

Trương Hoàn hừ một tiếng, “Thảo nào tìm được nhiều virus như vậy, may mà máy tính này không có tư liệu kinh doanh, nếu không sớm bị người khác lấy cắp.”

Triệu Trần nói, “Yêu tâm đi, em cho rằng tôi là thằng ngốc sao, máy tính của tôi đều là tách ra sử dụng.”

Trương Hoàn nghĩ thầm ông không ngốc mới là lạ, sau khi nghĩ vậy, lại cảm thấy hơi hơi vui vẻ, sau cùng nói với Triệu Trần, “Về sau không nên tùy ý lên mạng tìm mấy thứ này, tìm ra nhìn virus như vậy, muốn cái gì, hỏi tôi là được!”

Triệu Trần một bộ dáng giật mình nhìn Trương Hoàn, cười rộ lên, “Em cũng có?”

Ông đã xem máy tính của Trương Hoàn, bên trong sạch sẽ không có thứ gì không thể để người khác xem, laptop ông mang về cũng đều là mấy thứ sạch sẽ, ông thật hoài nghi Trương Hoàn đem mấy thứ không lành mạnh giấu đi đâu rồi.

Trương Hoàn ngược lại không xấu hổ, còn nghiêm túc nói, “Tôi không có. Bất quá, tôi có người quen, cậu ta cái gì cũng có, chỉ có thứ ông không muốn xem, không có thứ ông không được tìm.”

Triệu Trần biết lúc Trương Hoàn càng xấu hổ không được tự nhiên, lại càng làm ra bộ dạng trấn định lãnh đạm.

Ông buồn cười hôn lên cổ cậu, nói, “Vây mang các thể loại em thích về đi, chúng ta nghiên cứu thật kĩ một phen.” Đăng bởi: admin

65. Chương 65

Chương 65 : Cởi bỏ khúc mắc

Trương Hoàn đối với kiến nghị của Triệu Trần hừ lạnh một tiếng, không nói.

Triệu Trần dọn giường xong, còn chỉnh sửa gối đầu một chút, lại tiến đến bên người Trương Hoàn, thấy Trương Hoàn đã dọn dẹp máy tính ông không sai biệt lắm, ông liền mở một tập tin, ôm eo Trương Hoàn, ghé vào bên tai Trương Hoàn thấp giọng nói, “Tôi thấy clip này không tệ, nếu không, chúng ta xem một chút, hôm nay thử tư thế trong này.”

Trương Hoàn hất tay ông ra, tắt clip đi, nói, “Tôi còn đang chỉnh lí, ông đừng bấm loạn.”

Triệu Trần thấy tai Trương Hoàn phấp phồng, trong lòng liền cười rộ lên. Ông vẫn biết bề ngoài Trương Hoàn luôn biểu hiện bình thản bất động thanh sắc, kỳ thật cậu rất xấu hổ.

Triệu Trần xuống lầu lấy sữa, lúc lên lầu, cố ý nhẹ chân, mở cửa, muốn nhìn Trương Hoàn lén lút xem phim, quả thật có thấy Trương Hoàn xem phim, nhưng là lại thấy Trương Hoàn sau khi lướt qua vài cái, liền trực tiếp xóa bỏ.

Triệu Trần đi tới, đưa sữa cho Trương Hoàn, nói, “Thứ này tốn của tôi thời gian có thể đủ để tạo ra giá trị trên trăm ngàn vạn, em đơn giản như vậy mà xóa bỏ sao?”

Trương Hoàn bưng ly sữa uống, thản nhiên nói, “Tôi coi rồi, không có gì hay, đương nhiên phải xóa.”

Triệu Trần ngồi bên cạnh cậu, nói, “Vây em muốn đề cử vài bộ tương đối hay?”

Trương Hoàn từ trên mạng download một tấm hình, thay thế cho tấm ảnh chụp Trương Hoàn đang chơi bóng rổ làm hình desktop, trong ảnh là một đám hoa dại, dưới bầu trời xanh thẳm, hoa dại màu tím vàng hồng trên sườn núi lan rộng từng mảng, xinh đẹp cực kì.

Trương Hoàn nói, “Tấm ảnh này cũng không tệ.”

Triệu Trần nhìn chằm chằm desktop mấy lần, đột nhiên nói, “Trong này có một con ong. Em là muốn nói hoa dại mặc dù nhiều, nhưng chỉ hái một đóa, ý tứ này?”

Trương Hoàn nói, “Tôi không có sức tưởng tượng tốt như ông, tôi chỉ là muốn nói, so với đồng ao rượu rùng rợn* của ông, ông nhìn phong cảnh tự nhiên xinh đẹp nhiều một chút, mới càng có lợi cho thể xác và tinh thần của ông.”

(*hình như ngụ ý ăn chơi, đàn đúm, chuyện ấy...:?)

Triệu Trần dè Trương Hoàn lên giường, nói, “Tôi mỗi ngày chẳng lẽ không phải nhìn phong cảnh tự nhiên xinh đẹp là em sao, nhìn được không ăn được! Tôi muốn có ao rượu rừng thịt, nhưng có ở đâu?”

Triệu Trần vừa nói, đã kéo áo choàng tắm Trương Hoàn vừa mới cột chặt trên người, bàn tay sờ vào trong, phát hiện Trương Hoàn cư nhiên không mặc quần lót, hơn nữa đã có chút phản ứng, Triệu Trần cười khẽ, hôn lên môi Trương Hoàn, còn thừa dịp tách ra nói, “Hai người chúng ta luyện một chút, tuy không phải cái gì ao rượu rừng thịt, nhưng là người thật lòng, hai người là đủ rồi, có phải không?”

Khoé mắt Trương Hoàn phỉếm đỏ, dần dần, toàn bộ mặt đều phỉếm đỏ lên, bị Triệu Trần lần mò hạ thể, chỉ phải hé miệng thở dốc, bị Triệu Trần ngậm lấy tai liếm lộng, muốn tránh né, khàn giọng nói, “Mấy tính còn chưa sửa sang xong, ông buông tôi ra trước rồi nói.”

Tay Triệu Trần đã cởi toàn bộ áo choàng tắm trên người cậu, ngón tay có kỹ xảo vân ve sờ nắn dục vọng của Trương Hoàn, ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói, “Còn dư lại cũng không cần xoá, để khi nào đó học chút kinh nghiệm cũng tốt.”

Trương Hoàn mới đầu còn nhè nhẹ tránh hai cái, sau đó liền ôm chặt Triệu Trần cùng ông hôn môi vuốt ve thành một khối, lần này sau khi Triệu Trần bảo cậu buông ra, trực tiếp tìm tới cửa sau của cậu, Trương Hoàn ngoại trừ một khắc bị chạm phải xoắn xuyết muốn trốn, sau đó liền cau mày tùy Triệu Trần.

Triệu Trần vừa cẩn thận bôi trơn cho cậu, vừa hôn khoé môi cậu, ôn nhu dụ dỗ Trương Hoàn đang nhúu mày nhắm mắt, “Bảo bối, tôi sẽ rất cẩn thận, sẽ không để em đau, không có việc gì...”

Trương Hoàn khẽ mở mắt nhìn Triệu Trần, Triệu Trần lau mồ hôi trên trán cậu, con ngươi thâm thúy chuyên tâm mà thâm tình khiến cậu cảm thấy giống như khi còn bé nhìn lên bầu trời đêm hè sâu thẳm lấp lánh ánh sao, đột nhiên nghĩ tới câu sao sáng mới là chốn về của linh hồn, Trương Hoàn cảm thấy lúc này bản thân tựa như đang từ trong mắt Triệu Trần nhìn được ngôi sao trên trời đêm có thể mang đi linh hồn cậu.

Đêm trên giường lớn vì động tác của hai người mà nhấp nhô theo tiết tấu, tiếng thở dốc nhiệt tình kèm theo tiếng rên rỉ thỉnh thoảng ngâm nga, khiến gian phòng dường như hoà hợp vào ánh trăng, ánh trăng dày đặc, mang theo nồng nàn tình yêu và kích tình...

Xong việc Triệu Trần ôm Trương Hoàn hôn môi, Trương Hoàn đẩy ông ra, quần chắn xuống giường vào phòng tắm.

Trương Hoàn tránh né Triệu Trần như vậy, cũng không phải thân thể rất khó chịu, ngược lại cậu cảm thấy rất tốt, xong chuyện thân thể giống như còn đắm chìm trong vui sướng *** mới rồi, loại xúc cảm mềm mại triền miên mà lại kịch liệt cuộn trào mãnh liệt chuyển động trong cơ thể cậu, khiến cơ thể và tinh thần đều say mê.

Thế nhưng, trong lòng cậu rất xoắn ứ, đây là lần đầu tiên cậu chủ động tiếp nhận Triệu Trần, hơn nữa, nói không chừng sau này vẫn sẽ tiếp tục như vậy, cậu như vậy là muốn triệt để trao thân thể cho một người, điều này làm cậu rất bối rối khó chịu, có chút không dễ tiếp thu, cậu muốn trốn tránh Triệu Trần một chút mới tốt.

Một mình cậu vào phòng tắm, còn đóng cửa lại, người dựa vào cửa chặn cửa lại.

Triệu Trần thấy Trương Hoàn tránh ông đi như vậy, cho rằng chính mình vừa nãy làm Trương Hoàn bị thương khó chịu, thể là phi thường quan tâm, xuống giường, đến cửa phòng tắm gõ cửa, ôn nhu quan tâm hỏi, “Trương Hoàn, nào, mở cửa ra, có phải bị thương rồi không, để tôi xem một chút.”

Trương Hoàn thấp giọng nói, “Để tôi một mình một lát.”

Triệu Trần vì câu này khựng lại một chút, sau đó nói, “Tuy tôi rất muốn dựa theo ý nguyện của em để mặc em một lúc, nhưng tôi hiện tại không có biện pháp mặc kệ em, để em một mình bên trong. Nào, mở cửa ra, tôi xem cho em một chút, nếu bị thương, đó không phải chuyện nhỏ, tôi phải bôi thuốc cho em mới được, có lẽ em đang khó chịu, em cũng không nên ở một mình, em lắng tôi hai câu, đánh tôi hai cái, trút hết giận, tốt hơn một mình chịu đựng...”

Trương Hoàn nghe Triệu Trần có xu hướng dài dòng không giới hạn, nghe ông lải nhải, tựa hồ cảm thấy phiền phức, trong lòng lại mơ hồ ôn nhu và vui mừng, cậu nghĩ, đó là vì yêu ông, cho nên, cái gì cũng đều có thể tha thứ cho ông. Cậu lại nhớ đến lời Dật Ninh nói với cậu, Dật Ninh nói, thật sự yêu đối phương, sẽ không để ý vấn đề thua thiệt, chỉ cần hai bên đều có thể cảm thấy vui vẻ là được rồi, cả đời, cũng chỉ có hai người cùng một chỗ, quan tâm những vấn đề kia có ích lợi gì.”

Trương Hoàn nghiêng người dựa vào cửa, nhẹ giọng nói một câu, “Ông rốt cuộc yêu em bao nhiêu...”

Thấp giọng nỉ non, Trương Hoàn đương nhiên nghe không rõ ràng, Triệu Trần ở ngoài cửa không ngừng hỏi, “Em đang nói cái gì, tôi nghe không rõ, bảo bối, tránh khỏi cửa nào, để tôi nhìn em một chút...”

Trương Hoàn cười một tiếng, đột nhiên tránh khỏi cửa, Triệu Trần ở ngoài đẩy cửa mở, sững sờ một chút mới vào phòng tắm, ông cho là mình còn phải nói vài câu Trương Hoàn mới có thể mở rộng cửa.

Trương Hoàn đang cúi đầu bỏ cái chăn quần trên người vào trong giỏ đặt trên giá, rồi đi mở nước vòi sen, Triệu Trần nhìn Trương Hoàn, bộ dáng lãnh đạm cao ngạo mang theo một chút ưu buồn của Trương Hoàn khiến Triệu Trần yêu thương cực kì, ông đi đến ôm Trương Hoàn, ghé vào tai cậu ôn nhu nói, “Nếu như thân thể khó chịu, em phải nói với tôi, tôi mới có thể biết được. Tôi tuy rằng luôn mong đợi có thể hiểu rõ trong lòng em rốt cuộc suy nghĩ cái gì, mong muốn có thể tâm linh tương thông, thế nhưng, có đôi khi tôi vẫn không hiểu em vì sao tức giận, em lúc này, nói cho tôi biết, được không? Luôn đoán suy nghĩ trong lòng em, nhưng khi đoán không được, tôi sẽ rất lo lắng em...”

Trương Hoàn không biết vì sao, nghe Triệu Trần nói như vậy, mũi cứ nhiên có chút chua xót, cho dù phía sau còn mang theo cảm giác trướng đau tê dại do Triệu Trần tạo thành mới rồi, trong lòng cậu lúc này lại thần nhiên, cảm thấy, dù cho sau này không thể cùng Triệu Trần trọn một đời, trong đoạn sinh mệnh cậu cùng một chỗ với Triệu Trần lúc này, cậu thật lòng yêu ông, cậu sẽ không hối hận đem cả cơ thể tặng cho ông.

Trương Hoàn quay người ôm lại Triệu Trần, tựa đầu lên vai ông, nhẹ giọng nỉ non, “Ông nói, chúng ta có thể yêu nhau bao lâu...”

Triệu Trần vì câu này có một tia lo lắng sững sờ, ông không rõ Trương Hoàn vì sao không có cảm giác an toàn như thế, vào lúc tình yêu cuồng nhiệt, cũng đã nghĩ tới tình yêu rốt cuộc sẽ kết thúc khi nào, Trương Hoàn tựa hồ không tin thể gian này có thứ gì đó lâu dài.

Kỳ thật, này đương nhiên cũng không thể trách Trương Hoàn, cậu vốn chưa bao giờ tin tưởng vĩnh hằng, cũng không có cảm giác an toàn. Trước khi cha mẹ qua đời, cậu còn nhỏ, chưa bao giờ nghĩ tới, cha mẹ sẽ đột nhiên rời cậu mà đi vào ngày đó, cậu cho rằng, cha mẹ sẽ làm bạn với cậu cả đời, thế nhưng, bọn họ lại cứ đột nhiên như vậy vĩnh viễn rời bỏ cậu, ngay cả cha mẹ cũng bỏ cậu, trên đời này còn có ai sẽ không chứ, huống chi là tình yêu càng không bền vững bằng tình thân.

Triệu Trần không trả lời câu hỏi này của Trương Hoàn, ông chỉ ôm chặt cậu, ở bên tai cậu nhẹ nhàng hôn, ôn nhu, như là người mẹ che chở đứa con bé nhỏ thương đến tận đáy lòng, nhưng là, thanh âm trầm thấp cũng kiên định như vậy, nói, “Cả đời tôi đã trôi qua một nửa, còn dư lại bao nhiêu? Em hỏi tôi câu này, tôi thật sự không cách nào trả lời em, chỉ là, tôi đảm bảo, khi tôi qua đời, nếu như em vẫn còn, tôi cho phép em đi tìm người khác...”

Câu trả lời này của Triệu Trần, thật sự khiến Trương Hoàn bất ngờ, thế nhưng, nước mắt lại đột nhiên tràn mi, cậu không quan tâm chính mình rơi lệ bị Triệu Trần thấy, cậu ngẩng đầu, ôm lấy mặt Triệu Trần, hôn lên môi ông.

Nước mắt theo gò má chảy xuống, dừng lại trên làn môi chạm nhau, chảy vào cổ họng, mặn chát...

Triệu Trần đồng dạng đụng chạm ngậm mút môi Trương Hoàn, thấp giọng nói, “Cho nên, không cần lúc nào cũng hỏi tôi câu này, nói không chừng, đến lúc đó tôi sẽ hối hận, không cho em đi tìm người mới, vậy em phải thủ tiết cho tôi...”

Trương Hoàn rơi nước mắt, nhưng lại cười, thấp giọng mắng, “Thủ cái rắm, ông quản được sao.”

Hai người ở trong phòng tắm hôn môi vuốt ve, lại sắp cộ sủng cướp cò, Trương Hoàn nhanh chóng lui ra sau hai bước, mở khoá vòi sen, nước gội xuống, mới làm cho hai người thanh tỉnh một chút, Trương Hoàn

vừa làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà tắm rửa, vừa nói, “Em không làm.”

Triệu Trần nhìn Trương Hoàn cúi đầu tắm, nhẹ giọng cười, đi qua ôm lấy Trương Hoàn từ phía sau, bàn tay từ bụng mò xuống xoa nắn dọc vụng của cậu, Trương Hoàn thấp giọng thở hổn hển một tiếng, vừa muốn đẩy Triệu Trần ra, Triệu Trần lại ôm chặt lấy cậu, còn nói, “Vai tôi mới vừa rồi bị em cắn một cái, em xem một chút, đều rướm máu.”

Trương Hoàn bị câu này làm cho sững sốt, xoay người nhìn vai ông, nói thầm, “Thật chảy máu?”

Triệu Trần lại thừa dịp cậu xoay người, một phen đẩy cậu vào vách tường phía dưới lại dùng thân thể chính mình ngăn chặn, nhào tới hung hăng hôn môi cậu, một tay nắm lấy mặt cậu, một tay cố định bàn tay muốn đẩy ông ra của Trương Hoàn, Trương Hoàn muốn né, lại bị eo và đôi chân mạnh mẽ của Triệu Trần vây chặt, mỗi một lần ma sát, chỉ khiến dục hoả càng lớn.

Trương Hoàn chỉ đành tuý Triệu Trần, hai người hôn môi vuốt ve, lại dùng tay giúp đỡ nhau một lần mới thôi.

Trong nháy mắt mê man. Trương Hoàn không hề lo lắng, vì Triệu Trần ôm chặt lấy cậu.

Hai người ôm nhau thở dốc, Trương Hoàn nhìn trên vai Triệu Trần, quả thật còn dấu răng vừa nãy ở trên giường cậu kích động lưu lại, mặc dù không chảy máu, nhưng dấu răng thật sự rất rõ ràng, Trương Hoàn ôm eo ông, liếm dấu vết trên vai, Triệu Trần nghiêng đầu nhìn cậu một cái, ôn nhu trong mắt dày đặc như mực, màu đen trầm tĩnh thâm trầm mà cổ kính.

Tiểu Bảo: tiêu rồi, tiêu rồi. Đọc hard yaoi riết (tui thích nhất bondage) mà tui biến thái mất kiểm soát luôn rồi. Hôm nay nhìn bé cún (màu trắng) nhà tui đeo dây dắt màu đỏ, vậy mà tui có thể nghĩ đến... =.,=

Đăng bởi: admin

66. Chương 66

Chương 66 : Quà sinh nhật

Trương Hoàn hẹn gặp Dật Ninh, mời Dật Ninh ăn cơm cảm ơn anh mấy ngày nay cùng cậu nói chuyện phiếm, tiện đường mua quà sinh nhật cho Triệu Trần.

Lại nói, Trương Hoàn còn không quá coi trọng sinh nhật Triệu Trần, tuy Triệu Trần nói là sinh nhật bốn mươi tuổi, muốn Trương Hoàn nghiêm túc chuẩn bị.

Trương Hoàn lúc trước từng suy nghĩ phải tặng quà gì cho Triệu Trần, nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ ra Triệu Trần rốt cuộc thiếu thứ gì.

Trương Hoàn không phải người thích dính người khác, cũng khuyết thiếu tế bào lãnh mạn, cậu luôn theo chủ nghĩa thực dụng, những thứ nghĩ tới, cũng là xem Triệu Trần thiếu cái gì, liền mua cho ông cái đó, mấy thứ như tặng hoa, tặng thơ tình mình viết, cậu chưa từng suy nghĩ qua.

Ngược lại là Triệu Trần, ông tuy cũng thiếu tế bào lãnh mạn, nhưng dù sao sống lâu hơn hai chục năm, dù sao cũng biết giá trị thị trường hơn Trương Hoàn một chút, cho nên, ông còn biết tặng hoa, nói lời ngon ngọt, có đôi khi chơi xấu điều hoà bầu không khí.

Hẹn Dật Ninh xế chiều ở đầu đường một phố đi bộ, Trương Hoàn từ trường học trực tiếp đón xe qua, lúc đến, Dật Ninh còn chưa tới.

Đợi một hồi, cuối cùng Dật Ninh cũng đến.

Đây là lần thứ hai Trương Hoàn gặp Dật Ninh, nhìn anh vóc người thon dài mảnh khảnh, mặc áo sơmi quần dài và giày thể thao, tóc hơi dài, đội một cái nón, Trương Hoàn cảm giác không phải là dáng dấp động tác của Dật Ninh có bao nhiêu nữ tính, mà là cảm giác từ trong thân thể anh toát ra khí tức quá mức yên lặng ôn nhu mà thanh tao lịch sự, làm người ta không tự chủ được cho rằng anh là một mỹ nữ có loại mỹ cảm thanh lãnh* cổ điển, thật sự không cách nào xem anh thành đàn ông.

(*trong treo lạnh lùng)

Trương Hoàn đối với bộ dáng này của anh, kỳ thật rất tò mò, rất muốn tìm hiểu anh rốt cuộc làm sao trưởng thành ra bộ dáng này, chỉ là không tiện hỏi. Bất quá, cậu thật sự thích anh ôn nhu và điềm tĩnh.

Cả người Dật Ninh như một loại ma lực, có thể làm cho người đang phiền lòng cũng yên bình.

Kỳ thật trước nay Trương Hoàn không thích chờ người, thế nhưng đợi Dật Ninh lâu như vậy, cậu lại không cáu kỉnh, thấy Dật Ninh, không tự chủ muốn cười với anh.

Cùng Trương Hoàn mua quà sinh nhật, có thể thấy, Dật Ninh xem việc này như một việc lớn, anh tựa hồ là tràn đầy nhiệt tình góp ý kiến cho Trương Hoàn, tuy chính anh cũng cảm thấy mình không phải là một người bạn cùng đi mua quà sinh nhật tốt.

Thế nhưng, Trương Hoàn lại không để Dật Ninh dốc sức, đi vào một cửa hàng, Trương Hoàn tùy tiện chọn một cái gạt tàn thuốc mang theo cây và nhà màu sắc rực rỡ như đồ chơi con nít, căn bản không để Dật Ninh cho ý kiến, thậm chí Dật Ninh nói cái gạt tàn này quá trẻ con, Trương Hoàn cũng một hơi bác bỏ ý kiến anh.

Trương Hoàn đã cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy Triệu Trần cái gì cũng không thiếu, cho nên kỳ thật không cần mua gì cả, mua một cái gạt tàn ấu trĩ nhưng lại vừa vặn, Triệu Trần thấy cái gạt tàn này sẽ không muốn hút thuốc nữa, như vậy càng tốt.

Tuy nói Dật Ninh đến giúp Trương Hoàn chọn quà, sau đó lại là Trương Hoàn cùng Dật Ninh đi dạo phố, đầu tiên là tiệm trang sức, còn cùng Dật Ninh đi bấm lỗ tai.

Dật Ninh theo bên cạnh Trương Hoàn, cảm thấy nam sinh tuấn tú cao ráo này tuy rằng mặt ngoài nhìn có vẻ như tính tình cao ngạo lãnh đạm, nhưng cậu kỳ thật rất tử tế, hơn nữa, tựa hồ rất có kinh nghiệm bởi người khác đi dạo phố.

Vốn đã hẹn đến một quán lẩu nổi tiếng gần đó ăn lẩu, nhưng đến nơi, bên trong đã không còn chỗ, hơn nữa ngoài cửa còn có một ít người đợi bàn, Trương Hoàn không thích chờ, sau khi suy nghĩ một chút, liền mang theo Dật Ninh lên trên lầu một toà nhà cách đó không xa ăn đồ Thái.

Trước đây Triệu Trần từng mang Trương Hoàn đến ăn một lần, cậu cảm thấy mùi vị rất ngon, tuy giá cả rất đắt, nhưng mà, đáng giá để cậu mời Dật Ninh tới ăn.

Trương Hoàn nhìn Dật Ninh, cậu thích Dật Ninh sạch sẽ an tĩnh thanh nhã ôn nhu, cậu thậm chí có ảo giác, cảm giác mình nếu không phải gặp gỡ và yêu Triệu Trần trước, nói không chừng, cậu sẽ thích Dật Ninh.

Dù sao, loại hình như Dật Ninh, thật sự phù hợp hình tượng xinh đẹp trong lòng cậu.

Triệu Trần có cho Trương Hoàn hai cái thẻ, một cái Triệu Trần nói là thẻ lương của ông, một cái là thẻ tín dụng vàng.

Khi Triệu Trần đưa, Trương Hoàn đương nhiên không nhận, bất quá, Triệu Trần lại dùng đôi mắt ôn nhu thâm thúy nhìn cậu, cười cười khuyên cậu, nói chỉ là để khi cậu cần dùng gấp, mà ông lại không có ở đây, để cậu không bị khủng hoảng tài chính.

Trương Hoàn hoàn toàn bị ánh mắt kia của Triệu Trần mê hoặc, mới nhận thẻ vào tay.

Sau đó, cậu còn hiểu kỳ kiểm tra số tiền trong tấm thẻ Triệu Trần nói là một năm tiền lương của ông, sau khi xem, Trương Hoàn không thể không khinh thường hừ một tiếng, bất quá, trong lòng kỳ thật không quá sáng khoái, nghĩ thầm chính mình lúc nào mới có thể khỉ phách dùng tiền mình kiếm được đập cho ông choáng váng đây.

Đây vẫn là lần đầu tiên Trương Hoàn quẹt thẻ của Triệu Trần, trước khi quẹt còn phi thường không được tự nhiên, quẹt xong, hình như cũng không có cảm giác gì đặc biệt, ngoại trừ cảm thấy tùy ý quẹt thẻ tựa hồ có một chút sáng khoái, bất quá, đây đích thật tốt hơn lúc không có tiền xài.

Sau khi rời nhà hàng, Trương Hoàn liền phát hiện Dật Ninh hình như không quá thích hợp, nhưng lại không cách nào từ miệng Dật Ninh hỏi ra được chuyện gì, thấy sắc mặt anh trắng bệch, tinh thần hoảng hốt, Trương Hoàn lo lắng không thôi, muốn đưa anh đến bệnh viện khám, nhưng lại bị Dật Ninh từ chối.

Trương Hoàn chỉ đành gọi xe cho anh, nhìn anh lên xe rồi đi, Trương Hoàn mới xoay người đi khỏi.

Trương Hoàn thật lo lắng Dật Ninh, trên đường về còn suy nghĩ Dật Ninh rốt cuộc làm sao vậy, tại sao đột nhiên tinh thần không tốt như vậy, nhưng là không nghĩ ra nguyên do, sau cùng chỉ đành buông tha chuyện này, quyết định sau này hỏi lại.

(*khúc này hình như là Dật Ninh nhìn thấy Chu Diên trong nhà hàng với ai đó thì phải)

Sinh nhật Triệu Trần vào đầu tháng sáu, một ngày trước sinh nhật, ông về nhà ba mẹ, hơn nửa ngủ lại bên đó, buổi tối Trương Hoàn cùng ông gọi một cú điện thoại, xong rồi đi ngủ.

Vì là cuối tuần, hôm nay, Trương Hoàn không đến trường, cũng không sắp xếp chuyện gì khác, nghĩ tuy rằng tùy tiện mua quà cho Triệu Trần, nhưng dưới tình huống sinh nhật tròn bốn mươi tuổi của ông, bỏ ra một ngày bồi ông mừng sinh nhật, vậy cũng là một sinh nhật rất không tệ.

Triệu Trần từ nhà ba mẹ quay về thật sớm, còn cùng Trương Hoàn dùng bữa sáng, bắt quá, ăn sáng xong, Triệu Trần liền vào thư phòng cùng con gái bảo bồi gọi video call.

Trương Hoàn nhìn ông bận rộn, chính mình thật vất vả bỏ một ngày ra bồi ông, ông lại không có thời gian để ý đến mình, không khỏi có chút mất hứng.

Khi Triệu Trần và con gái ông nói chuyện phiếm, cậu cố ý bưng trà vào, đẩy cửa vào rồi mới gõ cửa, còn cố ý lớn tiếng nói, “Triệu Trần, phao Bích Loa Xuân*, muốn không?”

Triệu Trần đang rất cao hứng nói chuyện với con gái qua máy tính, chủ yếu là con gái trêu chọc ông, nói ông gần đây mặt mày hồng hào, có phải ở chung rất dễ chịu rồi không.

Triệu Trần đang rất vui vẻ, gần đây sinh hoạt thật không tệ, chỉ cần không quá phận, mỗi tuần một hai lần, Trương Hoàn liền cho phép ông làm tới cùng, sinh hoạt tính phúc hài hoà, với ông mà nói, các vấn đề khác đều không phải vấn đề.

Ông đang muốn cùng con gái nói một chút tiến triển gần đây, biểu đạt một chút ý nguyện muốn cầu hôn, không nghĩ tới Trương Hoàn lại đẩy cửa ra.

Lúc đó, Triệu Trần bị giật mình, ông thật nhanh lấy tay bịt kín webcam trên laptop, sau đó tắt software nói chuyện với con gái, gấp laptop xuống.

Bây giờ ông thật rất sợ con gái trông thấy Trương Hoàn, dưới tình huống còn chưa chuẩn bị tốt cho con gái, ông không biết nếu như con gái biết mình là cùng Trương Hoàn cùng một chỗ, cô sẽ tức giận bao nhiêu, ông vẫn biết con gái tính tình cố chấp, quả thật không khác gì ông lúc còn trẻ. Đến lúc đó, nếu như con gái trong cơn tức giận muốn đoạn tuyệt quan hệ ba con, ông làm sao bây giờ.

Trương Hoàn cũng không có vào trong thư phòng, cậu chỉ là nhàn nhã tựa vào cạnh cửa, trong tay bưng khay, nhướng mày nhìn Triệu Trần.

Triệu Trần nhìn cậu cười cười, trước đó người yêu quan trọng hơn.

Ông vừa tiếp nhận cái khay trong tay Trương Hoàn, vừa dán vào tai cậu khẽ hôn một cái, ôn nhu nói, “Nói với Sướng Sướng mấy câu nữa là xong rồi, gần đây con bé bận rộn bài vở, tôi và nó đã vài ngày không nói chuyện...”

Trương Hoàn lườm ông, còn bĩu môi, đưa tay nhẹ nhàng đẩy ông ra, “Ông nói tiếp đi nhé, em xuống lầu đây, một lát quay lại.”

Triệu Trần còn muốn nói hai câu, Trương Hoàn đã đi ra, còn giúp ông đóng cửa thư phòng lại.

Triệu Trần nâng chung trà uống một ngụm, uống vào thiếu chút nữa phun ra, trên mặt lại mang theo tươi cười, lẩm bẩm trong miệng, “Nhóc con hư hỏng này, cứ nhiên cho nhiều muối vào trà như vậy.”

Triệu Trần quay lại trước máy tính tiếp tục nói chuyện với con gái, Triệu Sướng bắt mồm, “Sao đột nhiên ngắt tín hiệu thế?”

Triệu Trần nói, “Đoán chừng là mạng không tốt.”

Triệu Sưởng mới không phải đơn giản là có thể bị lừa, nói, “Con thấy mới không phải mạng không tốt, người yêu nhỏ của ba có phải vừa mới vào phòng không, con chỉ thấy bàn tay bưng khay trà, còn có tiếng người ta gọi ba, sao không cho con nhìn hẩn một chút.”

Triệu Trần vội vàng nói, “Chờ ba và cậu ấy tiến thêm một bước, liền mang theo cậu ấy, cho hai người gặp mặt, con xem có được không nào?”

Triệu Sưởng bắt đầu hừ một tiếng, nói, “Ba, ba lúc nào cũng từ cố ý từ chối. Tuy không thấy được mặt hẩn, nhưng con vừa nãy thấy vóc người hẩn đẹp vô cùng, có chỗ nào không thể gặp người, ba thế nào cứ không cho con nhìn hẩn chút. Ba, con đều đã nói với ba rất nhiều lần, con thật không ngại ba tìm nam nhân, ba ngược lại bảo thủ như thế, thật là!”

Triệu Trần ở trước mặt con gái cười, “Chính là sợ con không tiếp nhận, đến lúc đó tức giận với baba, chờ thêm một chút đi, thật sự cùng một chỗ rồi, con còn sợ đến lúc đó không để hai người quen nhau sao.”

Triệu Sưởng thấy ba cô đánh thái cực, liền bĩu môi nói, “Ba, có phải ba sợ con biết hẩn là ai, sau đó sẽ làm khó dễ hẩn. Lại nói, con sẽ không, ba cho con là đứa trẻ không biết chuyện, dám làm khó dễ mẹ kế sao? Hơn nữa, ba trước đây tìm mấy người tình nhân, con có gây khó dễ mấy cô ấy sao?”

Triệu Trần nghe cô nhắc tới chuyện tình nhân, liền nhanh chóng quay đầu nhìn về phía cửa thư phòng, ông rất sợ Trương Hoàn nghe được, đứa nhỏ này ầy mà, nói cái gì cũng không nói, thế nhưng lúc tức giận muốn người khác khó chịu, cậu một chút cũng không nương tay.

Triệu Trần lại cùng con gái nói một hồi, hai người mới out, Triệu Sưởng ngồi trước máy tính le lưỡi, nghĩ thầm người yêu nam kia của ba cô rốt cuộc là ai, vì sao ba sợ mình biết như vậy, phi thường khổ não suy nghĩ một chút, thật sự không có manh mối, sau đó nhớ đến lúc nãy người kia gọi ba cô, giọng nói không hiểu sao có chút quen thuộc, Triệu Sưởng không khỏi nhíu mày, nghĩ thầm lẽ nào mẹ kế cô không lẽ là con vị chú bác nào đó mà cô quen, bởi vậy, ba cô mới không dám để người khác biết?

Còn Triệu Trần, sau khi dỗ con gái xong, liền nhanh chóng xuống lầu tìm Trương Hoàn.

Chú thích:

Bích Loa Xuân : là một trong mười loại trà nổi tiếng Trung Quốc, được trồng tại núi Động Đình, huyện Thái Hồ, tỉnh Giang Tô. Những búp trà Bích Loa Xuân kết chặt, cuộn cong như con ốc, có chút trắng, trắng xen xanh, búp trà non nớt, vị trà sau khi pha từ từ tỏa ra, bay lượn trong không khí, nước trà trong mà xanh biếc, mùi thơm ngát hợp lại, vị ngọt lạnh, khiến cho người uống cảm thấy thư thái, thoải mái, từ triều Đường, Tống đã liệt vào cống phẩm. Bích Loa Xuân, tên như trà, màu sắc xanh biếc, xoắn ốc, thu hái lúc đầu xuân.

Khi uống, nước đầu màu nhạt chút sắc đậm, mùi thơm, tươi mát, nước thứ 2 xanh biếc, thơm, vị thuần; nước thứ 3 xanh ngọc bích, hương mùi thơm nồng, quay về vị ngọt, thật sự là quý như trân bảo. (...) (nguồn Thế giới thảo mộc)

<s://i0.wp.com/.tttgy.com/images/upload/Image/biluochuen.jpg>

Phao trà: phao trà hoàn toàn khác pha trà nhé. (có lẽ một số bạn thường đọc cổ trang sẽ biết) Nếu nhớ không lầm thì trong ‘Nam Cực Tinh’ có giải thích rất rõ chuyện này. Đăng bởi: admin

67. Chương 67

Chương 67 : Vạch trần lời nói dối

Triệu Trần đi tìm Trương Hoàn, thấy cậu không ra ngoài, mà là ngồi trong phòng khách xem TV, còn giúp nữ giúp việc nhặt rau, mà nữ giúp việc đang bận rộn trong phòng bếp, Triệu Trần mỉm cười đi tới bên người Trương Hoàn ngồi xuống, cũng cầm lấy đậu cô-ve ngắt thành đoạn nhỏ, bỏ vào rổ bên cạnh.

Mắt Trương Hoàn nhìn chằm chằm chương trình thế giới động vật trong TV, bên trong đang kể chuyện về chim cánh cụt, cậu hình như xem rất chuyên tâm, thế cho nên không thèm nhìn Triệu Trần.

Vì vậy, Triệu Trần đành vừa giúp nhặt rau vừa tiếp chuyện, “Kỳ thật tôi biết nấu ăn, nếu không, tôi đến nấu bữa trưa.”

Lúc này Trương Hoàn mới nghiêng đầu nhìn ông một cái, nói, “Không phải đã nói em mời ông ăn trưa sao? Đây là dì tự nấu cho chính mình. Hơn nữa, cho dù ông muốn nấu, em cũng không muốn ăn, ai biết đồ ông nấu có thể ăn hay không.”

Nói xong, còn khiêu khích nhìn Triệu Trần.

Triệu Trần nghĩ thầm những biểu hiện tức giận này của Trương Hoàn thật ấu trĩ, bất quá, ông lại phi thường thích bộ dáng này, cảm thấy Trương Hoàn đặc biệt chọc người, cho nên tâm can như nhũn ra.

Ông cười nói, “Dám nói đồ tôi nấu không thể ăn! Tôi thể nhưng từng được đầu bếp chỉ bảo, lần sau tôi xuống bếp thi triển bản lĩnh, em liền biết em là tuệ nhân bỏ lỡ ngọc trai trước mắt.”

(*tuệ nhân = con mắt nhìn thấu tất cả, ý là đôi mắt thông thấu hết thấy nhưng vẫn bỏ lỡ mất thứ quý giá ngay trước mắt, chắc vậy :p)

Trương Hoàn vì câu nói khoe khoang này mà cười rộ lên, mới vừa rồi còn phụng phịu, hiện tại cười đến ánh mắt cong cong, thậm chí má lúm đồng tiền đều lộ ra, “Được rồi, đầu bếp Triệu, lần sau ông xuống bếp xem sao.”

Triệu Trần bị cái dạng này của cậu chọc cho thêm miệng, trong tay còn cầm đậu cô-ve, đã cúi người dán đến hôn lên mặt Trương Hoàn, còn muốn hôn môi cậu, Trương Hoàn nhanh chóng tránh ra, nhỏ giọng nói, “Ông coi chừng ảnh hưởng...”

Triệu Trần thả đậu cô-ve trong tay xuống, cầm lấy tay Trương Hoàn, ở trên môi cậu liếm hôn hai cái mới thôi, nói, “Ồ nhà, phải coi chừng ảnh hưởng cái gì. Em yên tâm, đám chim cánh cụt trong TV so với chúng ta kinh nghiệm còn phong phú hơn, không cần lo lắng dạy hư chúng nó.”

Hoá ra trong TV đang nói tới ** của chim cánh cụt, Trương Hoàn đỏ mặt đẩy ông một cái, không nói nữa.

Mà nữ giúp việc mới vừa rồi đi đến lấy đậu cô-ve, thấy ông chủ nhà mình đang chọc ghẹo người yêu, đương nhiên nhanh lẹ lui về phòng bếp, hơn nữa sau đó vẫn không dám vào phòng khách nữa, đậu cô-ve vẫn là được Trương Hoàn tự mình mang vào phòng bếp cho bà.

Buổi trưa, Trương Hoàn cùng Triệu Trần đến tiệm món Sơn Đông lúc trước từng đến, Trương Hoàn nói bữa này cậu mời.

Khi ở trên xe, Triệu Trần cười nói với Trương Hoàn, “Em thật sự muốn mời sao? Tôi thấy em làm thêm chỗ bạn học họ Nghiêm kia kiếm tiền thật không dễ dàng, đi ăn chỗ đó em không đau lòng thì tôi cũng đau, nếu không, chúng ta đến cái quán nướng bên cạnh trường em đi. Tôi cảm thấy mùi vị chỗ đó không tệ.”

Trương Hoàn bị ông nói như vậy, sắc mặt liền khó coi, nói, “Nhà bọn họ buổi trưa không bán đồ nướng, chỉ bán từ buổi chiều tới rạng sáng.”

Thấy Trương Hoàn bắt đầu đổi, Triệu Trần cũng đành đổi giọng, nói, “Vậy được rồi, đi ăn món Lỗ.”

(Lỗ với Sơn Đông là 1 nơi nhé, tại vì vị trí của Sơn Đông hồi xưa thuộc nước Lỗ, nên là có hai cái tên)

Ông đích thật rất đau lòng Trương Hoàn mỗi ngày nỗ lực làm thêm kiếm chút tiền về, có lẽ số tiền đó đối với người bình thường mà nói coi như không ít, nhưng Triệu Trần đương nhiên cảm thấy rất ít ỏi, như thế mời ông ăn một bữa cơm, liền tốn hơn nửa tháng tiền cậu kiếm được.

Triệu Trần thật sự không đành lòng, bất quá, vừa nghĩ Trương Hoàn luôn luôn ngạo khí không bỏ xuống được tự tôn, nếu chính mình không để cậu mời, nói không chừng Trương Hoàn sẽ tức giận.

Hôm nay, vận may thật sự không tốt, hai người mới vừa vào tiệm ăn, được nhân viên phục vụ nhiệt tình dẫn tới phòng riêng Triệu Trần thường dùng, nửa đường nhảy ra Trình Giảo Kim, bên ngoài đi vào hai người, thấy bóng lưng Triệu Trần, một người trong đó liền hô, “Ách, đây không phải Triệu Trần sao, ông cư nhiên cũng đến đây ăn trưa.”

Triệu Trần quay đầu lại xem, này còn không phải tên Chu Sam sát phong cảnh thì là ai, hơn nữa bên cạnh không phải là Lý viện trưởng Lý Tử Dịch sao.

Trương Hoàn cũng quay đầu thấy được hai người, trong lúc nhất thời cậu không tiến lên chào hỏi, Triệu Trần cũng muốn giả bộ không nhận ra hai cái tên phá chuyện tốt của ông, trực tiếp mang Trương Hoàn vào phòng riêng.

Thế nhưng, nhiều năm làm anh em tốt như vậy, cũng không thể giả bộ không nhận ra, nếu không sau này chắc chắn bị đám người này truyền đi khắp nơi chuyện lần này, để ông bị chế nhạo.

Cho nên, cực kì không tình nguyện, Triệu Trần chờ hai người họ đi đến, chào hỏi, ông trông cậy hai người này có thể thức thời không vào cùng bàn với ông và Trương Hoàn, thế nhưng bao giờ cũng không như mong đợi.

Lần trước đi săn thú, ấn tượng của Chu Sam đối với Trương Hoàn không tệ, cảm thấy đứa nhỏ này là một bạn săn khá tốt, mấu chốt là cậu không giống mấy người trẻ tuổi xinh đẹp khác người đôi khi mấy ông bạn khác mang đến, y còn chủ động chào hỏi Trương Hoàn, Trương Hoàn cũng rất lễ phép cùng y bắt tay, nói, “Chào Chu tiên sinh.”

Sau đó Trương Hoàn lại chào hỏi viện trưởng Lý, thế là, cũng không có hẹn trước, mọi người cùng được nhân viên phục vụ “phục vụ chu đáo thức thời” mang đến phòng riêng Triệu Trần thưởng dùng.

Nhìn bạn tốt ngồi xuống cùng một bàn, Triệu Trần có chút ngượng, cảm thấy hai vị bạn tốt thật không biết xem sắc mặt người khác, thậm chí Chu Sam còn ngồi bên cạnh Trương Hoàn nói chuyện với cậu, thảo luận lần sau lại cùng đi săn vân vân.

Chọn món xong, nhân viên phục vụ liền đi ra.

Triệu Trần nhìn Chu Sam đang nói chuyện rất vui vẻ với Trương Hoàn, lại liếc sang viện trưởng Lý vẻ mặt bình thản, trong miệng chưa hề nói, “Hôm nay là Trương Hoàn mời, em ấy thật vất vả mời tôi đi ăn...”

Mấy chữ tiếp theo không cần nói, tất nhiên là, cư nhiên hai người các ông không biết xấu hổ đi theo cọ côm.

Vì câu này, Lý Tử Dịch nhìn ông một cái, cười nói với Trương Hoàn, “Nguyên lai tưởng rằng ăn của Triệu Trần, không ngờ là cậu bạn nhỏ đây mời, hôm nay thật sự vinh hạnh.”

Trương Hoàn nghĩ thầm không cần gọi tôi cậu bạn nhỏ.

Mà Chu Sam bởi vì lời này của Triệu Trần, liền quay đầu chăm chú nhìn hai mắt Triệu Trần, vẻ mặt bình tĩnh nói, “Hai ngày trước hỏi có muốn làm sinh nhật cho ông không, ông nói không cần. Tôi đã nói mà, hoá ra là Trương Hoàn muốn mời ông. Bất quá, tôi nói, sinh nhật bốn mươi ba tuổi này, kỳ thật mọi người cùng một chỗ náo nhiệt có gì không được, Trương Hoàn cũng không phải phụ nữ, mọi người cùng nhau rất vui vẻ, chính là ông cứ không chịu.”

Một câu này của Chu Sam, nói xong Triệu Trần ngay tại chỗ sắc mặt đại biến, lập tức nhìn sang Trương Hoàn, trên mặt Trương Hoàn mang theo mỉm cười gật đầu, hòa theo Chu Sam, “Mọi người cùng nhau rất vui, kỳ thật chú Triệu là một người thích náo nhiệt, ông ấy nhất định là vì tôi mới từ chối tiệc mừng Chu tiên sinh muốn làm cho ông ấy, mặc dù là sinh nhật 43 tuổi, chứ không phải sinh nhật đúng 40 tuổi, nhưng cũng nên hảo hảo náo nhiệt.”

Triệu Trần nghĩ thầm Trương Hoàn lại đang cố ý gọi ông chú Triệu rồi, kỳ thật, ông không phải cố ý lừa Trương Hoàn rằng ông mới có 40 tuổi, chỉ là có một lần Trương Hoàn trong lúc vô ý hỏi ông bao nhiêu tuổi, ông nói đại một câu, nói còn chưa tới tứ tuần.*

(*raw là = bắt hoặc chi niên, bắt hoặc = chừng chạc, có câu: ‘tứ thật nhi bắt hoặc’, người tuổi 40 có thể biết rõ đúng sai nên không bị lầm lạc. Về sau từ dùng để chỉ người tuổi tứ tuần, theo Luận ngữ)

Trương Hoàn tin thật, còn khinh thường nói ông kết hôn thật sớm, Triệu Sưởng đã lớn vậy rồi.

Thế là Triệu Trần chỉ có thể lấp liếm, nói sắp bốn mươi rồi, cũng không phải kết hôn sớm vậy.

Kỳ thật Triệu Trần không phải cố ý muốn giấu diếm tuổi tác, ông chỉ là không muốn thừa nhận mình lớn hơn Trương Hoàn rất nhiều mà thôi.

Dưới tình huống bạn tốt đang ở đây, Triệu Trần đương nhiên không thể lập tức đổ Trương Hoàn, nói mình không phải cố ý nói dối tuổi, thế là, chỉ phải lộ vẻ tươi cười nói, “Tôi nghĩ mấy người các ông cũng bận, nên không muốn làm phiền các ông tới mừng sinh nhật cho tôi, dù sao sinh nhật ấy mà, năm nào mà không qua một lần.”

Chu Sam uống trà, khí định thần nhàn nói, “Chúng tôi lại không bận như ông, gần đây hẹn ông ra ngoài, lần nào ông không nói bận. Bây giờ vừa vặn, ăn cơm xong, buổi chiều chúng ta đi chơi bóng, mọi người thật lâu không tụ tập lại chơi rồi, sau bữa tối vừa lúc có thể cùng đánh bài...” Nói xong, không nhìn thẳng Triệu Trần, lại hỏi ý kiến Lý Tử Dịch, “Viện trưởng Lý, sinh nhật Triệu Trần, ông dù sao cũng bỏ chút thời gian đến đi, buổi chiều không được chạy.”

Kỳ thật Lý Tử Dịch biết Chu Sam cố ý chỉnh Triệu Trần, ông kì thật vẫn muốn giúp Triệu Trần, nhưng bị Chu Sam ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chăm chăm, ông chỉ biết, trước tiên cứ bán Triệu Trần đi, vì vậy đáp, “Sinh nhật Triệu Trần, tôi dù có việc bận, cũng phải dời đi, được, tôi nghe các ông an bài.”

Chu Sam lại hỏi Trương Hoàn, “Trương Hoàn, cậu không có việc chứ, buổi chiều cùng đi nhé?”

Trương Hoàn thấy Chu Sam rõ ràng đang cố ý làm khó dễ Triệu Trần, cậu đương nhiên không thể theo người khác khiến Triệu Trần không dễ chịu.

Cậu nhìn Triệu Trần một cái, thấy Triệu Trần mặt không đổi sắc uống trà, lên tiếng, “Có thể a, Triệu Trần đi chỗ nào, tôi theo là được.”

Bởi vì câu này của Trương Hoàn, Triệu Trần mới vừa rồi còn mặt không đổi sắc lập tức sống lại, ông nhìn Trương Hoàn, nghĩ thầm Trương Hoàn chắc là không tức giận mình, ở trước mặt bạn bè, Trương Hoàn cao ngạo như vậy cũng chú ý cho mặt mũi của ông mà nói như vậy, Triệu Trần lập tức cảm động, cũng cười rộ lên, còn ở dưới bàn nắm nắm tay Trương Hoàn, bị Trương Hoàn tránh thoát ông cũng không giận, vẫn như cũ cười vui vẻ, nói, “Được, được. Hôm nay sinh nhật tôi, mọi người muốn chơi thể nào đều được, tôi trả tiền, mọi người quả thật đã lâu không tụ tập, người có thể tới, đều gọi đến đi.”

Nói ra khí phách vạn phần, kỳ thật trong lòng khẳng định sớm nghiêng răng nghiêng lợi với Chu Sam.

Một bữa cơm mọi người ăn rất vui vẻ, chén đến ly đi còn uống chút rượu, Triệu Trần nghĩ thầm bữa cơm này, sợ rằng phải tốn mấy tháng tiền lương Trương Hoàn kiếm được.

Lúc trả tiền, Triệu Trần muốn nói ghi sổ trước đi, về sau lại tính cùng một lượt, Trương Hoàn đã rút thẻ ra, đưa cho người phục vụ, Triệu Trần vừa nhìn, liền thở phào nhẹ nhõm, đó là tấm thẻ tín dụng ông đưa Trương Hoàn, thấy Trương Hoàn dùng thẻ của ông, ông thật cao hứng, cảm thấy cuối cùng Trương Hoàn không khách khí với ông nữa.

Mà Trương Hoàn thấy ông nhìn mình, liền nhường mày với ông, uống hai ly rượu xong mặt cậu ửng đỏ, mắt lấp lánh ánh nước, một cái nhường mày như vậy, Triệu Trần đã bị cậu câu mất hồn.

Hai người ở đây liếc mắt đưa tình, Chu Sam ở bên kia giả bộ ho khan, thế là lại khiến Triệu Trần nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ thầm tên Chu Sam này, không phải từ chối mấy lần hẹn thôi sao, làm gì dữ vậy – kể phá đám người đang yêu đương, thật sự phải bị lừa đá a! Đăng bởi: admin

68. Chương 68

Chương 68 : Sân bóng

Chu Sam vừa hô đã được cả đám hưởng ứng, phỏng chừng còn có một nguyên nhân khác là Triệu Trần gần đây thấy sắc quên bạn, suốt ngày trông chừng Trương Hoàn, đem một đám anh em trước đây vẫn lẫn lộn cùng nhau đều ném sau đầu, thế là, tất cả mọi người đối với ông không hài lòng, lần này, ông mừng sinh nhật, được Chu Sam gọi một cái, tất cả bạn bè nhàn rỗi ở S thị đều chạy tới.

Buổi chiều trực tiếp bao một sân vận động trong nhà sang trọng, Triệu Trần đánh tennis rất giỏi, Chu Sam không biết làm sao, gần đây hình như đối với ông oán khí tận trời, cố ý tìm ông chơi bóng, đầu tiên là một đấu một, tuy thể lực y cũng tốt, nhưng lại không có kỹ thuật cao siêu như Triệu Trần, rất nhanh bại trận,

thế là lời Lý Tử Dịch ở một bên xem kịch vui lên sân khấu, muốn hai chọi một, còn nói phải đánh gục Triệu Trần.

Triệu Trần cười cười không ngại, tựa hồ lòng tin tràn đầy. Có lẽ, ông là muốn thể hiện mặt mũi trước mặt Trương Hoàn đang ngồi bên xem ông đánh banh, bất quá, Trương Hoàn lại không quen nhìn người khác khi dễ Triệu Trần, Lý Tử Dịch đeo bao tay cầm banh vào sân, Trương Hoàn liền nói cậu muốn cùng với Triệu Trần đánh đôi.

Vài người vì câu nói của Trương Hoàn mà sửng sốt, Chu Sam chọc ghẹo Triệu Trần, “Không nghĩ tới con báo con nhà ông hộ chủ như thế.”

Triệu Trần phồng chừng trong lòng đã vui vẻ nở hoa, nhưng miệng lại nói với Trương Hoàn, “Một mình tôi cũng không sợ hai người bọn họ, em xem là được rồi...”

Trương Hoàn căn bản không để ý ông, cột chắc dây giày chơi bóng, lại sửa sang bao tay và bao đầu gối (nịt gối), cầm lấy cây vợt tương đối tiện tay đi tới bên cạnh Triệu Trần, còn nói, “Em chưa từng đánh tennis, đánh không giỏi, ông không nên quá trông cậy vào em.”

Triệu Trần cười nói, “Em đứng một bên là được, không sao cả.”

Trương Hoàn cảm thấy Triệu Trần chướng mắt mình, liền không quá vui vẻ, thế là cùng Triệu Trần thương lượng một chút chiến thuật xong, quyết định phải để cho Triệu Trần thấy, cậu vẫn có thể đánh.

Khi Thích Thường Hưng và vài người khác đến sân bóng, Chu Sam và Lý Tử Dịch đã thiếu chút nữa bị đánh gục.

Thích Thường Hưng ngồi trên ghế ngoài sân uống nước nhìn bốn người đang đánh banh, cười đến phi thường vui vẻ, lão tuy rằng giả vờ lơ đãng, ánh mắt đa phần vẫn phóng đến trên người Trương Hoàn.

Trương Hoàn trên sân bóng còn loá mắt hơn bình thường rất nhiều, dáng người cậu vốn thon dài cao ngất, mềm dẻo linh hoạt, khi chơi bóng vẻ mặt lạnh tĩnh mà thâm trầm, phán đoán cực chính xác, hơn nữa phối hợp cùng Triệu Trần vô cùng ăn ý.

Mỗi một lần vươn người phát bóng, đều có thể thấy phần eo tuyết trắng mềm dẻo kia hiện ra, về sau Thích Thường Hưng đều có chút không dời được tầm mắt, có cảm giác tâm dương khó nhịn.

Đồng Kiều Sinh ngồi bên cạnh lão tựa hồ nhìn thấy tâm tư này, liền cười nói, “Cậu bạn nhỏ nhà Triệu Trần này thật là một nhân vật*, lần trước ở khu sân bắn biểu hiện rất tốt, không nghĩ tới cũng chơi bóng tốt như vậy, bộ dáng lại không tệ, thảo nào Triệu Trần cưng chiều cậu ta như vậy.”

(*ý chỉ có tài, nổi bật)

Thích Thường Hưng cười không tiếp lời.

Đồng Kiều Sinh liền bảo Thích Thường Hưng đi thay quần áo, hơn nữa những người khác cũng lục tục tới, hẩn bảo mọi người khởi động, còn đến gần sân bóng xem.

Thích Thường Hưng cảm giác nếu mình còn ngồi đây, sợ rằng ai cũng có thể nhìn ra chút tâm tư này của lão, vì vậy liền đứng dậy vào phòng thay quần áo, sau khi ra ngoài, Chu Sam bị Trương Hoàn cố ý đánh bóng thật sự không kiên trì nổi nữa, liền ngoắc Thích Thường Hưng, nói, “Thường Hưng, ông và Kiều Sinh đến đánh với hai người bọn họ, tôi và lão Lý ra sân nghỉ ngơi trước mới được.”

Thích Thường Hưng thật ra là muốn đến sân bóng xa một chút cùng Đồng Kiều Sinh chơi bóng, bị Chu Sam gọi như thế, lão chỉ có thể đi qua.

Chu Sam khi ra sân nói với Triệu Trần, “Con báo con nhà ông thật sự không trêu vào nổi, không phải chỉ là quấy rối hai người hện hồ thôi sao, vậy mà lại ác với tôi như vậy.”

Triệu Trần đối trá nói, “Đâu nào đâu nào, mọi người cùng nhau náo nhiệt mới vui. Trương Hoàn chơi bóng rõ còn hay hơn tennis, lần sau có thể chơi bóng với em ấy thử xem, ông liền biết hôm nay em ấy không có nhắm vào ông.”

Chu Sam cười khoát khoát tay với Triệu Trần, vừa uống nước vừa lau mồ hôi rời sân.

Đổi người nghỉ ngơi, Trương Hoàn ra bên cạnh sân uống nước lau mồ hôi, thấy Triệu Trần đi qua, thuận tay đưa bình nước mình mới uống cho ông, Triệu Trần không ngần ngại chút nào, cầm lấy uống, còn dùng khăn lau mồ hôi cho Triệu Trần, lại nghiêng đầu nhỏ giọng nói chuyện với Trương Hoàn, hỏi Trương Hoàn có mệt không, nếu mệt thì đừng đánh nữa, nghỉ ngơi một lát.

Thích Thường Hưng và Đồng Kiều Sinh ở bên kia khởi động, Thích Thường Hưng đưa mắt liếc qua chỗ Triệu Trần và Trương Hoàn, từ góc nhìn của lão, khi Triệu Trần nói chuyện với Trương Hoàn, giống như đang thân mật hôn cậu, lão sưng sốt một chút, cười cười, dời ánh mắt sang chỗ khác.

Trương Hoàn lúc này mắt lạnh lướt qua phía Thích Thường Hưng, nghĩ thầm cậu còn nhớ rõ mối thù của Thích Thường Hưng, làm sao có thể rời sân buông tha lão.

Trương Hoàn lắc đầu với Triệu Trần, “Mới nửa tiếng, làm sao mà mệt. Ngược lại là ông đó, nếu mệt rồi thì nghỉ trước đi.”

Triệu Trần thấy Trương Hoàn đột nhiên trở nên khí phách, con mắt rạng rỡ phát sáng, lông lánh như sao kim, tâm ông ngứa không chịu nổi, cho dù đang trên sân bóng, ông cầm vợt lên che một chút, liền rướn tới chạm môi Trương Hoàn một cái mới thôi, Trương Hoàn bị ông đột ngột tập kích, bị hôn mới phản ứng được, bởi vì có người ngoài, đương nhiên không thể tức giận với Triệu Trần, cho nên chỉ trừng ông.

Làm xong khởi động, Trương Hoàn và Triệu Trần nhỏ giọng bàn bạc chiến thuật đối phó hai người kia, cậu liền đi sang một bên đứng ngay ngắn chuẩn bị ứng chiến.

Dựa theo lời Chu Sam, Trương Hoàn là con báo con, sau đó dưới góc nhìn của Thích Thường Hưng, đích thật là hình dung cực kỳ chuẩn xác, trên sân bóng, Trương Hoàn tư thế trầm ổn khí thế bình tĩnh đứng đó, nhân thần thâm trầm sắc bén, động tác vừa chuẩn vừa ngoan (ác), cư nhiên cho Thích Thường Hưng và Đồng Kiều Sinh áp lực rất lớn, Đồng Kiều Sinh khi phát bóng thở dài một tiếng, “Nga, đây hoàn toàn là phong phạm danh tướng mà.”

Trương Hoàn có thù với Thích Thường Hưng, khi bắt đầu đánh, cậu còn chú ý tới chiến thuật đã bàn với Triệu Trần, hung hăng chế trụ Thích Thường Hưng và Đồng Kiều Sinh, đánh rất thoải mái.

Sau đó, mọi người đứng xem ngoài sân đều nhìn ra, Trương Hoàn đang cố ý khiêu khích Thích Thường Hưng, bắt quá, cậu càng khiêu khích Thích Thường Hưng, Thích Thường Hưng ngược lại càng hưng phấn, còn kém giống như con sói nhào tới Trương Hoàn.

Trương Hoàn bị ánh mắt tràn ngập tính xâm lược và dục vọng của lão chọc giận, lúc sau bóng tới chỗ Triệu Trần cậu cũng cản lại, hung hăng đánh tới Thích Thường Hưng, về sau thậm chí đẩy Triệu Trần ra, một mình cùng Thích Thường Hưng đánh, hơn nữa mỗi cú đánh bóng đều cố ý đánh về bản mặt Thích Thường Hưng, may mà năng lực phản ứng của Thích Thường Hưng không tệ, nếu không đã sớm làm trò cười cho thiên hạ.

Lão càng đánh càng hăng, nếu như không phải Triệu Trần đứng bên cạnh nhìn, Thích Thường Hưng nghĩ lão phỏng chừng đã sớm bất chấp tất cả hướng Trương Hoàn xuất thủ, con báo con này, thật sự quá trên chọc người, mà chính cậu lại không tự biết.

Đồng Kiều Sinh cùng một đội với Thích Thường Hưng sớm nhìn ra Trương Hoàn đang cố ý đối địch Thích Thường Hưng, vì vậy vừa bị ném một bên, hấn liền nhún nhún vai, ngồi ngoài sân uống nước.

Triệu Trần cũng đứng ngoài biên, nhìn Trương Hoàn và Thích Thường Hưng đấu.

Trương Hoàn chơi bóng rõ ràng luyện được thể lực và lực cánh tay không thể xem thường, hơn nữa nhân lực cũng vô cùng tốt, Thích Thường Hưng lần nào cũng bị cậu đánh cho hồi hã ngược xuôi, mệt bỏ hơi, mà Trương Hoàn vẫn là một dáng lạnh lùng sắc bén, lãnh đạm đứng đó thờ đốc, nhìn Thích Thường Hưng cơ hồ đã muốn tê liệt.

Sau cùng, Thích Thường Hưng đành nhận thua, ngồi dưới đất, tiếp nhận nước Đồng Kiều Sinh đưa tới, xoa tay với Trương Hoàn, nói, “Quên đi, tôi thua cậu rồi. Hảo tiểu tử, không tệ!”

Cũng không dám nhìn Trương Hoàn nữa, sợ lại bị Trương Hoàn kích thích khiêu chiến ý chí chiến đấu.

Triệu Trần đứng một bên nhìn, mặc dù là Trương Hoàn thắng, ông lại không toát ra vẻ mặt cao húng, ngược lại thần sắc thâm trầm, ông đưa nước cho Trương Hoàn, lại lau mồ hôi cho cậu, hỏi, “Đánh hơn một tiếng, còn không mệt?”

Trương Hoàn uống nước, cũng không xem còn đang trên sân bóng, liền tựa đầu vào vai Triệu Trần, Triệu Trần bởi vì động tác này mà sững sốt, sau đó đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng cậu.

Ông cho rằng Trương Hoàn mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, đang chuẩn bị nói rời sân thôi, liền phát hiện Trương Hoàn không phải mệt, cậu len lén chôn mặt vào vai ông cười thâm, Triệu Trần thậm chí cảm nhận được thân thể cậu run nhè nhẹ vì cười.

Triệu Trần phi thường kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn Trương Hoàn, phát hiện Trương Hoàn thật sự đang cười.

Mới vừa rồi Triệu Trần còn vì ánh mắt xâm lược của Thích Thường Hưng đối với bảo bối của ông mà đặc biệt mất hứng, hiện tại phát hiện Trương Hoàn vì đánh thắng Thích Thường Hưng mà len lén trốn trong lòng ông cười đến cao húng, ông thấp giọng hỏi, “Đánh bại người ta, liền cao húng như thế.”

Trương Hoàn cười thì thầm nói, “Đương nhiên, chẳng lẽ còn có chuyện gì vui hơn.”

Triệu Trần cười vỗ vỗ lưng cậu, nói, “Được rồi, nghỉ ngơi thôi, không nên vận động quá sức.”

Trương Hoàn thu liễm nụ cười trên mặt, ngoại trừ cặp mắt sáng trong suốt đen trắng rõ ràng kia thể hiện ra khoái trá trong lòng cậu, mặt cậu đã khôi phục lãnh đạm bình thường, nói với Triệu Trần, “Mới không có vận động quá sức, em trước đây đấu một kèm ba*, chơi hai tiếng rưỡi. Ông có muốn thử một chút hay không?”

(* chỗ này là một thuật ngữ trong bóng rổ thì phải, mình không biết có phải ‘một kèm ba’ không nữa, mà một trận bóng rổ làm gì dài tới hai tiếng rưỡi nhỉ @@?)

Triệu Trần nhìn cậu giống như một đứa nhóc khoe khoang chiến công, liền cứng chiều hôn lên mặt cậu hai cái, nói, “Biết em rất giỏi rồi, nhưng chúng ta vẫn nên ra sân nghỉ ngơi một chút, phải nhường sân cho người khác chơi nữa chứ.”

Nói như vậy, Trương Hoàn mới theo ông rời sân.

Khi ra sân, vài người còn hướng Trương Hoàn vỗ tay, nói cậu đánh hay.

Triệu Trần không ngần ngại nắm tay Trương Hoàn, bảo người khác đi chơi bóng, nói bọn họ muốn nghỉ ngơi một lát.

Thích Thường Hưng ra sân, muốn đưa tay cùng Trương Hoàn bắt tay, Trương Hoàn xoay người rời đi, xem như không thấy.

Thích Thường Hưng cười lắc đầu, cố ý nói, “Xem ra, tôi không biết lúc nào, đắc tội con báo con nhà Triệu ca rồi.”

Triệu Trần cười hihi không tiếp lời, theo Trương Hoàn cùng đi, Trương Hoàn cảm giác cả người mình đầy mồ hôi, không lập tức tắm sẽ đứng ngồi không yên, mang theo quần áo lúc đầu đi đến phòng tắm, Triệu Trần cũng vội vàng đi theo.

Tiểu Bảo : không biết có phải nhà hàng xóm xây nhà rồi đụng phải cáp mạng ko, mạng tự nhiên chậm hẳn (=) Đăng bởi: admin

69. Chương 69

Chương 69 : Tự tập

Trương Hoàn dùng một gian tắm vòi sen tắm rửa, không gian phòng này thật lớn, cho nên, khi Triệu Trần chui vào muốn cùng cậu tắm, cậu không cự tuyệt.

Sau, Thích Thường Hưng cũng vào phòng tắm, ánh mắt đảo qua, nghe được chỉ có một gian phòng đang có tiếng nước, còn có tiếng người thấp giọng thì thầm trò chuyện, nghe không rõ rốt cuộc đang nói cái gì, bất quá, tiếng thở dốc và hôn môi kèm theo lại thật câu dẫn.

Thích Thường Hưng đứng đó, vào cũng không tiện mà không vào cũng không tiện.

Bây giờ mọi người đều biết tâm Tư Mã Chiêu của lão, hình như tất cả mọi người đều nhìn ra lão có hứng thú với cậu bạn nhỏ nhà Triệu Trần, cho nên, lão cần phải tránh bị nghi ngờ nhất.

Triệu Trần và Trương Hoàn ở trên sân bóng đã biểu hiện vô cùng thân thiết, người lúc trước còn không biết Triệu Trần tìm một tình nhân nam trẻ tuổi đều đã nhìn ra, tuy không thảo luận trước mặt Triệu Trần, ngược lại, Triệu Trần mới cùng Trương Hoàn rời đi, trên sân bóng liền bắt đầu cười nói hèn chi gần đây Triệu Trần không cùng bọn họ tụ tập, hoá ra bên người có một thanh niên rất trâu chọc người.

Một nhóm cùng nhau chơi đùa này, tuổi đều không nhỏ, ngoại trừ Thích Thường Hưng còn chưa tới bốn mươi, những người khác đều là ông chú bốn năm mươi tuổi sự nghiệp thành công, ngoại trừ tình huống cá biệt, không có ai dám cam đoan, ở ngoài không nuôi tình nhân trẻ tuổi, cho nên, đối với chuyện làm thế nào cùng những bạn nhỏ trẻ trung xinh đẹp bảo trì quan hệ, bọn họ đều có chút kinh nghiệm, đương nhiên, cũng sẽ có chút không vừa ý, bởi vì chênh lệch tuổi tác, rất nhiều thời gian không dễ được người, khẩu vị của người trẻ tuổi chính là cái hang không đáy, hơn nữa ở ngoài còn đặc biệt trâu chọc người, không hề cố kỵ cùng đám bạn bè trẻ tuổi khác náo loạn... thường khiến người khác nổi giận, nhưng lại không thể chân chính phát giận với đối phương.

Còn có người nói Triệu Trần nuôi một người quá mức chọc người như thế, không biết Triệu Trần rốt cuộc làm sao thuần dưỡng, hơn nữa, sợ rằng rất tổn bản lĩnh...

Mấy lời này là nói đùa khi không có ai, may mà không bị Trương Hoàn nghe thấy, nếu không, cậu chỉ sợ sẽ không nể mặt Triệu Trần mà trực tiếp làm chuyện đắc tội người ta.

Sau đó, mọi người thấy Trương Hoàn đối với người ngoài lãnh đạm, nhưng đối với Triệu Trần lại rất thân mật, cũng không có tâm hư vinh kiêu căng của đám thanh niên hiện nay, thậm chí thấy tất cả đồ vật cậu dùng đều giống nhau, không phải toàn thân xa xỉ phẩm, mọi người không khỏi ở trong lòng nói Triệu Trần thật nhỏ mọn, hà khắc với tình nhân như thế, nhưng lại hâm mộ Triệu Trần có thể dạy dỗ tốt như vậy.

Còn hỏi Triệu Trần làm sao nuôi được tình nhân nhỏ này, lúc đó, Trương Hoàn không ở bên, Triệu Trần cười trả lời, “Còn có thể làm sao? Em ấy không phải thẳng góc, trên đời này, không có người có thể thương em ấy cứng chiều em ấy hơn tôi, em ấy tự nhiên nhìn ra được, vừa vặn cũng đồng dạng xem trọng tôi, này còn không cùng một chỗ.”

Triệu Trần khi nói lời này, trên mặt tuy mang theo cười nhạt, nhãn thần lại hàm chứa thâm tình lạnh lẽ sâu thẳm, khiến người hỏi ông vấn đề này sững sốt tại chỗ, sau đó cũng cười, lại không thể tiếp lời nữa.

Trên đời này, ai lại là kẻ ngu chân chính, không cảm nhận ra thật tình và giả ý của người khác chứ. Nếu thật không cảm nhận được, vậy chỉ là không muốn cảm nhận mà thôi.

Sau đó Thích Thường Hưng vẫn là rời khỏi phòng tắm, vừa lúc ở phòng thay đồ bên ngoài chạm mặt Chu Sam đồng dạng đến tắm rửa thay y phục, Chu Sam thấy lão đi ra, cái gì cũng đều hiểu, vì vậy thở dài, nói, “Triệu Trần này, thật sự là nửa khắc không cùng tiểu tình nhân nhà ông thân thiết liền không chịu nổi mà, này có còn để chúng ta tắm không đây?”

Thích Thường Hưng nói, “Vừa vặn cùng anh đứng ở đây nói mấy câu, bọn họ hẳn là lập tức tắm xong.”

Kỳ thật Trương Hoàn và Triệu Trần không có làm việc gì không thích hợp thiếu nhi xem, chỉ là ở dưới nước ôm nhau hôn vài cái thôi, Triệu Trần thật muốn làm chút chuyện càng thân mật, nhưng Trương Hoàn nói cậu không có khí lực, chỉ muốn tắm, thế là, Triệu Trần đành ngừng lại.

Hai người tắm xong, Triệu Trần không cho Trương Hoàn chỉ quần một cái khăn tắm đi ra, ông ra trước, từ phòng thay đồ mang quần áo Trương Hoàn vào, để Trương Hoàn mặc quần áo tử tế trong gian tắm rồi mới ra.

Thích Thường Hưng và Chu Sam đứng trong phòng thay đồ nhìn Triệu Trần y như bảo mẫu bận tới bận lui, Chu Sam liền cười, nói, “Lúc ông nuôi Sống Sống, cũng không thấy ông bận lên bận xuống thế này.”

Triệu Trần ở bên trong phòng thay đồ vừa mặc quần áo vừa không ngại trả lời Chu Sam, nói, “Nuôi con gái luôn có các loại cổ ky, hơn nữa Sống Sống tính tình còn kém hơn Trương Hoàn, hai nhóc này, không thể so sánh.”

Chu Sam liền cười, không tiện nói cái gì nữa.

Trương Hoàn từ phòng tắm đi ra, thấy Chu Sam và Thích Thường Hưng đến tắm rửa, cậu gật đầu chào bọn họ, liền đến bên cạnh Triệu Trần, cùng ông nhỏ giọng nói chuyện, khi Thích Thường Hưng vào phòng tắm, lại nhìn thoáng ra ngoài, khi thấy Trương Hoàn nói nhỏ bên tai Triệu Trần, tựa hồ giống như hôn lên, chẳng hiểu sao, trong lòng lão thật khó chịu, nhưng chỉ có thể lộ ra vẻ tươi cười, tư vị khó hiểu trong lòng.

Về sau, Trương Hoàn không ra sân chơi bóng, mà ngồi trên ghế salon một bên cầm điện thoại chơi game, Triệu Trần ngồi cạnh cậu cùng mấy người bạn không thường gặp nói chuyện phiếm.

Thậm chí sau đó được mời đi chơi bowling, vì cậu không đi, Triệu Trần cũng không đi.

Do buổi chiều vận động không ít, cơm tối là đại tiệc, còn thêm một bánh kem sinh nhật hai tầng.

Tối, vài người đi, lại vài người tới, do Chu Sam tổ chức đến chỗ y đánh bài, mấy người lúc trước không mang theo người, lúc này còn gọi người vừa ý đến bồi bên người.

Trương Hoàn không thích đánh bài, cũng không am hiểu, mới đầu cậu còn ngồi bên cạnh Triệu Trần chơi di động, sau đó không còn hăng hái, không biết là tình nhân ai mang tới đến mời Trương Hoàn cùng bọn họ qua đó hát, Trương Hoàn không đáp ứng, trực tiếp từ chối, sau đó cứ như vậy lười biếng tựa trên người Triệu Trần ngủ.

Bộ dạng không coi ai ra gì này, bạn bè Triệu Trần ngược lại không ngại, nghĩ cậu dù sao chỉ là tiểu tình nhân của Triệu Trần mà thôi, lãnh đạm thì lãnh đạm, không có việc gì, vừa vận cậu không chọc người khác, Triệu Trần sẽ không đổ dấm chua trong lòng.

Thế nhưng, đám người hoặc là bạn chơi hoặc là tình nhân của bạn bè Triệu Trần mang tới, lại rất không thích cái dạng này của Trương Hoàn, cảm thấy cậu không nề tình, hơn nữa coi như không muốn tiến vào vòng tròn của bọn họ, mọi người đều là người có tính khí (ngụ ý cao ngạo), Trương Hoàn không bằng lòng phản ứng bọn họ, bọn họ đương nhiên cũng không muốn dán mặt nóng vào mặt lạnh, cũng không mời Trương Hoàn nữa.

Triệu Trần đánh một ván bài, phát hiện Trương Hoàn tựa trên người ông ngủ, ông nói với bạn bè câu thứ lỗi, trực tiếp bế Trương Hoàn lên, đặt một phòng, ôm Trương Hoàn qua đó, để cậu ngủ trên giường.

Trương Hoàn bị ông thả tới giường mới tỉnh lại, nhưng ý thức cũng không phải đặc biệt thanh tỉnh, Triệu Trần cúi đầu hôn lên trán cậu một cái, ôn nhu nói, “Ngủ ở đây đi, khi nào về, tôi quay lại đón em.”

Trương Hoàn nửa mở mắt nhìn ông một cái, đem mặt vùi vào gối đầu ngủ.

Trương Hoàn nghĩ thầm, vốn còn muốn một mình mừng sinh nhật cho Triệu Trần, không nghĩ tới cuối cùng lại thành ra thế này, đến bây giờ, quà sinh nhật còn chưa tặng, xem ra, chỉ có thể đưa vào hôm sau.

Triệu Trần dàn xếp cho Trương Hoàn xong, mới nhớ tới bàn đánh bài, trong phòng đánh bài khói mù lượn lờ, muốn thức đêm đánh bài, mỗi người đều phải biến thành tẩu thuốc lớn.

Triệu Trần coi như tương đối có tiết chế, biết Trương Hoàn không thích ông hút thuốc, chỉ ngậm điều thuốc ngoài miệng, thật lâu mới châm, cũng chỉ rít hai hơi liền buông.

Còn bảo người phục vụ chỉnh lớn công năng lọc khí của máy điều hoà trung ương, hút hết tất cả khói thuốc đi.

Ở trên bàn đánh bài hăng hái chiến đấu tới hơn sáu giờ, Triệu Trần thắng không ít, cuối cùng đem tiền thắng đều chia cho mấy cô gái vẫn bồi đến hừng đông, làm các cô vui vẻ hoan hô một hồi.

Khi tan cuộc, tinh thần người khác còn tốt, chỉ có Triệu Trần ngáp mấy cái liền. Thế là ông liền bị người trêu chọc, nói ông có phải trên giường xuất lực quá lớn, suốt đêm đánh bài cũng ứng phó không nổi không.

Triệu Trần cười lắc đầu, “Gần đây thói quen sinh hoạt tốt đến không được, không có ngày nào không ngủ trước mười hai giờ, sáng sớm bảy tám giờ rời giường. Sưởng Sưởng nhà tôi luôn gọi tôi lúc sáng sớm, tôi không điều chỉnh như vậy, không nhận được điện thoại con bé, con bé cầu kinh tôi không chịu nổi.”

Vì vậy mọi người liền cười, nói ông không nói thật. Bất quá, đây cũng là đùa giỡn chút thôi, cười xong rồi thôi.

Sau khi tan cuộc, Triệu Trần làm chủ tiệc liền tiễn một đám bạn bè đến bãi đỗ xe, nhìn bọn họ rời đi, sau đó Triệu Trần rửa mặt một phen, liền ngồi trong phòng ăn cùng Chu Sam dùng điểm tâm, Chu Sam đổi bụng, y đặc biệt gọi một đầu bếp đến làm cho y một chén lớn mì thịt bò cay để ăn, Triệu Trần thấy, liền cau mày, nói, “Mới sáng sớm, ăn cay như vậy, dạ dày ông chịu được?”

Chu Sam nhìn ông ăn gà tơ tổ yến, còn có một phần cháo cá, thế là cười rộ lên, nói, “Đầu bếp chỗ này, cái khác tuy làm cũng ngon, nhưng mì này, tuyệt đối là tuyệt nhất, ông không ném thử, vậy là tổn thất của ông. Nhưng mà ông đó, cứ nhiên mới sáng sớm ăn tổ yến cháo cá, tôi lần đầu tiên thấy đấy.”

Triệu Trần nói, “Này có cái gì, sáng sớm ăn tổ yến tốt a, dưỡng nhan (nhan sắc ấy =)). Hiện tại mỗi sáng tôi đều ăn như thế.”

Chu Sam thiếu chút nữa phun mì trong miệng ra ngoài, nhanh chóng nuốt xuống, liền nhìn chằm chằm Triệu Trần, nói, “Ông từ lúc nuôi Trương Hoàn, tôi thấy ông điên rồ rồi.”

Triệu Trần không thèm để ý lời y, bình tĩnh nói, “Dưỡng sinh vốn nên làm mỗi ngày, cùng một chỗ với Trương Hoàn, tôi không thể thoát nhìn quá lớn so với em ấy.”

Chu Sam lắc đầu, chỉ đành không nói gì ông nữa.

Y lại nhớ tới Đàm Duẩn Văn, biết hẳn cũng là một nhân sĩ theo phái dưỡng sinh, đặc biệt xem trọng thói quen sống và thói quen ẩm thực, Chu Sam thuận tiện nói, “Hôm qua có gọi Đàm Duẩn Văn tới, hẳn phải cùng vị người nhà kia đi khám bác sĩ, nên không đến.”

Triệu Trần biết Chu Sam nói vị người nhà kia của Đàm Duẩn Văn là ai, ông vừa ăn cháo, vừa nói, “Hắn cũng sớm rời bỏ quần chúng, tôi đã lâu chưa gặp hắn.”

Chu Sam nói, “Tôi còn thường xuyên cùng hắn ăn cơm chung, là do ông gần đây không ra khỏi cửa mới không thấy người thôi.”

Điểm tâm xong, Triệu Trần mới đi kêu Trương Hoàn rời giường, vào phòng, Trương Hoàn đã thức dậy, còn tắm rửa xong, nhưng lại không mặc quần áo, chỉ dùng khăn quấn nửa người dưới lại, ngồi đó phát ngốc.

Triệu Trần lấy chăn khoác lên người cậu, nói, “Ngồi đây phát ngốc cái gì, không mặc quần áo vào, cẩn thận cảm mạo.”

Trương Hoàn giương mắt nhìn ông, “Quần áo em bẩn rồi, không cách nào mặc lại, ông bảo người mang quần áo sạch đến đi.” Nói xong, ngử ngử trên người Triệu Trần hai cái, liền đẩy ông ra, nói, “Ông đây mùi thuốc lá, nhanh đi tắm đi.”

Triệu Trần gọi điện thoại cho tài xế, kêu y đi tìm nữ giúp việc lấy quần áo tới, vì để cho Trương Hoàn không ghét bỏ ông, ông phải nhanh đi tắm, nhưng ngấm lại, vẫn là bùng bữa sáng đến cho Trương Hoàn trước rồi mới tắm, ông cũng không muốn khi ông đang tắm, phục vụ mang bữa sáng đến, nhìn thấy thân thể trần như nhộng của Trương Hoàn. Đăng bởi: admin

70. Chương 70

Chương 70 : Ổ cứng

Sau đó Trương Hoàn và Triệu Trần về nhà, Trương Hoàn có hẹn với Nghiêm Lập Bản bàn chuyện, sau khi về nhà, liền thu thập túi xách nói muốn đến trường, hơn nữa trường lại có trận bóng rổ, cậu còn muốn cùng đồng đội luyện tập phối hợp.

Nghĩ không có bao nhiêu thời gian đây đưa với Triệu Trần, cậu liền lấy quà sinh nhật đưa cho ông, cái gạt tàn được bỏ trong hộp dùng giấy gói quà bao kĩ, ngoài ra, còn có một ổ cứng di động vỏ ngoài màu đen.

Triệu Trần nhận trong tay, cười nhìn Trương Hoàn hỏi, “Đây là quà sinh nhật em tặng tôi?”

Trương Hoàn nói, “Sinh nhật vui vẻ.” Thần sắc không thay đổi chủ động hôn lên mặt Triệu Trần một cái.

Triệu Trần cầm quà trong tay, còn đưa tay ôm Trương Hoàn, cúi đầu nhìn thẳng mắt cậu, ôn nhu nói, “Tuy tôi muốn em làm quà, bất quá, hôm qua đều bị Chu Sam cố ý quấy rối, nhưng không sao, hôm nay em về lại bù cho tôi.”

Trương Hoàn đưa tay đẩy ông ra, chuyển mắt sang một bên, lạnh mặt nói, “Đó là do ông nói sinh nhật đúng bốn mươi, em mới nói có thể, nhưng mà, ông thật sự sinh nhật đúng bốn mươi à?”

Nguyên bản Triệu Trần còn tưởng rằng Trương Hoàn sẽ không nhắc tới chuyện này, không nghĩ tới cậu không quên chuyện mình nói dối tuổi, đối với việc này, ông chỉ có thể ngượng ngùng cười cười, nói, “Tôi không phải cố ý, tôi còn không phải sợ mình quá lớn tuổi, em chướng mắt tôi sao?”

Triệu Trần thần nhiên thừa nhận việc này, cũng làm cho Trương Hoàn đột nhiên không khỏi có chút kinh hoảng, kỳ thật, cậu không phải cố ý muốn đâm vào vết sẹo của Triệu Trần, cậu chỉ buồn bực ông lừa gạt mình mà thôi.

Trong lòng Trương Hoàn phi thường không được tự nhiên, muốn đẩy Triệu Trần ra, nhưng tay lại không tự chủ ôm lấy ông, mắt không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Trần, chỉ chôn đầu vào vai ông, thấp giọng nói, “Em làm sao ghét bỏ ông lớn hơn em bao nhiêu, đều là ông tự phán đoán. Sau này..., đừng lại đoán suy nghĩ của em như vậy nữa. Em mới sẽ không bởi vì tuổi thật của ông lớn hơn ba tuổi mà chướng mắt ông, giống như ông không ngại em là người trẻ tuổi vô tri ấu trĩ mà cùng một chỗ với em.”

Triệu Trần vì những lời này ngầy ngẩn cả người, trong lòng dâng lên cảm động sâu đậm, khoé miệng mang theo ý cười, thấp giọng nói bên tai Trương Hoàn, “Em mới không cần cho mình là vô tri ấu trĩ, bảo bối nhà tôi, vô tri ấu trĩ chỗ nào.”

Nếu là bình thường, ngôn ngữ đùa giỡn này vừa ra khỏi miệng, Trương Hoàn sẽ đánh ông một chút, nhưng hôm nay Trương Hoàn cư nhiên không làm gì, chỉ là trầm mặc càng ôm chặt Triệu Trần hơn.

Từ trước cậu đã mơ hồ cảm thấy được, khi Triệu Trần ở cùng cậu, tựa hồ đặc biệt quan tâm tuổi tác, Trương Hoàn tuy rằng ý thức được, nhưng lại không đặc biệt để ý, hiện tại, cậu mới rõ ràng biết được, khi chính mình đặc biệt để ý vì Triệu Trần sự nghiệp thành công mà bản thân lại hai bàn tay trắng, hoá ra Triệu Trần cũng bởi vì lớn tuổi hơn cậu rất nhiều mà cảm giác ở vào thế yếu.

Trong lòng Trương Hoàn cân bằng, cư nhiên còn dâng lên cảm xúc thương tiếc Triệu Trần, dù sao, Trương Hoàn cảm giác tương lai mình sẽ có công việc tốt, thế nhưng Triệu Trần vô luận có nỗ lực thế nào, cũng không thể khiến thời gian đảo ngược để ông trẻ lại. Cho nên, Trương Hoàn luôn luôn kiêu ngạo cuối cùng tìm được điểm thăng bằng, tâm bình khí hoà rồi.

Khi Trương Hoàn đến trường, Triệu Trần muốn đích thân lái xe đưa cậu đi, Trương Hoàn cũng không cho, nói, “Tối qua ông một đêm không ngủ rồi, tinh thần không tốt, lái xe sẽ gây tai nạn. Nhanh đi ngủ đi, em nhờ tài xế đưa qua là được.”

Triệu Trần đáp ứng, nhìn cậu lên xe, lúc này mới xoay người vào nhà.

So với đi ngủ, xem quà sinh nhật Trương Hoàn đưa ông quan trọng hơn.

Mở hộp đựng gạt tàn thuốc, thấy bên trong là một cái gạt tàn đầy tính trẻ con, mà bên trong cái gạt tàn còn vòng vo viết vài chữ “Hút thuốc có hại cho sức khoẻ”, Triệu Trần nhìn món quà này, liền cười lắc đầu, nói, “Xú tiểu tử này, hạ quyết tâm muốn mình cai thuốc đây mà.”

Lại mở máy tính xem thứ bên trong cái ổ cứng di động Trương Hoàn tặng, mới đây còn nghĩ không biết có phải Trương Hoàn tự quay cái gì đó bỏ bên trong không, ông liền đặc biệt chờ mong, mở ra xem xong, phát hiện bên trong là gần hai trăm bộ GV đủ các thể loại, từ loại nghệ thuật đến loại hướng dẫn, cái gì cần có đều có, còn là bản chất lượng cao không che, tinh phẩm thuộc các loại, ngoại trừ GV, AV cũng có.

Triệu Trần mở ra xem, nghen hòng nhìn trần trối, nghĩ thầm Trương Hoàn từ đâu lấy được nhiều thứ như vậy. Lẽ nào đứa nhỏ này không nghiêm túc học hành, mà ở trong phòng nghiên cứu hoặc làm việc xem mấy thứ này?

Triệu Trần xoắn xuýt, ngay cả ngủ đều không ngon, hoàn toàn quên mất đây là Trương Hoàn đã đáp ứng ông lúc trước, kêu ông không cần tùy ý lên mạng down xuống để máy nhiễm virus, mà để chính mình tìm cho ông.

Tuy trong lòng Triệu Trần xoắn xuýt, nhưng vẫn không có biện pháp gọi điện cho Trương Hoàn hỏi cậu, thế là chỉ đành ở nhà phiên nào.

Ông nghĩ thầm, nhất định phải giáo dục Trương Hoàn một phen, để cậu không được xem nhiều mấy thứ này, có hại cho thân thể.

Bất quá, ngẫm lại, ông cảm giác mình nói với Trương Hoàn mấy lời này chắc chắn sẽ không có lực uy hiếp quá lớn, dù sao, ở trong lòng Trương Hoàn, đã coi ông thành một người háo sắc, một người háo sắc, nói những lời giáo dục này với cậu, làm sao có thể có hiệu quả?

Vì vậy, Triệu Trần lại hối hận, tại sao mình lại cho Trương Hoàn ấn tượng háo sắc chứ, cuối cùng cảm thấy ông là tự làm bậy không thể sống, không có biện pháp gì.

Sau đó, ông nghĩ đến có thể để bác sĩ đến nói với Trương Hoàn chuyện này, quyền uy của bác sĩ, Trương Hoàn hẳn là sẽ nghe.

Triệu Trần ở trong lòng làm quyết định, nghĩ thầm chờ Trương Hoàn về, liền dẫn cậu đi khám trung y. Ông đánh tiếng với lão trung y bên kia trước, nói đại khái tình huống, yêu cầu ông ấy làm sao khuyên Trương Hoàn, sau đó, ông cảm thấy vạn sự đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu Trương Hoàn trở về.

Triệu Trần an bài mọi chuyện xong, ông mới an tâm lên giường ngủ.

Buổi chiều Trương Hoàn về, trực tiếp muốn vào phòng tắm, tắm xong đi ra, vừa lau tóc vừa xem Triệu Trần còn đang ngủ trên giường, khi Trương Hoàn vào phòng ngủ Triệu Trần đã tỉnh, nhưng ông không đứng lên, Trương Hoàn tới bên giường, liền bị ông đưa tay kéo lại, một phen kéo ngã cậu xuống giường, Trương Hoàn dùng tay chống thân thể, cau mày nhìn Triệu Trần, “Làm gì đó?”

Triệu Trần ôm hông cậu, ở trên giường mặt còn mang theo hơi ảm hôn hai cái, nói, “Tôi hẹn bác sĩ trung y, lát nữa chúng ta đi khám đi, hoặc mời ông ấy về nhà cũng được.”

Trương Hoàn bị Triệu Trần ôm như vậy, đành buông lỏng tay, ngã vào trên người Triệu Trần tùy ông ôm, nói, “Thân thể không có vấn đề, khám bệnh cái gì!”

Triệu Trần nói, “Bệnh nặng đều là từ bệnh nhẹ mà thành, bệnh nhẹ trước khi phát bệnh cũng có dấu hiệu, cho nên, bình thường phải chú ý kiểm tra, hơn nữa để trung y xem một chút, điều dưỡng thân thể, như vậy không phải càng tốt? Cho dù bệnh nhẹ, đều có thể phòng bị không mắc phải.”

Trương Hoàn bất mãn nói, “Vậy phải uống thuốc Đông y sao? Đáng lắm.”

Triệu Trần nói, “Cho dù không uống thuốc, để trung y bắt mạch, nhìn tình huống lục phủ ngũ tạng khí huyết kinh mạch cũng tốt. Em nói có đúng không?”

Dưới tình huống Triệu Trần khuyên bảo một hồi, Trương Hoàn đành đáp ứng, Triệu Trần để tài xế đi đón bác sĩ tới nhà xem bệnh, như vậy, cho dù Trương Hoàn muốn đổi ý cũng đổi không được.

Vị lão bác sĩ này, là Lý Tử Dịch giới thiệu, lão trung y phi thường nổi tiếng.

Sau khi ông chẩn mạch cho Trương Hoàn, cảm thấy tình huống cơ thể của Trương Hoàn tốt vô cùng, ngoại trừ tình lực thân thể không đủ tràn đầy, không có vấn đề lớn lao gì.

Do Trương Hoàn không chịu uống thuốc Đông y, ông liền viết phương thuốc, nói chế thành thuốc viên uống là được.

Sau đó, dựa theo Triệu Trần nhấn nhủ, ông cho Trương Hoàn một buổi nói chuyện, chủ yếu là thanh niên phải có nhân sinh quan thế giới quan đúng đắn, nói đến nỗi Trương Hoàn một đầu mê man, thầm nghĩ mình chỉ là tinh lực không tràn đầy, nhân sinh quan thế giới quan cái gì.

Sau đó trung y lão tiên sinh mới nói đến trọng điểm, từ nhân sinh thế giới quan giảng đến chuyện phải đối đãi dục vọng thân thể một cách đúng đắn, ngàn vạn lần không thể xem nhiều mấy thứ không sạch sẽ, cũng không nên trầm mê vào dùng tay... Nói một đồng lớn.

Trương Hoàn nghe xong vẻ mặt hắc tuyến, nghĩ thầm ông lão này rốt cuộc là từ chỗ này nhìn thấy mình là loại người thích xem mấy thứ không sạch sẽ, mình có trầm mê vào dùng tay sao, cho dù trầm mê, cũng đều là Triệu Trần làm hại.

Bác sĩ đi rồi, Triệu Trần liền đen mặt nói với Triệu Trần cách xa mình ra một chút.

Vừa rồi bác sĩ nói với Trương Hoàn những lời này, Triệu Trần ngồi ngay bên cạnh, cái gì cũng nghe rõ ràng, ông lập tức ý thức được bác sĩ biểu đạt sai ý mình rồi, ý tứ biểu đạt với Trương Hoàn quá lộ rồi, nhưng cho dù ông nháy mắt với bác sĩ, ánh mắt lão gia gia không được tốt, căn bản không phát hiện.

Hiện tại, Trương Hoàn lại hướng Triệu Trần phát giận, Triệu Trần cũng chỉ có thể chịu, sau khi bị Trương Hoàn cự tuyệt làm chuyện yêu đương, Triệu Trần bị ép bất đắc dĩ, chỉ đành nói kỳ thật không cần nghe vị bác sĩ kia nói, đồng thời nói là mình yêu cầu bác sĩ nói như vậy, kỳ thật bác sĩ nói Trương Hoàn như vậy, cũng không có căn cứ gì.

Trương Hoàn nghe Triệu Trần nói ra chân tướng sự tình, liền mặt hắc tuyến, nói, “Bác sĩ kia cũng nên giáo dục ông mới đúng, thế nào ngược lại giáo dục em. Mấy thứ không sạch sẽ này, đều là ông xem mà.”

Triệu Trần cười ở bên tai Trương Hoàn thổi khí, “Lẽ nào em không xem?”

Trương Hoàn liếc nhìn ông, “Vốn không có xem, chẳng lẽ em không thể thừa nhận chuyện này sao. Đó là em mượn của bạn, nói là tinh phẩm cậu ta sưu tập, ông thứ bên trong máy ông đi, em còn phải mang ổ cứng trả cho cậu ta.”

Triệu Trần kinh ngạc nhìn Trương Hoàn, “Lẽ nào cái ổ cứng kia không phải quà sinh nhật em tặng.”

Trương Hoàn nói, “Cái gạt tàn kia mới phải, ổ cứng chỉ là cho ông mượn.”

Triệu Trần buồn cười áp Trương Hoàn lên giường, nói, “Làm ra hiểu lầm lớn vậy, em nói em phải bồi thường tôi thế nào. Còn có, trong ổ cứng kia có vài thứ thật không tệ, nếu không, chúng ta cùng nhau xem luyện tập một chút.”

Trương Hoàn không được tự nhiên dời mặt sang chỗ khác, lẩm bẩm trong miệng, “Mau kêu bác sĩ kia tới tẩy não cho ông đi! Ông mới nên bị tẩy não...”

Còn chưa nói xong, đã bị Triệu Trần hôn môi, toàn bộ chữ tiếp theo biến thành tiếng hôn môi vô cùng thân thiết.

Tiểu Bảo: *bò bò bò* mười mấy chương nữa thôi

Đăng bởi: admin

71. Chương 71

Chương 71 : Lo lắng của Tiết Lộ

Tiết Lộ cảm thấy anh họ có thay đổi không nhỏ, loại thay đổi này, người bình thường có lẽ không phát hiện ra, nhưng làm em họ chỉ kém cậu một tuổi, lại cùng nhau lớn lên, Tiết Lộ lại có thể rất rõ ràng phát hiện.

Trương Hoàn luôn bận, cậu rất ít về nhà, nói chuyện với dì dưỡng vẫn ít như cũ, ở nhà trên cơ bản không phát biểu phản đối ý kiến người lớn, cái đó và trước đây không có gì khác nhau, nhưng Tiết Lộ lại có thể phát hiện, khoảng cách giữa Trương Hoàn với nhà này càng ngày càng xa, còn xa hơn cả trước đây.

Cô đã không chỉ một lần vào lúc cố ý tìm Trương Hoàn, len lén nhìn thấy có xe đón cậu đi, còn thấy ba Triệu Sưởng ôn nhu nhìn Trương Hoàn, sau đó mang theo cậu đi mất, tuy hai người không có động tác cơ thể nào, nhưng nhân thần có thể bán đứng tất cả.

Tiết Lộ đối với chuyện này cảm thấy thật khổ sở, vì Trương Hoàn càng ngày càng cách xa nhà bọn họ, vì Trương Hoàn và một ông chú ở chung một chỗ, Tiết Lộ đối với chuyện này rất khó hiểu, nếu như Triệu Trần là một chú nào đó cô không biết ngược lại còn tốt, nhưng Triệu Trần lại là ba của bạn thân cô, thậm chí hiện tại mỗi tuần cô đều liên lạc với người bạn này qua mạng, cùng theo dõi blog của nhau.

Cô không dám đem chuyện Trương Hoàn và Triệu Trần nói cho bất luận kẻ nào, đương nhiên, càng không dám để Triệu Sưởng biết.

Cô bắt đầu trở nên u buồn, còn thường xuyên kinh hoảng, cô lo lắng cho Trương Hoàn, sợ chuyện giữa cậu và Triệu Trần bị người phát hiện, đến lúc đó phải làm sao bây giờ.

Hơn nữa, làm cho Tiết Lộ khổ sở chính là, Tiết Lộ phát hiện ba Triệu Sưởng cùng lúc có quan hệ với anh họ cô, vẫn cùng phụ nữ khác có quan hệ, ông không phải toàn tâm toàn ý đối với anh họ cô.

Mà ở trong mắt cô, anh họ tính tình luôn lãnh đạm kia của cô lần này thật sự yêu một người.

Tiết Lộ ở nhà, phát hiện cha mẹ thích nói đến Triệu Trần, bởi vì cha Tiết Lộ được ông chiêu cố, làm chút ít đầu tư, lời được chút tiền. Cô phát hiện ba mẹ đã xem Trương Hoàn thành con rể Triệu gia rồi, hiện tại, mỗi lần Trương Hoàn về nhà, mẹ sẽ làm tiệc lớn, mỗi lần Tiết Lộ nghe cha mẹ nói đến “chú Triệu”, trong lòng đều rất khó chịu phiền não, thậm chí muốn phát giận với cha mẹ, để bọn họ đừng nói nữa. Cô muốn nói, hết thấy đều là nỗ lực của anh cô, cho nên, mới có được hiện trạng như bây giờ.

Nhưng mà, cô nói không nên lời.

Tiết Lộ phát hiện mình đã ghen đến đỉnh rồi, đã không nhịn nổi nữa.

Hôm nay, trong phòng kí túc xá, Ông Tử Trúc ăn mặc thật xinh đẹp, còn trang điểm, mặc một chiếc váy hàng hiệu giá xa xỉ, mang theo chiếc túi xa xỉ Tiết Lộ nghĩ cũng sẽ không muốn mua, cô ta chuẩn bị đi hẹn hò.

Tiết Lộ biết gia cảnh Ông Tử Trúc kì thật rất bình thường, chỉ ít sẽ không có tiền hơn nhà cô, mẹ Tiết Lộ sẽ nguyện ý mua cho cô quần áo hàng hiệu, thế nhưng, Tiết Lộ biết trong nhà Ông Tử Trúc sẽ không cho cô tiêu tiền như vậy.

Ông Tử Trúc sau khi nói gặp được ba Triệu Sưởng, còn nói chú ấy đối với cô ta rất tốt, cô ta liền bắt đầu xa xỉ, các loại xa xỉ phẩm không ít, bởi vì không dám mang về nhà, nên đều đặt trong phòng ktx, bạn học trong phòng còn lo lắng vì có mấy thứ này của Ông Tử Trúc mà sẽ gặp phải ăn trộm, thế là càng cẩn thận.

Tiết Lộ một lòng suy đoán Ông Tử Trúc là tiếp cận ba Triệu Sưởng, nên mới đột nhiên có tiền, còn tiêu tiền như nước.

Thấy Ông Tử Trúc sắp ra ngoài, Tiết Lộ đang ngồi ở chỗ của mình gọi cô ta lại, bị ánh mắt trát đầy phản mắt của Ông Tử Trúc nhìn, Tiết Lộ có chút không được tự nhiên, trong lúc nhất thời không biết hỏi làm sao, do do dự dự.

Ông Tử Trúc cười nhìn cô, nói, “Tớ phải đi, thời gian sắp không kịp. Cậu có chuyện gì, chờ tớ về rồi nói!”

Nói xong, liền khoát tay, “Nếu cậu muốn mượn túi xách, cứ tự lấy đi, không sao cả.”

Tiết Lộ nghĩ thầm mình mới không có ý dùng túi của cô ta đâu, thế nhưng, các bạn học khác trong phòng liền nói tiếp, “Tiểu Trúc, tớ mượn một cái túi của cậu nha, chắc lát muốn đi thương xá với tiểu Trí.”

Ông Tử Trúc cười nói được, sau đó liền đi.

Uông Tử Trúc đi rồi, Tiết Lộ vẫn nhìn chăm chăm cách cửa đóng lại phát ngốc, cau mày, bạn cùng phòng thấy cô như vậy, liền nói, “Lộ Lộ, cậu phát ngốc cái gì, lát nữa muốn cùng tụi tớ đi dạo thương xá không? Tiểu Trúc chỗ này có nhiều túi như vậy, cậu có muốn chọn một cái dùng không?”

Tiết Lộ lắc đầu nói, “Ngày mai sinh nhật anh tớ, tớ hẹn lát nữa về nhà với anh ấy. Hơn nữa, tớ thấy vẫn là không nên tùy tiện dùng túi của Tử Trúc, cô ấy đều quý trọng mấy thứ này.”

Bạn cùng phòng le lưỡi, nói, “Cậu ấy có rất dễ, cho nên cũng không quá coi trọng. Trước đây cái túi LV thứ nhất của cậu ta, cậu không thấy cậu ta phi thường yêu quý sao, đặt trong tủ bình thường đều không dỡ dùng, hiện tại đồ tốt nhiều, tất cả đều không coi trọng, chúng ta dùng một chút, cậu cho là cậu ta sẽ thật sự để ý sao, cậu ta không chỉ không thêm để ý, còn cảm thấy chúng ta mong đợi cậu ta như vậy, trong lòng tương đối có cảm giác thành tựu đó, người a, chính là như vậy.”

Tiết Lộ không đồng ý, “Tớ không biết cô ấy nghĩ thế nào, thế nhưng, tớ luôn có thể tự quản chính mình.”

Bạn cùng phòng bị cô nói trong lòng khó chịu, cũng không có tâm tình dùng thử túi hàng hiệu của Uông Tử Trúc, nhất thời bầu không khí trong phòng ngủ có chút áp lực trầm lắng.

Bạn cùng phòng nhìn Tiết Lộ vài cái, không nhịn nổi, mới phá vỡ trầm mặc, hỏi, “Cậu từng thấy bạn trai Uông Tử Trúc chưa? Cậu ta như vậy, mọi người đều nói cậu ta được bao dưỡng, rốt cuộc có phải sự thật hay không, nếu như thật được bao dưỡng, cậu ta không ra ngoài ở, còn ở trong phòng ktx làm gì, thật sự không hiểu nổi.”

Trong lòng Tiết Lộ rất phiền não, đứng dậy bắt đầu dọn dẹp sách trên bàn, dọn dẹp mấy thứ muốn mang về nhà, nói, “Tớ làm sao gặp được bạn trai cô ấy. Đợi qua một thời gian, nói không chừng cô ấy sẽ nguyện ý nói đấy.”

Nhưng Tiết Lộ cảm thấy Uông Tử Trúc chắc chắn sẽ không tự mình nói ra, dù sao, cô ta tiếp cận ba Triệu Suồng, nếu để cho bạn học biết, cô ta đâu còn mặt mũi ở trong trường học làm người.

Tiết Lộ thu thập đồ đạc, liền vội vã chạy khỏi phòng ngủ, đến học viện khoa Trương Hoàn tìm cậu, cô thường xuyên qua đây, bên này còn có mấy người biết cô, trên đường còn cùng cô chào hỏi.

Trương Hoàn thấy em họ tới, nhanh chóng cùng sư huynh trong phòng nghiên cứu trao đổi chút chuyện, liền đi với Tiết Lộ.

Trương Hoàn không mang gì về, chỉ tùy ý bỏ hai cuốn sách muốn đọc vào túi xách, trong tay giúp Tiết Lộ mang theo đồ của cô.

Ngồi trên xe buýt, Tiết Lộ cũng không nói chuyện nhiều giống bình thường, thậm chí không xem tiểu thuyết hay chơi game, cô vẫn ngồi đó phát ngốc, thần sắc mang theo chút ưu sầu.

Trương Hoàn đành hỏi cô, “Lộ Lộ, có phải thân thể em khó chịu không?”

Nghe cậu hỏi của cậu, Tiết Lộ mới ngẩng đầu lên, thấy Trương Hoàn lo lắng, liền lắc đầu, “Em không sao.”

Trương Hoàn nói, “Anh thấy tinh thần em luôn không tốt, gần đây trời nóng, có phải cảm nắng không?”

Tiết Lộ vẫn lắc đầu, “Không có việc gì.”

Cô càng nói không có việc gì, Trương Hoàn càng lo lắng.

Lúc xuống xe, vì để Tiết Lộ không bị người khác chen lấn, cậu gần như là nửa ôm eo Tiết Lộ, che chở cô xuống xe.

Xuống xe rồi, còn nghe thấy có nữ sinh đang nói cậu đẹp trai quá, còn tốt với bạn gái nữa mấy câu như vậy.

Những lời này nghe quá nhiều rồi, Trương Hoàn không thêm để ý, chỉ dẫn Tiết Lộ đi bộ về nhà.

Hôm nay, từ buổi chiều đã bắt đầu âm u, trông có vẻ sắp mưa, thế nhưng, mưa vẫn không chịu rơi xuống, làm cho người ta cảm thấy khó chịu phát hoảng.

Từ trạm xe buýt về nhà, dọc theo đường đi liền đổ một thân mồ hôi.

Về đến nhà, dì dưỡng đều chưa về, Trương Hoàn bảo Tiết Lộ đi tắm cho thoải mái, thấy tinh thần cô vẫn không tốt, cậu lo lắng cô bị cảm nắng, còn đi tìm lọ Hoắc Hương Chính Khí* đặt trên bàn, lại rửa sạch táo đặt bên cạnh, chờ cô tắm xong có thể uống thuốc ăn trái cây, cảm thấy thế này có lẽ Tiết Lộ sẽ đỡ hơn.

(*tên 1 loại thuốc Đông Y, bên Vn cũng có, tác dụng: Ngoại cảm phong hàn, nội thương thấp trệ hay trúng thử gây nên đau đầu, chóng mặt...)

Tiết Lộ mặc váy ngủ từ phòng tắm đi ra, cô cao, dáng người lại đẹp, mặc váy ngủ thiếu nữ hơi bảo thủ Tiết mẫu mua, cũng có thể hiện ra vẻ xinh đẹp gợi cảm.

Nhân thần cô ưu buồn, không có tinh thần, càng lộ ra vẻ mảnh mai hấp dẫn người khác.

Trương Hoàn đối với phái nữ xinh đẹp có thể thưởng thức, thế nhưng, chưa bao giờ có ý nghĩ gì, huống chi Tiết Lộ là em gái cậu.

Cậu đem Hoắc Hương Chính Khí đặt vào trong tay cô, lại đưa ly nước cho cô, nói, “Anh thấy hôm nay quá nóng, em nhất định là bị cảm nắng rồi, uống Hoắc Hương Chính Khí vào sẽ thấy khỏe hơn.”

Tiết Lộ ghét uống cái này, nếu như bình thường, cô khẳng định chơi xấu không uống, nhưng hôm nay cô không làm nũng Trương Hoàn, chỉ là ngây ngốc nhận vào tay, lại ngẩng đầu nhìn Trương Hoàn, trong mắt Trương Hoàn đầy ôn nhu lại hàm chứa quan tâm, thấy cô nhìn mình, liền nói, “Uống đi, anh gọt táo cho em. Nếu như muốn ăn Häagen-Dazs, anh còn có thể đi mua cho em, muốn ăn không?”

Tiết Lộ vốn vẫn có thể nhịn, lại vì anh trai nói với cô những lời này, đã không khống chế được tâm tình, bưng ly nước, với dáng vẻ ngây ngốc, ôm chầm lấy Trương Hoàn, hơn nữa nước mắt không khống chế được bắt đầu tràn ra bên ngoài.

Trương Hoàn bị cô đột nhiên ôm lấy mà giật mình nhảy dựng, cả người cứng lại rồi.

Kỳ thật Tiết Lộ là một cô bé có phần trước đây dạn, Trương Hoàn vì cảm nhận được tồn tại mềm mại đầy đặn này, không khỏi dị thường không được tự nhiên, trong lúc nhất thời đều có chút không biết nên làm thế nào, chỉ lắp bắp gọi Tiết Lộ, “Lộ Lộ, Lộ Lộ, làm sao vậy?”

Tiết Lộ hu hu khóc lên, lại nói không nên lời, cô vô pháp nói với Trương Hoàn, cô lo lắng cho tình cảm cuộc sống của cậu, cô biết Triệu Trần đối đãi với cậu không sâu sắc bằng cậu đối với Triệu Trần, cô vô pháp nói nữ sinh xinh đẹp trong phòng ktx cũng đang hẹn hò với Triệu Trần, cô vô pháp nói Triệu Sưởng đối với cậu tình cảm chưa dứt, mà cậu lại cùng ba cô ấy cùng một chỗ...

Trương Hoàn cứng đờ đứng đó, động tác gì cũng không dám làm, chỉ mặc em họ ôm lấy cậu, nước mắt thấm ướt áo sơ mi.

Tiết Lộ khóc một hồi, cuối cùng đỡ hơn, liền thả Trương Hoàn ra, cúi đầu uống Hoắc Hương Chính Khí, lại uống nước đề vị thuốc Đông y xuống, sau đó lau nước mắt, nói với Trương Hoàn vẫn như cũ phản ứng không kịp, “Anh, gọt táo.”

Trương Hoàn không biết có nên nói cái gì không, nhưng cậu cũng không biết nên hỏi cái gì, thế là đành trầm mặc đi gọt táo.

Tiết Lộ ăn táo, ngồi trên sofa phát ngốc, Trương Hoàn nhìn cô một hồi, suy đoán có phải em gái yêu đương rồi không, thế nhưng không có chứng cứ thiết thực, vì vậy, không tiện nói cái gì, chỉ đành về phòng mình đọc sách, lại cùng Triệu Trần gửi tin nhắn.

Cơm tối là người một nhà ra ngoài ăn, ăn buffet vịt quay, vì chúc mừng sinh nhật Trương Hoàn, dì dưỡng còn xem cậu như người lớn dùng champagne kính rượu cho cậu, nói mới đó mà cậu đã lớn vậy rồi.

Không biết có phải là Triệu Trần đối với Tiết gia có ảnh hưởng nhất định không, Tiết phụ Tiết mẫu đã đối đãi với Trương Hoàn như một người trưởng thành ngang bằng, thậm chí về sau Trương Hoàn có đi làm hay học nghiên cứu, dì dưỡng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói cậu quyết định là được, bọn họ không có ý kiến.

Tiểu Bảo: há, người nào đó bị dính nghi án bắt cá hai tay.

Chú Triệu nào đó đứng trong cánh gà hô to: “Oan uổng!” Đăng bởi: admin

72. Chương 72

Chương 72 : Hiểu lầm

Ở bên ngoài mừng sinh nhật cho Trương Hoàn, nhưng vì mưa vẫn không rơi mà oi bức nóng nực, người một nhà cũng không có hăng hái đứng bên ngoài quá lâu, liền nhanh chóng về nhà.

Về đến nhà, Trương Hoàn tìm áo ngủ đi tắm, sau đó vào phòng ngủ rồi không có động tĩnh nữa.

Dì dưỡng ngồi trên ghế salon trong phòng khách xem TV, dì nhiều lần dứt khỏi phim Hàn mình thích quay đầu nhìn cửa phòng Trương Hoàn, sau đó lại nghiêng đầu nói với dưỡng. “Đứa nhỏ Hoàn Hoàn này, đã nhiều năm vậy rồi, cũng vẫn không nghĩ thông.”

Dưỡng thở dài, nói, “Người khác có tốt với nó hơn nữa, cũng không phải cha mẹ ruột chân chính, làm sao có thể giống nhau, nó nhớ bọn họ, cũng là hiển nhiên.”

Dì cũng thở dài theo, không nói nữa.

Một hồi sau, Tiết Lộ từ phòng mình đi ra rót nước uống, dì cắt một quả dưa hấu, bảo Tiết Lộ bưng một đĩa, mang qua cho Trương Hoàn, còn lặng lẽ dặn cô, “Xem anh con đang làm cái gì?”

Tiết Lộ không nói gì, bưng dưa hấu đi gõ cửa phòng Trương Hoàn, Trương Hoàn một hồi sau mới mở cửa, Tiết Lộ đưa dưa hấu cho cậu, nói, “Dưa hấu.”

Trương Hoàn nhận dưa hấu, gật đầu với cô, liền xoay người vào phòng, còn đóng cửa.

Tiết Lộ cũng không trách cứ cậu không nói gì, xoay người vào phòng bếp lấy phần của mình, chuẩn bị về phòng, Tiết mẩu gọi cô lại, hỏi, “Anh con sao rồi?”

Tiết Lộ lắc đầu, “Còn sao nữa, mỗi năm không phải đều đáng vẻ kia sao?”

Dì lại thở dài, sinh nhật Trương Hoàn, kỳ thật cũng là ngày giỗ cha mẹ cậu.

Chính là vào hôm sinh nhật Trương Hoàn, cha mẹ cậu dẫn cậu đi một vườn bách thú ở ngoại ô chơi, trên đường xảy ra tai nạn, một chiếc xe buýt đụng phải một chiếc xe con, xe taxi bọn họ ngồi cũng bị liên lụy, xảy ra tan tành xe liên hoàn, cha mẹ Trương Hoàn vì bảo vệ đứa nhỏ, hai người đều bị thương nghiêm trọng, lại thêm chữa trị không kịp, mất trong tai nạn, chỉ có Trương Hoàn ngoại trừ chấn động nhẹ ở não ra, không bị thương chỗ khác, chỉ là, cậu bị di chứng có hơi sợ máu.

Vài năm không lâu sau khi cha mẹ Trương Hoàn qua đời, Trương Hoàn cũng chỉ vừa đến nhà dì sống, người một nhà vì lo lắng tâm tình của cậu, đều mừng sinh nhật cho cậu trước một ngày, truyền thống này vẫn luôn giữ đến sau này, hơn nữa vài năm đầu, một nhà dì cũng sẽ mang Trương Hoàn đi viếng cha mẹ cậu, thế nhưng, thời gian về sau, cũng dần dần nhạt đi loại thăm viếng này, trên cơ bản không đi nữa, chỉ vào tiết thanh minh mới đi thăm.

Chỉ là, Trương Hoàn lại vẫn không thể thoát ra khỏi dả kích khi cha mẹ qua đời.

Dì còn nhớ rõ, Trương Hoàn khi còn nhỏ là một đứa trẻ rất thích cười lại hoạt bát, từ sau khi cha mẹ qua đời, cậu mới trở nên càng ngày càng lìm lỉ lãnh đạm, thành cái dạng như bây giờ.

Cho nên, cho dù Trương Hoàn ở nhà rất nhiều thời gian lãnh đạm dì dưỡng, nhưng bọn họ đại đa số thời gian sẽ không trách cậu, trong lòng bọn họ thông cảm cậu không còn cha mẹ.

Nhiều năm trôi qua, Trương Hoàn đã trưởng thành, dì dưỡng cũng không tiện khuyên cậu, thế là, chỉ đành tùy cậu tự giam mình trong phòng ngủ một mình ưu tư.

Dì dưỡng xem TV xong chuẩn bị đi ngủ, đứng trước cửa phòng Trương Hoàn quan sát vài lần, thấy bên trong không mở đèn, nghĩ Trương Hoàn đã ngủ rồi, hai người liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu, cũng liền đi ngủ.

Ngoại trừ Trương Hoàn, trên thế giới không còn ai giống như cậu, lâu như thế vẫn hoài niệm hồi tưởng cha mẹ cậu.

Trương Hoàn hiểu đạo lý này, cho nên, cậu nguyện ý nhốt chính mình trong phòng ngủ, không nói lời nào, không làm chuyện gì, chỉ lẳng lặng hồi tưởng, những chuyện phát sinh khi cậu còn bé khi còn cùng với cha mẹ.

Đèn phòng bị cậu tắt đi, mở ra rèm cửa sổ, ngọn đèn ở toà nhà cách đó không xa lập loè trong bóng đêm sâu thẳm, Trương Hoàn nhìn nó, cảm thấy những ngọn đèn này, giống như những ngôi sao đang chờ đợi linh hồn trở về, cậu tựa hồ từ trong những đốm sáng đó, thấy được khuôn mặt tươi cười của cha mẹ, bọn họ vẫn trẻ trung như xưa, hoà ái, bọn họ nhẹ giọng gọi tên cậu.

Mũi Trương Hoàn bắt đầu lên men, nước mắt không ngừng đảo quanh khoé mi, cuối cùng, không hề cố kị trong bóng tối trượt khỏi viền mắt, nhuộm ướt mặt cậu.

Trương Hoàn ngồi bên giường, không biết ngồi bao lâu, có lẽ là năm sáu tiếng, sau đó cho dù nằm trên giường, cậu vẫn không ngủ được, mỗi năm vào ngày này, cậu đều không ngủ được.

Điện thoại bị cậu tắt máy ném qua một bên, cậu không nghĩ Triệu Trần có tìm cậu không, hoặc là, những người khác sẽ tìm cậu có việc.

Chỉ đêm nay, là thuộc là cậu, thuộc về cậu và cha mẹ cậu, cho đến nay, cậu còn không muốn cho bất kì ai khác tiến vào đêm nay của cậu.

Trong bóng tối, cậu có nhớ đến Triệu Trần, nhớ đến những khi Triệu Trần tốt với cậu, Triệu Trần ôn nhu hôn trán cậu, xoa đầu cậu, Triệu Trần ôm cậu, mùi vị thuộc về ông phả vào mặt...

Trương Hoàn dưới tình huống hình ảnh của Triệu Trần và ký ức về cha mẹ không ngừng thay thế nhau mà mệt mỏi ngủ mất, tuy ngủ vô cùng muộn, sáng hôm sau lại tỉnh rất sớm.

Khi cậu rời giường rửa mặt, dì cũng đã dậy, đang dọn bữa sáng trong phòng bếp.

Cậu từ phòng ăn nhìn qua, thấy thân ảnh dì đeo tạp dề bận rộn, trong nháy mắt hoảng hốt, thật giống như bà chính là mẹ cậu.

Dì là một người phụ nữ cần cù lại tính toán tỉ mỉ, ngoại trừ bà thích cảm râm các loại chuyện, còn ham hư vinh, Trương Hoàn không cảm thấy bà có chỗ nào không tốt.

Dì thấy cậu đi ra, liền kêu cậu đi gọi dưỡng giúp, mà Tiết Lộ, nha đầu kia thường thức dậy tương đối trễ, cô rời giường rồi sẽ tự biết lo bữa sáng của mình.

Bữa sáng lên bàn, điện thoại của dưỡng trên bàn trà trong phòng khách vang lên, dì oán giận nói, “Ai sớm như vậy đã gọi điện? Bữa sáng cũng ăn không yên!”

Dưỡng bưng chén cơm đi xem, sau khi thấy ai gọi tới, liền kinh ngạc, nói với dì, “Là Triệu tiên sinh gọi tới.”

Ông vội vàng đặt chén cơm lên bàn, phi thường trình trọng nhận cuộc gọi.

Dì cũng buông đũa trong tay, nhìn chăm chăm dưỡng đang nghe điện thoại, muốn biết bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì.

Chỉ nghe thấy dưỡng rất trình trọng nghiêm túc giống như đang trả lời cấp trên, chỉ không ngừng nói, “Có... Vẫn tốt... Không có việc gì... Tôi gọi nó...”

Sau đó ông nhanh đi tới, đưa di động cho Trương Hoàn, nói, “Triệu tiên sinh tìm con có việc, nói điện thoại con vẫn không thông...”

Thấy Trương Hoàn không nhanh không chậm bỏ chén đũa, ông liền gấp gáp trừng cậu, “Nhanh bỏ đũa xuống nhận a..., người ta chờ con đây...”

Trương Hoàn cầm điện thoại vào tay, liền đứng dậy đi sang một bên nghe điện thoại.

Trương Hoàn nhận điện thoại cũng không nói tiếng nào, dì dưỡng đều rất muốn biết Triệu tiên sinh rốt cuộc tìm Trương Hoàn vì chuyện gì, bắt quá, cũng không tiện đi qua nghe, cũng không tiện hỏi, đương nhiên, cơm không sao nuốt trôi, chỉ đi tới phòng khách nhìn Trương Hoàn.

Trương Hoàn nghe một hồi, mới nói một câu, “Không sao,... đã biết... đưa cho dưỡng đây...”

Sau đó cũng không quản bên kia điện thoại Triệu Trần đang nói cái gì, liền trực tiếp đi tới đưa điện thoại cho dưỡng, mà cậu không ăn sáng nữa, dọn chén đĩa của mình vào phòng bếp, xoay người rời đi.

Khiến dì dưỡng thấy cậu không lễ phép với Triệu tiên sinh cũng chỉ đành giương mắt nhìn theo.

Dưỡng tiếp điện thoại của Triệu Trần, chưa nói vài câu, Triệu Trần liền cúp máy.

Phòng chừng khẩu khí Triệu Trần nói chuyện với dưỡng không tốt, dưỡng nắm điện thoại, trầm mặt, có chút tức giận nói với dì, “Hoàn Hoàn, nó đã lớn vậy rồi, còn cho mình là con nít. Đối với người khác một chút lễ phép cũng không có. Vừa rồi khẳng định là đắc tội Triệu tiên sinh rồi, Triệu tiên sinh không nói chuyện với tôi, đã trực tiếp cúp máy. Bà nói, thế nào mà đến bây giờ một chút đạo lý xử sự cũng không biết. Một thân ngạo khí thì có ích lợi gì, chúng ta lẽ nào không có ngạo khí, nó so với bất kì ai đều tự phụ hơn, mọi người đều phải xem sắc mặt nó...”

Dưỡng nói, càng nói càng giận, thậm chí còn đập chén lên bàn, cái chén còn đựng cháo bị ông dùng lực đập lên bàn cẩm thạch bể nát, một tiếng giòn tan.

Dì thấy chồng phát giận, bà nhất thời cũng giận Trương Hoàn đối với quý nhân (khách quý) trong nhà không biết lễ phép, trầm mặt, vừa nãy còn không lên tiếng, sau đó liền bắt đầu oán giận, nói, “Mọi người đều biết cha mẹ nó mất hôm nay, nó mất cha mẹ, lẽ nào tôi không mất anh sao. Đứa nhỏ này, tâm tình nó không tốt, chẳng lẽ không biết đặt trong lòng, muốn cho tất cả mọi người không vui, nó mới cảm thấy an tâm sao. Chúng ta còn không tính, lẽ nào nó không biết phải nói với Triệu tiên sinh vài câu đằng hoàng sao, thằng bé này mà, nó chính là chưa ăn phải khổ, cho nên không biết đạo lý đối nhân xử thế cẩn thận...”

Tường loại nhà này vốn cũng không thể trông cậy vào cách âm tốt bao nhiêu, Trương Hoàn ở trong phòng mình có thể nghe thấy dưỡng và dì lớn tiếng phát giận, bất quá, cậu đứng không phòng không hề động.

Nhưng mà Tiết Lộ bị tiếng tranh cãi âm ỉ mới sáng sớm đánh thức, ở trên giường đã nghe thấy mẹ vạch lỗi của Trương Hoàn, cô mở cửa đi ra, cào cào tóc, nhìn cha mẹ đã không còn tâm tình ăn cơm, nói, “Mới sáng sớm, ồn như vậy, thật không ngủ được mà.”

Tiết phụ luôn đối với con gái hầu như muốn gì được nấy lần này lại không tốt tính gì, quát, “Ngủ, ngủ? Con rốt cuộc muốn ngủ tới mấy giờ! Nhìn con cái dạng này, sau này đến nhà chồng, còn có người hầu hạ con, cho con sống những ngày thư thái không!”

Tiết Lộ bị cha cô nói tức giận đến muốn khóc, mang theo tiếng nước nở nói, “Sáng sớm hướng con phát giận cái gì. Cha mẹ chỉ biết cái gì Triệu tiên sinh, Triệu tiên sinh! Ông ta mắc mớ gì đến chúng ta, nhà chúng ta là người hầu nhà bọn họ sao? Hai người sáng sớm mắng anh làm gì, chúng ta dựa vào cái gì mới sáng sớm phải bị một người ngoài ảnh hưởng, trong nhà huyền nào lộn xộn.”

Dưỡng bị con gái tức giận đến mức cười ra, nói, “Chỉ có mấy thanh niên không biết trời cao đất rộng như các con mới nói được những lời này, còn cái gì người hầu hay không người hầu, con muốn đi làm người hầu cho nhà người ta, người ta còn không thêm con. Hiện tại ra cửa tìm việc làm, ai mà không làm người hầu. Ai không vì tiền, vì quyền thế, mà đi làm người hầu. Các con là sinh trong gia đình tốt, có mẹ con và cha làm người hầu cho bọn con, các con mới có thể đứng nói không đau lưng, nói ra những lời này!”

Tiết Lộ bị cha nói cho mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng lại không thể cãi lại một câu, nước mắt đảo quanh khoé mi, trong lòng ghen khí khó chịu, nghĩ thầm anh cô là đang bị Triệu Trần nắm tới xem thành cái gì, trong nhà cha mẹ cái gì cũng không biết, cứ như vậy xem một người đàn ông lừa dối tình cảm của anh cô thành quý nhân thành ân nhân, hận không thể chạy đến liếm giày người ta.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Tiết Lộ cũng hiểu rõ, nếu không phải cha mẹ ở bên ngoài chịu khổ phấn đấu, cô mới có thể sống những ngày tương đối khá, cô có thể mặc quần áo xinh đẹp, dùng mỹ phẩm dưỡng da xa hoa, cũng không vì tiền phát sầu, ở trong căn nhà tương đối rộng rãi, trong nhà còn có xe có thể chạy, cha mẹ xem cô như ngọc quý trên tay mà cưng chiều yêu thương, cô có quyền gì mà nói cha mẹ vì gia đình làm trâu làm ngựa không đúng.

Chung quy dì vẫn mềm lòng hơn, thấy con gái khổ sở, liền đứng dậy muốn hoà giải, nước mắt Tiết Lộ không ngừng tràn ra bên ngoài, xoay người bỏ đi, dì muốn tiến lên kéo cô cũng không kéo được.

Trương Hoàn ở trong phòng nghe thấy em họ đang cùng dưỡng cãi nhau, kỳ thật cậu có chút hối hận.

Kỳ thật vừa nãy Triệu Trần cũng không nói gì nhiều với cậu, chỉ là hỏi cậu ở nhà có tốt không, chỉ vì Trương Hoàn tâm tình không tốt, không quá muốn phản ứng ông, liền không nói lời nào, đồng thời đáp ứng lập tức đi mở điện thoại của mình, thế là, liền đem di động trả lại cho dương.

Nhưng cậu không biết Triệu Trần rốt cuộc là cùng dương nói cái gì, dẫn đến dương cho rằng cậu đắc tội Triệu Trần, vì vậy xảy ra chuyện này.

Trương Hoàn mở cửa phòng ngủ mình, muốn ra ngoài giải thích một chút, dù sao, trong nhà nháo thành như vậy, xem như là lỗi của cậu.

Chỉ là, vừa mới mở cửa, Tiết Lộ một đôi mắt đắm lệ đối diện mắt cậu, Tiết Lộ không có về phòng mình, trực tiếp vào phòng Trương Hoàn, sau đó đóng cửa lại, mẹ muốn đến khuyên cô cũng nhốt bên ngoài.

Trương Hoàn muốn nói chuyện, Tiết Lộ là tiến lên ôm lấy Trương Hoàn, đồng thời ghen ngào nói, “Anh, anh không nên cùng ba Sưởng Sưởng cùng một chỗ, ông ấy không đáng, ông ấy không đáng...”

Trương Hoàn vì giọng nói ghen ngào này chết đứng ngay tại chỗ.

Tác giả có lời muốn nói: ...(vài câu cảm ơn độc giả) Một chương này vẫn tương đối phiền muộn a, bất quá, chú Triệu ngoại tình loại chuyện này, mọi người cần phải có lòng tin với ông ấy. Giống như ông suốt ngày trông chừng bạn nhỏ Trương ngay cả bạn thân đều không gặp, đừng nói ông ấy không có tâm thông đồng với hoa đại, cho dù có lòng, cũng không có thời gian thông đồng, yên tâm, yên tâm đi.

Tiểu Bảo : chương này xem nữa không lên sóng đúng giờ được Đăng bởi: admin

73. Chương 73

Chương 73 : Hiểu lầm

Trương Hoàn nghe Tiết Lộ nói vậy, rõ ràng là cô đã biết chuyện giữa cậu và Triệu Trần.

Trương Hoàn trong nhất thời đầu óc có chút phát mộng, tuy cậu chưa từng nghĩ chuyện giữa cậu và Triệu Trần có thể giấu người nhà cả đời, thế nhưng, cậu cũng chưa từng nghĩ tới hiện tại liền bị người phát hiện, cậu hy vọng khi cậu đã đi làm, sau khi hoàn toàn độc lập khỏi người nhà, đến khi không thể không cùng người nhà giải thích, mới mang Triệu Trần về nhà giải thích.

Nhưng cậu không biết, em họ tâm tư nhạy bén đã sớm biết chuyện cậu và Triệu Trần.

Trương Hoàn không biết nên như thế nào hỏi em họ làm sao biết được, cô rốt cuộc đã biết cái gì, còn có ai biết chuyện này.

Mà Tiết Lộ trong lúc nhất thời tâm tình xúc động, căn bản không có biện pháp bận tâm đến tâm tình anh họ lúc này, tiếp tục vui đầu khóc nói, “Ông ta căn bản không đáng để cho anh yêu, trừ anh ra, ông ta còn dính dáng đến một bạn học khác. Bọn họ cái đám người có tiền này, làm sao sẽ giống như người trẻ tuổi động chân tình...”

Lúc trước Trương Hoàn còn đang xoắn xuýt em họ làm sao biết quan hệ giữa cậu và Triệu Trần, sau đó lại nghe cô nói Triệu Trần còn cùng người khác có quan hệ, không khỏi ngây ngẩn cả người, trong đầu như có sấm chớp, khiến đại não cậu mê man.

Cậu cơ hồ là run rẩy hỏi, “Làm sao em biết... biết những thứ này...”

Tiết Lộ ngẩng đầu lên, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn Trương Hoàn, nói, “Anh nói chuyện yêu đương, em làm sao không biết. Nhưng lại không hề thấy anh và cô gái nào thân cận, ngược lại thấy ba Sưởng Sưởng nhiều lần đến trường đón anh, em nhìn anh lên xe ông ta, thế nhưng em không dám gọi anh.”

Trương Hoàn nhử mày nhìn Tiết Lộ, thần sắc thoáng chua xót, lại vẫn trấn định như cũ, chỉ là giọng nói khàn khàn bán đứng tâm tình cậu, cậu tiếp tục hỏi, “Không phải cái này. Là chuyện em nói ông ấy còn có người khác.”

Tiết Lộ nghe Trương Hoàn bình tĩnh hỏi lại mà sững sờ một chút, sau đó ánh mắt loé lên vài cái, mới nhún vai trả lời, “Anh cũng biết, Ông Tử Trúc, cô ta là hoa khôi học viện bọn em, rất đẹp. Cô ta không nói cụ thể, chỉ nói chú Triệu ba Sướng Sướng đối tốt với cô ta, cô ta gần đây thường xuyên ra ngoài hẹn hò, còn đột nhiên có tiền, mua rất nhiều quần áo mỹ phẩm túi xách hàng hiệu, cô ta không dám nói với người khác là đang cùng một chỗ với ba Sướng Sướng, thế nhưng, có người từng thấy cô ta ở trong trường học cùng một chú nào đó ngồi chung nói chuyện, qua miêu tả của người kia, ông chú ấy nhất định là ba Sướng Sướng..., anh, anh thật sự không nên tiếp tục lún sâu vào, loại người như bọn họ căn bản không để ý, sau cùng sẽ chỉ mình anh không xong. Nếu chuyện các anh để người ngoài biết được, vậy làm sao bây giờ, bên trường học làm sao bây giờ, trong nhà làm sao bây giờ?”

Tiết Lộ thậm chí có loại cảm giác, cho dù trong nhà có biết, có lẽ với trình độ khiếp sợ của cha mẹ đối với Triệu tiên sinh cũng không dám ra mặt vì Trương Hoàn thế nào, đến lúc đó, anh họ cô phải làm sao.

Trương Hoàn luôn lãnh tĩnh, thế nhưng nghe Tiết Lộ nói những lời này, suy nghĩ của cậu cũng có chút rối loạn, lùi lại mấy bước, tựa vào bên giá sách, nghiêng đầu liền thấy cái điện thoại Triệu Trần tặng cậu, cậu tắt máy không mở, cậu muốn xác nhận với Triệu Trần, ông có đúng là vừa nói yêu cậu, cũng đồng dạng nói yêu những cô gái trẻ tuổi khác không...

Thế nhưng, trong nháy mắt cậu đột nhiên cảm thấy khí lực toàn thân đều bị rút cạn, cậu hầu như không còn khí lực đi cầm điện thoại lên.

Tiết Lộ nhìn Trương Hoàn, vẻ mặt Trương Hoàn cũng không biểu hiện ra quá nhiều thứ, thế nhưng Tiết Lộ biết cậu đang thương tâm.

Tiết Lộ tiến đến kéo tay Trương Hoàn, nắm thật chặt, hành động này cho Trương Hoàn một chút sức mạnh.

Tiết Lộ nói, “Anh, vô luận phát sinh cái gì, em đều cùng anh đứng chung một chỗ. Em cảm thấy ba Sướng Sướng thật sự không thích hợp với anh. Cho dù anh thật sự thích đàn ông, em cũng sẽ tiếp nhận, em sẽ đứng bên cạnh anh, thế nhưng, như vậy cũng cần người nam nhân kia đồng dạng yêu anh, chân thành đối tốt với anh mới được. Em sẽ giữ bí mật cho anh, sẽ không để người khác biết..., anh...”

Trương Hoàn hít hai hơi, điều chỉnh hô hấp một chút, mới nói với Tiết Lộ, “Anh.. anh và ông ấy kỳ thật không có cảm tình sâu như em nghĩ, thật sự, anh không sao.”

Giọng cậu khô khốc run rẩy, nhưng là nét mặt cậu lại vẫn như cũ gắng chống đỡ trấn định và kiên cường, thậm chí còn muốn an ủi Tiết Lộ, nhưng chung quy nói không ra một chữ.

Tiết Lộ ngẩng ngốc nhìn cậu, nước mắt lại bắt đầu rơi.

Cô thậm chí có chút chần chờ nói, “Anh, hay là, hay là Ông Tử Trúc không nói thật, cô ta... cô ta không phải cùng một chỗ với ba Sướng Sướng, anh... anh và chú Triệu xác nhận... xác nhận một chút, nói không chừng ông ấy là thật tâm...”

Cô rõ ràng có thể thấy dưới khuôn mặt trấn định lãnh đạm kia, là tổn thương thật sâu, yên lặng tựa như cả thế giới đều hoang vắng, thế nhưng loại yên lặng này lại làm cho người khác sợ, tựa hồ hết thảy đều bị che giấu, hết thảy đều đã tử vong.

Tiết Lộ sợ, lúc này cô tình nguyện chuyện Ông Tử Trúc và Triệu Trần ở cùng nhau chỉ là phỏng đoán lung tung của cô, không phải sự thật, cô tình nguyện anh họ có thể có một người thích hợp để cậu yêu, cho dù người này không yêu cậu nhiều như vậy.

Trương Hoàn đưa tay lau nước mắt cho Tiết Lộ, giọng thật thấp khàn khàn, an ủi Tiết Lộ, nói, “Không có chuyện gì, thật không có chuyện gì. Em đừng nghĩ nhiều quá. Dì đang gõ cửa gọi em, mở cửa ra ngoài đi.”

Dì không nghe rõ trong phòng Tiết Lộ và Trương Hoàn đang nói cái gì, bà chỉ là lo lắng gõ cửa, bảo Tiết Lộ đi ra.

Tiết Lộ không muốn ra ngoài, thế nhưng chần chờ một chút, vẫn đi qua mở cửa, dì dựng đầu đứng bên ngoài.

Dượng liếc qua Trương Hoàn, lại nhìn về phía con gái bảo bối, thở dài, bắt đầu làm kiểm điểm, nói, “Lộ Lộ, cha vừa nãy nói như vậy, con không cần tức giận cha, mới sáng sớm, đi tắm một cái rồi ăn sáng đi, muốn

ăn cái gì, để mẹ làm cho con, cha phải đi làm...”

Tiết Lộ nhìn ông, thấy vẻ mặt quan tâm của ông, vì cười mà khoé mắt lộ ra nét nhăn, cô không thể ức chế lòng đau như cắt, đây là cha cô à, cô không nên làm bọn họ đau lòng thương tâm.

Tiết Lộ ra ngoài, quay đầu lại nhìn Trương Hoàn, rồi đi qua kéo tay cha, thấp giọng xin lỗi, “Cha, còn vừa rồi con nói sai rồi, xin lỗi.”

Dượng nói, “Là cha không tốt, là cha không tốt.”

Đi đi đến đến, xụ mặt cố ý trách dượng một tiếng, nói, “Ông cũng biết ông không tốt, sáng sớm, đã nói những lời này. Nhanh đi ăn vài miếng cháo nữa, rồi đi làm đi. Tôi cũng phải ra ngoài.”

Trương Hoàn lẳng lặng đứng đó, không ngẩng đầu nhìn bọn họ, chỉ nghe tiếng họ nói chuyện, trong lòng giông như cánh đồng hoang vu vô tận, mà trên cánh đồng hoang vu này lại bắt đầu hạ tuyết.

Chung quy, dì dượng và Tiết Lộ mới là người một nhà, cậu chỉ là ở nhờ nhà bọn họ mà thôi.

Trương Hoàn lặng lẽ đứng một hồi, trên mặt lộ ra nụ cười giễu cợt, sau đó xoay người đi lấy điện thoại, mở máy, đóng cửa phòng lại.

Máy không ngừng rung động có tin nhắn đến khiến Trương Hoàn sửng sốt, sau đó liền đặt di động sang một bên, cũng không xem tin nhắn, cậu bắt đầu thu thập quần áo, từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc áo sơ mi đen bình thường ít mặc và quần dài màu đen, thay quần áo, cầm chìa khoá ví tiền, điện thoại, liền ra cửa.

Dượng đã đi làm, dì cũng đang chỉnh sửa quần áo chuẩn bị đi làm, Tiết Lộ buổi chiều có tiết, cô đang ngồi cạnh bàn ăn cơm, dì còn đang nói với cô, “Ăn xong không muốn rửa chén, thì để trong bồn nước, phải xả nước vào, nếu không rửa không sạch.”

Tiết Lộ đáp lại, “Con biết rồi, mẹ đi làm đi.”

Trương Hoàn nhìn dì một cái, nói, “Dì, con ra ngoài có việc, đi trước.”

Dì đang ở bên sofa trong phòng khách sửa soạn lại túi xách, không ngẩng đầu, “Ừm, trời sắp mưa, mang theo dù đi.”

Mà Tiết Lộ nghe thấy Trương Hoàn muốn ra ngoài, thì đặt chén xuống, đi tới lo lắng nhìn cậu, muốn nói lại thôi, Trương Hoàn nhìn cô lộ ra nụ cười yếu ớt, dùng khẩu hình nói, “Anh không sao.” Rồi mở cửa ra ngoài, nhưng không cầm theo dù trên tủ giày cạnh cửa.

Khi đi ra cửa, nhìn thấy dù trên tủ, bỏ dù của mình vào túi, lại thì thầm một câu, “Hai cái người này, tới cùng vẫn không chu đáo, đã nói phải mang dù, lại không một người nào mang.”

Tiết Lộ đứng ở cửa nhìn mẹ đi mất, mới nhú mày bắt đầu lo lắng, cô không biết anh họ muốn đi làm cái gì, cô thật lo lắng tình trạng của cậu.

Trương Hoàn cũng không có lang thang bên ngoài, cậu mua một bó bách hợp một bó hoa cúc, đến nghĩa trang cha mẹ ở.

Trời muốn mưa từ chiều và cả đêm hôm qua, đến sáng sớm hôm nay vẫn không có mưa xuống, khí trời âm trầm, có cảm giác mây đen áp đỉnh. (đề đầu?)

Cậu ngồi xe đến nghĩa trang ngoại ô, ngoại ô không nóng bức giống trong thành, ngược lại có chút gió nhẹ.

Cậu chào hỏi bảo vệ, liền trực tiếp đi vào.

Trong nghĩa trang, tựa hồ mỗi một mộ bia đều giống nhau, Trương Hoàn nhìn nghĩa trang này, không khỏi đau buồn, bị thương nồng đậm còn hơn lúc trước tập kích cậu, vô luận là sống, vô luận là chết, hoá ra, người với người đều không có gì khác biệt, ngoại trừ có tình yêu, có tưởng niệm, và có thể nhìn thấy người yêu mình ở trong mắt là không giống nhau, Trương Hoàn nghĩ thầm, chính mình cùng mỗi một người xa lạ trên thế gian này có cái gì không giống, cùng một gốc cây ven đường có cái gì không giống, cùng những người chôn dưới phần mộ có cái gì không giống, cùng bó hoa đang cầm trong tay có cái gì không giống...

Ngoại trừ cậu còn nhớ rõ vị trí mộ của cha mẹ, biết bọn họ đang ở chỗ nào, còn có ai nhớ rõ, còn có ai biết, hai người nằm dưới bia mộ này, lại cùng những người dưới mộ bia khác có gì bất đồng, bọn họ đã từng có một cuộc đời thế nào, bọn họ là yêu con mình cỡ nào, mới có thể vì bảo vệ con mình mà không quản sinh mạng chết đi...

Trương Hoàn có cảm giác đi vào thế giới tĩnh lặng và u huyền (âm u huyền hoặc), khí trời nóng bức như vậy, cậu mặc một thân đồ đen, thế nhưng một đường đi tới, vậy mà hầu như không ra mồ hôi.

Cậu đứng trước mộ hợp táng* của cha mẹ, dâng lên hoa tươi, lại dùng tay lau đi ảnh chụp vì trải qua gió thổi nắng chiếu mà trở nên mờ hồ của hai người.

(*hợp táng = chôn chung)

Loại khí trời này, trong nghĩa trang căn bản không có những người khác, Trương Hoàn một mình ngồi đó, tầng mây đen nghìn nghịt càng ngày càng thấp, sắc trời tối đen giống như thời khắc hoàng hôn gần tối, cây bách chung quanh nghĩa trang chập chờn trong gió, xào xạc xào xạc, Trương Hoàn canh giữ ở đó, lại không cảm thấy sợ, ngược lại cảm thấy an bình.

Tiểu Bảo: có ai để ý, chú Triệu không lên sàn 3 chương rồi không?

Btw, có ai biết làm sao để down kịch truyền thanh trên một trang web bên Trung không? Đăng bởi: admin

74. Chương 74

Chương 74 : Lo lắng

Sinh nhật Trương Hoàn, Triệu Trần vốn chuẩn bị thật tốt chúc mừng cho cậu, mua quà sinh nhật, thậm chí trong phòng cũng tỉ mỉ bố trí thành phong cách vui tươi, đặt nhà hàng, đã nghĩ xong lời nói lãng mạn phải nói, còn chuẩn bị mang Trương Hoàn ra biển câu cá...

Thế nhưng, Trương Hoàn lại tựa hồ tuyệt đối không để ý đến sinh nhật cậu, khi Triệu Trần nói với cậu nên chúc mừng sinh nhật như thế nào, Trương Hoàn một chút thần sắc cao hứng cũng không có, dưới tình huống Triệu Trần quần quít hỏi, Trương Hoàn mới nói, “Em muốn về nhà, nhà dì mừng sinh nhật cho em.”

Triệu Trần nghe cậu nói vậy, lên tiếng, “Tôi biết, em về sớm một ngày, bọn họ mừng sinh nhật sớm cho em, hôm sinh nhật liền ở với tôi, cũng không vương, đúng không?”

Trước đây tuy Trương Hoàn biểu hiện lãnh đạm, nhưng Triệu Trần biết đứa nhỏ này tâm địa rất ôn nhu, bất quá, lúc này cậu lại không để bụng sự tích cực của Triệu Trần, thậm chí có chút không nhận được, “Không phải chỉ là một sinh nhật sao, phí thời gian đi chúc mừng, ông đừng loạn tốn tinh lực vào những chuyện vô nghĩa này, được không!”

Triệu Trần hoàn toàn không biết Trương Hoàn vì sao lại bực bội với sinh nhật của mình thế, thế là, sau đó không cũng tiện hỏi lại.

Sáng sớm Trương Hoàn đi học, Triệu Trần cũng vội vàng họp chuyện công ty, đến trưa còn gọi cho Trương Hoàn một cuộc gọi ngắn, tùy ý nói vài câu, liền cúp.

Triệu Trần rất lo lắng tình trạng của Trương Hoàn, buổi tối, muốn gọi điện cho Trương Hoàn, lại sợ quấy rầy cậu. Chỉ đành nhắn một tin nhắn qua, nhưng Trương Hoàn lại không trả lời ông, thế là, ông gọi điện qua cho Trương Hoàn, phát hiện Trương Hoàn tắt điện thoại.

Triệu Trần đành đợi đến sáng hôm sau mới liên lạc Trương Hoàn, ông biết Trương Hoàn quen dậy sớm, vì vậy sáng sớm liền gọi cho cậu, không nghĩ tới Trương Hoàn vẫn không khởi động máy, dưới tình huống không có biện pháp, ông chỉ phải gọi cho đường Trương Hoàn.

Từ trong miệng đường Trương Hoàn biết được Trương Hoàn không có việc gì, Triệu Trần cũng yên lòng rất nhiều, sau đó kêu ông ta đưa điện thoại chuyển cho Trương Hoàn.

Triệu Trần nghe thấy dượng Trương Hoàn dùng ngữ khí mang theo chút quát mắng nói chuyện với đứa nhỏ của ông, lúc đó trong lòng Triệu Trần có chút tức giận, nghĩ thầm Trương Hoàn ở chỗ mình, mình một chút cũng không nỡ nói cậu, nhưng cậu về nhà dì, cư nhiên liền biến thành cớ đại tùy ý liền có thể mắng, Triệu Trần đối với dượng bất mãn.

Ông lo lắng hỏi tình hình của Trương Hoàn, tinh thần Trương Hoàn tựa hồ không được tốt, ngữ khí nhàn nhạt, nói cậu không có chuyện gì, sẽ đi mở điện thoại của mình, sau đó liền không nói với ông nữa, trực tiếp trả lại điện thoại cho dượng.

Lúc Triệu Trần nói chuyện với dượng qua điện thoại, ngữ khí xác thực không được tốt, còn lập tức cúp máy, bởi vì ông vội vàng gọi qua máy Trương Hoàn. Tuy Triệu Trần vội vàng gọi đến điện thoại Trương Hoàn, nhưng máy Trương Hoàn vẫn như cũ không khởi động.

Qua một lúc thật lâu, điện thoại Trương Hoàn mới mở, thế nhưng Triệu Trần gọi tới, cũng không có người nghe.

Bởi vì chuyện Trương Hoàn, Triệu Trần thậm chí không cách nào làm chuyện khác, hoàn toàn lo lắng đứa nhỏ luôn kêu ngạo lại nhạy cảm này.

Liên tục gọi cho Trương Hoàn hai tiếng đồng hồ, Trương Hoàn cũng không nghe, Triệu Trần lại lo lắng, chỉ đành lại gọi cho dượng Trương Hoàn, hỏi ông tình huống của Trương Hoàn.

Dượng nhận được điện thoại Triệu Trần hỏi Trương Hoàn, ông cung kính nhiệt tình lại kinh ngạc nói, “Triệu tiên sinh, thật ngại quá, tôi từ sớm đã đi làm, nó còn trong nhà, nếu nó mở máy, sao lại không nhận điện thoại của Triệu tiên sinh ngài chứ, thật sự là quá không ra gì rồi...”

Triệu Trần không muốn nghe Tiết phụ phê bình Trương Hoàn, trực tiếp cắt ngang, “Tôi là muốn biết cậu ấy bây giờ đang ở đâu, có phải xảy ra chuyện rồi không, cũng không thể liên lạc với cậu ấy, tôi có chuyện quan trọng muốn tìm.”

Dượng lập tức nói, “Nói không chừng nó còn đang ở nhà, có thể đang nghịch máy tính, nhất thời quên không xem điện thoại, cho nên mới không nhận điện thoại của Triệu tiên sinh. Tôi lập tức gọi về nhà, hỏi một chút tình huống của nó. Bảo nó lập tức gọi lại cho ngài, ngài xem có được không?”

Triệu Trần sốt ruột không được, nói, “Vậy ông liên lạc về nhà, để cậu ấy gọi cho tôi!”

Nói xong, liền cúp máy.

Tiết phụ kì quái Triệu Trần rốt cuộc là gặp chuyện quan trọng gì mà phải tìm Trương Hoàn, mà từ thái độ sáng sớm Trương Hoàn đối đãi với điện thoại của Triệu Trần, đứa bé này tựa hồ cũng không thích phản ứng Triệu Trần, Tiết phụ không khỏi nghĩ, lẽ nào Trương Hoàn lại cùng cô bé Triệu Sống kia phát sinh mâu thuẫn, Triệu Sống thậm chí muốn ba cô làm thuyết khách, mà Trương Hoàn đứa nhỏ này luôn là tính tình bướng bỉnh, tính cách lại kiêu ngạo, thế là không muốn cùng Triệu gia có liên hệ.

Tiết phụ suy đoán, cảm giác hình như là thế, nhưng lại cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, dù sao, một người cha bởi vì con gái bảo bối thích một người, sẽ không bởi vậy mà trân trọng con rể, ngược lại sẽ không vừa mắt mọi thứ của con rể, dù sao, con gái và con trai không giống nhau.

Tiết phụ suy bụng ta ra bụng người, cho nên mới cảm thấy suy nghĩ vừa rồi không đúng lắm, thế nhưng, chuyện chân chính là thế nào, ông cũng không quá rõ ràng.

Bởi vì mỗi người trong nhà đều có điện thoại, máy bàn của Tiết gia sớm ngưng sử dụng rồi, ông gọi cho Tiết Lộ ở nhà, hỏi Trương Hoàn có nhà không, bảo Trương Hoàn gọi điện cho Triệu tiên sinh.

Bây giờ Tiết Lộ nghe thấy Triệu tiên sinh trong lòng rất khó chịu, cảm thấy người này đã là một người cha có con gái trưởng thành rồi, lại cư sừng làm nghề, không chỉ dụ dỗ anh họ cô, còn chân đạp hai thuyền, lại dụ dỗ bạn học cô. Cho nên, đối mặt với lời của cha, khẩu khí cô không được tốt, nói, “Anh từ sáng sớm đã ra ngoài rồi, còn đi trước cả mẹ. Chú Triệu muốn tìm anh ấy, chính mình tìm không được sao? Còn muốn anh gọi cho ông ta!”

Tiết phụ bất mãn với ngữ khí của con gái, nhưng lại không có biện pháp với con gái bảo bối, nói, “Hoàn Hoàn không có ở nhà a! Triệu tiên sinh nếu có thể liên lạc nó, còn không sớm liên lạc. Triệu tiên sinh là có

việc gấp tìm anh con, nó đi đâu rồi, sao vẫn không nghe điện thoại?”

Tiết Lộ nói, “Con làm sao mà biết. Lúc anh ra ngoài lại không nói đi đâu!” Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, lại gọi cho Trương Hoàn, quả thật vô luận gọi thế nào đều không có người nghe, Tiết Lộ cũng lo lắng, nhớ đến trạng thái Trương Hoàn lúc ra ngoài phi thường không tốt, bắt đầu lo cậu có phải là đã xảy ra chuyện gì không.

Tiết phụ bị con gái cúp điện thoại, cũng không có biện pháp với cô, đành gọi qua cho Triệu Trăn, đầu tiên là xin lỗi, sau đó nói Trương Hoàn không có nhà, sáng sớm cậu đã ra cửa, rốt cuộc không biết đi đâu.

Triệu Trăn nghe được kết quả này, càng thêm lo lắng, ông không muốn nhiều lời cùng Tiết phụ, trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó liền lái xe đến trường Trương Hoàn tìm cậu, còn gọi điện cho mấy người bạn học có quan hệ tương đối tốt với Trương Hoàn hỏi, thậm chí còn gọi điện cho đàn anh và thầy của Trương Hoàn, ông chỉ nói mình là chú Trương Hoàn, tìm cậu có việc, hỏi cậu có ở trường không, thế nhưng đạt được cũng là đáp án phủ định, nói Trương Hoàn không có ở trường.

Triệu Trăn đến phòng Trương Hoàn thuê, ông có chìa khoá căn hộ này, mở cửa vào xem, bởi vì Trương Hoàn thật lâu không tới đây, trong phòng đã có một tầng bụi không quá rõ ràng, ông biết Trương Hoàn khiết phích, nếu như cậu đã tới đây, chuyện thứ nhất chính là dọn dẹp sạch sẽ nơi này, nếu chỗ này có bụi, vậy nói rõ Trương Hoàn đã thật lâu không về đây.

Triệu Trăn lại vội vàng xuống lầu lái xe, ghé ngồi sau xe thậm chí còn đặt một bó hoa hồng đỏ lớn, vậy mà người muốn đưa lại không tìm được.

Triệu Trăn thật sự không biết Trương Hoàn có thể đi đâu, lại gọi cho Tiết phụ, hỏi Trương Hoàn có thể đi chỗ nào.

Tiết phụ suy nghĩ một chút, lập tức cho ra đáp án, nói, “Hôm nay là ngày giỗ cha mẹ thằng bé, nếu không ở trường học, nó cũng sẽ không đi nơi khác, như vậy, chắc là nghĩa trang tế bái cha mẹ đi.”

Triệu Trăn nghe Tiết phụ nói vậy, có cảm giác tâm đột nhiên sáng tỏ.

Nghĩ thầm thảo nào trước đây Trương Hoàn phản đối ông tổ chức mừng sinh nhật cho cậu, hoá ra, sinh nhật ngày này chính là ngày giỗ cha mẹ cậu.

Triệu Trăn bắt đầu tự trách mình không đủ chu đáo, mặc dù ông biết cha mẹ Trương Hoàn đã qua đời, còn là tai nạn xe mà mất, thế nhưng, ông lại không chú ý xem thời gian cha mẹ cậu qua đời còn có duyên cớ gì không.

Ông nghĩ, hôm nay Trương Hoàn tất nhiên rất khó chịu, càng thêm cần người làm bạn mới đúng, nhưng mình lại không biết.

Trong lúc nhất thời trong lòng ông thật khó chịu, chỉ muốn nhanh đến bên cạnh Trương Hoàn, cho dù vô pháp an ủi cậu, có thể ở bên cạnh bồi cậu, cũng sẽ khá hơn một chút đi.

Triệu Trăn hỏi rõ địa chỉ nghĩa trang cha mẹ Trương Hoàn, sau đó liền tự mình lái xe đi.

Ở cửa hàng hoa bên đường, còn mua một bó cúc to.

Trên đường lái xe đến nghĩa trang ngoại ô, gió liền bắt đầu lớn, mắt thấy mưa sắp hạ xuống.

Triệu Trăn cảm thán trong lòng, sớm không mưa muộn không mưa, cố tình phải vào lúc này mà mưa, không biết Trương Hoàn đến nghĩa trang có mang dù hay không, không cần mặc mưa mới tốt.

Giữa hè gặp mưa rất dễ sinh bệnh.

Tiết phụ nói chuyện điện thoại với Triệu Trăn xong, bởi vì lo lắng, liền gọi điện nói chuyện này cho vợ, Tiết mẫu sau khi nghe xong, cũng lo lắng, nói, “Hôm nay Hoàn Hoàn đích thật rất không thích hợp, chỉ sợ nó thật gặp chuyện không may, tôi thấy, ông có thể xin nghỉ hay không, nếu có thể, ông lái xe đến nghĩa trang nhìn một cái, không cần thật sự xảy ra chuyện mới tốt.”

Tiết phụ suy nghĩ một chút, nói, “Triệu tiên sinh đang vội vã tìm thằng bé, không biết ông ấy có tìm được người chưa. Ai, tôi nên nói cho ông ấy, chúng ta cũng đi tìm, miễn cho ông ấy sốt ruột tìm người, còn cho là nhà chúng ta không coi Hoàn Hoàn ra gì.”

Nghe Tiết phụ nói vậy, sau đó Tiết mẫu cũng biết bọn họ hẳn là nhanh đi tìm người, thế là, bảo Tiết phụ lái xe đi đón bà, hai người cùng đến nghĩa trang nhìn một cái, vô luận thế nào, cũng phải tìm được Trương Hoàn, không thể để cậu xảy ra chuyện.

Tiểu Bảo : không liên quan, chúc mừng Ngày Nhà Giáo Việt Nam ^^ Đăng bởi: admin

75. Chương 75

Chương 75 : Nghĩa trang (2)

Khi Triệu Trăn đến nghĩa trang, mưa đã rơi xuống, còn không hề nhỏ, thậm chí mưa ở ngoại ô còn lớn hơn cả trong thành, ào ào trút xuống, trong đất trời hình thành một màn mưa.

Triệu Trăn lo lắng Trương Hoàn, không biết cậu rốt cuộc có ở trong nghĩa trang không, hoặc là cậu ở đây, cậu có đủ hay không, nhưng nhìn mưa rơi, cảm thấy cho dù bung dù, chỉ sợ cũng bị mưa xối lạnh thấu tim.

Triệu Trăn đỗ xe xong, che dù xuống xe, cũng không có tinh thần đi cầm bó hoa cúc tế bá cha mẹ Trương Hoàn kia, trực tiếp đi tìm Trương Hoàn quan trọng hơn.

Vừa mới xuống xe, gió liền thổi mưa tới, quần lập tức ướt.

Triệu Trăn nhìn nghĩa trang trong mưa gió càng lộ ra thê lương bi ai, trong lòng nặng nề, sầu lo càng nặng.

Đến chỗ quản lý hỏi, biết được quả thật có một cậu bé đẹp trai cao gầy ôm hoa vào nghĩa trang, hơn nữa đã đi rất lâu, còn không thấy cậu ra.

Loại nghĩa trang này quản lý rời rạc, căn bản sẽ không có chuyện người tới đăng kí, thấy có người thật lâu chưa ra, bọn họ cũng không để ý.

Triệu Trăn biết chỗ này chính là bộ dạng đó, thế nhưng vẫn không nhịn được tức giận, tâm nghĩ những người này thấy mưa lớn như vậy, cũng không biết quan tâm một chút người vào nghĩa trang đã đi ra chưa.

Triệu Trăn nhìn thoáng qua nghĩa trang diện tích không nhỏ này, từng mộ bia tựa hồ không có gì khác nhau, mà mây thấp mưa lớn, khắp nơi đen kịt, tầm nhìn không xa, muốn tìm được mộ cha mẹ Trương Hoàn bên trong thật đúng là khó tìm, may mà ông đã hỏi Tiết phụ số bia mộ, tìm sẽ đơn giản hơn nhiều.

Hỏi nhân viên quản lý vị trí cụ thể của số bia mộ, Triệu Trăn liền miễn cưỡng che dù đi nhanh đến hướng đó.

Nhân viên quản lý còn đang hô phía sau ông, “Phải nhanh đi ra — —“

Triệu Trăn căn bản không để ý tới, cầm ô chống lại mưa gió đã rất không dễ dàng.

Mưa như trút nước, toàn thân ông trên cơ bản đã ướt, bất quá, lúc này vô pháp quan tâm đến những thứ này.

Đi vào nghĩa trang, nhìn từng bia mộ ở trong mưa gió vẫn an tĩnh lặng yên như cũ, trong lòng Triệu Trăn rất có cảm xúc, nghĩ thầm ngày nào đó, ông cũng sẽ biến thành một phần mộ đồng dạng mà thôi, mọi người dựa theo bia mộ tìm ông, sau đó có thể hiến cho ông một bó hoa đã coi như không tệ.

Không hiểu sao, Triệu Trăn vẫn không thương xuân bi thu lại nhớ đến của Đào Uyên Minh — Thân thích hoặc dư bi, tha nhân diệc dĩ ca. Tử khứ hà sở đạo, thác thể đồng sơn a.*

(*tạm dịch: Thân thích có lẽ còn có vài người bi thương, người khác cũng bắt đầu ca hát. Chết đi còn có thể nói gì, nâng thân thể cùng núi non)

Tuy người đều sẽ chết đi, thế nhưng, bây giờ ông còn sống, còn có thể chọn lựa cách sống mình thích, có thể bảo vệ người mình yêu, cho nên, ông cảm thấy cũng không tệ lắm.

Có bi thương, nhưng mà, vẫn có thể khoái đạt*.

(*khoan dung/ cởi mở/ to lớn)

Triệu Trần xuyên qua nghĩa trang hơn mười phút, mới tìm thấy khu mộ cha mẹ Trương Hoàn ở, đã gần đến bên rìa nghĩa trang, bất quá, phong cảnh chỗ này khá đẹp, căn cứ theo Triệu Trần quan sát, cảm thấy phong thủy bên này còn tốt hơn một chút, sợ rằng một chỗ tốt không ít tiền.

Năm đó cha mẹ Trương Hoàn đột nhiên mất, có thể có thân thích vì bọn họ mua một phần mộ tốt không ít, có lẽ cũng coi như hiếm thấy.

Trương Hoàn ngồi trong mưa gió, tùy ý gió mưa tập kích, sừng sững không động, cậu tựa hồ đã không cảm nhận được mưa gió, trong đầu cũng không nghĩ bất kỳ thứ gì, chỉ là lẳng lặng ngồi đó mà thôi, nước mưa lạnh lẽo, khiến cậu cảm thấy kỳ thật cũng không tệ lắm.

Cậu nghĩ cứ thế này bởi cha mẹ thật lâu, không muốn nghĩ đến những chuyện phàm trần, không muốn đi hâm mộ di dương còn có Tiết Lộ tạo thành một nhà ba người, không muốn nghĩ Triệu Trần có đúng là ngoài cậu còn có những người khác không, không muốn nghĩ nhân sinh tương lai phải làm thế nào, không muốn nghĩ nếu như cùng Triệu Trần xa cách rồi, sau này trong cuộc đời cậu còn có thể tiếp nhận người mới đến gần không...

Nước mưa chảy vào trong mắt cậu, mắt cảm thấy khó chịu, cậu đành đưa lưng về phía mưa gió, đầu tựa vào trong đầu gối, muốn hoá thành một tảng đá trong cơn mưa này, có lẽ, hết thấy rồi sẽ tốt thôi.

Cậu chưa từng giống như lần này đột nhiên muốn trốn tránh tất cả, muốn chạy trốn đến một nơi không người nào có thể tìm được, muốn hoá thành một tảng đá vô tri...

Triệu Trần ở trong mưa bước nhanh tới, trong trời đất hôn ám tràn ngập mưa giăng, cuối cùng thấy được người khiến ông đầy lòng lo lắng đầy lòng yêu thương.

Trương Hoàn căn bản không nghe thấy tiếng bước chân, cậu chôn mặt trong đầu gối ngồi đó, lấy một tư thế an tĩnh muốn trốn tránh thương tổn hoá thành bức điêu khắc trong mưa.

Trong nháy mắt Triệu Trần thấy cậu, tâm giống như muốn nát rồi, đau đớn nặng nề chân chân thật thật khiến ông siết chặt nắm tay, ông bước nhanh về phía trước, ngồi xổm xuống bên người Trương Hoàn, che dù trên đầu Trương Hoàn, ôn nhu gọi cậu, “Trương Hoàn, chúng ta trở về đi.”

Bởi vì đã không còn nước mưa xối lên người, bên cạnh còn có một vật thể toả ra hơi ấm, Trương Hoàn biết có người đến, nghe thấy giọng Triệu Trần, tim cậu đột nhiên căng thẳng, ngực vốn đã không còn tri giác tựa hồ lại bắt đầu âm ỉ đau.

Cậu không muốn ngẩng đầu lên, cậu không muốn nhìn thế giới này, cậu vẫn như cũ chôn mặt trong đầu gối, không hề động.

Triệu Trần một tay cầm dù, một tay nhẹ nhàng vuốt tóc Trương Hoàn, ông biết Trương Hoàn nhất định khó chịu trong lòng, ông cũng không có lời an ủi hay nào, chỉ nói, “Trương Hoàn, theo tôi về đi. Em xem, em cũng đã tể bái cha mẹ em rồi, mưa lớn thế này, em ở đây mắc mưa ngã bệnh, cha mẹ em cho dù ở dưới đất không phải cũng lo lắng cho em, được rồi, ngoan, cùng tôi trở về, được không nào?”

Trương Hoàn được ông vỗ về mà hơi giật giật thân thể, ngẩng đầu lên, con người không có thần thái gì, nhàn nhạt nhìn Triệu Trần, lại dời tầm mắt đi chỗ khác, giọng khàn khàn, “Ông tới đây làm gì, ông đi đi!”

Triệu Trần không biết Trương Hoàn hiểu lắm ông chân đạp hai thuyền chân trong chân ngoài, còn tưởng rằng Trương Hoàn lãnh đạm ông là bởi vì cậu đang thương tâm chuyện cha mẹ. Ông lấy ra khăn tay vội lau bọt nước trên mặt Trương Hoàn, nói, “Em đang nói gì vậy, em ở đây dầm mưa, em bảo tôi đi, tôi đi làm sao được. Tôi tìm em một ngày, em tới đây cũng không nói cho người khác một tiếng. Ngoan, cùng tôi về, hoặc là, đi tránh mưa trước!”

Nói xong, kéo Trương Hoàn đứng lên.

Chân tay Trương Hoàn đều đã tê dại, cũng không tiện cử động, khí lực Triệu Trần lại lớn, cho dù Trương Hoàn muốn phản kháng, nhưng cũng bị ông kéo đứng lên, do chân đã tê, không cách nào đứng vững, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Triệu Trần đưa tay ôm lấy Trương Hoàn sấp ngã xuống, sau đó kéo vào trong lòng, dù trên tay lại bị gió thổi rớt, ở trong mưa bay đi thật xa.

Nước mưa tạt trên mặt, cảm giác rất không tốt, Triệu Trần ôm lấy Trương Hoàn, nói, “Theo tôi về. Đừng ở chỗ này phá hư chính mình. Người chết không thể sống lại, em ở chỗ này phá hư chính mình cũng sẽ không có tác dụng. So với luôn chìm sâu trong bi thương đối với người đã mất, quý trọng người còn sống không phải còn quan trọng hơn sao?”

Trương Hoàn nhín mày nhìn Triệu Trần, nước mắt chảy vào mắt, khiến cậu chỉ phải nhắm mắt lại, muốn đẩy Triệu Trần ra, quát, “Ông buông, không cần ở trước mặt cha mẹ cùng tôi lồi lõm kéo kéo.”

Triệu Trần lại không buông cậu ra, hai cánh tay như gọng sắt nắm chặt tay Trương Hoàn, nói, “Lẽ nào chuyện giữa chúng ta không thể để cho cha mẹ em biết? Tôi ngược lại có lời muốn nói với bọn họ. Em là đồng tính không phải chuyện tội ác tày trời, cùng tôi yêu nhau cũng không phải thiên địa bất dung. Tôi có thể bảo đảm với cha mẹ em, để cho bọn họ yên tâm, sau này, đã có tôi chăm sóc em chiều cổ em. Cho dù em muốn có con, tôi cũng nguyện ý cho em đi thụ tinh ống nghiệm một đứa, sẽ không để cho Trương gia tuyệt hậu. Những thứ này, tôi nghĩ, cha mẹ em sẽ không có ý kiến...”

Trương Hoàn ở trong mưa mở mắt ra, thế nhưng chỉ có thể híp mắt, nhìn khuôn mặt mơ hồ của Triệu Trần trong mưa, khuôn mặt ngay thẳng lại luôn mang theo ôn nhu, đôi mắt đen bóng thâm thúy, tim cậu đột nhiên như đao cắt, người đàn ông này, cậu có thể tin tưởng ông sao, thế nhưng Tiết Lộ lại nói ông và nữ nhân khác đây đưa cùng một chỗ.

Trương Hoàn cảm giác bản thân một chút cũng không nhìn thấu Triệu Trần.

Người muốn nhìn thấu một người khác, thật sự là quá khó khăn, có vài người, cho dù ở cùng nhau vài chục năm hay cả đời đều nhìn không thấu đối phương, duy trì quan hệ hai người bền chắc, ngoại trừ tầng ngoài nhất định, chỉ có thể là tin tưởng, vô điều kiện tin tưởng đối phương.

Trương Hoàn lắc đầu trước mặt Triệu Trần, vẫn muốn tránh thoát ràng buộc của ông, “Không, không được. Ông có thể chăm sóc* tôi, nhưng mà, tôi nhìn* không thấu ông.”

(*chỗ này đều cùng một chữ ‘ ’ nhưng là 2 nghĩa khác nhau của nó)

Triệu Trần bắt lấy Trương Hoàn thật chặt, Trương Hoàn dầm mưa thời gian dài, lại thêm tinh thần vốn không tốt, căn bản không có khí lực cùng Triệu Trần đối kháng, rất nhanh lại bị Triệu Trần vững vàng ôm lấy, cậu muốn tự do động một cái đều trắc trở.

Triệu Trần đội mưa, lớn tiếng chấp vắn, “Vì sao không được, vì sao đột nhiên không được. Lúc trước không phải còn nói yêu tôi, có thể cùng tôi cùng một chỗ sao? Thế nào lại không được!”

Trương Hoàn quay mặt đi, có lẽ cậu đã khóc, thế nhưng, mưa lớn như vậy, cho dù là chính cậu, cũng không phân rõ trần khỏi mắt mình là nước mắt hay là mưa, cậu không ngừng lắc đầu, “Tôi thích ông, thế nhưng, tôi không phải loại người thích một người là có thể dễ dàng tha thứ ông chân đạp hai thuyền. Ông đi đi, ông không cần lo cho tôi.”

Triệu Trần nghe Trương Hoàn nói sững sốt một chút, khí lực trên tay thả lỏng, vì vậy Trương Hoàn liền hung hăng đẩy ông ra, lui ra sau hai bước muốn chạy mất.

Triệu Trần nhanh chóng tiến lên đuổi theo cậu, bắt được cánh tay cậu, một phen kéo cậu quay về trong lòng mình, nói, “Cậu này có ý gì. Em nói tôi chân đạp hai thuyền? Tôi lúc nào thì chân đạp hai thuyền. Em từ đâu nghe được, em không nguyện ý tin tưởng tôi?”

Mưa gió nặng nề kéo tới, nghĩa trang được nước mưa cọ rửa, trên mặt đất đã tích thành vũng nước, Trương Hoàn đá phải bó hoa cậu mua để tề cha mẹ nhưng đã bị gió thổi sang một bên, nhưng cậu bất chấp không nhặt bó hoa, chỉ đá nó qua một bên, Trương Hoàn ở trong mưa không mở nổi mắt, trong nháy mắt mắt hững, “Chẳng lẽ không đúng sao? Ông không phải cùng bạn học Lộ Lộ có một chân.”

Triệu Trần nắm chặt cậu, mờ mịt hỏi, “Cái gì bạn học?”

Trương Hoàn thấy Triệu Trần không thừa nhận, vừa nghĩ hay là Tiết Lộ nói không đúng, lại vừa nghĩ có lẽ là Triệu Trần không muốn thừa nhận mà thôi...

Cậu mâu thuẫn, Triệu Trần đã kéo cậu lại gần, túm cậu đi nhặt dù bị thổi xa xa, Trương Hoàn không đi cùng ông.

Triệu Trần liều mạng kéo cậu, quát lên, “Em cái tên xú tiểu tử này, một vừa hai phải cho tôi, trong mưa này không phải thời gian tranh cãi âm ỉ, đi về em phải nói rõ cho tôi, cái gì mà chân đạp hai thuyền, còn nói tôi và bạn học em họ em có một chân, cmn, toàn là mấy thứ loạn thất bát tao!”

Trương Hoàn bị Triệu Trần siết tay phi thường đau, không ngừng giãy dụa, “Ông buông ra cho tôi.”

Triệu Trần bị Trương Hoàn giãy dụa đến tức giận, cắn bản không thả, còn nói, “Em bớt ở chỗ này cùng tôi cứng đầu, theo tôi về.”

Trương Hoàn nhắc chân đá ông, “Không đi, tôi không đi.”

Triệu Trần đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn chằm chằm Trương Hoàn, thấy Trương Hoàn tính tình cố chấp, lại đột nhiên kéo cậu vào trong lòng, nâng gáy hôn lên môi cậu, nói là hôn, càng giống cắn hơn.

Ông cắn đến mức Trương Hoàn kêu lên, giơ tay muốn đánh ông, thế nhưng Triệu Trần lại làm sâu thêm nụ hôn này, ngậm môi Trương Hoàn vừa liến vừa mút vừa gặm, còn lại dụng thời gian rảnh nói, “Đừng ở trước mặt mẹ cha mẹ em trình diễn ẩu đả, nếu không tôi ngay tại chỗ xử em.”

Cái hôn của Triệu Trần khiến Trương Hoàn cảm nhận được một chút nhiệt độ, hơi thở ông thổi đến khiến cậu hoảng hốt trong nháy mắt, lại nghe ông nói những lời này, không khỏi giương mắt ngây ngốc nhìn ông, đột nhiên an tĩnh lại.

Triệu Trần lôi kéo Trương Hoàn đi nhặt dù, che dù xong, lại lôi cậu đi khỏi, mới đi vài bước, liền thấy trong màn mưa cách đó không xa, di dượng Trương Hoàn miễn cưỡng che dù đứng đó, hai người ngốc lăng mang theo kinh ngạc thậm chí có một chút khủng hoảng.

Chú thích:

__Đào Ưông Minh: tên Đào Tiềm (365-427), hiệu Ưông Minh, tự Nguyên Lượng, biệt hiệu Ngủ Liều tiên sinh, người Tầm Dương, nay thuộc huyện Cửu Giang, Giang Tây, một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc.

Một vài tác phẩm: Âm tửu, Quy khứ lai từ, Đào hoa nguyên kí.

(...tiểu sử dài lắm, xin lỗi nhưng tui lười trích)

Nguồn : [s://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%C3%A0o_Ti%E1%BB%81m#Ti.E1.BB.83u_s.E1.BB.AD](https://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%C3%A0o_Ti%E1%BB%81m#Ti.E1.BB.83u_s.E1.BB.AD)

__Nghĩ văn ca từ: (Bài ca ta thán) gồm 3 bài, là tác phẩm năm Đào Ưông Minh sáu mươi ba tuổi, sau khi viết hai tháng thì qua đời. Nhà thơ giả dụ tình huống bản thân sau khi chết, biểu đạt cách nhìn của chính mình đối với cái chết, cũng an ủi bạn bè thân thích không cần quá bi thương.

2 câu ở trên là hai câu cuối cùng trong bài thứ 3 của bài thơ này.

Nguồn : baike.baidu.com/view/1337852.htm

Tiểu Bảo: post trước cho chủ nhật, vì hôm đó sn tui, tui đình công đi chơi (~)~ Đăng bởi: admin

76. Chương 76

Chương 76 : Nhà nghỉ

Triệu Trần khi nhìn thấy dì dưỡng Trương Hoàn, ông sửng sốt một chút, sau đó càng ôm chặt Trương Hoàn, hai người cùng che một chiếc ô, giống như không có chuyện gì, mang theo Trương Hoàn đi qua bên cạnh hai người.

Trương Hoàn cúi thấp đầu, căn bản không thấy dì dưỡng cậu, thẳng cho tới khi đi qua bên cạnh hai người, dì nhẹ giọng kêu Trương Hoàn một tiếng, “Hoàn Hoàn?”

Lúc này Trương Hoàn mới phát hiện có người khác, nâng mắt một chút, thấy được dì dưỡng ngốc lẳng đứng một bên.

Cậu sửng sốt, sau đó mày còn nhú chặt hơn mới vừa nãy.

Triệu Trần cũng không cho dì dưỡng Trương Hoàn có cơ hội nói chuyện, ôm eo cậu, mạnh mẽ mang cậu đi.

Triệu Trần khí thế quá lớn, không giận tự uy, tựa hồ quanh người ông tản ra khí tràng, giống như có thể làm cho mưa cũng muốn tách ra, trong khoảng thời gian ngắn dì dưỡng căn bản không biết phải làm sao ngăn cản Triệu Trần mang Trương Hoàn đi.

Dì dưỡng lúc này hầu như nhìn thấy toàn cảnh, hai người tới lúc Trương Hoàn và Triệu Trần đang lôi kéo nhau, bởi vì tiếng mưa rơi, hai người không nghe được Triệu Trần và Trương Hoàn đang nói cái gì, ban đầu còn tưởng rằng họ đang cãi nhau gì đó, nhưng tuyệt đối sẽ không đoán rằng bọn họ là bởi vì vấn đề tình cảm mà khắc khẩu, sau đó thấy Triệu Trần đột nhiên ôm hôn Trương Hoàn, hai người mới như bị sét đánh trúng ngây ngẩn cả người, biến thành người đá trong mưa.

Dì muốn nói gì đó, thế nhưng, khiếp sợ uy nghiêm của Triệu Trần, mà nói không ra lời.

Thấy Triệu Trần mang theo Trương Hoàn trực tiếp bỏ đi, dưỡng mới kéo vợ đang ngây người một cái, ý bảo bà mau đuổi theo nhanh chóng rời đi.

Triệu Trần trực tiếp mang theo Trương Hoàn ra khỏi nghĩa trang, ở bãi đỗ xe bên ngoài tìm xe mình, lúc này, mưa đã nhỏ hơn một chút, tuy vẫn đang không ngừng tạt lên ống quần, nhưng nửa thân trên lại không bị nước mưa xâm nhập.

Triệu Trần mở cửa xe bảo Trương Hoàn ngồi ghế sau, đóng cửa xe rồi mới vòng sang ghế lái, cả người ông đều là nước, ngồi vào chỗ, càng thêm khó chịu.

Bất quá, hiện tại cũng không quan tâm được nhiều như vậy, ông khởi động xe, nhanh chóng mở hệ thống sưởi, đồng thời quay đầu nói với Trương Hoàn, “Em cởi quần áo ra, đằng sau có khăn lông, em lau người một chút, cả người ướt nhẹp như vậy, rất dễ cảm lạnh.”

Trương Hoàn ngồi trong xe, bị khí nóng phả đến tinh thần hoảng hốt, nghe Triệu Trần nói vậy, cậu ngốc lẳng một hồi, mới ngơ ngẩn quay đầu lại tìm khăn lông, thấy trong một cái hộp trong suốt quả thật có hai cái khăn mới, liền lấy ra.

Triệu Trần thấy Trương Hoàn nghe lời mình, mới thở phào nhẹ nhõm, lại bảo cậu ném bó hoa hồng và hoa cúc sang một bên, để không cản trở cậu.

Trương Hoàn nhìn hai bó hoa kia vài lần, đẩy hoa ra sau, trầm mặt đưa một cái khăn lông cho Triệu Trần, Triệu Trần sửng sốt một chút mới nhận vào tay, sau đó lau lau nước mưa trên mặt và trên đầu mình, đồng thời cởi bỏ cúc trên cổ áo sơ mi, lau nước trên cổ, lúc này mới bắt đầu lái xe ra ngoài.

Trương Hoàn dùng khăn lau mặt xong liền che kín mặt, hơn nửa ngày không hề động đậy.

Triệu Trần lái xe luôn cẩn thận, từ kính chiếu hậu nhìn lướt qua Trương Hoàn, thấy Trương Hoàn không động, ông thả chậm tốc độ, mới quay đầu nói với Trương Hoàn, “Em cởi áo sơ mi ra, lau khô thân trên, nghe thấy không?”

Trương Hoàn giương mắt nhìn ông một cái, im lặng một lát, lau lau tóc rồi trực tiếp cởi bỏ sơ mi, dùng khăn lau nước.

Một lát sau, cậu mới thấp giọng hỏi, “Dì và dưỡng?”

Triệu Trần lái xe, nói, “Xe bọn họ theo chúng ta, không có chuyện gì.”

Trương Hoàn liền bất động, chỉ ngốc lẳng ngồi đó.

Triệu Trần thấy mưa thật sự quá lớn, lái xe như vậy không an toàn, xe không lái đi xa, liền chạy vào một nhà nghỉ không được tốt lắm ven đường.

Thấy mưa lớn như vậy, khách vì trú mưa mà đến, bà chủ ngồi trong đại sảnh trông mưa cũng không quá nhiệt tình, sau đó một cô bé phục vụ đến nói cho bà ta biết đó là một chiếc xe tốt, mới có chút tinh thần.

Triệu Trần dừng xe ở dưới hiên nhà nghỉ, thấy Trương Hoàn không nhúc nhích, ông đi qua mở cửa sau xe, đem cái áo sơ mi ướt kia khoác lên người cậu, kéo cậu từ trong xe ra, sau đó lôi kéo cậu vào đại sảnh nhà trọ.

Bà chủ vừa nhìn là hai nam nhân tướng mạo thượng phẩm, một người đàn ông thành thực uy nghiêm thiên thành (săn có, tự có) mị lực mười phần, còn có một thiếu niên tuấn mỹ lãnh đạm, bà ta lập tức tinh thần tràn đầy, đi qua thăm hỏi, “Tiên sinh là trú mưa hay là muốn dừng chân, dừng chân phải có thể căn cước ~”

Triệu Trần nhìn Trương Hoàn một cái, Trương Hoàn nhẹ cau mày nheo mắt diện vô biểu tình, ông nói với bà chủ, “Muốn hai phòng.”

Bà chủ thầm nghĩ, “Hai phòng a...”

Triệu Trần nói tiếp, “Lập tức sẽ có một đôi vợ chồng đi đến, một phòng cho bọn họ.”

Sau đó bảo bà chủ nhanh chóng sắp xếp, bà chủ nhiệt tình chu đáo tự mình mang hai người lên phòng trên lầu hai, bảo cô bé phục vụ đi chờ hai vợ chồng lập tức sẽ đến.

Nơi này là khu vực ngoại ô còn chưa vào thành phố, loại nhà nghỉ này, vừa là chỗ dừng chân (= motel), vừa là nơi cho những người đến thành phố này du lịch, nhưng không muốn vào trong thành ở khách sạn đắt tiền, bởi vậy, không cần suy nghĩ điều kiện trong nhà trọ tốt bao nhiêu, bất quá, đối với Triệu Trần mà nói, ở đây tránh mưa cũng không có cái gì không thích hợp, ông luôn là người không quá câu nệ tiểu tiết, hơn nữa cũng không phải rất thích hưởng thụ, nhà trọ bình dân ông vẫn có thể chấp nhận, nhưng Trương Hoàn lại không, khiết phách luôn khiến cậu không thích ứng ở rất nhiều nơi.

Căn phòng tốt nhất cũng mang theo một mùi khó ngửi của hơi ẩm và chất mùn lên men, trên giường lớn màu trắng còn có vết bẩn mờ mờ, tường trong góc phòng càng có vết tích không thể chịu nổi...

Trương Hoàn đứng ở đó, nhìn căn phòng này, liền toàn thân khó chịu, cậu cũng không muốn dùng phòng tắm trong nhà trọ này.

Cậu chỉ trầm mặc đứng.

Triệu Trần vào phòng liền bảo bà chủ ra ngoài, còn rút mấy tờ tiền làm tiền boa.

Ông đưa tiền boa cho người ta, bà chủ còn tưởng rằng ông đưa tiền bịt miệng, thế là máu nhiều chuyện trong lòng càng cuộn trào mãnh liệt gào thét dữ dội, nghĩ thầm, hai người ướt nhẹp này lái xe chạy đến nhà trọ của bà ta, muốn phòng?

Chỉ là, theo sau lại có một đôi vợ chồng muốn tới lại là chuyện gì?

Bất quá, ba ta cũng không nghĩ nhiều, xuống lầu, Tiết phụ Tiết mẫu đi theo xe Triệu Trần, vừa lái qua một đoạn, lại vòng xe về, cũng dừng trước cửa nhà trọ.

Vào nhà trọ, còn chưa hỏi, phục vụ liền nói với bọn họ, vừa rồi một vị tiên sinh họ Triệu đã đặt phòng rồi, để bọn họ nghỉ ngơi trú mưa.

Điều này làm cho Tiết phụ Tiết mẫu đều sững sốt, cau mày không biết nên nghĩ về Triệu Trần thế nào.

Triệu Trần thấy Trương Hoàn đứng đó bất động, nửa ôm nửa đẩy cậu vào phòng tắm, nói, “Đi tắm đi!”

Trương Hoàn không muốn, nói, “Em không dùng phòng tắm ở đây.”

Triệu Trần sững sốt, sau đó nói, “Vậy cả người toàn là nước ngồi đây đợi mưa tạnh thì cảm thấy thoải mái hả!”

Trương Hoàn vẫn cố chấp không đi tắm, thậm chí không ngồi xuống bất kì chỗ nào trong phòng này, chỉ đứng đó, nói, “Em tình nguyện cả người ướt.”

Triệu Trần nhìn cậu như vậy, cho dù luôn dễ tính với Trương Hoàn, lúc này cũng muốn phát cáu, thế nhưng nhớ đến bộ dáng thương tâm của Trương Hoàn trong nghĩa trang, trong lòng lập tức chỉ còn lại mềm mại và thương tiếc, thế là mềm giọng xuống nói, “Chỉ là dùng nước nóng ở đây, nước luôn sạch sẽ, cũng ghét bỏ?”

Trương Hoàn nói, “Không có khăn.”

Triệu Trần đành nói, “Tôi xuống dưới xe lấy khăn đến, em chờ.”

Sau đó liền ra cửa, Trương Hoàn nhìn ông, lúc này mới động động.

Triệu Trần ở dưới lầu bị bà chủ hỏi có phải ông cần gì không, Triệu Trần không để ý tới, đến xe mình cầm ra cái khăn vừa này dùng qua, còn cầm cả tấm chăn trong xe ra, ôm lên lầu về phòng, đụng phải dưỡng Trương Hoàn trong hành lang nhỏ, Triệu Trần chỉ khẽ gật đầu với ông liền rời đi, làm cho dưỡng muốn nói lại thôi.

Rõ ràng là Triệu Trần nên là người bị khiển trách, thế nhưng Tiết phụ đứng đó, lại giống như mình là bên yếu thế.

Cầm khăn của chính mình đến, Triệu Trần lại thuyết phục Trương Hoàn đi tắm nước nóng.

Triệu Trần gọi điện thoại cho tài xế trong nhà trước, bảo y mang quần áo và tất cả vật phẩm đến, còn bảo thuận tiện mang người tới lái chiếc xe bị ướt kia về, giao phó xong việc này, ông lại đến chỗ bà chủ muốn khăn tắm mới, bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ như vậy, đầu giống đại nhân vật làm mưa làm gió, còn giống như tiểu nhị hơn. Bất quá, chính ông không ngại.

Mà bà chủ kia, trước còn ý nghĩ kỳ quái, sau đó không khỏi suy đoán, lẽ nào là người ta là anh em quanh mình chính đại? Hay là cha con?

Khi Triệu Trần quay về phòng, phát hiện Trương Hoàn còn ở trong phòng tắm, ông không thể không đi gõ cửa xem Trương Hoàn, một lát sau Trương Hoàn mới mở cửa, trong phòng tắm nóng hừng hực, Triệu Trần nhìn Trương Hoàn sắc mặt hồng nhuận, thở phào nhẹ nhõm, đưa tay sờ khuôn mặt dính nước của Trương Hoàn, nói, “Dùng chăn trên xe quần lấy người, không có gì chứ? Tôi bảo tài xế mang quần áo tới, mưa lớn như vậy, phòng chừng phải đợi hơn một tiếng mới có thể đến, em đi xem TV một lúc, nhé?”

Trương Hoàn thấy Triệu Trần vẫn là một thân quần áo ướt, biết ông bận tới bận lui, không khỏi đau lòng, lôi kéo ông vào phòng tắm, nhân thân nhu hoà xuống, nói, “Ông cũng vào tắm đi.”

Triệu Trần thấy thái độ Trương Hoàn mềm xuống, cũng yên lòng, cởi quần áo tắm nước nóng không gì tốt hơn, Trương Hoàn đứng trong phòng tắm yên lặng nhìn ông, nếu như bình thường, ông khẳng định đã đầy miệng đùa giỡn, nhưng hôm nay, ông lại đứng đấy không thôi, nói, “Em tắm xong, lau khô người rồi đi ra đi, tôi đặt chăn trên khăn lông rồi, em không thích ở đây, vậy chăn vẫn có thể dùng.”

Trương Hoàn không động đậy, lại nhìn hai mắt Triệu Trần, tiến lên ôm lấy Triệu Trần.

Triệu Trần sững sốt một chút, mới ôm đáp lại cậu, ghé vào tai cậu hôn một cái, ôn nhu hỏi, “Làm sao vậy?”

Trương Hoàn không trả lời, nghiêng đầu mềm nhẹ hôn lên môi Triệu Trần, Triệu Trần dùng một chút mới đáp lại cậu, hai người ôn nhu môi chạm môi, ngậm lấy, liếm hôn, không ngừng chạm vào lại tách ra, nhân thân giao nhau, dung hoà, thân mật ôn nhu tiếp xúc cùng một chỗ...

Hai người hôn một hồi, Trương Hoàn mới từ trên người Triệu Trần tách ra, lại lặng lẽ đi lấy khăn lông lau người, mang mỗi một đôi dép ra ngoài, trong phòng ngủ tìm được cái chăn mỏng Triệu Trần nói, cậu nhớ rõ cái chăn mỏng này là có đôi khi cậu ngủ trên xe Triệu Trần, Triệu Trần bỏ vào trong xe để cậu đắp trên người giữ ấm, cậu khoác chăn lên người, ngồi chỗ kia ngây người.

Cậu đã không hoài nghi tình cảm của Triệu Trần đối với cậu nữa, không tin lời Tiết Lộ nói với cậu là thật.

Chỉ là, dì dưỡng thấy cậu và Triệu Trần ở chung với nhau, vậy nên làm sao bây giờ? Đăng bởi: admin

77. Chương 77

Chương 77 : Phát tiết

Trong khoảng thời gian khi tài xế còn chưa mang quần áo đến, Triệu Trần đành cùng Trương Hoàn chờ, dì dượng thật ra có đến gõ cửa hai lần, Triệu Trần không mở cửa, nhưng nói hai câu bảo họ chờ, lát nữa ông sẽ cùng hai người nói chuyện.

Dì dượng đứng trước cửa bị Triệu Trần từ chối, hai mắt nhìn nhau, sau đó đều nhúu mày, nhất thời không biết nên làm sao chuyện Triệu Trần và Trương Hoàn.

Trong thời gian trước, bọn họ một mực nhất sượng tình nguyện (suy nghĩ từ một phía) cho rằng Triệu Trần đối đãi Trương Hoàn như con rể tương lai, cho nên mới đề bạt cậu như vậy, đối tốt với cậu, hơn nữa nhân tiện cũng đối với Tiết gia không tệ.

Không nghĩ tới, chuyện trên thế gian này, sự thật so với hí kịch còn muôn hí kịch hơn.

Hoá ra Triệu Trần không phải đối đãi Trương Hoàn như con rể, mà là xem Trương Hoàn thành tình nhân nam.

Dì dượng trong thời gian ngăn cản bản vô pháp suy nghĩ tại sao Triệu Trần có thể làm ra hành vi đoạt tình yêu với con gái, hơn nữa, bọn họ cũng vô pháp trách cứ Trương Hoàn, bởi vì Trương Hoàn cho tới nay đối với Triệu Trần tựa hồ không biểu hiện nhiệt tình, không nhìn ra cậu đối với Triệu Trần có phải là cam tâm tình nguyện, hoặc là, nói không chừng là cậu bị Triệu Trần bức bách, thậm chí, làm dì dượng của Trương Hoàn, bọn họ cảm thấy trong quá trình này, bọn họ vô tình hay cố ý không ý thức được làm đồng lõa của Triệu Trần.

Nghĩ đến cho dù là Triệu Trần bức bách Trương Hoàn tuân theo, dì dượng cũng vô pháp làm ra hành vi ngăn cản Triệu Trần. Dù sao, Triệu Trần là người như thế, bọn họ căn bản không thể trêu vào.

Triệu Trần nếu muốn nhà bọn họ phá sản, từ nay về sau không thể nào sống tiếp, chỉ cần mở miệng nói một câu, mà bọn họ, về sau cả đời liền phá huỷ, cho dù họ đã là người qua tuổi năm mươi, nguyện ý vì Trương Hoàn làm được một bước kia, thế nhưng, bọn họ còn có con gái, bọn họ có thể không quan tâm về sau, con gái lại không thể không quan tâm.

Dì nghĩ, nếu như Trương Hoàn là con trai ruột của họ, và bọn họ không có cô con gái Tiết Lộ, nói không chừng họ có thể vì Trương Hoàn mà cùng Triệu Trần lấy trứng chọi đá, thế nhưng, không phải vậy, Trương Hoàn không phải con ruột, họ còn một đứa con gái, con gái bọn họ còn cần một tương lai và nhà chồng thật tốt.

Từ việc dì dượng thuận theo không tranh cãi với Triệu Trần, không thể nghi ngờ, dì dượng đã thoả hiệp.

Bọn họ không có ý tứ phải vì Trương Hoàn ra mặt, vô luận là Trương Hoàn tự nguyện theo Triệu Trần chơi bởi, hoặc là Triệu Trần coi trọng tướng mạo Trương Hoàn rồi ép buộc, dưới tình huống Triệu Trần có quyền thế và tiền tài tuyệt đối, bọn họ đều bỏ qua trách nhiệm tính toán và lo lắng tương lai cho Trương Hoàn.

Bất quá, tuy nói đã thoả hiệp, nhưng hai người vẫn không thể nào hoàn toàn mặc kệ Trương Hoàn, dù sao họ cũng phải làm gì đó, cho nên, bọn họ vẫn chờ có thể cùng Triệu Trần đối diện nói chuyện.

Điều hoà trong phòng mang đi không khí vẫn đục bên trong, tuy rằng không khiến hoàn cảnh trong phòng trở nên tốt hơn, nhưng không khí cuối cùng cũng không khiến Trương Hoàn cảm thấy khó chịu giống ban đầu.

Triệu Trần tắm xong, chỉ quần khăn bên hông ngồi xuống cạnh Trương Hoàn, ông nhìn Trương Hoàn, Trương Hoàn cúi thấp đầu, mắt khép hờ, lông mi thật dài phủ xuống, hình thành một vệt tối, thần sắc bình thản trên khuôn mặt cậu lại chôn sâu vô hạn đau khổ, mũi thẳng tắp, môi xinh đẹp, da nhẵn nhụi giống như gốm sứ tinh tế, trong trắng nổi lên một chút đỏ ửng.

Vào thời khắc này, Trương Hoàn trầm tĩnh khiến cậu thoát nhìn như một pho tượng điêu khắc thương xót thiên hạ, Triệu Trần biết có lẽ là cậu còn đắm chìm trong bi thương dành cho cha mẹ, ông vươn tay nhẹ ôm vai Trương Hoàn, giọng nói trầm thấp mềm mỏng, “Vì sao không nói với tôi?”

Trương Hoàn ngược mắt lên nhìn Triệu Trần, ánh mắt đen trắng rõ ràng, trầm tĩnh tựa hồ sâu, đen thăm thăm, lại trong trẻo như vậy, giống như một khối thủy tinh đen trải qua hơn trăm triệu năm hình thành mà mang theo trần đầy linh khí.

Triệu Trần luôn cảm thấy Trương Hoàn đẹp, mà đặc biệt thích nhất mắt cậu.

Trước đây Trương Hoàn làm tổn thương con gái ông, ông lại không cho cậu một chút dạy dỗ, có lẽ, là do từ trong mắt Trương Hoàn ông không nhìn thấy bất luận một chút dơ bẩn nào, cho nên, mới tha thứ cho cậu.

Triệu Trần tiến tới khe hôn một cái bên khoé mắt cậu, lại hỏi một lần, “Vì sao không nói cho tôi biết hôm nay là ngày giỗ cha mẹ em?”

Trương Hoàn dời mắt sang chỗ khác, tựa hồ lại muốn rơi vào yên tĩnh trong lòng, Triệu Trần muốn cao giọng hỏi lần nữa, mà Trương Hoàn lại vào lúc này trả lời ông, “Nói cho ông biết thì có ích lợi gì!”

Triệu Trần vì câu hỏi ngược này mà sửng sốt, sau đó, trên mặt ông hiện ra một chút thần sắc bất đắc dĩ và chế giễu, ông chế giễu chính mình, trong thanh âm thậm chí mang theo một chút bi ai, “Nói cho tôi biết có ích lợi gì? Làm sao sẽ vô dụng?”

Trương Hoàn tựa hồ nghe ra sự bi ai này, thế là trong lòng như có gì đó chuyển động, nói, “Họ đều mất cả rồi, nói cho ông biết, ông lại không có cách nào làm họ sống lại. Ban đầu, em không muốn đi tế bái họ hôm nay, em cho rằng, em nên bước ra khỏi chuyện bọn họ qua đời. Cha mẹ đi rồi, nhưng mà, em còn phải sống thật tốt, vì chính em, không phải vì bọn họ...”

Trong lòng Triệu Trần như bị đâm một cái đau đớn, bén nhọn, trong nháy mắt, như không thể cảm giác, thế nhưng tê dại sau đó lại rất rõ ràng. Ông ôm lấy Trương Hoàn thật chặt, thở dài nói, “Tôi đích xác không thể làm người chết sống lại, nhưng mà, nếu như em nói cho tôi biết, tôi sẽ bồi em, không để cho em một mình đau khổ. Cha mẹ em không thể bồi bên cạnh em nữa, thế nhưng tôi có thể thay thế bọn họ bồi em, thứ bọn họ không thể cho em nữa, tôi có thể thay thế họ, nếu em khó chịu, em có thể nói với tôi, nếu như em muốn yên lặng trải qua, tôi cũng có thể không nói lời nào, chỉ ngồi bên cạnh bồi em. Loại thời gian khổ sở này, bên cạnh có một người, dù sao sẽ tốt hơn.”

Trương Hoàn nhìn Triệu Trần, viền mắt hơi ươn ướt, tay cậu gắt gao siết chặt chần, môi ngấp ngừng, nhưng không biết nên nói cái gì.

Hai tay Triệu Trần ôm lấy cậu, để cậu tựa vào trong lòng mình, thấp giọng an ủi, “Tôi hiểu ý em, em cho dù không nói, tôi cũng hiểu. Tôi không thể hoàn toàn thay thế cha mẹ em, thế nhưng, thứ bọn họ không thể tiếp tục cho em, toàn bộ tôi đều có thể cho em. Đừng thương tâm như vậy, được không?”

Trương Hoàn mở bàn tay nắm chần, vươn tay ôm lấy Triệu Trần, mặt chôn trên vai Triệu Trần, giọng cậu rất thấp, còn kèm theo âm nức nở thống khổ, “Ông căn bản không hiểu. Bọn họ luôn tự tiện chủ trương, bọn họ nhất sùng tình nguyện cho rằng tốt cho em, liền vì bảo hộ em mà lựa chọn chết đi, bọn họ khi đó vì sao không để em cùng chết chung, như vậy, không phải tốt hơn sao? Về sau em nghĩ, có lẽ, khi đó cùng cha mẹ chết đi, tất cả ngược lại đều tốt...”

Triệu Trần nghe Trương Hoàn nói lời này mà thân thể run lên một cái, ông nâng mặt Trương Hoàn lên, dùng tay che kín miệng cậu, nói, “Em đang nói bậy cái gì!”

Trong mắt Trương Hoàn đầy ươn ướt, hoá thành nước mắt tràn ra, “Vốn chính là như vậy, bọn họ không hỏi ý em, liền bỏ lại một mình em, khi đó em đứng trong linh đường (nơi làm lễ tang) của bọn họ, mọi người nói chuyện, thế nhưng, em lại cảm thấy họ đều cách em thật xa, em nên cùng cha mẹ ở chung, thế nhưng, bọn họ lại thành ảnh chụp đặt trên linh đường, em không biết nên làm cái gì bây giờ, người khác đều là người một nhà, đứa trẻ khác đều có nhà để về, có thể đến chỗ cha mẹ, chỉ có em là không có. Cha mẹ cho rằng cái gì bọn họ cũng để lại cho em, nhưng thật ra bọn họ đều mang đi tất cả, chỉ bỏ lại em mà thôi. Bọn họ cứ như vậy không chút do dự bỏ lại em rồi, cố tình tất cả mọi người đều nói bọn họ là vì em mà chết...”

Triệu Trần nghe Trương Hoàn đề nén thống khổ thăm thì, trong lòng cũng là từng trận đau đớn sâu tận xương tủy, ông biết Trương Hoàn chỉ là bởi vì quá khổ sở, cho nên nhất thời mới nói như vậy.

Tay Triệu Trần khe vuốt qua giọt lệ trên gò má khoé mắt Trương Hoàn, nói, “Em thật nghĩ như vậy? Trong cuộc sống sau này, không có chút nào cho em có cảm giác còn sống thật tốt sao? Em thật sự cảm thấy cha

mẹ từ bỏ em?”

Nước mắt trong khoé mi Trương Hoàn không ngừng tràn ra bên ngoài, cậu xuyên qua nước mắt nhìn Triệu Trần, cắn răng, mới không nức nở ra tiếng, trầm mặc thật lâu, cậu mới lắc đầu, vùi mặt vào bên cổ Triệu Trần, “Em biết em chỉ đang giận lẫy, nhưng có lúc em thật sự nghĩ như vậy, nghĩ như vậy, sau khi triệt để đau đớn, sẽ tốt hơn.”

Triệu Trần vỗ nhẹ lưng cậu, “Không có gì, mọi người đều có lúc yếu đuối rồi rầm.” Nói đến đây, ông cúi đầu cười, hôn một cái bên tai Trương Hoàn, “Bất quá, tôi cũng vừa vận phát hiện tác dụng của tôi bên cạnh em, sau này vào loại thời điểm này, tôi đều có thể bồi bên cạnh em, em muốn thế nào thì thế đó. Bất quá, trong lòng dễ chịu không ít, thì không được nói bậy nghĩ bậy như vậy, có được không?”

Trương Hoàn qua một lúc lâu mới cúi đầu trả lời một tiếng được.

Mưa mùa hè thật lớn lại tới thật nhanh, nhưng thời gian cũng sẽ không duy trì liên tục quá dài.

Đến một giờ sau, mưa nhỏ đi rất nhiều, tài xế của Triệu Trần cũng tìm được nhà trọ này, mang quần áo và vật dụng đến.

Triệu Trần và Trương Hoàn sau khi ăn mặc chỉnh tề, Triệu Trần mới đi mở cửa, bảo tài xế gọi vợ chồng Tiết gia qua.

Tuy rằng Trương Hoàn đã khôi phục tinh thần, nhưng mắt vẫn lưu lại chút vết tích đã khóc.

Dì Dượng cũng đã hong khô quần áo trong nhà trọ, ngồi xuống ghế sofa trong phòng, Trương Hoàn đứng lên cùng bọn họ chào hỏi, dì nhìn cậu, ánh mắt phức tạp, sau cùng hoá thành một tiếng thở dài, cái gì cũng không nói.

Mà Triệu Trần lại đi thẳng vào vấn đề, nói với Tiết phụ Tiết mẫu, “Tôi nghĩ hai vị đã biết quan hệ giữa tôi và Trương Hoàn, tôi không muốn làm hai vị khổ sở, bất quá, việc đã đến nước này, sợ rằng không nói cho hai người cũng khó. Có vấn đề gì, tôi cảm thấy vẫn là công bằng nói cho thoả đáng, để tránh khỏi hiềm nghi, đối với hai nhà chúng ta cũng không tốt.”

Dượng trước tiên liếc nhìn Trương Hoàn, mới ngập ngừng muốn nói cái gì, sau cùng lại không nói, bởi vì Trương Hoàn tuy là do nhà ông nuôi lớn, nhưng Trương Hoàn không thân cận với ông, hơn nữa, cũng là thân thích bên vợ, không có quan hệ máu mủ với ông, ông mà nói, tựa hồ lo lắng cũng không đủ lớn, huống chi là trước mặt Triệu Trần, khí thế đã thấp một đoạn, bây giờ nói không ra lời nào, thế là chỉ đành nhìn vợ.

Dì cùng chồng liếc mắt nhìn nhau, mới miễn cưỡng kéo ra vẻ tươi cười, lại mang theo khổ não, nhìn về phía Triệu Trần, nói, “Triệu tiên sinh, không nói ngài và Hoàn Hoàn tuổi tác cách biệt, liền nói, hai người đều là đàn ông, tôi... tôi là ba Lộ Lộ, thật sự là không quá có thể tiếp thu. Ngài là người có tiền có thế, Hoàn Hoàn nhà chúng tôi lại chỉ là một thanh niên cái gì cũng không có, nhưng là Hoàn Hoàn nhà chúng tôi về sau phải về nhà kết hôn sinh con, thật khó xử a...”

Tiểu Bảo : tui về rồi đây (^v^)/ chương trước được gửi từ quán net Đà Lạt đó :3 mà sao ko thấy ai trả lời thắc mắc của tui, buồn ghê (◡ ◡) Đăng bởi: admin

78. Chương 78

Chương 78 : Thành ý

Sắc mặt Triệu Trần trầm tĩnh trang nghiêm mà chuyên chú, không hề tùy tiện giống như với Trương Hoàn lúc bình thường, tuy ánh mắt ông nhìn Trương Hoàn mang theo nhu hoà, nhưng khí chất cường thế bá đạo, khiến người trước mặt đều bị khí chất của ông chế trụ, biết ông mới là người có ảnh hưởng nhất trong phòng này.

Dì dưỡng trước mặt Triệu Trần đều cảm nhận áp lực gấp bội, bọn họ làm gia trưởng của Trương Hoàn, đối với Triệu Trần vốn nên chiếm ưu thế nói lý, thế nhưng, lúc này ở trước mặt Triệu Trần, bọn họ ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, trong giọng nói thậm chí mang theo khẩu khí cung kính thương lượng.

Trương Hoàn hơi cau mày ngồi bên giường, cúi đầu không nhìn ai, giống như đang suy nghĩ chuyện của mình, Triệu Trần nghiêng đầu nhìn cậu một cái, lại duỗi tay phủ lên bàn tay Trương Hoàn đang đặt trên đầu gối.

Trương Hoàn không hất tay ông ra, thậm chí không có bất kì động tác nào.

Dì dưỡng đều thấy được động tác này của Triệu Trần, nhưng hai người chỉ là xấu hổ trong lòng, không làm được bất kì biểu thị gì.

Biết Triệu Trần xem Trương Hoàn trẻ tuổi tuổi mười tám thành tình nhân nam, đối với việc này, dì dưỡng chỉ có một cái khái niệm, đến khi Triệu Trần ngay trước mặt bọn họ đặt tay lên tay Trương Hoàn, bọn họ tận mắt nhìn thấy, còn cảm nhận được trong cự ly gần, đây vẫn khiến bọn họ tiếp thu không nổi.

Dì nhìn Triệu Trần đặt tay trên tay Trương Hoàn, sau đó không được tự nhiên dời mắt sang chỗ khác.

Triệu Trần nắm tay Trương Hoàn, lúc này mới nhìn về phía vợ chồng Tiết gia, vẻ mặt trịnh trọng, ngữ khí cũng rất nghiêm túc, khiến người ta không thể không tin những lời tiếp theo của ông đều là nghiêm túc.

Ông nói, “Tôi và Trương Hoàn, cùng một chỗ đã một thời gian. Đối với Trương Hoàn, tôi rất hiểu rõ, tôi nghĩ, Trương Hoàn đối với tôi, cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả...”

Ông nói đến đây, liền chuyển mắt qua nhìn Trương Hoàn.

Tuy rằng nét mặt Trương Hoàn bình tĩnh trấn định, nhưng trong lòng cậu cũng không giống như trên mặt biểu hiện không thêm để ý và bình tĩnh không gợn sóng, ngược lại, trong lòng cậu cuộn cuộn các loại tâm tình, cậu suy đoán dì dưỡng sẽ nghĩ về cậu thế nào, suy đoán bọn họ sẽ làm gì, cậu biết mình thích Triệu Trần, cậu vẫn cho là mình còn trẻ còn nhỏ, cho nên, chưa từng nghĩ loại chuyện cùng Triệu Trần trải qua cả đời, thế nhưng, gần đây, dần dần, cậu phát hiện Triệu Trần có ý tứ muốn cùng cậu có quan hệ lâu dài, cậu cũng phát hiện mình tựa hồ đã không rời xa ông được, cậu không bỏ được ông.

Cậu nghĩ đến lúc sáng nghe Tiết Lộ nói có dây dưa Triệu Trần với cô gái khác, trong lòng cậu đương nhiên hoài nghi lời này của Tiết Lộ, cậu không tin Triệu Trần sẽ phản bội, thế nhưng, tim cậu vẫn khó chịu như vậy, tựa hồ trong nháy mắt thế gian này chỉ còn lại một mình cậu cô độc, cậu khó chịu đến nỗi đầu óc mơ màng, cho nên, cậu muốn đến trước mộ cha mẹ, chỉ có ở trước mộ cha mẹ, cậu mới có thể dễ chịu, biết thế gian này có người yêu cậu lại vĩnh viễn sẽ không phản bội, mặc dù họ đã ly khai.

Trương Hoàn biết Triệu Trần đang nhìn mình, tim cậu thắt chặt một chút, giơng mắt đáp lại Triệu Trần, ánh mắt Triệu Trần ôn nhu, Trương Hoàn hé hé môi, muốn nói gì đó, ánh mắt sâu thẳm của Triệu Trần như đang an ủi cậu, nói với cậu, “Tất cả đã có tôi, đừng lo lắng.”

Trong nháy mắt tâm Trương Hoàn yên bình trở lại, cậu ngẩng đầu nhìn dì dưỡng, thấp giọng nói, “Chính con tự nguyện.”

Triệu Trần không nghĩ Trương Hoàn sẽ tự mình thừa nhận, điều này làm cho ông có chút giật mình, vì vậy nắm tay Trương Hoàn thật chặt, dì dưỡng cũng bởi vậy mà giật mình, càng bất an nhìn Triệu Trần.

Triệu Trần nói tiếp, “Cảm tình giữa tôi và Trương Hoàn, vô luận hai người tin tưởng cũng được, hoặc không tin, tôi không có ý muốn nói rõ cho người khác, bởi vì đó là chuyện gì giữa hai người chúng tôi, không cần phải nói với người khác. Tôi là thật tâm thích Trương Hoàn, Trương Hoàn nguyện ý thừa nhận tình cảm đối với tôi, điều này làm tôi thật cao hứng. Tôi cũng không phải một người ỷ thế hiếp người, đối với chuyện tình cảm, càng không có khả năng ỷ thế hiếp người, cho nên, hai vị hoàn toàn không cần lo lắng tôi khi dễ Trương Hoàn. Trương Hoàn đã là một người trưởng thành, em ấy có tư tưởng của mình, đừng nói là hai người, cho dù là tôi, kỳ thật mọi người chúng ta không có cách nào hay năng lực gì can thiệp cưỡng chế em ấy, tôi nghĩ, hai người cũng rõ ràng, tính tình em ấy rất cuộc có bao nhiêu cố chấp, nếu chính em ấy không muốn, em ấy chính là loại tính cách tình nguyện thiệt cho mình một nghìn cũng muốn hại người ta tám trăm. Tôi thương em ấy, so với ai khác càng thương em ấy hơn, tôi sẽ không nguyện ý thấy em ấy tổn thương, cho nên, nếu như không phải em ấy nguyện ý tiếp nhận tôi, tôi sẽ không làm ra bất luận chuyện gì

ép buộc em ấy. Đây là điểm thứ nhất, tôi muốn nói rõ ràng trước. Cũng chính là, chúng tôi là tự do yêu nhau, cho dù mọi người nghĩ tôi trâu già gặm cỏ non, không đạo đức, đối với cái này, tôi không thể nói gì hơn, không có biện pháp, ai bảo tôi lớn hơn em ấy.”

Trương Hoàn nghe Triệu Trần dùng thần tình nghiêm túc như giảng quốc gia đại sự nói những lời không biết có phải là phân trần hay không, trong lòng không được tự nhiên cực kỳ, bất quá, dĩ dượng lại không dám không được tự nhiên, chỉ là có chút không biết làm sao.

Bọn họ nhìn Trương Hoàn, Trương Hoàn chỉ là ứng phó mặt không biết nên nói thế nào, cậu thật sự vô pháp ở trước mặt dĩ nói ra mấy câu như bản thân thật yêu Triệu Trần, mới rồi nói chính mình tự nguyện, đã là một câu nói thẳng nhất cậu có thể nói ra.

Triệu Trần cũng không quản dĩ dượng có thể tiếp thu được không, cứ tiếp tục nói, “Vừa rồi Tiết phu nhân nói tôi muốn người nào cũng có loại chuyện này, tôi không thể gạt bừa, nhân sinh trên đời, gặp được người mình thích, đâu dễ dàng như vậy, không chỉ phải nhờ vào duyên phận, còn cần hai người cho nhau ánh mắt, việc này mới có thể thành. Trên đời này, phần lớn người còn không phải muốn tìm người cùng qua một đời, hai vị lớn tuổi hơn tôi, chắc là rất rõ đạo lý này. Cho nên, tìm được người có thể thích lẫn nhau, còn có thể cùng một chỗ mà sống, thật sự không dễ dàng. Cho nên, tôi coi trọng Trương Hoàn, mới không muốn buông tay. Đương nhiên, bà nói em ấy phải kết hôn sinh con loại chuyện này, tôi nghĩ, tôi cũng không rộng lượng đến mức có thể chấp nhận, để em ấy vừa cùng với tôi, còn muốn đi ứng phó một người phụ nữ. Bất quá, trẻ con bây giờ đều là con một, hơn nữa cha mẹ em ấy đã mất, tôi cũng không phải người không thông tình đặt lý, về sau nếu em ấy muốn có con, hiện tại y học phát triển, tìm một người mang thai hộ sinh đứa nhỏ cho Trương gia nói đôi tông đường, tôi không có ý kiến. Đây là chuyện thứ hai, tôi nghĩ đây sẽ là chuyện hai người muốn biết.”

“Thứ ba, chính là Trương Hoàn cùng tôi, tôi sẽ không để em ấy chịu khổ chịu thiệt, tôi cũng sẽ không trói buộc em ấy, cản trở em ấy. Em ấy là con trai, trong lòng lại tương đối có suy nghĩ, tôi có thể giúp đỡ em ấy trong sự nghiệp, chỉ cần em ấy muốn, tôi sẽ không keo kiệt chút nào, nếu như em ấy không vui vẻ, tôi sẽ không ép buộc, mọi thứ đều theo ý nguyện của em ấy. Tôi nguyện ý đứng sau lưng em ấy làm chỗ dựa vững chắc, làm đại thụ che chở, có thể giúp đỡ em ấy, là vinh hạnh của tôi, cũng không uổng tôi lớn hơn em ấy. Tuy là vậy, nhưng tôi không có ý tứ rằng tôi mạnh hơn cao hơn em ấy một bậc, tất cả chỉ là bởi vì tôi lớn hơn một chút, cho nên có tích lũy nhất định, tôi biết, là bởi vì tôi có chút tích lũy này, người khác liền cho rằng Trương Hoàn phụ thuộc tôi, người khác có suy nghĩ tiểu nhân như thế, không chỉ thương tổn Trương Hoàn, cũng là thương tổn tôi. Quan hệ giữa chúng tôi là bình đẳng, quan hệ xã hội có phân chia cao thấp, giữa người yêu với nhau, như thế nào lại phân cao thấp, nếu phân cao thấp, quan hệ này, tôi nghĩ cũng đến lúc rạn nứt rồi. Tiết tiên sinh, Tiết phu nhân, tôi nói ý tứ này, hai người hẳn là đã hiểu đi.”

Triệu Trần hỏi ngược như vậy, dĩ dượng có thể nói thế nào, dượng chỉ đành biểu thị, “Chúng tôi hiểu.”

Dĩ cắt ngang chồng, nói, “Triệu tiên sinh, chúng tôi hiểu ý tứ của ngài. Chỉ là, ngài nói nhiều như vậy, chúng tôi vẫn cảm thấy không có bảo đảm a. Ngài biết, chúng tôi những người bình thường này, chỉ là muốn trải qua cuộc sống bình thường, củi gạo dầu muối mà thôi, Hoàn Hoàn nó là con trai, lại còn trẻ, nhiệt huyết sôi trào, nhất thời không nghĩ tới những thứ này, chẳng qua là cảm thấy cái gì sinh hoạt mới mẻ nên mới thử một chút. Hơn nữa, Triệu tiên sinh ngài cũng nói tính tình nó cố chấp, tôi đây làm dì, trước đây còn muốn nó tìm một người vợ có thể thuần phục tính tình nó trải qua cuộc sống, mà Triệu tiên sinh, ngài không thể không thừa nhận ngài là một người đàn ông, đâu thể cẩn thận tỉ mỉ đối đãi nó...”

Dĩ nói vậy cũng không làm Triệu Trần tức giận, Trương Hoàn nhìn dì, trong lòng cảm tình phức tạp, cậu biết ơn dì, cũng yêu bà, chỉ là không cách nào xem bà thành mẹ, thủy chung cách một tầng, lúc này cậu muốn biểu đạt gì đó, lại bởi vì tầng ngăn cách nào mà biểu đạt không ra.

Triệu Trần thay cậu nói những lời cậu muốn nói, Triệu Trần nói, “Tiết phu nhân, tôi nghĩ bà quá coi thường Trương Hoàn rồi, em ấy cũng không phải người thích truy cầu mới mẻ mới nếm thử các loại sinh hoạt như bà nói, cũng không phải người không có chủ kiến cần người khác nơi nơi chỉ điểm. Hơn nữa, tôi lớn hơn em ấy nhiều như vậy, với con đường nhân sinh, luôn có chút quan điểm, vẫn có thể đủ dành cho em ấy một ít trợ giúp, tôi không dám cam đoan tôi có thể làm cho Trương Hoàn về sau mọi chuyện đều hài lòng, thế nhưng, tôi vẫn có thể chỉ em ấy thật nhiều trải nghiệm, thật nhiều quan điểm, thật nhiều cách nhìn, đường đi thông thuận được một chút...”

Ông nói đến đây, Trương Hoàn liền thẳng tắp nhìn ông, con người trong suốt, bên trong tựa hồ tình ý triền miên, Triệu Trần vì vậy nở nụ cười, nhìn dì dượng đưa một câu, “Mà Tiết phu nhân nói củi gạo dầu muối, sau này tôi và Trương Hoàn kết hôn, tôi sẽ mang đầy đủ những gì có thể đến làm sinh lễ, cũng sẽ đưa em ấy đầy đủ tiền riêng...”

Còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt sắc như dao của Trương Hoàn cắt đứt, mà dì dượng xem ra cũng bị lời nói không biết là đùa giỡn hay nói thật làm cho có chút không biết làm sao, không biết nên nói tiếp thế nào mới tốt.

Ngược lại là Trương Hoàn nói, “Ông thế nào không phải là chuẩn bị của hồi môn!” Còn hừ một tiếng, quay mặt sang chỗ khác.

Triệu Trần thấy Trương Hoàn lại giận dữ, quay mặt sang dì dượng đang cau mày, chỉ đành cười cười với họ, bầu không khí thoáng cái buông lỏng, nói, “Cái này, thời gian cũng không còn sớm, bên ngoài mưa đã nhỏ rồi, hôm nay là ngày giỗ cha mẹ Trương Hoàn, buổi tối chúng ta đi ăn chay đi, còn có cái gì muốn nói, đều nói trên bàn cơm. Cứ ngồi bàn luận thế này, quá nghiêm túc, không hay, không hay...”

Kỳ thật vẫn là ông một mình phát biểu, không khí nghiêm túc cũng là lỗi của ông, lúc này ông đứng dậy nói phải về thành phố dùng cơm tối, dì dượng đành đứng dậy, phụ họa nói vậy lát nữa vừa ăn vừa nói.

Chỉ có Trương Hoàn im lặng không lên tiếng, Triệu Trần kéo cậu đứng dậy, cậu mới đứng lên.

Triệu Trần đi phía trước, ông kéo Trương Hoàn, dì kỳ thật muốn đơn độc cùng Trương Hoàn nói chuyện, bởi vì có khí tràng độc đoán của Triệu Trần ở đó, bà vẫn không có cơ hội mở miệng.

Mưa đã nhỏ rất nhiều, lúc lái xe trở về thành, tài xế lái xe, Triệu Trần và Trương Hoàn ngồi ghế sau, vì có người lái xe, hai người không tiện nói thêm cái gì, chỉ là Triệu Trần vẫn nắm tay Trương Hoàn, nắm đến trong tay Trương Hoàn tràn đầy mồ hôi, ông cũng không có ý tứ muốn buông ra.

Nếu như là trước đây, Trương Hoàn tất nhiên sẽ không được tự nhiên sinh khí, thế nhưng hôm nay, cậu lại tùy ý Triệu Trần nắm tay cậu không buông, bởi vì cậu đã hiểu rõ, tâm ý của Triệu Trần, còn có ý tứ ông vẫn nắm tay cậu không buông.

Trương Hoàn vươn tay kia gỡ cái tay vẫn nắm lấy tay mình ra, thấp giọng nói, “Tay này của em tê rồi, đổi tay đi.”

Triệu Trần vì câu này sững sốt một chút, sau đó liền cười, nói, “Hôm nay, tôi và dì dượng em nói chuyện, em không tức giận chứ?”

Trương Hoàn ngược mắt nhìn ông, “Thật không nghĩ tới ông có thể nói buồn nôn như vậy, bất quá, tại sao phải tức giận. Em thật cao hứng a...”

Triệu Trần cười càng vui vẻ hơn, nhãn thần ôn nhu ẩn đầy chân tình nhìn Trương Hoàn, Trương Hoàn bị ông nhìn rất không được tự nhiên, thấy tài xế chuyển tâm lái xe, liền cúi đầu ở trên mu bàn tay của Triệu Trần hôn một cái, nói, “Nếu như có thể kết hôn, em nghĩ, em có thể cầu hôn ông đấy.”

Tiểu Bảo: tính làm kịch truyền thanh, nhưng hôm nay làm thử mới biết, nghe không ra lời dẫn (x~x) lời thoại thì nghe đoán được, còn lời dẫn thì thua luôn Đăng bởi: admin

79. Chương 79

Chương 79 : Được chăng hay chớ

(*được ngày nào hay ngày đó)

Một thanh niên mới hai mươi tuổi đầu chưa hoàn toàn trưởng thành, cũng chưa từng nghĩ sẽ đem một đời trói buộc lên một người khác, chân chính cân nhắc, đồng thời nói ra câu muốn cầu hôn đối phương, đó không phải một chuyện đơn giản dễ dàng.

Trương Hoàn là từ hôm nay, từ sau những lời Triệu Trần nói với dì dượng, cậu mới cân nhắc đến, đồng thời hiểu rõ, cậu là một đại nam nhân, cho dù Triệu Trần so với cậu lớn hơn rất nhiều, cậu cũng không thể luôn để ông nỗ lực, để ông mang trên lưng tất cả trách nhiệm, so với suy nghĩ cho cảm nhận của chính mình, cậu càng nên lo lắng cho cảm thụ của Triệu Trần, cậu cần phải trưởng thành, trưởng thành để suy nghĩ và gánh vác cuộc sống cùng một người khác, phải vì trách nhiệm mà sống, không thể lại tùy ý mà làm.

Ở trước mặt Triệu Trần, tuy rằng cậu không muốn thừa nhận, thế nhưng đáy lòng cậu kỳ thật rất rõ ràng, khi cậu ở cùng người khác, càng thêm ấu trĩ và cố tình gây sự, cậu vô ý thức biến thành một đứa trẻ tìm kiếm sự bảo hộ và chăm sóc của Triệu Trần, dưới đáy lòng cậu nhắc nhở chính mình, sau này cậu không thể lại như vậy nữa.

Triệu Trần đã sớm suy tính cho quan hệ lâu dài của hai người, tương lai của hai người, trước đây cậu lại không nghĩ tới, cậu đem những trách nhiệm này đều giao cho Triệu Trần, lúc này cậu mới áy náy cảm giác mình không nên như vậy, cậu cũng nên suy nghĩ cho tương lai của hai người – cuộc sống sau này và trách nhiệm, dù sao, cậu là một đại nam nhân không phải sao.

Từ điểm đứng hiện tại của Trương Hoàn, tương lai chính là một con đường rất dài và xa, cậu không thấy rõ rốt cuộc phía trước có cái gì, thế nhưng, cậu nghĩ, chỉ ít cậu nên cẩn thận trù tính, càng quan trọng hơn so với sự nghiệp, hẳn là gia đình làm chỗ dựa tinh thần.

Gia đình này, giống như một nhà dì dượng, người bình thường nghĩ tới có vợ, còn có con, cả đời cứ như vậy mà qua.

Cậu và Triệu Trần, lại không thể như vậy, gia đình hai người đàn ông là như thế nào, cậu không biết, hướng chỉ Triệu Trần lớn hơn cậu rất nhiều, cậu đối với việc này rất mê mang, cho nên trước đây luôn không muốn cũng không có cách suy nghĩ.

Trương Hoàn nắm tay Triệu Trần, vùi mặt vào lòng bàn tay ông, thấp giọng nói, “Triệu Trần, em không biết, nếu như cùng ông sinh sống, sau này nên như thế nào? Em không có cách nào suy nghĩ. Loại chuyện kết hôn này, em cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến, cảm thấy không hiện thực cũng rất hoang đường. Thế nhưng, ông lại nói như vậy, em muốn lý giải, muốn trù tính cuộc sống sau này cùng ông...”

Triệu Trần nghe thấy Trương Hoàn nói, trong lòng có một loại rung động không rõ, bàn tay bị Trương Hoàn nắm lấy cảm thụ được hô hấp của cậu, nóng rực, mang theo hơi ẩm, như là hun nóng đến đáy lòng ông.

Ông vươn tay nhẹ nhàng xoa tóc Trương Hoàn, muốn nói mọi thứ đã có mình rồi, không cần Trương Hoàn quan tâm, thế nhưng, đột nhiên lại cảm thấy không nên như vậy.

Nếu quả thật cùng một chỗ với Trương Hoàn, xây dựng một gia đình, như vậy, trong cuộc sống ông không thể cứ luôn cư xử với Trương Hoàn như một người cha, ông cũng nên để Trương Hoàn tham gia vào việc xây dựng gia đình, như vậy, Trương Hoàn mới có cảm nhận xác thực, cậu đích thật là cùng một chỗ với mình, cậu mới có thể sản sinh ý thức trách nhiệm, nam nhân là bởi vì càng nhiều ý thức trách nhiệm, càng nhiều nỗ lực, mới có thể đối với thứ đó sản sinh cảm tình sâu sắc, bởi vì bị trói buộc mới có thể không rời đi.

Triệu Trần cười cười, thanh âm trầm thấp, rất ôn nhu, nói, “Từ từ đến là được rồi, chúng ta sau này còn có rất nhiều thời gian. Tôi chờ em tốt nghiệp, chúng ta tìm một căn nhà mới, tự mình thiết kế, tự mình đi chọn vật dụng trong nhà, trang trí phòng ngủ, chúng ta có thể suy nghĩ một hôn lễ lãng mạn không giống bình thường...”

Triệu Trần tưởng tượng đến cuộc sống sau này, vẻ mặt cười hạnh phúc, ông như trẻ ra hai mươi mấy tuổi, cải lão hoàn đồng biến thành thiếu niên còn trẻ lông bông.

Trương Hoàn ngẩng đầu lên nhìn ông, bị nụ cười trên mặt ông lây nhiễm, cũng không quản tài xế đang làm bóng đèn thật to, tiến tới hôn môi Triệu Trần, nói, “Ông nói như vậy, cùng người bình thường kết hôn tựa hồ cũng không khác gì.”

Ý tứ của cậu là giống những đôi vợ chồng khác phái khác, Triệu Trần hiểu ý cậu, liền giơ tay lên vỗ vỗ lưng cậu, cười nói, “Tình yêu sẽ không vì khác biệt giới tính mà không giống nhau, hôn nhân cũng vậy. Là hai người có thể sinh sống hạnh phúc cùng một chỗ, hai bên trở thành trách nhiệm của đối phương, từ nay về sau gian khổ cùng nhau, một người có thể hưởng thụ cuộc sống hai người. Như vậy, sau này chúng ta cùng

một chỗ, lại có thể khác người khác cái gì? Nhân sinh khổ đoản (ngắn), Trương Hoàn, em còn trẻ, nhưng mà, cũng phải hiểu, có thể vô cùng vui vẻ qua một ngày, đó là hạnh phúc lớn nhất đời người, đây là chân lý cuộc sống...”

Ông nói y như một trưởng giả trí tuệ, nhưng trong mắt cũng là ý cười cưng chiều, thế là Trương Hoàn cũng cười, đưa tay ôm lấy ông, nói, “Ừm, câu này nói hay lắm.”

Cùng người trên thế giới này, có hôn nhân giống nhau, có cuộc sống mai sau giống nhau, không có khác biệt quá lớn, điều này làm cho trong lòng cậu an tâm rất nhiều. Nhân sinh, có thể có rất nhiều mạo hiểm, thế nhưng, đối với hôn nhân, phần lớn người vẫn hy vọng là hậu phương ổn định yên ổn.

Triệu Trần nghe Trương Hoàn tán thành mà đắc ý cười ha ha, lại khôi phục trạng thái vô lại, chọc Trương Hoàn, “Cho nên, kỳ thật tôi cũng có tiềm chất trở thành triết gia. Nếu như không làm doanh nhân, tôi đi làm tác gia, em xem, cũng có thể lưu danh thiên cổ đấy.”

Trương Hoàn không cùng ông ba hoa, chỉ cười.

Có thể dự được Trương Hoàn lộ ra vẻ tươi cười, Triệu Trần đã cảm thấy đây là một chuyện tốt nhất, đáng để ông không tiếc bất cứ giá nào.

Sau đó dùng bữa tối ở một tiệm đồ chay, một bàn lớn sơn hào hải vị đều làm từ đậu và nấm, Trương Hoàn hăng hái mời phần nhai nấm nghe Triệu Trần cùng dượng chậm rãi nói chuyện, hai người nói đến chính sách quốc gia, thao thao bất tuyệt, Trương Hoàn nghe một hồi phát ngốc một hồi, dì chen vào không lọt, tâm tư và ánh mắt phần lớn đều đặt trên người Trương Hoàn, tuy hôm nay Triệu Trần nói về quan hệ giữa ông và Trương Hoàn rất chân thành, thế nhưng dì vẫn không an tâm, bà biết đắc tội không nổi Triệu Trần, nhưng cũng không muốn Trương Hoàn rơi vào hoàn cảnh bị một nam nhân bao dưỡng sau đó thân bại danh liệt, vì vậy, bà vẫn rất lo lắng.

Sau đó, thừa dịp Triệu Trần và chồng nói xong một chuyện, bà mới nhanh chóng chen vào nói với Trương Hoàn, “Hoàn Hoàn lát nữa về trường học, hay là về nhà?”

Triệu Trần nhìn Trương Hoàn, thay Trương Hoàn đáp, “Lát nữa, xe của tôi đưa em ấy về nhà. Trương Hoàn, em thấy sao?”

Trương Hoàn biết Triệu Trần là muốn để mình và dì bọn họ có cơ hội nói chuyện, thế là liền gật đầu, “Em về nhà.”

Lúc này dì mới thể phào nhẹ nhõm.

Khi đưa Trương Hoàn về nhà, Triệu Trần ở trong xe cũng không nói Trương Hoàn cái gì, chỉ là nắm tay cậu, có chút ý vị ngữ trọng tâm trường (tình ý sâu xa), nói, “Mai tôi đón em đi ăn sáng, có được không?”

Trương Hoàn nhìn ông vẻ mặt nặng nề, liền mỉm cười nói, “Ông vẫn là ngủ thật ngon đi, sáng mai em về trường sớm. Cùng nhau ăn trưa được rồi.”

Triệu Trần biết đây là Trương Hoàn kiên định cùng một chỗ với mình, cho dù trở lại đối mặt với đủ loại thủ đoạn bây giờ còn chưa rõ của dì dượng, cậu vẫn sẽ không lùi bước, cho nên, cũng yên lòng.

Trương Hoàn là con trai, ông nên càng tin nhiệm cậu, càng nên buông cậu ra, dành cho cậu trách nhiệm, không nên chỉ coi cậu thành đứa trẻ, phải xem cậu là một người nam nhân rồi.

Trương Hoàn sau khi về nhà, quả thật bị dì thẩm vấn.

Bởi vì Tiết Lộ đã về trường học không có ở nhà, cho nên, dì cùng Trương Hoàn nói chuyện cũng không kiêng kị cái gì, chỉ là dượng mượn chuyện đi tắm, tránh đi trước.

Dì ngồi trong phòng Trương Hoàn, nhìn Trương Hoàn một hồi, lại tự mình thở dài, còn có xu thế muốn lau nước mắt, bà sâu kín than thở, “Dì sợ sau này không có cách nào đi gặp cha mẹ con rồi.”

Trương Hoàn thật sự không quen đối phó dì như vậy, vì vậy chỉ có thể không nói lời nào.

Dì tiếp tục, “Mặc dù xã hội bây giờ nam nhân cùng với nam nhân, nữ nhân cùng với nữ nhân loại chuyện này cũng không hiếm, dì cũng không phải loại người cổ hủ không nói tình lý, hơn nữa, Triệu tiên sinh hiện

tại nói rất êm tai, dì vốn nên thông cảm. Nhưng dì là phụ nữ, kiến thức không sâu, cũng không có chí lớn, thậm chí không có chí lớn bằng con và Lộ Lộ, dì vẫn nghĩ, các con có thể tốt hơn người khác một chút là được rồi, sau này cuộc sống như ý là tốt rồi, vì vậy, đối với các con, dì vẫn không có yêu cầu quá lớn. Bất quá, con và Lộ Lộ đều rất không chịu thua kém, chuyện gì đều có thể kiếm được mặt mũi trở về, dì vẫn rất kiêu ngạo con và Lộ Lộ. Người khác nói, nam nhân thành sự nghiệp, nữ nhân thành cái gì chứ, không phải là gia đình và con cái sao? Dì cho rằng, dì là một nữ nhân phi thường thành công, không có gì tiếc nuối, thế nhưng, chuyện con và Triệu tiên sinh, hiện tại lại gây khó khăn cho dì.”

“Dì biết, Triệu tiên sinh không tệ, hơn nữa nhà lớn nghiệp lớn, loại bình dân như chúng ta không thể trèo vào ông ấy, lại bởi vì như thế, dì mới càng lo lắng cho con, lo lắng con chịu khổ, sau này danh tiếng cũng không tốt. Hôm nay Triệu tiên sinh nói chuyện như vậy, dì và đương con không phải không tin, nhưng, luôn cảm thấy không có bảo đảm, nam nhân ở cùng nam nhân, nghĩ liền thấy không bền chắc, nhà của chúng ta, không thể trèo vào Triệu tiên sinh, bọn dì biết con đã trưởng thành, cũng không cách nào cưỡng chế con, nhưng mà, phần lo lắng này của dì, Hoàn Hoàn, con có thể thông cảm không?”

Trương Hoàn biết dì là muốn tốt cho mình, ánh mắt cậu né tránh nhìn nơi khác, không dám chống lại ánh mắt sâu khổ ưu buồn của dì, sau đó mới khàn giọng nói, “Trước khi gặp được Triệu Trần, con đã biết, con thích nam nhân, con là đồng tính luyến ái, không có biện pháp ở cùng với nữ nhân, cho dù là kết hôn với phụ nữ, cũng là hại người khác. Cho nên, con chưa bao giờ hẹn hò. Trước đây con không dám nói chuyện này cho bất luận ai, cũng không nghĩ sau này sẽ cùng một người nam nhân tiến tới với nhau, thậm chí sẽ cho dì biết. Bất quá, dì đương đã biết chuyện rồi, con cũng không thể luôn giấu hai người, cứ thế để cho Triệu Trần gánh vác tất cả trách nhiệm trong chuyện này. Dì, dì tha thứ cho con đi, là lỗi của con.”

Dì nghe xong Trương Hoàn nói, có chút không biết làm sao, lúng túng nửa ngày, mới hỏi, “Các cô ấy nói (chỉ mấy đồng nghiệp trong công ty), đồng tính luyến ái không có cách nào trị, này là thật sao?”

Trương Hoàn cắn răng không muốn nói, nhưng là lại hỏi ngược lại, “Dì, dì cho rằng đây là bệnh sao, có thể chữa khỏi?”

Mắt dì loé loé, bà không phải là phụ nữ vô tri, ngược lại là loại người có chút tư tưởng hiện đại, loại người như vậy, tương đối có chủ đề nói chuyện với mấy cô cậu trong đơn vị, cho nên, cũng biết một ít chuyện đồng tính, vì vậy bà cũng không tiện tiếp tục hỏi cái này, nói, “Vậy nếu không có cách nào trị, bọn dì cũng không quản được con, chỉ là Triệu tiên sinh, chúng ta thủy chung cảm thấy không thích hợp, ông ấy lớn hơn con nhiều như vậy, con gái cũng lớn thế kia, còn có, con gái Triệu Sống của ông ấy không phải người dễ đối phó, nếu nó nháo xảy ra chuyện gì, thanh danh của con làm sao bây giờ, hơn nữa, Triệu tiên sinh đến lúc đó nghe theo con gái ông ấy, hay là nghe con, cái này còn khó nói...”

Trong đầu dì loạn một đoàn, bà đương nhiên là vừa cảm thấy tốt nhất Trương Hoàn không nên dính đến Triệu Trần, vừa mâu thuẫn muốn cùng nhà Triệu Trần có quan hệ tốt, này có lợi cho sự phát triển của nhà bà, sau đó vừa lo lắng cô con gái táo bạo kia của Triệu Trần, hoặc hi vọng sau này Triệu Trần chia cho Trương Hoàn phần lớn lợi ích...

Nói chung, xuất phát từ tình thân, đạo nghĩa, bà không hi vọng Trương Hoàn và Triệu Trần có quan hệ, tiếp đó lại cân nhắc đến lợi ích, rồi không muốn thả cục thịt béo Triệu Trần này, dì vẫn là cục gì mâu thuẫn.

Mà đương, sớm đã thoả hiệp, ông cảm thấy dù sao đầu không lại Triệu Trần, vậy trước cứ để cho sự tình như vậy đi, còn bảo dì nói Trương Hoàn thông minh một chút, đang cùng Triệu Trần có quan hệ thì chiếm nhiều chỗ tốt mới phải, nếu không, sau này danh tiếng không tốt, lại không có lợi ích gì, mới là có hại nhất.

Nhưng dì dù sao cũng là dì ruột của Trương Hoàn, quan hệ huyết thống như tay với chân, đương nhiên lo lắng Trương Hoàn càng nhiều hơn.

Trương Hoàn cũng hiểu rõ ý tứ lấp lửng sau lưng của dì, cậu không muốn nhiều lời, chỉ nói, “Quan hệ giữa con và ông ấy, không giống hai người nghĩ phức tạp như vậy, về sau sẽ như thế nào, cũng chỉ chờ rồi nói sau.” Nói rồi không tiếp tục trao đổi dư thừa với dì nữa.

Dì nhìn ra Trương Hoàn không kiên nhẫn, cũng không tiện nói thêm, đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi, ở cửa lại thở dài một tiếng.

Đêm đó Trương Hoàn ngủ không được ngon, dì cùng dượng càng không ngủ ngon, hai người đàm luận vấn đề quan hệ giữa Trương Hoàn và Triệu Trần thật lâu, hai vợ chồng rất hiểu rõ suy nghĩ của đối phương, sau cùng, cũng không cho ra kết luận gì, chỉ cảm thấy, thứ nhất bọn họ không thể trêu vào Triệu Trần, thứ hai bọn họ không quản được Trương Hoàn, sau cùng, bọn họ chỉ có thể ở một bên hành sự tùy hoàn cảnh. Cảm thấy trong thời gian Trương Hoàn và Triệu Trần còn tốt, phải tìm cho Tiết Lộ lối đi tốt, sau đó, chuyện của bọn họ có khả năng giấu thì tận lực giấu diếm, dù sao, người ngoài nghe được chuyện này, chắc chắn sẽ không có lời hay. Đến lúc đó bọn họ không ngóc đầu lên được là khẳng định, cũng phải lo lắng Trương Hoàn luôn kiêu ngạo sẽ xảy ra chuyện hay không.

Tóm lại, tình huống không mấy khả quan, nhưng cũng chỉ có thể như vậy, được ngày nào hay ngày đó.

Tiểu Bảo: ha.ha..ha... Đăng bởi: admin

80. Chương 80

Chương 80 : Công việc

Người ngoài thường thường càng quan tâm hơn đương sự, dì dượng đối với chuyện của Trương Hoàn và Triệu Trần hầu như đã si mê rồi, trước đây rất ít cùng Trương Hoàn gọi điện liên lạc, hiện tại lại hầu như mỗi ngày gọi điện ân cần thăm hỏi một chút, kỳ thật là muốn hỏi tình huống giữa cậu và Triệu Trần thế nào, nhưng lại không hỏi ra miệng, thế là mỗi lần đều ấp a ấp úng, so với gọi điện hỏi, dì dượng chỉ sợ là càng muốn đi theo sau lưng giám thị mới tốt, nhưng chung quy trong truyền hình mới có cảnh đó, bọn họ chỉ có thể đi làm, chăm sóc gia đình, gia tăng thời gian vợ chồng trò chuyện ban đêm mà thôi.

Mà bên phía Trương Hoàn và Triệu Trần, sau khi cho đối phương hứa hẹn dài lâu, lại tiến vào thời kì ngọt ngào tốt nhất.

Triệu Trần để người đi thăm dò một chút nguyên nhân Trương Hoàn nói ông chân đạp hai thuyền, sau đó rất đơn giản tìm được nguyên nhân gây ra chuyện.

Sau khi tìm được nguyên nhân, liền thật thật sự sự nói rõ ràng chuyện này cho Trương Hoàn.

Những chuyện khác, không cùng vợ giải thích rõ cũng không sao, nhưng mà, dưới tình huống đối phương hoài nghi lòng trung thành của mình, thì phải hết sức nói rõ ràng, nếu không, cho dù là một chút hoài nghi, sau này nói không chừng cũng sẽ giống quả cầu tuyết lăn thành quả cầu lớn, dẫn đến quan hệ căng thẳng thậm chí vỡ tan.

Cho nên Triệu Trần mới không thể không cực kỳ trịnh trọng trong chuyện này.

Trương Hoàn nghe Triệu Trần giải thích xong, biết được bạn học Ưng Tử Trúc mà Tiết Lộ nói, đích thật là có liên lạc với Triệu Trần, Triệu Trần lại không phải người ngu, làm sao sẽ không hiểu ý tứ của cô bé, sau đó Ưng Tử Trúc gọi điện thoại mấy lần ông rõ ràng có ý từ chối và ám chỉ, nhưng người ta vẫn kiên nhẫn, cho nên, để thoát thân, Triệu Trần không phải người tốt cố ý để cho cô ta tiếp xúc một người bạn của ông.

Triệu Trần coi như đã làm chuyện dẫn mối, loại chuyện này làm cho ông rất khó chịu, sau đó, ông cũng không để ý đến chuyện này nữa, không nghĩ tới lại làm cho Trương Hoàn hiểu lầm mình chân đạp hai thuyền, thế là, việc này càng làm ông khó chịu.

Trương Hoàn nghe xong ông giải thích rõ ràng, tuy rằng trên mặt biểu hiện không ngại, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Hơn nữa, loại hành vi này của Triệu Trần, thấy thế nào cũng là đẩy con gái nhà người ta vào hố lửa, cậu cau mày nhìn Triệu Trần không nói lời nào, Triệu Trần làm sao không hiểu suy nghĩ của cậu, rất vô tội nói, “Tôi đây có biện pháp nào, tôi lại không phải cha mẹ cô ta, cũng không phải thầy giáo của cô ta, còn muốn tôi làm giáo dục tư tưởng cho cô ta, sửa lại thế giới quan nhân sinh quan cho cô ta? Người đều phải tự chịu trách nhiệm hành vi của bản thân, cô ta nếu đã có ý tưởng đó, cô ta cũng phải tự chịu trách nhiệm cho hành động của chính mình. Tôi chỉ là một người bình thường, không phải thánh nhân, phải khuyên giải chuyện

thế gian sinh linh. Tôi có thể làm, chỉ là tôi nguyện ý chiếu cố bảo vệ vài người mà thôi. Tiểu Trương Hoàn, hiểu không?”

Ông nói, còn cười ngất mũi Trương Hoàn một chút, Trương Hoàn nhanh chóng gạt tay ông ra, ác thanh ác khí nói, “Thử gọi lại một lần nữa xem!”

Triệu Trần cười ha hả lập tức nói, “Được, được, không dám.”

Lúc này còn đang nhìn Trương Hoàn chớp chớp mắt, sau đó đột nhiên lại nghiêm túc chín chắn lại.

Ông tựa lưng vào ghế, tay cầm tay Trương Hoàn, mắt nhìn chăm chú vào mắt Trương Hoàn, đồng tử của ông quá sâu và đen, nhìn Trương Hoàn như vậy, giống như Trương Hoàn là tất cả trong mắt ông, khiến Trương Hoàn không khỏi sinh lòng rung động.

Giọng Triệu Trần cũng ôn như đến cực điểm, thậm chí mang theo cảm giác sâu kín xa xôi, “Trước kia tôi cho rằng lòng mình có thể chứa đựng cả thế giới, cho rằng mình sẽ không có gì không làm được. Bất quá, đến cái tuổi này rồi, tôi đã có chút tự mình hiểu lấy. Cho nên, tinh lực và thời gian còn dư lại, tôi chỉ muốn tồn trên người trên việc nên tồn. Em trẻ hơn tôi, sau này em có thời gian nhiều hơn tôi, cho nên, để bắt kịp em, tôi chỉ có thể tồn nhiều thời gian và tình cảm hơn ở trên người em, để tránh khiến em chịu khổ, em nói, có phải là đạo lý này không?”

Rõ ràng là lời nói khiến người cảm động, Trương Hoàn lại nghe đến bi thương, mũi đột nhiên có chút lên men, cậu nhìn lại Triệu Trần, đưa tay ôm lấy ông, giọng hơi khàn, “Em sẽ không cảm thấy chịu khổ, này không có gì chịu khổ cả... Ừm, Triệu Trần, cảm ơn ông...”

Triệu Trần thấp giọng hỏi, “Cảm ơn tôi cái gì?”

Trương Hoàn nhẹ giọng giống như than thở nói, “Cảm ơn ông để em gặp gỡ ông, cảm ơn ông yêu em.”

Triệu Trần nghe rõ ràng, ông vẫn luôn miệng lưỡi trơn tru còn vô lại nhất đột nhiên cổ họng căng thẳng không biết nên nói cái gì, ông cảm thấy những lời này của Trương Hoàn giống như quấy nhiễu tim ông, khiến ông cảm động, muốn biểu đạt gì đó, nhưng cuối cùng không nói ra, trầm mặc một chút, ông cảm thấy bầu không khí thật sự tốt, liền nâng mặt Trương Hoàn lên hôn, mà Trương Hoàn đã hiểu được tình thú, nên sẽ không đẩy ông ra.

Trương Hoàn tiến vào năm bốn đại học bắt đầu vội vàng tìm việc làm, còn phải làm việc bên Nghiêm Lập Bản, phòng nghiên cứu cũng phải thường xuyên chạy qua.

Đàn anh bên phòng nghiên cứu thật ra vẫn khuyên cậu tiếp tục học nghiên cứu, thế nhưng Trương Hoàn nói mình muốn vào công ty xem một chút, cậu không muốn cứ ở trong trường, luôn là sinh viên, cậu sẽ cảm giác mình cách Triệu Trần còn rất xa, sâu trong nội tâm cậu vẫn muốn kéo gần khoảng cách với Triệu Trần.

Mà Nghiêm Lập Bản vẫn luôn giữ lại cậu, mong muốn cậu cùng lập một công ty, cũng không cần Trương Hoàn bỏ vốn bao nhiêu tiền, có hỗ trợ kỹ thuật là được.

Trương Hoàn không đồng ý, cậu từ chối ý tốt của Nghiêm Lập Bản, nói chính mình muốn đi thử công ty lớn, sau đó mới quyết định.

Triệu Trần đương nhiên là rất muốn an bài công tác cho Trương Hoàn, vô luận Trương Hoàn muốn thế nào, ông đều có thể thỏa mãn cậu. Nhưng tính tình Trương Hoàn bướng bỉnh, cậu không thích để Triệu Trần cho cậu bất luận hỗ trợ nào ở phương diện này, thậm chí cảnh cáo Triệu Trần, bảo ông không được ở sau lưng cậu động tay động chân.

Triệu Trần nghĩ vậy thì tôn trọng sự lựa chọn của Trương Hoàn, thế là cũng chỉ quan tâm hướng đi của Trương Hoàn, nhưng không ra tay.

Trương Hoàn tham gia tuyển dụng của vài công ty nước ngoài lớn, có lẽ quả thật là tương mạo quá chiếm ưu thế, có đôi khi cậu cảm thấy lúc phỏng vấn mình đáp không tốt lắm, nhưng không thể nghi ngờ sau cùng đều vào vòng trong.

Cậu thậm chí hoài nghi có phải Triệu Trần ở sau lưng động tay chân không, sau dưới tình huống Triệu Trần nhắc tay thế mới tin tưởng Triệu Trần không có hỗ trợ phía sau.

Trương Hoàn cầm mấy offer, nhưng không muốn vào bất luận công ty nào, ngay cả Triệu Trần đều nhìn không nổi nữa, không biết Trương Hoàn rốt cuộc đang chơi đùa cái gì.

Thế nên phê bình Trương Hoàn, “Một công ty muốn tuyển một nhân viên, phải bỏ rất nhiều tinh lực và tài lực vào đó, em xem em kìa, người ta coi trọng em, em toàn bộ đều không muốn đi, đã chen chân muốn vào công ty này, lại lãng phí thành ý của công ty, em làm như vậy, quả thật làm người khác ghét cay ghét đắng.”

Trương Hoàn kỳ thật cũng cảm giác mình rất quá phận, sau đó quyết định không đi phỏng vấn như đi chợ nữa, cậu chỉ chọn công ty mình muốn đi.

Mà vì sao Trương Hoàn lại phải không ngừng nhận lời mời đi phỏng vấn như vậy, nguyên nhân chủ yếu, có lẽ là do dưới vẻ ngoài nhìn như kiêu ngạo, tâm cậu rất tự ti và nhạy cảm đi.

Cho dù trong trường học, giữa các bạn học cùng lớp, cậu không có mặt nào không nằm trong nhóm tốt nhất, thế nhưng, không biết tại sao, đáy lòng cậu thủy chung là có chút tự ti, có lẽ là vì nguyên nhân từ nhỏ cậu không có cha mẹ mà được dì dưỡng nuôi dưỡng.

Cho nên, cậu mượn chuyện không ngừng đến các công ty lớn khó vào hàng đầu tham gia tuyển dụng phỏng vấn để khẳng định chính mình, để cậu an tâm, cho rằng mình kỳ thật rất không tệ.

Sau khi Trương Hoàn không đi phỏng vấn như đi chợ nữa, Triệu Trần cảm thấy sinh hoạt như ý hơn, sáng sớm Trương Hoàn có thể bồi ông ngủ thêm một lúc, hơn nữa cuối cùng thoát khỏi sinh hoạt cấm dục rồi, tuy rằng không thể tùy tâm sở dục (muốn là làm), nhưng vẫn coi như sinh hoạt trở nên hài hòa.

Vào tháng mười hai Trương Hoàn gia nhập công ty cậu muốn vào, sau đó, phải đi thực tập trước, cuộc sống thực tập cũng không như cậu tưởng tượng, công việc vụn vặt mà phiền muộn, cậu chỉ là một cái đinh ốc nhỏ, công ty không có khả năng cái gì đều có thể để cậu tham dự và học tập như cậu vẫn tưởng.

Tuy rằng Trương Hoàn vì vậy mà không như ý, nhưng đây là lựa chọn của mình nên cậu cố gắng kiên trì.

Khi Trương Hoàn đi làm, Triệu Trần cao hứng bảo cậu đi học lái xe, có thể tặng cậu chiếc xe để lái.

Trương Hoàn ngay tại chỗ cự tuyệt, “Em không đi.”

Triệu Trần cho rằng Trương Hoàn không muốn mình tặng xe, thế là chỉ cười hề xuống thất vọng trong lòng, không có nhắc đến chuyện này nữa.

Triệu Trần thấy Trương Hoàn vì thực tập mà có vẻ mệt mỏi, hơn nữa cũng không có bộ dạng tìm được vui vẻ trong công việc, không khỏi rất lo lắng.

Tối hôm đó, Trương Hoàn cùng các đồng nghiệp cùng nhau tham gia xây dựng bộ phận*, sau bữa cơm là hoạt động đi K, Triệu Trần lo lắng Trương Hoàn còn trẻ bị người ta chuốc say chiếm tiện nghi, vì thế bắt đầu gọi điện thoại cho cậu từ giờ ăn tối, nhưng Trương Hoàn ngoại trừ nhận hai cuộc gọi đầu, sau đó không nhận nữa, Triệu Trần càng lo lắng hơn, liên lạc cho một đồng nghiệp cùng bộ phận với Trương Hoàn mua chuộc được, hỏi thăm tình huống Trương Hoàn, đối phương nói Trương Hoàn bị ông chủ kêu qua nói chuyện, không có trong phòng riêng.

(*chỗ này tui không rõ lắm, chắc là họp phòng ban đi?)

Triệu Trần biết bọn họ gọi quản lý bộ phận là ông chủ, ông cũng biết tình huống vị quản lý bộ phận kia của Trương Hoàn, là một người đàn ông hơn ba mươi, tính tình nghiêm khắc và có thủ đoạn, còn rất bao che khuyết điểm cấp dưới, rất có năng lực, Triệu Trần đối với hắn coi như yên tâm.

Lúc này nghe nói quản lý này đơn độc kêu Trương Hoàn qua nói chuyện, Triệu Trần lòng dạ tiểu nhân, thế là liền hoài nghi đối phương đánh chủ ý lên Trương Hoàn nhà ông, vội vã tự mình lái xe đến chỗ Trương Hoàn. Đăng bởi: admin

81. Chương 81

Chương 80

Triệu Trần chạy tới KTV chỗ bọn Trương Hoàn đang ở, cấp trên của Trương Hoàn đã buông tha cho cậu.

Cấp trên trở về phòng riêng, chỉ còn Trương Hoàn một mình ngồi trong phòng trà của KTV phát ngốc, Triệu Trần tìm được cậu, thấy cậu ngồi đó vẫn không nhúc nhích, cúi thấp đầu không biết suy nghĩ cái gì, Triệu Trần không quấy rầy cậu, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh cậu.

Triệu Trần ngồi một lúc, Trương Hoàn mới ngẩng đầu lên, sau đó nhìn qua Triệu Trần, thấy Triệu Trần, Trương Hoàn cũng không giật mình, chỉ là nhẹ giọng nói, “Sao ông cũng tới?”

Triệu Trần ngồi xuống bên cạnh Trương Hoàn, mang theo lo âu nhìn cậu, nói, “Tôi thấy bọn em hát có lẽ sắp tan rôi, nên tới đón em.”

Trương Hoàn lại trầm mặc, cậu bị cấp trên giáo dục một trận, trong lòng khẳng định không dễ chịu, đang không ngừng tự kiểm điểm, vì vậy không muốn để ý tới người khác, cũng không muốn nói chuyện mình bị cấp trên dạy bảo cho Triệu Trần, thế là, chỉ rầu rĩ không vui ngồi kia, không nói một lời.

Trương Hoàn muốn ngồi như vậy, Triệu Trần liền bồi cậu, bảo người phục vụ đổi một bình trà oải hương nóng tác dụng an thần đến, châm trà cho Trương Hoàn.

Không lâu sau, cấp trên Dương Triễn của Trương Hoàn lại tới, hẳn là đến nói với Trương Hoàn, trong nhà có việc phải đi thì có thể về, muốn tiếp tục chơi tới hừng đông cũng không sao. Dương Triễn, nguyên nhân chủ yếu nhất là cho cấp dưới một gậy xong, cần cho đối phương một viên kẹo, quan tâm cậu một chút.

Bất quá, hẳn vừa mới vào phòng trà, liền thấy Triệu Trần đang đặt ly trà vào trong tay Trương Hoàn, hẳn nhìn chằm chằm Triệu Trần mấy lần.

Trong cái vòng luẩn quẩn này của bọn họ, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, có vài trường hợp, sẽ gặp được và quen biết một vài quý nhân tầng lớp trên, Dương Triễn thấy Triệu Trần đã cảm thấy nhìn rất quen, trí nhớ hẳn luôn tốt, nhân vật và tên cho tới bây giờ đã gặp qua là không quên được, hẳn cảm thấy ngồi bên cạnh Trương Hoàn chính là Triệu Trần, nhưng mà, lại cảm thấy không giống, chủ yếu là vị Triệu tiên sinh nghiêm túc sắc bén kia lại ôn nhu đối đãi cấp dưới của hắn khiến hắn cảm thấy không thực.

Dương Triễn nhìn Triệu Trần, Triệu Trần lập tức cảm nhận được ánh mắt hắn, chuyển mắt qua liếc nhìn Dương Triễn, vì vậy Dương Triễn liền đi đến trước, rất khách khí hỏi Trương Hoàn, vị bên cạnh cậu đây là ai.

Trương Hoàn đứng dậy, muốn giới thiệu Triệu Trần, Triệu Trần đã tự mình mở miệng, nói, “Bỉ nhân họ Triệu, là phụ huynh của Trương Hoàn, nhờ có anh chiếu cố đứa nhỏ tâm cao khí ngạo nhà tôi, cảm kích khôn cùng.”

Dương Triễn đưa tay ra bắt tay Triệu Trần, cười nói, “Không dám không dám*, Trương Hoàn, năng lực cậu ấy rất mạnh, có thể thu được cậu ấy làm cấp dưới của tôi, vinh hạnh cho tôi, vinh hạnh!”

(*thật ra chỗ này là ‘sợ hãi, sợ hãi’ == Hai người này nói chuyện khách khí kiểu xưa xưa ấy, không biết edit làm sao)

Hai người khiêm tốn khách sáo một hồi, Dương Triễn liền nói ý đồ đến đây, nói nếu trong nhà có việc, muốn về thì có thể về, nếu như muốn chơi tiếp, nhiều người sẽ náo nhiệt hơn.

Lúc này hẳn biểu hiện hoàn toàn là hình tượng một cấp trên hoà ái dễ gần, một chút cũng không giống như trước nghiêm khắc và không để ý nhân tình như khi giáo huấn Trương Hoàn.

Triệu Trần thay Trương Hoàn đáp, “Tôi vừa lúc đi ngang qua đây, thuận tiện tới đón Trương Hoàn về, nếu như không có chuyện gì, tôi liền đón Trương Hoàn về.”

Trương Hoàn cũng nói đi chào một tiếng với các đồng nghiệp rồi sẽ về, rồi xoay người quay lại phòng riêng.

Lúc này, Dương Triễn mới nói với Triệu Trần, trước đây trong một hội nghị nào đó may mắn gặp được Triệu tiên sinh một lần, sợ rằng Triệu tiên sinh không nhớ rõ mình mà thôi, còn nói Trương Hoàn năng lực xuất chúng, chỉ là tính tình quá mức cao ngạo lãnh đạm, nhân viên nữ trong công ty thật ra cùng cậu quan hệ rất tốt, nhưng cậu lại không quá hoà đồng cùng các đồng nghiệp nam. Triệu tiên sinh nếu là phụ huynh nhà cậu, kỳ thật không cần để cậu đến hạ tầng rèn giũa, cho cậu không gian phát triển tốt hơn không phải càng tốt sao?

Triệu Trần vì nghĩ cho Trương Hoàn, vừa nãy mới không có ý tứ bại lộ thân phận, nhưng nếu đã bị cấp trên Trương Hoàn nhìn thấu, ông sẽ không cố làm ra vẻ nữa, nghe Dương Triễn nói vậy, ông cười cười, nói, “Ở trước mặt cậu ấy, tôi chỉ là phụ huynh mà thôi. Cậu ấy muốn làm thế nào, chúng tôi những người làm gia trưởng đây, luôn muốn tùy cậu ấy làm một trận mới được, nếu không, sau này cậu ấy sẽ hối hận, còn trách phụ huynh quản thúc quá nghiêm. Không biết Dương tiên sinh có con không, nếu là có, sẽ hiểu ra tâm tư này của tôi.”

Dương Triễn nói, “Triệu tiên sinh nói rất đúng. Nhà tôi có một đôi chị em song sinh, chỉ là tuổi còn nhỏ, còn chưa gặp phải vấn đề như Triệu tiên sinh.”

Thấy Trương Hoàn đã sắp đi tới, Triệu Trần không cùng Dương Triễn nhiều lời nữa, chỉ bảo hẩn sau này chiếu cố Trương Hoàn nhiều hơn, hơn nữa, giữ bí mật thân phận của Trương Hoàn mới tốt.

Trương Hoàn đi qua, thấy Triệu Trần và Dương Triễn tựa hồ nói rất hăng say, cậu chào cấp trên một tiếng, liền nói Triệu Trần, “Chúng ta đi thôi!”

Dương Triễn nhìn Triệu Trần và Trương Hoàn ra khỏi cửa, không khỏi cảm thán trong lòng, cấp dưới mình lại có quan hệ cá nhân với một đại nhân vật như thế, bất quá, sau này nên thế nào vẫn là thế đó đi.

Sau khi ngồi vào xe, Triệu Trần lái xe khỏi bãi đỗ, nói, “Nhìn em có vẻ không quá vui vẻ, bị Dương Triễn kia giáo huấn có phải không?”

Trương Hoàn liếc mắt nhìn ông, im lặng mở radio, là một tiết mục Nhị Nhân Chuyển*, đang kể chuyện cười, Trương Hoàn lại đổi tần số, cũng kể chuyện ma, dành đổi lần nữa, đang hát tình ca da diết, đổi lần nữa, đang nói vấn đề sinh hoạt vợ chồng không hài hoà, thế là dành tắt radio đi.

(*tên gọi khác của Ương ca: loại hình vũ đạo dân gian lưu hành chủ yếu ở vùng nông thôn miền bắc, có vùng còn biểu diễn câu chuyện, dùng chiêng trống đệm nhạc, có vùng cũng biểu diễn câu chuyện nhưng giống như hình thức ca vũ kịch... Có search baidu cái này, nhưng đọc không hiểu nên không chú thích nổi, duibuqi)

Triệu Trần thấy cậu tìm không được tiết mục yêu thích càng rầu rĩ không vui, liền giải thích, “Giờ là đêm khuya, tiết mục đều là mấy cái này. Nếu không, nghe nhạc trong đĩa đi?”

Trương Hoàn nói, “Quên đi, cũng không phải rất muốn nghe.”

Triệu Trần nhìn cậu một cái, chuyên tâm lái xe, qua một hồi mới nói, “Nếu như làm việc không vui, vậy cần gì phải đi làm? Nhân sinh chỉ có vài năm, tính thành ngày, sẽ không được bao nhiêu ngày, cần gì phải dẫn vật chính mình, không thể qua những ngày vui vui vẻ vẻ.”

Trương Hoàn trầm mặc một chút mới trả lời ông, “Không phải là vấn đề ông nói. Em chỉ là mới bắt đầu nên không thích ứng mà thôi, sau này sẽ tốt rồi.”

Triệu Trần nói, “Vậy hôm nay mất hứng như vậy là tại sao, tôi thấy gần đây em đều không hăng hái lắm, như vậy không tốt.”

Trương Hoàn nhìn Triệu Trần, có ánh sáng ven đường chiếu vào, xẹt qua bên người Triệu Trần, khiến Triệu Trần thoát nhìn tức mục (nghiêm túc trang trọng) mà khiến người ta an tâm, Trương Hoàn không khỏi nói ra lời trong lòng, “Hẩn cũng không phải giáo huấn em. Hẩn chỉ nói em không nguyện ý hoà đồng với đồng nghiệp, như vậy không được.”

“Hẩn” này là chỉ cấp trên của cậu, đương nhiên, ông chủ sẽ không nói nhẹ nhàng như vậy, lúc đó nói cậu đừng tưởng rằng mình là một nhân vật, quá tự xem trọng chính mình, không hoà đồng trong công ty, không nên cho rằng bản thân bộ dạng tốt thì chiếm được ưu thế, bọn họ dựa vào năng lực làm việc cùng hiệu quả và lợi ích, chứ không phải dựa vào tiểu bạch kiếm.... Còn nói Trương Hoàn nếu là cấp dưới hẩn, như vậy, phải phục tùng hẩn làm việc, không nên quá ngạo mạn, cấp dưới quá ngạo mạn, ở trước mặt hẩn cũng phải cúi đầu... Như vậy một hồi, chỉ khiến Trương Hoàn mâu thuẫn không thôi, tuy rằng mâu thuẫn, thế nhưng cũng không khỏi tự kiểm điểm.

Triệu Trần tiếp lời Trương Hoàn hỏi, “Vì sao không hoà đồng với đồng nghiệp?”

Trương Hoàn cau mày nói, “Em không quen nói giỡn với bọn họ. Hơn nữa, nữ thì ân cần quá phận, nam thì luôn lời mạn lời nhạt với em, bởi vì em là người mới, còn gọi em là em trai..., em không quen được.”

Triệu Trần than thở, “Có đôi khi, giấu dốt cũng là cần thiết.”

Trương Hoàn cúi đầu không đáp lại ông.

Triệu Trần lại nói, “Nếu như em thật sự muốn làm tốt trong công ty bây giờ, vậy em phải xử lý tốt các mối quan hệ, phải làm đến vui vẻ mới được, nếu không, tôi không muốn để em tiếp tục ở lại đó. Em muốn làm gì, muốn học cái gì, tôi có thể an bài vị trí cho em, bảo người đặc biệt đến giúp em. Em không nên luôn cố chấp như vậy. Tuy rằng, năng lực làm việc năng lực giao tiếp cùng với các loại phẩm chất ưu tú mới là thứ quý nhất, những thứ này là chỗ dựa quan trọng nhất của một người, bởi vì, đây không chỉ là nền tảng cho một người đứng thật vững, hơn nữa, chúng nó là thứ người khác không thể đánh cắp, nhưng thứ này có thể là chỗ dựa vĩnh viễn, nhưng mà không dễ có được, em muốn chỉ dựa vào chúng mà đứng vững làm một phen sự nghiệp, tôi thật cao hứng, còn vì em mà cảm thấy kiêu ngạo. Nhưng, người có thể đứng ở vị trí càng cao khi đi lên, lại một mực không muốn dựa vào bậc thang đã có, muốn tự mình từ nơi thấp nhất dọc theo vách đá đi lên, trong mắt tôi, những việc này hoàn toàn không cần thiết. Thời gian và tinh lực con người đều có hạn, từ đáy vực đi lên, cho dù có thể leo lên, vậy cũng quá lãng phí thời gian và tinh lực, hao hết toàn bộ thời thanh xuân, mới đứng ở vị trí vốn dĩ có thể đứng ngay từ ban đầu nhìn phong cảnh phía dưới, tôi cảm thấy không xứng. Em nguyện ý suy nghĩ thật kỹ lời tôi nói không?”

(huhuhu, đứt hết mấy sợi dây thần kinh não của tôi rồi. Tóm lại Triệu Trần nói, có mấy người ngay từ đầu không chịu leo thang lên núi mà cứ thích trèo vách núi đi lên, vừa tốn công tốn thời gian)

Trương Hoàn nhìn Triệu Trần, môi nhẹ nhàng mấp máy, cậu cũng không phải một người cứng nhắc, cậu đương nhiên hiểu ý tứ của Triệu Trần, chỉ là, muốn lựa chọn chung quy rất khó.

Cậu nói, “Có chỗ dựa liền sử dụng, sau này sẽ hình thành quán tính, sẽ không tiếp tục muốn tiến tới. Người trời sinh dễ bị thói quen làm hư. Em không muốn làm một người bị ông chiều hư.”

Triệu Trần kinh ngạc vì những lời này của Trương Hoàn, ông trầm mặc một hồi mới cười khiêu khích Trương Hoàn, “Đó là em không có tự tin, lẽ nào em cho rằng mình là một người rất dễ bị chiều hư sao? Có đôi khi, không phải hoàn cảnh ác liệt mới có thể tôi luyện con người, hoàn cảnh ưu việt càng có thể tôi luyện người, ở trong hoàn cảnh ưu việt vẫn như cũ vô thể viễn vãng bảo trì tinh thần tỉnh táo mà tiến lên quyết không lùi biếng, mới thật sự là đại sự thành công. Giống như Trung Quốc có nhiều hoàng đế như vậy, trừ ra mấy hoàng đế chết vật trải qua thời kì kiến quốc ban đầu, còn dư lại mấy đế vương, lại có mấy người là minh quân thiên cổ tài trí mưu lược kiệt xuất, những người khác, một đám bại gia tử mà thôi.”

Trương Hoàn bị lời nói của Triệu Trần kích thích nhiệt huyết trào dâng trong lòng, không khỏi động tâm.

Sau đó cậu lại lộ ra dáng tươi cười, nói với Triệu Trần, “Cảm ơn ông!”

Triệu Trần thấy cậu cao hứng, chính mình cũng thở phào nhẹ nhõm, nói, “Cảm ơn tôi cái gì? Chân chính muốn cảm ơn tôi, thì nghe nhiều một chút kinh nghiệm tôi nói đi. Có đôi khi, được người ta gọi là lão Triệu, không phải là ám chỉ tuổi tác tôi lớn, chữ lão này, còn có ý khác.”

Trương Hoàn mỉm cười nhìn ông, trong lòng tràn đầy tình ý cuộn trào mãnh liệt, cư nhiên giống cô gái nhỏ ẩn tình đưa tình tiến tới hôn lên mặt Triệu Trần một cái.

Triệu Trần được vợ thơm một cái, cao hứng không phân rõ nam bắc rồi, sau đó cười hì hì nói, “Nếu không, tôi lại an bài công tác cho em?”

Trương Hoàn lại lắc đầu cự tuyệt đề nghị này, “Em còn muốn tiếp tục ở lại công ty hiện tại, chí ít không thể để cho công ty lấy được tiền bồi thường hợp đồng (hợp đồng lao động), hơn nữa, em muốn cho ông chủ nhìn thấy, em mới không phải loại người như hần nói! Một ngày nào đó, em muốn hần làm cấp dưới của em...”

Triệu Trần cười lắc đầu, nói, “Thanh niên a, chính là khí thịnh.”

Hai người vui vẻ về về về nhà, xe dừng xe trước trước cửa, chỉ thấy trong nhà đèn đuốc sáng trưng, Triệu Trần và Trương Hoàn đều lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm, trong nhà có chuyện gì vậy? Đã trễ thế rồi, người giúp việc chắc sẽ không làm như vậy đi.

Tiểu Bảo : cửa ải cuối cùng trước khi happy ending. Đăng bởi: admin

82. Chương 82

Chương 82

Trương Hoàn xuống xe trước Triệu Trần, có lẽ là cậu theo bản năng cảm thấy sẽ gặp phải sự tình vô pháp dự liệu gì đó, thế là chờ Triệu Trần cùng nhau vào nhà.

Triệu Trần đỗ xe xong, xuống xe kéo tay cậu vào nhà, do buổi tối Trương Hoàn uống rượu, lòng bàn tay phi thường nóng, cho Triệu Trần một loại cảm giác mềm mại ấm áp dễ chịu.

Hiện tại đã nửa đêm, nếu như bình thường, giờ này nữ giúp việc hẳn là đã ngủ rồi, nhưng hôm nay trong nhà đèn đuốc sáng trưng, nói vậy bà còn chưa ngủ, Triệu Trần liền nói với Trương Hoàn, “Để nữ giúp việc nấu chút cháo cho em ăn, thế nào?”

Trương Hoàn nói, “Quên đi, em không đói bụng, trẻ thế này còn khiến bà ấy bận rộn.”

Dứt lời, đã đẩy cửa ra.

Vào cửa là huyền quan thấp hơn nội thất hai bậc, phải đổi giày mới có thể vào, Triệu Trần đang đổi giày, liền nghe được một tiếng gọi lãnh lãnh đậm đậm, “Ba!”

Trong nháy mắt động tác của Triệu Trần bị kiềm hãm, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Triệu Sưởng đứng trước ghế salon trong phòng khách nhỏ, diện vô biểu tình, ánh mắt bình tĩnh, tầm nhìn chỉ chăm chú vào trên người Triệu Trần, cũng không nhìn Trương Hoàn bên cạnh Triệu Trần.

Trương Hoàn thật ra thấy Triệu Sưởng sớm hơn Triệu Trần, chỉ là, cậu không biết nên biểu thị thế nào, chỉ có thể làm bộ trấn định đứng đó.

Trong lòng quả thật rất xấu hổ và phiền não, thế nhưng, cậu và Triệu Trần cùng một chỗ, cũng không chân chính có lỗi với ai, cho dù là Triệu Sưởng, cậu chưa từng tiếp nhận sự theo đuổi của cô, đồng thời đã nói cho cô biết mình là đồng tính, cho nên dù bây giờ cùng cha cô yêu đương, cậu cũng không có gì phải kiêng kị cô.

Tuy rằng về tình lý có thể nghĩ như vậy, nhưng mà, chung quy không thể tâm như chỉ thủy (=bình tĩnh, hoà bình) bình tĩnh vô ba trước mặt Triệu Sưởng.

Triệu Trần dù sao cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn có rất nhiều kinh nghiệm, cho dù bị con gái bắt gặp chính mình và nam sinh cô từng thích ở cùng nhau, sau khi ông trải qua sự sợ hãi trong nháy mắt ban đầu, lập tức phản ứng lại.

Ông đã đổi giày, cười nói với Triệu Sưởng, “Sưởng Sưởng, sao không nói cho ba một tiếng, chính mình đã chạy về, trường học con không có lớp sao?”

Triệu Sưởng từ trước ghế salon đi tới, nói, “Hai ngày nữa Lễ Giáng Sinh, trường học sẽ nghỉ định kì, con xin nghỉ sớm.”

Cô đã đi tới trước mặt Triệu Trần và Trương Hoàn, lúc này mới đưa ánh mắt sang trên người Trương Hoàn.

Triệu Sưởng di truyền từ Triệu Trần, từ nhỏ lại sống trong gia đình ưu việt người hầu vô số, vì vậy có thể bày ra khí thế vô cùng, ánh mắt cô lợi hại nhìn Trương Hoàn, không nói một lời.

Kỳ thật Triệu Trần đã sớm quyết định nói chuyện giữa mình và Trương Hoàn cho con gái, nhưng, mỗi lần ông vừa thoáng nhắc tới Trương Hoàn, Triệu Sưởng liền lập tức cắt ngang ông, còn nói, “Ba, ba không nên nhắc tới hần trước mặt con, ba cũng không cần quan tâm hần nữa, con không muốn nghe chuyện của hần.”

Bởi vậy Triệu Trần biết con gái đối với Trương Hoàn vẫn tình xưa chưa dứt, cho nên, không cách nào nói ra miệng quan hệ với Trương Hoàn, chỉ đành kéo dài, cho tới tình trạng bây giờ.

Triệu Trần nhìn Triệu Sưởng là muốn nhắm vào Trương Hoàn, liền kéo Trương Hoàn ra phía sau mình che chở, sau đó nói với Triệu Sưởng, “Sưởng Sưởng, con biết, baba là thật sự động chân tình với cậu ấy, vẫn không dám nói cho con biết thân phận của cậu ấy, cũng là bởi vì sợ con thương tâm.”

Triệu Sưởng quả thật thương tâm gần chết.

Cô vẫn muốn biết nam nhân khiến ba cô thần hồn điên đảo này rốt cuộc là ai, nhưng ba cô lại không nói cho cô, hơn nữa cô gọi điện thoại cho người giúp việc trong nhà, người giúp việc đều được Triệu Trần căn dặn, không ai nói tình hình thực tế cho cô, trước cô cũng không phải đặc biệt gấp gáp muốn biết chuyện này, vẫn chờ ba tự mình nói cho cô biết, cô cảm thấy như vậy tương đối tốt, thế nhưng, một ngày trước, cô và anh họ gọi điện thoại, Tào Dật Nhiên bị Triệu Sưởng giáo huấn, nói hắn luôn không làm việc đảng hoàng, Tào Dật Nhiên bị em gái nói vậy không phục, liền hỏi Triệu Sưởng có biết chuyện ba cô cùng một nam nhân trẻ tuổi ở chung với nhau không, Triệu Sưởng rất rộng lượng nói, “Đương nhiên biết, đây là ba em tự do yêu đương, em sẽ không quản ông ấy.” Thế là Tào Dật Nhiên không có nhược điểm có thể đối phó Triệu Sưởng, sau đó chỉ là trong lúc vô tình tùy ý nói, “Cái cậu tình nhân kia, nghe nói tên Trương Hoàn, anh chỉ xa xa thấy qua một lần, vẻ ngoài thật đẹp trai, chỉ là người có chút lãnh đạm cao ngạo, người của cậu, anh đương nhiên không dám trêu chọc vào, chỉ là không biết em có từng gặp người ta chưa, nếu như sau này hắn dám lên mặt trước mặt em, nói cho anh biết, anh giúp em lén lút giáo huấn hắn.”

Nghe Tào Dật Nhiên nói tình nhân của cha cô gọi là Trương Hoàn, lúc đó Triệu Sưởng cũng có chút bối rối. Thậm chí cô không quá tin tưởng lời của Tào Dật Nhiên, đề xuống sóng to gió lớn trong lòng, làm bộ bình tĩnh hỏi, “Làm sao anh biết tình huống của hắn, ba em bình thường mang hắn theo sao?”

Tào Dật Nhiên nói, “Anh chỉ gặp qua một lần, nghe chú Chu nói, chú ấy gặp Trương Hoàn kia nhiều lần rồi, đều là cậu mang theo, tên hắn, anh cũng biết từ chỗ chú Chu.”

Triệu Sưởng nghe tới đó, không cách gì duy trì bình tĩnh trên mặt được nữa, trực tiếp cúp điện thoại, Tào Dật Nhiên nhìn điện thoại bị ngắt, không giải thích được, “Đây là mất tín hiệu, hay là con nhóc kia cúp điện thoại?”

Triệu Sưởng vốn định gọi điện cho Chu Sam hỏi chuyện tình nhân ba cô, nhưng lại cảm thấy hỏi qua điện thoại không đúng lắm, nói không chừng mấy ông chú giả hoạt này tất cả đều sẽ nói sang chuyện khác lừa gạt cô, cô liền làm quyết định, muốn tự mình về nước nhìn một cái.

Thế nhưng, rốt cuộc thấy tình huống thật sự là cái dạng gì rồi, cô phải làm gì, cô cũng không nghĩ đến, cũng không có cách nào suy nghĩ.

Triệu Sưởng là một người bề ngoài cao ngạo lãnh đạm nhìn như đối với chuyện gì đều có thể tiếp nhận, nhưng, trong lòng cô lại là một người phi thường bảo thủ và đơn thuần.

Những thứ này, đương nhiên không thoát khỏi quan hệ với cách giáo dục của Triệu Trần, cô từ nhỏ đến lớn, hầu như chưa từng mặc quần áo hơi hở hang một chút, tuy tác phong nhìn như hào phóng, kỳ thật cô vẫn luôn dính một chút thì sẽ không chạm vào nữa, giống như bị Tào Dật Nhiên mang đi quán bar, đi quán ăn đêm các loại.

Sau khi đến nước A, cũng không ít người theo đuổi cô, bắt quá, thấy bọn họ không hề tiết tháo và diễn xuất thẳng tắp lên giường, cô phi thường phản cảm, vì vậy, càng là đối lập, càng không quên được Trương Hoàn. Bất đắc dĩ Trương Hoàn lại là đồng tính, thế là, cô chỉ có thể càng thêm thống khổ.

Người vẫn làm cho mình nhớ mãi không quên này, cứ nhiên cùng ba mình cùng một chỗ, cô nhớ đến chuyện ba cô sa vào bể tình một hai năm nay, không khỏi trong lòng càng cuộn trào sóng lớn, hoàn toàn không biết làm sao cho phải.

Hiện tại, Trương Hoàn lại đứng ở trước mặt cô, bên ngoài Trương Hoàn mặc một cái áo khoác màu rậm nắng, bên trong là áo len màu đen, thân cao thẳng tắp, khí chất tuyệt hảo, Triệu Sưởng nhìn chằm chằm mặt cậu, có thể từ khuôn mặt khiến cô mê luyến kia nhìn ra xấu hổ và không được tự nhiên.

Triệu Sưởng không để ý tới ba mình giả thích, vẫn như cũ nhìn Trương Hoàn, nói, “Anh từ chối tôi, lại cùng một chỗ với ba tôi, anh không cảm thấy anh làm như vậy rất tiện (ti tiện) sao?”

Trương Hoàn bị chính miệng Triệu Sưởng nói ra từ “tiện” này làm tổn thương, trong nháy mắt có cảm giác không thể chịu đựng được, nhưng cậu vẫn cố chế loại thống khổ khó có thể chịu được này, mấp máy miệng, muốn biểu đạt chút gì, nhưng lại không biết nên diễn tả thế nào.

Mà Triệu Trần nghe Triệu Sưởng nói Trương Hoàn như vậy thì tức giận, ông bước lên bậc tam cấp, đứng trước mặt con gái, cau mày nói, “Sưởng Sưởng, con không nên cố tình gây sự như vậy. Thu hồi lời vừa mới nói, xin lỗi Trương Hoàn, nếu không baba sẽ tức giận.”

Triệu Sưởng lạnh mặt, trong mắt tựa hồ cũng nổi lên hàn băng, cô liếc sang ba mình, bị ba lạnh mặt nhìn lại, trong lòng cô càng khó chịu, cảm thấy ba thích Trương Hoàn liền không yêu mình nữa, trong lòng cô bị thương, lúc này đau đớn khó chịu giống như bị lãng trì, lạnh lùng trong mắt cô thậm chí dâng lên một tầng hơi nước, thanh âm cũng sắc nhọn hơn rất nhiều, “Lẽ nào còn nói sai! Tại sao phải thu hồi lời nói, vì sao ba muốn con xin lỗi! Là các người sai, con mới không có sai. Hẳn vốn chính là tiện nhân, từ chối con liền tới tìm ba.”

Trương Hoàn bị Triệu Sưởng nói cả người như rớt vào hầm băng, giá lạnh không gì sánh được, thế nhưng, cậu không có một câu có thể phản bác lời cô.

Triệu Trần thấy sắc mặt Trương Hoàn tái nhợt, nhân thần thống khổ u buồn, lại thật sự bị Triệu Sưởng chọc giận rồi, nhất thời không khống chế được, giơ tay liền cho Triệu Sưởng một cái tát, quát, “Im miệng, một đứa con gái, trong miệng lại nói cái gì!”

Triệu Sưởng bị một tát này của ba trực tiếp bị đánh ngốc luôn, đây là lần đầu tiên cô bị ba đánh, cho dù khi còn bé ba bị cô chọc tức giận, nói muốn đánh cô, nhưng mỗi lần đều chưa từng thật sự ra tay, đây vẫn là lần đầu tiên, ba đánh cô, còn là đánh lên mặt cô.

Triệu Sưởng không thể tin nhìn ba mình, Triệu Trần ra tay xong, lập tức hối hận, tay dừng ở không trung không bỏ xuống được, ông nói với Triệu Sưởng, “Sưởng Sưởng, baba không phải cố ý...” Nói xong, lại muốn nhìn xem mặt Triệu Sưởng có bị đánh đỏ không, Triệu Sưởng đẩy ông ra, hung tợn trừng ông, lại trừng Trương Hoàn, cắn răng nước mắt cũng chảy ra ngoài, cả tiếng lên án Trương Hoàn, “Tôi có lỗi với anh chỗ nào sao? Trước đây tôi đối với anh tốt như vậy, anh không tiếp nhận tôi còn chưa tính, tại sao ngay cả baba tôi cũng muốn câu dẫn đi, tôi chỉ có baba, tại sao anh lại muốn lấy đi tình yêu ông ấy dành cho tôi! Anh muốn tiền, tôi có thể cho anh, tại sao anh muốn tìm baba tôi, tại sao anh muốn làm như vậy!”

Triệu Sưởng nói xong, trong đầu đã đặc quánh lại, chính cô đều không rõ lắm mình rốt cuộc đang la hét cái gì, chẳng qua là cảm thấy phi thường khổ sở thương tâm, nước mắt làm mờ đường nhìn, Trương Hoàn trước mặt cô cũng không thấy rõ lắm.

Khổ sở trong lòng Trương Hoàn lên tới đỉnh điểm, tư duy tựa hồ bị đông lại, nhất thời không suy nghĩ được cái gì, lại không tự chủ lúng túng nói, “Xin lỗi...”

Triệu Trần nghe con gái nói mà tức giận, nhưng vừa nãy đánh cô, ông lại rất hối hận, ở trước mặt con gái đã rơi vào thế yếu rồi, nói, “Sưởng Sưởng, là lỗi của baba, con biết rất rõ là ba thích cậu ấy, muốn cậu ấy. Con không nên trách oan lên người cậu ấy, con muốn trách thì trách baba đi.”

Triệu Trần càng nói thay cho Trương Hoàn, Triệu Sưởng càng khó có thể chịu được, cũng quát sang Triệu Trần, “Ông buông ra, ông không phải ba tôi, tôi ghét ông chết được. Ông biết rõ tôi thích hẳn, ông còn muốn làm như vậy, các người một đôi gian phu *** phụ...”

Đầu óc Triệu Sưởng loạn thành đoàn, cô không cách nào suy nghĩ nổi, chỉ có thể nói những lời tổn thương người khác để giải thoát cho mình, Triệu Trần cảm thấy không thể giải thích với Triệu Sưởng như vậy được, hơn nữa bộ dạng hồ ngôn loạn ngữ này của Triệu Sưởng, sẽ chỉ làm Trương Hoàn càng thương tâm, ông đành nói, “Con ghét baba, baba cũng không có biện pháp. Nhưng bây giờ con đừng cố tình gây sự như vậy, ba đưa con về nhà, con nghỉ ngơi cho thật tốt, chờ nghĩ thấu đáo rồi, ba sẽ nói chuyện với con.”

Triệu Sưởng chỉ muốn đối nghịch với Triệu Trần, đẩy Trương Hoàn một cái, liền vội vã chạy ra ngoài, còn nói, “Tôi không, tôi không về. Tôi không muốn nhìn thấy đôi gian phu các người nữa...”

Trương Hoàn cắn răng, mắt thấy Triệu Sưởng từ bên cạnh mình đi ra ngoài, thấy Triệu Trần sốt ruột, cậu liền đuổi theo, ở bậc thang trước cửa kéo Triệu Sưởng lại, nói với Triệu Sưởng, “Cô nếu như cứ làm bộ dạng

đại tiểu thư làm càn như vậy, đừng nói tôi, bất kỳ nam nhân nào khác đều sẽ không thích cô!”

Tiểu Bảo : tháng 12 rồi, sắp thi tới nơi rồi orz Đăng bởi: admin

83. Chương 83

Chương 83

Triệu Sưởng bị một câu này của Trương Hoàn nói cho sững sốt, sau đó liền lạnh lạnh nói, “Tên đồng tính ghê tởm như anh, tôi không thèm anh thích.”

Trương Hoàn thật ra là muốn dùng phép khích tướng khiến Triệu Sưởng tỉnh táo một chút, nhưng cậu không biết nữ nhân và nam nhân không giống nhau, nam nhân bị khích, đa phần sẽ mắc lừa; nhưng đối với nữ nhân, càng khích tướng, người ta càng đối nghịch, kỳ thật lúc nữ nhân thương tâm, phải ôn nhu đối đãi, mới có thể trấn an được cô ấy, mà càng chọc vào chỗ đau của người ta, đối phương chỉ sẽ càng phản nghịch.

Trong lúc nhất thời khí lực Triệu Sưởng phi thường lớn, hung hăng đẩy Trương Hoàn ra, mà Trương Hoàn đang bị câu ghê tởm của Triệu Sưởng nói cho đầu óc ngẩn ngơ, không khỏi bị cô đẩy ngã sang bên cạnh, vì đang trên bậc thang, Trương Hoàn đáp hụt một cái, thiếu chút nữa ngã sắp xuống, là Triệu Trần đuổi tới kéo cậu lại.

Triệu Sưởng đẩy Trương Hoàn ra liền chạy mất, Triệu Trần mắt thấy con gái chạy khỏi sân ra đường lớn, ông hô ở phía sau, “Con muốn đi đâu?”

Triệu Sưởng căn bản không để ý tới ông, đã chạy không thấy bóng người, biến mất trong bóng đêm.

Trương Hoàn thấy Triệu Trần phi thường sốt ruột, lên tiếng, “Đuổi theo cô ấy đi, đừng để xảy ra chuyện.”

Triệu Trần lo lắng nhìn cậu một cái, chân còn mang dép, đã xuống bậc thềm chạy ra ngoài, Trương Hoàn cũng đi theo, hai người một đường chạy tới cửa tiểu khu, vừa tìm vừa gọi Triệu Sưởng, thế nhưng, lại không nhìn thấy người, hỏi bảo vệ ở cửa tiểu khu, nói không thấy cô gái nào ra ngoài, bên bảo phòng an ninh gọi điện cho mấy chỗ cửa chính khác hỏi việc này, đều nói không thấy cô gái nào ra ngoài, chỉ là, trong thời gian này đã có mấy chiếc xe đi ra, không biết cô gái này có phải ngồi xe ai đi ra không, hoặc là, cô gái này vẫn còn trong khu biệt thự.

Lần này không thấy Triệu Sưởng, Triệu Trần gấp đến độ kiến bò chảo nóng, ông mau chóng bảo người tìm Triệu Sưởng trong khu biệt thự, chỉ sợ cô ngồi trong góc nào đang chịu lạnh lau nước mắt.

Trong khu biệt thự bị khuấy đảo tận trời, khiến cư dân khác tức giận không ngớt, nhưng người lại không tìm được, xem ra, Triệu Sưởng có khả năng đã đi nhờ xe người nào ra khỏi biệt thự rồi.

Triệu Trần đành bắt đầu gọi điện thoại hỏi từng nhà Triệu Sưởng có thể đến, mọi người đều không biết Triệu Sưởng cư nhiên đã về nước, đương nhiên, càng không thấy bóng dáng Triệu Sưởng.

Triệu Trần lo lắng không thôi, đã gọi cho sân bay và các khách sạn để lại lời nhắn, bảo người ta chú ý Triệu Sưởng, nếu như phát hiện Triệu Sưởng sử dụng thẻ căn cước, lập tức liên hệ cho ông.

Hơn nữa còn không ngừng tra xét thẻ tín dụng của Triệu Sưởng, nhưng lại không có ghi chép tiêu dùng.

Triệu Sưởng vừa mất tích liền mất tích những hai ngày, Triệu Trần hầu như không ngủ một giây nghĩ biện pháp tìm người khắp nơi, Trương Hoàn nhìn ông như vậy, cũng không tiện khuyên ông, chỉ đành xin nghỉ ở công ty, theo ông hỗ trợ tìm người, bởi ông an ủi ông.

Thấy Trương Hoàn cùng lo lắng giúp đỡ tìm người, Triệu Trần đối với cậu hồ thẹn không ngớt.

Đến buổi tối ngày thứ hai, Triệu Trần đã mệt mỏi bất kham, Trương Hoàn so ra đỡ hơn ông một chút.

Triệu Trần dựa vào ghế salon, nhắm mắt lại, chau mày, trên mặt tràn đầy mệt mỏi, Trương Hoàn bưng một tách trà sâm cho ông, ngồi xuống bên cạnh, nói, “Ông ngủ một chút đi, như vậy mãi không được, không tốt

cho thân thể ông, hơn nữa, nếu bọn họ có tin tức của Triệu Sưởng, liền gọi điện thoại tới, ông sẽ không lỗ mất.”

Triệu Trần mở mắt, vươn tay ôm thắt lưng Trương Hoàn, nói với cậu, “Tôi thế này là có lỗi với Triệu Sưởng, cũng có lỗi với em.”

Nói xong, nhìn Trương Hoàn, thấy vẻ mặt Trương Hoàn lo lắng, trong đôi mắt đen sâu kín tràn đầy u buồn và mệt mỏi, ông không khỏi đau lòng vạn phần, nghiêng người đến bên môi Trương Hoàn hôn một cái, “Mấy ngày nay em mệt mỏi, em mới nên đi nghỉ cho tốt. Con bé Sưởng Sưởng kia, tuổi nó lớn rồi, tôi nghĩ nó biết tự chăm sóc, không đến mức xảy ra vấn đề.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng ông vẫn lo lắng, chỉ sợ Triệu Sưởng ra ngoài xằng bậy, hoặc một cô bé như cô, hơn nửa đêm chạy ra ngoài, gặp kẻ bắt cóc xảy ra chuyện thì làm sao.

Lúc này Triệu Trần đã hối hận tột cùng, nghĩ nếu mình sớm nói mọi chuyện cho Triệu Sưởng, nói không chừng sự tình sẽ không rơi vào hoàn cảnh này, khiến con gái bỏ nhà trốn đi.

Trương Hoàn ôn nhu nhìn Triệu Trần, nhẹ nhàng thở dài.

Giờ phút này, Trương Hoàn không biết nên nói cái gì với Triệu Trần, cậu vốn là một nam nhân, còn là một nam nhân không giỏi nói chuyện, cậu không biết nên dùng câu từ gì để trấn an sự thống khổ con gái bỏ nhà đi của Triệu Trần.

Sự tình đến nước này đã đủ khiến người phiền muộn, không nghĩ tới người Triệu gia cũng tới góp phần.

Triệu lão gia tử tuổi đã cao, ông cụ đã về hưu vốn không muốn quản gì nữa, cho nên suốt ngày đều giống một ông lão bình thường, đến quán trà tìm bạn đánh cờ, vì tài đánh cờ cao minh, ở trong quán trà còn rất có tiếng.

Trước ông cụ vẫn không biết Triệu Sưởng chạy về nước, là hai ngày sau khi Triệu Sưởng mất tích, Triệu Trần bên này tìm người kinh động khắp mọi nơi, ông cụ mới biết được chuyện này.

Vì vậy, liền tức giận.

Ông cụ vô cùng yêu thương Triệu Sưởng, chủ yếu là thương cảm Triệu Sưởng không có mẹ nuôi dưỡng, cho nên, đối với cô nhiều hơn một phần triu mến và yêu thích.

Lão gia tử không biết từ chỗ nào biết được “sự thật”, cho rằng là do Triệu Trần và đàn ông ở cùng nhau, Triệu Sưởng trở về thì không tiếp thu được chuyện này, cho nên mới rời nhà bỏ đi.

Thế là, ông cụ nổi giận.

Ông cụ vốn đã không đồng ý Triệu Trần đã bốn mươi mấy tuổi còn giống như thanh niên không quản được mình, cứ nhiên không biết lý lẽ làm xằng làm bậy, cùng một cậu thanh niên ở chung, còn chọc con gái tức giận bỏ nhà đi.

Vào buổi tối lão gia tử biết được sự tình liền đến tới chỗ Triệu Trần tìm ông gây phiền phức, lúc đến, Triệu Trần đang ngồi trên ghế salon trong phòng ngủ nhắm mắt dưỡng thần, Trương Hoàn mệt mỏi không chịu được đã ngủ trên giường.

Triệu Trần suy nghĩ rất cuộc Triệu Sưởng đi đâu, con gái ông không phải người có thể chịu khổ trên phương diện sinh hoạt, không đến nhà thân thích bạn học, không đến khách sạn cao cấp, không có tin tức cô rời khỏi đây, như vậy, dù sao cô vẫn phải có một chỗ ở, có người trả phí tổn cho cô, vậy rốt cuộc cô tìm ai đến làm đồng bọn trốn mất?

Triệu Trần loại trừ từng người một, sau đó liền nghĩ đến thằng nhóc Tào Dật Nhiên, cái tên này, chẳng lẽ là nó ở sau lưng quấy rối?

Đang chuẩn bị đi tìm Tào Dật Nhiên, tiếng người giúp việc hoang mang rối loạn truyền đến.

Triệu Trần vừa nghe, liền nghe thấy tiếng lão gia tử nhà mình, còn có tiếng quả tạ gõ lên bậc thang khi lên lầu.

Người giúp việc vốn không dám cản Triệu lão gia tử, nhưng nghĩ đến hai người Triệu Trần và Trương Hoàn đều đang ở trong phòng ngủ, lo lắng hai người đang ngủ chung với nhau, cảnh tượng phi thường không thích hợp để cho lão gia tử nhìn, cho nên mới cố ý lớn tiếng ngăn ông cụ lại.

Bởi vì căn biệt thự này nhỏ, lão gia tử không cần tìm lâu, liền tìm thấy phòng ngủ chính của Triệu Trần, bảo tài xế chở ông cụ tới chờ ở cầu thang, ông cụ chống拐杖 lên gõ cửa.

Triệu Trần mở cửa, râu ria xồm xoàm, sắc mặt tiêu tụy, chỉ có đôi mắt còn thâm trầm hữu thần, ông nhìn lão gia tử, nói, “Ba, sao ba tới chỗ này?”

Lão gia tử thấy Triệu Trần, hừ lạnh một tiếng, dùng拐杖 đẩy ông ra, nói, “Tôi nghe nói anh làm chuyện tốt, chọc Sưởng Sưởng tức giận bỏ nhà đi không tìm được?”

Triệu Trần không muốn để cho lão gia tử vào trong, nhưng lão gia tử thật sự tiến vào, quan sát trong phòng ngủ một phen, Trương Hoàn mệt mỏi quá lợi hại, ngủ như chết, cũng không tỉnh lại, ông cụ liếc thấy trên giường còn có người, liền quay đầu bất mãn nhìn thẳng con không chịu thua kém, “Tôi còn muốn nhìn rốt cuộc là loại thanh niên nào, không nỗ lực học tập, tuổi còn trẻ, đã học bám đàn ông!”

Triệu Trần đi qua ngăn cản lão gia tử, tuy rằng ông mệt mỏi, nhưng vẫn kiên định không tránh ra, nói, “Cậu ấy vẫn là đứa trẻ, là con muốn cậu ấy, không phải cậu ấy muốn con. Ba cũng cho con trai ba chút mặt mũi đi, được không? Ba!”

Lão gia tử tức giận quát, “Anh cũng biết sỉ diện? Trên có già, dưới có trẻ rồi! Còn làm xằng làm bậy như thế! Ngay cả Sưởng Sưởng cũng bị anh chọc tức giận bỏ nhà đi, anh còn muốn mặt mũi cái gì!”

Triệu Trần cau mày, con người thâm trầm, nói, “Con sẽ tìm được Sưởng Sưởng. Ba cũng không cần quản chuyện này!”

Lão gia tử giơ拐杖 lên liền đánh Triệu Trần, nói, “Anh đem cháu nội ngoan của tôi không biết ném đi đâu rồi, còn bảo tôi không cần lo, anh cho là anh lớn rồi, tự lập gia đình, tôi liền không quản được anh, có phải không?”

Triệu Trần một tay bắt lấy拐杖 của lão gia tử, nói, “Ba, ba bây giờ đánh con cũng vô dụng, chuyện chính là như vậy. Năm đó ba cũng không phải không làm chuyện có lỗi với mẹ, hiện tại chúng ta là thượng bất chính hạ tắc loạn, con sống cuộc sống của con, ba không cần tới quản...”

Ông còn chưa nói hết, chỉ thấy lão gia tử bị ông chọc giận lên huyết áp, ông lại càng hoảng sợ, nghĩ thầm con gái mới gặp chuyện không may, không nên nói cho ba xảy ra chuyện luôn, nhanh chóng gọi người mang thuốc của ba tới, vừa lúc tài xế tiên sinh của lão gia tử theo đằng sau, mau chóng chạy tới dứt thuốc cho lão gia tử.

Trương Hoàn đã tỉnh khi lão gia tử nói cậu không học hành, thế nhưng, cậu thật sự đau đầu, muốn rúc trong chăn một lúc, cho nên vẫn giả bộ ngủ, bây giờ thấy lão gia tử xảy ra chuyện, Triệu Trần sốt ruột, cậu vội vàng bò dậy, mặc đồ ngủ đi qua giúp Triệu Trần đỡ lão gia tử ngồi xuống.

Lão gia tử uống thuốc mới hồi phục tinh thần,拐杖 trên tay đã bị Triệu Trần ném qua một bên, ông cụ mất đi vũ lực kiềm chế được con trai, vì vậy chỉ nhìn Trương Hoàn vài lần, nhìn thấy lại không phải là một nam nhân dạng hồ ly, đúng như lời Triệu Trần nói, vẫn còn trẻ con.

Ông cụ nói, “Tôi gọi bọn thằng Cẩu tới rồi, anh từ nhỏ đã không nghe lời, thích xằng bậy, hiện tại tôi giáo huấn không được anh, để cho bọn nó tới giáo huấn anh.”

Triệu Trần nghe ông cụ nói vậy, chỉ đau đầu không thôi, lôi kéo Trương Hoàn đi ra ngoài, nói, “Ba, con kêu người tới chăm sóc ba, con còn muốn đi tìm Sưởng Sưởng, đi đây.”

Xem ra là muốn tránh đi.

Lão gia tử bị tức muốn giơ chân, nhưng bị tài xế an ủi ở lại.

Trương Hoàn bị Triệu Trần kéo ra cửa, còn mặc áo ngủ, quay đầu vừa lo lắng vừa áy náy nhìn lão gia tử, nhẹ giọng nói với Triệu Trần, “Ông không lo cho ông cụ sao?”

Triệu Trần nói, “Ông ấy chính là một lão trẻ con, em càng quan tâm, ông ấy càng việc bé xé ra to, kệ ông ấy, ông ấy sẽ tâm bình khí hoà, cho nên cứ mặc kệ đi.”

—
Tiểu Bảo: ừm... không biết cha thường gọi con trai thế nào, tui bắt chước bên nhà thằng nhóc tui dạy thêm. Thật ra thì... tui còn chưa từng nghe bố tui gọi tui bằng ‘con’ (thậm chí có cảm giác bố tui ngại không gọi tui một cách trực tiếp nữa ==) Đăng bởi: admin

84. Chương 84

Chương 84

Triệu Trần mang theo Trương Hoàn tẩu vi thượng sách (chạy là thượng sách), tránh mũi nhọn trong nhà trước, sau đó nhanh chóng cho người đi thăm dò hướng đi gần đây của Tào Dật Nhiên, biết được mấy ngày nay Tào Dật Nhiên cư nhiên không lặn qua lặn lại khắp nơi, mà rất yên tĩnh, hơn nữa hai ngày trước hắn đến thành phố bên cạnh, dưới tình huống em họ mất tích, người này lại đến thành phố bên cạnh ngắm cảnh mùa đông, Triệu Trần cảm thấy này không phù hợp tính cách Tào Dật Nhiên, hắn quá khác thường, vì vậy bảo người điều tra tuyến đường của Tào Dật Nhiên một chút.

Sáng hôm sau, ông có được tin tức, nói trong sơn tranh nghỉ mát XX thành phố bên cạnh, Tào Dật Nhiên đang ở đó, đồng thời gặp được một cô bé giống Triệu Sưởng.

Triệu Trần biết để bảo tiêu đi đón Triệu Sưởng, đây là một cách, nhưng, nếu làm như thế, Triệu Sưởng khẳng định càng thêm oán hận ông, cho nên, ông phải tự mình đi khuyên con gái về, để cho cô hiểu mình và Trương Hoàn, cho dù hiện tại nhất thời cô không thể tiếp thu, cô cũng không thể bởi vậy mà làm đến mức đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Khi Triệu Trần thu thập một chút muốn đi thành phố lân cận, Trương Hoàn cũng mặc áo khoác xong, đồng thời bình tĩnh nhìn Triệu Trần, kiên định nói, “Em đi cùng ông.”

Triệu Trần do dự một chút rồi đáp ứng.

Ông không cảm thấy mang theo Trương Hoàn đi khuyên Triệu Sưởng hiệu quả sẽ tốt, thế nhưng, nếu không mang theo Trương Hoàn, đây đối với Trương Hoàn cũng là một đả kích rất lớn, ông biết mấy ngày nay áp lực của Trương Hoàn vẫn rất lớn, ông đau lòng cho cậu, không muốn lưng cậu mang trọng trách, cho nên, chỉ có thể đáp ứng để cậu theo cùng mình.

Khi ra cửa, bên ngoài đang có mưa kèm tuyết, khí trời rất lạnh, vốn đã lên xe, Triệu Trần lại xuống xe cầm khăn quàng cổ đến cho Trương Hoàn.

Lái xe xuất phát chạy khỏi S thị đến thành phố bên cạnh, Triệu Trần làm tốt công tác chuẩn bị mang Triệu Sưởng về, khuyên bảo không được, vậy thì, cứng rắn mang cô về cũng là nhất định, dù sao, Triệu Sưởng là một cô gái, cứ ở bên ngoài như vậy giống cái gì, hơn nữa, Tào Dật Nhiên thằng nhóc kia mặc dù là cháu ngoại, nhưng hắn thật sự không phải là một anh trai cho tốt cho Triệu Sưởng học theo.

Bởi vậy Triệu Trần còn để hai chiếc xe vệ sĩ theo mình, tổng cộng mang theo sáu vệ sĩ, đến lúc đó, Tào Dật Nhiên còn muốn giở trò sau lưng ông cũng bắt về.

Đến thành phố bên cạnh, bình thường lái xe phải tốn hai tiếng, trời có mưa kèm tuyết, mặt đường trơn trượt, sợ rằng hai giờ chưa thể tới nơi.

Triệu Trần luôn là một người trầm ổn cẩn thận, vì an toàn, ông bảo tài xế tận khả năng thả chậm tốc độ xe, đến chậm một chút không sao, chủ yếu nhất là phải bảo đảm an toàn.

Trương Hoàn mấy ngày nay bị dằn vặt nội tâm và áp lực không thể nói là không lớn, cậu thấy Triệu Trần bởi vì tìm không được Triệu Sưởng mà lo lắng lại nghĩ đây là trách nhiệm của mình, thấy Triệu Trần lại chịu áp lực từ trong nhà, cậu liền biết, đây cũng là có liên quan đến mình.

Thế nhưng, Triệu Trần không nói bất cứ lời nào trách cậu, ngược lại không ngừng khuyên cậu, để cho cậu yên tâm, nói Triệu Sưởng không có việc gì.

Trong lòng Trương Hoàn tuyệt không dễ chịu, thế nhưng, cậu không muốn làm một tên hèn nhát, gặp phải một chút chuyện như thế lại buông tay Triệu Trần. Dù sao, hai người cùng một chỗ, làm sao có thể thuận buồm xuôi gió, luôn sẽ gặp phải các loại vấn đề, vấn đề bây giờ nói không chừng so với vấn đề sau này gặp phải chỉ là một vấn đề nhỏ, mà hiện tại cậu lại từ bỏ, như vậy, chỉ có thể nói rõ cậu quá xem nhẹ tình yêu, đã không kiên trì lại không tự tin, quá tệ. Đồng thời, cậu không thể để cho Triệu Trần khổ sở, Triệu Trần hiện tại không tìm thấy con gái, ông đã rất khó chịu, chính mình không nên lại làm ông lo lắng.

Trương Hoàn một đường trầm mặc không nói, hầu như đã một đêm không ngủ, vì vậy dựa vào trên vai Triệu Trần bắt đầu buồn ngủ. Triệu Trần nắm tay cậu, trong đầu nghĩ nên làm sao khuyên con gái.

Biến cố cơ hồ là phát sinh trong nháy mắt, phía trước chuyển biến lớn, tài xế đã tận khả năng thả chậm tốc độ, thế nhưng, khi thấy phía trước xảy ra tai nạn liên hoàn, vẫn như cũ không kịp phanh lại, hơn nữa mặt đường quá trơn, hiển nhiên thiếu khoảng cách phanh xe, y đánh xe sang phải muốn tránh khỏi xe tông tới bên trái trước mặt, đây hoàn toàn là bản năng trong lúc khẩn cấp, nhưng, ngoặt sang phải sẽ làm bên phải tông vào vòng bảo hộ bên cạnh, nói không chừng xe sẽ lật xuống sườn núi dưới xa lộ, Triệu Trần trong tình huống khẩn cấp hô to với tài xế, “Trái, sang trái!” Đó là vì Trương Hoàn ngồi bên phải.

Tài xế nghe ông chủ hô, đạp thắng xe, lại đánh sang bên trái.

Vốn xe phía trước khó khăn lắm mới không tông lên, không nghĩ tới lại bị một chiếc xe phía sau đụng lên, khi Triệu Trần ý thức được nguy hiểm tới gần, chỉ kịp kéo Trương Hoàn về phía mình, một chân chống lên cửa xe, xe bị tông ra ngoài, đằng trước đụng phải xe trước mặt, lại văng sang đụng vào hàng rào bên cạnh, xe biến dạng nghiêm trọng, tài xế hôn mê tại chỗ.

Trương Hoàn hoàn toàn được thân thể Triệu Trần bảo vệ, chân Triệu Trần chống lên cửa xe đè ép tới Trương Hoàn.

Vừa rồi Trương Hoàn cũng ý thức được xảy ra tai nạn, thế nhưng, cậu có chứng sợ hãi đối với tai nạn xe cộ, thậm chí đến bây giờ còn không cách nào thoát khỏi bóng ma mà học lái xe, cho nên, vừa nãy căn bản là cậu sợ đến nỗi không động đây, sắc mặt xám trắng.

Triệu Trần chẳng qua chỉ cảm thấy chân đau, thần trí còn thanh tỉnh, nhẹ giọng hỏi Trương Hoàn, “Không sao chứ, chúng ta phải xuống xe.”

Toàn thân Trương Hoàn cứng đờ, không thể động đây, cậu thậm chí không ý thức được mình có bị thương hay không, chỉ là dùng một tư thế nằm trong lòng Triệu Trần.

Triệu Trần cho là cậu đã xảy ra chuyện, dưới tình huống túi khí an toàn mở ra không tiện hoạt động, ông vươn tay sờ soạn lưng Trương Hoàn một chút, lo lắng sợ hãi, ông thở dốc, “Trương Hoàn, em cứ động đi, em làm sao vậy?”

Lúc này Trương Hoàn mới giật mình, khí lực của cậu dần dần phục hồi lại, một tay cậu chống lên một ít không gian trống trên ghế trước, cậu cảm giác có một thứ gì đó nóng nóng dính dính chảy đến trên tay mình, qua hai giây, cậu mới phản ứng được, đó là máu, cậu nghĩ, là Triệu Trần đang chảy máu.

Thế nhưng túi khí an toàn mở ra toàn bộ, đè ép bọn họ không thể nhúc nhích, cậu hốt hoảng một tiếng, “Ông bị thương đúng không?”

Triệu Trần có chút choáng váng, suy yếu thở hổn hển, giọng rất nhỏ, “Tôi không sao.”

Lần này may mà Triệu Trần mang theo hai xe vệ sĩ, trong đó một chiếc chạy phía trước không gặp tai nạn, một chiếc chạy phía sau, lái xe khẩn cấp thắng xe làm xe dừng một chút vào lan can, nhưng người bên trong không có việc gì.

Hơn nữa xe đằng sau đều dừng lại, hiện trường trong lúc nhất thời sôi trào, người phía sau không có việc gì tự giác bắt đầu công tác cứu viện.

Xe mấy người Triệu Trần bị dồn ở phía sau một chút, nhóm vệ sĩ rất nhanh tìm thấy xe ông, lại có người khác hảo tâm giúp đỡ, tài xế là người đầu tiên được cứu ra, có người hiểu biết cấp cứu mau chóng bắt đầu sơ cứu, cửa phía sau cũng được mở ra từ bên phía Triệu Trần, đồng thời xì khí của túi khí an toàn, nhóm

vệ sĩ muốn kéo Triệu Trần ra ngoài, Trương Hoàn đã tỉnh táo lại ngăn cản bọn họ, “Các anh qua bên này nhìn chân Triệu Trần một chút, đừng nên kéo ông ấy ra từ bên kia.”

Triệu Trần vẫn mở mắt, ông nhìn Trương Hoàn, nhãn thần coi như thanh tỉnh, Trương Hoàn không dám nhúc nhích, chỉ có thể bảo trì trạng thái nửa người đặt trên người Triệu Trần, tay chống đỡ thân thể chính mình, vì cậu cảm nhận được máu, cậu sợ mình động một cái, Triệu Trần sẽ nghiêm trọng hơn.

Nhóm vệ sĩ rất luống cuống, nhưng vẫn coi như trấn định, rất nhiều người đẩy xe Triệu Trần sang bên cạnh một chút, sau đó muốn mở cửa từ bên kia, một bên này là sườn dốc không thấp, một vệ sĩ muốn đi qua mở cửa, khi thấy tình hình, liền bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, lão đại được coi trọng nhất trong nhóm vệ sĩ vội vàng đi qua, thấy chân Triệu Trần bị cửa xe biến dạng và hàng rào đè ép đến gần như huyết nhục mơ hồ, phía dưới chảy một vũng máu rất lớn, hắn cũng bị dọa, sợ ông chủ xuất huyết nhiều cứu không kịp, hoặc là cho dù chỉ tàn phế, như vậy, trách nhiệm của bọn họ cũng rất lớn, càng không nói đến bọn họ là tâm phúc của Triệu Trần, đối với Triệu Trần rất có tình cảm sâu đậm.

Vẫn là lão đại trấn định, hắn thở ra một hơi liền vội bảo người mang người yêu tâm can bảo bối của Triệu Trần ra trước, sau đó sẽ đem Triệu Trần ra.

Trương Hoàn nhắm mắt lại, cậu cảm nhận được nhiệt độ và mùi vị của máu, nhưng lại không dám nhìn, cậu biết mình sợ máu.

Nhóm vệ sĩ tuy muốn kéo Trương Hoàn ra trước, nhưng nhìn một chút tình huống, lại phát hiện rất không dễ dàng.

Triệu Trần vì bảo vệ Trương Hoàn, cơ hồ là che chở cả người Trương Hoàn trong người mình, lại dùng chân chống đỡ cửa xe đè ép tới Trương Hoàn, vì vậy, hai người cơ hồ là quấn lấy nhau, lại thêm hai đại nam nhân, ở ghế sau xe không phải đặc biệt rộng rãi quấn lấy nhau như vậy, muốn tách ra mà không làm thương tích Triệu Trần nặng thêm, thật sự rất không dễ dàng.

Cuối cùng là nhanh chóng tháo ghế trước ra, Trương Hoàn dưới sự chỉ dẫn của vệ sĩ, trong lòng run sợ lo lắng bỏ ra phía trước ra ngoài.

Từ khi tháo ghế trước ra vệ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh đã nhanh chóng cầm máu đơn giản cho chân của Triệu Trần, nhưng cũng chỉ cầm máu động mạch.

Khi nhóm vệ sĩ phá ghế trước, cho dù là dưới tình huống có rất nhiều người ngoài nhìn, Trương Hoàn vẫn không khống chế được nước mắt không ngừng tràn ra ngoài, nhưng lại là khóc trong im lặng, chỉ có lệ nóng nhuộm ướt tóc mai của Triệu Trần, Triệu Trần thở ra, giọng rất nhỏ, nhưng lại nói rất rõ ràng, “Trương Hoàn, tôi yêu em.”

Trương Hoàn không biết tại sao vào lúc này ông muốn nói câu này, cậu nghe ông nói vậy, chỉ càng khó chịu và sợ hãi, cậu nghĩ đây là Triệu Trần sắp kiên trì không nổi nữa.

Cậu khóc, “Ông đừng nói chuyện, ông sẽ không có chuyện gì.”

Trương Hoàn được cứu ra khỏi xe rồi, vệ sĩ phát hiện chân cậu cũng bị thương, nhưng không nghiêm trọng, chỉ là bắp chân bị miếng sắt bắn qua tạo thành một vết cắt dài, cũng may là túi khí an toàn mở ra kịp lúc, nửa người trên không có bị thương.

Trương Hoàn không cần người khác băng bó cho, cậu hầu như không cảm giác đau đớn trên cơ thể, cậu cảm thấy máu trên đùi mình đều là máu của Triệu Trần, cậu cúi đầu vừa nhìn liền choáng váng, nhưng cậu cố nén.

Cậu không ngừng tự nhủ, phải kiên cường, phải nhịn xuống.

Cả mặt Trương Hoàn đều là màu xám trắng, mưa kèm tuyết tạt vào người cậu, cậu cũng không cảm thấy lạnh, cường ngạnh bản thân mình đi qua nhìn Triệu Trần.

Triệu Trần được vệ sĩ và những người hảo tâm cứu viện mang ra ngoài, còn có một miếng sắt cắm trên bắp chân ông, nhưng không ai dám tùy tiện rút ra, trên mặt đất khắp nơi đều là máu, hiện trường còn tràn ngập tiếng khóc rất nhiều người, càng nhiều hơn chính là tiếng nghị luận của những người tới sau.

Xe cứu thương còn phải chờ một lát mới có thể tới, trong lòng Trương Hoàn có cảm giác tuyệt vọng thống khổ.

Cậu thấy máu trên mặt đất liền say sẩm, nhưng vẫn cố nén đến bên người Triệu Trần, cậu nói lỏng khăn quàng nhuộm máu trên cổ mình nịt vết thương cho Triệu Trần, đồng thời nắm tay ông, ghé vào bên tai ông thấp giọng nói, “Ông sẽ không có chuyện gì.”

Thần trí Triệu Trần đã mơ hồ, chỉ nhẹ giọng gọi tên Trương Hoàn, Trương Hoàn nghe ông gọi mình, không khỏi lệ đầy khoé mi.

Có người phía sau thấy xe Triệu Trần bị tông hoàn toàn không thể dùng được nữa, còn cảm thán nói, “Xe đẹp như vậy, cứ thế bị huỷ a!”

Nghe được lời này, mọi người đều là vẻ mặt bi thương, “Mạng người mới quan trọng nhất, xe tính cái gì.”

Lão đại nhóm vệ sĩ tìm một chiếc xe công vụ lớn ở phía trước, không gian bên trong có thể cho Triệu Trần thân cao mã đại nằm thẳng, trước đưa ông đi bệnh viện, hơn nữa xe cứu thương cũng đang trên đường chạy tới, đến lúc đó nửa đường chuyển Triệu Trần lên xe cứu thương có thể tiết kiệm thời gian.

Trương Hoàn theo cùng, khi mang Triệu Trần băng qua hiện trường tai nạn lên xe phía trước, cậu nhìn thấy ở giữa có hai chiếc xe hoa, một chiếc trong đó bị đụng biến dạng nghiêm trọng, bên trong còn có một người chưa được cứu ra, cũng không dám cứu ra, bởi vì hấn bị kẹt bên trong, cậu nhìn thấy trên chiếc áo cưới màu trắng của cô dâu tất cả đều là vết máu, cô quỳ ở đó nắm tay người đàn ông bên trong, khóc đến sắp ngất đi, trong miệng còn đang nói, “Anh đáp ứng muốn chăm sóc em cả đời, anh không thể đi, anh không thể đi trước, anh có biết hay không!”

Trương Hoàn nghe thấy trong lòng thất lại, rất nhiều người vây ở đó, nhưng lại thúc thủ vô sách (không có cách nào), chỉ chờ bác sĩ tới mới có thể nghĩ biện pháp mang người ra.

Thấy cảnh này, Trương Hoàn càng thêm sợ Triệu Trần sẽ xảy ra chuyện, sau đó ngồi trong xe đưa Triệu Trần đi bệnh viện, cậu không dám buông tay Triệu Trần ra nữa, giống như chỉ cần vừa buông ra, như vậy, hết thấy đều xong rồi.

Tiểu Bảo : bất ngờ không ? Đăng bởi: admin

85. Chương 85

Chương 85 : Phòng bệnh

Một đường theo Triệu Trần đi bệnh viện, Trương Hoàn có ảo giác, thậm chí cảm giác mình đã chết, có lẽ nên nói là linh hồn thoát khỏi cơ thể, hồn phách cậu phiêu dạt, sau đó như là tiến nhập vào cơ thể Triệu Trần, vì vậy, cậu cảm nhận được đau đớn của Triệu Trần, cảm nhận được tình yêu Triệu Trần dành cho cậu.

Triệu Trần ý chí kiên cường, tuy rằng bị thương thành như vậy, tất nhiên đau đớn khó nhịn, nhưng ông lại không biểu hiện ra đau đớn, cũng không hôn mê ngay lúc đó, ông vẫn có ý thức, bị Trương Hoàn nắm tay, cảm nhận được nước mắt của Trương Hoàn rơi xuống má ông, vào lúc đó ông còn mở mắt, muốn cùng Trương Hoàn nói chuyện, bảo cậu đừng thương tâm, chính mình sẽ không sao, nhưng mà, ông lại đau đến không có sức để lên tiếng.

Ông được đưa đến bệnh viện lớn của huyện gần hiện trường tai nạn nhất, ở đây chỉ cách hiện trường tai nạn không tới nửa tiếng đồng hồ đi xe, hơn nữa nửa đường đã được chuyển tới xe cứu thương tiếp nhận truyền máu, thế nhưng, Trương Hoàn lại cảm giác đoạn đường này như dài cả đời vậy.

Triệu Trần được đẩy tới phòng cấp cứu, ông xuất huyết quá nhiều, lại thêm một bên bắp chân gần như gãy nát xương, một chân khác cũng bị thương động mạch, tình huống không được khả quan.

Trương Hoàn chờ bên ngoài phòng cấp cứu, tinh thần hoàn toàn căng thẳng, lúc lão đại nhóm vệ sĩ đi qua bảo Trương Hoàn đi bằng bó vết thương trên chân, Trương Hoàn mới cúi đầu chú ý tới chân mình, nhưng

vẫn như cũ không cảm giác được đau đớn, cậu thấy trên quần jean bị miếng sắt rạch ra một đường cắt lớn, máu thấm ướt quần, một mảng đỏ sẫm, mùi máu tanh tràn vào trong xoang mũi.

Lúc này cậu mới choáng váng, đột nhiên toàn thân bắt đầu phát run, phát lạnh, thần tình hoảng hốt, vệ sĩ nhìn bộ dạng này, bị cậu dọa sợ, lập tức tiến lên kéo cậu, vội hỏi, “Cậu làm sao vậy?”

Trương Hoàn ngẩng đầu lên, giọng run run, nói, “Tôi, tôi sợ máu!”

Vệ sĩ nghĩ thầm lúc này nhìn nhiều máu như vậy không thấy cậu sợ máu, bây giờ nhìn chút máu trên chân mình cứ nhiên sợ máu.

Hắn vội đỡ Trương Hoàn ngồi xuống ghế dài bên cạnh, đồng thời nói, “Tôi vẫn là nên để người mang cậu đến phòng điều trị khám một chút đi!”

Trương Hoàn tự mình chống tay vịn, lắc lắc đầu nói, “Không sao, tôi chờ ở đây, không muốn động.”

Trương Hoàn không muốn rời đi, vệ sĩ cũng không có cách với cậu, sau đó đành kêu một y tá qua xử lý vết thương trên chân cho cậu, đồng thời dùng bông băng lau sạch máu trên chân.

Vết sinh vết máu xong, Trương Hoàn mới dám nhìn chân mình.

Vết thương kia không sâu, vì vậy không chảy nhiều máu lắm, bôi thuốc, dùng băng gạc băng kỹ rồi cũng không chảy máu nữa, vết máu trên quần cậu hầu như tất cả đều là của Triệu Trần chảy ra.

Vấn đề trên chân Triệu Trần là vấn đề lớn, vệ sĩ không dám tự tiện chủ trương, cấp trên trong bệnh viện cũng biết Triệu Trần là một đại nhân vật, thế là cũng không dám tự tiện chủ trương, sau khi khẩn cấp xử lý miệng vết thương lớn trên chân Triệu Trần, bác sĩ trưởng liền hỏi có muốn làm nối xương và cố định không, vệ sĩ gọi điện thoại cho người Triệu gia hỏi ý kiến, người nhà họ Triệu nghe nói Triệu Trần gặp tai nạn, tất cả đều bị hù dọa, ném hết chuyện trong tay chạy tới đây, còn ra chỉ thị, bảo bên này nhanh chóng lấy xe tốt nhất, chuẩn bị đưa Triệu Trần đã không còn nguy hiểm tính mạng về bệnh viện bọn họ đã liên hệ trong S thị làm trị liệu tiếp theo.

Triệu Trần được gây mê vẫn ngủ mê man, bên ngoài là tình huống gì, ông vẫn không biết, chờ tới khi tỉnh lại, đã ở trong S thị.

Cẳng chân phải của Triệu Trần gãy nát xương, sau khi nối lại phải dùng thanh nẹp cố định, Triệu Trần nằm trên giường bệnh, bởi vì thân thể suy yếu mà phản ứng cũng chậm hơn bình thường.

Mở mắt ra, thấy Trương Hoàn ghé vào bên giường bệnh ngủ, tóc rối bời, trên mặt còn dính vết máu, ông giơ tay sờ sờ tóc Trương Hoàn, ông vừa sờ lên, Trương Hoàn đã tỉnh lại, nâng khuôn mặt tiêu tụy cực kì nhìn về phía ông, thấy ánh mắt ông ôn nhu nhìn mình, trên mặt cậu liền lộ ra một chút tươi cười, như là thở phào nhẹ nhõm, giọng khàn không thôi, nói, “Ông tỉnh lại rồi? Bọn họ đều ở bên ngoài, muốn em gọi người không? Muốn uống nước không? Có đói bụng không, ăn gì không?”

Nói xong, liền hốt hoảng muốn đứng lên.

Lúc này Triệu Trần đang cầm tay cậu, Triệu Trần vừa hết thuốc mê, trên tay vô lực lại hơi không có khối chế được cảm giác, ông mất sức khá lớn mới nắm được tay Trương Hoàn, giọng rất thấp, hỏi, “Đây là bệnh viện nào? Em sao rồi, có bị thương không?”

Trương Hoàn nghe ông hỏi viên mắt ướt át, nghẹn ngào đáp, “Đây là bệnh viện XX ở S thị. Ông bảo vệ em như vậy, em xảy ra chuyện gì được. Yêu tâm đi, em đều khỏe cả, không có việc gì.”

Triệu Trần lúc này mới lộ ra nụ cười suy yếu, thấp giọng nói, “Tôi không nhúc nhích được, em lại gần đây.”

Trương Hoàn không dám không nghe theo, cho là ông muốn nói chuyện riêng tư, liền đưa mặt tới, Triệu Trần hôn lên mặt cậu một chút, nói, “Em không sao chỗ nào, xem soái ca nhà tôi này, đều sắp giống như ăn mày rồi. Nếu đã về S thị rồi, tôi lại không sao, sao em không về nhà chính trang thật đẹp, cũng để cho tôi tỉnh lại nhìn thấy cảnh đẹp ý vui một chút a!”

Trương Hoàn biết Triệu Trần đang cố ý nói giỡn, khuôn mặt sầu khổ thật sự lộ ra ý cười, nói, “Ông cho là ông tốt hơn em sao. Muốn nhìn em tương đối gọn gàng, vậy ông cũng nhanh khỏe đi, ăn mặc đẹp rồi đứng trước mặt em, nếu không, em mới lười chỉnh chu tới gặp ông.”

Vài người Triệu gia đi theo bác sĩ tiến vào, liền thấy Trương Hoàn cúi xuống người Triệu Trần, điều này làm cho vài người bao gồm cả bác sĩ đều phi thường xấu hổ, chị của Triệu Trần Triệu Duyệt ho nhẹ một tiếng, Trương Hoàn mới đứng lên, nhìn người tới, bèn khẽ gật đầu với họ, nói, “Ông ấy vừa tỉnh lại.”

Bác sĩ đi qua kiểm tra Triệu Trần một chút, nói không có vấn đề, người Triệu gia mới an tâm, bắt đầu hỏi Triệu Trần cảm thấy thế nào, Triệu Trần suy yếu nhìn bọn họ một vòng, nói, “Nhiều người như vậy, tôi khó chịu phát hoảng, các người nên nghỉ ngơi thì về nghỉ ngơi đi, phải bận rộn chuyện của mình thì bận chuyện của mình đi. Tôi đại nạn không chết, không sao, không cần các người phí tâm như vậy.”

Người một nhà nghe ông nói xong mặt đều đen.

Triệu Duyệt nói, “Em gặp chuyện lớn như vậy, mọi người trông em còn không đúng sao, làm gì mà vừa tỉnh lại đã cho sắc mặt này.”

Triệu Trần bình tĩnh nhìn mọi người, trầm mặc một hồi mới nói, “Em lại không cảm giác mình nói sai, ngược lại là các người, ai nhân lúc em mất tri giác động thủ đánh người của em, không giải thích, không chịu nói xin lỗi, tùy tiện coi cậu ấy là câu cổ, cậu ấy chịu được, em chịu không được.”

Triệu Trần vừa rồi bảo Trương Hoàn lại gần, nhìn thấy trên mặt Trương Hoàn có vết tích bị người tát, phỏng chừng đã qua một thời gian, không quá rõ ràng, nhưng cả trái tim của Triệu Trần đều ở trên người cậu, làm sao sẽ không phát hiện được. Cho nên mới nhìn thấy người nhà liền cáu giận.

Triệu Duyệt bọn họ trong nháy mắt bị câu này làm cho xấu hổ, nhưng cũng là đại nhân vật, lập tức điều chỉnh tốt thần sắc, Triệu Duyệt thở dài, nói, “Em trước đừng có nổi tính bướng bỉnh, sự tình từ từ sẽ nói cho em.”

Trương Hoàn đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện cũng xấu hổ, liền hỏi Triệu Trần, “Em đi gọi Triệu Sưởng đến?”

Triệu Trần nghe cậu nói vậy, sững sốt một chút, lại nhắm mắt, chân mày nhíu một chút, “Con bé kia cuối cùng không trốn nữa!”

Trương Hoàn nói, “Sau khi ông gặp chuyện không may, cô ấy đã chạy tới.”

Cũng không biết rốt cuộc là ai cho cô tin tức, xem ra, cô vẫn có cách biết tình huống bên chỗ ba mình, lúc trước thấy Triệu Trần tìm cô khắp nơi, vô cùng sốt ruột, sợ rằng cô cũng biết, chỉ là vẫn luôn tức giận mà cố ý để ông tìm khắp nơi thôi.

Trương Hoàn ra khỏi phòng bệnh của Triệu Trần, bác sĩ cũng theo sau ra ngoài, mấy người Triệu gia mới ngồi xuống sofa và ghé một bên.

Triệu Trần bám riết chuyện ai đánh Trương Hoàn không tha, còn muốn hỏi cho ra, mọi người đều biết Triệu Trần từ nhỏ chính là bướng bỉnh nhất nhà, nhìn như một người tiêu sái, kỳ thật cứng đầu nhất.

Sau cùng anh cả nói, “Không hẳn là ai đánh cậu ấy, là chính cậu ấy bảo Sưởng Sưởng đánh. Hai đứa nhỏ cáu kỉnh, bọn anh cũng ngăn không được. Em muốn hỏi, hỏi cậu ta càng rõ ràng hơn bọn anh.”

Triệu Trần ngây người, nghĩ đến chỉ sợ là mình đánh con gái một tát, Trương Hoàn muốn cô trả lại đi.

Ông thở dài trong lòng, lại bắt đầu đau lòng Trương Hoàn.

Sau đó Triệu Duyệt còn nói với Triệu Trần, “Cậu Trương Hoàn kia, bọn chị nào dám làm gì cậu ấy, cậu ấy ở trong phòng bệnh trông chừng em suốt, bọn chị bảo cậu ấy đến phòng cách vách nghỉ ngơi một chút, cậu ấy không chịu, bọn chị khuyên không được, đành tùy cậu ấy.”

Anh cả nói, “Không nghĩ tới cậu ta lại là một người trọng tình trọng nghĩa, tuy còn trẻ, nhưng lại không phải một người kiêu căng không biết nặng nhẹ.”

Từ trong miệng người nhà nghe được đánh giá của bọn họ đối với Trương Hoàn, giống như đã chấp nhận cậu, Triệu Trần không biết trong thời gian mình không có ý thức, giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thế nhưng, cũng cao hứng cho Trương Hoàn của mình. Đăng bởi: admin

86. Chương 86

Chương 86 : Chung sống hoà bình

Trương Hoàn ra khỏi phòng bệnh đi tìm Triệu Sưởng, Triệu Sưởng đang đứng ở cuối hành lang phát ngốc, từ nơi này, trông về phương xa, thấy nhà lầu xa xa gần gần, nhìn xuống phía dưới, đó là một bãi đậu xe, thật sự không có phong cảnh gì, Triệu Sưởng tâm phiền ý loạn thở dài.

Trương Hoàn đi tới, nói, “Triệu Trần đã tỉnh lại, cô có muốn đi xem một cái không.”

Lời nói của Trương Hoàn quấy rầy suy tư của Triệu Sưởng, cô xoay người lại, nhìn Trương Hoàn, thấy quần áo Trương Hoàn nhăn nhúm chưa thay, thần sắc trên mặt mặc dù tiêu tụy nhưng lại bình thản trấn định, cái dạng này, cũng không làm Triệu Sưởng cảm thấy xấu.

Nhưng cô chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua như vậy, liền dời đường nhìn sang chỗ khác, tựa hồ rất sợ nhìn nhiều, đi khỏi sân thượng, nói, “Anh vẫn nên về trước nghỉ ngơi một chút đi. Ba tôi sớm không sao rồi, còn nhiều người như vậy ở đây, lẽ nào anh còn sợ không ai chăm sóc ông ấy?”

Triệu Sưởng phi thường lo lắng cho ba, khi biết Triệu Trần gặp tai nạn, cô bị dọa gần như đứng không vững, vội vàng chạy tới bệnh viện chỗ Triệu Trần.

Khi cô đến, Triệu Trần còn đang được giải phẫu nối xương, cô nhìn thấy ông nội bà nội cùng các bác đều ở đây, còn có người cô không muốn nhìn thấy nhất.

Trương Hoàn một đường đi theo Triệu Trần, cậu không muốn rời đi, người Triệu gia không muốn ồn ào cường chế ép cậu đi dẫn đến tình cảnh khó coi, cho nên đành tuý cậu đợi bên ngoài phòng giải phẫu.

Từ trong miệng vệ sĩ nghe nói Triệu Trần là vì bảo vệ cậu nhóc này mới bị thương thành như vậy, ngoại trừ Trương Hoàn không có việc gì, tài xế cùng chung xe cũng bị thương, bất quá không nghiêm trọng như Triệu Trần, đang ở trong bệnh viện tiếp nhận trị liệu.

Biết được Triệu Trần vì bảo vệ đứa nhỏ này mà không màng an nguy chính mình, người Triệu gia rất giận mình, bọn họ cũng không phải người ngang ngược không nói lý, mà Triệu Trần đã sớm tự lập gia đình, cho nên, bọn họ kỳ thật đã không cách nào can thiệp quyết định và cách làm của Triệu Trần, đến lúc này cũng chỉ có thể tôn trọng ý chí của Triệu Trần.

Triệu Trần hoài nghi trong bọn họ có người nào đó gây khó dễ Trương Hoàn, còn đánh Trương Hoàn một tát, đây rõ ràng là tự Triệu Trần lòng dạ tiểu nhân quan tâm quá bị loạn.

Cho dù là ba mẹ Triệu Trần, lúc này cũng là quan tâm an nguy của Triệu Trần, bị những người con khác khuyên, liền không muốn xen vào chuyện Triệu Trần nuôi một đứa nhỏ trẻ tuổi làm xằng làm bậy nữa, chỉ cần thân thể khoẻ mạnh, còn có cái gì quan trọng hơn.

Triệu Sưởng nhìn thấy Trương Hoàn, bởi vì có những thân nhân khác ở đây, cô không tiện tiếp tục bày tính tình đại tiểu thư, hướng chỉ, lúc này cô tràn đầy áy náy và tự trách, cô biết ba là vì tìm cô mới gặp tai nạn, cho nên, cho dù không muốn gặp Trương Hoàn, hơn nữa trong lòng đặc biệt không được tự nhiên khổ sở, cũng không thể không đề xuống.

Khóc trong lòng ông nội bà nội một trận, lại nói một đồng lời tự trách, cô được khuyên nhủ, mới cùng người thân ngồi xuống bên cạnh, chờ ba phẫu thuật xong.

Do tình huống của Triệu Trần nghiêm trọng, phẫu thuật tốn gần mười tiếng, người bên ngoài phòng phẫu thuật vẫn chờ như thế cũng không phải cách, thế là bác sĩ tới khuyên nói không có nguy hiểm tính mạng, bảo mọi người có thể trở về nghỉ ngơi một chút, hai ông bà cụ Triệu gia được con cái khuyên về nhà, vài người khác cũng vì chuyện quan trọng hoặc là công việc mà đi rồi không trở lại, hoặc đi trước một chút rồi quay lại, chỉ có một mình Trương Hoàn ngồi cách xa chỗ mấy người Triệu gia là không nhúc nhích, có người đến khuyên, cậu cũng không nói gì, chỉ là ngồi đó bất động.

Thấy đứa nhỏ này quật cường như thế, người Triệu gia không có cách nào, nửa đường bảo người giúp việc mang canh đến, gọi cậu cùng ăn, tuy đã gọi, nhưng Trương Hoàn vẫn như cũ không nghe, cũng không ăn cơm.

Người Triệu gia lần này triệt để nhận thức được sự quật cường của đứa nhỏ này rồi, hoàn toàn không có cách nào với cậu, đành bảo vệ sĩ của Triệu Trần tới khuyên cậu ăn, nhưng người quen đến khuyên cậu, cậu vẫn không ăn, sắp thành tượng Phật động cũng không động.

Vệ sĩ quay lại chỗ người Triệu gia, nói khuyên Trương Hoàn không được, hơn nữa mấy ngày nay để tìm Triệu Sưởng, cậu đã rất mệt mỏi, nếu như còn bướng bỉnh cường ngạnh chống đỡ, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện.

Thế nhưng, hiện tại Triệu Trần đang trong phòng phẫu thuật, không ai có thể khuyên được cậu, bọn họ cũng không có biện pháp.

Cuối cùng là Triệu Sưởng từ trên ghế đứng phắt lên, ra khỏi phòng đi đến chỗ Trương Hoàn, đứng trước mặt Trương Hoàn, nói, “Này, anh bày ra bộ dạng bi lụy này ra cho ai coi, không ai làm khán giả của anh đâu!”

Trương Hoàn vốn đang cúi thấp đầu, lúc này mới ngẩng lên nhìn Triệu Sưởng.

Đây cũng là lần đầu tiên từ khi tới bệnh viện Triệu Sưởng nhìn rõ Trương Hoàn, quần áo trên người Trương Hoàn trải qua tai nạn xe, đã nhuộm máu vấy bẩn, nhưng cậu còn chưa đổi, thậm chí trên mặt còn có vài vết máu chưa lau đi, sắc mặt cậu cực kỳ tái nhợt, môi mím thật chặt, không có huyết sắc, chỉ có đôi mắt vô cùng sâu và đen, như một hồ nước sâu, có thể hấp dẫn người nhìn chìm vào bên trong, thế nhưng, trong mắt lại giăng đầy tơ máu.

Triệu Sưởng bị cậu nhìn nhật nhem một cái, không biết tại sao, nhìn đến đau lòng, cô siết chặt bàn tay, vốn còn có lời muốn nói, nhưng dưới ánh mắt này của Trương Hoàn mà nói không nên lời.

Thanh âm Trương Hoàn khô khốc, nhẹ giọng đáp lại cô một câu, “Triệu Trần là vì tìm cô, mấy ngày nay lo lắng không ngủ không nghỉ. Cô bỏ nhà trốn đi, là muốn ai làm khán giả? Nếu như Triệu Trần xảy ra vấn đề, cô sẽ không còn người đến thương cô nữa.”

Triệu Sưởng bị những lời này nói cho ghen hòng lại nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không biết nên vặn lại cậu thế nào, sau cùng chỉ có thể cố tình gây sự nói, “Ông ấy là baba tôi, chuyện của các người tôi không thể giận sao? Tôi muốn né tránh mấy ngày cũng không được sao! Hơn nữa, ông ấy cư nhiên vì anh mà đánh tôi, từ nhỏ đến lớn, ông ấy chưa từng đánh tôi!”

Triệu Sưởng càng nói càng uỷ khuất, giống như cảm giác đau rát của cái tát bị ba đánh lên mặt kia còn lưu lại, cô nhớ đến tình cảnh lúc đó, trong mắt hầu như ngậm nước mắt mà trừng Trương Hoàn.

Trương Hoàn đột nhiên giơ tay lên bắt lấy tay Triệu Sưởng, Triệu Sưởng bị bàn tay lạnh như băng của Trương Hoàn bắt lấy, không khỏi rùng mình một cái, cô không biết Trương Hoàn muốn làm gì, thế là muốn rút tay mình ra.

Trương Hoàn không buông cô ra, mà nói, “Vậy cô đánh trả lại tôi là được, dù sao tôi không muốn thiếu cô! Cô đánh trả là được!”

Triệu Sưởng đương nhiên sẽ không vì cậu nói như vậy liền đánh cậu, nói, “Buông tay, tại sao tôi lại muốn đánh anh.”

Ánh mắt sâu thẳm của Trương Hoàn thẳng tắp nhìn Triệu Sưởng, thấy Triệu Sưởng tâm hoảng ý loạn, nhưng lời nói của Trương Hoàn lại vừa băng lãnh vừa chọc tức người, “Cô không đánh tôi, vì sao không đánh tôi! Tôi nghĩ trong lòng cô rất muốn đánh tôi một trận mà! Không đánh trả lại tôi, cô có phải muốn đem chuyện Triệu Trần vì tôi đánh cô xem như nhược điểm nhớ tới già không. Ghi hận trong lòng như cô đây không phải là phi thường dễ tiện sao? Vì sao không dứt khoát một chút! Cô muốn nói tôi vì tiền thì cứ việc nói, muốn nói tôi rất tiện thì tùy tiện nói, đây đều là cô nói, trong lòng tôi căn bản không tính là gì, vì tôi vốn không thích cô, cô tùy ý nói cái gì đối với tôi đều không có tác dụng, có bản lĩnh, cô khiến baba cô nói với tôi như vậy, tôi liền triệt để cùng ông ấy chơi một chút...” (ý là chơi rồi thôi, chứ không phải nghiêm túc)

Triệu Sưởng bị Trương Hoàn nói cho vừa tức vừa tổn thương, nước mắt thoáng cái chảy ra, bàn tay không bị Trương Hoàn nắm lấy phi thường dứt khoát tát một cái lên mặt Trương Hoàn, một tiếng thanh thủy toàn bộ hành lang đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Triệu Sưởng quát Trương Hoàn, “Tôi đã sớm muốn đánh anh, cá tính thối nát như anh, anh nghĩ rằng tôi còn thích anh sao, tôi cũng không thích anh, anh tùy tiện nói cái gì, cũng không có bất cứ tác dụng gì với tôi.”

Quát xong, còn tát Trương Hoàn thêm một cái.

Trương Hoàn căn bản không nhúc nhích, mặc cho Triệu Sưởng đánh hai cái, cậu thả tay Triệu Sưởng ra, nói, “Cô đã đánh tôi rồi, sau này không cần nhắc lại chuyện Triệu Trần vì tôi đánh cô nữa. Tôi ghét nhất bị con gái bám riết một chuyện không tha, nhắc một lần lại một lần!”

Triệu Sưởng nhìn khuôn mặt người chết của cậu nói ra lời như vậy mà tức muốn ngất luôn, nói, “Tôi sẽ nhắc, sẽ nói, anh quản được tôi sao!”

Trương Hoàn cau mày nhìn Triệu Sưởng, thấy Triệu Sưởng khóc đỏ con mắt, trên mặt cũng là đỏ bừng, liền quay mặt sang chỗ khác, lãnh đạm nói, “Tùy cô!”

Không thèm nhìn cô nữa.

Mấy người lớn Triệu gia nhìn hai đứa nhỏ ở trong này giở tính con nít phát giận, biết khuyên không được, nên căn bản không tới khuyên, thấy Triệu Sưởng đi vào phòng bưng một chén cơm muốn ném lên người Trương Hoàn, lúc này mới bị người Triệu gia kéo lại.

Triệu Sưởng mắng Trương Hoàn, “Anh không ăn cơm tính cái gì, tưởng muốn được ba tôi đồng tình sao? Một chiều này trong phim đều diễn đầy rồi, anh còn là đàn ông không a, dẫn vật chính mình để người khác lo lắng, anh cao hứng lắm có phải không!”

Trương Hoàn bị Triệu Sưởng nói cho phi thường buồn bực, cậu thật sự ăn không vô, đừng nói bây giờ Triệu Trần đang phẫu thuật, cậu lo lắng không muốn ăn, hơn nữa, đây còn đang trong bệnh viện, người thấy mùi trong này, cậu liền ăn không vô chút nào.

Nhưng bị Triệu Sưởng nói như vậy, cậu lại không thể phản bác, sau cùng chỉ có thể đi ăn một chén cháo gà.

Có lẽ là Triệu Sưởng bị Trương Hoàn nói cho chết tâm, hoặc là chính mình mắng Trương Hoàn xong giải trừ khúc mắc, sau đó thật sự không cùng Trương Hoàn giận đối nữa.

Triệu Trần phẫu thuật xong, không có lập tức tỉnh lại, Trương Hoàn canh giữ bên giường ẩn tình đưa tình nhìn Triệu Trần, trong lòng Triệu Sưởng phi thường khó chịu, liền tránh đi, thẳng đến khi Trương Hoàn đến nói Triệu Trần đã tỉnh lại.

Triệu Sưởng đi gặp ba, Triệu Trần nằm ở đó, thấy cô, liền nhìn cô thở dài, nói, “Cuối cùng cũng bằng lòng gặp ba?”

Triệu Sưởng cau mày bộ dạng đau khổ đi tới, ngồi xuống bên giường Triệu Trần, nói, “Ba, xin lỗi.”

Triệu Trần nói, “Nói xin lỗi cái gì! Ba nguyên bản còn tưởng ba phải xin lỗi con đó? Lần này gặp tai nạn, liền có lời như vậy, con gái bảo bối của ba cứ nhiên nói xin lỗi ba!”

Triệu Sưởng bắt măn hừ một tiếng, “Ba quản con nói xin lỗi cái gì. Ba đại nạn không chết, sau này phải sống thật tốt, có biết không!”

Cô biết ba nói như vậy là muốn chính mình không cần tự trách áy náy, thế nhưng, nghĩ tới những việc này, trong lòng cô càng khó chịu. Cô biết ba yêu cô biết bao nhiêu, mà cô lại luôn tùy hứng như thế, tùy hứng chẳng qua là ỷ lại vào tình yêu ba dành cho cô mà thôi. Ba rất thích Trương Hoàn, muốn cùng một chỗ với cậu, Triệu Sưởng một đường theo dõi tình sử của ông hơn một năm, cô còn có cái gì không hiểu rõ, cô nghĩ, mình cũng nên hoàn toàn trưởng thành, nên vì hạnh phúc của ba mà thành toàn cho ông.

Triệu Sưởng hàm chứa lệ nóng cúi xuống hôn lên mặt Triệu Trần một cái thật kêu, nói, “Ba, con yêu ba...”

Triệu Trần thấy con gái vừa khóc vừa cười, còn nói lời buồn nôn như vậy, không khỏi cười nói, “Nhìn công chúa nhà ba vừa khóc vừa cười kìa, con đây là muốn chọc baba cũng khóc theo phải không!”

Triệu Sưởng buông ông ra, nói, “Ba dưỡng thương cho tốt đi! Nước mắt giữ lại đến khi con lập gia đình rồi chảy, tới lúc đó, con không phải của ba nữa rồi, con là của người đàn ông khác.”

Triệu Trần cười, ôn nhu nhìn Triệu Sưởng, than thở, “Con đều đã lớn rồi...”

Triệu Sưởng nói, “Ừm, sau này con không cần ba xen vào nữa, cho nên, ba nắm chặt hạnh phúc của mình là được. Con sẽ không tùy hứng nữa!”

Triệu Trần nhìn con gái bảo bối rưng rưng nói ra lời như vậy, không khỏi mũi chua xót, viền mắt đã ươn ướt, Trương Hoàn từ một bên giường khác đi tới chỉnh lại chăn cho ông, hỏi một câu, “Ông có muốn ăn chút gì không?”

Lúc này Triệu Trần mới hồi phục tinh thần, nói, “Trong nhà đã mang đồ ăn qua, sắp tới rồi, cảm giác của tôi quay lại rồi, cũng nhanh đói bụng.”

Vấn đề thực tế cắt đứt phiền tình trong phòng, người giúp việc mang cơm đến, Trương Hoàn và Triệu Sưởng bồi Triệu Trần dùng cơm trong phòng bệnh, những người khác phải đi liền đi, lại có người thân bạn tốt đến thăm, bất quá để Triệu Trần có thể tĩnh dưỡng thật tốt, những người bình thường khác đều bị chặn ngoài cửa, chỉ có mấy người có quan hệ đặc biệt thân cận mới có thể vào phòng bệnh thăm Triệu Trần, nói mấy câu.

Mà sau đó Trương Hoàn nhìn thấy tin tức tai nạn lần này trên mạng, chỉ vài dòng viết tai nạn ở đâu, mấy người chết mấy người bị thương, ngôn từ đơn giản, thể nhưng, cảnh tượng xuất hiện trong đầu Trương Hoàn lúc đó, cậu vô cùng bị thương, nhưng lại không khỏi cảm thấy may mắn, chỉ ít Triệu Trần không có lìa xa mình.

Sau đó lại xác nhận thương thế của tài xế, biết được y bị thương ở đầu, ngoại trừ chấn động não một chút thì không có vấn đề gì khác, tĩnh dưỡng một thời gian hẳn là không có gì đáng ngại. Điều này càng khiến người khác yên tâm.”

Ban đêm, Trương Hoàn ở lại cùng Triệu Trần ngủ, Triệu Trần bảo Trương Hoàn về nhà, Trương Hoàn không chịu, cậu cũng không nói chuyện, chỉ an tĩnh nhìn Triệu Trần, không nở và tình ý nồng đậm trong con người đen thẫm dường như đọng lại, Triệu Trần không cách nào cự tuyệt cậu trông chừng mình.

Trương Hoàn tắm rửa ở phòng tắm trong phòng bệnh, thay quần áo sạch người giúp việc mang tới, còn để y tá thay thuốc trên cẳng chân, thu thập tất cả thỏa đáng, mới thay y tá tự mình dùng khăn nóng lau tay và mặt cho Triệu Trần.

Bởi vì chân bị thương Triệu Trần không thể nhúc nhích thân thể, cái này so với đau đớn càng làm cho ông khó có thể chịu được, Trương Hoàn thỉnh thoảng giúp ông bóp cánh tay, xoa tay, thậm chí nắm bóp bắp đùi chân không bị thương, lúc này mới có thể khiến tuần hoàn máu lưu thông một chút, khiến ông thoải mái một chút.

Triệu Trần rất đau lòng cậu không quản một nhọc chăm sóc mình, khuyên cậu, “Có y tá tới chăm sóc rồi rồi, em hà tất phải mệt như vậy, đến lúc tôi khoẻ rồi, em mệt mỏi bị bệnh, không phải lợi bất cập hại sao.”

Trương Hoàn trừng ông, nói, “Cái gì gọi là lợi bất cập hại. Em không sao, hơn nữa, cho dù em có sao, cũng không phải lợi bất cập hại.”

Triệu Trần đành tùy cậu, nhưng sau đó nhanh chóng bảo Trương Hoàn đến giường cho người nhà bên cạnh đi ngủ, chính ông cũng muốn ngủ.

Trương Hoàn lại không ngủ, mà là ghé vào trên giường Triệu Trần nhìn ông, Triệu Trần giật giật tay, Trương Hoàn vội vươn tay nắm lấy tay ông, nói, “Ông đừng lộn xộn, cẩn thận động đến chân.”

Triệu Trần cười nói, “Tôi không phải làm từ sự, đâu cần để ý như vậy. Tôi chỉ muốn sờ mặt em một chút, em nhìn em kìa, luôn là vẻ ưu sầu không dứt, khiến tôi ngủ không yên.”

Trương Hoàn lặng lẽ nhìn chăm chú mặt Triệu Trần, cầm tay ông lên nhẹ nhàng vuốt nhẹ gò má mình, thấp giọng nói, “Ông không biết, khi xảy ra tai nạn em có bao nhiêu sợ hãi, em nghĩ ông cũng muốn rời bỏ em rồi. Em từng nói với ông, em chán ghét cha mẹ vứt bỏ em một mình mà đi, em cho rằng ông cũng muốn tự mình đa tình vì tốt cho em mà vứt bỏ em rồi đi.”

Triệu Trần ôn nhu nhìn cậu, ngón tay vuốt ve khoé mắt cậu, “Tôi từng đáp ứng em, sẽ không rời khỏi em, em cũng nên tin tưởng tôi. Chỉ cần nghĩ, tôi chỉ mới cùng một chỗ với em hơn một năm, sau này còn có

con đường dài cần phải đi như vậy, còn muốn sống thật nhiều ngày tốt đẹp cùng nhau như vậy, tôi làm sao buông được em mà đi. Em đây là suy nghĩ quá nhiều, ngàn vạn lần không nên nghĩ như vậy, phải nghĩ những chuyện vui vẻ, ví dụ như, chờ chân tôi khỏi rồi, chúng ta phải đi ra ngoài tiêu dao (ung dung tự tại) một thời gian, đi nơi này thì tốt đây? Em chọn địa điểm đi.”

Trương Hoàn tiến tới hôn Triệu Trần, mắt đối mắt, nhìn vào mắt ông, giống như chìm vào trong tình yêu của ông vậy, cậu nhẹ giọng nói, “Ừm, em biết rồi.”

Tiểu Bảo: hết chính văn rồi TT^TT

Tuần sau tui thi rồi, tình hình chiến sự vô cùng căng thẳng 8 môn, 8 cuốn sách mấy trăm trang, nên là phiên ngoại có thể phải chờ cho tới khi tui thi xong (ngày 19) Không cần lo lắng, tui edit xong hết rồi, chỉ còn beta thôi.

Đa số mọi người có lẽ cũng phải thi, chúc các đồng chí chiến thắng trở về !! Đăng bởi: admin

87. Chương 87

Phiên ngoại cấm dục

“Viện trưởng Lý, ông có căn cứ không? Đang nói bậy đi? Đây không phải là muốn tôi làm hoà thượng sao? Làm hoà thượng còn có thể đêm khuya vắng người lên ăn thịt, tôi so với hoà thượng còn khổ hơn a!” Triệu Trần nghe xong lời Lý Tử Dịch nói, không khỏi đặc biệt bất mãn chất vấn.

Lý Tử Dịch khí định thần nhàn đứng đó, từ trên cao nhìn xuống Triệu Trần, nhìn một hồi, thở dài, nói, “Tôi không có dùng học thuật nói lung tung. Đạo lý tinh tuý này, chính ông cũng hiểu mà, nếu như ông tiết tính (bần ấy~), tính khí đều chạy ra ngoài, làm sao còn có thể lành xương cho ông. Cho nên, cấm dục là then chốt, ông ngàn vạn lần không được không xem trọng việc này! Chỗ tôi có trường hợp không nghe khuyên bảo nên chỉ là vết thương nhẹ cũng vẫn không khỏi hẳn. Nghiêm trọng như ông, chỉ ít cấm dục trong vòng một năm, trong hai ba năm phải chú ý khống chế tần suất, chờ hoàn toàn khoẻ rồi, ông tốt nhất cũng phải chú ý không cần làm loạn. Cơ thể ông vừa trải qua tai nạn xe, ông còn tưởng thân thể mình còn tốt như năm nào sao!”

Lời nói của Lý Tử Dịch khiến Triệu Trần triệt để ỉu xiu.

Trương Hoàn đang từ ngoài phòng bệnh tiến vào, thấy Triệu Trần trầm mặc suy nghĩ, liền hỏi, “Gặp phải vấn đề gì sao?”

Triệu Trần ngẩng đầu cười với cậu, “Không có chuyện gì!”

Lý Tử Dịch lại nói, “Trương Hoàn, cậu cùng tôi ra ngoài một chút.”

Trương Hoàn nhìn Lý Tử Dịch, lại nhìn Triệu Trần, Triệu Trần nói, “Viện trưởng Lý, ông còn muốn nói chuyện đó cho em ấy?”

Lý Tử Dịch thiết diện vô tư, nói, “Dù sao phải có người giám sát ông mới được.”

Lý Tử Dịch và Triệu Trần là bạn lâu năm, ông ta biết tính cách Triệu Trần, ông luôn cho rằng Triệu Trần tâm tính kiên định, có thể nhịn chuyện người thường không thể nhịn, cho rằng cấm dục một năm hoàn toàn không thành vấn đề, thế nhưng, ông ta cho rằng Trương Hoàn là một thanh niên, chỉ sợ không thể chịu đựng như vậy, ông cần dẫn dò cậu, để cậu không nên dụ dỗ Triệu Trần, hoặc là vì Triệu Trần xảy ra chút vấn đề liền ra ngoài cấm sừng Triệu Trần.

Trương Hoàn mang theo nghi ngờ cùng Lý Tử Dịch ra khỏi phòng bệnh, sau đó gọi y tá vào chăm sóc Triệu Trần.

Ở phòng làm việc của viện trưởng, Lý Tử Dịch nói cho Trương Hoàn chuyện Triệu Trần phải dưỡng xương nên cấm dục một đến ba năm, Trương Hoàn nghe thấy, cũng giật mình giống như Triệu Trần, nhưng cậu lập tức trấn tĩnh lại, gật đầu nói, “Nga, hai người nói chính là chuyện này?”

Lý Tử Dịch nói, “Đúng vậy.”

Trương Hoàn cũng không nhiều lời, “À, tôi đã biết. Tôi sẽ giám sát ông ấy.”

Trương Hoàn nói xong, liền muốn quay lại chăm sóc Triệu Trần, Lý Tử Dịch thấy đứa nhỏ này cũng không cảm nhận được ý tứ sâu xa trong câu nói của mình, ông không phải muốn Trương Hoàn giám sát Triệu Trần, mà là chính cậu phải trải qua khảo nghiệm.

Thế là Lý Tử Dịch gọi cậu lại, thấy nhân thần Trương Hoàn tinh thuần trong suốt, ông cũng không quá muốn nói thẳng ra miệng, trầm mặc một lúc mới nói, “Cậu là người trẻ tuổi, tuổi trẻ khí thịnh, Triệu Trần phải nhìn được, chính cậu cũng phải nhìn được mới tốt, Triệu Trần thật sự động chân tình với cậu, cậu không thể làm chuyện có lỗi với ông ấy...”

Trương Hoàn nghe câu này xong sững sốt một chút, sau đó giống như bị sỉ nhục cau mày lại, cậu nhìn viện trưởng Lý, xoay người bỏ đi, nói, “Cái này không cần ông lo lắng.”

Viện trưởng Lý thấy quả thật chọc bạn nhỏ người ta tức giận rồi, không khỏi thở dài, nghĩ thầm mình chỉ là bạn Triệu Trần, làm gì phải quan tâm hấn đến mức độ này, thậm chí còn muốn quần xem nhà người ta có cháy hay không. Thật sự là không được cảm ơn!

Trương Hoàn đen mặt quay lại phòng bệnh, Triệu Trần dựa vào chỗ tựa lưng, trên bàn nhỏ trên giường trước mặt đặt một cái laptop, ông đang dùng máy tính, ông cảm thấy Lý Tử Dịch nói như vậy là lừa gạt mình, cho nên, ông tự lên mạng tra một chút, phát hiện quả thật như vậy, thế là bị đả kích thật sâu.

Ông biết chân mình phỏng chừng nửa năm sau là có thể đi bộ một chút, thế nhưng, thời gian cấm dục lâu như vậy, thật sự làm cho ông vừa nghĩ đã cảm thấy tiền đồ hắc ám.

Nhìn thấy Trương Hoàn trở vào phòng, ông liền tắt trang web, gấp màn hình xuống, ngoắc Trương Hoàn, nói, “Thế nào trông mất hứng vậy, ông ta nói cái gì với em?”

Triệu Trần biết Lý Tử Dịch nói gì với Trương Hoàn, cho nên ông thấy Trương Hoàn đen mặt thì cho rằng Trương Hoàn chịu không nổi thời kì xuân khuê tịch mịch (thiếu lạc thú khuê phòng) sắp tới nên mới mất hứng, Trương Hoàn như vậy, đương nhiên khiến Triệu Trần thầm sáng khoái, nên là ông mới muốn hỏi một câu như vậy.

Trương Hoàn bảo ý tá đi ra, mới tới bên giường Triệu Trần ngồi xuống, thấy ánh mắt Triệu Trần mong đợi nhìn mình, cậu liền hung tợn trừng ông, nói, “Ông bảo y đặc biệt dặn dò em?”

Triệu Trần thấy Trương Hoàn thật sự tức giận, thế là liền cảnh giác, nói, “Em và ông ấy nói cái gì. Tôi không bảo ông ta nói với em gì cả.”

Trương Hoàn trải qua đoạn thời gian tức giận nhất ban đầu, sau đó liền tỉnh táo lại, cậu nhìn chăm chăm Triệu Trần một hồi, cảm thấy Triệu Trần không nói xạo, cậu mới rầu rĩ không vui nói, “Ông ấy không nói với em cái gì. Ông dưỡng thương cho tốt đi, không nên nghĩ nhiều.”

Tuy Trương Hoàn không nói, nhưng Triệu Trần để bụng chuyện này sẽ không bỏ qua, sau bắt được Lý Tử Dịch, liền cố ý nói, “Ông nói với Trương Hoàn nhà tôi cái gì, không biết cái gì gọi là xích mích ly gián sao? Từ lúc đó em ấy vẫn luôn mất hứng. Chúng ta là bạn bè lâu năm, tôi mới trực tiếp hỏi ông, ông cũng không nên gạt tôi.”

Lý Tử Dịch có chút giật mình việc Trương Hoàn chưa cáo trạng cho Triệu Trần, ấn tượng đối với Trương Hoàn tăng lên một độ cao mới, ông luôn là quân tử phóng khoáng, cũng không có gì không tiện nói, liền nói lại những lời mình nói với Trương Hoàn cho Triệu Trần nghe, Triệu Trần vừa nghe, mặt lập tức trầm xuống, nghĩ thầm thảo nào Trương Hoàn tức giận.

Triệu Trần than thở với Lý Tử Dịch, “Viện trưởng Lý, ông làm chuyện hảo tâm (lòng tốt) không có hảo báo (báo đáp) rồi. Không chỉ nói Trương Hoàn sẽ oán ông, anh giai ơi, tôi cũng muốn oán ông. Ông đây thật sự là không tin vào mị lực của tôi rồi, vợ nhà mình, ông còn cảm thấy tôi sẽ không quần được, ông lại đi cảnh cáo em ấy!”

Lý Tử Dịch nghĩ thầm Triệu Trần nếu quần được vợ nhà mình, trước đây sẽ ly hôn sao. Đương nhiên, ông sẽ không chọt vào cái vết sẹo này của Triệu Trần, chỉ không quá cao hứng đáp, “Về sau tôi không xen vào

chuyện người khác nữa. Mà ông đó, nói cho ông biết không cần làm loạn, nếu sau này ông thành người què, cũng không cần phá huỷ thanh danh bệnh viện này của tôi.”

Buổi tối Trương Hoàn lại tới bởi Triệu Trần ngủ, Triệu Trần liền ngoắc cậu đến cùng ngủ với mình, Trương Hoàn nói, “Không cần chân của ông nữa? Còn muốn dính vào!”

Triệu Trần đã nằm viện gần một tháng, tuy chân vẫn không thể dùng, thế nhưng, ông đã có thể tùy ý nhích những bộ phận khác, một đêm trước, ông còn cố ý chơi xấu muốn Trương Hoàn cùng ngủ với mình, có lẽ cũng bởi vì việc này, Lý Tử Dịch mới đến tự mình cảnh cáo ông.

Triệu Trần cười hì hì nhìn khuôn mặt tuần tú bất mãn của Trương Hoàn, nói, “Tự em nghĩ vậy đúng không? Tôi chỉ cảm thấy ngủ một mình lạnh, em qua đây, hai người ngủ cùng một ổ chăn tương đối thoải mái, dễ ngủ hơn. Em cứ vội tới bởi tôi ngủ, ngủ chung một giường, mới xứng với tên mà.”

Trương Hoàn hừ một tiếng, đi qua đắp chăn lại cho Triệu Trần, còn cường chế đè lại vai ông, nói, “Em mới không có nghĩ vậy, là chính ông đang nghĩ vậy. Còn lải nhải, em không đến bởi ông nữa.”

Triệu Trần vươn tay ra bắt lấy tay cậu, nói, “Đừng, tôi không nói nữa. Tôi chỉ muốn nói xin lỗi em, hôm nay viện trưởng Lý tìm em nói chuyện, đó là ông ta lòng dạ tiểu nhân nói vậy, tôi không có ý đó, em hẳn là hiểu rõ.”

Trương Hoàn nghe ông nói mà sững sốt, sau đó cứ nhiên nở nụ cười, mặt giãn ra, ánh mắt sáng rực, khoe môi câu lên, lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện, nói, “Nếu không hiểu đó không phải là ý của ông, ông nghĩ rằng em sẽ bỏ qua cho ông sao.”

Triệu Trần bị bộ dáng này của Trương Hoàn mê hoặc thần hồn điên đảo, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cậu, nói, “Trên mặt em dính cái gì kia, cúi xuống tôi lau cho.”

Trương Hoàn nghi ngờ cúi người xuống, không nghĩ tới lại bị Triệu Trần ôm lấy cổ, ép đầu của cậu xuống, hôn lên môi, Trương Hoàn há miệng muốn mắng, tức thì bị ông được một tắc lại tiến một thước.

Triệu Trần ngậm lấy môi Trương Hoàn hôn một hồi, hôn cho Trương Hoàn thở hổn hển, chờ được buông ra, Trương Hoàn liền đỏ mặt trừng Triệu Trần, nói, “Nói ông cấm dục rồi, bây giờ mới bao lâu, ông chỉ biết động dục thôi.”

Triệu Trần cười nói, “Đây làm sao tính là động dục. Tôi lại không có lấy súng thật đạn thật ra.”

Trương Hoàn biết nói không lại tên lưu manh này, chỉ tức giận đến giường mình ngủ, khi muốn lên giường, lại đi tới chính chắn lại cho Triệu Trần, thấy ánh mắt sáng quắc của Triệu Trần nhìn mình, cứ nhiên tâm hoảng ý loạn, liền cúi đầu hôn mặt ông một cái, nói, “Ngủ ngon.”

Triệu Trần cười nói, “Ngủ ngon.”

Trương Hoàn vội vàng quay lại giường mình, nằm xuống tắt đèn lại phát hiện Triệu Trần còn đang nhìn mình, cậu cũng không dám xoay người lại nhìn ông, chỉ vì chính mình là người bị ông hôn một trận liền bị câu dẫn. (aka có phản ứng)

Không khỏi cũng bắt đầu khổ não, một tới ba năm a, ai!

Tiểu Bảo : I'm back

~!!

Tính ngâm tới 24 rồi post luôn, mà thôi, thấy mọi người chờ cũng 2 tuần (^__-)- xem như quà Giáng Sinh sớm nhé (*^3^)/~

Lâu không mó vào máy tính, giờ tự nhiên gượng tay ghê Đăng bởi: admin

88. Chương 88

Phiên ngoại thăm bệnh

Triệu Trần gặp tai nạn, không công bố ra ngoài, nhưng bạn tốt và những người trong cái vòng kia của ông vẫn rất nhanh đều biết.

Triệu Trần luôn là người có nhân duyên không tẻ, hơn nữa thân ở thượng vị, vô luận là bạn bè muốn kết giao hoặc không muốn kết giao đều rất nhiều.

Vì vậy ông vừa gặp tai nạn, người đến thăm bệnh nói dài không dứt.

Để có thể để ông an tâm dưỡng bệnh, vệ sĩ của ông liền thành thần giữ cửa, bác sĩ y tá đã quen ở tầng này phải qua một vài trạm kiểm tra của vệ sĩ mới có thể vào phòng bệnh Triệu Trần.

Người đến thăm bệnh, ngoại trừ một số rất ít có thể tiến vào phòng nhìn Triệu Trần một lát, phần lớn mọi người bị ngăn ở bên ngoài, trong phần lớn người này một bộ phận có thể được người Triệu gia khác tiếp đãi, từ chỗ bọn họ tìm hiểu một chút bệnh tình của Triệu Trần, nói mấy câu xong liền đi.

Khi dì dưỡng Trương Hoàn cùng Tiết Lộ tới thăm Triệu Trần, bọn họ mang theo quà tặng, cầm theo hoa, từ trong thang máy đi ra, tìm đúng hướng, muốn đến phòng bệnh của Triệu Trần, lại bị vệ sĩ ngăn cản ở giữa hành lang, sau khi hỏi rõ tên họ, vệ sĩ nói đi vào hỏi một câu trước, sau đó mới quay lại trả lời họ, xem bên trong có phải đang rảnh để tiếp bọn họ không.

Tiết phụ Tiết mẫu mang theo Tiết Lộ đành đứng trong hành lang chờ.

Tiết phụ Tiết mẫu thật lo lắng, hỏi thăm vệ sĩ, “Tình huống của Triệu tiên sinh có tốt không! Biết ông ấy gặp tai nạn, chúng tôi đều rất lo lắng, hi vọng không có vấn đề lớn.”

Vệ sĩ cũng không tiện nói nhiều với họ, chỉ nói, “Triệu tiên sinh là quý nhân nhiều phúc khí, tuy tai nạn lần này thật nghiêm trọng, thế nhưng, trị liệu rất tốt, không có vấn đề gì.”

Tiết phụ Tiết mẫu liên tục gật đầu nói không có việc gì là tốt rồi.

Tiết Lộ cầm trong tay một bó hoa bách hợp, đứng ngăn người ra đó, đối với chuyện giữa Trương Hoàn và Triệu Trần, cô đương nhiên không có bất kì quyền phát biểu nào, thấy sau đó hai người cảm tình tốt đẹp, trong lòng cô là cao hứng, cha mẹ cũng đã tiếp nhận chuyện hai người, cô an tâm rất nhiều, khi chuyện giữa Trương Hoàn và Triệu Trần còn là bí mật, cô lo lắng Triệu Trần đang chơi đùa Trương Hoàn, nhưng dưới tình huống đã được gia đình hai bên thông qua, cô cảm thấy phần tình cảm này vững chắc hơn rất nhiều, chỉ ít Triệu Trần nghiêm túc, phần cảm tình này sẽ không đơn giản kết thúc.

Tuy là vậy, dưới tình huống cô không biết Triệu Sưởng đã tiếp nhận tình cảm của Trương Hoàn và Triệu Trần hay chưa, cô vẫn lo lắng phản ứng của Triệu Sưởng đối với chuyện này.

Những lo lắng của cô, hoàn toàn xuất phát từ việc tin tức biết được quá ít, Trương Hoàn không nói chuyện tình cảm của mình cho người nhà. Người trừ Dật Ninh biết một phần đời sống tình cảm của cậu và Triệu Trần ra, người khác sợ rằng đều không rõ ràng lắm.

Tiết phụ Tiết mẫu đang lo lắng có phải đi một chuyến uống công, cuối cùng không được vào thăm Triệu Trần một chút rồi hay không, vệ sĩ đã trở lại, nói Triệu tiên sinh đang ngủ chưa tỉnh, đương nhiên cũng không tiện đánh thức bệnh nhân.

Tiết phụ Tiết mẫu đang thất vọng, vệ sĩ lại nói, mẹ của Triệu tiên sinh, lão phu nhân vừa vặn đang ở đây, nói muốn gặp bọn họ một chút.

Tiết phụ Tiết mẫu vừa vui vẻ vừa lo lắng, có thể gặp được những người nhà họ Triệu khác tự nhiên là tốt, nhưng vừa nghĩ đến đứa nhỏ nhà mình theo Triệu Trần, lần này gặp tai nạn, Trương Hoàn không sao, Triệu Trần lại xảy ra chuyện lớn như vậy, dường như trước mặt người nhà đối phương, luôn có chút xấu hổ. Hơn nữa, chuyện Trương Hoàn và Triệu Trần, người Triệu gia chỉ sợ đã biết, Tiết phụ Tiết mẫu đối với hai chuyện này, trong lòng vẫn luôn có chút cảm giác bán con cầu vinh, thế là sợ bị người Triệu gia khinh thường...

Các loại tâm tư, nhất thời khuấy đảo trong lòng thành một mớ hỗn loạn, Tiết phụ Tiết mẫu không khỏi có chút lo sợ, nhưng vẫn muốn đi gặp lão phu nhân.

Tiết Lộ không muốn vào, Tiết phụ Tiết mẫu luôn thương yêu con gái, cho nên cũng không miễn cưỡng cô, để cô chờ ở ngoài.

Tiết Lộ đứng bên hành lang một lúc, liền nghe thấy có người gọi cô, cô vừa nghe được cái giọng này thì cả kinh, bởi vì đó là tiếng của Triệu Sưởng.

“Lộ Lộ? Sao cậu đứng đây?” Triệu Sưởng từ trong thang máy đi ra, bên người còn có một nam sinh tướng mạo rất tốt cao cao gầy gầy mặt trắng nõn tóc hơi dài.

Về mặt nam sinh bình thường, con mắt hơi chếch lên, lúc nhìn người khác liền mang theo cảm giác miệt thị tất cả sinh vậy.

Tiết Lộ bị hắn nhìn chăm chăm, đã cảm thấy khấn trương như bị con rắn nhìn thẳng.

Cô vội vàng dời ánh mắt khỏi nam sinh này, chống lại ánh mắt của Triệu Sưởng, cô cũng có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn nở nụ cười với đối phương, nói, “Sưởng Sưởng, cậu về rồi sao? Tổ theo cha mẹ ghé thăm baba cậu một chút.”

(đến chỗ này là không biết dùng ngôi thứ ba giữa Tiết Lộ và Triệu Sưởng làm sao luôn ==)

Triệu Sưởng đưa túi trong tay cho Tào Dật Nhiên, khí thế nữ vương phân phó một tiếng, “Cầm. Anh vào trước đi, em muốn nói chuyện với Lộ Lộ.”

Tiết Lộ thấy nam sinh không dễ chọc như vậy ở trước mặt Triệu Sưởng cũng bị tùy ý nô dịch, không khỏi thêm một tầng ngưỡng một đối với Triệu Sưởng.

Tào Dật Nhiên không nói gì, đi qua bên người Tiết Lộ, lúc lướt qua, ánh mắt hắn ngừng lại một giây trên mặt Tiết Lộ, điều này làm cho Tiết Lộ căng thẳng thần kinh trong nháy mắt.

Triệu Sưởng đi tới kéo tay Tiết Lộ, nói, “Chúng ta đến ban công bên kia nói chuyện đi.”

Tiết Lộ không có phản đối đã bị cô kéo đi.

Mở cửa ban công ra, gió liền thổi qua, thật lạnh.

Triệu Sưởng hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn thiên không màu xanh tro, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nói, “Cậu có phải đã sớm biết chuyện anh cậu và ba tổ?”

Tiết Lộ chỉ biết Triệu Sưởng sẽ khởi binh vấn tội, cô thành thật nói, “Quả thật đã biết từ trước.”

Triệu Sưởng quay đầu lại nhìn cô một cái, lộ ra nụ cười khổ, nói, “Mỗi lần cùng tổ nói chuyện phiếm đều né né tránh tránh, khi đó tổ không biết chuyện, cũng không nhìn ra, sau mới nghĩ đến, chỉ sợ cậu đã biết chuyện anh cậu và ba tổ rồi, cho nên dù gặp tổ trên mạng cũng không được tự nhiên. Các người đều biết, thậm chí Uông Tử Trúc kia cũng biết, chỉ có tổ là một đứa ngốc, vẫn chẳng hay biết gì.”

Tiết Lộ tiến đến, rất áy náy ôm lấy Triệu Sưởng, đầu tựa vào vai cô, nói, “Xin lỗi, tổ vẫn lo lắng cậu biết được sẽ đau khổ, nói không chừng sẽ chán ghét tổ, tổ không dám nói cho cậu.”

Triệu Sưởng thở dài một hơi, trong mắt tựa hồ ngấn lệ, nghĩ đến những ngày ngày nhớ đêm mong Trương Hoàn, cho dù đến giờ cô cũng cảm thấy cảm tình đối với Trương Hoàn không đáng, cô chỉ nghĩ, chuyện thất tình đau lòng như vậy, cuối cùng có thể khiến cô trưởng thành lên một chút.

Cô vỗ nhẹ lưng Tiết Lộ, nói, “Quên đi. Tổ sẽ không chán ghét cậu. Ai, trước đây Trương Hoàn từ chối tổ đã nói anh ta là đồng tính, tổ còn có biện pháp nào. Khi đó bởi vì tổ còn có tình cảm với anh ta, nguyện ý giữ bí mật này cho anh ta, thế là chuyện này cũng không nói cho cậu biết. Nghĩ đến, toàn bộ quá trình tất cả đều là tổ tự mình đa tình, đến bây giờ rồi, tổ không oán bất luận ai cả.”

Tiết Lộ biết trong lòng Triệu Sưởng đau bao nhiêu, cô chỉ ôm chặt đối phương hơn một chút, nói, “Còn có thể có nam nhân tốt xuất hiện, lần sau khi cậu thích người ta, hẳn nhất định sẽ thích cậu.”

Triệu Sưởng thấy Tiết Lộ tựa hồ còn khó chịu hơn cả mình, liền cười cười, nói, “Lộ Lộ, cậu xem mình kia, cậu so với tổ còn thương tâm hơn. Tổ không phải cái gì tâm can mảnh mai, chịu không nổi đả kích. Chuyện sau này để sau này nói.”

Triệu Sưởng nói rất hào sảng, nhưng tâm một khi bị tổn thương, về sau lại nghĩa vô phản cố (không ngần ngại) thích một người theo đuổi một người, thật sự là quá khó khăn.

Cô muốn lôi kéo Tiết Lộ đi vào, Tiết Lộ không nhúc nhích, hỏi một câu, “Cậu có thể tiếp nhận chuyện baba cậu và anh tớ không? Còn phải nhìn thấy mỗi ngày.”

Động tác Triệu Sưởng khựng lại một chút, sau đó mới xoay người lại, nhìn Tiết Lộ cười khỏ nói, “Vẫn còn được. Không tiếp nhận cũng vậy, tiếp nhận cũng vậy. Vậy không tiếp nhận để dần vật chính mình rồi dần vật baba tới để làm chi. Có lẽ cậu không biết, lần này ba tớ gặp tai nạn là vì muốn tìm tớ, vệ sĩ của ông ấy nói, khi phát sinh tai nạn, ông ấy vì bảo vệ anh cậu chân mới bị thương thành cái dạng đó, ba tớ nhiều năm qua vẫn luôn trông nom tớ, mới không tái hôn, hiện tại thật vất vả thích một người, tớ không thể tùy hứng bảo ông ấy chỉ chọn một người giữa tớ và Trương Hoàn, thay vì khiến ông ấy đau khổ, tớ nguyện ý khiến ông vui vẻ hơn một chút. Yên tâm đi, tớ sẽ không cản trở hai người bọn họ cùng một chỗ. Hơn nữa, thay vì nhìn anh cậu và một người đàn ông khác cùng một chỗ, tớ cảm thấy ba tớ cũng không tệ lắm, Trương Hoàn và ba tớ ở cùng nhau, tớ càng có thể tiếp nhận một chút. Vả lại, về sau còn có thể lại nhìn thấy Trương Hoàn, vì sao lại không làm?”

Cô nói xong câu cuối cùng, là loại ngữ khí cười ha hả.

Nhưng Tiết Lộ lại từ trong mắt đối phương nhìn thấy được bi thương, mỗi người cũng sẽ không thật tình đem tình yêu của chính mình cho người khác, trừ phi không thể không làm, thế nhưng, đau thương trong lòng, luôn sẽ tồn tại, có lẽ chỉ có thời gian mới có thể bình phục.

Tiết Lộ đành nhẹ ôm Triệu Sưởng một chút, hơn nửa ngày mới nhẹ giọng nói, “Chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt chứ?”

Triệu Sưởng haha cười rộ lên, “Đương nhiên rồi. Cậu từ khi nào trở nên ngốc như thế, ở đây gió lạnh, chúng ta vào trong thôi.”

Lúc này Tiết Lộ mới cười gật đầu, bị cô nắm tay kéo vào, bắt quá, mới đi hai bước, Triệu Sưởng lại dừng chân, quay đầu nói với Tiết Lộ, “Người vừa rồi là anh họ tớ, con của bác (gái) tớ, đừng nhìn hấn nhân khuôn nhân dạng, hấn rất hoa tâm, cậu ngàn vạn lần đừng động tâm với hấn nha. Nghiêm trọng cảnh cáo!”

Cô nói xong, còn làm một động tác như chém đinh chặt sắt. (= như đinh đóng cột)

Tiết Lộ sững sốt một chút mới phản ứng được, vội đáp, “Tớ mới vừa gặp hấn một lần, làm sao sẽ động tâm.”

Triệu Sưởng lôi kéo cô vào phòng bệnh ba mình, nói, “Hấn đến dụ dỗ cậu, cậu cũng không cần để ý đến hấn. Cũng là bởi vì hành vi thường ngày của hấn quá kém, tớ bị hấn ảnh hưởng, cảm thấy nam nhân tốt quá ít, nên mới nhìn thấy anh cậu liền thích. Ai, tất cả đều tại hấn...”

Cô nói, vừa nói vừa cười, Tiết Lộ thấy ngữ khí cô nhẹ nhàng, thâm nghĩ, xem ra cô ấy thật sự tiếp nhận chuyện Trương Hoàn và ba mình cùng một chỗ.

Tiểu Bảo: Tào Dật Nhiên có couple của ảnh rồi :3 Đăng bởi: admin

89. Chương 89

Phiên ngoại thăm bệnh (2)

Tiết phụ Tiết mẫu vào phòng nghỉ cạnh phòng bệnh, lão phu nhân Triệu gia đang ngồi đó, bà cụ bảy tám chục tuổi, tóc hoa râm, vẻ mặt từ ái, nhưng làm cho người khác có cảm giác quý khí lại dè dặt (ý là đối diện bà cụ thì cảm thấy dè dặt), cảm giác là một lão phu nhân quyền quý.

Đến nay, người Triệu gia đã biết nhất thanh nhị sở chuyện trong nhà người yêu Trương Hoàn của Triệu Trần.

Trước còn tưởng rằng Triệu Trần chỉ là ham chơi, mới cùng một chỗ với một cậu trai trẻ, đến bây giờ, biết Triệu Trần vì cứu đứa nhỏ này mà mệnh cũng không cần, bọn họ mới hiểu được, sự tình không đơn giản như vậy, Triệu Trần lần này là động chân tình.

Loại gia đình như bọn họ, biết Triệu Trần thật tâm thật lòng muốn cùng một chỗ với Trương Hoàn, sau khi không muốn phải ngăn cản nữa, dĩ nhiên là sẽ phi thường nghiêm túc đối đãi chuyện này.

Cho nên, người một nhà rất nhanh biết được tình huống bên nhà Trương Hoàn, là chuyện cực kì đương nhiên.

Nếu không phải Triệu Trần bảo người nhà không cần xen vào chuyện ông và Trương Hoàn, lão phụ mẫu (cha mẹ già) Triệu gia sợ rằng đã sớm đưa thiệp mời hên gặp mặt dì dượng Trương Hoàn.

Hiện tại dì dượng Trương Hoàn đến thăm bệnh, vừa lúc Triệu Trần đang ngủ chưa tỉnh, lão phu nhân Triệu gia lại đang ở đây, lão phu nhân đương nhiên muốn gặp mặt hai người.

Hai bên gặp mặt, Tiết phụ Tiết mẫu rất nhiệt tình cùng Triệu lão phu nhân chào hỏi, nói là nghe tin Triệu tiên sinh gặp tai nạn, liền tới thăm bệnh, hi vọng ông không có chuyện gì, thân thể chóng khoẻ vãn vãn.

Hai bên sau một phen khách sáo hàn huyên, Tiết phụ Tiết mẫu còn tưởng rằng vị lão phu nhân này muốn nói cái gì khiến người ta khó trả lời, không nghĩ tới lão phu nhân không nói gì cả, chỉ là hỏi Tiết phụ Tiết mẫu bao nhiêu tuổi rồi, nghe nói còn có một cô con gái, sau đó khen hai người bọn họ dạy con rất tốt.

Tiết phụ Tiết mẫu không biết lão phu nhân là đang nói thật hay nói móc, thế là chỉ có thể bồi cười gật theo.

May mắn một lúc sau cháu ngoại trai của lão phu nhân đi vào, là một thanh niên đẹp trai cao cao gầy gầy làm cho người ta cảm thấy rất lạnh đậm.

Hắn và lão phu nhân nói mấy câu, lão phu nhân liền nhiệt tình giới thiệu đứa cháu ngoại này cho Tiết phụ Tiết mẫu, biết được hai cô chú này cha mẹ nuôi của Trương Hoàn, Tào Dật Nhiên còn sống sót một chút, lập tức từ trên mặt Tiết mẫu thấy được bóng dáng của Trương Hoàn, cảm thấy hai người rất giống, trước mặt người lớn, hắn cũng không quá nhiệt tình, chỉ là nhàn nhạt chào một tiếng, liền ngồi xuống bên cạnh.

Vừa ngồi xuống, hắn liền nhận được điện thoại, nói với bà ngoại một tiếng, vừa nghe điện thoại vừa đi ra ngoài cửa, “Hai người đến dưới lầu rồi? Tự mình đi lên đi!... Nga, cậu ta cũng đến à!... Tuy tiện, cậu muốn mang tới, hiện tại còn hỏi tôi... Hắc, tôi làm sao còn nhảm vào cậu ta... Tôi đang ôn tồn hoà nhã nói chuyện... Tôi nói Chu Diên cậu dứt khoát một chút! Có phải muốn tôi tránh đi không, để cho cái người kia nhà cậu không cần thấy tôi... Muốn tới thì tới, tôi vẫn ở trong này...”

(*nếu tui nhớ không lầm, thì là Tào Dật Nhiên và Chu Diên là bạn chơi từ nhỏ, Tào Dật Nhiên thích thăm Chu Diên, cho nên hay kiếm chuyện với Dật Ninh, làm Dật Ninh sợ... đọc lâu quá quên mất rồi)

Hắn trầm mặt cúp điện thoại, đứng ở cửa thật lâu không có động tĩnh.

Nhóm vệ sĩ luôn biết Tào Dật Nhiên là một người âm trầm tàn nhẫn lại rất biết chơi, cho nên sẽ không đi chọc hắn, hắn đứng ở cửa, bọn họ sẽ giả bộ vừa rồi không nghe thấy hắn gọi điện thoại mà tránh đi một chút.

Triệu Suồng lúi cúi tay Tiết Lộ đi đến phòng nghỉ bên này, thấy được anh họ đang âm trầm đứng ở cửa, cô không thêm để ý hắn, đưa tay đẩy hắn một phen, nói, “Em lại không có chọc giận anh, anh trầm mặt ngáng đường em làm gì!”

Tào Dật Nhiên bị cô nói như vậy, sắc mặt mới dễ xem một chút, nhường qua một bên, tựa bên tường một tay cầm điện thoại một tay dứt trong túi quần, trầm mặc khó chịu.

Triệu Suồng lại liếc hắn một cái, lúi cúi Tiết Lộ vào phòng.

Ngược lại Tiết Lộ quay đầu liếc nhìn hắn, thấy Tào Dật Nhiên cúi thấp đầu, đường nét của hắn thật sự đẹp, lại trắng đến mức có thể so với giấy, loại trầm mặc này mang theo cảm giác âm trầm, làm cô cảm thấy người này giống như nhân vật nam phụ trong manga.

Bất quá, tuy là nhân vật, nhưng chỉ có thể làm vai phụ.

Kết cục sau cùng hoặc là triệt để tỉnh ngộ rồi chết, hoặc là sau khi hối hận bị thảm rồi đi tha hương....

Tiết Lộ không khỏi thở dài.

Cô thở dài, lại làm Tào Dật Nhiên đột nhiên quét mắt nhìn qua đây, đường nhìn lạnh như băng khiến cổ Tiết Lộ phát lạnh, vội theo sát Triệu Sưởng vào phòng.

Hai cô bé đến khiến không khí trong phòng hoạt bát hơn nhiều, Triệu lão phu nhân thích đứa nhỏ xinh đẹp trẻ trung, vì vậy bảo Tiết Lộ ngồi bên cạnh bà cụ, vừa kéo tay cô, vừa chỉnh lại mái tóc cho cô, trong miệng liên thanh khen ngợi là một cô bé xinh đẹp.

Triệu Sưởng chào hỏi cha mẹ Tiết gia, rồi đi qua phòng bệnh cách vách xem Triệu Trần, Triệu Trần còn ngủ, một người giúp việc tính tình chu đáo trong nhà đang ở bên coi chừng ông.

Triệu Sưởng nhìn qua, phát hiện ba cô không có dấu hiệu tỉnh lại, nhẹ giọng hỏi người giúp việc mấy tiếng trước ông thế nào, thấy không có gì, cô liền ra ngoài phòng bệnh nói chuyện.

Triệu gia là nhà quyền quý, Tiết phụ Tiết mẫu vừa rồi bị Tào Dật Nhiên phi thường lãnh đạm đối đãi, không dám nói con cái Triệu gia không lễ phép, nhưng lại không quá muốn ở đây lâu.

Lại cùng Triệu Sưởng nói vài câu hỏi tình huống ba cô, bọn họ đã muốn cáo từ đi về.

Triệu lão phu nhân lúc này lại giữ khách, nói, “Sắp tới giờ dùng bữa tối rồi, sao lại đi, một hồi cùng nhau dùng bữa tối đi. Lão phu nhân tôi đây xưa nay không thích giữ khách, hôm nay lần đầu gặp các vị, cũng rất yêu thích cô bé này, muốn giữ lại cùng nhau dùng bữa cơm, nói thêm chút chuyện.”

Bà cụ nói như vậy, Tiết phụ Tiết mẫu làm sao còn nói phải đi được, thế là đành cảm ơn sau đó tiếp tục ngồi.

Chỉ chốc lát sau, Chu Diên liền kéo tay Dật Ninh lên lầu.

Mấy vệ sĩ của Triệu Trần đã biết Chu Diên, cũng biết Dật Ninh, vì vậy trực tiếp để hai người bọn họ qua.

Chu Diên thấy Tào Dật Nhiên đứng tựa hành lang, đương nhiên, Dật Ninh cũng thấy.

Từ chuyện lần trước Dật Ninh bị Tào Dật Nhiên khi dễ, anh (Dật Ninh) liền không gặp lại hắn, qua thời gian lâu như vậy, đến bây giờ nhìn thấy sắc mặt thoáng âm trầm của hắn trong lòng vẫn như cũ có chút rụt rề.

Chu Diên cảm nhận được Dật Ninh cứng ngắc, hắn nắm chắc tay anh hơn một chút, còn cúi đầu ghé vào tai anh nói một câu, Dật Ninh mới hơi thả lỏng ra.

Tào Dật Nhiên đứng đó thấy hai người thân mật ân ái, trong lòng cảm thấy không quá thoải mái.

Hắn đã cùng Chu Diên hoà thuận như xưa, chỉ là đối với Dật Ninh đã kết hôn với Chu Diên, hắn vẫn như cũ không quá có thể tiếp nhận.

Cho dù tiếp nhận, hắn cũng là vì Chu Diên mới tiếp nhận.

Chu Diên ngoại trừ trước mặt Dật Ninh, đối với người khác đều không phải là người có thể ôn ngôn uyển ngữ, cho dù người này là bạn thân hắn Tào Dật Nhiên.

Cho nên hắn đi tới bên người Tào Dật Nhiên, cũng không quan tâm sắc mặt âm trầm của đối phương, chỉ là hỏi, “Sao cậu đứng bên ngoài? Tình huống chú Triệu thế nào?”

Đây đã là gần một tuần sau khi Triệu Trần gặp tai nạn, bởi vì Triệu gia không muốn truyền chuyện này ra ngoài, cho nên nếu không phải người có ý quan tâm việc này, thì biết được tương đối trễ.

Chu Diên từ chỗ chú ba của hắn biết được, sau đó mới mang theo Dật Ninh qua thăm.

Mà Dật Ninh không chỉ có ấn tượng tốt với Triệu Trần, càng bởi vì anh là bạn tốt của Trương Hoàn, đối với chuyện này càng thêm quan tâm.

Vì Triệu Trần gặp chuyện không may Triệu Trần bề bộn nhiều việc, Dật Ninh cũng bận chuyện của mình, anh đã nhiều ngày không liên lạc với Trương Hoàn, nghĩ đến không lâu trước còn nhận được tấm ảnh Trương Hoàn chụp cho Triệu Trần, biết được quan hệ giữa Trương Hoàn và Triệu Trần, khi đó hai người còn hạnh phúc như vậy, không nghĩ tới trong thời gian ngắn Triệu Trần lại gặp tai nạn, thật sự là thế sự vô thường.

Tào Dật Nhiên nhìn Dật Ninh, Dật Ninh bởi vì Tào Dật Nhiên là bạn thân Chu Diên, anh không muốn Chu Diên khó xử, nên vẫn rất ôn nhu cười với Tào Dật Nhiên.

Tào Dật Nhiên đối diện khuôn mặt tươi cười đó, liền quay mặt sang chỗ khác, không biết là do không muốn nhìn thấy hay là do chịu không nổi khuôn mặt cười lấy lòng đó.

Tào Dật Nhiên có chút không được tự nhiên nói, “Tôi đứng đây chờ các người tới. Cậu tôi không có chuyện lớn, dưỡng thương thật tốt là được, thương gân động cốt không thể dưỡng khỏi trong thời gian ngắn, ở trong bệnh viện một thời gian, sợ rằng sẽ về nhà dưỡng tiếp.”

Hắn nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh trả lời, sau đó liền dẫn đầu đi qua phòng bệnh bên kia.

Dật Ninh nhìn hắn không nhắm vào mình, liền thở phào nhẹ nhõm.

Chu Diên nắm tay anh, nghiêng đầu nhẹ giọng nói, “Nói em không nên quá lo lắng, nếu như là vấn đề lớn, chú ba có thể trấn định như vậy sao?”

Dật Ninh cười cười gật đầu, nói, “Ừm, đúng vậy.”

Ba người vào phòng nghỉ, vốn phòng nghỉ không tính là nhỏ lúc này lại có vẻ hơi chật chội.

Triệu lão phu nhân làm một người bảo thủ, cho nên, đối với vấn đề nam phong (nam x nam), bà cụ biết, hơn nữa con trai nhà mình như vậy, bà cụ cũng tiếp nhận loại chuyện này, thế là, đối với việc Chu Diên mang theo Dật Ninh, bà cụ cũng cười chào hỏi.

(câu này hơi kì kì o.o)

Tiết phụ Tiết mẫu được giới thiệu, Chu Diên chỉ gật đầu chào rồi thôi, vì hai vị này là di dưong Trương Hoàn, nên Dật Ninh nói chuyện với bọn họ thêm vài câu.

Mà Tiết Lộ cùng Dật Ninh lại là bạn trên mạng, lúc trước còn từng gặp một lần, hai người thân thiết hơn rất nhiều, cũng là vào lúc này, Tiết Lộ mới nhìn ra Dật Ninh không phải nữ sinh mà là nam nhân, thế là trong nháy mắt hiểu rõ dụng ý trước đây Trương Hoàn cố ý xin phương thức liên lạc với Dật Ninh, cô nghĩ, lẽ nào khi đó Trương Hoàn đã biết Ninh Ninh là nam nhân, hơn nữa còn là đồng tính luyến ái, cho nên mới liên lạc với anh.

Người trong phòng nhiều, mà Triệu Trần đang ngủ không thể bị người quấy rầy, Chu Diên mang theo Dật Ninh muốn đi, hắn thấp giọng hỏi ý Dật Ninh trước, nói lần sau lại đến thăm, lúc Dật Ninh muốn trả lời được, người giúp việc trong phòng bệnh lại tới, nói Triệu tiên sinh tỉnh, hỏi Triệu Sưởng giấu điện thoại của ông đi đâu rồi, đi tìm đến cho ông.

Triệu Trần vừa tỉnh, người muốn đi cũng không thể đi, đành ở lại thăm bệnh nhân nói hai câu mới được.
Đăng bởi: admin

90. Chương 90

Phiên ngoại thăm bệnh (3)

Chân Triệu Trần bị thương, nằm trên giường không thể động, sợ chạm phải chỗ đau.

Thấy Triệu Sưởng vào phòng bệnh, ông gọi cô, “Con lại ném điện thoại ba đi đâu rồi, con gái ngoan, mau trả điện thoại lại cho ba.”

Triệu Sưởng rất không tình nguyện từ trong túi xách mình lấy điện thoại ra đưa ông, lúc sắp đưa tới tay Triệu Trần, cô lại cầm điện thoại về, nói, “Bác sĩ nói ba không thể động, con không trả điện thoại cho ba, để tránh ba lại tự mình gọi điện thoại.”

Triệu Trần nói, “Thân thể ba thế nào, ba còn không rõ sao? Gọi điện thoại cũng muốn hạn chế, ba rốt cuộc có còn nhân quyền không?”

Tuy lời nói nghiêm khắc, kỳ thật trong giọng điệu lại mang theo ý tứ lấy lòng Triệu Sưởng. Con gái bảo bối đắc tội không được, đắc tội rồi, coi như xong a.

Triệu Sưởng vẫn không muốn trả điện thoại lại cho ông, mà là cầm điện thoại bắt đầu bấm, vừa bấm vừa nói, “Lại muốn gọi điện cho Trương Hoàn có phải không? Yên tâm, con giúp ba bấm gọi. Thật sự là một khắc không gặp, liền không chờ được sao? Hắn chỉ đến công ty làm chút chuyện, không phải một đi không trở lại. Thật là, ba cái dạng này, so với phụ nữ còn dính hơn.”

Triệu Sưởng nói chuyện không nề mặt chút nào, nguyên nhân là trong phòng ngoại trừ cô và Triệu Trần không có những người khác.

Cô nói như vậy, người bình thường phỏng chừng sớm tức giận, nhưng Triệu Trần chính là tính tình tốt không trả lời.

Triệu Sưởng thấy điện thoại thông, liền trực tiếp để bên tai Triệu Trần, cầm cho Triệu Trần tiện nghe.

Trương Hoàn hỏi một tiếng, “Triệu Trần? Là ông?”

Giọng Triệu Trần khe khẽ, “Ài, để Sưởng Sưởng hỗ trợ gọi điện thoại. Chuyện công ty em còn chưa bàn giao xong sao? Không phải chút chuyện nhỏ à, em lại phải chạy đi thật xa.”

“Bên công ty em sớm bàn giao xong rồi. Em về nhà lấy chút đồ cho ông, lập tức đến bệnh viện. Buổi tối ông có đặc biệt muốn ăn gì không, dù sao ăn mấy thứ đó, chắc ông đều ngán rồi.”

Triệu Trần nghe cậu nói trên mặt liền lộ ra ý cười ôn nhu, “Làm bệnh nhân, nên có chút bộ dáng của bệnh nhân. Tôi hiện tại sẽ không kém chọn, em không cần bận rộn.”

Trương Hoàn lại trả lời gì đó, nụ cười trên mặt Triệu Trần càng rõ ràng, sau đó ông lại nói hai câu, giống như là không muốn dứt, thế là Triệu Sưởng lấy điện thoại đi, nói, “Nếu nói làm bệnh nhân nên có bộ dáng của bệnh nhân, cũng không cần nấu cháo điện thoại nữa. Dù sao hắn lập tức sẽ tới, vậy không cần nói trong điện thoại nữa.”

Cô nói xong, lại nói với Trương Hoàn trong điện thoại một tiếng cúp máy đây, rồi thật sự cúp điện thoại.

Sau đó bỏ điện thoại Triệu Trần lên một cái tủ cách giường bệnh rất xa, sau đó hỏi ông, “Ba, có muốn uống nước không?”

Triệu Trần nói muốn uống một chút, Triệu Sưởng rót nước cho ông, rồi nói dì dượng Trương Hoàn tới, đang ở bên ngoài, còn có anh Chu Diên mang theo vợ mới cưới tới đây thăm ông.

Quan hệ của Triệu Sưởng và Chu Diên không phải rất thân, hai ngày trước cô mới từ chỗ Chu Sam biết Chu Diên đã kết hôn, cô chỉ cảm thán một chút hắn kết hôn thật sớm, cũng không để ý, vừa rồi nhìn thấy Dật Ninh ngoài phòng nghỉ, cô cũng không quan sát nhiều, chẳng qua cảm thấy là một mỹ nhân khí chất nhã nhặn hiền lành.

Trên đùi Triệu Trần bị thương, không nói đến vết thương lúc nào cũng đau, chỉ riêng chuyện vẫn nằm một chỗ không thể động dậy thật sự đủ cho ông khó chịu, cho nên, kỳ thật tâm tình ông sẽ không quá tốt.

Ứng phó con gái đã làm ông cảm thấy tốn sức, người muốn gặp ngoại trừ Trương Hoàn, một người khác cũng không có, mấy ông bạn già như Chu Sam Lý Tử Dịch đến thăm, ông cũng không muốn nói chuyện nhiều, nói hai câu liền bảo bọn họ tự ngồi đi, ngồi xong lại đuổi người đi, nói chờ ông khỏe hơn, bọn họ lại tới.

Đám bạn thân thấy ông nằm quả thật rất không thoải mái, không có sức ứng phó sự quan tâm của bọn họ, thế là đều tự giác đến nhìn xem rồi đi, chờ ông khỏe hơn lại quay lại thăm.

Vì vậy lúc này Triệu Sưởng nói dì dượng Trương Hoàn cùng với Chu Diên tới, Triệu Trần chỉ hơi khép mắt, nói, “Ba nằm trong này, không tiện như thế, bọn họ đến thăm, có tâm ý đến là được rồi, ba sẽ không tiếp chuyện bọn họ, chờ ba khỏe hơn, bọn họ quay lại ba còn có tinh thần chút. Đến lúc đó ba xuất viện, làm bữa tiệc cảm ơn, nhất định cảm tạ sự quan tâm và ý tốt của bọn họ.”

Triệu Sưởng thở dài, vừa rồi ba cô cùng Trương Hoàn gọi điện thoại còn tinh thần sáng láng, có tinh thần y như vừa hút thuốc phiện, vừa cúp điện thoại của Trương Hoàn, nói tới người khác, ông giống như đang bị nghiện, trừ thuốc phiện của ông ra, ai cũng không muốn để ý tới.

Mấy ngày nay, Triệu Sưởng mỗi ngày nhìn Triệu Trần và Trương Hoàn tình thâm tựa biển, trong lòng không dễ chịu, nhưng tựa hồ đã hoàn toàn nghĩ thông rồi.

Cô ra cửa phòng bệnh, xin lỗi các vị khách đến thăm bệnh, nói ba cô đau chân, tinh thần không tốt, mọi người không cần vào phòng bệnh thăm ông, chờ bệnh tình ông tốt hơn, phỏng chừng nửa tháng sau bọn họ quay lại, Triệu Trần sẽ có tinh thần cùng bọn họ trò chuyện hơn.

Mọi người đương nhiên là lấy bệnh nhân làm trọng, lại bày tỏ vài câu quan tâm, nên cáo từ thì liền cáo từ.

Lão phu nhân nói bà cụ vào xem con trai, bảo Tào Dật Nhiên gọi điện cho tài xế, nói người ta chuẩn bị xe, bà cụ muốn mang khách đi dùng cơm. Bởi vì Chu Diên và Dật Ninh ở đây, lão phu nhân cũng giữ hai người lại cùng đi dùng bữa tối.

Chỉ là Chu Diên nói hẩn và Dật Ninh phải về Chu gia có chuyện, liền từ chối ý tốt của lão phu nhân.

Lúc Chu Diên mang theo Dật Ninh rời đi, Tào Dật Nhiên đang gọi điện thoại cho tài xế sắp xếp công việc, quay đầu lại nhìn Chu Diên, Chu Diên ra dấu với hẩn, nói, “Cậu làm việc của cậu đi, sau này chúng ta tụ họp một chút cũng được.”

Tào Dật Nhiên nhìn Chu Diên ôm Dật Ninh ra cửa, hẩn gọi điện thoại xong, còn ra hành lang nhìn hai người vài lần, hẩn không biết tại sao mình muốn ra nhìn bọn họ, không rõ nguyên nhân vẫn cứ làm như vậy.

Chu Diên mang theo Dật Ninh đi qua chỗ rẽ, ánh mắt Chu Diên nhìn qua đây một chút, thấy Tào Dật Nhiên nhìn bọn họ, Chu Diên liền phát phát với hẩn.

Dật Ninh cũng quay đầu nhìn Tào Dật Nhiên, cười cười với Tào Dật Nhiên, sau đó nhanh chóng nhích lại gần bên Chu Diên, anh vẫn còn có chút sợ Tào Dật Nhiên, không phải Tào Dật Nhiên có bao nhiêu dọa người, chỉ là anh không dám đảm bảo Tào Dật Nhiên có thể lại đột nhiên không rõ nguyên nhân phát rồ không.

Ở trong lòng Dật Ninh, Tào Dật Nhiên là loại người không thể trêu vào phải tránh cho mau.

Chu Diên mang theo Dật Ninh rời đi, lão phu nhân vào phòng bệnh của Triệu Trần nhìn ông một cái, Triệu Trần khuyên lão phu nhân, “Mẹ, thân thể người luôn không tốt, trong bệnh viện lại không quá sạch sẽ, mẹ có thể không tới thì không cần tới.”

Lão phu nhân mất hứng, “Muốn đến xem con trai mình, còn không thể tới?”

Triệu Trần nói, “Con không phải là lo lắng mẹ mệt sao. Con bên này cũng không phải không ai chăm sóc, mẹ hoàn toàn có thể yên tâm, không cần thường xuyên đến, chăm sóc chính mình quan trọng hơn.”

Lão phu nhân lại cáu giận nói Triệu Trần vài câu, mới ra ngoài.

Lão phu nhân mang theo ba người Tiết gia, còn có Tào Dật Nhiên cùng đi, tác dụng của Tào Dật Nhiên là đỡ lão phu nhân, sợ bà cụ xảy ra ngoài ý muốn trong thang máy.

Người vừa đi, phòng bệnh liền triệt để vắng vẻ.

Triệu Trần ở trong an tĩnh nhìn chằm chằm trần nhà một hồi, rồi không còn hứng thú, một lòng nghĩ khi nào Trương Hoàn đến.

Tuy rằng khát nước, vẫn chịu đựng không muốn gọi người rót nước cho ông, cứ như vậy chịu đựng.

Khi Trương Hoàn tới, mang theo cơm tối cho Triệu Trần, là rau dưa cháo cá, nhóm vệ sĩ đang thay ca, Trương Hoàn thăm hỏi bọn họ hai câu mới vào phòng bệnh.

Triệu Sưởng thấy Trương Hoàn vào, lên tiếng, “Anh mang cơm tối của ba đến? Vậy anh chiều cố ông trước đi, tôi về ăn chút gì đã.”

Trương Hoàn đặt hộp giữ ấm lên bàn, nói với Triệu Sưởng, “Cô về đi. Lát nữa dì (nữ giúp việc) sẽ đến, y tá cũng ở đây, không cần cô, buổi tối không cần đến đâu.”

Triệu Sưởng đáp ứng, đi qua hôn lên mặt ba một cái mới đi, còn nói với Triệu Trần, “Buổi tối không được lộn xộn nga.”

Triệu Trần buồn cười nhìn cô, nói, “Không phải là gãy xương sao, ba thành đồ sứ hay cái gì rồi?”

Triệu Sưởng làm mặt quỷ với ông rồi cầm túi ra cửa, Triệu Trần lại dặn cô ra khỏi bệnh viện thì mặc áo khoác vào, không nên để bị lạnh.

Triệu Sưởng vừa đáp lời, vừa bước nhanh chạy mất.

Cô rất ít khi cùng Trương Hoàn chiều cổ Triệu Trần, cô cần thời gian thích ứng.

Triệu Trần đã phẫu thuật được một tuần, kỳ thật động một chút cũng không sao, nhưng người nhà đều trông chặt ông, không cho ông động.

Trương Hoàn tới, ông liền bảo Trương Hoàn nâng giường bệnh của ông lên, Trương Hoàn vừa chăm sóc ông, vừa cười hỏi, “Có thấy tốt hơn chút nào không?”

Lưng Triệu Trần cuối cùng cũng được ngồi lên rồi, cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, liền bảo Trương Hoàn rót nước cho ông.

Trương Hoàn biết ông dễ khát nước, rót nước bưng qua đút ông, Triệu Trần nhìn Trương Hoàn, thấy khuôn mặt xinh đẹp của cậu ở trước mặt, đôi mắt đen như nước sơn tràn đầy ôn nhu, môi hồng răng trắng, ông liền chịu không nổi, đưa tay bắt lấy tay Trương Hoàn, thấp giọng nói, “Em lại gần thêm chút nữa.”

Đút ông uống nước cần lại gần làm cái gì? Trương Hoàn làm sao không biết Triệu Trần đang đánh cái chủ ý gì, sợ ông dùng quá sức bị thương chân, Trương Hoàn nhìn Triệu Trần một hồi, tự mình uống một ngụm, tiến tới phủ lên môi Triệu Trần.

Hai người hôn một lúc lâu, Trương Hoàn mới tách ra, Triệu Trần cười híp mắt nhìn chằm chằm cậu, nói, “Cái này còn có tác dụng hơn cả uống thuốc, tôi sẽ quên đi chân đau.”

Trương Hoàn cúi đầu không đáp, khoé miệng lại mỉm cười.

Sau đó Trương Hoàn từ từ đút Triệu Trần ăn cơm chiều, sau bữa cơm, cậu ngồi trên ghế gọt táo cho Triệu Trần, ánh mắt Triệu Trần ôn nhu nhìn cậu, tựa hồ thật sự chỉ cần nhìn cậu thì chân không đau nữa.

Lúc này dì giúp việc mới gõ cửa, khi Trương Hoàn ở trong phòng bệnh bởi Triệu Trần, để tránh nhìn thấy cái gì không nên thấy, y tá và người giúp việc cùng với vệ sĩ đều biết phải gõ cửa mới có thể vào.

Trương Hoàn lên tiếng, dì giúp việc mới vào phòng, nói bác sĩ sẽ tới ngay, sau đó là Đàm tiên sinh tới thăm Triệu tiên sinh, hỏi có thể vào hay không. Đăng bởi: admin

91. Chương 91

Phiên ngoại thăm bệnh (4)

Trương Hoàn thăm nghĩ mình không biết trong bạn bè của Triệu Trần có người họ Đàm, thế là quay đầu nhìn Triệu Trần, hỏi, “Là người bạn nào vậy? Muốn gặp không?”

Triệu Trần vừa nghĩ đã biết là Đàm Duẩn Văn, nghe Chu Sam nói lúc trước y mang theo vợ về nước A cùng cha mẹ con gái mừng Tết Âm Lịch, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy đã về.

Nghĩ y từ xa về, thịnh tình không thể từ chối, liền trả lời, “Y muốn gặp thì gặp. Để y vào đi.”

Nữ giúp việc ra ngoài mời Đàm tiên sinh vào phòng bệnh, Trương Hoàn lau lau tay, chỉnh sửa lại chăn mền cho Triệu Trần, sau đó mới ngồi xuống tiếp tục gọt táo.

Rất nhanh, một nam nhân cao lớn từ bên ngoài đi vào, hẳn là đã cởi áo khoác bên ngoài, vì vậy khi tiến vào trong phòng bệnh, phía trên là một chiếc áo len màu đen, bên dưới mặc quần tây đen, tuy rằng một thân màu đen nặng nề, nhưng thoát nhìn là một người phi thường nho nhã và ôn hoà, tuy nho nhã ôn hoà, nhưng lại không phải cảm giác dễ gần, có chút nhàn nhạt xa cách. Còn có một loại lịch thiệp và giáo dưỡng từ trong ra ngoài.

Vì vậy Trương Hoàn nhìn y lâu hơn một chút, cảm thấy y và những người bạn cùng tuổi khác của Triệu Trần có chút khác nhau, loại khác nhau này nếu để Trương Hoàn hình dung, cậu cảm thấy mấy người Triệu

Trần khi còn bé nhất định là từ đã hài tử lớn lên, mà vị Đàm tiên sinh này nhất định từ nhỏ đã từ trong âm nhạc thanh cao lớn lên.

(ý là đám Triệu Trần thì từ nhỏ được nuôi thả, muốn quậy gì thì quậy, còn Đàm Duẩn Văn bị nuôi nhốt, được giáo dục kĩ càng từ nhỏ)

Cũng bởi vì Trương Hoàn đột nhiên thất thần, cậu gọt táo thiếu chút nữa cắt luôn vào ngón tay.

Triệu Trần gật đầu với Đàm Duẩn Văn, lại quay đầu nhìn Trương Hoàn, thấy cậu thiếu chút nữa cắt trúng ngón tay, lo lắng lớn tiếng nhắc cậu một tiếng, “Trương Hoàn, không cẩn thận thì đừng gọt vỏ, coi chừng tay em bị cắt trúng.”

Thế là Trương Hoàn thật sự bỏ táo và dao xuống, vào toilet rửa tay.

Triệu Trần mời Đàm Duẩn Văn ngồi, Đàm Duẩn Văn cười gật đầu với ông, nói, “Xem ra, anh không có vấn đề lớn, vậy là tốt rồi. Từ chỗ Chu Sam nghe nói anh gặp tai nạn, tôi sợ hết hồn, nghĩ phải quay về thăm anh một chút. Bị thương gãy xương, phải dựa vào điều dưỡng, từ từ sẽ khỏi.”

Y nói, ngữ khí thân thiết, nhưng lại không thân với Triệu Trần như Chu Sam, trong thân thiết mang theo một chút khách khí xa cách.

Triệu Trần đáp lời, nói một chút tình trạng chính mình hiện tại, để bạn bè không cần lo lắng.

Đàm Duẩn Văn vẫn cứ đứng ở cuối giường không ngồi xuống, Triệu Trần còn tưởng rằng y đến nhìn rồi sẽ vội vàng đi, không nghĩ tới y đang đợi người, một hồi, từ ngoài cửa lại đi vào một người, nữ giúp việc đi bên cạnh người này, trong miệng còn đang nói, “Tôi ôm hoa vào cho tiên sinh xem, cậu cắm hoa thật sự ra dáng cắm hoa, chứ không phải nhét lung tung vào trong bình...”

Vệ Khê có quen biết Triệu Trần, nhưng chỉ gặp được vài lần, không tính là thân, vào phòng bệnh liền chào hỏi Triệu Trần.

Đàm Duẩn Văn quay đầu ánh mắt ôn nhu nhìn Vệ Khê, ở trước mặt người khác không kiêng kị nắm tay cậu, mang theo cậu đến ghế salon bên cạnh ngồi xuống.

Nữ giúp việc mang hoa Vệ Khê đem tới cho Triệu Trần xem, hỏi có thể để trên tủ chứ?

Người tới tặng hoa cho Triệu Trần nhiều lắm, thường là ai mang đến, thì người đó mang về, bình hoa trong này ngoại trừ cắm hoa bông tulip Trương Hoàn mua, thì không có hoa tươi khác làm đẹp.

Không biết nữ giúp việc rốt cuộc là nghe Vệ Khê nói cái gì, thế cho nên cao hứng ôm hoa tới muốn đặt trong phòng.

Triệu Trần còn chưa có trả lời, Vệ Khê thấy trong phòng bệnh mộc mạc đã thiện giải nhân ý (hiểu ý người) đứng dậy nói với nữ giúp việc, “Hoa tươi dễ khiến bị dị ứng phấn hoa, nếu không đặt ở phòng bên ngoài đi.”

Vì vậy nữ giúp việc bưng bình hoa đi.

Trương Hoàn rửa tay xong ra khỏi toilet, đi ra liền đối mặt Vệ Khê vừa đứng lên còn chưa ngồi xuống.

Trong nháy mắt cậu liền sững sờ tại chỗ, Vệ Khê cũng nhìn thấy đàn em mình, cậu có chút kinh ngạc, sau đó nở nụ cười, nói, “Thật trùng hợp a.”

Trong lòng Trương Hoàn vẫn có chút quẫn bách, bởi vì đàn anh vẫn luôn chiếu cố mình, cậu đã quen mặt lạnh cũng không thể lạnh nhạt đối phương, vì vậy lộ ra khuôn mặt tươi cười, đáp một tiếng, “Đàn anh, anh tới thăm Triệu Trần?”

Vệ Khê gật đầu, ngồi xuống bên người Đàm Duẩn Văn.

Trương Hoàn đi tới, tiếp tục ngồi xuống ghế bên giường, lại lấy táo trong đĩa trái cây trên tủ đầu giường ra gọt, rất nhanh gọt xong, cậu đưa táo cho Vệ Khê, nói, “Đàn anh, ăn táo.”

Vệ Khê sửng sốt một chút lắc lắc tay, “Vừa ăn cơm chiều không lâu, không ăn trái cây.”

Trương Hoàn là muốn hoá giải xấu hổ trong lòng mới đưa táo cho Vệ Khê, đương nhiên, khách tới cũng phải bắt chuyện một chút.

Sau khi bị Vệ Khê từ chối, cậu mới cắt táo đã sắp oxi hoá thành từng miếng nhỏ, bỏ vào đĩa nhỏ trên tủ đầu giường, sau đó xiên cái nĩa vào, hỏi Triệu Trần có muốn ăn không.

Triệu Trần nghĩ thầm trái táo này vốn gọt cho mình ăn, nhưng hiện tại lại thành đàn anh Trương Hoàn không ăn mới thuận tiện cho mình ăn.

Triệu Trần đương nhiên không đến mức vì vậy mà u uất, chỉ là có chút dở khóc dở cười.

Ông sẽ không từ chối ý tốt của Trương Hoàn, nói có thể ăn một chút.

Trương Hoàn xiên từng miếng táo cho Triệu Trần ăn.

Triệu Trần từ từ ăn táo, cũng nói chút chuyện phiếm với Đàm Duẫn Văn.

Hai người này đều là lão hồ ly, từ sớm đã bắt gặp nhau trong trường học mà biết chuyện của đối phương, lại không ai nói toạc ra hoặc là nhắc đến việc này.

Đàm Duẫn Văn không phải một người thích nhiều chuyện và tìm hiểu việc tư người khác, Triệu Trần cũng vậy, vì vậy, cho đến hôm nay, Vệ Khê và Trương Hoàn mới kịp phản ứng, chuyện hoá ra là như vậy.

Trương Hoàn dứt Triệu Trần ăn hết toàn bộ táo, cậu đi rửa dao và đĩa trái cây, sau khi ra ngoài nói với Triệu Trần một tiếng, cậu liền ra khỏi phòng bệnh.

Vệ Khê và Triệu Trần không quen, ngồi một chỗ không thú vị, nói với Đàm Duẫn Văn và Triệu Trần một tiếng, cũng ra cửa.

Vệ Khê ra ngoài, ánh mắt Đàm Duẫn Văn và Triệu Trần đều theo cậu.

Lúc này Đàm Duẫn Văn khẽ cười với Triệu Trần, “Tôi cho rằng Vệ Khê đã biết, không nghĩ tới em ấy vẫn không biết.”

Y đang nhớ lại vừa nãy Vệ Khê trong nháy mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc, cảm thấy đáng yêu, trong lòng liền mềm mại, trong nụ cười đều mang theo sủng ái.

Triệu Trần là bệnh nhân, dựa vào trên giường, cũng cười, lên tiếng, “Tôi cố ý không nói cho Trương Hoàn, tôi nghĩ em ấy sẽ không được tự nhiên.”

Hai người lại nói vài câu chuyện tình cảm chính mình, không tính là trao đổi, lại giống như đang trao đổi, sau đó chuyển trọng tâm câu chuyện, nói đến chuyện thương trường.

Trương Hoàn đứng bên cửa sổ ngoài phòng nghỉ nhìn ra ngoài suy nghĩ đầu đầu, Vệ Khê đi tới, đứng bên cạnh cậu, Vệ Khê hơi thấp hơn cậu, cho nên luôn không tự chủ đứng cách xa cậu một chút, sau đó hỏi, “Em ở đây chiếu cố Triệu tiên sinh sao?”

Trương Hoàn gật đầu, “Đúng vậy. Đã thật lâu em không về trường, cũng không đến phòng nghiên cứu. Học kỳ sau phỏng chừng cũng sẽ không đến, chân ông ấy phải dưỡng một thời gian rất lâu...”

Vệ Khê gật đầu, “Đúng vậy, thương gân động cốt một trăm ngày, huống chi Triệu tiên sinh không chỉ là thương gân động cốt. Bất quá không cần quá lo, dưỡng thật tốt, không có vấn đề.”

Trương Hoàn trầm mặc một hồi, nghiêng đầu nhìn Vệ Khê, thấy cậu da trắng, ánh mắt trong vắt sáng sủa, lông mi đen dày lại rất dài, cho người ta cảm giác sạch sẽ trong sáng.

Vị Đàm tiên sinh vừa nãy, hai người cùng một chỗ, thật ra phi thường xứng đôi.

Trương Hoàn nhẹ giọng nói một câu, “Trước đây thường thấy Đàm tiên sinh đón anh, em lại chưa từng nghĩ anh và y là loại quan hệ này. Thật sự là kỳ quái, khi đó em cư nhiên chưa từng nghĩ.” Có lẽ là do Vệ Khê quá sạch sẽ, cho nên hoàn toàn không thể nghĩ tới cậu sẽ cùng một chỗ với nam nhân, hơn nữa cũng sẽ không đem cậu dính dáng đến dự vọng người lớn.

Vừa rồi, Đàm tiên sinh vô cùng tự nhiên kéo tay Vệ Khê, trên ngón tay hai người mang theo nhẫn kết hôn giống nhau, thâm tình trong mắt Đàm tiên sinh tựa biển, Trương Hoàn mới hiểu được.

Vệ Khê vì ngôn ngữ đáng yêu của Trương Hoàn mà cười rộ lên, nói, “Anh cũng cảm thấy kỳ quái, rất nhiều người đều không nghĩ đến.” Nói xong, còn cảm thấy buồn cười lắc đầu.

Ánh mắt Trương Hoàn sâu xa nhìn ngoài cửa sổ, không khỏi thở dài, vì sao người khác thấy cậu và Triệu Trần cùng một chỗ sẽ lập tức nghĩ đến phương diện kia chứ, rốt cuộc là mình làm cho người ta thấy thiếu thuần khiết, hay là Triệu Trần quá hoa tâm khiến người ta vừa nhớ tới ông là nghĩ tới vấn đề kia.

Sau cùng cho ra kết luận, phỏng chừng vẫn là Triệu Trần quá háo sắc, người khác vô luận là thấy ông và phụ nữ xinh đẹp cùng một chỗ, hay thấy mình và ông cùng một chỗ, đều nghĩ tới ông và người này có giao dịch sắc tình.

Tỷ như, vị bạn học họ Uông lúc trước của Tiết Lộ là một ví dụ.

Nghĩ đến đây, Trương Hoàn thật muốn chạy vào phòng bệnh phát giận với Triệu Trần, đương nhiên, loại phát giận này có lẽ là không được tự nhiên làm nữa.

Đàm Duẩn Văn chỉ là dành chút thời gian đến thăm Triệu Trần, cùng Triệu Trần nói chuyện một lúc, Triệu Trần cũng mệt, y đi ra phòng bệnh gọi Vệ Khê cùng về.

Vệ Khê chào hỏi Triệu Trần, lại nói với Trương Hoàn vài câu, mới cùng Đàm Duẩn Văn về.

Trương Hoàn đến chăm sóc Triệu Trần, thấy ông ngồi lâu thân thể khó chịu, vội đi vào giúp ông nằm xuống, lại vắt khăn nóng lau người cho ông.

Khi Trương Hoàn dùng khăn nóng lau tay cho Triệu Trần, Trương Hoàn nhắc tới Vệ Khê, nói, “Quen biết đàn anh lâu như vậy, em cứ nhiên không biết. Triệu Trần, có phải ông đã sớm biết không, vừa nãy thấy ông tuyệt không giật mình.”

Triệu Trần khẽ cười dùng ngón tay gãi gãi trong lòng bàn tay Trương Hoàn, gãi đến nỗi Trương Hoàn thấy ngứa, thân thể giật một cái, không khỏi nghiêm mặt, “Đang nghiêm túc hỏi ông đó.”

Triệu Trần nói, “Bọn họ là bọn họ, chúng ta là chúng ta, không liên quan nhau, em ở đây quan tâm người khác, còn không bằng quan tâm tôi hơn.”

Trương Hoàn một lần nữa vắt khăn, lau mặt cho Triệu Trần, bất mãn nói, “Còn chưa quan tâm ông đủ sao. Chỉ là tùy ý hỏi một chút chuyện đàn anh mà thôi, ông rốt cuộc có muốn trả lời không?”

Triệu Trần bị cậu cố ý lau vào trong tai, nóng hầm hập, thế là tâm bắt đầu ngứa, cười nói, “Vừa nãy đem tào đàn anh em không ăn cho tôi ăn, tôi nhớ kỹ đó nha.”

Trương Hoàn trừng mắt Triệu Trần, “Cái này ông cũng muốn nhớ? Không phải là một trái táo sao, anh ấy là khách, em đương nhiên hỏi anh ấy trước mới gọt cho ông ăn...”

Nói đến đây, Trương Hoàn không nói nữa, ngay lúc đó cảm thấy chu đáo phục vụ Triệu Trần ở trước mặt Vệ Khê khiến cậu rất quần bách, cho nên mới đưa táo cho Vệ Khê trước rồi mới cho ông.

Triệu Trần đương nhiên hiểu ý định của Trương Hoàn, cho nên cố ý chọc cậu, Trương Hoàn có chút then quá hoá giận, lau mặt cho Triệu Trần xong, giận dữ nói, “Không nói thì thôi. Ông xem, Đàm tiên sinh rất đứng đắn dần dần, đàn anh ở cùng y ít nhất hai năm rồi đi, từ khi em đến phòng nghiên cứu đã thấy Đàm tiên sinh đón anh ấy, nhưng cho tới bây giờ không nghĩ tới hai người đó là quan hệ người yêu. Ông xem lại ông, em ở cùng ông, vì sao tất cả mọi người cho là em bán cho ông, rốt cuộc là em không trong sạch, hay là ông không trong sạch!”

Triệu Trần thấy Trương Hoàn tựa hồ đã bắt đầu giận, không dám chọc cậu nữa, đành dõ, “Vậy nói rõ tình cảm chúng ta rất tốt, tiền tài liệt hoả (có tài thì dễ được nhận thấy), ở cùng nhau đương nhiên mọi người nhìn ra được là đang chấy. Đàm Duẩn Văn quen làm ra vẻ, người ngoài đều cho rằng y là chính nhân quân tử, kỳ thật, em cũng biết, nếu là chính nhân quân tử, có thể kéo đàn anh của em lên giường?”

Trương Hoàn liếc xéo Triệu Trần, nghĩ thầm vừa rồi còn thấy ông và Đàm tiên sinh nói chuyện phong phạm quân tử bao nhiêu, lúc này người ta mới đi bao lâu, ông đã ở sau lưng người ta nói xấu.

Trương Hoàn muốn cười nhưng không cười nói, “Nếu Đàm tiên sinh biết ông đang nói y như vậy, ông nói xem y có thể quay lại mắng hai câu không?”

Triệu Trần nói, “Y sẽ không mắng, y luôn kiềm chế rất tốt, bất quá, phỏng chừng sẽ vụng trộm tính kế tôi một lần, cho nên, lời kia em nghe rồi thôi, đừng nói cho đàn anh em biết.”

Trương Hoàn trách ông, “Em nói với đàn anh làm chi. Chỉ là về sau ông thu liễm một chút. Em cảm thấy nhất định là trước đây ông thấy mỹ nữ thì hai mắt toả sáng, cho nên, người khác cho rằng ông không đứng đắn, mới nhìn thấy ông và một người trẻ tuổi cùng một chỗ, liền nghĩ tới ông và người ta có một chân.”

Cái mũ này bị chụp rất cao, Triệu Trần vội xin tha, “Đây cũng quá oan uổng cho tôi, đâu có như vậy đâu.”

Trương Hoàn lạnh lạnh nói, “Vậy Lộ Lộ nói vị bạn cùng phòng họ Uông kia là chuyện gì? Không phải người khác thấy ông ở cùng cô ta hai lần, đã cho rằng ông bao nuôi người ta sao.”

Triệu Trần bày mặt khổ qua, “Tôi với cô ta không có bất cứ quan hệ nào.” Nói đến đây, Triệu Trần thấy mặt Trương Hoàn lạnh nhạt, biết ngay đứa nhỏ này lại đang để ý chuyện trước kia, sợ cậu lại truy đến chuyện trước đây mình từng nuôi mấy tình phụ, đành nói, “Về sau tôi nhất định làm người đứng đắn, trừ em ra, người khác mặc kệ nam nữ, tôi không liếc mắt nhìn nhiều nữa, không nói hơn một câu. Tôi sẽ đến chỗ Đàm Duẩn Văn lấy kinh nghiệm, xem y làm sao giả bộ nguy quân tử và mặt người dạ thú hay như vậy...”

Trương Hoàn thấy Triệu Trần lại cố ý tiểu lâm, chỉ đành đầu hàng, cúi đầu đối mắt với ông, nói, “Đàm tiên sinh nói không chừng lập tức quay lại.”

Triệu Trần thấy cậu cách gần như vậy, chỉ muốn chiếm tiện nghi, muốn tới hun hun cậu một chút, không nghĩ tới mới vừa động đã khê hô một tiếng.

Trương Hoàn cho rằng ông đụng vào vết thương rồi, liền sốt ruột, muốn gọi bác sĩ, còn mắng Triệu Trần, “Ông đừng có lộn xộn.”

Trên mặt Triệu Trần vắn vẹo đau đớn xen lẫn ý cười, khàn giọng nói, “Vậy em đến hôn một chút.”

Trương Hoàn vừa bấm nút gọi bác sĩ, vừa mắng, “Nãy còn nói phải đứng đắn...”

Triệu Trần nói, “Không cần gọi bác sĩ đến, em tới hôn một chút sẽ không đau nữa.”

Bác sĩ đã chạy tới ngoài cửa, Trương Hoàn cúi đầu nhanh chóng chạm một cái lên môi Triệu Trần như chuồn chuồn lướt nước, hạ giọng cảnh cáo, “Còn không đứng đắn, mai em không đến đây nữa.”

Cậu vừa nói như vậy, quả nhiên Triệu Trần đang hoảng loạn, chỉ là lại cười dịu dàng nhìn Trương Hoàn.

Trương Hoàn thấy ông như vậy, chỉ biết mình quả nhiên không đấu lại ông a, nói chuyện đứng đắn đâu không lại, không biết đùa giỡn lưu manh có đấu lại không.

— Đăng bởi: admin

92. Chương 92

Phiên ngoại sinh hoạt (1)

Triệu Trần ở trong bệnh viện nửa tháng thì không ở nổi nữa, không nói tới bất tiện đủ chuyện, chủ yếu là Trương Hoàn phải chạy qua chạy lại hai nơi thật sự quá mệt, Triệu Trần mất thấy bảo bối nhà mình vốn đã gãy như cây gãy sắp biến thành bộ xương rồi.

Ông đau lòng không chịu được, còn tức giận với người giúp việc chăm sóc Trương Hoàn, nói không chăm sóc tốt.

Không chỉ có nguyên nhân này, Triệu Trần còn lo nằm bệnh lâu không có hiệu tử. (ý là nằm trên giường lâu ngày người khác dần dần sẽ không đến thăm nữa)

Bản thân vẫn ở trong bệnh viện, ngay cả nha đầu Triệu Sưởng kia trông ông bốn mươi ngày cũng không muốn trông ông nữa.

Kỳ thật đây không thể trách Triệu Sưởng, là Triệu Trần nói cô vẫn luôn ở lại trong nước, không quay về tiếp tục học tập, như vậy không tốt, hơn nữa ông không có vấn đề gì, bảo Triệu Sưởng về nước A đi học.

Đương nhiên lúc đầu Triệu Sưởng sẽ không chịu, nghĩ thế nào cũng phải đợi ba xuất viện rồi mới đi.

Nhưng Triệu Trần nói cô ở đây không có tác dụng qua lớn, chủ yếu nhất là còn thường xuyên quấy rối ông và Trương Hoàn ở riêng, câu này đương nhiên ông không nói ra, ông mà biểu đạt như thế, Triệu Sưởng sẽ tức giận ngay tại chỗ, mắng cho Triệu Trần một trận, nói ông thấy sắc quên con gái, có tâm ở trong nước chăm sóc ông, ông còn muốn ghét bỏ, nói cô không có tác dụng.

Triệu Sưởng chỉ tùy ý phát giận, thật ra vẫn lo lắng ba nhiều hơn, sau Triệu Trần khuyên cô vài lần, cô mới đi.

Vẫn là Trương Hoàn tiễn cô ra sân bay, các bác còn có anh họ đều theo cùng, vệ sĩ mang theo vali, dưới tình huống nào nhiệt như thế, Triệu Sưởng mới không cảm thấy quá bị thương, dù sao là bị ba ghét bỏ mới phải đi.

Sau cùng cô cho Trương Hoàn một cái ôm, Trương Hoàn bị ôm một chút cự động nhỏ cũng không dám, vừa xấu hổ vừa không được tự nhiên, còn không dám từ chối, Triệu Sưởng nói với Trương Hoàn, “Anh lấy mất ba tôi, trong khoảng thời gian này, giao ba cho anh đó.”

Trương Hoàn chỉ bình tĩnh gật đầu, Triệu Sưởng lại nhìn cậu một lần, sau đó dời ánh mắt đi chỗ khác, hơi không được tự nhiên nói một câu, “Nếu như ba tôi quá khó chơi, lúc không cần để ý tới ông ấy, thì không cần để ý tới, để nữ giúp việc chăm sóc là được rồi. Tôi biết ông ấy có đôi khi y như con nít.”

Trương Hoàn không đáp lại, là không biết đáp lại thế nào.

Triệu Sưởng có chút phiền não đá đá chân, nói, “Tôi biết là tôi quan tâm không cần thiết, chuyện hai người, tôi không quản nữa. Tôi đi đây, thường xuyên liên lạc nhé. Bảo ba không cần lo cho tôi, dưỡng thương cho tốt là được rồi.”

Trương Hoàn đáp, “Ừm, tôi sẽ nói với ông ấy.”

Hai người ở một bên xì xầm nói xong, Triệu Sưởng lại cùng người thân khác nói chuyện, sau đó rời đi.

Trên đường quay về, Trương Hoàn vẫn trầm mặc không nói, người Triệu gia có tâm nói với cậu hai câu, cậu cũng không nói ra miệng.

Gần đây Trương Hoàn chăm sóc Triệu Trần thế nào, tất cả mọi người thấy trong mắt, đừng nói hai người này tình nồng ý mật giao lưu tình cảm, chỉ riêng các chuyện vụn vặt, Trương Hoàn chưa từng nói một câu oán trách, rõ ràng có nhóm y tá và người giúp việc có thể làm, cậu chưa bao giờ nhờ người khác, luôn tự thân tự lực, tỉ mỉ chu đáo.

Triệu Trần vốn đã tự lập gia đình, cho dù là vẫn ở Triệu gia, người Triệu gia khi nhìn tới tri kỷ và tình thâm của Trương Hoàn đối với Triệu Trần, bọn họ cũng không có ý tứ cản trở hai người.

Triệu Sưởng về nước A, mặc dù là ý của Triệu Trần, nhưng Triệu Sưởng đi thật, làm bệnh nhân, tâm tư không được tự nhiên của Triệu Trần phát tác, dưới đáy lòng nói thầm sao Triệu Sưởng không chịu phản bác hai câu, lại bởi ông thêm một đoạn thời gian chứ, cảm thấy con gái vẫn chưa quá quan tâm mình, liền bắt đầu thương tâm.

Dù sao người chính là không biết đủ, khi bệnh quá rảnh, càng thích nghĩ nhiều, trong lòng không được tự nhiên càng nặng.

Nghĩ tới Triệu Sưởng liền nghĩ tới Trương Hoàn, sợ Trương Hoàn sẽ chán ghét mỗi ngày đều một chăm sóc ông, thế nên tình ý lãnh đạm với ông, cho nên, Triệu Trần mới phải yêu cầu xuất viện.

Ngày xuất viện, thân nhân và một đám bạn bè cùng đến chúc mừng.

Vốn Triệu Trần cảm thấy chân mình bị thương thật sự bất kham, muốn tự mình lặng lẽ về nhà, để người khác thấy được thật sự sĩ nhục anh danh của ông, nhưng không biết là tên nào để lọt tin tức, cư nhiên người có thể tới không thể tới đều tới đón ông xuất viện, hiện trường vô cùng huyên náo.

Sau cùng còn tạo thành cảnh tượng xe cảnh sát mở đường, hơn mười chiếc xe xếp thành hàng đưa ông về.

Hơn nữa bởi vì chân Triệu Trần không thể chịu lực, ông phải ngồi xa lăn được đẩy ra bệnh viện, Triệu Trần cảm giác cái dáng vẻ thật sự không thể để người ta chiêm ngưỡng, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ một người rồi hai người cười tiễn đến chúc mừng ông, ông còn phải bày ra dáng vẻ tươi cười ứng phó mọi

người, sau vẫn là Trương Hoàn thấy nhiều người quá phiền, để vệ sĩ nói ông không thể ngồi lâu, phải đi, lúc này dưới sự duy trì của vệ sĩ, xe Triệu Trần mới thuận lợi xuất phát.

Triệu Trần cảm giác mình đã đánh mất mặt mũi rồi, sau khi về, ông nằm trên giường lớn nhà mình, còn ai oán với Trương Hoàn, “Là tên nào nói ra, để cho tôi biết được, xem có dạy dỗ hần không.”

Trương Hoàn làm lơ, trong lòng suy nghĩ chắc là một người bạn của ông truyền đi rồi, khả năng lớn nhất là Chu Sam. Nói là dạy dỗ người ta, sau cùng không bị hần nháo một trận đã là không tệ rồi.

Bởi vì Triệu Trần bị thương cần nhiều người chăm sóc, hơn nữa bác sĩ cũng phải thường xuyên đến nhà, thế là Triệu Trần quay về đại trạch trước đây ông sống cùng con gái.

Cho dù trong lòng Trương Hoàn có chút mâu thuẫn với nơi này, nhưng nghĩ đến Triệu Trần phải dưỡng bệnh, cho nên cũng không có biểu hiện ra ngoài, đồ của cậu đều đã chuyển tới, ở bên cạnh phòng Triệu Trần, mặc dù Triệu Trần dưỡng thương nên hai người phải tách ra, nhưng thật ra phần lớn buổi tối, Trương Hoàn đều vì Triệu Trần tử triền lạn đả (chèo kéo) mà cùng giường với ông.

Trị liệu gãy xương của Triệu Trần đến giai đoạn cuối, vì có cách nói thận chứa tinh, tinh sinh tủy, tủy nuôi xương, Triệu Trần phải ăn không ít đồ bổ thận bổ gan bổ khí huyết, đối với người bình thường mà nói không có gì, đối với Triệu Trần mà nói lại khiến ông gian nan không thôi.

Ăn nhiều đồ bổ thận như vậy, không dục niệm dồi dào là phi thực tế, hướng chi mỗi ngày Trương Hoàn đều ở cùng ông, nếu là lúc trước, đây là không thể nào tốt hơn, lập tức hoá thành sói đầy ngã Trương Hoàn, hiện tại, chỉ có thể thấy nhưng không thể ăn.

Lý Tử Dịch mỗi lần đến nhà khám cho ông, nhiều lần nói ông phải nhịn xuống không được làm loạn, nếu không xương sẽ không lành được, Triệu Trần nghe đối phương nói xong muốn phát hỏa, nói với Lý Tử Dịch, “Tôi ở trong lòng ông không có định lực như vậy sao?”

Lý Tử Dịch lại khí định thần nhàn, cho tới bây giờ vẫn là bộ dáng ôn hoà, “Trước tôi vẫn cho rằng ông có định lực, vài lần đến khám gần đây, mỗi lần đều thấy ông nhìn chăm chăm Trương Hoàn, nhân thần bán đứng hết thấy.” Nói xong, còn buồn cười lắc đầu.

Triệu Trần nghe đối phương nói xong thở dài, muốn hút thuốc, đương nhiên thuốc đã bị Trương Hoàn tịch thu không cho hút, vì vậy chỉ đành vuốt ve trang sách trong tay, nói, “Ông nói nghe thật dễ, còn cười tôi không có định lực. Đó là do ông không chịu khổ như thế thôi, một năm không làm thì thôi, tôi còn phải ba ngày hai bữa ăn toàn mấy thứ đại bổ.”

Kỳ thật khổ sở trong đó còn có rất nhiều, ví dụ như ôm Trương Hoàn hôn hôn gặm gặm muốn đỡ thèm, nhưng mỗi lần chỉ cần vượt giới hạn một chút Trương Hoàn liền đẩy ông ra, buổi tối ngủ có đôi khi nằm mơ sẽ ôm Trương Hoàn đè cậu, làm hại Trương Hoàn ba ngày không chịu ngủ chung với ông, về sau vẫn là dưới tình huống ông kể khổ, Trương Hoàn mới tha thứ.

Những thứ này, là chuyện riêng giữa hai người, Triệu Trần đương nhiên sẽ không lấy ra nói với bạn thân, thế là, chỉ có thể lại hoá thành một tiếng thở dài.

Lý Tử Dịch bị hình dáng muốn tìm bất mãn của Triệu Trần chọc cười, nói, “Phải, tôi không thể hiểu được ông khổ thế nào. Chỉ là, tôi là bác sĩ, tôi chỉ có thể yêu cầu ông chịu đựng. Xem, ông nhịn lâu như vậy vẫn có hiệu quả, xương khôi phục không tệ rồi, ban đầu nói phải hai ba năm, phỏng chừng một hai năm, ông có thể đi bộ như bình thường, chỉ là không thể vận động kịch liệt.”

Sau đó Trương Hoàn vào phòng, Lý Tử Dịch đang cùng Triệu Trần nói những chuyện khác, Trương Hoàn không quá hứng thú với những thứ đó, thấy chân Triệu Trần lộ khỏi chăn, cậu đi tới đắp lại chăn cho ông, lại hỏi Lý Tử Dịch có muốn ở lại dùng cơm trưa không, Lý Tử Dịch nói có việc đi ngay, không cần chờ cơm, Trương Hoàn gật đầu rồi đi ngoài.

Lý Tử Dịch khen ngợi Trương Hoàn, “Triệu Trần, ông đúng kiểm được một người vợ hiền, trước đây tôi nghĩ cậu ấy còn trẻ, nhất định khiến người ta không cách nào chống đỡ nổi, không nghĩ tới vừa hiểu chuyện vừa cẩn thận tỉ mỉ, ông nhặt được bảo vật rồi.”

Triệu Trần nghĩ thầm đó là ông chưa thấy lúc Trương Hoàn cáu giận và dỗi thối, tuy là trong lòng nghĩ như vậy, nhưng thật ra là đang ngọt ngào nghĩ, miệng cười sắp toét đến mang tai, đáp lại Lý Tử Dịch, “Người tôi xem trọng, làm sao không tốt được.”

Lý Tử Dịch có việc bận, buổi sáng đã đi, phải đến chạng vạng tối, Chu Sam và Đàm Duẫn Văn hẹn nhau đến thăm ông, Triệu Trần đang làm vận động hồi phục trên cỏ, để xương lành tốt, ông phải tuân theo một vài nguyên tắc vận động, cho nên chỉ có thể cùng Trương Hoàn chậm rãi tản bộ một chút mà thôi.

Khách tới, liền dừng việc tản bộ, vào nhà nói chuyện cùng bọn Chu Sam.

Hiện tại Triệu Trần ăn tối sớm, Chu Sam mới ngồi xuống không bao lâu, đã tới thời gian Triệu Trần dùng cơm tối.

Triệu Trần mời, bọn Chu Sam sẽ không khách khí, đương nhiên ở lại cùng nhau dùng cơm.

Trên bàn cơm, Trương Hoàn ngồi bên cạnh Triệu Trần, không nói chuyện nhiều, chỉ không ngừng gấp thức ăn mức canh cho Triệu Trần, sau đó thấy Đàm tiên sinh cũng không nói lời nào, cậu liền tiếp lời y một câu, “Đàn anh cùng thầy đến B thị đi họp vẫn chưa về sao?”

Đàm Duẫn Văn cười đáp, “Ngày mai sẽ về, vốn đi họp không cần thời gian dài như vậy, thầy em ấy muốn đến Hương Sơn và Bát Đại Lĩnh chơi, em ấy ở lại cùng.”

Trương Hoàn lại múc cho Triệu Trần một chén canh gân nai, trong canh này còn bỏ thêm lộc nhung và tùng nhung*, hoàn toàn là canh đại bổ tráng dương, tuy rằng hương vị canh rất ngon, nhưng uống nhiều thật sự chịu không nổi.

(*tùng nhung = matsutake, một loại nấm cùng họ với nấm đất/nấm mối bên mình (nhìn y chang nhau à), mọc vào mùa thu, có nhiều bên Nhật, Trung, Lào... và nó super mắc luôn ấy)

Triệu Trần nghĩ Trương Hoàn luôn cho mình ăn, chính cậu lại không ăn, để mình ban đêm không chịu đựng được, cậu lại lạnh tanh, lần này thấy có khách ở đây, Trương Hoàn không tiện phát cáu với mình, vì vậy cũng múc cho Trương Hoàn một chén đặt trước mặt cậu, bảo cậu ăn.

Trương Hoàn nhìn ông một cái, không thèm nhìn chén canh kia, tiếp tục nói chuyện với Đàm Duẫn Văn, “Đàn anh và thầy khi đi còn nói một tiếng với tôi, vốn tôi cũng muốn đi, hạng mục kia lúc trước tôi có tham gia một phần, khi đó đàn anh cho tôi rất nhiều hướng dẫn, giúp đỡ tôi rất lớn...”

Đàm Duẫn Văn cười nói, “Em ấy kể với tôi về cậu không ít lần, còn nói cậu làm việc kĩ lưỡng thông minh, có cậu giúp em ấy làm không ít công tác.”

Triệu Trần thấy Trương Hoàn và Đàm Duẫn Văn nói chuyện không thèm nhìn mình trong lòng không thoải mái, đưa tay xuống dưới bàn sờ soạng đùi Trương Hoàn mấy cái, Trương Hoàn nghiêng đầu trừng ông, Triệu Trần lại cười, nói, “Canh sắp lạnh, ăn trước đi.”

Trương Hoàn đành bưng chén canh lên uống, uống xong mới phát hiện đây là canh bổ thận tráng dương chuẩn bị cho Triệu Trần, không khỏi xấu hổ một chút.

Đúng lúc, Chu Sam cũng múc một chén canh gân nai uống, còn nói với Triệu Trần, “Canh này mùi vị không tệ, dạo này tới chỗ ông, luôn có đồ ngon để ăn. Nhà tôi gần đây ăn chay, đầu bếp cũng không làm đồ ăn theo yêu cầu của tôi.”

Nói xong, còn thở dài, sau đó vừa cười vừa múc cho Đàm Duẫn Văn một chén, nói, “Đến, anh cũng bồi bổ.”

Một nồi canh gân nai nấu cho Triệu Trần, cứ như vậy rất nhanh ăn hết.

Triệu Trần thở phào nhẹ nhõm, gần đây ông quá khổ, ban đầu ăn những thứ này còn cảm thấy không tệ, dạo này thì giống như thuốc độc, trong lòng không ngừng nghĩ đến ngày chân triệt để lành sắp tới rồi, thế nhưng, luôn cảm thấy ngày đó tựa hồ xa xăm vô tận, đặc biệt là trong những ngày Trương Hoàn muốn cùng ông chia phòng ngủ.

Tiểu Bảo : nếu ai thắc mắc sao chân Triệu Trần mau lành thế thì thật ra lúc này đã là mùa thu năm sau rồi (Triệu Trần bị tai nạn vào giáp đông năm trước) chương sau có nói. Đăng bởi: admin

93. Chương 93

Phiên ngoại sinh hoạt (2)

Tối hôm đó Trương Hoàn lại muốn cùng Triệu Trần chia phòng ngủ, cậu tự tắm rửa xong, mặc áo ngủ đến xem Triệu Trần, phát hiện Triệu Trần còn chưa tắm chuẩn bị đi ngủ, đang ngồi trên ghế dùng notebook lên mạng, tựa hồ là đang xem phân tích báo cáo quý của công ty, Trương Hoàn đi tới, khuyên ông, “Ông đừng quá mệt nhọc, đến giờ ngủ rồi, tắm đi.”

Triệu Trần quay đầu nhìn cậu, nói, “Ngủ một mình, ồ chăn lạnh lẽo, dù sao cũng ngủ không được, còn không bằng làm thêm chút việc.”

Trương Hoàn thấy Triệu Trần lại muốn bày bộ dáng chơi xấu, hết nói nổi, cậu nhìn Triệu Trần, Triệu Trần còn cười với cậu, Trương Hoàn bị ông chọc giận, “Bây giờ là trời thu, cũng không phải mùa đông, chăn sẽ lạnh sao?”

Triệu Trần chơi xấu, “Làm sao không lạnh, vươn tay ra chính là ga giường lạnh lẽo, ngay cả thân thể ấm áp của em cũng không sờ tới được.”

Trương Hoàn bị ông chọc cười, nói, “Vậy ông muốn trách ai, ai bảo hôm nay ông cho em uống chén canh kia. Hôm nay em không ngủ chung giường với ông.”

Triệu Trần nín tay cậu lại, nắm tay cậu trong lòng bàn tay cọ đến cọ đi, nói, “Nhóc con xấu xa này còn biết nói như vậy, bình thường tôi đều uống cái canh kia phải làm sao giờ? Em cũng biết nỗi khổ của tôi rồi đó, không cho trốn tôi tự tìm niềm vui. Bảo bố, ở lại đây đi.”

Trương Hoàn rút tay mình ra khỏi tay ông, trừng mắt nói, “Ông đứng đắn một chút! Là ông đang bị bệnh có được không? Được rồi, em ở lại, tối nay, ông để em thượng một lần, yên tâm, em sẽ không để cho ông bấn. Vừa vặn ông nói em không có kỹ thuật, hiện tại không có kỹ thuật lại là chuyện tốt.”

Triệu Trần nghe cậu nói xong cứng mặt luôn, “Em đây là muốn ngược đãi bệnh nhân a.”

Tuy rằng trong miệng kêu như thế, lại xoay ghế ôm hông Trương Hoàn, còn chôn mặt vào người cậu ngửi ngửi mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người cậu, tay lại hạnh kiểm xấu từ vạt áo ngủ âm thầm sờ vào thắt lưng và mông cậu.

Trương Hoàn nhanh chóng bắt lấy tay ông không cho xằng bậy, Triệu Trần thoáng cái dùng sức quá lớn, ôm thật chặt Trương Hoàn đang phản kháng khiến cậu ngã lên người mình, Trương Hoàn không chú ý một tay đè đến trên đùi Triệu Trần, Triệu Trần lại không thấy đau, dù sao cũng là căng chân bị thương, đùi không có việc gì, bị đè một cái không phải vấn đề lớn.

Trương Hoàn thì lại giật mình, vội đứng lên, mặt mũi trắng bệch, sốt ruột hỏi Triệu Trần, “Có thấy đau không, gọi bác sĩ đi!”

Triệu Trần không đau giả đau, còn đáp, “Không sao, không sao, đừng gọi bác sĩ, dù sao mai sẽ kiểm tra theo thường lệ, bây giờ gọi tới lại phiền người ta. Không sao, em đừng có gấp.”

Trương Hoàn nhú mày nhìn ông, “Nếu có vấn đề, vậy làm sao bây giờ?”

Triệu Trần trấn an Trương Hoàn, nắm tay cậu nhẹ nhàng vỗ vỗ, “Tôi ngồi một lát rồi tắm, được rồi, em không muốn ngủ cùng một giường thì không ngủ cùng một giường, em ngủ trước đi.”

Trương Hoàn sợ chân Triệu Trần xảy ra vấn đề, nào dám đi, vẫn lo lắng bởi ông, sau Triệu Trần đi tắm, cậu tự nhiên cũng vào phòng tắm giúp ông tắm.

Tuy chân Triệu Trần bị thương, nhưng điều dưỡng rất tốt, trạng thái cơ thể tốt vô cùng, khí sắc còn tốt hơn trước khi bị thương không ít, thoạt nhìn còn trẻ hơn vài tuổi so với trước, Trương Hoàn trầm mặc cẩn thận tắm cho ông, chính mình không thể tránh khỏi thấy nơi nào đó của Triệu Trần cảm thú hoá.

Trương Hoàn xem như không thấy, tiếp tục cẩn thận tắm cho ông, ánh mắt Triệu Trần trắng trợn nhìn Trương Hoàn, thiếu điều ăn sạch cậu.

Trương Hoàn bị ông nhìn phi thường không được tự nhiên, nhưng tuyệt đối không thêm để ý, cậu biết Triệu Trần ghen không quá dễ chịu, nhưng do bị thương phải như vậy, cho nên chỉ có thể làm như không thấy.

Triệu Trần mặc áo ngủ, Trương Hoàn đỡ ông lên giường, cậu cúi đầu nhỏ giọng nói với Triệu Trần một câu, “Bây giờ vết thương ông còn chưa lành, chờ khi nào lành rồi, ông muốn thế nào, đến lúc đó em đều đáp ứng. Bây giờ ông cứ nhịn trước đi.”

Giọng Trương Hoàn thật sự nhỏ, Triệu Trần vẫn nghe được rõ ràng, phát hiện bảo bối nhà ông quả thật ngưỡng đến nỗi tai đều đỏ, ông tự nhiên không chọc cậu nữa, sợ chọc cậu thành thẹn quá hoá giận, thế là giả bộ đứng đắn thanh cao nói, “Ài, em biết, gần đây tôi đều ăn canh bồ, kỳ thật tôi đã cố gắng khống chế, nhưng em biết loại chuyện này khống chế không được. Em không cần phải quản tôi là được, tôi tự biết nhịn. Em muốn về phòng ngủ, thì về đi. Một lát tôi khát muốn uống nước, kêu người giúp việc đến là được rồi.”

Trương Hoàn nghe xong mũi lên men, đỡ Triệu Trần nằm xuống giường, cậu đi rót nước cho Triệu Trần hỏi ông có muốn uống không, chân Triệu Trần bị thương, vận động ít, cho nên phải chú ý uống nhiều nước nhuận tràng, Triệu Trần uống một ngụm liền đặt ly nước lên tủ đầu giường, tiếp tục bảo Trương Hoàn có thể về phòng ngủ.

Trương Hoàn nhìn ông, từ bên kia bò lên giường, nằm xuống bên người Triệu Trần, sau đó tắt đèn phòng, chỉ còn lại hai ngọn đèn tường mờ nhạt vẫn sáng.

Trong ánh sáng mờ nhạt nhu hoà, Triệu Trần nghiêng đầu nhìn Trương Hoàn bên cạnh, mặc dù là ông cố ý làm cho Trương Hoàn đến bởi ông, thế nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy cậu, ông đã cảm thấy nhân sinh vì vậy mà hoàn mỹ, cho dù chỉ có thể nhìn không thể ăn, cũng không quan hệ gì.

Trương Hoàn cũng nhìn ông, ánh mắt Triệu Trần ôn nhu mà triền miên, Trương Hoàn bị ông nhìn nhịp đập không khống chế được nhanh hơn, cậu thậm chí cảm nhận được mặt mình đều nóng lên, đã vậy còn ăn một chén canh gân nai lớn như vậy, có lẽ là tác dụng tâm lý, cậu cảm giác mình chỉ bị Triệu Trần nhìn đã có chút tâm ngứa khó nhịn, Triệu Trần cấm dục, cậu cũng cấm dục theo ông, sao có thể không rõ nỗi khổ của Triệu Trần chứ.

Trương Hoàn cảm thấy cả người đều nóng lên, đầu óc phát sốt, bụng dưới căng thẳng, không khỏi không được tự nhiên quay đầu đi, ngập ngừng nói, “Nhìn em làm gì, lại muốn đuổi em đi phòng sát vách ngủ?”

Triệu Trần cười khẽ một tiếng, đưa tay bắt lấy tay Trương Hoàn, tay Trương Hoàn nóng nóng ấm ấm, ông tựa hồ đã phát hiện ra biến hoá trên người Trương Hoàn, liền nghiêng người sang thấp giọng nói, “Tôi phải cấm dục, em lại không cần cấm. Tôi lấy tay giúp em nhé.”

Nói xong, đã đưa tay kia sờ một cái, Trương Hoàn bị ông sờ hít sâu một hơi, con mắt đều đỏ.

Cậu vội lấy bàn tay quấy phá kia ra, Triệu Trần không buông, còn cười nói, “Không có gì, em có tinh thần như thế mới tốt...”

Trương Hoàn biết lời kể tiếp đều không phải lời hay, vì vậy lật người lại, chống thân thể phủ lên trên, hung hăng hôn môi Triệu Trần.

Triệu Trần sững sốt, sau đó mới vừa cứng chịu, vừa ôn nhu vừa như ý cười, bị Trương Hoàn hôn mạnh hai cái, lại ôn nhu triền miên bắt đầu đáp trả cậu.

Hôn môi khiến bầu không khí càng thêm lửa nóng, khi Trương Hoàn kịp phản ứng, cậu đã bị Triệu Trần quần lấy thất lưng, không ngừng hôn cắn trên tai và cổ cậu, tay đã sờ mó eo mông cậu, Trương Hoàn thở hổn hển, con mắt hồng hồng, lông lánh ánh nước, khàn giọng nói, “Ông buông.”

Triệu Trần liếm lông bên tai Trương Hoàn, nhẹ giọng thổi khí, “Bây giờ còn muốn tôi buông?”

Thân thể Trương Hoàn ngứa ngáy, tâm cũng ngứa, động cổ muốn thoát khỏi đôi môi tác quái của ông, nói, “Nếu không buông, sẽ không dừng được.”

Triệu Trần nhẹ giọng đáp lại, “Vậy thì không cần dừng.”

Trương Hoàn sắp trần cả nước mắt ra ngoài, cắn răng nói, “Ông không cần chân mình nữa sao?”

Triệu Trần nói, “Làm sao có một lần đã không xong được, cơ thể tôi thế nào, chỉ sợ em còn rõ ràng hơn tôi đó.”

Trương Hoàn trải qua đấu tranh tâm lý hết sức xoắn xuýt, cuối cùng vẫn xoay người xuống khỏi người Triệu Trần, vừa xuống liền vọt vào trong phòng tắm.

Triệu Trần ngốc lẳng nhìn cửa phòng tắm bị đóng sầm lại, thở hổn hển một hơi, sau đó lại thở dài.

Trương Hoàn không tốn bao lâu đã đi ra, Triệu Trần còn muốn chọc cậu, nói cậu có phải là kiềm nén quá lâu rồi không, sao nhanh như vậy đã xong. Thế nhưng khi Trương Hoàn ngồi lên giường, ông từ trên người Trương Hoàn cảm nhận được hơi lạnh, không khỏi nhú mày, nói, “Em cố ý dày vò chính mình sao? Mau nằm xuống, tắm nước lạnh là sao?”

Trương Hoàn đổi, chui vào chăn nằm, cậu biết mình lạnh, không có ôm Triệu Trần, buồn bực trả lời, “Nói ông đừng chọc em, tại ông không nghe.”

Triệu Trần nghiêng người hôn hôn gò má cậu, ôn nhu nói, “Tôi không cần em bồi tôi, em làm như vậy là không xem cơ thể mình ra gì, có biết không! Sau này còn làm vậy, xem tôi có giáo huấn em không.”

Trương Hoàn bĩu môi, không muốn cãi cộ với ông.

Sau đó chỉ nhẹ giọng nói một câu, “Em sẽ vẫn bồi ông, cho nên, ông không có việc gì, không cho phép làm bậy, chờ vết thương của ông triệt để khỏi rồi, cái gì em cũng cho ông làm.”

Triệu Trần không tiếng động thở dài, từ phía sau ôm sát Trương Hoàn, nhẹ giọng than thở bên tai cậu, “Chưa từng thấy em có tâm như thế.” Trong lòng vừa đau lòng vừa cao hứng.

Triệu Trần thành thật không động đậy nữa, Trương Hoàn yên lòng, bởi vì ban ngày nhiều việc mà mệt mỏi, rất nhanh đã muốn ngủ.

Đang mơ mơ màng màng sắp vào mộng đẹp, Triệu Trần cảm nhận được hô hấp của cậu, biết lúc này cậu phòng bị thấp nhất, thế là liền trực tiếp tập kích nửa người dưới của cậu, Trương Hoàn chịu không nổi ông trên chọc, lúc này thật sự rất nhanh đã ra.

Triệu Trần đang nghĩ công đức viên mãn, Trương Hoàn sau khi đi dọn dẹp quay lại liền phát cáu với Triệu Trần, xoay người sang phòng cách vách.

Triệu Trần nhìn cửa phòng bị đóng lại, sờ ga giường mất đi hơi ấm người kia, chỉ có thể cười khổ, nói, “Thật sự là không được tự nhiên, đều như vậy rồi, còn ngượng ngùng.”

Lại nói tới Chu Sam, bởi vì chút nguyên nhân, ông lại bị bà xã trong nhà cưỡng chế yêu cầu ăn chay ba ngày, thế là khổ không thể tả.

May mắn con gái thông cảm ông, nói mẹ có việc ra ngoài, bảo ông ra ngoài ăn cơm đi.

Mà Đàm Duẫn Văn đêm đó liền ngồi máy bay tới B thị, lúc đến đã là nửa đêm, vừa vặn cùng vợ đến nhà riêng thân mật, hôm sau tiễn thầy Vệ Khê về, còn có thể hai người cùng đi du ngoạn vài ngày rồi mới về.

Cho nên, nói như vậy, chỉ có một mình Triệu Trần tự tạo nghiệp.

Tác giả có lời muốn nói: Đã bắt đầu câu chuyện của Tào Dật Nhiên, hy vọng có thể sớm hoàn thành (Tạm dịch: Dật Nhiên thuận theo gió) Đăng bởi: admin

94. Chương 94

Phiên ngoại tốt nghiệp

Để chăm sóc Triệu Trần, lúc trước Trương Hoàn chỉ có thể nghỉ làm, học kỳ cuối năm tư trên cơ bản cậu rất ít quay lại trường, công tác chỗ Nghiêm Lập Bản cũng hầu như ngừng hẳn.

Nghiêm Lập Bản biết bạn trai Trương Hoàn vì cứu cậu mới bị thương ở chân, không khỏi rất cảm thán trong lòng.

Hắn cúi đầu nhìn đôi chân khỏe mạnh của mình, lại nhìn nhìn Trương Hoàn, hắn không xác định vào lúc nguy hiểm tới, mình có thể liều lĩnh cứu Trương Hoàn trước tiên hay không.

Cho nên, sau đó hắn nghĩ thông suốt rồi, nguyện ý chúc phúc Trương Hoàn và Triệu Trần cùng một chỗ có thể hạnh phúc dài lâu.

Khi Trương Hoàn tốt nghiệp, Triệu Trần muốn cùng cậu đến trường chúc mừng tốt nghiệp cho cậu, dù sao đây coi như là một chuyện lớn, trong cuộc đời chỉ có một lần không phải sao.

Lúc này chân Triệu Trần vẫn không thể quá chịu lực đi đường, muốn cùng Trương Hoàn đến trường, hoặc phải ngồi xe lăn, hoặc phải dùng gậy chống.

Tuy rằng Triệu Trần thường xuyên biểu hiện thoải mái không câu nệ tiểu tiết, tựa hồ chân mình bị thương không có gì, nhưng Trương Hoàn biết kỳ thật nội tâm ông rất chú trọng hình tượng.

Các loại không câu nệ trước mặt người khác, hoàn toàn là do bản thân ông ở thượng vị, vô luận hình tượng ông loạn thế nào, người khác đều sẽ không nghĩ ông không tốt, chỉ có thể xem chúng thành sự hào hiệp và hài hước của ông.

Nhưng thật ra, Triệu Trần không phải là người nguyện ý cho người khác xem yếu đuối của mình.

Trương Hoàn hiểu rõ những điều này, cho nên khi Triệu Trần nói ông muốn cùng cậu đến trường, cậu đáp, “Thật ra lễ tốt nghiệp căn bản không có gì quan trọng, lớp bọn em không ít người không tới tham gia. Nếu như ông muốn cùng em tới trường, vậy ông cứ ngồi trong xe, sau khi buổi lễ kết thúc, ông cùng em chụp mấy tấm ảnh kỷ niệm tốt nghiệp là được rồi. Trong trường nhiều người, em sợ ông bị đụng phải.”

Triệu Trần rất cảm thán chân bị thương của mình, thế nhưng tiếp nhận kiến nghị của Trương Hoàn.

Lễ tốt nghiệp bắt đầu chín giờ, Trương Hoàn ngồi trong hội trường lớn một hồi liền đi, Triệu Trần ở trong xe chờ cậu, cậu quay lại xe, Triệu Trần hỏi, “Sao nhanh vậy đã ra rồi?”

Trương Hoàn cảm thấy không có ý nghĩa nói, “Lễ tốt nghiệp không phải dạng kia, bệnh hình thức, bây giờ đang là sinh viên đọc diễn văn, không có ý nghĩa.”

Triệu Trần cười nắm tay Trương Hoàn, nói, “Lễ tốt nghiệp vốn là một nghi thức, em dù sao cũng phải tham gia hết mới được chứ?”

Trương Hoàn lắc đầu, bảo tài xế lái xe ra ngoài, sau đó nói một địa điểm, là trước toà nhà khoa học viện của cậu.

Ánh mắt Trương Hoàn nhìn ngoài cửa sổ xe, sau đó mới trả lời Triệu Trần, “Hôm nay tốt nghiệp, ông xem hôm nay trong trường nhiều xe như vậy, đến lúc đó nghi thức xong rồi, phụ huynh cùng sinh viên chụp hình sẽ rất nhiều, khắp nơi đều là người, chúng ta muốn tìm một chỗ vắng vẻ chụp hình đều không được, em ra sớm một chút mới tốt.”

Giờ Triệu Trần mới hiểu được ý tứ Trương Hoàn, nói cho cùng, Trương Hoàn vẫn là suy nghĩ cho ông.

Xe rất nhanh tới trước toà học viện máy tính, nhưng phải lái ra ngoài thật xa mới tìm được một chỗ đậu xe, Trương Hoàn đỡ Triệu Trần xuống xe, Triệu Trần không muốn dùng gậy chống, cho nên đành để Trương Hoàn đỡ.

Trương Hoàn lo lắng chân Triệu Trần, cau mày hỏi ông, “Ông ổn không, không ổn thì thôi.”

Triệu Trần bước đi rất ổn định, “Không sao, em không đỡ tôi cũng không có việc gì.”

Trương Hoàn sợ ông cậy mạnh, đành không nói nữa, chậm rãi đỡ ông đến trước toà nhà học viện chụp ảnh kỷ niệm.

Hai người đi thật chậm, ánh mặt trời buổi sáng từ giữa tán lá chiếu xuống, chiếu trên đường nhựa, ánh sáng theo gió lấp lánh, Trương Hoàn ôm Triệu Trần, từng bước một, như là đi trên đường mòn tĩnh mịch thông đến hạnh phúc vĩnh hằng.

Nhiếp ảnh gia Triệu Trần hẹn đã đến bằng một chiếc xe khác, đi theo sau hai người, chụp được một bức ảnh trong quang ảnh (ánh sáng và bóng râm) trên quý xinh đẹp chỉ thuộc về hai người, cho dù chỉ có bóng lưng, lại tựa hồ có thể từ trong bóng lưng ấy thấy được nụ cười hạnh phúc của cả hai.

Trương Hoàn đỡ Triệu Trần đến trước lầu, nhiếp ảnh gia chụp mấy tấm ảnh chụp chung, Triệu Trần thấy có sinh viên khác mặc áo tốt nghiệp chụp ảnh, liền hỏi Trương Hoàn, “Em không mặc áo tốt nghiệp?”

Trương Hoàn rất bất đắc dĩ nói, “Không đẹp.”

Triệu Trần cười nói, “Là kỷ niệm, em mặc thử xem xem.”

Trương Hoàn suy nghĩ một chút, bảo tài xế đến đỡ Triệu Trần, chính mình chạy nhanh vào trong toà nhà, không biết từ đâu mượn được một cái ghế văn phòng bưng ra, để Triệu Trần ngồi trong bóng cây trước lầu, lại chạy lên lầu, đến phòng nghiên cứu cầm áo tốt nghiệp chính mình ném trong đó, hơn nữa còn kéo Vệ Khê đang ở trong ra, nói, “Đàn anh, em tốt nghiệp, cùng em chụp một tấm đi.”

Vệ Khê cười đi theo sau cậu, nói, “Nhìn tụi em tốt nghiệp anh hâm mộ lắm, cả đám đều cầm giấy tốt nghiệp đến khoe anh.”

Trương Hoàn nói, “Đàn anh, lúc anh tốt nghiệp là mặc áo tiến sĩ*, cùng bọn em khác nhau về bản chất rồi, không thể so được.”

(*chỗ này không biết là thạc sĩ hay tiến sĩ nữa)

Triệu Trần ngồi trong bóng cây chờ Trương Hoàn, khi Trương Hoàn từ trong toà nhà đi ra, cậu tươi cười nhìn không chớp mắt về phía Triệu Trần, mặt trời buổi sáng chín mười giờ rực rỡ lại mang theo chút ôn nhu, chiếu vào trên người Trương Hoàn, Triệu Trần giống như từ trên người Trương Hoàn thấy được một loại ánh sáng vĩnh hằng, ông đột nhiên sinh lòng cảm động, bảo nhiếp ảnh gia chụp lại giờ khắc này.

Trương Hoàn mặc áo tốt nghiệp quả thật che mất dáng người của cậu, đội mũ tốt nghiệp, tuy rằng diện mạo vẫn tuấn mỹ loá mắt như cũ, nhưng đích xác mất đi rất nhiều vị đạo khác, đương nhiên, vẫn tăng thêm cảm giác mới.

Triệu Trần đứng cùng Trương Hoàn chụp hai tấm, Trương Hoàn liền muốn ông ngồi xuống, tiếp tục đứng bên cạnh ông chụp hai tấm.

Sau đó Trương Hoàn cùng Vệ Khê chụp ảnh chung, Vệ Khê mỉm cười đứng bên người cậu, hai người nhìn camera, Triệu Trần ngồi một bên xem, cảm thấy hai anh em này đều là người đẹp mắt, đứng chung một chỗ thật đúng là rất đẹp, nghĩ đến đó, ông lại có chút ghen tị, không biết vừa rồi lúc mình đứng chung một chỗ với Trương Hoàn có xứng hay không.

Trương Hoàn chụp với Vệ Khê xong, nói còn muốn cùng Triệu Trần đến mấy chỗ khác chụp ảnh, hỏi Vệ Khê có muốn đi cùng không, Vệ Khê cười từ chối.

Trương Hoàn đang muốn mang theo Triệu Trần rời đi, một đám người chạy tới, chính là bạn học cùng khoa với Trương Hoàn, nữ sinh chiếm đa số, nam sinh có mấy người, kết đám đi qua chụp ảnh.

Bọn họ thấy Trương Hoàn, liền kéo Trương Hoàn đến chụp chung.

Trương Hoàn nhất thời không tiện bỏ đi, đành bảo Triệu Trần chờ mình một chút.

Vệ Khê cũng bị kéo vào, cậu ở trong học viện nhân khí cực cao, các sư muội muốn cùng cậu chụp chung, sau cùng cười đến cứng cả mặt, nóng đến độ đổ mồ hôi.

Cậu chỉ đành thừa dịp trống nói trên lầu có chút chuyện, sau đó chạy thoát thân.

Khi lên lầu gặp phải một thầy giáo cùng tầng, thầy giáo thấy cậu, cười hỏi, “Thấy cậu đi vội như thế, đang bận gì sao?”

Vệ Khê cười nói, “Thầy Lý, giờ thầy xuống dưới sao? Nhóm sinh viên chính quy tốt nghiệp đang chụp ảnh ngoài cửa.”

Vị thầy giáo này vừa nghe, nhanh chóng dừng bước, nói, “Vậy tôi đợi một lát rồi xuống.” Xoay người cùng Vệ Khê lên lầu, trong miệng giải thích, “Hai ngày trước đám nghiên cứu sinh chụp ảnh, ôi, tôi nóng muốn

chết, áo sơ mi hoàn toàn ướt nhẹp. Mặt cười đến nỗi buổi tối cũng cứng ngắc. Khủng khiếp, khủng khiếp, hệ chính quy nhân số càng đông, tôi tránh trước.”

Ông là loại giáo viên tiết dạy tương đối nhiều lại tính tình hiền hoà, quan hệ cùng sinh viên vô cùng tốt, vì vậy chụp hình tốt nghiệp cũng là nhân vật đứng đầu, còn có nữ sinh viên đặc biệt đến phòng làm việc tìm ông chụp ảnh kỉ niệm tốt nghiệp, hiện tại ông mắc chứng sợ hãi chụp ảnh chung luôn rồi.

Do tính tình Trương Hoàn yên tĩnh khiêm nhường, Triệu Trần ngồi một bên nhìn, thấy không dưới mười nữ sinh đưa tình ẩn tình với Trương Hoàn thế nhưng không dám tiến lên bắt chuyện, trong lòng Triệu Trần ghen ghét, nghĩ thầm cậu thế nào cứ hút nữ sinh như thế chứ.

Trương Hoàn và mấy người nam sinh chụp ảnh chung xong, lại có nữ sinh đến gần muốn cùng cậu chụp chung, thấy Trương Hoàn không từ chối yêu cầu nữ sinh này, thế là các cô gái khác đều tiến đến yêu cầu chụp chung, sau đó liền không dứt, Trương Hoàn nhìn thời gian, phát hiện đã qua mười mấy phút, thấy Triệu Trần khổ cực ngồi một bên, còn có bạn nữ đến bắt chuyện với ông, không biết là đang hỏi ông cái gì, Triệu Trần còn mỉm cười trả lời, Trương Hoàn thoáng cái tinh thần khẩn trương, từ chối mấy lời mời sau đó, nói còn có việc phải đi trước, liền chạy tới bên người Triệu Trần, nói, “Chúng ta đi thôi.”

Đa số ánh mắt mọi người nhìn qua đây, thấy Trương Hoàn đỡ Triệu Trần dậy, mang theo ông rời đi.

Thế là có người bắt đầu hỏi, “Đó là người thế nào với Trương Hoàn, chân có vấn đề sao? Hình như là được Trương Hoàn đỡ.”

“Chắc là phụ huynh nhà cậu ta. Không giống ba, quá trẻ, là anh trai?”

Mọi người thấy bước đi của Triệu Trần quả thật có chút vấn đề, thế là không khỏi thổn thức, cho dù đàm luận, giọng cũng biến thành rất nhỏ, “Vẫn không biết Trương Hoàn có người nhà là người tàn tật, vừa nãy ngồi ở đó, tớ còn tưởng là thầy nào đó.”

...

Trương Hoàn không có để ý nghe đám sinh viên thảo luận phía sau, sau khi cùng Triệu Trần lên xe, cậu hỏi Triệu Trần, “Vừa nãy ông và bạn học của em nói cái gì?”

Triệu Trần đáp, “Bọn họ cho rằng tôi là thầy giáo, tùy tiện nói chuyện thôi.”

Trương Hoàn thật sự ăn dấm mím mím môi, sau chỉ đến cửa trường học và toà hành chính chụp mấy tấm ảnh rồi thôi, thứ nhất là đã đến gần trưa trời nóng, thứ hai lo lắng thân thể Triệu Trần chịu không nổi.

Xế chiều hôm đó, bạn học cùng lớp Trương Hoàn gọi điện tới kêu cậu vào trường chụp ảnh chung, Trương Hoàn đang bồi Triệu Trần, giúp ông chỉnh lý tư liệu trên máy tính, nhận được điện thoại liền muốn từ chối không đi, Triệu Trần khuyên cậu, “Cả đời chỉ có một lần như vậy, đi đi. Về sau bạn học đều rã đám tứ phương, không chụp chung kỉ niệm, em sẽ hối hận.”

Vì vậy Trương Hoàn đồng ý đi.

Khi đi, Triệu Trần lôi kéo hôn hai cái lên má Trương Hoàn, ghé vào tai cậu dặn dò, “Nếu như trong khoa em có bạn gái đến làm tổ tình tốt nghiệp, em ngàn vạn lần không được đáp ứng, có biết chưa.”

Trương Hoàn bất mãn nói, “Làm sao mà có, ông không nên nghĩ nhiều.”

Triệu Trần cười vỗ vỗ tay cậu, lúc này mới để cậu đi.

Kết quả, Trương Hoàn được ba nữ sinh tỏ tình tập thể, còn nhận được hai lá thư tình. Bởi vì lập tức sẽ phải chia xa, tâm tình mọi người tương đối suy sút, hơn nữa về sau từng người chạy khắp đông tây nói không chừng không cách nào gặp nhau nữa, đương nhiên lời nên nói đều phải nói, cũng có dũng khí, không cảm thấy bị từ chối mất mặt.

Trương Hoàn còn bị nam sinh giật dây, tặng một nữ sinh bắt đầu khóc một chiếc khăn tay, kỳ thật mọi người muốn xin ôm một cái, nhưng Trương Hoàn cảm thấy không tốt, liền cự tuyệt.

Tốt nghiệp, nhiều người vui vẻ chìm trong điên cuồng, cũng có nhiều người bi thương, có vài người có thể nói ra miệng, có vài người chỉ có thể giữ lại lặng lẽ quay người đi.

Khi tất cả bình tĩnh lại, Trương Hoàn lại quay về trường học đi vài vòng, nhìn ngôi trường đã không còn những gương mặt quen thuộc, lại cảm thấy đây đã không còn là ngôi trường ban đầu, lúc này, trong lòng Trương Hoàn mới dâng lên bi thương, nghĩ, đã tốt nghiệp đại học a. Nhân sinh sắp đi vào giai đoạn hoàn toàn bất đồng.

Cũng có mê man, cũng có kích động, có yên lặng, cũng có bốc đồng hướng về phía trước.

Trương Hoàn về đến nhà, cậu ôm lấy Triệu Trần thật chặt, trong lòng nghĩ, thế giới này, nếu có cái gì không thay đổi, hy vọng đó chính là tình cảm đôi ta.

thay đổi, hy vọng là tình cảm đôi ta.

Tác giả có lời muốn nói: Câu truyện đến đây kết thúc, trong sách xuất bản bên Long Mã còn có một phiên ngoại, vì các loại nguyên nhân, sẽ không có trong này.

Tiểu Bảo : chính thức hạ màn. ()

Cám ơn tất cả mọi người đã theo dõi và ủng hộ trong suốt thời gian qua. Tuy là đc khen edit mượt, nhưng tự mình vẫn cảm thấy có vài chỗ không được ưng ý lắm. Thật ra bản thân mình là một người thiên về lý tính, chỉ số cảm xúc bị thiếu hụt hơi nhiều, kinh nghiệm sống cũng chưa có gì ghê gớm, nên là những đoạn miêu tả cảm xúc khó làm lắm, xin hứa sau này sẽ cải thiện nhiều hơn (*/*) Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-sac-chi-tien>